

Hồ Lang Truyền Thuyết

Contents

Hồ Lang Truyền Thuyết	3
1. Chương 1: Tiết Tử	4
2. Chương 1-2	9
3. Chương 2	13
4. Chương 3	18
5. Chương 4	23
6. Chương 5	27
7. Chương 6	30
8. Chương 7	34
9. Chương 8	37
10. Chương 9	42
11. Chương 10	46
12. Chương 11	50
13. Chương 12	53
14. Chương 13	56
15. Chương 14	59
16. Chương 15	62
17. Chương 16	65
18. Chương 17	68
19. Chương 18	71
20. Chương 19	74
21. Chương 20	77
22. Chương 21	81
23. Chương 22	85
24. Chương 23	88
25. Chương 24	91
26. Chương 25	95
27. Chương 26	100
28. Chương 27	103
29. Chương 28	108
30. Chương 29	111
31. Chương 30	115
32. Chương 31	118
33. Chương 32	122
34. Chương 33	125
35. Chương 34	128
36. Chương 35	131
37. Chương 36	135
38. Chương 37	138
39. Chương 38	143
40. Chương 39	146
41. Chương 40	150

42. Chương 41	152
43. Chương 42	156
44. Chương 43	159
45. Chương 44	162
46. Chương 45	164
47. Chương 46	168
48. Chương 47	171
49. Chương 48	175
50. Chương 49	178
51. Chương 50	182
52. Chương 51	185
53. Chương 52	190
54. Chương 53	193
55. Chương 54	196
56. Chương 55	199
57. Chương 56	202
58. Chương 57	205
59. Chương 58	209
60. Chương 59	212
61. Chương 60	217
62. Chương 61	220
63. Chương 62	223
64. Chương 63	226
65. Chương 64	229
66. Chương 65	232
67. Chương 66	234
68. Chương 67	240
69. Chương 68	243
70. Chương 69	246
71. Chương 70	249
72. Chương 71	252
73. Chương 72	256
74. Chương 73	264
75. Chương 74	267
76. Chương 75	270
77. Chương 76	275
78. Chương 77	279
79. Chương 78	282
80. Chương 79	285
81. Chương 80	288
82. Chương 81	293
83. Chương 82	298
84. Chương 83	301
85. Chương 84	304
86. Chương 85	307
87. Chương 86	310
88. Chương 87	313
89. Chương 88	317
90. Chương 89	320
91. Chương 90	326
92. Chương 91	328
93. Chương 92	332
94. Chương 93	335
95. Chương 94	339

96. Chương 95	342
97. Chương 96	345
98. Chương 97	348
99. Chương 98	352
100. Chương 99	355
101. Chương 100	358
102. Chương 101	361
103. Chương 102	365
104. Chương 103	370
105. Chương 104	373
106. Chương 105	377
107. Chương 106	380
108. Chương 107	384
109. Chương 108	387
110. Chương 109	391
111. Chương 110	394
112. Chương 111	397
113. Chương 112	400
114. Chương 113	403
115. Chương 114	406
116. Chương 115	409
117. Chương 116	412
118. Chương 117	414
119. Chương 118	417
120. Chương 119	420
121. Chương 120	423
122. Chương 121	426
123. Chương 122	429
124. Chương 123	432
125. Chương 124	435
126. Chương 125	437
127. Chương 126	440
128. Chương 127	443
129. Chương 128	446
130. Chương 129	449
131. Chương 130	453
132. Chương 131	456
133. Chương 132	460
134. Chương 133	463
135. Chương 134	466
136. Chương 135	469
137. Chương 136	473
138. Chương 137	477
139. Chương 138	483
140. Chương 139	486

Hồ Lang Truyền Thuyết

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, hiện đại đô thị, 1×1, cường công cường thụ, chiến tranh quân sự, HENhân vật: Lôi Hồng Phi x Lâm

1. Chương 1: Tiết Tử

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lôi Hồng Phi cũng y như trước, vừa lái xe ra khỏi Trúc Uyển mình đang ở liền thẳng tới Mai Uyển, tới thăm Lăng Tử Hàn đang tịnh dưỡng tại nhà.

Từ khi trở về từ Cung Đảo hồi năm trước, bệnh tình Lăng Tử Hàn luôn nghiêm trọng, qua mấy lần nguy kịch ở bệnh viện, vất vả lắm mới cứu cậu trở về được, nằm viện nửa năm, cậu mới được phép về nhà tịnh dưỡng. Cho tới bây giờ, đã qua 1 năm, sức khỏe của cậu hồi phục chậm chạp. Lôi Hồng Phi vừa nghĩ đã thấy lo lắng, rồi lại bất lực. Hiện tại điều duy nhất mà y có thể làm là chỉ cần ở Bắc Kinh, nhất định mỗi ngày đều đến thăm Lăng Tử Hàn, nói chuyện cùng cậu, giúp cậu điều trị tâm lý đã bị tổn thương nặng.

Lăng Tử Hàn xuất viện có 1 khoảng thời gian khá dài không chịu bước đi, luôn ngồi ngồi ở xe lăn, đến gần đây mới chịu đứng lên bước đi, nhưng cậu lại cực yếu, rất ít khi đi lại trong thời gian dài, phần lớn thời gian đều nằm trên giường, hầu như mỗi thời mỗi khắc đều chịu đựng sự dày vò thống khổ. Cậu uống rất nhiều thuốc, chích rất nhiều kim, bắt tri bắt giác sẽ mê man, sau đó lại tỉnh giấc trong cơn ác mộng. So với trước đây cậu càng thêm trầm mặc, điều này làm cho bất kì ai quan tâm tới cậu đều thấy bất an, còn Lôi Hồng Phi vừa bất an còn thêm hối hận.

Đi vào biệt thự Lăng Nghị, phòng khách chỉ có Đồng Duyệt đang ăn sáng. Vị chuyên gia y học tuổi trẻ nhẹ giọng nói cho y: “Tử Hàn chưa tỉnh.”

Lôi Hồng Phi khẽ gật đầu, thấp giọng hỏi: “Em ấy ngủ ngon không?”

Đồng Duyệt buồn bã: “Chắc là không ngon, nhưng nó chưa bao giờ nói, nên bọn chú khó mà đoán được.”

Lôi Hồng Phi nhíu chặt hai hàng lông mày, ngồi vào bàn ăn. Đồng Duyệt hỏi y: “Con ăn sáng chưa?”

“Ăn chút rồi.” Lôi Hồng Phi khoát tay áo. “Chú không cần lo cho con, con không sao.”

“Ừ.” Y không phải người ngoài, nên Đồng Duyệt sẽ không khách khí với y làm gì. Từ khi Lăng Tử Hàn bị thương tới nay, bọn họ ai cũng ăn không vô, ngủ không ngon, tâm tình vẫn trầm trọng. Mỗi ngày hẳn cũng có giải phẫu, nếu không ăn thì không có sức chống đỡ, bởi vậy mới miễn cưỡng bản thân mình đúng hạn làm việc và nghỉ ngơi, tận lực bảo trì tinh lực.

Hai người yên lặng ngồi một hồi, Vệ Thiên Vũ từ phòng ngủ lầu hai đi ra xuống thang lầu. Anh đã gầy đi

nhiều, khuôn mặt tràn đầy sầu lo. Lôi Hồng Phi thân thiết hỏi: “Tử Hàn thế nào?”

Vệ Thiên Vũ thở dài: “Vẫn vậy, không có chuyển biến tốt đẹp, cũng không có chuyển biến xấu.”

“Không chuyển biến xấu chính là tin tức tốt.” Đồng Duyệt an ủi anh. “Chỉ cần ổn định thì sau đó sẽ từ từ khôi phục.”

“Hy vọng có thể như vậy.” Vệ Thiên Vũ ngồi vào bàn ăn, uống một ly sữa, ngẩng đầu nhìn Triệu Tiểu Lan đang đi ra từ bếp. “Cháo của Tử Hàn đã làm xong chưa?”

“Xong rồi.” Triệu Tiểu Lan vội vã gật đầu. “Tôi đặt trong lò viba, lúc nào cũng có thể ăn được cả.”

“Cám ơn.” Thanh âm Vệ Thiên Vũ rất ôn hòa.

Vành mắt Triệu Tiểu Lan đỏ, tuy rằng Lãng Tử Hàn về đến nhà đã sắp 1 năm, nhưng khi cô nghĩ lại vẫn thấy đau lòng không thôi. Cô sợ nước mắt của mình sẽ khiến Vệ Thiên Vũ khó chịu, nên xoay người lui về nhà bếp, không đi ra.

Nét mặt Vệ Thiên Vũ rất bình tĩnh. Hiện nay tính mạng Lãng Tử Hàn đã không còn nguy hiểm, điều cần làm tiếp theo chính là điều trị, tĩnh dưỡng trường kỳ cùng phục hồi, đây là một quá trình dài, cần sự kiên nhẫn, nghị lực cùng lòng tin rất lớn, những thứ này anh đều có, nên tuy anh lo lắng nhưng cũng không còn lo nghĩ nhiều như trước nữa.

Trong lòng Lôi Hồng Phi rất cay đắng, nhưng không có biện pháp nói thêm cái gì. Y muốn lên lầu gặp Lãng Tử Hàn nhưng lại biết cậu ngủ không an giấc, chỉ cần tiếng động nhỏ sẽ tỉnh giấc, vì vậy không dám quấy rối.

Vệ Thiên Vũ hiểu tâm tình y, nên nhỏ nhẹ kể lại tình hình của Lãng Tử Hàn cho y biết: “Đêm qua Tử Hàn uống 1 chén canh nấm, ăn chút măng xào, hồi tối ngủ cũng được 1 chút, nhưng có tỉnh giấc 2 lần, uống chút nước, tôi có cùng em ấy nói chút chuyện rồi để em ấy ngủ tiếp.”

Đồng Duyệt cảm thấy rất vui mừng: “Đây là chuyện rất tốt, xem ra nó đang chuyển biến tốt đẹp.”

Lôi Hồng Phi nghe xong, trong lòng cũng hiểu được, nên thấy tốt hơn nhiều. Y đang muốn nói thì điện thoại di động trong túi vang lên. Lôi Chấn cha y nghiêm túc mà nói: “Con lập tức tới văn phòng cha, có chuyện quan trọng.”

“Dạ.” Lôi Hồng Phi lập tức đứng dậy, nói với Đồng Duyệt, “Con đi trước, khi nào về sẽ ghé thăm Tử Hàn.” Sau đó liền đi ra cửa.

Y lái xe thẳng tới Bộ Quốc phòng, từ gara dùng thang máy đến văn phòng Lôi Chấn. Vị thượng tướng lục

quân kia nhứ chặt hai hàng lông mày, nhìn con mình ngời đối diện, trầm giọng nói: “Đêm hôm qua, cả nhà Lâm Tĩnh bị phân tử khủng bố tập kích, cha mẹ hắn, bạn đời cùng con trai đều bị giết hại tàn nhẫn.”

“Gì cơ?” Lôi Hồng Phi cả kinh nhảy dựng lên. “Ai làm vậy?”

“Hiện nay vẫn chưa có nhiều manh mối, quân đội, quốc an, cảnh sát, võ cảnh Tân Cương đều đã xuất động, phong tỏa biên cảnh, toàn diện lùng bắt.” Lôi Chấn thở dài. “Cả nhà Lâm Tĩnh bị chết rất thảm, nhất là bạn đời của hắn, đó là một hiệu trưởng tiểu học ưu tú, bị bọn phân tử khủng bố cắt đứt đầu khớp xương toàn thân, chém 58 đao, còn đứa con trai duy nhất cũng bị bọn chúng đâm 21 đao.”

“Bọn chó đó!” Lôi Hồng Phi đánh mạnh lên bàn, “Con yêu cầu dẫn đội đến Tân Cương, giúp Lâm Tĩnh báo thù.”

“Lâm Tĩnh có đội ngũ, hiện tại con cũng không còn là đội trưởng đột kích nữa, không nên manh động.” Lôi Chấn trừng y. “Hiện tại con phải lập tức đi Urumqi, một là đại diện Bộ Quốc phòng an ủi Lâm Tĩnh, hai là giúp hắn không chế được tâm tình của quân nhân đại đội chống khủng bố Tân Cương, nếu Lâm Tĩnh có khó khăn hoặc yêu cầu gì, con cứ giúp hắn giải quyết.”

“Yes, sir.” Lôi Hồng Phi lập tức đứng dậy cúi chào, sau đó rời đi.

Y đến sân bay quân dụng, dùng chuyên cơ bay đi Tân Cương. Trên máy bay, y gọi đến bộ tư lệnh quân khu Tân Cương, hỏi tình hình quả vụ án diệt môn thảm khốc đó.

Sự kiêu ngạo của phân tử khủng bố đã khơi dậy phẫn nộ của Bộ Tình báo cùng quân cảnh, toàn bộ Tân Cương đều bày thiên la địa võng, nhất định phải tìm được tội phạm, báo thù cho Lâm Tĩnh.

Lôi Hồng Phi lãnh tĩnh nghe xong, thân thiết hỏi: “Lâm đại đội trưởng đâu? Hắn ở chỗ nào? Tâm tình ra sao?”

“Hắn đang ở phòng khám nghiệm tử thi của đội hình cảnh.” Vị tư lệnh kia nét mặt nghiêm trọng. “Hắn vừa mới trở về, nhìn qua khá bình tĩnh.”

“Được, tôi sẽ đến Urumqi gặp hắn.” Lôi Hồng Phi nói xong, liền cúp máy.

Y nhìn ánh mặt trời tỏa sáng bên ngoài cửa sổ, trong lòng không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc mới gặp gỡ Lâm Tĩnh. Đó là vài năm trước, tại núi hoang Tây Bắc trong một lần diễn tập tiến hành dã ngoại, bọn họ đối kháng với nhau, tuy rằng tổng hợp lại phán định đội đột kích Thiểm Điện đạt được thắng lợi, nhưng tiểu đội đặc cần mà Lôi Hồng Phi suất lĩnh lại bị vướng vào mai phục, thiếu chút nữa bị Lâm Tĩnh bắt gọn, có thể nói là thắng hiểm. Bên hắn vốn không phục, liền muốn đánh 1 trận khác, nhất thời anh hùng gặp anh hùng thành bằng hữu. Tuy rằng một đông một tây cách xa vạn lý, nhưng chỉ cần Lôi Hồng Phi đến Tân Cương hoặc là Lâm Tĩnh đến Bắc Kinh, hai người đều sẽ dành chút thời gian cùng nhau ăn bữa cơm, tâm sự. Một năm qua, vì Lôi Hồng Phi lo lắng bệnh tình của Lăng Tử Hàn, nên không có liên lạc với Lâm Tĩnh, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Nghĩ đến Lâm Tĩnh chỉ trong 1 đêm cửa nát nhà tan,

trong lòng y đau khôn xiết, hận không thể chấp cánh bay đến bên người hắn, cố gắng an ủi hắn.

Mấy tiếng sau, Lôi Hồng Phi đến Urumqi, từ sân bay thẳng đến đại đội hình cảnh. Ở đây đã chật kín người, phần lớn đều là cảnh sát cùng quân nhân, còn có rất nhiều bình dân nghe tin đến. Cục trưởng Cảnh sát nhận được điện thoại tư lệnh viên quân khu, cố ý chờ ở cửa, vừa thấy y lập tức dẫn lên lầu.

Lôi Hồng Phi không để tâm nghe giới thiệu tình hình, chỉ trực tiếp hỏi: “Lâm đại đội trưởng đâu?”

Cục trưởng cũng không nói nhiều, lập tức đưa y đến phòng xác. Ở đây lạnh như băng, tràn ngập một mùi kỳ quái. Lôi Hồng Phi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lặng yên không một tiếng động đi vào.

Bên trong chỉ có Lâm Tĩnh là người sống duy nhất, trên các chiếc bàn bóng đều là xác người, được vải trắng trùm lên. Lâm Tĩnh đứng trước 1 cái bàn, vải trắng được lật qua 1 bên, hiện ra khuôn mặt người chết, hắn cứ cúi đầu nhìn xuống, như một pho tượng dù đẩy cũng không nhúc nhích.

Lôi Hồng Phi đi tới phía sau hắn, cẩn thận gọi: “Lâm Tĩnh.”

Lâm Tĩnh không nhúc nhích, qua một hồi lâu mới quay đầu lại nhìn thoáng qua. Khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của hắn tái nhợt đến đáng sợ, hai mắt ửng đỏ, nhưng lại trong suốt, nhìn qua có thể biết hắn vẫn chưa thể bình tĩnh được. Lôi Hồng Phi đi tới bên cạnh hắn, cúi đầu nói: “Tôi rất tiếc với bất hạnh của người nhà cậu, cậu ... nên nén bi thương, cần gì thì cứ nói với tôi.”

Ánh mắt Lâm Tĩnh lại hướng về người chết trên chiếc bàn, trầm mặc thật lâu mới nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Người chết là bạn đời của hắn, tình trạng vô cùng thê thảm, ánh mắt hắn ôn nhu không gì sánh được, tựa như người mà hắn yêu thương chỉ đang ngủ say, rất nhanh sẽ tỉnh lại, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc cùng hắn.

Lôi Hồng Phi nhìn thoáng qua, trong lòng nghĩ, nếu như người mình yêu biến thành dáng dấp này, sợ rằng mình sẽ phát điên, khẳng định lật tung toàn bộ để tìm ra đầu đảng tội ác, giết cả nhà nó cũng không thể giảm được mối hận, nhưng Lâm Tĩnh lạnh như thể bình tĩnh như vậy, thật là bội phục.

Lâm Tĩnh nhìn thật lâu, xoay người đi tới một cái bàn khác, vén lên 1 góc vải, nhìn đứa con thơ cũng chết thảm. Đó là con hắn, khuôn mặt rất giống hắn, ngoài sự tuấn dật tú mỹ còn có cả nét tính trẻ con, lúc này cũng không thể nguyên vẹn. Lâm Tĩnh đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt đầy vết thương của xác con mình, trong mắt nhu tình như nước, tràn ngập từ ái mà nói: “Con ngoan, con với ông bà nội và baba ở cùng nhau, bọn họ vẫn sẽ luôn yêu con, sau này con sẽ không thấy đau nữa, sẽ không còn thấy đau nữa ...”

Thanh âm hắn rất nhẹ. Ngữ khí cũng rất bình tĩnh, Lôi Hồng Phi nghe lại thấy vành mắt nóng lên, đau khổ vô cùng. Y đi lên trước, nắm chặt vai Lâm Tĩnh, trầm thống mà nói: “Lâm Tĩnh, cậu đừng buồn trong lòng, có gì cứ phát ra ngoài hết. Cậu có thể khóc, có thể gọi, có thể mắng, nhưng đừng ghen như thế, được không?”

Lâm Tĩnh chậm rãi kéo lại miếng vải che kín cẩn thận, lãnh tĩnh yêu cầu: “Đừng cho ai vào đây cả.”

Lôi Hồng Phi cho rằng hấn muốn phát tiết, lập tức gạt đầu: “Được, tôi sẽ không để bất kì ai tiến vào.”

Lâm Tĩnh nghe được sự bảo chứng của y, bỗng nhiên thân thể vụt qua, ngã xuống. Lôi Hồng Phi thất kinh, dùng tay mình toàn lực đỡ lấy hấn, lúc này mới không để hấn té ngã xuống đất.

“Lâm Tĩnh, cậu không sao chứ? Tôi đưa cậu đi bệnh viện.” Lôi Hồng Phi lo lắng hỏi, muốn ôm lấy hấn.

Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy trước mắt ứa ra sao Kim, trong đầu thiên toàn địa chuyển, nhưng thần chí thanh tỉnh. Hấn nhắm mắt lại, tựa ở khuỷu tay Lôi Hồng Phi, thấp giọng nói: “Không cần, tôi bình ổn 1 chút là được.”

Lôi Hồng Phi đỡ hấn đến chiếc ghế bên tường ngồi xuống, nhẹ nhàng đi tới cửa, mở ra một khoảng, nói với cảnh sát bên ngoài: “Cho tôi 1 ly sữa bò nóng, tắt cả mọi người không được vào đây. Cục trưởng, các anh không cần canh giữ ở đây nữa, nên làm gì thì làm đi, sau đó chúng ta sẽ bàn sau.”

Cục trưởng lập tức gạt đầu, lập tức dặn người đi làm. Rất nhanh, một ly sữa bò nóng được bưng tới, Lôi Hồng Phi khóa cửa phòng lại, bưng đi tới trước mặt Lâm Tĩnh, nhẹ giọng nói: “Nào, uống cái này đi.”

Lâm Tĩnh nhắm mắt lại, hơi hơi lắc đầu. Sắc mặt hấn càng thêm tái nhợt, nhìn qua tựa như chạm ngọc không có sinh mạng, khiến Lôi Hồng Phi phút chốc nghĩ tới Lăng Tử Hàn bệnh nặng, không khỏi lo lắng. Theo bản năng y đưa tay ôm lấy vai Lâm Tĩnh, một tay đặt ly sữa lên môi hấn, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Uống 1 chút, nếu không cậu sẽ không chống đỡ nổi đâu.”

Lâm Tĩnh ngửi thấy mùi sữa bò, càng thêm choáng váng, chính mình cũng biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì mình sẽ không chịu nổi. Hậu sự của cha mẹ, bạn đời cùng con cần phải xử lý, kẻ thù còn phải giết, hấn không thể cứ vậy rồi ngã xuống. Tuy rằng trong lòng phảng phất như ngàn tảng đá đè xuống, nhưng hấn vẫn hé miệng, cố gắng ép mình phải nuốt sữa bò vào bụng.

Lôi Hồng Phi đặt ly rỗng lên cái bàn bên cạnh, ôn hòa mà nói: “Cậu nghỉ ngơi một chút đi, ở đây giao cho tôi.”

Lâm Tĩnh khẽ lắc đầu, thanh âm mất tiếng: “Tôi muốn ở đây với bọn họ. Trước đây tôi cứ luôn bận rộn công tác, suốt ngày ở tại doanh trại, rất ít về nhà, hiện tại ... bọn họ mất, để tôi ở lại đây với họ đến cuối.”

Cổ họng Lôi Hồng Phi nghẹn lại, cũng không nói gì nữa. Y kéo qua cái ghế, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tĩnh, nhẹ nhàng mà nói: “Tôi cùng cậu ở lại với bọn họ.”

Lâm Tĩnh không có cự tuyệt, chỉ là yên lặng nhìn 4 cái bàn trước mắt, nhìn vải trắng che phủ toàn bộ người nhà bị chết thối. Lôi Hồng Phi cũng không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh hấn.

Bọn họ ngồi một ngày đêm. Lúc Lâm Tĩnh đi ra ngoài thì bước chân trầm ổn, nét mặt cương nghị, vẫn là “Dã Lang” khiến phân tử khủng bố nghe tin đã sợ mất mật.

2. Chương 1-2

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Việc tổ kiến lại bộ tư lệnh tác chiến đặc chủng Trung Quốc khiến cho quân đội trong ngoài nước quan tâm, mà ban lãnh đạo gồm tư lệnh, phó tư lệnh cùng tham mưu trưởng càng khiến người khác chú ý. Gia thế Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi hiển hách, nhưng Lâm Tĩnh xuất thân bình dân, ba người đều có chiến công hiển hách, là danh tướng trong chiến tranh. Ngoại trừ các tư liệu nghiên cứu chính quy, có vài người biết rõ ba người lại ham thích buôn chuyện đem thành tích ba người ra xếp hạng, lần lượt là Lâm Tĩnh, Ninh Giác Phi, Lôi Hồng Phi, rồi trêu chọc Lôi tư lệnh trái ôm phải ấp, diễm phúc không cạn.

Lôi Hồng Phi chưa bao giờ vào mấy trang web của nội bộ quân đội, bởi vậy cũng không biết mấy tin đồn buồn chán này. Lịch sử bộ đội đặc chủng có từ rất lâu, nhưng lại có một binh chủng độc lập vừa được xây dựng, công tác thiên đầu vạn tự, cho dù có tham mưu trưởng phụ tá, vẫn cần y ra quyết định cuối cùng, bởi vậy y bề bộn nhiều việc, cũng may có Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh là hai trợ thủ phối hợp cùng y rất ăn ý, mới giảm nhiều áp lực cho y.

Lúc bận rộn thì thời gian qua rất nhanh, chớp mắt đã tới nguyên đán 2056, đây chính là tháng bận rộn nhất của tất cả các ngành nghề, Lôi Hồng Phi cũng không ngoại lệ, vừa phải họp, vừa phải kiểm tra công tác. Trung Ương yêu cầu các nơi phải bảo đảm an toàn trong tết, để mọi người có thể bình an trải qua cái tết yên bình, khiến toàn bộ bộ đội phản ứng rất nhanh cùng hệ thống phòng cháy chữa cháy, cảnh sát, tình báo đi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, tùy thời ứng phó tình huống đột phát.

Mỗi ngày đều bận rộn đến trời tối đen, nếu như không có sổ điện tử ghi chép nhắc nhở, Lôi Hồng Phi khẳng định sẽ quên mất ngày sinh nhật của Lăng Tử Hàn.

Người thanh niên có thân thể suy nhược kia đã từng là người yêu của y, nhưng y lại không biết quý trọng, phụ tình cảm của cậu, đợi khi mất rồi mới thấy hối tiếc, thấy cậu vì hoàn thành nhiệm vụ mà hy sinh tính mạng, trái tim y đau như xé, thường thường đau đến khó có thể chịu được, nhưng chỉ có thể gắng gượng, yên lặng nuốt quả đắng vào lòng.

Lăng Tử Hàn đã từng đến đại đội Dã Lang Tân Cương khảo sát, Lâm Tĩnh vì muốn báo thù, để cậu làm môi, bắt được thủ phạm đứng phía sau vụ thảm sát toàn bộ cả nhà hắn, Mohammed, nhưng lại khiến cậu bị thương, Lôi Hồng Phi nghe thấy liền tức giận, đánh Lâm Tĩnh một trận, cho tới bây giờ, chỉ cần nghĩ tới việc đó y liền thấy không vui, để giải tỏa cơn giận. Vết thương vì trúng đạn của Lăng Tử Hàn đã sớm lành rồi, nhưng thân thể khôi phục rất chậm, thường thường phát bệnh, chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, nhất là vào mùa đông lạnh, cậu càng khó chịu trong người, điều này khiến Lôi Hồng Phi cảm giác rất khó chịu.

Sinh nhật Năm nay của Lăng Tử Hàn trùng ngày mừng 4/1, khắp chốn đều là bầu không khí sung sướng, doanh trại cũng không ngoại lệ, bộ tư lệnh đặc chủng tác chiến cũng treo lên vài chiếc đèn lồng nhỏ cùng băng rôn đủ màu để làm đẹp, tạo không khí. Lôi Hồng Phi cảm thấy không hài lòng với việc này, nhưng cũng không phản đối.

Tuy rằng là tết âm lịch, nhưng y chỉ ở nhà 2 ngày, cùng cha mẹ ăn bữa cơm đoàn viên, mừng 1 cùng cha mẹ đi thăm bằng hữu thân thích, sau đó trở về bộ tư lệnh tiếp tục công tác. Tới mừng 4, y lập tức xử lý toàn bộ công việc quan trọng, sau đó liền nói 1 tiếng với sĩ quan phụ tá cho mình, rồi đi thang máy tới gara lái xe đến Mai Uyển.

Đi được nửa đường, y thấy có khá nhiều tiệm May Flower Cake House (1) trên đường, tuy rằng biết Lăng Tử Hàn ít khi ăn món điểm tâm ngọt, nhưng nghĩ sinh nhật cũng cần một cái bánh bánh gato để hợp hoàn cảnh, liền dừng xe lại ven đường mua một cái bánh sinh nhật hoa quả.

Y chưa bao giờ mua những thứ này, đây là lần đầu tiên mua một cái bánh gato lớn vậy tiến vào Lăng gia, Đồng Duyệt cùng Lăng Nghị đang ngồi trong phòng khách, thấy y liền vui vẻ.

“Thằng nhóc con này, bận thế mà còn đi mua bánh gato làm gì?” Lăng Nghị cười lắc đầu, “Mau tới ngồi.”

Lôi Hồng Phi đặt cái hộp lớn lên trên bàn cơm, lúc này mới khoái trá mà nói: “Chú Lăng, chú Đồng, chúc hai người năm mới vui vẻ, Tử Hàn có ở nhà không?”

“Ừ.” Đồng Duyệt có chút uể oải, nhưng vẫn cười. “Tử Hàn đi công tác 1 tuần, ngày hôm trước mới vừa về, vừa đến nhà đã ngã bệnh, bây giờ còn nằm trên lầu.”

Lôi Hồng Phi lấy làm kinh hãi, “Vậy có bị nặng không?”

“Không có gì nghiêm trọng.” Đồng Duyệt thở dài, “Đã cho nó uống thuốc, bệnh đã được khống chế, chỉ cần tĩnh dưỡng nhiều là được.”

“À, vậy con lên đó xem.” Lôi Hồng Phi ở đây không hề khách sáo, vừa nói 1 tiếng đã lập tức chạy lên lầu.

Y chỉ ba bước hai bước đã chạy đến tầng 2, tới trước cửa phòng ngủ Lăng Tử Hàn, nhưng không có lỗ măng đẩy cửa vào, mà lại nhả nhẹ nhàng gõ. Y sợ Lăng Tử Hàn đang ngủ, nếu lỗ măng xông vào sẽ đánh thức cậu, nên không dám.

Rất nhanh cửa liền mở, Vệ Thiên Vũ ở trong phòng, thấy y liền mỉm cười gật đầu chào y: “Tử Hàn tỉnh rồi, cậu vào đi.” Lôi Hồng Phi cũng khách khí cười cười với y, lúc này mới đi vào.

Lăng Tử Hàn mới vừa tỉnh không lâu, đang ngồi dựa đầu vào giường uống nước nóng, cảm giác cốt tủy toàn thân cũng dần bớt đi đau nhức, cũng có chút tinh thần. Thấy Lôi Hồng Phi tiến đến, trong ánh mắt cậu có chút vui vẻ, nhẹ nhàng mà nói: “Quan ư lệnh đại giá quang lâm.”

Lôi Hồng Phi ngồi vào bên giường cậu, cẩn thận nhìn cậu, thấy cậu mặc dù tiêu tụy nhưng trạng thái cũng không tệ lắm, lúc này mới yên tâm, cười khoát tay áo: “Khen là phải thật lòng, em đừng có ở đó mà xem thường anh.”

“Sao lại thế chứ.” Lăng Tử Hàn vô lực cười cười, “Em đang vui giùm anh mà.”

“Được rồi, không khí lực thì đừng có cãi.” Lôi Hồng Phi liền kéo chăn lại cho cậu, quan tâm mà nói. “Trời lạnh nên mọi người đều ở nhà mừng năm mới, em cũng đừng chạy loạn ra ngoài, sao công tác lại không giao cho người khác đi? Em có nhiều trợ lý vậy để làm gì? Sao việc gì cũng cần em đích thân ra tay vậy chứ?” Nói xong y có chút tức giận.

Lăng Tử Hàn thoải mái y, “Em không sao, dù chỉ nằm nhà ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, thì cũng sinh bệnh mà thôi, không phải do công việc. Lần này đi công tác là vì có chuyện quan trọng cần làm, phải đích thân em đi, anh cũng đừng trút giận lên đầu trợ lý của em.”

Vệ Thiên Vũ thấy cậu nói nhiều như vậy, không khỏi có chút lo lắng, liền đi tới tiếp nhận câu chuyện, mỉm cười hỏi Lôi Hồng Phi, “Hôm nay có bận lắm không? Lúc lễ mừng năm mới bên anh có nhiều việc không?”

“Rất bận, bắt quá hôm nay là sinh nhật Tử Hàn, dù thế nào tôi cũng phải ghé qua thăm em ấy.” Lôi Hồng Phi cũng cảm thấy bầu không khí có chút trầm trọng, liền cười, “Tôi trốn đó, có lẽ Giác Phi còn đang tặng ca, còn con sói kia thì đang ở Tân Cương, đang giám sát cơ sở quan binh, chắc là giờ chưa về đâu.”

Y vừa dứt lời, cửa phòng đang khép hờ liền bị đẩy ra, Lâm Tĩnh mặc thường phục xuất hiện tại cửa, khề hừ 1 tiếng, “Anh biết trốn việc, chẳng lẽ tôi không biết? Cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn.”

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đều bị câu nói của hắn chọc cười, Lôi Hồng Phi cọt nhả mà nói: “Đây là thái độ với thượng cấp của cậu đó hả?”

Lâm Tĩnh chẳng thèm nhìn y một cái: “Tôi không nhận ra anh.” Sau đó đi tới bên giường, cúi người cẩn thận đánh giá Lăng Tử Hàn, thân thiết nói, “Sao lại không cẩn thận như vậy? Sức khỏe cậu không tốt, dễ bị cảm lạnh, phải cẩn thận chứ.”

“Ừ, tôi biết mà,” Lăng Tử Hàn dễ chịu nói, “Kỳ thực bệnh tình lần này của tôi không nặng lắm, nghỉ ngơi hai ngày thì tốt rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Tĩnh không dám nói nhiều, sợ ảnh hưởng tâm tình cùng bệnh tình của cậu, liền lấy ra một cái hộp nhỏ được gói tinh mỹ đưa cho cậu, “Đây là quà tặng cậu, sinh nhật vui vẻ, trường mệnh bách tuế.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Tĩnh chính thức tặng quà cho cậu, Lăng Tử Hàn cao hứng tiếp nhận, dưới sự giúp đỡ của Vệ Thiên Vũ mà mở giấy gói quà, mở hộp. Bên trong là một cái máy giám sát sức khỏe hình vòng, có kiểu dáng là hạc bên gốc tùng, có thể dùng làm vòng cổ, cũng có thể dùng làm lắc tay, nó có thể có thể kiểm tra triệu chứng bệnh tật sinh mạng của người đeo nó bất cứ lúc nào, nếu một ngày mà gặp tình huống

khẩn cấp khiến giá trị an toàn vượt qua giới hạn sẽ liên lạc báo cảnh sát, vừa thực dụng lại tinh xảo. Lăng Tử Hàn chưa kịp hé răng thì Vệ Thiên Vũ đã vui vẻ nói: “Cái này tốt, cảm ơn nhé.” Sau đó liền đóng hộp lại đặt lên bàn bên cạnh, tuy rằng thứ này là Lâm Tĩnh tặng, theo lý thuyết không có vấn đề, nhưng phải để anh kiểm tra đo lường xác nhận an toàn mới yên tâm.

Lăng Tử Hàn cũng không quá để ý đến bệnh tình của mình, nhưng vẫn cười với Lâm Tĩnh: “Anh suy nghĩ thật chu đáo.”

“Cậu dùng tốt là được rồi.” Thanh âm Lâm Tĩnh rất ôn nhu, nụ cười đều là sự vui mừng.

So sánh thì cái bánh gato của Lôi Hồng Phi có vẻ lấy lệ quá. Y gãi gãi đầu, dày mặt nói: “Tử Hàn, hôm nay anh quá vội nên chưa kịp mua quà, sau này sẽ tặng bù cho em.”

Lăng Tử Hàn là tri kỷ của y, cũng không thấy có gì không ổn, chỉ cười nói: “Được.”

Lâm Tĩnh không thể tưởng tượng nổi nhìn thoáng qua người bên cạnh, quay đầu nói với Lăng Tử Hàn: ““Tử Hàn, một người phải thô lỗ đến thế nào mới có thể làm ra cái chuyện này chứ?”

Lăng Tử Hàn nhin không được cười ra tiếng, “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, thói quen luôn rồi. Hồng Phi khi làm việc sẽ không tùy tiện thế đâu? Nếu không tham mưu trưởng như anh đã bận rộn chết rồi.”

Đầu tiên là Lôi Hồng Phi bị câu nói kia của Lâm Tĩnh làm tức giận, sau đó được Lăng Tử Hàn trấn an, liền đặc ý dào dạt mà nói: “Tôi với Tử Hàn nhiều năm tình cảm như vậy, chỉ bằng 1, 2 câu nói của cậu sao có thể gây xích mích được?”

Lâm Tĩnh hơi hơi bĩu môi: “Tôi đã thấy qua nhiều người không có chỉ số thông minh, nhưng lại chưa thấy chỉ số thông minh nào lại là số âm đến vậy, giờ thì hiểu rồi.”

Lôi Hồng Phi ở trước mặt Lăng Tử Hàn luôn luôn không biết xấu hổ, lúc này thẹn quá hóa giận, liền nhảy dựng lên: “Hey, cậu đừng có được một tác lại muốn tiến một thước, muốn chọc giận tôi à, để tôi xử cậu thế nào.”

Lâm Tĩnh tà tà liếc mắt nhìn y, lưỡi biếng nói: “Muốn xử tôi thế nào, nói nghe chút coi, chẳng lẽ là quan báo tư thù?”

Câu nói khiến Lôi Hồng Phi cũng hết cách, chỉ có thể phẫn nộ ngồi xuống, “Quên đi, hôm nay là sinh nhật Tử Hàn, nể mặt em ấy tôi không thêm tính toán với đã lang không có kiến thức như cậu. Không quan tâm là người hay lang, chỉ cần thêm từ “Đã” vào, toàn bộ đều không văn hóa, tôi không chấp nhận với cậu.”

Lăng Tử Hàn bị hai người họ chọc cười liên tục, cuối cùng liền ho. Ba người vây quanh ở bên giường liền lập tức chăm sóc cho cậu, Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, Lôi Hồng Phi liền đi lấy 1 ly nước ấm cho cậu, Lâm Tĩnh thì đỡ cậu. Lăng Tử Hàn uống hai ngụm nước, thở phò: “Không sao, em không sao cả.”

Vệ Thiên Vũ biết rõ tình hình cậu, nên không lo lắng nhiều. Nhưng Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh lo lắng hiện rõ, cũng không cười nữa, chỉ nhìn chăm chăm cậu, Lăng Tử Hàn dựa người ngồi lên, cười cười với họ, lần thứ hai nhấn mạnh: “Em thật sự không có việc gì cả.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cũng không tin, nhưng không dám hỏi bậy, chỉ có thể cùng nhau gật đầu.

Lúc này, Đồng Duyệt đi đến, ôn hòa nói với bọn họ: “Xuống ăn cơm nào.”

3. Chương 2

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Vào lúc Tết, lãnh đạo thượng cấp sẽ có truyền thống đi xuống các cơ sở thăm hỏi nhân viên, bộ đội đặc chủng cũng không ngoại lệ. Lâm Tĩnh chủ động đi khu Tây Bộ, để Lôi Hồng Phi tọa trấn Bắc Kinh, Ninh Giác Phi cũng đi, nhưng chủ yếu phụ trách phía Đông, không có gian khổ như Tây Tạng, Tân Cương.

Lâm Tĩnh là người cô đơn, ở đâu mừng năm mới cũng không quan trọng. Hắn tới Tây Tạng trước, cùng bọn quan binh ở đó làm văn thần, qua giao thừa, kiểm tra tình huống chuẩn bị chiến đấu của bọn họ, sau đó mừng 1 bay tới Tân Cương, tới đại đội Dã Lang gần Ürümqi. Hắn đã từng là vị cựu thủ trưởng đại đội đặc chủng nổi tiếng khắp nơi, ngay cả tên đội cũng là lấy tên hiệu của hắn, rất nhiều quan binh ở đó đều từng là thuộc hạ của hắn, vừa thấy hắn đến liền kích động. Hắn cảm giác như vừa trở về nhà, cảm thấy rất vui sướng, rất ấm áp. Hắn ở chỗ này vài ngày, cùng bọn họ huấn luyện, cùng nhau sinh hoạt, tựa như đang nhớ lại những năm tháng quang huy kích động nhân tâm sáng khoải lúc trước.

Vừa đến ngày nghỉ lễ, phân tử khủng bố liền rục rịch, nhất là ngay tại khu biên cảnh vùng Tây Vực, đại đội Dã Lang hầu như mỗi ngày đều xuất trận. Lâm Tĩnh tuy rằng ngựa tay, nhưng vẫn giữ nghiêm quy tắc, không theo bọn họ xuất kích, mà ở lại doanh trại đại đội, thông qua hệ thống chỉ huy xem hành động của bọn họ, nhưng cũng không quấy rầy sự chỉ huy của các quan quân.

Cuộc sống bộ đội tuy rằng tương đối gian khổ, nhưng hắn cảm giác rất thích ý. Mừng 4, hắn rời khỏi đại đội Dã Lang, chạy về Bắc Kinh chúc mừng sinh nhật Lăng Tử Hàn, sau đó lại mả bắt đĩnh đề đi đông bắc. Đến mừng 8, hắn trở lại bộ tư lệnh Bắc Kinh.

Lôi Hồng Phi vừa thấy hắn liền nhiệt tình bắt tay: “Lão Lâm, khổ cực rồi, hôm nay tôi mời khách, có gọi Giác Phi rồi, chúng ta ăn 1 bữa đi.”

“Được.” Lâm Tĩnh cùng y sóng vai đi đến văn phòng, “Nghe nói tổng thống B quốc có phát thư mời, muốn Tử Hàn tới đó đảm nhiệm trợ lý đặc biệt sự vụ Quốc Gia An Toàn cho ông ta, có thật không?”

“Tôi cũng vừa nghe tin.” Lôi Hồng Phi khẽ nhíu mày. “Tháng trước tổng thống B quốc đã tới chơi, sau khi trở về không lâu sau liền gửi thư mời, chỉ là lãnh đạo suy nghĩ, cho nên không có tuyên bố với bên ngoài. Hiện tại đã ra quyết định, tiếp nhận lời mời của họ, cử Tử Hàn tới đó. Việc này tôi không tán thành, nhưng thượng cấp đã quyết định, chúng ta không có biện pháp ngăn cản.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu, “Cục Quốc Gia An Toàn của họ không phải mời huấn luyện viên đặc biệt chiến bên chúng ta đi trợ giúp bọn họ huấn luyện đặc công chống khủng bố sao? Tôi dẫn đội qua đó, cũng có thể bảo vệ Tử Hàn.”

“Không được, phải là tôi dẫn đội chứ.” Lôi Hồng Phi mất hứng. “Lão Lâm, việc này cậu đừng mong giành với tôi, dù thế nào tôi cũng là sếp cậu, cậu phải tuân theo mệnh lệnh của tôi.”

Lâm Tĩnh nhìn y một cái, hờ hững nói: “Chẳng phải anh sẽ dẫn đội đi tham gia cuộc diễn tập liên hợp quân sự tại B quốc sao?”

“Dù là Giác Phi hay cậu dẫn đội thì tôi đều rất yên tâm.” Lôi Hồng Phi nhấn mạnh, “Tôi lo cho Tử Hàn, nhất định phải đi theo. Lão Lâm, cậu chắc là hiểu tâm tình của tôi mà phải không, đừng cãi với tôi nữa.”

“Tôi cũng chẳng khác gì anh.” Lâm Tĩnh nhìn y một cái, rốt cục quyết định không kích thích y nữa. “Vây đi, chúng ta không tranh nữa, để sếp quyết định đi, thế nào?”

“Được rồi.” Lôi Hồng Phi không chế được tâm tình của mình, đưa tay đặt lên vai hắn, thái độ trở nên thân thiết. “Đợi lát nữa tan ca, chúng ta đi uống 1 chén.”

“Được.” Lâm Tĩnh đáp ứng rất thống khoái.

Trở lại văn phòng, hắn xem sơ qua một lượt các văn kiện bí mật cùng tin nhắn công khai mà mấy ngày qua các bộ môn gửi tới, sau đó triệu tập bộ tham mưu họp, nghiên cứu chỉ thị của sếp cùng tình báo, thảo luận kế hoạch công tác giai đoạn tiếp theo.

Đợi khi hội nghị kết thúc, thì đường đã lên đèn, Lâm Tĩnh trở lại trở lại văn phòng, sĩ quan phụ tá của hắn là Thái Hân Uy nói: “Vừa rồi Trần Kiến Hữu gọi điện thoại lại, mời anh đến văn phòng tư lệnh.”

“Được.” Lâm Tĩnh gật đầu một cái. “Cậu không cần chờ tôi, có thể tan ca rồi.”

“Yes, sir.” Thái Hân Uy đáp ứng, chờ hắn rời đi, mới cẩn thận kiểm tra văn phòng của hắn, xác nhận an toàn, không có vấn đề, lúc này mới rời đi.

Lâm Tĩnh bước tới văn phòng quan tư lệnh cách đó không xa, sĩ quan phụ tá của Lôi Hồng Phi là Trần Kiến Hữu đang ngồi ở ngoài văn phòng, vừa thấy hắn liền đứng lên, “Tham mưu trưởng, tư lệnh đang chờ ngài.”

Lâm Tĩnh “Ừ” Một tiếng, gạt đầu với anh rồi đẩy cửa bước vào. Bên trong ngoại trừ Lôi Hồng Phi ra, còn có Ninh Giác Phi, hai người trò chuyện đang vui vẻ. Lâm Tĩnh đi qua, mỉm cười nói: “Không có việc gì chứ?”

“Hôm nay không có việc gì, đi thôi.” Lôi Hồng Phi cười đứng dậy, “Giác Phi đã làm cha rồi, hôm nay chúng ta phải làm thật hấn đi.”

“Thật sao? Chúc mừng nha.” Lâm Tĩnh hài lòng nhẹ nhàng đánh Ninh Giác Phi một quyền, “Xác thực phải mời khách nha.”

“Không thành vấn đề.” Ninh Giác Phi vui vẻ mà nói, “Các anh muốn ăn gì, chỉ cần không phải Mãn Hán Toàn Tịch, tôi đều mời.”

“Đang là mùa đông, ăn lẩu đi.” Lôi Hồng Phi không hề giống như trước giống như trước cà lơ phất phơ, tuy rằng tuy rằng hai người trước mắt y đều là bạn tốt, nhưng dù sao y cũng là sếp của bọn họ, lúc nói ngữ khí tương đối ôn hòa, thái độ cũng ổn trọng hơn, “Chúng ta về nhà thay quần áo trước, sau đó lái xe tới đón hai cậu.”

“Hôm nay muốn uống rượu, anh không thể lái xe, nếu bị giao cảnh ngăn lại, rồi bị giao cho bên duy trì trật tự, vậy rắc rối lắm.” Lâm Tĩnh lãnh tĩnh mà nói. “Tôi nghĩ hay để tôi lái xe cho.”

“Được, nghe lời cậu vậy.” Lôi Hồng Phi cười nói, “Vậy tập trung tại cửa chính, có 15 thay quần áo.”

“Hừ.” Lâm Tĩnh cười nhạo. “Anh đang đi ăn hay đang làm nhiệm vụ vậy?”

“Ăn cũng là nhiệm vụ vậy.” Lôi Hồng Phi cười ha ha, “Nhanh nào, đừng có cà rề nữa.”

Ba người bọn họ đều ở tại bộ tư lệnh, chỉ là Ninh Giác Phi có nhà riêng, còn Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh là hai người người đàn ông độc thân nên ở trong khu chung cư của quan quân, nhà của Ninh Giác Phi xa cửa chính nhất, thời gian hơi eo hẹp, nhưng Lôi Hồng Phi là thầy hấn, nói thì hấn chỉ biết nghe theo, không có dị nghị, vừa ra khỏi cửa ký túc xá, hấn liền chạy bạt mạng về thẳng nhà.

Lâm Tĩnh nhìn bóng lưng luôn mạnh mẽ dưới ánh đèn không ngừng chạy xa, nhẹ giọng nói: “Lần này có 1 người bên chúng ta cần phải đi B quốc làm huấn luyện viên, 1 người dẫn đội tham gia diễn tập, để Giác Phi ở lại tổng bộ đi. Hấn chuẩn bị làm cha, tuy rằng đứa nhỏ là được sinh dưỡng trong bệnh viện, nhưng hấn vẫn cần nhiều thời gian để giao lưu với bé, để bé cảm nhận được tình yêu của cha, như vậy tương đối có lợi với sự phát triển của bé sau này hơn.”

Lôi Hồng Phi vĩnh viễn cũng quên không được thăm trạng lúc con trai của Lâm Tĩnh qua đời, dưới vấn đề của trẻ nhỏ 1 câu y cũng không dám trêu đùa, bình thường ngay cả một chữ cũng không dám đề cập, lúc này lập tức gạt đầu, “Tôi đồng ý.”

Bọn họ bước nhanh về nhà, thay thường phục, lập tức ra cửa, tới cửa chính bộ tư lệnh. Bọn họ vừa xong, Ninh Giác Phi liền chạy vội tới, cùng bọn họ hội họp. Ba người ra cửa, trong bóng đêm đi một khoảng, lúc này mới lái xe, đến một nhà hàng lẩu cách chỗ này không xa ăn uống.

Hai tháng đầu xuân, buổi tối vẫn lạnh run người, là mùa thích hợp ăn món lẩu, người ở đây đông đúc ồn ào, không có chỗ ngồi, Lôi Hồng Phi đã sớm kêu sĩ quan phụ tá đặt 1 gian phòng nhỏ, lúc này mới không cần xếp hàng chờ ở bên ngoài. Ba người đi qua đại sảnh tràn ngập khói lẩu, lập tức khiến nhiều người chú ý. Cuộc đời bộ đội trường kỳ khiến cho bọn họ có tư thái kiêu ngạo cao ngất, bước đi tiêu sái, phong độ, Lâm Tĩnh lại có khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi cũng có bề ngoài không tầm thường, ba người tụ cùng một chỗ, càng khiến bọn họ chẳng khác gì siêu sao tập hợp, khó mà khiến người khác không chú ý.

Lâm Tĩnh đã quen với việc này, nét mặt tự nhiên theo sát cô phục vụ vào trong phòng. Lôi Hồng Phi theo thói quen nhìn quanh bốn phía, xác nhận không có ụ hiếp, cùng Lâm Tĩnh sóng vai đi qua đại sảnh. Ninh Giác Phi đi theo phía sau hai người, nét mặt thoải mái, bước tiến vững vàng.

Vào phòng, ba người đều cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh bàn. Lôi Hồng Phi tiếp nhận thực đơn, gọi một đồng hồ, sau đó mới hỏi Lâm Tĩnh, “Cậu muốn ăn gì?”

Lâm Tĩnh nhịn không được buồn cười: “Anh nghĩ tôi là thùng cơm à?”

Ninh Giác Phi cười nói ha ha: “Trước đem mấy món này ra đi, thiếu sẽ gọi thêm.”

“Được.” Lôi Hồng Phi cười tủm tỉm trả lại menu cho nhân viên phục vụ, thuận miệng nói. “Bia ướp lạnh, lấy ra nửa két đi.”

Bọn họ gọi món nhanh, rượu và thức ăn cũng đem lên mau, chỉ chốc lát sau món ăn nóng hổi đã mang lên. Lôi Hồng Phi bỏ hết thịt tươi vào trong nồi, sau đó cầm lấy ly bia. “Nào, nhất là mừng Lão Lâm đón gió, 2 là chúc mừng Giác Phi làm cha, chúng ta uống 3 ly.”

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều là tác phong quân nhân, nói uống liền uống, cùng y chạm ly, liền liền tiếp uống hết. 3 chai bia trong khoảnh khắc liền hết, nhân viên phục vụ ở một bên muốn khui bia cho bọn họ, Lôi Hồng Phi cười nói: “Chị cứ cho tụi tôi mỗi người 1 chai, đặt lên bàn, chúng tôi tự mình rót. Chị đi lo chuyện của mình đi, không cần xen vào đây, cần sẽ gọi chị.”

Nhân viên phục vụ đáp ứng một tiếng, khui bia, sau đó đặt lên chỗ bọn họ, rời khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Trong phòng an tĩnh lại, bầu không khí rất tốt, Lôi Hồng Phi nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay, xác nhận ở đây không có trang bị nghe trộm, liền yên lòng, hăng hái bưng bưng mà nói: “Lần này diễn tập, sếp nói có có ý định muốn kiểm nghiệm năng lực chỉ huy của bộ tư lệnh mới tổ chức lại của chúng ta, cho nên rất quan trọng với chúng ta. Lão Lâm, không quan tâm đến cuối cùng là tôi hay cậu đi, chúng ta đều không thể hàm hồ.”

“Còn cần anh nói sao.” Lâm Tĩnh đang vớt đồ ăn trong nồi rồi nói, “Không chỉ có diễn tập, còn việc đến B quốc giúp huấn luyện đặc công, cũng không thể vắng bận được, nếu như khiến chúng ta mất mặt, chúng ta còn mặt mũi mặc quân trang sao?”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi nuốt miếng thịt bò xuống bụng, cầm chiếc đũa chỉ vào Ninh Giác Phi, “Em ở nhà trấn giữ...”

Ninh Giác Phi vừa nghe liền giận, không quản y là thầy kiêm sếp của mình, nổi giận đùng đùng mà nói: “Dựa vào cái gì các anh ăn sung mặc sướng còn em ngay cả nước canh cũng không thể uống chứ? Không tán thành, em cũng muốn đi.”

“Muốn làm phản à?” Lôi Hồng Phi trừng mắt. “Anh cùng Lão Lâm đi, trong nhà không ai sao được? Nếu như các nơi có tình huống khẩn cấp, dù sao cũng cần cậu ở lại điều hành chỉ huy.”

“Anh đừng có hù em.” Ninh Giác Phi căn bản không để tâm. “Đây là năm nào rồi? Còn phải cần người ở lại bộ tư lệnh chỉ huy sao? Chúng ta ở đâu, thì ban chỉ huy chính là ở đó, hai anh là muốn ném em qua 1 bên, không có cửa đâu.”

“Thằng nhóc này.” Lôi Hồng Phi lấy đũa đánh hấn 1 cái, thấy hấn không thêm để ý, chỉ có thể phẫn nộ nói với Lâm Tĩnh, “Mọc cánh dài rồi, giờ cả sếp nói cũng không nghe.”

Lâm Tĩnh nở nụ cười, ôn hòa mà nói: “Giác Phi, cậu phải làm cha rồi, đây là chuyện lớn trong đời, cậu nên ở lại tổng bộ, bớt thời giờ chăm sóc con mình, tận mắt nhìn bé sinh ra, nếu vậy với cả cậu cùng bé đều không có gì phải nuối tiếc cả.”

Ninh Giác Phi cũng không dám nói lung tung về mấy vấn đề liên quan tới con cái, sợ làm Lâm Tĩnh thương tâm, lúc này liền tỏ thái độ: “Bé tuy quan trọng, nhưng công tác lần này quan trọng hơn. Bé chỉ mới có 8, 9 tháng, không cần ngày nào cũng phải ở nhà. Đừng nói tôi không chịu nổi, mà nếu ông cùng cha tôi biết, sợ cũng mắng tôi không tiền đồ đó. Với lại, bình thường vợ tôi cũng hay đi bệnh viện thăm bé, không có tôi ở lại cũng không sao. Việc này hai anh không cần nói nữa, tôi nhất định muốn đi.”

Lôi Hồng Phi thở dài, gãi gãi đầu cười: “Lão Lâm, tôi không khuyên nữa, cậu nói xem cả 3 người chúng ta ai lại không cứng đầu? Chỉ cần đã quyết chuyện gì, ai có khuyên đây?”

“Đúng vậy thật.” Lâm Tĩnh cũng cười. “Được, tôi không khuyên nữa, cùng nhau đi.”

Lôi Hồng Phi nâng ly, hào phóng la to: “Nào, vì thắng lợi cạn ly!”

Ninh Giác Phi lập tức nâng ly, “Thắng lợi!”

Lâm Tĩnh cũng nâng ly: “Chiến thắng trở về!”

4. Chương 3

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Mệnh lệnh ở trên nhanh chóng truyền xuống, do Lâm Tĩnh dẫn đoàn huấn luyện viên đặc biệt tới B quốc trước, để bọn họ huấn luyện đại đội đặc công, Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi dẫn đội Thiểm Điện đột kích, chiến đội hải quân cùng đại đội Du Chuẩn bộ đội đặc chủng không quân vừa mới tổ kiến tới Nam Hải, tham gia quân diễn liên hợp trên biển giữa nước nhà cùng B quốc.

Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, Lâm Tĩnh tươi cười rạng rỡ, Lôi Hồng Phi nghiêng răng nghiêng lợi, Ninh Giác Phi vốn rất vui, nhưng cân nhắc đến tâm tình của thầy mình, không dám quá mức đường hoàng, chỉ nhin lại. Quân lệnh như núi, Lôi Hồng Phi không thể đi tìm cha mình để không nhẽo được, chỉ có thể lập tức bắt đầu tiến hành công tác chuẩn bị, dù sao y cũng có cơ hội tới B quốc, có thể gặp Lăng Tử Hàn ở nước đó.

Lâm Tĩnh sau khi tổng hợp lại cân nhắc, cùng Lôi Hồng Phi và Ninh Giác Phi nhiều lần thương nghị, cuối cùng xác nhận danh sách, điều chỉnh quan quân của bộ đội đặc chủng trên toàn quốc được điều tới Bắc Kinh, hợp thành đoàn huấn luyện viên B quốc.

Lôi Hồng Phi ra lệnh với bộ đội đặc chủng tham gia quân diễn, sau đó cùng Ninh Giác Phi mang theo đội đột kích Thiểm Điện cùng nhân viên của bộ tư lệnh xuất phát. Bọn họ bay đến Hải Nam trước, sau đó lại đổi sang 4 phi cơ trực thăng vận tải trọng hình đến chiếc hàng không mẫu hạm Thiên Nhai đã nhỏ neo xuất phát trước.

Lần này Trung Quốc xuất động chính là đoàn hàng không mẫu hạm, ngoài tàu Thiên Nhai còn có thêm 2 chiến tàu tuần dương hỏa tiễn, 2 chiếc tàu coevette hỏa tiễn, 3 chiếc tàu khu trục chống tàu ngầm, 2 chiếc tàu lên bờ cỡ lớn, 2 chiếc tàu hậu cần, dưới nước có 3 chiếc tàu ngầm công kích bằng hạt nhân. Lôi Hồng Phi ngồi trên chiếc phi cơ trực thăng hạng nặng bay đến hải vực đặt hàng không mẫu hạm, y lập tức nhìn thấy hạm đội khí thế như hồng trên biển rộng.

Nhìn một chút, y cười nói với Ninh Giác Phi bên cạnh: “Có đôi khi anh nghĩ, nếu muốn đánh trận, có thể chỉ huy một loạt tàu chiến như vậy khẳng định đã ghiên.”

“Đúng.” Ninh Giác Phi cũng nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn tàu chiến trên biển, nhìn bọt sóng trắng trên đầu thuyền cùng đuôi thuyền kéo dài suốt 1 khoảng, trong lòng cũng có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào: “Này, lão đại, nếu như lúc trước anh không cứng đầu muốn tham gia vào nhóm tụi em, tiếp tục làm phi công, hiện tại cũng có thể lái được 1 chiếc hàng không mẫu hạm rồi nhỉ?”

“Khẳng định” Lôi Hồng Phi phẫn nộ mà nói, “Kỳ thực hiện tại anh cũng có thể bay, nhưng tên Hải Dương kia hoàn toàn không cho anh đụng tới máy bay của hắn.”

Ninh Giác Phi nhin không được cười, “Khăng định không thể để anh đụng bậy được, trang bị vũ khí của chúng ta cũng đâu thể người khác làm lộn xộn được.”

Đang nói chuyện thì phi cơ trực thăng được phép đáp xuống, dần hạ cánh ngay boong tàu hàng không mẫu hạm.

Lôi Hồng Phi thông qua hệ thống chỉ huy hạ lệnh cho toàn thể nhân viên: “Sau khi đáp xuống, đội đột kích Thiểm Điện lập tức đến trong khoang thuyền tập hợp, nghe theo chỉ thị của Ninh phó tư lệnh, quan quân trong ban chỉ huy theo nhân viên hàng không mẫu hạm đến khoang chỉ định tiến hành giai đoạn trước công tác thiết trí ban chỉ huy.”

Tai nghe của y không ngừng truyền đến tiếng hồi đáp: “Đã nhận lệnh, over.” Người trên 4 phi cơ đều chuẩn bị xong việc đáp xuống.

Máy bay vừa đáp xuống, cửa khoang thuyền nhanh chóng mở ra, đội viên đột kích trên mặt đầy nét vẽ từng người nhảy xuống, nhanh chóng chạy vội tới buồng nhỏ trên tàu, rất nhanh biến mất trên boong tàu, nhân viên tương ứng bộ tư lệnh đặc biệt chiến cũng mang theo đủ loại valy đủ kiểu đáng đi cùng quan quân hải quân vào buồng nhỏ trên tàu dành riêng cho họ, chỉ còn lại 4 phi cơ trực thăng đang cất cánh bay lên, chuẩn bị bay trở về căn cứ Tam Á.

Lôi Hồng Phi không có rời đi, mà đứng trên boong tàu ôm chặt lấy thiếu tướng hải quân Trương Hải Dương. Hai vị danh tướng từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, hiện tại ít khi nào gặp mặt, vì vậy cảm giác càng thêm thân thiết.

Trương Hải Dương khoái trá mà nói: “Thật không nghĩ tới, Hồng Phi, thăng quĩ mấy năm nay càng đánh càng hăng, còn trẻ vậy mà đã thành tướng quân, thực sự là khiến mấy người bạn thân như tui tao mở rộng tầm mắt.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha, nhẹ nhàng đánh hấn 1 quyền: “Anh cũng vậy thôi, không phải cũng lợi hại lắm sao? Tư lệnh hàng không mẫu hạm nha, anh xem, anh vừa ra quân đã thành trảng diện như vậy, thật khiến nhiều người ước ao.”

Trương Hải Dương nhìn hạm đội của mình đang cuộn cuộn tiến về phía trước, không khỏi tự hào cười nói: “Đúng vậy, từ nhỏ tao đã ước ao có thể chỉ huy hạm đội như vậy, hiện tại ước mơ thành hiện thực rồi.”

Hai người không có vội vã bàn công tác, mà lên boong tàu tản bộ nói chuyện phiếm.

Sau khi giao lưu một ít hiện trạng, thì Trương Hải Dương lại hỏi tới bệnh tình Lăng Tử Hàn, nhất thời khiến Lôi Hồng Phi phiền muộn không ngớt, không khỏi bùi ngùi thở dài: “Hải Dương, nếu như lần này chúng ta đến B quốc thấy Tử Hàn, anh giúp tôi nói chút lời đi. Em ấy vẫn coi anh như anh trai, nếu anh nói thì có lẽ em ấy sẽ nghe lời.”

“Gi cơ? Tử Hàn muốn đi B quốc?” Trương Hải Dương giật mình, “Em ấy tới đó làm gì?”

Lôi Hồng Phi rầu rĩ mà nói: “Em ấy được tổng thống B quốc mời tới, đảm nhiệm trợ lý đặc biệt cho ông ta.”

Trương Hải Dương càng kinh ngạc: “Tổng thống kia đang bán gì trong hồ lô vậy?”

“Ai biết?” Lôi Hồng Phi nhú mày, “Bọn họ cùng chúng ta chúng ta cử hành liên hợp quân diễn, cùng quốc gia chúng ta ký kết một loạt hiệp định kinh tế, còn mời đoàn huấn luyện viên đặc chiến đi họ huấn luyện đặc công, chuyện này tôi có thể hiểu, cũng tán thành, nhưng một tổng thống lại mời Tử Hàn đi làm trợ lý tư nhân cho ông ta, thì khiến tôi rất bức, đến giờ cũng không rõ, tổng thống kia rốt cục có ý gì.”

Trương Hải Dương suy nghĩ một hồi, cũng lắc đầu: “Tao cũng không rõ.”

“Quên đi, không nghĩ nữa, dù sao Tử Hàn đã đi, hiện tại nghĩ cũng vậy thôi.” Lôi Hồng Phi nhún vai, không cam lòng mà nói, “Lâm Tĩnh mang theo đoàn huấn luyện viên đi B quốc, toàn bộ quan quân đó đều là tinh anh trong tinh anh bên chúng tôi, nếu Tử Hàn gặp phải tình huống khẩn cấp, bọn họ có thể chạy đi trợ giúp.”

“À, vậy thì tốt.” Trương Hải Dương yên tâm, liền đưa tay vỗ vai y, “Đi thôi, đây là nhiệt đới, nắng rất gắt, nếu đứng lâu dưới mặt trời sẽ không tốt, chúng ta đến khoang thuyền uống chén trà, chậm rãi trò chuyện.”

Bọn họ có rất nhiều chuyện để kể, kế hoạch diễn tập Lôi Hồng Phi đã nhận được, định cùng Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh nghiên cứu qua, hiện tại cần câu thông với Trương Hải Dương, để có thể cùng tàu chiến hải quân cùng bộ đội lục quân lên đất liền tiến hành hành động phối hợp, bảo đảm việc diễn tập hoàn mỹ.

Hai người ở trong ban chỉ huy Trương Hải Dương nói đến mấy tiếng, đến tận khi Ninh Giác Phi tiến đến, mới cắt đứt được câu chuyện. Trương Hải Dương cùng Ninh Giác Phi nhiệt tình bắt tay, vừa nói hai ba câu đã bị Lôi Hồng Phi cắt đứt, “Hải Dương, Giác Phi là đệ tử của tôi, cũng là anh em cùng anh, đều là người một nhà, không cần khách khí như thế.”

“Đúng vậy.” Ninh Giác Phi cười gật đầu, “Trương tư lệnh, Lôi tư lệnh là thầy em, hai anh đều là sếp của em, có chuyện gì cứ dặn dò, không cần khách khí với em.”

“Được được.” Trương Hải Dương sáng khoái cười nói, “Nào, ngồi xuống uống trà, chúng ta cùng nhau nghiên cứu.”

“Được.” Ninh Giác Phi ngồi xuống, đưa tay nhìn đồng hồ, nhẹ giọng nói với Lôi Hồng Phi, “Lắng đại ca cùng đoàn huấn luyện viên của chúng ta chắc đến Khê La rồi, có muốn xem tin bên B quốc không?”

“Muốn muốn.” Lôi Hồng Phi liền phát tay, “Hải Dương, truyền tín hiệu của họ tới đi.”

Trương Hải Dương lập tức dặn tham mưu, tìm tín hiệu đài truyền hình của B quốc, truyền tới màn hình lớn trước mặt bọn họ.

Thân phận Lăng Tử Hàn rất quý trọng, đến B quốc đảm nhiệm trợ lý đặc biệt sự vụ Quốc Gia An Toàn của tổng thống, khiến toàn quốc đều quan tâm, còn “Dã lang” Lâm Tĩnh dẫn theo đoàn huấn luyện viên đặc chiến tới B quốc trợ giúp huấn luyện đặc công, càng khiến quốc nội B quốc oanh động, vì vậy truyền thông trong ngoài nước rất nhiều phóng viên đã sớm chạy tới sân bay, ở đó đứng đợi Lăng Tử Hàn cùng đoàn huấn luyện viên dùng chuyên cơ bay tới.

Chạng vạng, máy bay bọn họ đáp xuống sân bay quốc tế Tiểu Trúc ở Khê La. Đài truyền hình quốc gia B quốc liền phát sóng trực tiếp hiện trường tới toàn bộ thế giới.

Máy bay trượt đến đoàn người hoan nghênh phía trước, xe cầu thang chạy tới cửa rồi ngừng lại, cửa khoang máy bay mở, Lăng Tử Hàn xuất hiện trước hết. Cậu mặc áo sơ mi màu tím, bên ngoài mặc áo ba-đơ-xuy màu đen, phiêu dật tiêu sái, phong độ. Cậu cầm theo va-li chậm rãi đi xuống, tiếp theo sau chính là 7 quan quân Trung Quốc mặc quân phục bộ đội đặc chủng được thiết kế mới nhất, lần lượt từ đại tá đến thượng úy.

Phóng viên phụ trách phát sóng trực tiếp vô cùng hưng phấn, giới thiệu Lăng Tử Hàn rất ngắn gọn, trọng điểm chỉ có cậu chính là con trai của Lăng Nghị, chủ tịch uỷ ban Quốc Gia An Toàn Trung Quốc, đã từng đảm nhiệm cục trưởng cục đốc tra Bộ An Toàn Quốc Gia Trung Quốc, sau lại được điều đến Bộ Ngoại giao Trung Quốc công tác, hiện tại với thân phận quan ngoại giao tiếp nhận lời mời của tổng thống Lý Nguyên, đến B quốc đảm nhiệm trợ lý đặc biệt cho tổng thống. Nói xong, vị nam phóng viên tuổi trẻ kia còn lợi dụng ngữ khí nhiệt tình dào dạt nhắc tới “Mỹ nam tử đệ nhất quân đội” đến từ Trung Quốc, Lâm Tĩnh.

Đến trước Lâm Tĩnh, truyền thông B quốc liền đem hết các ý thơ ca ngợi vô cùng nhuần nhuyễn dùng hết lên người hắn. Vị đại tá độc thân tên hiệu “Dã Lang” tràn ngập màu sắc lãng mạn, vóc người tương mạo không chỗ nào không hoàn mỹ, trên chiến trường nhanh nhẹn dũng mãnh, nếu như phân tử khủng bố Trung Á vừa nghe tên thì đã sợ mất mật, rất nhiều phóng viên đều gọi hắn là “Con sói xinh đẹp nhất hung hãn nhất trên thảo nguyên bát ngát”, kích động đến mức khiến tình cảm quần chúng bắt đầu khởi động, hy vọng có thể nhìn thấy được phong thái thật của hắn.

Giờ này khắc này, đại danh đỉnh đỉnh Dã Lang Trung Quốc Lâm Tĩnh tựa như một siêu sao hạng A, vừa lộ diện thì ánh sáng lập tức từ tứ phía phát ra, nhất thời khiến Lăng Tử Hàn ở phía trước hắn không còn khiến ai chú ý nữa, phần lớn ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người hắn hết, các camera men cũng lập tức đuổi theo sát hắn, rất nhanh đã không còn thấy hình ảnh của Lăng Tử Hàn nữa.

Lôi Hồng Phi có chút thất vọng, hừ một tiếng: “Lão Lâm thật đáng ghét, bộ đang làm người mẫu thời trang sao chứ?”

“Cũng không thể trách hắn được.” Ninh Giác Phi cười tủm tỉm mà nói, “Với tính cách của hắn, khẳng định trong lòng đã sớm không nhịn được, nhưng lại không thể lộ ra mặt được, chắc cũng đang phiền muộn lắm.”

“Ừ, cũng đúng.” Lôi Hồng Phi cao hứng vỗ đùi, “May là tôi không đi, không cần chịu tội rồi.”

Trương Hải Dương cười ra tiếng: “Mặc kệ nói như thế nào, Lâm Tĩnh quả thật rất đẹp, đúng danh hiệu “Mỹ nam tử đệ nhất quân đội” danh bất hư truyền mà.”

“Đẹp trai thì sao chứ?” Lôi Hồng Phi không cho là đúng, “Lẽ nào kẻ thù vì vẻ đẹp của hắn mà không chiến đã hàng à?”

“Đó là hai việc khác nhau, khi đánh nhau hắn cũng rất nghiêm túc.” Trương Hải Dương quay đầu nhìn y một cái, “Sao mà lại xét nét người ta thế, có gì à?”

“Hừ, tôi xét nét hắn làm gì?” Lôi Hồng Phi nhìn màn hình, nhịn không được bĩu môi, “Hắn là tình địch của tôi.”

Trương Hải Dương bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời buồn cười, “Tình địch này thực lực quá mạnh rồi.”

“Mạnh chỗ nào? Tử Hàn không có nông cạn như vậy, chỉ cần nhìn mặt người đẹp là chọn.” Lôi Hồng Phi cắn răng nói, “Sớm muộn gì tôi cũng xử đẹp hắn.”

Ninh Giác Phi cố gắng giữ nét mặt nghiêm túc, lúc này thấp giọng nhắc nhở, “Thầy à, nếu như muốn quan báo tư thù, thì không thích hợp tuyên bố ra trước công chúng đâu.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi nghiêm trang gật đầu, “Lão tử muốn dùng trí, đánh lén là tốt nhất.”

Trương Hải Dương bị họ chọc cười, “Vậy mà hai người lại làm được tư lệnh sao, tao phục sát đất.”

Trên màn hình thật lớn, nghi thức hoan nghênh đang tiến hành. Lạc Mẫn cùng Lâm Tĩnh và đoàn huấn luyện viên lần lượt bắt tay nhau, nhiệt tình hoan nghênh họ tới.

Chờ Lâm Tĩnh xoay người lại, đặc công B quốc ở đây với nhiệm vụ cảnh giới kiêm nghênh tiếp tất cả đều nghiêm cú chào. Lâm Tĩnh cùng 6 quan quân lập tức thu lại nụ cười, cùng nhau hoàn lễ, động tác đều nhịp, rất đẹp.

Nhất thời, ánh đèn loang loáng, các phóng viên liền ào tới, camera, bút ghi âm, máy phỏng vấn tiến về phía trước, các câu hỏi liên tiếp vang lên.

Cảnh sát liền tiến lên tạo thành tường người, ngăn chặn dòng người. Lạc Mẫn cùng bọn Lâm Tĩnh liền tiến tới phòng quý khách trong sân bay, các phóng viên cũng chen chúc đi cùng.

Phóng viên đài truyền hình Quốc gia xuất hiện trên màn ảnh, kích động đến hai mắt tỏa ánh sáng: “Các vị khán giả, đoàn huấn luyện viên đặc chiến Trung Quốc sẽ cử hành một buổi hội chiêu đãi ký giả ngắn gọn, đài chúng tôi sẽ truyền hình trực buổi chiêu đãi sau giây lát.”

Trong khi phóng viên còn trên đường đến phòng quý khách, đài truyền hình liền thả máy bay quay phim, hình ảnh bọn Lâm Tĩnh đi xuống cầu thang mạn. Lôi Hồng Phi nhìn thân ảnh cao gầy thon gầy cùng khuôn mặt tái nhợt của Lăng Tử Hàn, khe khẽ thở dài: “Tử Hàn vĩnh viễn không giống người thường.”

“Đúng vậy.” Trương Hải Dương vui mừng mà nói, “Nhìn qua sức khỏe của em ấy cũng tốt.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi nhớ lại cảnh tận mắt thấy Lăng Tử Hàn bị bệnh nằm trên giường vào sinh nhật của cậu, trong lòng còn lo hơn cả Trương Hải Dương, nhưng lúc này không thích hợp nói mấy chuyện không vui này, nên y không đề cập tới.

Buổi hội chiêu đãi ký giả đều nói những chuyện bình thường, không có gì giá trị, Trương Hải Dương không muốn lãng phí thời gian. Hắn vỗ vỗ vai Lôi Hồng Phi, “Đi thôi, chúng ta ăn cơm trước, sau đó triệu tập quan quân họp, cùng mọi người nghiên cứu kế hoạch diễn tập.”

Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi lập tức thu hồi lực chú ý, tập trung đến công tác chính mình. Hai người đồng ý rồi theo hắn tiến vào nhà hàng.

5. Chương 4

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tham gia buổi hội chiêu đãi ký giả xong, Lâm Tĩnh cùng đoàn huấn luyện viên tiếp nhận sự hoan nghênh của tổng trưởng cảnh sát B quốc, sau đó đến căn cứ đặc công ở phía Nam Khê La, được sắp xếp vào một khu nhà trọ quan quân thiết bị tiên tiến. Bọn họ vội vã chỉnh lý nội vụ, sau đó Lâm Tĩnh triệu tập sáu vị quan quân tổ chức cuộc họp ngắn, sau đó nhận lệnh tới phủ tổng thống dự tiệc.

Trải qua một loạt nghi thức hoan nghênh, Lâm Tĩnh dù luôn luôn tinh lực tràn đầy, thể lực dư thừa cũng cảm thấy có chút uể oải, sau khi trở lại nhà trọ, hắn nói với thuộc hạ: “Mọi người nghỉ ngơi đi, sáng mai 6h luyện tập, đừng ngủ quên.”

“Yes, sir.” Sáu vị quan quân cùng đáp ứng, lúc này mới về phòng mình.

Lâm Tĩnh tắm rửa, thay áo ngủ, mới dần trầm tĩnh lại. Hắn ngồi phía trước cửa sổ, nhìn biển rộng tĩnh lặng dưới ánh trăng, suy nghĩ lại toàn bộ những chuyện xảy ra hôm nay, sau đó đóng cửa sổ, mở hệ thống chống nhiễu sóng, thông qua tín hiệu mật liên hệ với Lôi Hồng Phi.

Không đợi khuôn mặt tươi cười kia nói lời vô nghĩa, hắn đã đi thẳng vào vấn đề: “Chúng tôi trên đường đi có gặp phải bọn tập kích, có người ý đồ cướp máy bay, Tử Hàn sớm phát hiện, nhắc nhở tôi, sau đó chúng tôi tấn công lại, giết chết người muốn cướp máy bay.”

Nụ cười của Lôi Hồng Phi biến mất, tâm tình muốn trêu chọc nhất thời biến mất, cau mày nói: “Đều giết hết sao? Không lưu lại ai sống hết à?”

“Có, đã đuổi 2 người về nước.” Lâm Tĩnh vẫn lo lắng cho tình hình bảo mật ở đây, nên không dám tiết lộ về tin tức của hai người được phái đi nằm vùng, vì vậy che giấu không nói.

Lôi Hồng Phi gật đầu, “Mục tiêu của chúng là các cậu hay là Tử Hàn?”

“Là Tử Hàn.” Lâm Tĩnh khẳng định trả lời. “Bọn chúng không biết chúng tôi cũng trên máy bay đó, tưởng chúng tôi chỉ là những người đi theo, nên không có phòng bị.”

Lôi Hồng Phi có chút lo lắng, “Vậy bên đó cậu phải đặc biệt lưu tâm an toàn Tử Hàn.”

“Tôi biết, anh yên tâm đi.” Lâm Tĩnh trầm giọng nói, “Tối nay tôi dẫn đoàn huấn luyện viên đến phủ tổng thống dự tiệc, có gặp Tử Hàn. Tổng thống cùng phó tổng thống đều rất tốt với cậu ấy, cậu ấy ở trong phủ tổng thống, nên an toàn, hẳn cũng không có vấn đề gì.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi khẽ gật đầu, bỗng nhiên thân thiết mà nói, “Cậu cũng phải chú ý an toàn của mình đó.”

Lâm Tĩnh nở nụ cười, “Tôi biết.”

“Chúng ta duy trì liên hệ vậy.” Lôi Hồng Phi trầm tĩnh lại. “Khuya rồi, cậu mệt cả một ngày đêm, mau ngủ đi.”

“Được.” Lâm Tĩnh gật đầu, “Ngủ ngon.”

Hắn tắt micro, lần nữa tới gần cửa sổ, để gió xuân vùng nhiệt đới mát mẻ thổi vào trong phòng, sau đó nằm xuống, an tĩnh ngủ.

Hừng đông có cơn mưa nhỏ, tích đánh vào hoa phía trước cửa sổ, phát sinh tiếng nhỏ, Lâm Tĩnh tỉnh, ngưng thần lắng nghe tiếng mưa rơi, xác nhận không có tình huống bất ngờ phát sinh, lúc này mới tiếp tục ngủ.

5g30 trời còn chưa sáng, Lâm Tĩnh đứng giờ tỉnh lại, động tác rất nhanh, rời giường, xếp chăn, đến phòng tắm rửa mặt, đổi sang đồng phục huấn luyện, sau đó mở cửa ra ngoài.

6 quan quân của nước hấn đã chờ ngay trước cửa, vừa thấy hấn đã nghiêm cúi chào. Lâm Tĩnh trả lễ, ra bên ngoài nhìn trời một chút, rồi quay đầu nói với bọn họ: “Đi thôi.”

“Yes, sir.” Sáu quan quân cùng trả lời, sau đó xếp thành 1 hàng dài, theo phía sau hấn, bước chính tề mà chạy trong mưa.

Từ nhà trọ quan đến nơi sân huấn luyện đặc công chỉ có 1km, chung quanh lại im ắng, vẫn không có tiếng

âm ĩ của người trong đại đội tập luyện. Đương nhiên, chuyện này không tính đi, có thể đại đội đặc công không có sắp xếp danh sách tập luyện, nên buổi sáng không nhất thiết phải huấn luyện trong mưa.

Lâm Tĩnh dẫn đội mình chạy đến sân tập hầu như không có một ai, sau đó từ xa thấy một tiểu đội đang trầm mặc chạy bộ, đội đó cũng có 6 người, vừa vặn thành một tiểu đội đột kích. Bước chân của hắn liên tục, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của người thanh niên dẫn đầu tiểu đội, không khỏi kinh ngạc. Đó là một thanh niên vô cùng tú mỹ, tuy nét mặt lạnh lùng, đường cong cương nghị, nhưng vẫn không thể che giấu được sự mỹ lệ theo thiên hướng trung tính đặc biệt này, đội đặc công lại có 1 người như vậy, thực sự không ngờ. Lúc này, Lâm Tĩnh hoàn toàn không nhớ ra, so với cậu ta, bản thân hắn còn tú mỹ hơn hẳn. Lúc trước khi hắn mới vào đội, đã từng vì nét đẹp này mà bị thượng cấp cùng đồng đội khinh thị, chịu không ít cay đắng, vì vậy hắn chưa từng có xem thường những chiến sĩ có bề ngoài mỹ hoặc nhìn hơi nhu nhược. Tướng mạo không trọng yếu, quan trọng là ... nội tâm cường đại cùng ý chí cứng như sắt thép.

Do đường chạy của bọn họ cùng đội đặc công kia khác nhau, nhưng vẫn có một chỗ giao. Đội thanh niên mang tư thế oai hùng bồng bồng phần chân kia chạy gần tới chỗ họ thì dừng lại, nghiêm cúi chào, cùng kêu lên: “Sir!”

Lâm Tĩnh dừng bước đáp lễ, nhẹ giọng nói: “Các cậu tiếp tục đi.”

“Yes, sir.” Người thanh niên dẫn đầu kia lần thứ hai cúi chào, sau đó thẳng tắp đứng ở trong mưa không nhúc nhích, chờ đợi bọn hắn đi trước.

Lâm Tĩnh dẫn đội tiếp tục chạy. Chờ bọn hắn rời đi một khoảng, đội thanh niên kia mới tiếp tục chạy.

Lâm Tĩnh không có chạy trong sân, mà vòng quanh toàn bộ căn cứ, thuận tiện nhìn qua một lần toàn bộ khu vực trong căn cứ. Suốt quá trình chạy, ngoại trừ đầu bếp chính đang ở trong phòng ăn bận rộn, toàn bộ chỗ khác đều an tĩnh, có một ít cửa sổ nổi đèn, nhưng không thấy bóng người.

Lâm Tĩnh không có giao lưu với quan quân phía sau, chỉ ổn định duy trì tốc độ chạy. Một tiếng sau, bọn họ mới quay đầu chạy về nhà trọ, lần lượt trở về phòng tắm, thay quần trang khô mát, sau đó mới tiến lên xe đón bọn họ, đến căn tin căn cứ ăn bữa sáng.

Lúc này, ngoại trừ lính gác ra, toàn bộ binh sĩ trong căn cứ đều tụ tập ở chỗ này, vừa thấy bọn hắn, những người đang ngồi đều lập tức đứng dậy nghiêm, trong đại sảnh xôn xao cũng trở nên lặng ngắt như tờ.

Lâm Tĩnh hướng bọn họ kính lễ, cất cao giọng nói: “Nghỉ!” Sau đó dẫn theo quan quân tới trước một bàn ăn ngồi xuống. Những người khác mới tiếp tục ngồi xuống dùng cơm.

Bọn Lâm Tĩnh ngồi ngay bàn ăn đã có sẵn vài cảnh quan cao cấp trong đại đội đặc công, ngày hôm qua cũng có người tới sân bay nghênh tiếp đoàn huấn luyện viên đến từ Trung Quốc, đều biết mặt nhau, lúc này cũng không khách khí, vừa ăn vừa thoải mái mà bàn công tác.

Bữa sáng rất phong phú, bọn họ bình thường huấn luyện nhất định phải tiêu hao thể lực rất lớn, tùy thời

đều có thể xuất động ứng phó hành động của khủng bố phân tử phạm tội, khiến bọn họ phải luôn bảo trì trạng thái tốt nhất, nên một ngày ba bữa đều phải bảo chứng chất lượng, đầy đủ dinh dưỡng.

Lâm Tĩnh bưng chén uống sạch sữa bò, lại nói với đại đội trưởng Trương Gia Kiệt: “Cơm nước xong, chúng ta tổ chức một cuộc họp, bên anh nói sơ lược tình hình đại đội đặc công hiện nay, sau đó để các sĩ quan huấn luyện mà bên tôi đưa tới tiến hành phân tổ kiểm tra, tìm hiểu 1 lượt, sau đó mới định ra kế hoạch huấn luyện”

Trương Gia Kiệt tươi cười, liên tục gật đầu: “Được được, cứ theo ý anh vậy.”

Tuy rằng ở dị quốc, nhưng phần lớn đều là người Hán, bình thường cũng dùng Hán ngữ, nên việc giao lưu của họ cũng không có vấn đề gì. Lâm Tĩnh nói chuyện phiếm với Trương Gia Kiệt, mà các quan quân cũng đang cùng cảnh quan đại đội đặc công giao lưu, trọng tâm câu chuyện tập trung về dân tình phong thổ bản địa và tình hình trị an.

Do nói chuyện với nhau, nên thời gian ăn của họ hơi trễ, những đặc công khác đều đã rời đi, bọn họ mới kết thúc bữa sáng, cùng nhau đến phòng họp ký túc xá ngồi xuống. Từ lúc này, bọn họ mới chính thức bắt đầu công tác tại B quốc.

Buổi sáng họp, nghiên cứu tư liệu, buổi chiều lần lượt tiến hành rồi phân tổ kiểm tra cho toàn bộ đại đội đặc công, sau cơm tối, Lâm Tĩnh triệu tập 6 quan quân trong đoàn huấn luyện viên, để bọn họ tiến hành tổng kết kết quả kiểm tra.

Dựa theo tiêu chuẩn của bộ đội đặc chủng Trung Quốc mà xét, thì tình hình đại đội này hoàn toàn không ổn, kỷ luật quá kém, phản ứng chậm chạp, năng lực chỉ huy của quan quân khiếm khuyết, phần lớn thể lực cùng sự chịu đựng của đặc công đều yếu, năng lực bắn súng cùng cận chiến đều đều có khiếm khuyết, nói chung, rất khó ứng phó tình huống đột phát, đặc biệt là tập kích của tổ chức khủng bố có kế hoạch.

“Thế nhưng, có một tiểu đội biểu hiện rất khá, đó chính là tiểu đội mà hồi sáng chúng ta luyện tập có thấy qua.” Một vị quan quân trung tá trầm ổn mà nói, “Tiểu đội ở đây thành lập đều do đội trưởng của mình đặt tên, tên của đội đó là tiểu đội Quỷ Ảnh. Có người nói người trong tiểu đội này tương đối đặc biệt, xuất thân không tốt, bởi vậy bị xa lánh, nhưng trong thời gian huấn luyện cùng thực chiến bọn họ đều đặc biệt dốc sức, xem như bằng sức chiến đấu cực mạnh của toàn đại đội. Tiểu đội trưởng của bọn họ gọi là Phùng Thu Sinh, là tay công kích, tôi có xem qua hồ sơ của cậu ta, gia nhập đội 6 năm, hàng năm đều có biểu hiện lập công lớn, nhưng lần nào cũng không được khen thưởng, thế nhưng, cậu ta chưa từng một lần oán giận, chỉ dẫn đội tiếp tục huấn luyện, có hành động liền làm gương cho binh sĩ, coi như anh dũng.”

Lâm Tĩnh ngưng thần lắng nghe, lãnh tinh hỏi: “Gi mà gọi là xuất thân không tốt? Người của tiểu đội đó xuất thân thế nào?”

“Cha mẹ của 5 đội viên kia nếu không phải tội phạm cũng là kẻ nghiện thuốc.” Một vị quan quân trong mắt xẹt qua một tia hoang mang. “Còn về đội trưởng kia ... hồ sơ của cậu ta về thời gian trước khi gia nhập đội khá là mơ hồ, nhưng có một cảnh quan nói cho tôi biết, trước đây cậu ta từng là MB trong quán bar.”

“Hồ đồ, không có khả năng.” Một thượng úy nói ra. “Một MB lại có thể chịu được huấn luyện này, trở thành một đặc công xuất sắc sao, tôi không tin.”

Lâm Tĩnh cũng biết lời nói này có chút vô lý, liền hỏi: “Sao cậu ta lại được thêm vào đây?”

“Là do Lạc cục trưởng của Cục An toàn nước này giới thiệu, do Thạch cục trưởng Cục trung tâm B quốc của Cảnh sát quốc tế tự mình đưa tới.” Vị trung tá kia mỉm cười, “Tôi nghĩ, nói cậu ta là MB gì gì đó, chắc là bọn kẻ thù chính trị của Lạc cục cùng Thạch cục đưa tin đồn thôi.”

“Ừ, có thể là vậy.” mấy quan quân khác đều gật đầu, “Khả năng do nhìn cậu ta lớn lên đẹp vậy, nên bị người khác đưa tin hạ nhục ấy mà.”

Lâm Tĩnh trầm giọng nói: “Việc này không bàn nữa, xuất thân không trọng yếu, chỉ cần cậu ta không phải hắc đạo hoặc là nằm vùng của tổ chức khủng bố là được. Nếu biểu hiện của tiểu đội đó tốt nhất, vậy thì các anh cứ một mình huấn luyện bọn họ, không cần theo cùng các cảnh đội khác.”

“Yes, sir.” Các quân quan cùng đáp ứng.

Đội cuộc họp kết thúc, đã gần nửa đêm. Bọn Lâm Tĩnh ra khỏi tòa nhà, trong đêm tối đi qua rừng cây xanh, đến thẳng chung cư sĩ quan.

6. Chương 5

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Là đoàn huấn luyện viên nên bọn Lâm Tĩnh không có quyền nhận đuổi nhân sự trong đại đội đặc công, nhưng có quyền kiến nghị. Sáng sớm hôm sau, hấn mang theo toàn thể huấn luyện viên đi ra ngoài chạy bộ, mà trên sân huấn luyện trước sau như một, chỉ có duy nhất người của tiểu đội Quý Ảnh, còn lại đều im ắng. Lâm Tĩnh mang khuôn mặt bình tĩnh, chạy đến phòng trực ban, hạ lệnh khẩn cấp toàn bộ đội tập hợp.

Cảnh quan có trách nhiệm vang chuông, trong nháy mắt vang vọng toàn bộ doanh trại, toàn bộ cửa sổ đều nổi đèn lên. Lâm Tĩnh quay về sân huấn luyện, đứng ngay khán đài, nhìn đồng hồ trên tay. Ở bên hấn là 6 huấn luyện viên đứng thẳng thành một hàng, tất cả đều đứng thẳng, như tùng bách.

Chuông tập hợp vừa reo, tiểu đội Quý Ảnh đang huấn luyện liền nhanh chóng chạy tới trước khán đài, chỉ mất 3 đã tập hợp xong, hấn là mang theo trang bị trong người, bởi vậy không cần quay về phòng.

Vài phút sau, lực tục có người lao ra ký túc xá, chạy tới sân huấn luyện. Đến 20 sau, toàn bộ đội mới tập hợp hoàn tất, trong đó hầu như phân nửa quần áo không chỉnh tề, không mang trang bị vũ khí.

Lâm Tinh tức giận nói: “Với bộ dáng quàng mũ cưỡi giáp kia của mấy cậu, nếu kẻ địch đánh tới, chỉ cần bộ dạng này cũng khẳng định bị người ta bắt gọn hết rồi.” Thanh âm hẳn rất lạnh, mang theo cảm xúc lạnh lẽo, quanh quẩn trong không khí sáng sớm.

Phía dưới lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều đứng nghiêm người, nhưng trong tình cảnh có người ăn mặc chỉnh tề, như người của tiểu đội Phùng Thu Sinh, lại có người ăn mặc luộm thuộm, càng khiến tình cảnh khô héo.

Lâm Tinh đến từ nước khác, không tiện ngay trong ngày đầu đã dùng phạt nặng, nên chỉ nghiêm túc nói: “Hôm nay là ngày đầu tiên, tôi có thể bỏ qua, nhưng sau này tuyệt đối không được như vậy nữa. Sau khi ăn xong bữa sáng, huấn luyện chính thức bắt đầu, các cậu đều phải có tư tưởng chuẩn bị, yêu cầu của tôi rất nghiêm ngặt, huấn luyện tuyệt không dễ dàng. Một tháng sau, tôi sẽ tiến hành trắc nghiệm, người không hợp sẽ bị sàng lọc ra, nếu ai dám giỡn chùng vi phạm kỷ luật, tiêu cực, lười biếng, dạy mãi không sửa, lập tức thanh trừ khỏi cảnh đội, tuyệt không nhân nhượng!” Hẳn nói như đinh đóng cột, chắc chắn, khuôn mặt tuấn mỹ không khiến người khác cảm thấy nhộn nhạo, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên chút chán nản, lại không dám nói ra.

Lâm Tinh nhìn quét qua người ở phía dưới, lạnh như băng mà nói: “Biểu hiện của từng người các cậu bắt kì lúc nào cũng đều có thể lọt vào mắt tôi, ghi vào lòng tôi, nếu thân là một đặc công, nhất định phải xứng với chức nghiệp của mình, xứng đáng với vinh dự của cảnh đội, nghe không?”

Toàn bộ đặc công đều lập tức đáp: “Yes, sir.”

“Được, giải tán!” Lâm Tinh xoay người xuống đài, mang theo huấn luyện viên chạy bộ quay về ký túc xá.

Trải qua một màn hâm dọa, khiến khí tức tan rã trong cảnh đội nhất thời thu lại, ngay từ bữa sáng đã bắt đầu thể hiện bầu không khí khẩn trương, đại đội trưởng lúc này khen ngợi Lâm Tinh trên bàn ăn, càng nói càng khiến vị “Dã Lang” nhú mày.

Trở lại văn phòng được cấp riêng cho hẳn, hẳn gọi tới điện thoại của Lạc Mẫn, trầm giọng hỏi: “Vị đại đội trưởng này là từ cơ sở điều lên sao?”

Lạc Mẫn trầm mặc chốc lát, mỉm cười nói: “Cậu quá sáng suốt rồi, mới có một ngày đêm đã nhìn ra chỗ mấu chốt vấn đề. Đại đội trưởng này xác thực không phải từ cơ sở điều lên, mà từ tổng bộ cảnh sát chuyển tới, trước đây ông ấy chưa từng làm đặc công, càng không hề đi lính ở bộ đội đặc chủng, cho nên, trên thực tế ông ấy chỉ là một người thường. Ông ấy được điều tới đó nhậm chức, là kết quả của sự cân bằng chính trị.”

“Chuyện này không thể xằng bậy thế được, sẽ chết người đó.” Lâm Tinh nhú mày. “Tôi hy vọng bên các anh có thể mau chóng điều chỉnh lại hệ thống nhân sự của mình, đảo ngược cục diện có hại hiện nay.”

Lạc Mẫn định liệu trước mà nói: “Vậy để cậu làm đại đội trưởng, thế nào?”

Lâm Tĩnh sững sốt: “Tôi?”

“Đúng.” Lạc Mẫn mỉm cười, “Dù sao pháp luật của nước tôi cũng không cấm việc mời người ngoại quốc tới đảm nhiệm công chức, cho nên tổng thống mới mời Tử Hàn tới đảm nhiệm trợ lý đặc biệt cho chú ấy, trong quân đội cũng mời không ít quan quân nước ngoài tới đảm nhiệm chức vị quan trọng, cho nên, tôi muốn mời cậu làm đại đội trưởng, đây cũng là hợp lý. Tôi sẽ điều đại đội trưởng hiện nay đi, để cậu tiếp nhận chức vụ, giúp tôi huấn luyện cảnh đội, cho tôi một đại đội trưởng xứng chức, thế nào?”

Lâm Tĩnh nhin không được lắc đầu: “Lạc cục, anh thật lợi hại.”

“Không dám nhận.” Lạc Mẫn khoái trá mà nói, “Có thể mời được đại danh đỉnh đỉnh Dã Lang Trung Quốc đến đây, tôi đương nhiên phải coi trọng, nếu không chẳng phải lãng phí tài nguyên hay sao?”

Lâm Tĩnh nở nụ cười, “Nếu như Lạc cục đã tin tôi, thì tôi đồng ý làm, thế nhưng, tôi muốn nói rõ trước, chính trị tôi không hiểu, cũng không muốn tham gia, tôi chỉ tập trung huấn luyện cảnh đội, bồi dưỡng cán bộ, chỉ huy hành động, cái khác tôi một mực không hỏi, cũng đừng giao cho tôi.”

“Rất tốt, đó chính là điều mà tôi cần.” Lạc Mẫn thật cao hứng. “Vậy quyết định rồi, Lâm đại đội trưởng, trước hết tôi sẽ đi sắp xếp 1 chút, đảm bảo buổi chiều sẽ điều đại đội trưởng hiện nay đi, sau đó truyền tới đơn bổ nhiệm chức vụ cho cậu.”

“Được.” Lâm Tĩnh đáp ứng, kết thúc trò chuyện.

Buổi trưa các đặc công đều phân tổ rồi rèn luyện mà qua, đến chiều thì đại đội trưởng được chuyển đi, ông ta rất vô cùng cao hứng cùng Lâm Tĩnh giao chuyển công văn, vì ông còn có cha mẹ già cùng vợ con, vốn không thích chức vụ có tính nguy hiểm cao này cho lắm, luôn cố gắng nỗ lực, hy vọng có thể điều đến bộ môn an toàn hơn. Lần này Lạc Mẫn chuyển ông tới cục quản lý ngục giam, thỏa mãn khát vọng được sống yên ổn của ông, vì vậy ông rất vui mừng, lập tức chuyển hết công tác, đem quần áo ra đi.

Lâm Tĩnh lần thứ hai triệu tập toàn thể đặc công, tuyên bố mình được bổ nhiệm thành đại đội trưởng. Phần lớn mọi người nghe xong đều lộ vẻ hưng phấn, sau khi giải tán, một lần nữa bắt đầu huấn luyện thì tinh thần được nâng cao, biểu hiện rõ sự tin cậy cùng kính phục với vị đại đội trưởng tân tiền nhiệm này.

Công tác bận rộn một ngày đêm, Lâm Tĩnh đi qua bóng đêm về phòng trọ của mình. Ngay cạnh cửa phòng hắn có một bó hồng diễm lệ đặt đó, trên cánh hoa còn có giọt sương, nhìn qua rất đẹp. Lâm Tĩnh trước đây cũng nhận không ít hoa, nhưng đều chỉ là chủng loại tương đối đặc biệt, đây là lần đầu tiên nhận được hoa hồng bình thường mang ý nghĩa thể hiện rõ tình cảm. Hắn cầm bó hoa kiểm tra 1 chút, bên trong cũng không có chất nổ hoặc vật nguy hiểm bí mật, cũng không có cất giấu các card gì đó, hoàn toàn không đầu không đuôi, không biết là ai tặng. Hắn nhìn quanh 1 chút, không phát hiện chu ti mã tích gì, liền cầm hoa xuống lầu, cắm vào hoa viên bên cạnh, lúc này mới trong bóng đêm đi trở về chung cư, mở rộng cửa vào nhà.

Suốt quá trình đó, hắn mang khuôn mặt không cảm xúc, vừa vào phòng liền gọi gọi điện thoại cho thuộc hạ của mình, “Hôm nay cậu mang hết tất cả các băng ghi hình trong máy giám sát cả tòa nhà này đưa lại đây cho tôi.”

Quan quân tuổi trẻ kia nhanh chóng chạy đi, chạy tới phòng giám sát, mang hết toàn bộ băng ghi hình trong máy giám sát chung cư dành cho khách quý, đóng lại mang cho Lâm Tĩnh. Cậu cũng hiểu rõ quy củ, coi mình không thấy gì hết, cũng không hỏi gì thêm, càng không trả lời câu hỏi của các nhân viên trách nhiệm của phòng giám sát, vừa làm xong chuyện liền trở lại.

Lâm Tĩnh tắm rửa xong, ngồi xuống lấy ra các băng ghi hình cẩn thận kiểm tra, rất nhanh thấy hình ảnh một người tay cầm hoa hồng tiến đến tòa nhà. Hắn dừng hình ảnh đó lại, cắt hình xuống, tra với tư liệu của từng đặc công, nhưng không thấy được người, hiển nhiên người này không phải đặc công cùng nhân viên hậu cần. Hắn khẽ nhíu mày, phát tư liệu của người này tới hòm thư công tác của Lạc Mẫn tại Cục Quốc an, nhắn: “Xin nhờ điều tra tư liệu người này.”

Lạc Mẫn đã tan tầm, việc này cũng không phải quan trọng gì, nên Lâm Tĩnh cũng không định đòi gấp, ai biết Lạc Mẫn ngày thứ hai vừa đi làm đã lập tức gọi cho hắn, nhanh chóng hỏi: “Lâm tiên sinh, người này làm gì vậy?”

Lâm Tĩnh bình tĩnh nói: “Người này đặt 1 bó hoa tại chỗ chúng tôi.”

Sắc mặt Lạc Mẫn trầm xuống: “Gã chính là thiếp thân vệ sĩ của bang chủ Ngũ Mai Bang, Khang Minh, một tên xã hội đen, chắc là gã dựa theo lệnh của Khang Minh mà tặng hoa đến cho cậu. Lâm tiên sinh, Khang Minh trong giới hắc đạo có tiếng là hoa hoa công tử, đánh bài thuốc phiện cũng không thua ai, bức hại không ít thiếu niên trong sạch. Y lại dám ra tay động thủ trên đầu thái tử, tôi khó mà tưởng được, thể nhưng, y da mặt dày, lòng dạ lang sói, nhiều lúc không làm theo lẽ thường, vì vậy không thể dùng lý luận bình thường mà suy đoán được. Việc này cậu cứ chú ý 1 chút là được, tôi nghĩ y không dám làm gì quá đâu. Vấn đề hiện tại, chính là tại sao y lại có thể ngênh ngang đi vào chỗ của các cậu tự do như thế?”

“Ừ, việc này tôi cũng đang suy xét.” Lâm Tĩnh bình tĩnh. “Lạc cục, tôi sẽ rà soát hết một loạt toàn bộ đặc công cùng cảnh đội, xin anh yên tâm.”

Lạc Mẫn lập tức gạt đầu, mỉm cười nói: “Chỉ cần có cậu, tôi tuyệt không lo lắng.”

“Cám ơn Lạc cục tin tưởng.” Lâm Tĩnh nói xong, cúp máy, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, ánh mắt trở nên sắc bén.

7. Chương 6

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Ngày thứ hai Lâm Tĩnh mới vừa nhậm chức thì trưa cùng ngày đã phát thông báo tin tức, có hai gã phần tử khủng bố đang bị giam giữ, bản thân bị trọng thương đang được trị liệu tại bệnh viện, nhưng đêm hôm qua đã bị đồng bọn cứu đi. Phần tử khủng bố giết người thành tính, dĩ nhiên không hề kiêng nể gì cả nổ súng trong bệnh viện, khiến Cục Cảnh sát cùng Cục Quốc an tổng cộng có 6 người tử thương, khiến cho cảnh giới quan tâm và phần nộ.

Lâm Tĩnh nhìn bản giới thiệu huyết án phát sinh tại bệnh viện cùng với lệnh truy nã hai gã phần tử khủng bố đang lẩn trốn của Bộ Cảnh sát công bố, không khỏi khẽ nhú mày. Hai người đó là bộ đội đặc chủng Trung Quốc xuất ngũ, Hồ Quân là tay công kích, Mao Kiệt là tay súng bắn tỉa, bởi vì cuộc sống khó khăn gặp đủ ngăn trở mà chạy đến nước ngoài làm lính đánh thuê, lần này nhận được mệnh lệnh, trên đường theo đội đột kích máy bay, ý đồ phục kích Lãng Tử Hàn cùng Lâm Tĩnh, kết quả Lâm Tĩnh dẫn đoàn huấn luyện viên trong đó có 2 người từng là thượng cấp lúc xưa trong bộ đội của hai người đó, hai người đàn ông cứng rắn đó nhịn không được lên tiếng khóc lớn, lập tức buông vũ khí đầu hàng. Lãng Tử Hàn thông qua tổng bộ điều ra tư liệu hai người họ, thuyết phục bọn họ nằm vùng, trở lại làm nội gián trong tổng bộ lính đánh thuê VIC. Chuyện này Lâm Tĩnh cùng các huấn luyện viên khác đều rất rõ ràng, chỉ là, bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới, lại khiến Cục Quốc an cùng Cảnh sát tổn thất lớn như vậy.

Lâm Tĩnh gọi tới Lạc Mẫn, có chút hoang mang hỏi: “Sao lại có thương vong lớn như vậy?”

Lạc Mẫn nét mặt bình tĩnh, hàm súc mà nói: “Chúng tôi không nghĩ tới bọn chúng lại dám tùy tiện nổ súng tại khu đặc biệt trong bệnh viện được đề phòng sấm nghiêm, đây là sai lầm của tôi, cũng may chúng ta đều có chuẩn bị, toàn bộ cảnh sát thủ vệ tham gia đều mặc áo chống đạn, vì vậy chỉ có 1 người trúng đạn chết, những người khác chỉ bị thương nặng, hiện nay đã thoát ly nguy hiểm.”

Lâm Tĩnh gật đầu, không nhắc lại việc này. Hấn chần chờ một chút, rốt cục nhịn không được hỏi: “Tử Hàn có khỏe không?”

Lạc Mẫn biết hai người bọn họ là bạn thân, lập tức cười gật đầu: “Cậu ấy rất khỏe, cậu yên tâm đi, tôi tuyệt đối không để người khác làm hại tới cậu ấy.”

“Vậy là tốt rồi, cảm ơn Lạc cục.” Lâm Tĩnh khách khí gật đầu, liền cúp máy, đi ra ngoài.

Bên ngoài đang huấn luyện trong khí thế ngất trời, các tiểu tổ tiến hành huấn luyện chiến thuật, các tiểu tổ phân công tiến hành huấn luyện theo từng căn cứ bất đồng, quân phá cửa, quân tiên phong, quân yểm hộ, quân bắt người, quân hậu vệ, quân tay súng bắn tỉa, ở từng cương vị đều không có cùng kỹ năng cùng ý thức chiến thuật giống nhau, mỗi tổ phải giữ vững kiến thức cơ bản, mới có thể tiến hành phối hợp toàn bộ.

Huấn luyện viên mà Lâm Tĩnh mang đến đều là tinh anh ở từng cương vị khác nhau, lúc này đều tự mình huấn luyện nhóm đặc công của mình, sau đó trợ thủ phụ trách cho các đội viên đã nắm vững kiến thức tiến hành huấn luyện chiến thuật toàn bộ tổ.

Tất cả đều đầu vào đây tiến hành, Lâm Tĩnh dò xét chung quanh một phen, sau đó đứng ở “Phòng quan

sát” thông qua máy giám sát quan sát huấn luyện giải cứu con tin đang tiến hành bên trong.

Nhìn hành động của các đội viên, nghe tiếng súng không ngừng vang lên, Lâm Tĩnh hỏi huấn luyện viên bên cạnh: “Anh nghĩ sao?”

Người quan quân kia khẽ lắc đầu: “Rất ít người hợp cách, tiểu đội Quỷ Ảnh, tiểu đội Hắc Long, tiểu đội Trừ Tà thì còn có thể, chứ những tiểu đội khác thì không được, trong đó tiểu đội Quỷ Ảnh là ưu tú nhất. Theo tôi thấy, người của tiểu đội Quỷ Ảnh hoàn toàn có thể trở thành gương cho những người khác, đội trưởng của bọn họ, Phùng Thu Sinh có thể đảm nhiệm được chức vị rất cao, ví dụ như trung đội trưởng.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu, “Bây giờ vẫn không thể thăng chức cho cậu ta, quá nhanh, sẽ có hại cho cậu ta.”

Quan quân kia đưa ra dị nghị, “Nếu như cậu ta không thể chế phục được những người không phục cậu ta, cũng không đáng thăng chức vị cao, tôi nghĩ biến động rất nhanh xảy ra, nếu đợi tới lúc đó điều chỉnh sẽ hơi chậm.”

Lâm Tĩnh trầm ngâm một lát sau, lấp lững, trực tiếp xoay người rời đi.

Một lát sau, hắn thông qua hệ thống chỉ huy gọi Phùng Thu Sinh, “Cậu mau đến văn phòng của tôi.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh cao giọng đáp ứng, vài phút sau đã mồ hôi đầm đìa chạy tới văn phòng đại đội trưởng trên lầu, ở ngoài cửa nghiêm. “Báo cáo.”

“Vào!” Lâm Tĩnh ngồi ở sau bàn, nhìn cậu mang nét mặt nghiêm túc bước vào cửa, nghiêm cúi chào trước mặt mình, sau đó gật đầu, “Ngồi đi.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh theo hướng tay hắn chỉ ngồi vào ghế đối diện bàn công tác, s ống lưng thẳng tắp.

Lâm Tĩnh đứng dậy rót cho cậu ly nước, đặt trước mặt cậu, hòa ái mà nói: “Tôi vừa mới tới không lâu, muốn nghe cậu nói ra hiện trạng cảnh đội hiện này cũng như ý kiến về thời gian tới của đội. Cậu nghĩ sao thì nói vậy, không cần ngại.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh đáp ứng, thoáng suy nghĩ một chút, liền chậm rãi mà nói. Cậu không nói qua loa cho xong, mà là thực sự muốn nói ra cái nhìn của chính mình về hiện tại cùng tương lai. Nhìn gần thì mới phát hiện, khí chất mạnh mẽ cùng tướng mạo hiền hòa của cậu dung hợp cùng một chỗ, càng thêm động nhân.

Lâm Tĩnh nghe rất chuyên chú, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng bởi nét đẹp vô thức tỏa ra từ cậu, việc này khiến Phùng Thu Sinh ở trước mặt hắn càng thêm thoải mái. Nét đẹp của “Dã Lang” là được công nhận, mà các huấn luyện viên từ Trung Quốc tới cùng hắn cũng đã quen với nét đẹp này của hắn, nên với vẻ đẹp của Phùng Thu Sinh cũng là nhìn như không thấy, không giống các thượng cấp cùng đồng nghiệp của cậu, tuy rằng biểu hiện ra miễn cưỡng không thêm để ý, nhưng thực tế cũng rất tính toán với xuất

thân của cậu, cũng không bỏ qua được bề ngoài của cậu, có người có bụng dạ khó lường với cậu, có người lại đưa ánh mắt đầy khinh thường nhìn cậu, khiến cậu trong cuộc sống hằng ngày luôn khá khó khăn, toàn bộ đều dựa vào ý chí kiên cường cùng tài năng của mình mà đứng vững. Ở đây dưới con mắt của các quan quân Trung Quốc, cậu chẳng khác gì người khác, bọn họ không khinh thường cậu, cũng sẽ không có ý đồ với cậu. Có Lâm Tĩnh là châu ngọc phía trước, nét đẹp của Phùng Thu Sinh cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi năng lực thật của cậu, mà hành động ưu tú của cậu được biểu dương, cũng là chuyện bình thường. Điều này khiến cho cậu bắt đầu cảm giác thoải mái hơn, tuy rằng huấn luyện hiện tại so với trước đây càng thêm gian khổ, nhưng cậu vẫn vui vẻ chịu đựng.

Lâm Tĩnh có thể nhìn thấy được tâm tình đó của cậu trong quá trình nói, không khỏi mỉm cười. Chờ cậu nói xong, Lâm Tĩnh ôn hòa mà tỏ vẻ tán thưởng với cậu, “Cái nhìn của cậu rất có lý, xem ra cậu rất nghiêm túc suy xét.”

Phùng Thu Sinh mím môi, bình tĩnh mà nói: “Lâm đại đội, tôi là người đã từng sống trong địa ngục khá nhiều năm, là được người khác mạo hiểm sinh mạng cứu tôi ra, Lạc cục cùng Thạch cục lại không quan tâm đến những lời đồn đãi nhảm nhí, toàn lực hỗ trợ cho tôi, tôi mới có thể có được cuộc đời mới. Thêm vào cảnh đội là quyết định của chính tôi, từ ngày đầu tiên mặc vào cảnh phục, tôi đã quyết tâm, nhất định sẽ không phụ lòng người kia cùng Lạc cục và Thạch cục. Mấy năm qua, tình hình của cảnh đội đều trong tầm mắt tôi, trong lòng rất lo lắng, nhưng lại bất lực, tôi chỉ có thể tự mình dựa vào tiểu đội của chính mình, kiên trì huấn luyện, bảo trì trạng thái, nếu một ngày nhận được mệnh lệnh, liền có thể tùy thời xuất kích, hoàn thành nhiệm vụ.”

“Rất tốt.” Lâm Tĩnh cảm thấy thoải mái với cậu.

Phùng Thu Sinh nhìn lại, trong ánh mắt bình tĩnh xuất hiện vài phần ngưỡng mộ. “Lâm đại đội, khi tôi nghe nói ngài sẽ dẫn đoàn huấn luyện viên đặc biệt chiến Trung Quốc tới huấn luyện chúng tôi, tôi rất hưng phấn. Tôi hy vọng có thể học tập được nhiều từ các ngài, để mình càng thêm mạnh mẽ.”

Lâm Tĩnh hơi hơi gật đầu một cái, đột nhiên hỏi: “Những người đã từng hại cậu rơi vào địa ngục nhiều năm trước đây còn sống không?”

Ánh mắt Phùng Thu Sinh ngưng lại: “Có vài người đã được đưa ra công lý, nhưng tên đầu sỏ vẫn còn bên ngoài.”

Lâm Tĩnh nhàn nhạt hỏi: “Vì sao không đi giết người đó? Với thân thủ hiện tại của cậu, dù là ám sát cự ly gần hay ngắm bắn cự ly xa đều có thể một chiêu đắc thủ.”

Thắt lưng Phùng Thu Sinh càng thẳng, vô cùng kiên định trả lời: “Lâm đại đội, tôi là cảnh sát.”

“Rất tốt.” Lâm Tĩnh mới chính thức nở nụ cười, “Phùng Thu Sinh, cậu cùng tiểu đội của cậu biểu hiện rất tốt, tôi sẽ cho các cậu thêm nhiều cơ hội. Để cậu thay thế một trung đội trưởng khác sẽ ảnh hưởng tới sự đoàn kết của toàn cảnh đội, vì vậy tôi quyết định sẽ thành lập một trung đội đặc biệt, do cậu đảm nhiệm trung đội trưởng. Trừ tiểu đội Quỷ Ảnh của cậu ra, sẽ thêm vào hai tiểu đội nữa, do cậu chọn. Trung đội cần này không chỉ đơn giản tiến hành huấn luyện của đặc công không, mà còn phải nắm vững vài kỹ xảo tác chiến của bộ đội đặc chủng, bao quát sinh tồn dã ngoại, thâm nhập vào địch, v.v... Cho nên, trung đội

này càng mạnh hơn các trung đội khác, càng ưu tú, nhưng huấn luyện lại càng gian khổ, lúc hành động cũng sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm, trọng trách của cậu càng thêm nặng nề. Tôi muốn hỏi ý kiến của cậu, cậu đồng ý chứ?”

Phùng Thu Sinh có chút kích động, hoắc mắt đứng dậy, “Tôi đồng ý.”

“Được.” Lâm Tĩnh bình tĩnh mà nói, “Tôi cho cậu thời gian 2 ngày, cậu phải làm một bản báo cáo về sự tổ kiến của trung đội đặc biệt này. Chuyện này trước khi tôi chính thức tuyên bố phải bảo mật, cậu hiểu không?”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh cố gắng khống chế sự hưng phấn của mình, vẫn duy trì tư thế nghiêm, đôi mắt sáng quắc lóe ra nhiệt tình của một thanh niên, “Xin hỏi, nếu như trong quá trình làm báo cáo có gì khó khăn, tôi có thể đến thỉnh giáo ngài không?”

“Cứ thoải mái.” Lâm Tĩnh dựa lưng vào ghế, mỉm cười nhìn người thanh niên trước mặt mình.

Phùng Thu Sinh hưng phấn mà cúi chào hẳn, “Tôi hiểu rồi, sir.”

Lâm Tĩnh gật đầu, “Cậu đi đi, tôi hy vọng cậu có thể khiến tôi thêm nhiều bất ngờ.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh lùi về phía sau, bước đến cạnh cửa, bỗng nhiên đứng lại, thành khẩn nói với hẳn: “Cám ơn ngài, tôi nhất định không phụ kỳ vọng của ngài.”

Lâm Tĩnh thu lại nụ cười, nghiêm túc mà nói, “Tôi tin.”

Phùng Thu Sinh chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, mở cửa, lao ra khỏi tòa nhà, chạy thẳng tới vị trí của tiểu đội mình.

Lâm Tĩnh đứng ở bên cửa sổ, nhìn thân ảnh mạnh mẽ của cậu dưới ánh mặt trời chạy tới đằng xe, trong mắt dần dần có chút hiền hòa. người thanh niên này khiến hẳn nhớ tới Liễu Dũng đã an nghỉ tại Tây Vực, vị “Ngân Lang” tuần tú thông tuệ kia khi còn trẻ cũng có nét đôn thuần cùng nhiệt tình như vậy, có thể chịu khổ, có thể chiến đấu, không sợ chết, mỗi lần vừa nhớ tới sự hy sinh của anh, đều khiến Lâm Tĩnh đau đớn vô cùng. Vài năm qua, hẳn vẫn chưa thấy ai được như “Ngân Lang”, không ngờ ở đây lại phát hiện. Hy vọng người thanh niên kia có thể chân chính trở thành một “Lang”, tuy rằng là ở dị quốc xa xôi, nhưng vẫn khiến hẳn thấy vui mừng.

8. Chương 7

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Xét thấy tính nguy hiểm của trung đội đặc cần, báo cáo Phùng Thu Sinh đưa ra với sự lựa chọn thành viên trung đội lại không cùng ý kiến. Lâm Tĩnh cho rằng quân lệnh như núi, đội viên ưu tú được chọn trực tiếp tổ kiến trung đội đặc biệt là được, không cần cân nhắc tình huống thực tế quá mức. Phùng Thu Sinh lại đưa ra bối cảnh của một số người trong đội cùng tính cách của phần lớn đội viên, đưa ra kiến nghị, áp dụng báo danh tự nguyện, công khai trình tự chọn lựa, ngay cả trung đội trưởng đặc biệt cũng dùng phương pháp này tuyển chọn, mới có thể ngăn chặn hậu họa lúc sau.

Lâm Tĩnh sau khi nhận được báo cáo thì cẩn thận thương thảo lại với cậu, liền đồng ý đề nghị của cậu, hướng toàn bộ đội tuyên bố, lập tức khiến cho tiếng vọng cường liệt.

Phàm là người thêm vào đại đội đặc công sẽ không có sợ chết, người có bối cảnh cũng không tiến vào chỗ thế này, vì vậy ai cũng muốn thêm vào trung đội đặc biệt, mà với vị trí trung đội trưởng kia càng thêm mưu cầu danh lợi. Lâm Tĩnh chỉ là đại đội trưởng tạm thời, sớm muộn cũng phải về nước, đại đội trưởng chính thức chỉ sợ được chọn ra từ 1 trong những trung đội trưởng, mà trung đội trưởng của trung đội đặc biệt này lại là người có hy vọng cao nhất.

Từ hôm đó, huấn luyện trong cảnh đội nhất thời khí thế ngất trời, nhiệm vụ gì cũng là người người anh dũng, ai cũng muốn đi trước thể hiện. Lâm Tĩnh không nghĩ tới việc lựa chọn như vậy lại có thể đưa ra tác dụng tích cực, trong sự bất ngờ cũng có chút vui mừng.

Vì tính công bằng, hấn cho toàn bộ đội viên nửa tháng, để bọn họ huấn luyện cho tốt, thế nhưng, chưa kịp bắt đầu lựa chọn, thì hấn đã nhận được cảnh báo đến từ Lăng Tử Hàn.

Đó là tín hiệu trực tiếp từ điện thoại di động, chỉ cần nhấn nút là được, tuy rằng không trò chuyện, Lâm Tĩnh cũng biết Lăng Tử Hàn đang gặp tình huống khẩn cấp, vì vậy hấn vội vã xuất ra máy truy tung tín hiệu, phát hiện vị trí Lăng Tử Hàn đang tại hướng tây nam Khê La, ở gần đường cao tốc 70km.

Hấn mang micro, hướng toàn bộ đội hạ lệnh: “Đoàn huấn luyện viên, tiểu đội Quỷ Ảnh, tiểu đội Hắc Long, tiểu đội Trừ Tà, tiểu đội Con Dơi, tiểu đội Chuồn Chuồn Đỏ, tiểu đội Uất Kim Hương, 10 phút sau xuất phát, đẳng cấp hành động: cấp 1. Trung đội phi cơ trực thăng chuẩn bị 3 phi cơ trực thăng, 10 ‘ sau bay. Đây không phải diễn tập, nhắc lại, đây không phải diễn tập.” Hấn đưa ra tọa độ phương vị, sau đó nhanh chóng trang bị, hướng thẳng ra ngoài.

Hành động cấp 1 có nghĩa là nhiệm vụ nguy hiểm, tất cả mọi người đều phải mang đủ trang bị, cho nên hấn mới để 10 chuẩn bị. Chờ hấn chạy tới trung đội phi cơ trực thăng, thì đã có 3 cái phi cơ trực thăng tính âm đang chờ cất cánh trong sân. Hấn vừa mới đưa tọa độ phương vị báo cho 3 người lái, đoàn huấn luyện viên cùng tiểu đội Quỷ Ảnh liền tới, sau đó là tiểu đội Hắc Long cùng tiểu đội Trừ Tà, các 3 tiểu đội khác đến cuối cùng, mất 9 , chưa quá thời gian.

Lâm Tĩnh nhìn sơ qua trang bị của họ, thấy không có vấn đề, liền nói: “Quỷ Ảnh cùng Uất Kim Hương đến chiếc số 1, Hắc Long cùng Con Dơi số 2, Trừ Tà cùng Chuồn Chuồn Đỏ số 3, đoàn huấn luyện viên mỗi người theo 1 tiểu đội, lập tức xuất phát.”

“Yes, sir.” Tất cả mọi người lập tức lên máy bay.

Phi cơ trực thăng lập tức lên không, hướng tây nam nhanh chóng bay đi.

Lâm Tĩnh đến bây giờ cũng không nhận được mệnh lệnh hoặc cảnh báo nào từ phía chính phủ, liền biết phát hiện của Lăng Tử Hàn sớm hơn bọn họ. Hắn liền liên lạc Lạc Mẫn, khẩn cấp mà nói: “Lạc cục, Tử Hàn gặp nạn, xin anh lập tức truyền hình ảnh vệ tinh của khu số 34 cho tôi gấp. Chúng tôi đang bay tới đó, tôi cần biết tình hình nơi đó.”

Lạc Mẫn cũng không thấy báo cáo liên quan đến vụ việc này, nên lấy làm kinh hãi. Hắn không dám chậm trễ, lập tức hạ lệnh, để các bộ môn trong Cục Quốc an truyền hình ảnh vệ tinh của khu đó tới hệ thống chỉ huy của Lâm Tĩnh cùng văn phòng của hắn.

Rất nhanh là có thể thấy, đường cao tốc đường như xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, khắp chốn khói đen tràn ngập, xe đổ ngã chất thành đống. Phóng to ra có thể thấy rõ, trên núi có người ở đang nổ súng xuống phía dưới, các trận bắn súng khiến bụi mù.

Lâm Tĩnh hỏi Lạc Mẫn: “Chiếc xe đó là của ai?”

Lạc Mẫn hiển nhiên rất quen chiếc xe bọc thép chống đạn kia, lập tức trả lời: “Là xe của Tổng tư lệnh lực lượng vũ trang tướng quân Ban Địch An, hôm nay ông ta có mời Tử Hàn tham quan bộ đội đặc chủng.”

“Tôi hiểu rồi.” Lâm Tĩnh cắn răng nói. “Dù mục tiêu của chúng là ai, thì cũng không thể để chúng tổn thương đến Tử Hàn.”

“Giờ tôi có phái người tới cũng không kịp, cũng không có sức chiến đấu bằng bên cậu, nhờ các cậu rồi.” Lạc Mẫn ngừng một chút, lại nói, “Ban tướng quân hạ lệnh để bộ đội đặc chủng tới trợ giúp, bọn họ cũng sẽ nhanh tới thôi.”

“Rõ rồi.” Lâm Tĩnh đã thấy 2 phi cơ trực thăng vũ trang bay đến, đám bộ đội đặc chủng nhảy xuống, chạy thẳng lên núi. Đã lâu rồi không thấy hình ảnh này, hắn có chút hưng phấn, nói với 3 phi công, “Mau, dùng tốc độ nhanh nhất.”

Tới B quốc trước, các phương diện liên quan đã từng nói qua kỷ luật ngoại sự cùng với tình hình của vài nhân vật chủ chốt trong nước cho họ nghe, vị tướng quân Ban Địch An này là người đứng đầu trong quân B quốc, tổng tư lệnh lực lượng vũ trang toàn quốc, đồng thời cũng là kẻ thù chính trị chính của tổng thống Lý Nguyên. Lâm Tĩnh rất lo lắng gã cố ý nhắm vào Lăng Tử Hàn, để đả kích Lý Nguyên. Nói thật, hắn không có hứng thú với cuộc đấu tranh chính trị giữa Lý Nguyên và Ban Địch An, nhưng an nguy của Lăng Tử Hàn khiến hắn lòng nóng như lửa đốt.

Vài phút sau, bọn họ liền bay đến bầu trời của dàn xe đang bị công kích kia. Lâm Tĩnh không xem hình vẽ vệ tinh nữa mà quay đầu quan sát. Hắn thấy Lăng Tử Hàn từ trên xe đi xuống, sau đó có tay súng bắn tỉa bắn về phía cậu. Hắn chưa kịp lo lắng thì liền lập tức thông qua hệ thống chỉ huy hạ lệnh cho toàn bộ

các tiểu đội, sau đó gọi điện cho Lăng Tử Hàn. Hắn muốn người kia biết, hắn đã nghe được sự trợ giúp của cậu, hiện giờ đã tới rồi.

“Tử Hàn, chúng tôi tới rồi, cậu sao rồi?” Hắn sử dụng ngữ hệ ngữ hệ do chính mình đặc biệt nghiên cứu ra chỉ dùng để sử dụng trong đại đội Dã Lang, ở đây chỉ có hắn cùng Lăng Tử Hàn mới hiểu.

“Tôi không sao.” Lăng Tử Hàn cũng dùng ngữ hệ này đáp lại, thanh âm rất chậm rất nhẹ, “Anh có thể nhìn thấy chỗ tôi đang đứng không?”

“Có thể thấy.” Lâm Tĩnh bình tĩnh. “Chúng tôi dùng phi cơ trực thăng tĩnh âm tới. Tình huống thế nào?”

Lăng Tử Hàn lãnh tĩnh nói rõ, “Ngay chính diện của tôi, chừng 100m ở trên núi, có một tay súng bắn tỉa đang nhắm vào tôi. Bọn chúng chắc có 2 người, giao cho anh, tốt nhất nên bắt sống.”

Lâm Tĩnh lập tức nhìn về phía phương hướng theo lời cậu, thấy có ánh sáng lóe lên do kính phản xạ dưới ánh mặt trời, liền xác định được vị trí của tay súng bắn tỉa. Hắn lập tức nói: “Tôi sẽ đến xem chúng thế nào. Cậu đứng vậy quá nguy hiểm, mau tìm chỗ nấp đi. Chúng tôi sẽ chạy tới.”

“Được.” Lăng Tử Hàn cúp máy, bỗng nhiên nghiêng người qua bên phải, thuận thế lăn một vòng trên mặt đất, lúc này mới chậm rãi đứng lên.

Nhưng Lâm Tĩnh không nhìn cậu nữa, chỉ nhanh chóng hạ lệnh, để phi cơ trực thăng dùng tốc độ cao nhất bay tới đó, sau đó dừng lại trong không trung. Phi cơ là tĩnh âm, tiếng bay giống như muỗi, bộ đội đặc chủng trên mặt đất đang tiến công, tiếng súng ồn ào, hoàn toàn không ai chú ý tới hình không trung.

Từ phi cơ thả xuống hàng loạt cầu thang hợp kim cách mặt đất khá gần, các tiểu đội lần lượt leo xuống, như tên rời cung, từ ba phương hướng chạy thẳng tới chỗ hai tay súng bắn tỉa.

9. Chương 8

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi.

Lâm Tĩnh dẫn theo đội viên đặc công bắt sống 2 tên tay súng bắn tỉa, hơn nữa thành công tránh được sự tìm kiếm của bộ đội đặc chủng, chiến thắng trở về.

Lạc Mẫn phái người tới mang tù binh đi, bọn họ liền trực tiếp trở về đại đội đặc công. Vì lần này phát sinh sự kiện khủng bố tập kích là ở đường cao tốc, truyền thông nhanh chóng chạy tới hiện trường đưa tin tức, các đội viên đặc công không có nhiệm vụ đang ngồi nhà chỉ có thể thấy trên TV, tư thế oai hùng của bộ đội đặc chủng không thấy được cái bóng người nhà, đợi khi có tin về, biết bọn họ đã bắt được tội phạm quan trọng trước cả bộ đội đặc chủng, nhất thời tiếng hoan hô sấm dậy, khiến người người phấn chấn.

Bọn Lâm Tĩnh dùng phi cơ trực thăng khi trở về, trên sân bình thường không có ai giờ lại chật ních đội viên đặc công, đều đang cao hứng nhìn bọn họ, có vài người thanh niên mới 21, 22 tuổi nhìn không được nhiệt liệt vỗ tay.

Lâm Tĩnh lớn tiếng nói: “Hành động lần này rất thành công, cũng không khác gì với huấn luyện khắc khổ bình thường, tiếp theo có thể có hành động lớn hơn nữa, mọi người đều phải tùy thời chuẩn bị xuất kích, vừa gọi liền có mặt, vừa có mặt liền có thể chiến đấu, đã chiến đấu thì phải thắng.”

Mọi người trăm miệng một lời trả lời “Yes, sir.” Thanh âm vang tận mây xanh.

Tâm tình hưng phấn giảm bớt, tâm tình nóng lòng muốn tỷ thí nhanh chóng tăng nhanh, các đội viên đều trở về kiểm tra chính mình, hy vọng có thể tham gia hành động kế tiếp.

Lâm Tĩnh mệnh lệnh cho 6 tiểu đội vừa tham gia hành động trở lại nghỉ ngơi và hồi phục, sau đó quay về văn phòng chính mình. Hắn gọi điện cho Lăng Tử Hàn, nhưng lại lo lắng sẽ quấy rầy cậu, do dự một hồi, liền gọi cho Lạc Mẫn, mở miệng hỏi liền: “Lạc cục, Tử Hàn có bị thương không?”

“Cánh tay bị thương, không có vấn đề gì.” Lạc Mẫn lãnh tĩnh nhìn hắn. “Tử Hàn đã trở lại phủ tổng thống, hiện tại đang nghỉ ngơi, ngủ rất say.”

“À, vậy là được rồi.” Lâm Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng Lăng Tử Hàn bị thương vẫn khiến hắn đau lòng, nhưng biết cậu bị thương không nặng, hơn nữa có thể ngủ ngon, đã là may mắn lắm rồi. Hắn yêu Lăng Tử Hàn, nhưng vẫn có lý trí, nhớ lại cảnh báo nhận được từ Lăng Tử Hàn trước lúc khởi hành, hắn xác nhận bản thân mình không hề bước sai bước nào, đã dốc hết toàn lực. Nếu vậy, hắn tuy rằng đau lòng vì Lăng Tử Hàn bị thương, nhưng cũng không đến mức không thể khống chế, mà rất bình tĩnh suy nghĩ công tác tiếp theo.

Lạc Mẫn nhìn hắn, tán thưởng: “Lâm đại đội, lần này các cậu tới rất đúng lúc, có thể bắt được phạm nhân quan trọng nhanh hơn bộ đội đặc chủng, rất giỏi.”

“Lạc cục quá khen.” Lâm Tĩnh mỉm cười. “Phần lớn đội viên trong trường đặc công cũng rất khá, tất cả đều là mầm non tốt, chỉ là lúc trước dùng sai phương pháp bồi dưỡng, có khuynh hướng sai lệch lớn, chỉ cần điều chỉnh sang phương thức chính xác, có thể thay đổi rất khá.”

“Cám ơn Lâm đại đội, có thể giao cảnh đội cho cậu, tôi rất yên tâm.” Lạc Mẫn thật cao hứng, lập tức thân thiết mà nói. “Lâm đại đội, cậu nghỉ ngơi 1 chút đi, chúng tôi sẽ thăm vấn hai tên tay súng bắn tỉa kia, ngay khi tìm được manh mối sẽ lập tức thông báo cho cậu.”

“Được.” Lâm Tĩnh kết thúc trò chuyện, trở lại tắm, thay quần áo. Đứng ở trong phòng tắm trí năng, để dòng nước nóng massage toàn thân mình, nhưng tâm tình hắn vẫn tư tư hàng vạn hàng nghìn, vừa nhớ tới Lăng Tử Hàn, vừa nghĩ tới 2 tên vừa nổ súng bắn Lăng Tử Hàn, tóm lại vẫn là thấy lo lắng, vừa ra khỏi phòng tắm liền gọi cho Lạc Mẫn: “Lạc cục, tôi muốn đến chỗ các anh xem tình hình 1 chút.”

Lạc Mẫn suy nghĩ một chút, liền nói: “Được, cậu tới đi.” Bộ đội đặc chủng cũng có thủ đoạn thẩm vấn chuyên môn, nếu hắn tới có thể cho được một số kiến nghị tốt.

Lâm Tĩnh thay thường phục, lên xe chạy tới Cục An toàn quốc thổ. Hắn dùng xe việt dã báo tuyết, là do Lạc Mẫn vì hắn mà tra xét xe hắn thường dùng ở Bắc Kinh, dặn dò cấp dưới cho hắn 1 chiếc xe y như đúc. Kỳ thực xe nào hắn cũng có thể lái, nhưng cũng rất cảm động với sự cẩn thận tỉ mỉ săn sóc của Lạc Mẫn.

Tới Cục Quốc an, Lạc Mẫn đang mặc âu phục giày da cẩn thận tỉ mỉ, rất nghiêm túc. Hắn giới thiệu tình huống chung, sau đó dẫn Lâm Tĩnh tới bên ngoài phòng thẩm vấn xem qua. Hai tên tay súng bắn tĩa rất ương bướng, chuyên gia thẩm vấn chỉ có thể dùng các loại thuốc, tuy rằng máy điều hòa mở hết sức lực, nhưng người thẩm tra cùng tội phạm đều đổ đầy mồ hôi.

Lâm Tĩnh nhìn một hồi, nghĩ bọn họ đã làm tới cực hạn rồi, mà bản thân tạm thời cũng không có kiến nghị gì tốt, liền nói với Lạc Mẫn: “Chúng ta quay về văn phòng chờ thôi.”

“Được, đi xem các tình báo khác, nghiên cứu xem có manh mối nào khác không.” Lạc Mẫn dẫn hắn trở về văn phòng của mình, ngâm một ly ô long đậm đặc, vừa uống trà vừa đọc các tình báo chuyển tới cho hắn.

Lâm Tĩnh cùng hắn cứ một giờ công tác sẽ nghỉ ngơi vài phút, nói chuyện phiếm, có thể thả lỏng một chút. Lạc Mẫn hỏi tình hình đại đội đặc công, khen thưởng hắn vài câu. Trò chuyện 1 hồi, Lạc Mẫn tự nhiên mà đem trọng tâm câu chuyện chuyển tới trên người Lăng Tử Hàn, “Lâm đại đội, điều mà tôi hâm mộ cậu nhất chính là cậu có thể cùng Tử Hàn hợp tác, cùng nhau làm việc trong 1 thời gian dài.”

Lời này Lôi Hồng Phi cũng đã từng nói qua, vừa nhắc tới là liền có sự ước ao đổ kị, khiến hắn không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đặt tách trà xuống, nhìn hương trà bay phảng phất, khe khẽ thở dài: “Lúc Tử Hàn đến đại đội Dã Lang, ngay từ đầu tôi rất bài xích, các sĩ quân bên tôi cũng cho rằng cậu ấy chỉ là một công tử không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết ăn chơi trác táng, đem cậu ấy chỉnh sửa 1 trận, đến sau mới dần bội phục nghị lực của cậu ấy, dần dần xem cậu ấy là người 1 nhà.”

“Ồ, có việc như vậy thật à?” Lạc Mẫn kinh ngạc nhìn hắn, “Sức khỏe Tử Hàn thật không tốt, các cậu không chỉnh đến mức khiến cậu ấy ngã bệnh đó chứ?”

“Tôi thu hết toàn bộ thuốc của cậu ấy.” Lâm Tĩnh cười khổ, “Nghĩ là các loại thuốc cấm, mà cậu ấy lại không đưa ra toa thuốc của bệnh viện, nên tôi cứ thế tịch thu, kết quả khiến bệnh cũ cậu ấy tái phát, thiếu chút nữa toi mạng.”

Lạc Mẫn cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trong lòng lửa giận thượng trùng, muốn nhảy tới đánh người. Hắn nhanh chóng cởi âu phục, tháo cravat, đứng dậy đi hai ba vòng, mới có thể mới miễn cưỡng khôi phục bình tĩnh. Nghĩ tới tình huống hiện tại của Lăng Tử Hàn cũng không đến nỗi nào, lại không tận

mắt nhìn thấy bộ dạng chịu tội lúc đó của cậu, nên cũng không xung động bằng Lôi Hồng Phi, nên ngồi xuống tiếp tục uống trà.

Lâm Tĩnh nhìn một loạt động tác của hắn, nghĩ là hắn nóng, nên không lưu ý, chờ hắn ngồi xuống, mới nói tiếp: “Tử Hàn đã cứu mạng tôi, lúc đó có một tên phân tử khủng bố ẩn giấu đang cầm súng ngắm, muốn bắn chết tôi ở cự ly xa, cậu ấy chạy tới, đứng ngay trước mặt tôi, dùng thân thể cậu ấy chặn đường đạn bay tới.”

Chén trà trong tay Lạc Mẫn rơi xuống trên bàn, phát sinh tiếng vang nặng nề, nước trà bên trong đổ ào ra. Hắn vội vã lấy khăn tay lau khô mặt bàn, đặt tách trà qua một bên.

Lâm Tĩnh vẫn còn đang chìm trong tâm tình bản thân, nên không chú ý tới hắn, tự mình nói: “Sau đó cậu ấy xuất ngũ, haizzz, thời gian chúng tôi ở bên nhau thật sự quá ngắn.”

Tâm tình Lạc Mẫn rất hỗn loạn, vừa tức giận Lâm Tĩnh không chăm sóc Lăng Tử Hàn tốt, vừa đau lòng con trai của boss phải chịu tội như vậy, càng lo lắng cho cậu ở tại B quốc gặp phải nguy hiểm gì đó, sợ rằng bản thân so với Lâm Tĩnh còn chịu không nổi.

Hai người cứ mang tâm tư, không nói câu nào, chỉ cứ một ly cứ một ly uống trà. Thời gian nhanh chóng trôi qua, hai vị nam tử anh tuấn đều mang nét tiêu tụy.

Sau khi màn đêm buông xuống, kết quả thẩm vấn lần lượt được đưa ra, từng câu mà hai tên tù binh nói ra đều được truyền tới văn phòng Lạc Mẫn. Hắn điều chỉnh lại tâm tình của mình, cùng Lâm Tĩnh nghiêm túc nghiên cứu.

Hai tên tay súng bắn tỉa đều là người da đen nhỏ gầy xốc vác, đến từ Libya, là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, sau đó thêm vào lính đánh thuê SE. SE là viết tắt của Sea Eagle, Hải Diều, là một ác quỷ loại lớn, bay lượn rất ưu mỹ, bắt giết con mồi vô cùng hung mãnh. Lính đánh thuê dùng cái tên này đem căn cứ thiết lập tại Bắc Phi, tên sáng lập đến từ Mỹ. Hiển nhiên, bọn chúng cùng lính đánh thuê VIC cũng giống nhau, muốn ám sát Lăng Tử Hàn.

Lạc Mẫn đem hết các tin tình báo về lính đánh thuê này ra, nói rõ: “Lính đánh thuê SE hai tháng trước từng có nhóm đến nước tôi, doanh địa gần Khê La, tên đứng đầu cũng ở đó, tổng cộng có 126 tên. Tôi đã từng phái đặc công tới đó, giám sát doanh địa của chúng.”

“Tốt.” Lâm Tĩnh ngưng thần suy tư, “Anh xem thử coi có nên phát động đánh bất ngờ, hiện tại đi dẹp tan doanh địa của chúng?”

Lạc Mẫn trầm ngâm chốc lát, khoát tay áo: “Cứ thông thả đã, đừng đá thảo kinh xà, chúng ta tiếp tục nhìn, xem chúng có động tĩnh gì hay không hãy động.” Lâm Tĩnh gật đầu, không nói gì thêm.

Các đặc công nhận lệnh ẩn núp tại doanh địa lính đánh thuê SE một tiếng sau gửi tin tình báo tới. Lạc Mẫn cùng Lâm Tĩnh một mực đối chiếu địa đồ, hình vẽ quay chụp vệ tinh cùng với các tư liệu khác, cần

thận nghiên cứu hiện trạng lính đánh thuê này, tùy thời chuẩn bị vây bắt bọn chúng.

Chút bất tri bất giác, đông phương xuất hiện ánh rạng đông, hai người mệt đến tình trạng kiệt sức, ngồi xuống hít thở. Lạc Mẫn đổ tàn trà, lại tiếp tục ngâm thêm trà mới, cùng Lâm Tĩnh uống 1 mạch.

Lăng Tử Hàn đã nghỉ ngơi một đêm đi vào, thấy bộ dáng này của họ, không khỏi nở nụ cười.

Hai người vừa thấy cậu liền nhảy dựng lên. Lạc Mẫn chạy tới: “Vết thương của cậu thế nào rồi?” Lâm Tĩnh gấp đến mức chỉ muốn cởi áo cậu ra xem vết thương.

“Chỉ là vết thương nhẹ mà thôi.” Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói. “Tôi không sao.”

Lạc Mẫn vừa thấy nét mặt của Lâm Tĩnh liền biết, xem ra Dã Lang nổi danh này cũng không lạnh lùng như bên ngoài đồn đại, trong ánh mắt trong trẻo kia rõ ràng không hề che giấu tình cảm. Hắn định chạy tới chỗ Lăng Tử Hàn, lúc này đi chậm lại, nhường cơ hội cho Lâm Tĩnh.

Lăng Tử Hàn nhìn vẻ mặt lo lắng của Lâm Tĩnh, liền cầm tay hắn, cười nói: “Tôi thật sự không sao, chỉ là cánh tay bị trúng phát đạn, không động tới gân cốt, anh không cần khẩn trương quá.”

Lâm Tĩnh nhìn nụ cười hiền hòa của cậu, cảm giác được lòng bàn tay mát lạnh ôn nhuận đang cầm lấy tay mình, nhịn không được xung động trong lòng, kéo cậu qua, ôm chặt trong ngực.

Lạc Mẫn thấy cử động khác thường của Lâm Tĩnh, trong lòng càng thêm rõ ràng. Hắn nghĩ hai người trước mặt kia thực sự là cực kỳ xứng đôi, liền đứng một bên cười, không nói câu gì, tránh quấy nhiễu sự thân thiết của bọn họ.

Dưới nụ cười ẩn ý của Lạc Mẫn, Lăng Tử Hàn nhẹ nhàng ôm lại Lâm Tĩnh một chút, trấn an vỗ vỗ lưng hắn, biểu thị đừng lo lắng. Lâm Tĩnh mới thanh tỉnh lại, chậm rãi buông cậu ra. Cái ôm này đã khiến hắn an lòng rồi.

Lăng Tử Hàn cười nhìn về phía Lâm Tĩnh: “Hai tên bị bắt thẩm tra thế nào rồi?”

“Bọn chúng chỉ là nhận được mệnh lệnh hành động, những cái khác không biết gì cả.” Lâm Tĩnh lắc đầu, “Kỳ thực đây cũng là chuyện trong dự liệu, nếu chúng ta phá ra tay súng bắn tĩa, cũng sẽ không cung cấp cho chúng nhiều thông tin, chỉ cần bọn chúng hoàn thành nhiệm vụ là được.”

“Đúng vậy.” Lạc Mẫn thu lại nụ cười, “Ngoại trừ tư liệu cá nhân của chúng cùng tình hình của lính đánh thuê SE ra, thì bọn chúng không có khẩu cung nào có giá trị hết.”

Lăng Tử Hàn đi tới trước máy vi tính của Lạc Mẫn, cẩn thận xem lướt qua tin tức liên quan tới 2 tên đó, lại nhìn các đoạn cắt của đợt thẩm vấn. Quá trình thẩm vấn được quản chế toàn bộ hành trình, tư liệu thu

lại dài đến hơn mấy tiếng đồng hồ. Lạc Mẫn đứng bên cạnh cậu, mở các phần liên quan lúc bọn chúng mở miệng khai cho cậu xem, tránh lãng phí thời gian.

Lăng Tử Hàn nhìn màn hình, khẽ gật đầu, “Bọn chúng quả thật biết rất ít, thế nhưng, chúng ta cũng biết chúng đến từ lính đánh thuê SE. Doanh địa chúng ở đâu? Có tổng cộng bao nhiêu người? Những tư liệu này chúng ta tra được không?”

“Cơ bản đã rõ ràng rồi.” Lạc Mẫn kể lại tình hình cho cậu, cuối cùng nói, “Vừa có tin tình báo tới, trong doanh địa có động tĩnh khá lớn, xem ra, bọn chúng chuẩn bị dời đi.”

Lăng Tử Hàn quay đầu nhìn về phía Lâm Tĩnh, nét mặt không có ý cười, nghiêm túc hỏi: “Nếu như cho anh dẫn đại đội đặc công đang ở huấn luyện hiện tại tiêu diệt đám lính đánh thuê này, anh có nắm chắc không?”

“Có.” Lâm Tĩnh vừa nghe chuẩn bị đánh, nhất thời tinh thần tỉnh táo. “Bỏ đi hai tên chúng ta bắt, bọn chúng chỉ còn lại 124 tên, tôi cùng 6 người bên tôi dẫn theo 6 tiểu đội, có thể tiêu diệt hết đám chúng.”

“Không được khinh địch, chú ý an toàn.” Lăng Tử Hàn căn dặn, “Nếu có thể tốt nhất nên bắt sống tên đứng đầu bên chúng cùng các tên cao cấp.”

Lâm Tĩnh lập tức đáp: “Yes.”

Lăng Tử Hàn mỉm cười nhìn về phía Lạc Mẫn: “Lạc cục, anh hạ lệnh đi.”

Lạc Mẫn gật đầu, nói với Lâm Tĩnh: “Lâm đại đội trưởng, tôi ra lệnh cho anh toàn quyền chỉ huy hành động lần này, lập tức xuất phát.”

Lâm Tĩnh nghiêm cú chào, cao giọng đáp: “Yes, sir.”

10. Chương 9

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lúc trên đường Lâm Tĩnh cũng có nghiêm túc tự hỏi qua, đại đội đặc công B quốc hiện tại không phải do 1 tay hấn huấn luyện ra, trong lúc phối hợp cũng không ăn ý, bởi vậy xác thực không thể làm đại, vì vậy, hấn liền đi triệu tập 200 đội viên đặc công ưu tú, để cho bọn họ trang bị hành động. Để phòng ngừa để lộ tin tức, hấn chỉ đem những tin tình báo liên quan cùng kế hoạch hành động nói cho sĩ quan Trung Quốc

cùng các cảnh quan cấp trên tiểu đội trưởng.

Bọn họ dùng phi cơ trực thăng tĩnh âm bay vòng trên núi, đến tận khi đi qua doanh địa lính đánh thuê SE, đến phía Tây Nam, bọn họ mới nhảy xuống phi cơ, sử dụng cánh dù siêu tầng trời thấp động lực bay đến trong rừng rậm cách doanh địa lính đánh thuê 20km mới đáp xuống. Nơi này có một thâm cốc, là nơi mà bọn lính đánh thuê SE cần phải đi qua, Lâm Tĩnh mệnh lệnh các tiểu đội lần lượt mai phục tại hai bên rừng rậm trong sơn cốc, còn mình mang theo tiểu đội Quỷ Ảnh của Phùng Thu Sinh đến chân núi, tìm một sơn động nhỏ để ẩn dấu, tùy thời hành động.

Sơn đạo gồ ghề, không thể dùng xe, hơn 120 tên lính đánh thuê SE phải đi bộ. Bọn chúng mang vũ trang hạng nặng, trong tay mang phần lớn là súng trường AK, tốc độ đi không chậm, chỉ mất 1 tiếng đã vào sơn cốc. Bọn chúng mang theo thiết bị trinh sát, mà từng cảnh viên đều được phân phối hệ thống tác chiến có thiết bị phản trinh sát, địch ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối, vì vậy thành công che giấu được sự dò xét của dong binh, khiến bọn họ yên tâm đi vào trong cốc.

Đợi khi cả đội người đi vào vòng phục kích, Lâm Tĩnh thấp giọng hạ lệnh, “Đánh.”

Chỉ một chốc tiếng súng đã nổ vang, tiếng đạn hỏa tiễn cùng tiếng nổ mạnh lựu đạn nổi lên bốn phía, đột nhiên tập kích khiến đám SE trở tay không kịp, khiến lính đánh thuê thương vong thảm trọng, mà lại không thể đánh trả nên không khiến đại đội đặc công bị hao tổn gì cả. Thừa dịp hỗn loạn, Lâm Tĩnh mang theo đội người Phùng Thu Sinh vô thanh vô tức đi ra sơn động, trà trộn vào trong cốc, dự định bắt sống thủ lĩnh cao cấp đối phương.

Làm như vậy kỳ thực rất nguy hiểm, bọn họ một mình thâm nhập, nếu không tốt bị kẻ địch phát hiện, mà các đồng đội đang ở hai bên cốc lại không thể phân biệt để tấn công, đạn từ trên đầu bọn họ xả xuống, bay qua bên người, thỉnh thoảng có tiếng nổ mạnh vang lên ở bên cạnh, chấn động khiến họ không thể đứng vững. Chung quanh đều là kẻ địch đang loạn xạ, có tên tìm được nơi trốn, ẩn sau tảng đá bắn trả lên núi, không ai chú ý tới họ. Lâm Tĩnh cùng bọn Phùng Thu Sinh vừa chú ý né tránh đường đạn vừa quan sát tình hình chung quanh, tìm kiếm quan chỉ huy bên địch.

Những dong binh này đều là đến từ các nơi trên thế giới, đều thống nhất dùng tiếng Anh, lúc này không ngừng la to, cả tiếng chửi bới, Lâm Tĩnh nghe rõ ràng, nhanh chóng trong các câu nói vô ý mà nắm được đầu mối, tìm được hướng rút lui khỏi cửa quan chỉ huy bọn chúng.

Hệ thống chỉ huy của hắn nổi thẳng với Lạc Mẫn, Lăng Tử Hàn ở đó có thể nhìn thấy được những hình ảnh vệ tinh mà hắn không thể thấy, vì vậy thỉnh thoảng nhắc nhở hắn: “Chú ý hướng 8h của anh ... bên trái 40m có mấy tên, hình như là quan chỉ huy ...” Lâm Tĩnh lập tức nhìn qua, quả nhiên phát hiện ở đó có một đội dong binh bảo hộ vài tên, đang đi lên núi, dường như tìm nơi ẩn nấp hỏa lực, định đột phá vòng vây đi ra ngoài. Hắn lập tức mang theo bọn Phùng Thu Sinh chạy tới chỗ đó.

“Cẩn thận dưới chân ...” Lăng Tử Hàn mới vừa nói ra mấy chữ, Lâm Tĩnh đã thấy có mấy tên dong binh ẩn mình đang che chắn phía sau nổ súng bắn lên núi, hiện tại hiển nhiên phát hiện bọn họ không phải đồng đội của mình, vì vậy không ngần ngại, lập tức nhảy lên ào tới bọn họ.

Trên tay Lâm Tĩnh nắm súng trường đột kích, nhưng tràng diện quá loạn, sợ làm bị thương tới đội viên đặc

công bên cạnh, nên không dám nổ súng, trong nháy mắt rút đao cận chiến ra, đồng thời nhấc chân lên đá, đá văng tên dong binh nhào tới trước mặt mình, đao trong tay nhanh chóng đâm ra.

Giống hẳn, bọn Phùng Thu Sinh cũng không có nổ súng, tất cả đều rút đao ra đánh cận chiến đánh nhau kịch liệt, nhanh chóng giết chết mấy tên ào tới chỗ mình.

Động tác bên này quá kịch liệt, bên kia Lăng Tử Hàn chỉ có thể nhìn thấy được những hình ảnh do chuyển động quá nhanh mà không rõ ràng, quan tâm hỏi: “Lâm Tĩnh, có bị thương không? Trả lời.”

“Không có.” Trong lòng Lâm Tĩnh thật cao hứng, mỉm cười.

Lăng Tử Hàn cũng cười cười, “Được, tiếp tục truy đuổi đi, bọn chúng đang ở đi về hướng tây.”

“Yes.” Lâm Tĩnh nhìn lướt qua mấy thuộc hạ của mình, phát hiện họ không bị thương, hành động tất cả đều như thường, liền mang họ đuổi theo về hướng tây.

Đám người kia nhanh chóng chú ý thấy bọn họ, lập tức không đột phá vòng vây nữa, mà xoay người vọt tới bọn họ, dự định cùng bọn họ đồng quy vu tận. Mấy huấn luyện viên trên sườn núi chú ý thấy tình hình bên này, lập tức hạ lệnh toàn bộ tay súng bắn tỉa nổ súng vào đám người đó, những cảnh viên khác tăng mạnh hỏa lực, ngăn chặn dong binh khác, giảm bớt áp lực cho Lâm Tĩnh.

Đặc công hầu như nhiều gấp hai dong binh, vì vậy ưu thế tính áp đảo, lại mai phục từ trước, tập kích bất ngờ, nên khiến bọn lính đánh thuê đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng đều nhanh chóng hiểu được tình hình hiện tại. Bọn chúng đều rất nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng trên cơ bản đều là tội phạm, không muốn vào trong ngục sống cuộc đời tội phạm suốt đời, nên đều ngoan cường chống lại, không chết không hàng. Trong khái niệm của cảnh sát, thì đây đều là những tội phạm có thể khiến bọn họ tổn thất rất lớn, mà trong mắt bộ đội đặc chủng, bọn chúng chính là tử địch không thể bắt sống.

Chiến đấu thảm liệt, từ đêm khuya đánh tới ánh bình minh, lính đánh thuê tổn thương hơn phân nửa, đội đặc công cũng có nhiều người bị thương. Tiểu đội Quỷ Ảnh của Phùng Thu Sinh cũng bị hỏa lực đối phương áp chế, có chút gấp gáp, muốn tìm đường nhỏ vòng, không cẩn thận bị bại lộ. Lâm Tĩnh tay mắt lanh lẹ, chạy nhanh tới đẩy mạnh cậu 1 chưởng, để bản thân trúng 2 phát súng.

Hắn ngã xuống đất, nhanh chóng cuộn người lăn vào trong bụi cỏ, quả đoán hạ lệnh, “Giết tất bất luận tội.”

Lập tức, toàn bộ các đội viên đặc công không cố kỵ nữa, đủ loại vũ khí liên tục không ngừng mà bắn về trong sơn cốc, mưa đạn bay ngang, tiếng nổ mạnh lại một lần nữa nổi lên.

Phùng Thu Sinh bị Lâm Tĩnh đẩy mạnh ra, dưới chân lão đảo, lao thẳng vào trong rừng cây bên chân núi, né tránh đạn bay tới. Nghe tiếng cành cây gãy, theo bản năng cậu quay đầu lại kiểm tra, lập tức cúi người xông trở lại.

Lâm Tĩnh cùng các đặc công khác đều mặc áo chống đạn, cho nên chỉ có đầu vai cùng cánh tay là trúng đạn. Máu chảy ra, khiến bộ chiến phục màu đen của hắn thấm ướt càng sậm hơn, vừa nhìn không thấy được vết máu. Nhưng Phùng Thu Sinh dưới ánh sáng nhạt của ánh bình minh có thể nhìn thấy rõ hai bên ống tay áo của hắn đều bị máu nhuộm đỏ dần, nhất thời vừa cảm động vừa hổ thẹn, nhào tới bên người hắn, lấy ra túi cấp cứu băng bó cho hắn.

Lâm Tĩnh vừa nổ súng vừa thuận miệng nói cho cậu biết hắn bị thương chỗ nào, cả hai đều là vết thương nhẹ, không có trở ngại, hắn căn bản không để ở trong lòng. Phùng Thu Sinh nhanh chóng kiểm tra 1 chút, đầu đạn không mắc lại trong vết thương, không tổn thương gân cốt, lúc này mới thoáng yên tâm, nhanh chóng băng vết thương cho hắn.

Trong cốc bị hỏa lực của đại đội đặc công bao trùm hơn 3 lần, đồng binh còn sống rất ít, Lâm Tĩnh quan sát tình huống, liền hạ lệnh, “Tay súng bắn tĩa ở tại chỗ mình cảnh giới, các đặc công khác vào cốc tra lục soát, chú ý an toàn.”

Các đội viên đặc công hai bên sơn cốc như thủy triều xuống núi, triển khai tìm tòi trải rộng, bắt toàn bộ các đồng binh bị thương còn sống, nếu gặp phải chống cự kịch liệt thì cứ thể tiêu diệt không lưu tình chút nào.

Những đội viên đặc công này chưa từng đánh trận nào đã ghiền như vậy, nên ngay từ đầu đã trong trạng thái hưng phấn, hiện tại càng đánh càng hăng, thấy Phùng Thu Sinh cũng nóng lòng, nhưng lại bận tâm vết thương của Lâm Tĩnh, chỉ có thể khống chế tình cảm chính mình, ở bên cạnh Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh vỗ vỗ cậu, “Cậu đi đi, tôi không sao.” Phùng Thu Sinh nghe hắn lên tiếng, cũng không giả bộ khách sáo nữa, đáp ứng một tiếng liền tinh thần chấn hưng chạy vào bên trong.

Rất nhanh, các tiểu đội báo cáo với hắn chiến quả, hệ thống chỉ huy của hắn tiếp nhận các số liệu nhanh chóng tập hợp lại, đưa ra tổng kết tình hình chiến đấu, hắn lập tức báo cáo trung tâm chỉ huy. Tuy rằng trên chiến phục màu đen của hắn không lộ ra vết máu, nhưng Lăng Tử Hàn vẫn có thể nhìn ra được qua khuôn mặt tái mét của hắn. Đợi khi hắn báo cáo hoàn tất, Lạc Mẫn cũng thấy được điều kỳ lạ, thân thiết hỏi: “Lâm đại đội, cậu bị thương à? Sao rồi?”

Lâm Tĩnh chẳng hề để ý mà nói, “Không có việc gì, vết thương nhẹ mà thôi.”

Lạc Mẫn nhấn mạnh, “Tôi lệnh cho cậu mau trở về, đến bệnh viện chữa trị.”

“Được, tôi sẽ đưa toàn bộ người bị thương cùng tù binh trở về.” Lâm Tĩnh kết thúc báo cáo, tiếp tục chỉ huy công tác giải quyết tốt hậu quả.

Đến tận khi sắc trời sáng hẳn, các đội viên đặc công mang khói súng dày đặc trên người mới dọn xong chiến trường, lục tục tiến lên phi cơ trực thăng đến tiếp ứng, lặng lẽ trở về doanh địa.

11. Chương 10

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đối với một người thân kinh bách chiến như Lâm Tĩnh mà nói, thì trận đánh nhỏ này chẳng đáng kể chút nào, thế nhưng, trận thắng này lại khiến các đội viên đặc công vui mừng khôn xiết. Nghe nói Lâm Tĩnh bị thương, bọn họ đều quên mất sự sợ hãi thường có đối với vị Dã Lang Trung Quốc này, đều tới thăm hỏi.

Lâm Tĩnh đến phòng trị liệu xử lý vết thương, liền trở lại văn phòng mở hệ thống chỉ huy, dùng giọng nói lạnh như băng vang lên toàn doanh trại: “Các đồng chí, trận này chỉ là làm nóng người, từ ngày mai trở đi, các cậu mới chính thức bắt đầu huấn luyện chân chính.”

Tất cả mọi người đều giật mình kinh hoảng, nhất thời câm như hến, không dám lại gần nữa.

Lâm Tĩnh vừa mới thanh tỉnh một hồi, Lôi Hồng Phi lại gọi tới cho hắn: “Này, Lão Lâm, nghe nói các cậu mới đánh 1 trận hả, thế nào rồi? Có đã không?”

“Cũng được,” Lâm Tĩnh nhìn người thần thái phi dương trên màn hình, nhẹ giọng nói: “Khi nào các anh tới?”

“Hai ngày nữa.” Lôi Hồng Phi thở dài. “Hàng không mẫu hạm này đi chậm qua đi, không có cách nào hết.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh không có tâm trạng nói chuyện phiếm với y, liền tóm tắt giản lược đem chuyện chiến đấu tối hôm qua nói cho y nghe, sau đó tiếp thêm. “Tình hình chỗ này hơi phức tạp, thế nhưng tôi sẽ xử lý tốt.”

“Tôi không lo đâu.” Lôi Hồng Phi cười cười, nhìn sắc mặt hắn 1 hồi, đột nhiên hỏi. “Cậu bị thương?”

“Ừ, vết thương nhẹ thôi, không có việc gì.” Lâm Tĩnh hơi hột mà nói. “Lính đánh thuê SE đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ của các quốc gia, sức chiến đấu rất mạnh, bị thương cũng là chuyện thường mà.”

Lôi Hồng Phi nhíu mày, nhìn hắn 1 hồi rồi nói: “Tử Hàn đâu? Có bị thương không?”

“Cậu ấy ... rất tốt.” Lâm Tĩnh có chút do dự, liền quyết định tạm thời không đem chuyện Lăng Tử Hàn bị thương nói cho y biết.

Nhưng Lôi Hồng Phi miễn cảm nhận được vấn đề từ sự ngập ngừng của hắn, thái độ trở nên nghiêm khắc hơn: “Cậu đừng có giấu tôi, nói thật đi.” Mỗi ngày y đều gọi điện cho Lâm Tĩnh, hỏi xong tình hình công tác thì nhất định sẽ hỏi chuyện của Lăng Tử Hàn, Lâm Tĩnh luôn trả lời là “Tử Hàn rất tốt”, y cũng không nghi ngờ gì. Chỉ là, thấy một Lâm Tĩnh luôn luôn cường hãn vậy mà cũng có thể bị thương, trong

lòng y bỗng nhiên chấn động, bỗng nhiên bắt đầu hoài nghi, Lăng Tử Hàn có thể cũng bị thương hay không, vì vậy mới có thể không chút khách khí mà truy vấn.

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, liền không giấu diếm nữa, thản nhiên mà nói: “Tử Hàn cũng bị thương, nhưng vết thương nhẹ hơn tôi nhiều, chỉ là cánh tay bị dính đạn, xuyên qua người, không động tới gân cốt, anh không cần lo.”

Lôi Hồng Phi trầm mặc một hồi, trầm giọng hỏi: “Ai làm vậy?”

“Tay súng bắn tĩa.” Lâm Tĩnh bình tĩnh đáp. “Tôi đã bắt sống bọn chúng rồi, nhưng vẫn chưa thẩm tra ra được nhiều tình báo có giá trị cho lắm. Hai tên tay súng bắn tĩa đều đến từ SE, đám lính đánh thuê đều bị tôi tiêu diệt rồi.”

Sắc mặt Lôi Hồng Phi hòa hoãn trở lại, hơi hơi gật đầu. Trong quân hạm, y ăn mặc rất chính quy, tuy rằng tướng quân phục bộ đội đặc chủng chỉ là thường phục mùa hạ, nhưng vẫn rất uy vũ, khiến y càng anh khí bừng bừng. Y có chút nôn nóng mà vòng vo mấy vòng, sau đó mới dừng lại, thở dài 1 tiếng, nhìn Lâm Tĩnh nói: “Lão Lâm, cực cho cậu rồi. Nói thật lòng, tôi rất mong có thể giống cậu, được ở cùng 1 chỗ với Tử Hàn, lại có thể đánh nhau, so với ngồi yên trên thuyền vẫn còn tốt chán.”

“Tôi hiểu mà.” Lâm Tĩnh nở nụ cười. “Nếu như Trương tướng quân nghe được câu nói này của anh, chỉ sợ hấn sẽ không vui đó.”

Lôi Hồng Phi cười nhạt, thái độ kiêu ngạo, “Không vui thì kệ hấn, cùng lắm thì đánh 1 trận thôi. Muốn chơi ở đâu cũng được, trên bờ dưới biển lên không, chỗ nào mà tôi chưa đánh qua?”

Lâm Tĩnh nhìn y càn rỡ như thế, nhưng lại rất thích khi y thế này, liền cố ý giật dây sau lưng: “Sao anh không trộm 1 chiếc máy bay của hấn lái thử đi?”

“Có nghĩ tới rồi” Lôi Hồng Phi có chút phẫn nộ. “Tôi còn đang tính thì hấn đã đề phòng ngay được, tìm không ra cơ hội để thử.”

Lâm Tĩnh bị y chọc đến cười ra tiếng, “Xem ra Trương tư lệnh rất hiểu tính anh thì phải.”

Lôi Hồng Phi gãi gãi đầu: “Chúng tôi lớn lên từ nhỏ với nhau, ai mà chẳng hiểu rõ ai chứ? Trương Hải Dương đó, hấn đối với hạm đội, với máy bay xem như bảo bối vậy, hoàn toàn chẳng cho tôi đụng vào, hứ, đồ hẹp hòi.”

Lâm Tĩnh nhin không được cười ha ha, trêu chọc nói: “Đó là hấn lo cho an toàn của anh đó. Nếu lái máy bay tiêm kích xuất phát từ hàng không mẫu hạm, không phải chuyện đơn giản đâu nha, dù là rút máy bay hay là đụng vào quân hạm, thì đều khiến Trương tư lệnh đau lòng chết mất.”

“Này, Lão Lâm, cậu quá coi thường tôi rồi, biệt hiệu của tôi là Phi Hổ, nó cũng không phải có gọi cho có

không thôi nha.” Lôi Hồng Phi khinh bỉ hẳn. “Giống như cậu được gọi là Dã Lang vậy đó, cũng không phải nói giỡn, có ai dám chọc chứ?”

Kỳ thực ở trong lòng Lâm Tĩnh luôn bội phục y, lúc này nghe y nói vậy, cũng không châm chọc khiêu khích y nữa. “Lão Lôi, mỗi ngành nghề có chuyên môn riêng, anh cũng đừng có đập đổ chén cơm của phi công nhà người ta nữa, nếu diễn tập bắt đầu, lúc đó anh sẽ bận lắm. Tôi còn việc phải làm, cũng không thể tiếp tục hàn huyên với anh, chờ anh tới Khê La rồi, lúc đó tôi mời anh uống rượu.”

“Được.” Lôi Hồng Phi sáng khoái gật đầu. “Cậu cũng cẩn thận, cố gắng dưỡng thương, chú ý nghỉ ngơi.”

“Ừ, tôi biết mà.” Lâm Tĩnh cười cúp máy, bắt đầu kiểm tra các văn kiện liên quan tới bộ phận của mình, vừa xử lý các công sự của mình vừa xử lý công tác của cảnh sát B quốc.

Cho tới bây giờ hẳn cũng không phải dạng người oai hùng vũ phu, mà là một người hiếu học không biết mỗi mết, cảnh sát cùng quân đội có khác biệt khá lớn, tuy rằng đều là kỷ luật bộ đội, nhưng cảnh sát so với quân nhân thì vẫn được tự do hơn, về mặt quản lý cũng có sự khác biệt. Hành động cũng vậy, bộ đội đặc chủng cân nhắc đều là một chiêu trí mạng, không thể cho kẻ địch có cơ hội phản kích, còn cảnh sát thì phải lấy mục đích chính là bắt sống tội phạm, từ phương diện này mà nói, thì cảnh sát nguy hiểm hơn, nhưng đặc công thường phải đối mặt với những phân tử phạm tội cùng hung cực ác, vì vậy độ uy hiếp cũng cao hơn. Lâm Tĩnh nghiêm túc suy nghĩ, rồi bắt đầu chỉnh sửa tương ứng với kế hoạch huấn luyện của mình.

Hắn làm việc tới khuya, ngay cả cơm cũng quên ăn. Máy sĩ quan Trung Quốc đều biết sắp mình vẫn chưa ăn tối, vì vậy thương lượng trên bàn ăn, gọi nhà bếp đóng gói 1 phần, sau đó đem phần cơm đó xách đến văn phòng đại đội trưởng.

Lâm Tĩnh không có từ chối ý tốt của thuộc hạ mình, vừa ăn cơm vừa cùng bọn họ thảo luận sửa chữa kế hoạch huấn luyện. Thực tế mà xét, trong cơ cấu cảnh sát, đặc công là bộ môn gần với quân đội nhất, nhất là bộ phận bộ đội đặc chủng, vì vậy bọn họ có thể bảo lưu lại phần lớn kế hoạch, tăng mạnh năng lực chiến đấu trên đường phố, ngắm bắn từ xa, đánh trực diện, bí mật tiếp địch, tập kích bất ngờ ...

Máy sĩ quan đang bưng bưng thảo luận, bầu không khí nhiệt liệt. Đang trong lúc nói khí thế ngất trời, ngoài cửa truyền đến âm thanh: “Báo cáo.”

Lâm Tĩnh lập tức thanh âm của Phùng Thu Sinh, cao giọng nói: “Vào đi.”

Phùng Thu Sinh đẩy cửa ra, thấy toàn bộ huấn luyện viên Trung Quốc đều ở trong phòng, tựa hồ là đang họp, không khỏi có chút do dự. Lâm Tĩnh nhìn ra, hòa ái cười nói: “Vào đi, có chuyện gì à?”

Phùng Thu Sinh đi vào trong phòng, có chút do dự nhìn những người khác 1 chút. Lâm Tĩnh liền nói: “Các anh về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai cứ dựa theo kế hoạch mới mà tiến hành huấn luyện.”

“Yes, sir.” Máy người sĩ quan cùng kêu lên, rồi cùng nhau rời đi.

Lâm Tĩnh buông chén đũa trong tay mình ra, mỉm cười nói. “Ngồi đi.”

Phùng Thu Sinh luôn thẳng tính, khó có dịp muốn nói lại thô thể này, hắn khá ngạc nhiên, không biết người thanh niên này đang gặp khó khăn gì.

Phùng Thu Sinh ngồi xuống đối diện nhau, thanh âm rất nhẹ. “Lâm đại đội, cảnh sát muốn tổ chức một hành động quét xã hội đen quy mô lớn, tôi muốn tham gia.”

Lâm Tĩnh có chút vô cùng kinh ngạc: “Nhưng tôi vẫn chưa nhận được lệnh.”

“Ý tôi là ...” Phùng Thu Sinh có chút chần chừ, qua hồi lâu mới nói. “Ý của tôi là, nếu đội đặc công không có tham gia hành động đó, tôi muốn đi với tư cách cá nhân.”

Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày, bỗng nhiên hiểu được. “Muốn đi báo thù?”

Phùng Thu Sinh trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng gật đầu.

Lâm Tĩnh có chút bất bình, “Tôi nhớ lần trước cậu từng nói với tôi, cậu sẽ không dùng công báo thù.”

“Tôi quả thật không có.” Phùng Thu Sinh ngẩng đầu lên, mà nghiêm túc nhìn hắn. “Tôi chỉ hy vọng có thể tham dự vào hành động lần này của cảnh sát. Nếu như anh đồng ý, tôi có thể tạm thời điều đến đội hình cảnh hoặc đội chống xã hội đen, sau khi hành động kết thúc tôi sẽ trở về.”

Nếu là một người sếp khác, có thể nghiêm khắc trách cứ cậu, hỏi cậu xem đội hình cảnh là gì, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, nhưng Lâm Tĩnh đã từng trải qua nỗi đau toàn gia bị diệt, cũng luôn muốn báo thù rửa hận, rất hiểu tâm trạng của cậu hiện giờ. Muốn đích thân báo thù, hơn nữa đối phương cũng là tội phạm tội ác tày trời, cũng không xem là dùng công báo thù tư, hắn suy nghĩ 1 chút, ôn hòa mà nói: “Việc này tôi phải bàn lại với Lạc cục trưởng mới được, phải do hắn cùng những bộ phận liên quan khác phối hợp thì mới có thể làm vậy được.”

Phùng Thu Sinh không nghĩ tới hắn sẽ đồng ý, sững sốt chốc lát mới mừng rỡ: “Lâm đại đội, cảm ơn, cảm ơn.”

Lâm Tĩnh gật đầu, “Cậu chờ tôi thông báo đã, còn bây giờ các huấn luyện bình thường cũng không được phân tâm.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh đứng dậy cúi chào, cao hứng đến nỗi không biết phải làm gì mới được, nhìn thấy chén đũa trên bàn, liền đưa tay thu dọn.

“Này này, tôi còn chưa ăn xong mà.” Lâm Tĩnh nhanh chóng cản cậu lại. “Cậu cứ đi làm chuyện của cậu đi.”

Phùng Thu Sinh cười gật đầu, trong nháy mắt phóng xuất ra sự mỹ lệ quả thực khiến người ta hoa mắt thần mê. Lâm Tĩnh trong lòng thầm khen ngợi, mỉm cười khoát tay áo: “Được rồi, chuyện này cậu cứ giữ bí mật trước đã, đừng nói người khác nghe.”

“Tôi xin hứa.” Phùng Thu Sinh vui vẻ đồng ý, hưng phấn mà đi ra ngoài.

Lâm Tĩnh nhìn bóng lưng của cậu dần biến mất, lúc này mới cầm chén lên, tiếp tục ăn.

12. Chương 11

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Hành động quét xã hội đen của cảnh sát không để đội đặc công tham gia vào toàn bộ quá trình, nhưng vẫn thông báo cho bọn họ biết để chuẩn bị, nếu gặp phải tội phạm hoặc là sự kiện phát sinh có người bí quá hoá liều bất cóc con tin thì sẽ để cho họ xuất động.

Đại đội đặc công vẫn đều đặn huấn luyện mỗi ngày, chỉ có Phùng Thu Sinh là không có mặt. Lâm Tĩnh đã điều cậu đến đội hình cảnh để trợ giúp phá án, tiểu đội Quý Ảnh của cậu tạm thời do huấn luyện viên Trung Quốc tự mình huấn luyện. Vết thương của Lâm Tĩnh dù không nặng, nhưng trong hành động vẫn còn khá bất tiện, vì vậy hắn chỉ đứng 1 bên chỉ đạo cùng giám sát, không cùng bọn họ đánh trận trực tiếp.

Hành động của cảnh sát mang thể lồi đình vạn quân, có rất nhiều phóng viên đi theo đưa tin. Lâm Tĩnh nhìn những thiếu nam thiếu nữ được cứu ra, càng thêm chán ghét cái tên Khang Minh boss của Ngũ Mai Bang. Phùng Thu Sinh chưa từng xuất hiện trên màn ảnh, càng khiến cho Lâm Tĩnh cảm thấy rất thoải mái.

Vài ngày sau, hành động quét xã hội đen quy mô lớn lần này chính thức kết thúc, Phùng Thu Sinh lặng yên về đơn vị, thẳng đến văn phòng Lâm Tĩnh báo danh.

Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn cậu đang nghiêm chào, mỉm cười hỏi: “Không bị thương chứ?”

“No, sir.” Tâm tình Phùng Thu Sinh rõ ràng tốt hơn trước.

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu, cũng không có hỏi tình hình liên quan đến hành động của cậu, mà lập tức nói tới công tác. “Hiện tại tình hình hơi phức tạp, tình thế bức bách, trung đội đặc cần phải lập tức tổ kiến, không thể tiếp tục như vậy nữa, chọn lựa khảo hạch sẽ tiến hành vào 2 ngày sau, cậu nên điều chỉnh lại trạng thái tốt nhất của mình.”

“Yes, sir.” Tinh thần Phùng Thu Sinh chấn hưng. “Lâm đại đội, tôi nhất định không làm anh thất vọng.”

“Được.” Lâm Tĩnh rất ôn hòa với cậu. “Cậu về đơn vị đi, buổi chiều sẽ tham gia huấn luyện.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh kính lễ hẳn rồi xoay người rời đi.

Trước đó vài ngày, Lâm Tĩnh có gọi điện thoại cho Lạc Mẫn, nói muốn điều Phùng Thu Sinh đến tham gia hành động của cảnh sát, khiến Lạc Mẫn có chút kinh ngạc, nghe hẳn nói rõ chuyện tình xong, lại sợ Lâm Tĩnh hiểu lầm Phùng Thu Sinh có gì đặc biệt sẽ gây hiểu lầm, nên Lạc Mẫn đã kể tóm gọn lại chuyện tình đã xảy ra lúc trước của Phùng Thu Sinh cho hẳn nghe.

Phùng Thu Sinh nguyên danh gọi là Phùng Tiểu Kỳ, khi còn niên thiếu thì bị người của Khang Minh từ chốn vùng quê hẻo lánh bần cùng bắt ép tới thành phố, ép buộc cậu làm MB, Tiểu Kỳ vốn dù chết cũng không làm, nhưng bọn chúng lại bắt được em trai cậu, Tiểu Kỳ đành bất đắc dĩ, chỉ có thể cúi đầu. Khang Minh thích chơi SM, khiến cậu chịu đủ đau khổ, nhiều lần chết lên chết xuống, sống trong chốn địa ngục khá nhiều năm. Sau này, cậu được một người cứu ra, em trai Phùng Tiểu Ngọc cùng Thạch Lỗi kết hôn, lúc này cậu mới thoát được chốn khổ, sau đó lập chí thêm vào đội hình cảnh, trừ bạo an dân. Lạc Mẫn cùng Thạch Lỗi đều hiểu tâm tình của cậu, nên dùng mối quan hệ cá nhân để sắp xếp cho cậu tiến vào trường cảnh sát học tập. Đứa nhỏ này không chịu thua kém, các mặt đều rất ưu tú, sau khi tốt nghiệp thì gia nhập đại đội đặc công, thành một đặc công xuất sắc. Lần này cảnh sát cần quét chủ yếu là chính là các ổ mại dâm của Khang Minh, Thạch Lỗi đã sớm báo cho cậu biết, cậu muốn đi báo thù, đồng thời giải cứu những thiếu nam thiếu nữ đã bị bắt ép giống như cậu lúc trước.

Để chứng minh những gì mình nói là thật, Lạc Mẫn đã gửi cho Lâm Tĩnh xem những hình ảnh chụp lại những vết thương của cậu thời điểm cậu được trị liệu tại bệnh viện lúc đó cùng bệnh án thời điểm đó, người niên thiếu mỹ lệ kia với hàng ngàn vết thương chằng chịt trên người cùng những lời thuyết minh về các phương thức ngược đãi khiến hẳn giật mình. Sau khi Lâm Tĩnh xem xong, sắc mặt âm trầm, phần nộ mà nói: “Loại tội phạm này ở quốc gia tôi đã bị tử hình rồi, sao ở chỗ anh lại có thể nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật thế này.”

Lạc Mẫn thở dài, “Chúng tôi đã cần quét rất nhiều lần, nhưng trong nội bộ cảnh sát cũng có người của y, có lẽ đã sớm thông báo cho y biết. Y có chuẩn bị trước, lại sắp xếp trước người đứng ra gánh tội thay, cho nên chúng tôi khó mà bắt y xử lý theo pháp luật. Trừ khi bắt được tại trận, bằng không bằng chứng hiện tại có trong tay chúng tôi không đủ để pháp viện phê chuẩn, cũng không thể bắt y được.”

Lâm Tĩnh gật đầu, cười lạnh một tiếng: “Tên khốn đó lại dám hẹn tôi ra ngoài ăn, quả thật to gan lớn mật. Theo tính của tôi nói không chừng sẽ lấy mạng y đó.”

“Y hẹn cậu? Lạc Mẫn có chút kinh ngạc, lập tức nở nụ cười. “Tên khốn đó đích xác háo sắc đến không kiêng nể gì cả rồi, nếu như y dám đụng tới cậu, cậu không cần khách khí với y, cứ việc ra tay, có chuyện gì thì tôi gánh cho.”

Lâm Tĩnh mỉm cười đáp ứng, rồi chuẩn bị nòng súng chờ cái tên Khang Minh vô liêm sỉ kia chạm tới mình, thế nhưng, vì hành động lần này của cảnh sát đã triển khai, nên y trong thời điểm mấu chốt này cũng không dám gây chuyện, không giống như lúc trước mỗi ngày đều gọi điện tới đội, hẹn Lâm Tĩnh đi ăn, Lâm

Tĩnh mặc dù tiếc nuối, nhưng bên tai cũng yên tĩnh hơn. Dù sao tên khốn đó cũng không trốn được, muốn xử lý y cũng không cần gấp, vì vậy Lâm Tĩnh đem toàn bộ tinh lực của mình đặt lên việc huấn luyện đại đội đặc công cùng tổ kiến trung đội đặc cần.

Đợi khi Phùng Thu Sinh trở về, liền bắt đầu hành động, vì tính công bằng, Lâm Tĩnh quyết định tiến hành huấn luyện đột kích cho toàn bộ những người đã tham gia báo danh vào tham gia chọn lựa. Đội viên giao cho huấn luyện viên Trung Quốc, còn sĩ quan cảnh sát thì do Lâm Tĩnh tự mình chỉ đạo.

Hai ngày này đều là mưa phùn kéo dài, nhưng cũng không ảnh hưởng tới công tác của bọn họ. Lâm Tĩnh triệu tập vài trung đội trưởng cùng tiểu đội trưởng báo danh tham gia chọn lựa, ngay thao trường đưa đề ra cho bọn họ, “Nội dung huấn luyện hôm nay là chỉ huy trung đội của mình giải cứu con tin từ máy bay của phân tử khủng bố bắt cóc, thời gian hành động là đêm nay ...” Hắn giải thích những tư liệu, sau đó nói. “Các cậu trước hết nghĩ ra kế hoạch cứu viện, cần bao nhiêu người, muốn phân phối cùng hậu cần trợ giúp thế nào, v.vv.... Tôi hy vọng các cậu có thể tự mình suy nghĩ, không được liên hệ với bề ngoài, không được thảo luận với nhau, nhưng cũng không cấm cản, có vấn đề gì có thể gọi tôi hỏi, rõ chưa?”

“Yes, sir.” Mấy sĩ quan lập tức đáp ứng.

“Tốt.” Lâm Tĩnh ra dấu. “Giải tán!”

Các sĩ quan đồng ý, nhưng không cử động gì, nhìn hắn đầy do dự. Lâm Tĩnh có chút kỳ quái. “Các cậu sao thế?”

“Thật ra ...” Phùng Thu Sinh rốt cục cố lấy dũng khí nói. “Lâm đại đội, hình như bên kia có người tìm anh.”

Lâm Tĩnh thả tay xuống, quay đầu nhìn, sự nghiêm túc trên mặt nhất thời không còn sót lại chút gì, trong mắt xuất hiện cuồng hí. Dưới những cơn mưa nhỏ tí tách, Lăng Tử Hàn mặc áo gió thâm lam sắc cầm dù đen, đứng dưới tàng cây thụ xanh ngát, nhìn hắn mỉm cười. Hắn vội vã nói với các sĩ quan: “Toàn đội giải tán, các cậu đi làm chuyện của các cậu đi, hiện tại bắt đầu tính thời gian.” Sau đó liền chạy vội tới đó.

Các sĩ quan tuổi trẻ nhìn thấy vị thượng cấp luôn luôn trong treo nhưng lạnh lùng nghiêm khắc của mình bỗng nhiên biến đổi khác thường, đều là kinh ngạc không ngớt, nhưng không ai dám phát ra tiếng chọc ghẹo nào, chỉ nhìn nhau hiểu ý mà mỉm cười. Sự xuất sắc của Lâm Tĩnh là toàn diện, dù tới đâu, cũng sẽ khiến người yêu quý, nhưng càng khiến cho nhiều người không biết trên đời này có bao nhiêu nhân tài có thể xứng đôi với hắn. Lúc này thấy Lăng Tử Hàn cùng hắn sống vai đi cùng một chỗ, trong lòng mỗi người đều dâng lên cảm giác trời sinh một đôi.

Cả buổi trưa, Lâm Tĩnh đều cùng Lăng Tử Hàn ở trong văn phòng đại đội trưởng không hề bước ra, đến tận chạng vạng giờ ăn cơm, Lâm Tĩnh mới che chở đầy đủ mà dẫn dắt Lăng Tử Hàn đến căn tin ăn. Hai người bọn họ ngồi ở bàn ở góc, chậm rãi vừa ăn vừa nói chuyện. Lâm Tĩnh rất vui vẻ không ngừng cười, mấy huấn luyện viên Trung Quốc mừng rỡ tiến đến hàn huyên cùng Lăng Tử Hàn một hồi, sau đó bị Lâm Tĩnh không nhìn được đuổi đi. Mọi người nhìn không được nháy mắt ra hiệu, nhưng không ai dám trêu chọc.

Sau khi ăn xong, Lâm Tĩnh cần phải chỉ huy các sĩ quan dạ tập trong mưa, không thể tiễn cậu, chỉ có thể để Lăng Tử Hàn một mình quay về phủ tổng thống. Hắn miễn cưỡng, đưa Lăng Tử Hàn đến bên xe, vô cùng không muốn nhìn cậu, nhịn không được ôm lấy cậu vào lòng.

“Tử Hàn, chúng ta hiện tại là bạn tốt, tôi đã rất thỏa mãn rồi.” Lâm Tĩnh nhẹ giọng nói. “Nếu như cậu dự định chọn lựa 1 người bạn đời, xin cân nhắc tới tôi đầu tiên, ngàn vạn lần không được nhắc tới cái tên hỗn đản họ Lôi kia.”

Lăng Tử Hàn khoái trá cười rộ lên. “Được, tôi nhất định cân nhắc.”

Lâm Tĩnh nhất thời hài lòng, nhẹ nhàng hôn cậu, lúc này mới buông tay ra. Lăng Tử Hàn lên xe, mỉm cười cùng hắn phát tay nói lời từ biệt.

Trong cơn mưa đêm, dáng người cao to của Lâm Tĩnh đặc biệt kiên định, trên mặt hoàn mỹ không tỳ vết mang theo nụ cười ấm áp, tựa như ánh nắng vào đông, đặc biệt tươi đẹp, cũng đặc biệt ấm áp. Lăng Tử Hàn trong ánh mắt hắn lái xe rời đi, bên môi không kiềm được hiện lên một nụ cười.

13. Chương 12

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Việc lựa chọn người cho trung đội đặc cần mất 2 ngày, Phùng Thu Sinh dựa vào thành tích xuất sắc trở thành trung đội trưởng, còn toàn thể đội viên tiểu đội Quỷ Ảnh cũng thông qua được cuộc khảo nghiệm, thêm vào trung đội đặc cần.

Lúc này, đội hình hàng không mẫu hạm của hải quân Trung Quốc đến B quốc viếng thăm cũng đã tiến vào quân cảng Khê La.

Lôi Hồng Phi hưng phấn mà gọi điện thoại cho Lâm Tĩnh, cười nói ha ha: “Cậu chọn phòng đi, chúng ta họp mặt.”

Lâm Tĩnh cũng thật vui vẻ, sáng khoái nói: “Tôi chờ anh ở Khê La, anh nhớ gọi cả Giác Phi nhé.”

“Không thành vấn đề.” Lôi Hồng Phi hài lòng, nhịn không được nói. “Tử Hàn cũng tới bến tàu đón chúng tôi đó, haha.”

“Đừng có làm quá như thế.” Lâm Tĩnh cười nhạt. “Trước mặt công chúng, anh nhớ chú ý hình tượng chút

đó, đừng có quá đáng.”

“Đó là tất nhiên.” Lôi Hồng Phi vui rạo rức mà nói. “Tôi không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Tử Hàn chứ, tuyệt không để em ấy mất mặt đâu, haha.”

“Được vậy cũng tốt.” Lâm Tĩnh nhẹ nhàng gõ bàn, suy nghĩ chốc lát, vẫn nhắc nhở. “Thế cục ở đây có chút phức tạp, thế lực của đảng không cầm quyền rất mạnh, hơn nữa lại cấu kết với xã hội đen, dùng rất nhiều thủ đoạn tối tệ, một mực nhằm vào tổng thống. Sau khi Tử Hàn tới, những người đó cũng không ngừng làm khó dễ cậu ấy. Tuy rằng cậu ấy giải quyết rất thỏa đáng, rất bình thản, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của cậu ấy. Lúc anh làm việc hay nói chuyện cần phải chú ý, đặc biệt là trước mặt phóng viên, đừng quá tùy hứng, đừng khiến cho bọn chúng nắm được nhược điểm để rồi đi làm khó Tử Hàn.”

“Dù cậu không nói tôi cũng biết.” Lôi Hồng Phi quan tâm hỏi han. “Có tên khốn nào không có mắt dám đi làm khó Tử Hàn à?”

“Kẻ không có mắt thì có rất nhiều.” Lâm Tĩnh cười nhạt một chút. “Không chỉ có người cố ý nhắm vào Tử Hàn, có kẻ háo sắc còn dám có ý đồ với tôi nữa kìa.”

Lôi Hồng Phi sửng sốt, lập tức cười ha ha. “Dám có ý đồ với cậu thì có gì lạ chứ, ai biểu cậu là mỹ nam tử đệ nhất trong quân làm gì?”

“Anh muốn chết phải không?” Lâm Tĩnh giận dữ. “Trở về rồi tôi sẽ giúp anh.”

“Haha, bình tĩnh, bình tĩnh.” Lôi Hồng Phi cố gắng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói. “Nếu thật có người dám có ý đồ với cậu, thì phải xem xét lại bối cảnh, thế lực của tên đó, tôi nghĩ cậu nên tương kế tựu kế, xem bọn chúng rốt cuộc có mưu ma chước quỷ gì, cũng đồng thời dời đi sự chú ý của chúng đối với Tử Hàn.”

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu: “Ừ, anh nói cũng có lý, tôi sẽ suy nghĩ. Tên khốn đó là trùm xã hội đen ở đây, lừa người để bán, làm nhục niên thiếu, giết người, buôn lậu thuốc phiện, không tội ác nào không làm, quả thật tôi rất muốn xử lý y.”

“Vậy còn chờ gì nữa? Loại cận bã như thế, có cơ hội thì cứ giết đi.” Lôi Hồng Phi nghe thấy về loại người như thế, lập tức nổi nóng. “Tôi hận nhất chính là mấy tên cận bã như thế.”

“Tôi cũng vậy.” Lâm Tĩnh ngửa đầu suy nghĩ một chút, mỉm cười nói. “Được rồi, tôi đi gặp tên khốn đó đây, xem y rốt cục muốn chơi trò gì.”

Tuy rằng y yên tâm về hắn, nhưng Lôi Hồng Phi vẫn không nhịn được nhắc nhở 1 câu. “Chú ý an toàn, cẩn thận mưu của tên khốn đó.”

“Ừ, tôi biết.” Lâm Tĩnh cười cười với y, lúc này mới cúp máy, nghiêm túc suy nghĩ, liền gọi điện cho Phùng Thu Sinh.

Cậu đang huấn luyện, cả người đầy mồ hôi, nhanh chóng chạy tới văn phòng của Lâm Tĩnh, nghiêm cú chào.

Lâm Tĩnh vẫy vẫy tay với cậu: “Ngồi đi!”

Phùng Thu Sinh ngồi đối diện hẳn, tiếp lấy khăn lau mồ hôi của hẳn đưa, lau sạch mồ hôi rồi phấn chấn hỏi: “Lâm đại đội, có phải là có nhiệm vụ hay không?”

Lâm Tĩnh mỉm cười gật đầu: “Tôi dự định sẽ đi gặp Khang Minh, xem thử rốt cục y đang muốn làm trò gì, rồi suy nghĩ biện pháp để đối phó y. Cậu có thể nói cho tôi biết 1 chút tình hình của y hay không?”

Trong lòng Phùng Thu Sinh nhất thời có chút xấu hổ. Đối với quá khứ, cậu chưa từng muốn nhớ lại, đó là giai đoạn sỉ nhục nhất, cũng là sự đau khổ nhất trong cả cuộc đời cậu, nếu có thể nói, cậu thật sự muốn đem những người đã từng lăng nhục cậu thời xưa giết chết hết, đầu tiên nhất chính là Khang Minh. Nhìn đôi mắt thẳng thắn của Lâm Tĩnh, trái tim đập loạn của cậu nhanh chóng yên ổn lại. Thân nhiên đối mặt với khuất nhục, khắc phục cản trở tâm lý, đó chính là tố chất của 1 đặc công, Lâm Tĩnh hy vọng cậu có thể làm được, mà cậu cũng nhanh chóng hiểu được. Điều chỉnh suy nghĩ 1 chút, cậu bình tĩnh mà nói: “Khang Minh là một tên cực kỳ vô sỉ. Y cùng 4 người bạn của mình sinh ra từ gia đình nghèo khó, từ nhỏ không đi học, chỉ biết đánh nhau ẩu đả, cái gì cũng làm, sau khi lớn thì gia nhập Ngũ Mai Bang, càng lúc càng ác độc. Trong số 5 người bọn họ, thì Khang Minh lớn lên anh tuấn nhất, vì vậy trong suốt quá trình lập nghiệp, rất nhiều việc cần dùng sắc đều do y đi làm. Dù là nam hay nữ, chỉ cần có lợi cho y, y đều có thể lên giường cùng họ, cứ vậy mà đối lấy lợi ích. Cho đến khi Ngũ Mai Bang phát triển lớn mạnh, thì y mới bắt đầu kinh doanh ổ mại dâm, sử dụng các thủ đoạn để lừa gạt niên thiếu, bạo lực, làm nhục Sự háo sắc của y đã đạt tới trình độ không kiêng nể gì cả, dường như ngay cả mạng cũng không cần ...”

Lâm Tĩnh ngưng thần lắng nghe sự tóm lược của cậu, không có ngắt ngang, đến tận khi cậu nói xong, mới hỏi 1 số vấn đề. Thái độ của hẳn cực kỳ nghiêm túc, nét mặt ôn hòa, khiến cho tâm tình Phùng Thu Sinh dần dần bình tĩnh trở lại. Đây chỉ là công việc, hướng hồ là còn dùng để đối phó Khang Minh, điều này làm cho trong lòng Phùng Thu Sinh dần dần có vài phần vui sướng. Cố nhịn 1 hồi, cậu vẫn không nhịn được, kích động mà nói: “Lâm đại đội, nếu muốn xử lý Khang Minh, có thể cho tôi cùng tham gia hay không?”

“Đương nhiên có thể.” Lâm Tĩnh cười cười. “Nhưng cậu có thể đảm bảo lúc nhìn thấy y cậu sẽ kiềm chế được chứ?”

Phùng Thu Sinh đứng dậy nghiêm, kiên định mà nói: “Tôi đảm bảo.”

“Được.” Lâm Tĩnh khẽ gật đầu. “Cậu là trung đội trưởng đặc cần, có hành động gì thì tôi sẽ điều trung đội của cậu tới đầu tiên. Hiện nay cậu chỉ cần huấn luyện đội viên của cậu trước đã, tùy thời chuẩn bị xuất phát.”

Trong mắt Phùng Thu Sinh tràn đầy vui sướng, cất cao giọng nói: “Yes, sir.”

14. Chương 13

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Hạm đội Trung Quốc chậm rãi tiến vào Tây Nãi Loan hải nội B quốc, chậm rãi điều chỉnh phương hướng, tạo thành một đội hình, hướng tới gần cảng.

Lôi Hồng Phi cùng Trương Hải Dương đứng ở mép thuyền, nhìn đoàn người hoan nghênh trên bờ, đều âm thầm suy đoán, không biết Lăng Tử Hàn có ở trong đó hay không.

Hai người đều có đôi mắt tinh như chim ưng, rất nhanh nhìn thấy được người bạn thân mặc âu phục giầy da đứng bên cạnh các tướng lĩnh hải quân. Bọn họ nhìn nhau, trên mặt tràn đầy vui sướng.

Tuy rằng cao hứng, nhưng trong mặt lễ nghi vẫn không thể xảy ra sơ suất, bọn họ là đại biểu đất nước ra nước ngoài, lúc này được ngàn người chú ý, nhất cử nhất động đều cực kỳ quan trọng, cho nên sau khi đi xuống quân hạm, bọn họ cũng không thể hiện hành động đặc biệt gì với Lăng Tử Hàn. Hai danh tướng thanh niên cùng tư lệnh hải quân B quốc, thượng tướng Tống Đình, cùng những tướng lĩnh khác bắt tay, mời bọn họ lên quân hạm tham quan. Thân là tư lệnh hạm đội, Trương Hải Dương chính là chủ nhân. Lôi Hồng Phi là lục quân thiếu tướng, tuy rằng thân thể hiển hách, nhưng vẫn cam tâm làm nền phía sau, thừa dịp mọi người không chú ý, liền lặng lẽ lùi về sau, lùi lại ở bên cạnh người Lăng Tử Hàn, cùng cậu sóng vai đi.

Suy nghĩ lại, đây chính là lần đầu tiên y nhìn thấy Lăng Tử Hàn mặc chính trang, âu phục hàng hiệu phụ trợ cho tư thế thon dài của cậu, màu sắc âu phục thích hợp khiến khuôn mặt cậu càng thêm thanh tú động nhân. Lôi Hồng Phi quả thực nhìn hoài không chán. Lăng Tử Hàn vẫn luôn mang theo nụ cười có phong độ có tiết chế, cùng y nhẹ giọng trò chuyện, nhưng chỉ tập trung vào những câu thoại không có gì đặc biệt.

Lôi Hồng Phi rất vui vẻ. Dưới ánh mặt trời, sắc mặt Lăng Tử Hàn so với trước đây thì tốt hơn nhiều, tính cách cũng không còn trầm uất giống lúc trước nữa, đây là tiến bộ rất lớn, khiến y rất vui mừng. Y cùng với Lăng Tử Hàn nói về đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, hy vọng thời gian tốt đẹp như thế này sẽ mãi không kết thúc, tiếp tục vĩnh viễn.

Thế nhưng, Trương Hải Dương cùng Lôi Hồng Phi đều là tướng quân thanh niên gia thế bối cảnh hiển hách vô cùng, bước 1 chân lên quốc thổ B quốc đã lập tức khiến người khác chú ý, lịch trình dày đặc chờ đợi bọn họ, thời gian hằng ngày đều sắp xếp đến kín mít. Lăng Tử Hàn rút ra thời gian, buổi tối đến khách sạn chỗ bọn họ chơi. 3 người bạn thân tâm sự suốt đêm, đến tận sáng mới ôm nhau nói từ già.

Bọn họ đều là những người bạn từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tựa như anh em, thẳng thắn vô tư, tất nhiên không suy nghĩ nhiều, thế nhưng, tin tức nhanh chóng đưa ra scandal của trợ lý đặc biệt của tổng thống, Lăng Tử Hàn. Hình chụp của cậu cùng Lôi Hồng Phi ở trước cửa phòng khách sạn nhiệt tình ôm nhau đáng rõ rệt, mà lần trước khi cậu đi thăm Lâm Tĩnh, ảnh chụp trước khi chia tay Lâm Tĩnh kê hôn gò má cậu cũng đồng thời được đưa ra, nhất thời khiến B quốc chấn động, nhanh chóng thông qua internet truyền tới quốc nội.

Lâm Tĩnh giận tím mặt, hạ lệnh toàn thể sĩ quan khẩn cấp tập hợp. Sắc mặt hần tái mét đứng ở trên bục, sau khi chờ cho các trung đội tập hợp xong, liền lớn tiếng nói: “Quả thực làm phản mà. Tử Hàn đến thăm tôi, tôi tiễn cậu ấy lên xe, đều là chuyện xảy ra ngay trong căn cứ này, vậy lại có người dám chụp hình truyền cho giới truyền thông, đây không phải nội gian thì là cái gì? Bọn chúng cho các cậu bao nhiêu tiền hả? Vì tiền mà các cậu dám bán đứng cả đại đội trưởng của mình à? Người như vậy không có tư cách làm binh của tôi, không có tư cách làm đặc công. Việc này tôi sẽ truy đến cùng, người nào biết được báo cáo cho tôi biết, sẽ được tính là trợ giúp thanh tra nội gian, luận công trao thưởng. Nếu như chính bản thân cậu dám tự mình đứng ra tự thú, thì có thể xem xét mà xử lý. Nếu như dám nghĩ đến việc dựa vào may mắn, ngoan cố chống lại, vậy thì chờ thủ đoạn của “Dã Lang” Lâm Tĩnh tôi đi. Người biết sự tình nếu muốn che giấu, nghĩ mọi việc sẽ thuận lợi mà qua, nếu để một ngày tôi phát hiện được, cũng sẽ lập tức thanh trừ khỏi đội, không chút lưu tình. Tôi cảnh cáo tất cả các cậu, tôi Lâm Tĩnh luôn luôn thiết diện vô tư, thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn trì quân, trước đây tôi luôn nương tay với các cậu, từ giờ trở đi, tôi sẽ nghiêm túc kỷ luật, siết chặt huấn luyện, biến đại đội đặc công thành một đội quân thép. Nếu chịu không nổi, thì các cậu sẽ có thể rút khỏi đội hoặc xin đổi đi nơi khác, tôi lập tức phê chuẩn. Nếu dám có 2 lòng, phẩm chất yếu đuối, muốn kiếm chút vốn, nghĩ muốn ở đây kiếm cơm ăn, muốn làm nội gian mà tìm tin, thì sớm đi cho tôi, nếu để tôi phát hiện, tôi sẽ không nể mặt bất kì ai đâu.”

Hần nói liên tục, có uy lực, tựa như pháo bắn ra, khiến dưới đài lặng ngắt như tờ, người người đứng thẳng tắp, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Biệt hiệu của hần là “Dã Lang”, trì quân nghiêm khắc, người thân không nhận, nhiều năm cùng phân tử khủng bố cùng hung cực ác ở khu Trung Á tác chiến, làm gương cho binh sĩ, công huân lớn lao, đây chính là tư liệu mà giới truyền thông tìm ra được, đã từng post lên TV cùng trên internet. Trên người một người luôn ở tuyến đầu đấu tranh anh dũng nhiều năm đều luôn mang lại một cảm giác ẩn hàm sát khí, lúc này hần giận cực kỳ, càng khiến sát khí phô thiên cái địa, tựa như thiên quân, khiến ai cũng cảm thấy áp lực.

Lâm Tĩnh nói xong, ánh mắt lợi hại đạo qua hết toàn bộ mọi người ở dưới, sau đó không nói gì nữa, lớn tiếng “Giải tán”, liền cất bước quay về văn phòng.

Hần viết báo cáo, thông qua internet gửi cho Lạc Mẫn, báo rằng sẽ toàn diện chỉnh đốn đại đội đặc công, muốn đem những tên yếu lòng, thấy tiền sáng mắt, thân phận khả nghi này, đá ra khỏi đại đội, sau đó nhanh chóng đề cao sức chiến đấu của toàn bộ đội ngũ, phải khiến cho họ tuyệt đối trung thành.

Lạc Mẫn rất tán thưởng với khiến nghị của hần, lập tức trao toàn quyền cho hần, để hần tự mình làm theo ý mình.

Scandal được post lên báo, ngày thứ hai, Lôi Hồng Phi trong sự bận rộn sắp xếp thời gian đến thăm Lâm Tĩnh cùng các huấn luyện viên Trung Quốc khác.

Tướng môn chỉ tử long hành hổ bộ, uy phong lẫm lẫm, đi tới đâu đều làm người khác chú ý, khiến các phóng viên vừa nhắc tới y, đều gọi y là người đứng đầu trẻ tuổi nhất trong quân đội Trung Quốc, khiến Lâm Tĩnh bĩu môi. Thế nhưng, lén oán thầm là 1 chuyện, tình cảm chiến hữu khăng khít thân mật của họ cũng là thực, có thể ở nước xa lạ gặp mặt, hai người họ đều vui vẻ, vừa thấy mặt liền vui vẻ mà vỗ vai nhau, sau đó nói chuyện chính.

“Thằng quỷ, cái vụ hình đó là sao vậy hả?” Lôi Hồng Phi trừng mắt nhìn hần. “Khẳng định là cậu tâm hoài bất quỷ, thừa dịp Tử Hàn không chú ý liền chiếm tiện nghi của em ấy.”

“Anh nghĩ ai cũng như anh sao?” Lâm Tĩnh chẳng thèm để ý. “Chỉ có anh mới làm cái việc thể thôi.”

“Vụ ảnh chụp chúng ta có thể từ từ mà nói, nhưng làm sao mà cậu để người khác chĩa máy ảnh vào cậu mà cũng không phát hiện vậy hả, tệ thật đó.” Lôi Hồng Phi cười nhạt nhìn hắn.

“Không phải anh cũng vậy sao? Chẳng lẽ bức ảnh đó là do anh đồng ý cho chụp à?” Lâm Tĩnh hừ một tiếng, lập tức nghiêm mặt nói. “Không chỉ tôi không phát hiện, mà ngay cả Tử Hàn cũng không chú ý, có thể thấy được thủ đoạn của tên đó cao minh, cũng không giống mấy tên cảnh viên chỉ chụp cho vui, sau đó vì tiền mà bán cho giới truyền thông. Tôi đang điều tra việc này, nhất định phải bắt bằng được tên gián điệp ấy.”

“Ừ, vậy là được rồi.” Lôi Hồng Phi thấy suy nghĩ của hắn rõ ràng, liền không nói thêm gì, mà nói sang chuyện khác, hăng hái bưng bưng nói. “Cậu huấn luyện binh thể nào rồi? Để tôi xem thử đi.”

“Được thôi.” Lâm Tĩnh đáp ứng rất sáng khoái, quay đầu lại dặn một sĩ quan. “Tập hợp trung đội đặc cần.”

Phùng Thu Sinh nhanh chóng mang theo thuộc hạ của mình chạy tới. Bọn họ mang vũ trang hạng nặng, khí chất dũng mãnh gan dạ, đứng thẳng trước mặt Lâm Tĩnh, chờ mệnh lệnh.

Lâm Tĩnh quay đầu cười nói với Lôi Hồng Phi: “Thế nào? Có muốn tự mình khảo nghiệm bọn họ hay không?”

Lôi Hồng Phi thấy Phùng Thu Sinh, bị sự tuần mỹ của cậu mà kinh ngạc 1 chút, lập tức khen ngợi: “Thật không nghĩ tới, ở chỗ này cũng có thể thấy được một người giống cậu.”

Lâm Tĩnh hiểu được ý của y, không khỏi nhú nhú mày, hét lớn: “Bớt nói xàm đi, rốt cục anh muốn gì?”

“Không muốn làm gì hết.” Lôi Hồng Phi hắc hắc mà cười. “Tôi không biết cậu huấn luyện bọn họ thể nào, cũng không biết nên ra đề gì. Nếu không thì vậy đi, tôi cùng bọn họ đánh 1 trận, cậu thấy sao?”

Lâm Tĩnh vừa nghe là biết y đã ngứa tay lắm rồi, không khỏi buồn cười, sau đó gật đầu: “Được thôi, hôm nay anh là khách, tôi làm chủ đương nhiên phải thỏa lòng cho anh rồi.” Sau đó hắn ra lệnh. “Phùng trung đội, hôm nay các cậu phải đánh 1 trận thật đã với Lôi tướng quân, không cần nhẹ tay, xuất hết toàn bộ sức cho tôi, phải xử lý y đẹp cho tôi.”

Đội Phùng Thu Sinh nghiêm, cất cao giọng nói: “Yes, sir.”

15. Chương 14

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Dem Phùng Thu Sinh quật ngã xuống đất, vũng vàng kìm chặt, Lôi Hồng Phi thở hổn hển cười nói: “Nhóc con, tài nghệ rất khá nha, không hổ danh do đích thân Dã Lang dạy dỗ, không làm hấn mất mặt.”

Trận vật lộn này vô cùng kịch liệt, Lôi Hồng Phi mất khá nhiều sức mới có thể chiếm được thế thượng phong. Y là đội viên đội đặc chiến kỳ cựu, đã từng đánh qua biết bao trận ác liệt, Phùng Thu Sinh có thể cùng y giằng co ác liệt trong thời gian lâu như vậy, quả thực rất giỏi, nhưng thanh niên này vẫn cảm thấy chưa tốt, đưa ánh mắt đầy chán nản nhìn Lâm Tĩnh đang đứng bên cạnh nhìn.

Lâm Tĩnh khen ngợi gật đầu: “Cậu có thể cùng Lôi tướng quân đánh tới mức này, quả thực khiến tôi khá bất ngờ. Thêm một thời gian nữa, cậu có thể thắng y rồi.”

Lúc này, đội viên trung đội đặc cần càng thêm hăng hái mà đánh bạo ồn ào.

“Lâm đại đội, anh cùng Lôi tướng quân đánh 1 trận đi.”

“Đúng, lấy lại mặt mũi cho đại đội đặc công chúng ta đi.”

“Đúng vậy, làm mẫu cho chúng tôi thấy đi, để chúng tôi học tập.”

Lôi Hồng Phi nhất thời mừng rỡ, đứng thẳng người dậy, khiêu khích nhìn Lâm Tĩnh: “Thế nào đây? Đánh hay không?”

Lâm Tĩnh không có chối từ, chậm rãi đi đến giữa sân, kéo Phùng Thu Sinh trên mặt đất đứng dậy, mỉm cười nói: “Các cậu đứng ra vòng ngoài, để tôi đánh với y 1 trận.”

Các đội viên âm âm trầm trầm khen ngợi, lập tức lui về phía sau, làm thành một vòng tròn lớn. Tin hai người họ muốn đấu một trận lập tức lan truyền khắp đại đội, các trung đội khác cũng không quan tâm có bị phạt hay không, tất cả đều tạm ngưng huấn luyện, chạy lại coi.

Lễ phục tướng quân của Lôi Hồng Phi đã cởi bỏ, cravat cũng bỏ ra luôn, lúc này chỉ mặc một áo sơmi xanh sẫm, dưới ánh nắng nhiệt đới càng thêm uy phong lẫm lẫm. Lâm Tĩnh vẫn thông thả mà cởi quân phục tác huấn, cũng chỉ mặc một áo sơmi của cảnh đội màu xám đậm, toàn thân đều lộ ra dã tính của sa mạc. Hai người đứng nhìn nhau, trong sự an tĩnh lại tràn ngập khí phách cường đại, khiến mọi người chung quanh đều bị sự nghiêm nghị này mà ngưỡng mộ, nín thở nhìn bọn họ.

Từ khi bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng bắt đầu tổ kiến, Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh đã đánh qua không ít trận lớn trận nhỏ, lúc này cũng không cần chuẩn bị gì, chỉ yên tĩnh 1 chút liền đột nhiên phát lực. Hai người đều tấn công như như sấm đình hỏa diễm, phòng thủ như giang hải ngưng quang, vừa sắc bén lại không lỗ mãng, trận đánh nhẹ nhàng vui vẻ, khiến cho các đặc công chung quanh nhìn thấy cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Áo somi hai người ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn không thể phân được thắng bại. Bọn họ cũng không phải cứ dính sát lấy đối phương mà tấn công, mà là thỉnh thoảng tiến thối, tùy thời công kích, khiến chiến trường cũng dần dần bị di chuyển, khiến các đội viên cũng chạy tới chạy lui, nhưng vẫn luôn đứng gần để coi. Đến cuối cùng, cả người đánh lẫn người xem đều thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, tựa như mới đánh 1 trận tập thể vậy.

Rốt cục, Phùng Thu Sinh hiểu rõ ý người đứng ra, giữ lại hai tướng quân thể đại lực trầm, thành khẩn khuyên nhủ: “Lôi tướng quân, Lâm đại đội, thể lực hai anh bằng nhau, chẳng phân được thắng bại, đã cho chúng tôi mở rộng tầm mắt, nên dừng lại thôi.”

Lôi Hồng Phi thở dài 1 hơi, thu hồi nắm tay, cười haha: “Được, nể mặt Phùng trung đội, không đánh nữa.” Dù sao y đánh nãy giờ cũng đã ghiền rồi.

Lâm Tĩnh rút chiêu lại, cười vỗ vai y: “Được đó, lần sau đánh tiếp.”

“Không thành vấn đề.” Lôi Hồng Phi nhìn các đặc công của nước khác, lớn tiếng nói. “Lâm đại đội của các cậu chính là quan chỉ huy tốt nhất của bộ đội đặc chủng chúng tôi, để hấn ở đây, là tôi tự mình nhẫn tâm bỏ đi thứ quý giá trong tay mình, các cậu nên nghe theo hấn đi, rất nhanh sẽ trở thành một đội ngũ thép, bách chiến bách thắng, không gì đánh bại.”

“Yes, sir.” Các đặc công đều rất hưng phấn, cùng lớn tiếng đáp. “Bách chiến bách thắng! Không gì đánh bại!”

Lâm Tĩnh mỉm cười không hé răng. Hấn cùng với Lôi Hồng Phi trong việc tư, nhất là trước mặt Lăng Tử Hàn tuy rằng thích chỉ trích, châm chọc khiêu khích nhau, nhưng trong việc công thì luôn phối hợp ăn ý, lúc này thấy Lôi Hồng Phi vì hấn tạo thế, trong lòng hấn cảm thấy rất vui vẻ.

Lôi Hồng Phi nói xong, vung tay lên: “Giải tán.” Sau đó tiến lên ôm vai Lâm Tĩnh, nét mặt lại trở nên cứng nhắc, “Đến văn phòng cậu ngồi nào, tối mời tôi ăn.”

“Được.” Lâm Tĩnh tiếp nhận áo khoác từ tay một đặc công đưa lên, nói với bọn họ. “Các cậu tiếp tục huấn luyện đi.” Sau đó liền cùng Lôi Hồng Phi đi tới tòa nhà văn phòng.

Văn phòng Lâm Tĩnh có một phòng tắm nhỏ, hai người họ trước sau đi vào tắm nước lạnh. Lôi Hồng Phi thay áo somi của Lâm Tĩnh, ngồi xuống uống tách trà, lúc này mới sáng khoái thở ra 1 hơi, mỉm cười nói: “Xem ra, chỗ này của cậu cũng thú vị đó chứ.”

“Cũng được.” Lâm Tĩnh hơi hột nói. “Lạc cục rất ủng hộ tôi, nên công việc cũng suông sẻ.”

“Còn có thể gặp được Tử Hàn nữa chứ.” Lôi Hồng Phi thở dài một tiếng. “Tôi rất mong được như cậu.”

“Tôi chỉ có gặp được cậu ấy tổng cộng 3 lần.” Lâm Tĩnh cười cười. “Một lần là ở phủ tổng thống, tổng thống đãi tiệc chào mừng chúng tôi, ngoại trừ cậu ấy cùng tổng thống, còn có vợ chồng phó tổng thống cùng với toàn thể đoàn huấn luyện viên. Một lần là ở Cục Quốc an thảo luận chuyện công tác, Lạc cục cũng ở đó. Một lần cuối là do cậu ấy tới thăm tôi, kết quả bị người ta chụp lén, tạo scandal cho cậu ấy. Anh nói xem, có gì mà mong muốn chứ.”

“Nhưng ít nhất cậu cũng gặp cậu ấy hơn tôi được 3 lần” Lôi Hồng Phi đang cầm chén trà, trầm tư một hồi liền khôi phục lãnh tĩnh, ngẩng đầu lên hỏi. “Không phải cậu đang muốn chinh đốn kỷ luật hay sao? Hiện tại thế nào rồi?”

Lâm Tĩnh cười cười. “Hiện tại tôi đang lấy tĩnh chế động, còn chưa bắt đầu thì đã có người thiếu kiên nhẫn rồi.”

Sau khi hấn đứng trước mọi người phát biểu thì vẫn án binh bất động, khiến toàn bộ đặc công tất cả đều lo sợ bất an. Hấn bất động thanh sắc mà gia tăng lượng huấn luyện, yêu cầu với mỗi người cũng càng thêm nghiêm ngặt, cả ngày huấn luyện, khiến ai nằm xuống giường cũng chẳng muốn động đậy gì nữa, một ít người là công tử có gia cảnh đầy đủ liền bỏ cuộc, nhờ gia đình dùng quan hệ mà điều đến các bộ môn cảnh vụ khác, có người còn thẳng thừng cởi bỏ cảnh phục để đi tìm công việc khác hoặc là trở lại kế thừa gia nghiệp. Đội đặc công bỏ đi những người này, lập tức rục rờ hấn lên, những người còn ở lại đều là tinh anh, tuy rằng vẫn chưa bài trừ được phần tử bại hoại, nhưng mất đi sự yểm hộ của mấy tên công tử kia, thì những tên còn lại cũng không khó mà loại trừ.

Lôi Hồng Phi nghe hấn nói 1 số vấn đề, ngưng thần suy nghĩ một hồi liền thoải mái mà cười nói: “Bản thân cậu cũng biết rõ, cũng không cần tôi nhiều lời đâu nhỉ.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu. “Anh đừng có ngồi đó mà mong muốn được như tôi, thật ra tôi cũng mong được như anh, có thể tham gia một trận diễn tập lớn như vậy, còn tốt hơn tôi mang theo cả đội đặc công. Đại đội đặc công không thuộc biên chế quân đội, không thể tham gia diễn tập quân sự.”

Lôi Hồng Phi lập tức cao hứng. “Haha, vậy tôi không thèm mong được như cậu nữa. Chỉ có thể đứng 1 bên nhìn người khác chiến đấu, cảm giác này không dễ chịu gì, tôi có thể hiểu được cậu mà.”

“Hừ, thằng quý anh, dù có hả hê cũng đừng có làm trò trước mặt tôi.” Lâm Tĩnh khinh bỉ y. “Đường đường là tư lệnh, còn được gọi gì mà ‘người đứng đầu trẻ trong quân đội’, coi thử bộ dáng hết sức lông bông tào bạo này của anh cái đã.”

“Haha, phóng viên truyền thông nói hồ đồ mà cậu cũng để ý, tôi chưa từng thừa nhận nha.” Lôi Hồng Phi phát tay. “Cậu thì lúc nào cũng mang cái bộ mặt giả bộ ngẫu đó, nên không thích tác phong nhiệt tình rộng rãi hào sảng rộng lượng của tôi, kỳ thực cậu nên học tôi việc này đi, có thể mang lại cảm giác thân thiết với người khác, lại có thể qua mặt kẻ địch, haha.”

Lâm Tĩnh khẽ lắc đầu, có chút buồn bực mà nói: “Anh cũng xem như xuất thân thế gia quý tộc, thế nào lại mang cái khí chất lưu manh thế này? Anh nhìn Tử Hàn đi, người ta ưu nhã cao quý đến thế nào chứ? Quả thật chẳng rõ, sao cậu ấy lại có thể làm bạn với loại người đánh đá như anh thế chứ?”

“Cái gì mà lưu manh? Cái này gọi là trượng nghĩa hào khí, hiểu hay không? Không có hiểu biết thật đáng sợ.” Lôi Hồng Phi đắc ý dào dạt. “Tôi với Tử Hàn đó chính là duyên phận, đầu thai cũng là một bộ môn nghệ thuật đó, biết không? Đời trước chúng tôi chắc chắn là anh em tốt, nên đời này cứ thế mà vừa ra đời đã thành anh em, không thể tách ra.”

Dù là duyên phận, nhưng cũng do y không quý trọng, tự tay phá hủy nó. Lâm Tĩnh âm thầm suy nghĩ, nhưng cũng tốt bụng không nói ra miệng, không muốn động tới vết sẹo trong tim y. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, hần đề nghị: “Đi thôi, tôi mời anh ăn, ném thử món ăn ở căn tin đặc công đi, rất có vị B quốc, cũng khá ngon đấy.”

“Được.” Lôi Hồng Phi vui vẻ đứng dậy, cùng hần đi ra ngoài.

16. Chương 15

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lời nhắn của tác giả: Phải login đến mấy lần mới có thể vào web này, thật là rắc rối mà. Nói chung, truyện thì cứ từ từ viết, nhất định cũng sẽ hoàn thôi. Cái hồ mới mấy ngày nữa sẽ đào, vào đây để báo tin vậy thôi đó. Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ!

====

Lịch trình của Lôi Hồng Phi chặt kín, chỉ có thể rút ra được chút ít thời gian để tụ hội với Lâm Tĩnh, sau đó liền mã bắt đình đề mà tham quan bộ đội đặc chủng B quốc, đến các buổi tiệc giao lưu. Cho dù ở các buổi tiệc thì hai người họ cũng bận việc xã giao, cũng không rảnh để nói chuyện phiếm. Rất nhanh Lôi Hồng Phi liền tới Nam Cảng, cùng Trương Hải Dương lên thuyền, rời khỏi B quốc, đến vùng biển quốc tế chuẩn bị tiến hành diễn tập quân sự.

Tuy rằng Lôi Hồng Phi chỉ là góp mặt một lát trong đại đội đặc công B quốc, cùng đánh một trận với trung đội đặc cần của bọn họ và Lâm Tĩnh, nhưng ảnh hưởng cũng khá lớn, khiến những đội viên cá biệt có chút bất mãn với sự nghiêm ngặt của Lâm Tĩnh cũng dần thay đổi thái độ, tích cực tập trung huấn luyện, mà người như Phùng Thu Sinh càng tự giác gia tăng huấn luyện, hy vọng một ngày nào đó có thể vượt mặt hai vị danh tướng kia.

Vốn Lâm Tĩnh đã chuẩn bị tốt để đối mặt trực diện với Khang Minh, chào quen thật tốt, định tìm kẻ hở

của y, sau đó xử lý y, nhưng bỗng nhiên y lại biệt tăm biệt tích, không có chút động tĩnh nào, nhưng hoa vẫn đưa tới như bình thường, mà điện thoại quấy rầy cũng không còn gọi tới nữa. Đương nhiên Lâm Tĩnh sẽ không chủ động tìm y, vẫn tập trung vào việc huấn luyện, muốn mau chóng biến đội ngũ này thành một đội quân thép.

Hạm đội Trương Hải Dương vừa đến vùng biển quốc tế, Lâm Tĩnh liền nhận được mệnh lệnh, muốn hấn dẫn toàn bộ đội của mình rời bến, tập luyện đánh hải tặc, bảo vệ đoàn thuyền đánh cá. Người hạ lệnh chính là Lạc Mẫn, thế nhưng người gọi điện trực tiếp đến đại đội đặc công lại là tổng thống sự vụ Quốc Gia An Toàn trợ lý Lăng Tử Hàn.

“Lâm đại đội trưởng, phó tổng thống Chu Tự theo lời mời của Cổ Lão Vương, mang theo người bạn đời là Lạc cục cùng con trai đến đảo Cổ Lão Cát Mã đi tham gia lễ tế nước.” Nét mặt Lăng Tử Hàn rất nghiêm túc. “Tình thế Cổ Lão tam đảo cực kỳ phức tạp, dù sao đó cũng là khu tự trị, do thổ vương thống trị, luôn không phục tiết chế chính phủ, hay có xung đột, lần này Cổ Lão Vương chủ động mời Chu Tự tới chơi, có ý hòa giải, đây là chuyện tốt, nhưng khẳng định có người không muốn thấy chuyện này xảy ra, có thể cho người đi ám sát cả nhà bọn họ. Lạc cục đã thương lượng cẩn thận qua với tôi, hiện này bên các anh chính là đội ngũ mà hấn tin tưởng nhất, vì vậy phái các anh đi huấn luyện trên biển, một là nắm được kiến thức cơ bản, hai là tùy thời chuẩn bị lên đảo tiếp ứng bọn họ, anh nắm được chưa?”

“Rõ rồi.” Lâm Tĩnh nghiêm túc gật đầu. “Tôi lập tức nghiên cứu tình hình hải vực gần nhất với tam đảo Cổ Lão, đưa ra phương án cứu viện cùng huấn luyện, ngày mai sẽ báo cáo cho cậu.”

“Được.” Lăng Tử Hàn dừng lại một chút, chậm rãi nói. “Cẩn thận nội gián, chú ý an toàn.”

“Được.” Lâm Tĩnh tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức bắt tay vào làm công tác.

Tất cả các bản đồ thăm dò địa chất, bản đồ quan trắc vệ tinh, bản đồ không gian ba chiều của Cổ Lão Cát Mã cùng với hải vực gần đó cùng các tư liệu về khí tượng, địa hình, nhân văn, kinh tế của Cổ Lão tam đảo đều được Cục Quốc an gửi qua cho hấn, hấn triệu tập đoàn huấn luyện viên cùng trung đội trưởng bên Phòng Thu Sinh tập họp, bận rộn suốt một đêm, đưa ra được 5 phương án, dùng mã hóa gửi tới chỗ Lăng Tử Hàn, lúc này mới nghỉ ngơi được 1 chút.

Lăng Tử Hàn buổi chiều cùng ngày hôm đó một mình tới đại đội đặc công, cùng Lâm Tĩnh đóng cửa họp kín. Cậu lấy máy vi tính mang theo của mình ra, đưa bản kế hoạch hành động đã được chỉnh sửa ra, chỉ lần lượt cho hấn xem. Cậu nói năng nghiêm túc, thanh âm cũng khá ôn hòa: “Tôi nghĩ phương diện phân phối nhân viên của anh nên cần nhắc 1 chút, chỉ trung đội đặc cần lên đảo, thì số lượng khẳng định không đủ.”

Lâm Tĩnh nhìn màn hình máy vi tính, khê nhíu mày: “Nếu lên đảo quá nhiều người, thì người tiếp ứng trên biển sẽ quá ít, nếu gặp phải tình huống bị địch bao vây, rất khó chống đỡ.”

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một hồi, lúc này mới nói: “Chu Tự Lạc Mẫn trước đây đã từng là boss của Nhật Nguyệt Đảng, người của bọn họ khá đông, chiến lực cường hãn, có thể điều thêm bọn họ cùng các anh hợp tác chiến đấu ở cả trên đảo lẫn trên biển, thế nhưng, vấn đề này lại liên quan tới vấn đề chỉ huy thống nhất.”

Trước đó Lâm Tĩnh cũng nắm qua được tư liệu bối cảnh của Lý Nguyên, Chu Tự Lạc Mẫn, vì vậy cũng biết được 1 ít việc trong quá khứ của bọn họ, cũng biết Nhật Nguyệt Đảng trước kia chính là tổ chức xã hội đen Nhật Nguyệt Hội lớn nhất B quốc, chuyên về buôn lậu súng ống đạn dược và cờ bạc, trong bang có thể tập hợp thành viên trung tâm hơn một ngàn người, xác thực là lực lượng không thể khinh thường. Nhưng người xã hội đen đều có tính hiếu thắng hung ác, muốn bọn họ hợp tác với cảnh sát, tuân theo chỉ huy, quả là một việc khó xử lý. Lâm Tĩnh thân là tướng quân, không có khả năng nghe lệnh của một đầu lĩnh xã hội đen, dù muốn hấn chỉ huy người xã hội đen, hấn cũng cảm thấy có chút bực xích, ánh mắt cũng chứa sự phản cảm.

Thấy hấn trầm mặc, Lăng Tử Hàn liền hiểu được ý của hấn, trong lúc suy tư liền nói: “Việc này cứ giao cho tôi, tôi sẽ đứng giữa phối hợp, đến lúc đó các anh chỉ cần phối hợp hành động là được rồi. Đương nhiên, công tác chủ yếu của bọn họ cũng chỉ là hỗ trợ, giúp chúng ta kiềm chế ngăn chặn kẻ địch, còn trung đội đặc biệt cần của anh mới là lực lượng chính yếu, nếu đến thời điểm cả nhà phó tổng thống gặp nạn, thì sẽ do các anh đi cứu viện đầu tiên.”

“Vậy không thành vấn đề.” Lâm Tĩnh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghiêm túc mà nói. “Việc này giao cho tôi, cậu cứ yên tâm.”

“Được, vậy các anh cứ chuẩn bị đi, ngày mai sẽ rời bến.” Lăng Tử Hàn đứng dậy. “Nếu có thứ gì các anh cần mà lại không có, thì lập tức báo cho tôi hoặc Lạc cục biết, chúng tôi sẽ lập tức gửi tới cho bên các anh.”

“Được.” Lâm Tĩnh sáng khoái gật đầu, đưa cậu tới cửa, nhìn cậu lên xe rời đi, lúc này mới trở lại văn phòng.

Hấn ngồi xuống trước bàn, nhìn màn hình lớn trên tường, xem lại kế hoạch hành động mà Lăng Tử Hàn đã chỉnh sửa qua, trong lòng âm thầm khen ngợi, đồng thời có chút nghi ngờ. Tuy rằng hấn không quen biết thân với Lăng Tử Hàn, nhưng hấn biết cậu chưa bao giờ trải qua cuộc sống quân nhân, dường như trước đây đã từng làm phóng viên, sau đó nhờ quan hệ của cha mình mà được vào Bộ Quốc An làm văn chức, nhưng tư liệu này đều là giới truyền thông đưa ra, có vài thứ là nhờ bình thường Lô Hồng Phi lỡ miệng nói ra, nên chắc cũng không sai sự thật lắm, nếu vậy, Lăng Tử Hàn sao lại có thể nắm rõ phương thức tác chiến của bộ đội đặc chủng đến vậy, thậm chí so với một người thân kinh bách chiến như hấn, một quan chỉ huy đặc biệt chiến còn nắm rõ hơn?

Hấn chỉ suy nghĩ sơ lược chốc lát, liền nhẹ nhàng lắc đầu, đem những chuyện thất thần này bỏ qua 1 bên, chuyên tâm lo cho công việc trước mắt.

Lần này bọn họ đến huấn luyện trên biển, biểu hiện ra bên ngoài là vì muốn đánh hải tặc, bảo vệ ngư dân, bảo vệ thương thuyền, kỳ thực sứ mạng chân chính là tùy thời cứu viện cả nhà Chu Tự đến trên đảo Cổ Lô tham gia lễ hội té nước, cho nên những cảnh viên được đưa đi phải tuyệt đối đáng tin cậy, không thể sai lầm. Từ mặt lý luận mà nói, phương án hành động càng ít người biết càng tốt, thế nhưng nếu trước đó không được nhiều lần diễn tập thử, có khả năng khi đến thời điểm xảy ra chiến tranh sẽ gặp phải cạm bẫy, vì vậy, then chốt nhất chính là thời điểm lựa chọn nhân viên tham gia hành động. Người không thể quá ít, lại phải đảm bảo không có nội gian, sẽ không làm lộ bí mật, đây là chuyện khảo nghiệm khả năng đại đội trưởng của hấn.

Hấn đem toàn bộ người trong đội vạch ra một lần, sau đó gọi huấn luyện viên Trung Quốc cùng các trung đội trưởng vào trong văn phòng, nghiêm túc nói: “Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát ra biển, nhiệm vụ lần

này tương đối quan trọng, ngoại trừ cần một trung đội ở lại giữ đội, toàn bộ người khác phải đi. Các cậu xem rồi chọn ra phương án, sau đó chúng ta sẽ thảo luận về nhân viên sẽ tham gia hành động lần này. “

17. Chương 16

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Sáng hôm sau, toàn đội đặc công vang lên tiếng còi báo dài, khắp nơi đều vang vọng tiếng nói lãnh liệt của Lâm Tĩnh: “Toàn đội tập hợp, không được mang súng, năm phút sau điểm danh.”

Tất cả mọi người theo phản xạ liền lập tức ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo, chạy xuống lầu, hướng thẳng tới thao trường.

Lâm Tĩnh đứng trên bục, nhìn đội viên lục đục chạy tới, trung đội trưởng điểm danh trước, thấy toàn bộ đội viên của mình đã đến đông đủ, lúc này mới yên tâm xoay người, quay người đứng nghiêm.

Lâm Tĩnh nghe các trung đội trưởng báo cáo, ánh mắt nhìn xuống toàn bộ đội viên đang đứng nghiêm phía dưới. Ban đầu có hơn 1,000 đội viên đặc công, sau khi qua sự tuyển chọn, đấu loại, hiện tại chỉ còn 600 người, sức chiến đấu lại không hề giảm sút. Có thể chịu được sự nghiêm khắc của Lâm Tĩnh cùng sự rèn luyện của đoàn huấn luyện viên, thì những người này đều có thể là tinh anh, Lâm Tĩnh nhìn bọn họ, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Hắn mặt trầm như nước, nói lại thật rõ lần diễn tập cùng huấn luyện tiến hành trên biển lần này, lần thứ hai nhấn mạnh vấn đề kỷ luật.

Người ở phía dưới lặng ngắt như tờ, yên lặng lắng nghe. Ngoại trừ mấy trung đội trưởng cùng các huấn luyện viên đến từ Trung Quốc ra, thì toàn bộ những người kia đều là lần đầu tiên nghe thấy tình hình của đợt huấn luyện đánh bắt hải tặc cùng hộ tống ngư dân.

Lâm Tĩnh nói đến cuối thì từ ngoài cửa lớn có một đoàn xe tiến vào, dừng lại bên đường cái. Lăng Tử Hàn và Thạch Lỗi lần lượt xuống xe, trừ họ ra còn có thêm vài nhân viên vũ trang nhanh chóng nhảy xuống, đi phía sau bọn họ.

Bước tới bục, Lăng Tử Hàn và Lâm Tĩnh nhìn nhau, lập tức ra dấu “mời” với Thạch Lỗi. Thạch Lỗi khách khí gật đầu chào hắn, sau đó bước lên bục.

Đội viên đặc công phía dưới cũng biết một chút ít về những người mới tới đó, bọn họ đều là đại đội giám sát, thuộc bộ môn kiểm tra kỷ luật của nội bộ cảnh sát. Thấy bọn họ xuất hiện, có vài người không khỏi

có chút thấp thỏm bất an, tư thế nghiêm cũng không còn ổn định, có chút rung.

Thạch Lỗi đứng trên bục, cất cao giọng nói: “Những ai được tôi gọi tên, xin bước lên phía trước.”

Cậu lấy ra một danh sách, lần lượt kêu tên từng người.

Có người lục tục ra khỏi hàng, đứng ra phía trước đội.

Không ai nói gì, đều chờ đợi lắng nghe mục đích làm vậy của cậu.

Tổng cộng cậu gọi ra 7 người, các nhân viên vũ trang lập tức đứng phía sau bọn họ, 3 người canh 1 người, bầu không khí nhất thời khẩn trương.

Thạch Lỗi thu hồi danh sách, lạnh lùng nhìn 7 đội viên đặc công kia, trầm giọng nói: “Các cậu bị nghi ngờ là nhận hối lộ, tiết lộ cơ mật quốc gia cùng phản quốc, xin mời các cậu về hỗ trợ điều tra.”

7 người kia quá sợ hãi, nhịn không được kêu lớn: “Đây là vu oan ...”

“Yên tâm, nhất định cho các cậu có cơ hội giải thích.” Thạch Lỗi lạnh lùng thốt. “Đưa đi.”

Người bên đại đội giám sát lập tức ra tay bắt bọn họ, bắt chéo hai tay họ ra phía sau lưng rồi còng lại, dẫn đến xe tù đang đậu ở bên sân.

Thạch Lỗi nhìn về phía những đặc công đang đứng nghiêm phía dưới, nghiêm túc mà nói: “Chúng ta là cảnh sát, chức trách gánh vác chính là bảo vệ an toàn xã hội cùng cuộc sống nhân dân, chứ không phải là lật đổ quốc gia, tham gia vào chính trị, hy vọng các cậu nhận được rõ đâu là sai đâu là đúng, không nên làm những chuyện không nên làm, có câu nói ‘Một bước sa chân ngàn năm hận, quay đầu nhìn lại đã trăm năm’ (Nhất thất túc thành thiên cổ hận, tái hồi đầu dĩ bách niên thân’), một ngày khi các cậu đã dẫn thân vào bùn lầy, thì sợ rằng hối hận không kịp rồi.”

Người ở phía dưới vẫn trầm mặc.

Lâm Tĩnh lớn tiếng hét: “Có nghe rõ không?”

Mấy trăm đặc công lúc này mới đáp: “Yes, sir.” Thanh âm vang vang, chỉnh tề.

Thạch Lỗi khẽ gật đầu với Lâm Tĩnh, thấp giọng nói: “Cám ơn Lâm tướng quân đã giúp đỡ, tôi xin phép đi trước.”

“Được.” Lâm Tĩnh đăm đăm cười. “Thạch cục trưởng khách khí quá, đây là chuyện tôi phải làm mà.”

Thạch Lỗi quay người, nhanh chóng đi ra khỏi thao trường, tiến thẳng đến xe, rồi cùng xe tù rời đi.

Lăng Tử Hàn vẫn đứng ở bên cạnh Lâm Tĩnh, lúc này mới đi ra phía trước, mỉm cười với toàn bộ đặc công phía dưới, dùng thanh âm ôn hòa mà nói: “Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, đội đặc công thanh trừ bại hoại, sẽ càng khiến người thêm tin nhiệm, cũng sẽ càng mạnh hơn. Lần này huấn luyện trên biển, chính là vì muốn kiểm nghiệm thực lực của các cậu, cũng chính là cơ hội chứng minh bản thân dành cho chính các cậu, hy vọng các cậu sẽ nắm chặt lấy nó. Tuy rằng các cậu là cảnh sát, nhưng tôi vẫn hy vọng có thể nhìn thấy một thực lực không thua gì một đội quân thép của bộ đội đặc chủng, không hổ thẹn với huy chương mà các cậu mang, không thẹn với danh xưng của đại đội trưởng “Dã Lang” của các cậu.”

Đoạn nói chuyện này của cậu khiến toàn đội nhiệt huyết sôi trào, từ tận trong tâm mà hét lớn: “Yes, sir.”

Lâm Tĩnh nhìn cậu, cảm xúc dâng trào. Tuy là sáng sớm, ánh nắng mặt trời nhiệt đới cũng khá gắt, nhưng sắc mặt của cậu vẫn tái nhợt như cũ, âu phục thâm lam sắc trên người càng khiến cậu nhìn qua thêm cao gầy. Nét mặt cậu thông thả ôn hòa, ánh mắt u sầu, dường như có nét mạn bất kinh tâm, nhưng càng khiến người ta không dám coi thường. Lâm Tĩnh không khỏi đau lòng khi nhớ tới lúc cậu mới bước chân vào trong đại đội “Dã Lang” của hắn, lúc đó cậu cũng giống như lúc này, dù thân thể chịu đựng ồm đau đớn vật thể nào, cũng không màng tới những sự đối đãi bất công trong đại đội “Dã Lang” đối với cậu, nét mặt cậu luôn hờ hững như thế, ôn thuận như thế. Hắn đã từng cho rằng cậu biểu hiện như vậy là do tâm lý mềm yếu của một Thái tử gia, sau đó mới hiểu được, người thanh niên nhìn qua gầy yếu biểu hiện như vậy, vì nội tâm của cậu mạnh mẽ không gì sánh được.

Đang suy nghĩ miên man trong đầu, Lăng Tử Hàn đã nói xong, lùi ra sau 1 bước, nhìn hắn mỉm cười.

Hắn nhìn đặc công dưới đài, cất cao giọng nói: “Tất cả chuẩn bị, đúng giờ xuất phát, giải tán.”

“Yes, sir.” Đội đặc công đồng loạt trả lời, sau đó tản ra theo đội, nghe trung đội trưởng của mình ra lệnh.

Lăng Tử Hàn đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh, cùng hắn sóng vai đi tới chỗ đỗ xe. Khi thấy đã cách xa những người khác, cậu mới nhẹ giọng hỏi: “Trước đây anh chưa đi biển bao giờ phải không?”

Lâm Tĩnh mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, chưa từng đi biển.”

Lăng Tử Hàn từ trong túi lấy ra 1 túi thuốc cho hắn, quan tâm nói: “Trên biển không thể so với trên bờ, không gió thì 3 lần sóng, có gió thì 9 lần sóng, mà các anh lại dùng tàu chiến nhỏ để rời bến, rất xóc nảy, dù có ý chí có mạnh cỡ nào, cũng sẽ có thể bị say tàu, nếu anh thấy khó chịu, thì có thể dùng thuốc này.”

Đội đặc công rời bến để huấn luyện, nhất định sẽ có thuốc chống say tàu, nhưng Lăng Tử Hàn lại vì hắn mà mang thuốc này tới, ẩn chứa tâm ý trong đó, khiến trong lòng trong lòng cảm giác đặc biệt ấm áp. Hắn đưa tay tiếp nhận túi thuốc, mỉm cười vui vẻ nói: “Nếu bị say tàu thì tôi sẽ uống, sẽ không gắng gượng đâu, cậu yên tâm đi.”

“Ừ.” Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, lại căn dặn hẳn. “Căn cứ vào dự báo thời tiết của đài khí tượng, thì vài ngày tới trong khu hải vực đó có thể sẽ có bão bão nhiệt đới, anh nên chú ý một chút, nếu như gặp phải bão, thì tốt nhất nên tạm lánh ở Cổ Lỗ Đảo, an toàn là quan trọng nhất.”

“Được.” Lâm Tĩnh gật đầu, vẫn đưa cậu đi tới trước xe, lúc này mới cầm chặt tay cậu, nhẹ giọng nói. “Cậu phải chú ý sức khỏe, cố gắng bảo trọng.”

“Tôi biết mà.” Lăng Tử Hàn cười cười, lên xe rời đi.

Lâm Tĩnh nhìn xe của cậu dần rời khỏi cửa chính, lúc này mới xoay người quay về văn phòng.

Buổi chiều cùng ngày, đại đội đặc công xuất phát tới biển, tiến hành huấn luyện cùng diễn tập đánh bắt hải tặc cùng với bảo vệ ngư dân.

18. Chương 17

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh đã nhiều năm chiến đấu nơi đại mạc, sa mạc, sau khi tổ kiến bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng, hẳn mới được chính thức điều tới Bắc Kinh công tác.

Tham mưu trưởng cực kỳ quan trọng trong quân đội, cấp bậc tương đương với Deputy Supervisor at Military (ak Phó giám sát quân sự), hẳn cùng với phó tư lệnh, bình thường sẽ phải điều chỉnh các tin tức, cung cấp các tư liệu cùng đưa ra kiến nghị cho Lôi Hồng Phi, lúc chiến tranh thì sẽ phải đi gặp các đơn vị bên dưới để bố trí nhiệm vụ chiến đấu cụ thể, trợ giúp Lôi Hồng Phi tiến hành chỉ huy.

Bộ tư lệnh vừa tổ kiến, hàng ngàn chuyện thiên đầu vạn tự, toàn bộ bộ đội đặc chủng toàn nước đều phải chỉnh hợp, làm sạch hệ thống chỉ huy, thành lập lại quy trình công tác, Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi suốt ngày đều ở các cơ sở cấp dưới toàn quốc, phần lớn thời gian đều do Lâm Tĩnh canh giữ ở Bắc Kinh, đứng giữa phối hợp chỉ huy, hẳn hoàn toàn chưa từng đi biển.

Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi trước đây từng dẫn đội đột kích Thiểm Điện dưới mọi thời tiết, khi là bộ đội đặc chủng cũng từng chiến đấu trên mọi địa hình, huấn luyện trên biển cũng không thể thiếu, vì vậy cũng biết tương đối việc bơi lặn, còn Lâm Tĩnh là ở ngay trung tâm Á Châu, cách biển rất xa, đại đội Dã Lang bình thường đều huấn luyện và chấp hành nhiệm vụ ở sa mạc hoặc các khu huấn luyện núi tuyết, tuy rằng bơi lặn cũng là kỹ năng phải có, nhưng việc bơi lặn ở hồ và biển rộng lại hoàn toàn khác xa nhau. Lần này hẳn dẫn đội rời bến, ngày đầu tiên ở ngay giữa biển đã chống không nổi.

Vì ở gần biển, cho nên bọn họ không dùng quân hạm, mà chỉ dùng tàu tuần tra, tốc độ nhanh, nhưng cũng rất xóc nảy. Sau khi đến được vùng biển quốc tế, Lâm Tinh liền không chịu nổi nữa, trốn ở khoang của mình ói tới long trời lở đất. Hắn biết rõ chuyện này không thể dùng ý chí để điều khiển được, vì vậy lập tức uống phần thuốc mà Lăng Tử Hàn đưa cho, mới dần đỡ được 1 chút. Hắn nhập ngũ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên chật vật đến thế, cảm thấy mình đã đánh giá thấp sức mạnh của biển, hiện tại cũng không có cách nào khác, chỉ có thể cố gắng nỗ lực điều chỉnh trạng thái, mau chóng thích ứng, nhất là không thể để thuộc hạ của mình biết được tình huống hiện tại của mình.

Sau khi ói xong toàn bộ, uống thuốc xong, chờ đỡ hơn được 1 chút, hắn mới nhìn vào cái gương gắn ở trên khoang tường. Sắc mặt hắn có chút tái, nhưng nếu người không quen thuộc với hắn sẽ nhìn không ra, hắn đứng lên, chỉnh lại đồng phục tác chiến, sau đó mở cửa ra ngoài.

Phần mục huấn luyện đã được định ra từ trước, cho dù hắn không có mặt tại hiện trường để giám sát, thì các huấn luyện viên cùng các trung đội trưởng cũng có thể tự mình dẫn quân của mình huấn luyện trên tàu, hắn dò xét 1 chút, liền tới phòng chỉ huy, liên lạc với các tàu thuyền khác.

Vốn dĩ hắn định dẫn phần lớn đội viên đội đặc công rời bến, nhưng trước khi xuất phát liền nhận được điện thoại của Lăng Tử Hàn. “Hiện tại tại Khê La đều có chút cấp bách, tuy rằng bên ngoài khá yên ắng, nhưng mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt, anh phải để lại nhiều quân, để chúng ta có thể ứng phó với tình huống bất ngờ.”

“Được.” Lâm Tinh lập tức gật đầu. “Tôi sẽ để lại 1/2.”

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút. “Người anh mang theo nhất định phải là tinh anh, dù sao bên Cổ Lỗ Đảo cũng tương đối quan trọng, mà chúng ta cũng không có nhiều quân ở bên đó, cho nên vào thời điểm mấu chốt chỉ có thể nhờ vào anh thôi.”

“Rõ rồi.” Lúc này Lâm Tinh điều chỉnh kế hoạch, chỉ mang theo 200 người.

Tuy rằng hắn không rõ thân phận chính thức của Lăng Tử Hàn là gì, nhưng ở trong lòng hắn, hắn rất tin phục cậu, nếu cậu cho rằng thế cục ở Khê La có khả năng sẽ chuyển biến xấu, thì hắn sẽ cố gắng lưu lại nhiều quân lực, để cậu có thể dễ dàng thuyền chuyển, bảo đảm an toàn cho cậu. Về phần Cổ Lỗ Đảo, có trung đội đặc cần do hắn đích thân huấn luyện, các trung đội khác cũng có lực chiến đấu mạnh, nên hắn cũng không lo lắng.

Hắn vừa nghe trợ thủ báo cáo vừa uống nước ấm, để đè nén lại cảm giác nôn mửa trong cổ họng, nét mặt vẫn giữ sự bình tĩnh, để người khác không nhận ra sự khác lạ nào.

Bọn họ huấn luyện trên biển 2 ngày, thì lễ tạ nước long trọng quy mô lớn bắt đầu diễn ra trên Cổ Lỗ tam đảo.

Do phó tổng thống Chu Tự cùng bạn đời và con trai tham gia, mang tiêu chí là dự định giải hòa với Cổ Lỗ Vương đang đối lập chống đối với chính phủ, vì vậy nhận được sự quan tâm ở khắp mọi nơi, được đài truyền hình lớn đi theo đưa tin, nhận được tần suất xem khá cao, Lâm Tinh cũng rất chú ý tới những tin

tức này, trong phòng chỉ huy có lắp đặt 1 màn hình tập trung kênh tin tức.

Chu Tự dẫn theo Lạc Mẫn và Chu Lạc đến Cổ Lỗ Cát Mã, ngày thứ hai, bão tố chợt tới, bọn họ lập tức gặp phải tập kích vũ trang quy mô lớn, may mà Lăng Tử Hàn đã sớm cảnh báo, bọn họ cùng với Cổ Lỗ Vương phân công nhau đột phá vòng vây, đánh những tên không có đề phòng, cố gắng tìm kiếm đường lui, thế nhưng địch đông ta yếu, tình huống cực kỳ không tốt.

Lăng Tử Hàn vừa nhận được các tin tình báo liên quan liền lập tức phản ứng, đầu tiên thông báo cho Lạc Mẫn chạy tới bến tàu, sau đó ra lệnh cho Lâm Tĩnh dẫn đội vào tiếp ứng.

Thân là người lãnh đạo cao cấp quốc gia, trên người Chu Tự có mang theo máy truy tìm tín hiệu, mà với tư cách là boss của Cục Quốc An, trên người Lạc Mẫn cũng có thiết bị công nghệ cao này, thông qua hệ thống định vị vệ tinh, Lăng Tử Hàn cùng Lâm Tĩnh có thể thấy được vị trí cùng tình hình chung quanh bọn họ, nhưng khí hậu ác liệt, có nhiều nguyên nhân yếu tố quấy rầy, khiến tín hiệu đứt đoạn liên tục, chỉ có thể dựa vào suy đoán phân tích mà suy ra tình hình chung ở nơi đó.

Bên người Chu Tự cùng Lạc Mẫn đã không còn nhân viên đặc cần, bọn họ đang ở tận chỗ sâu trong rừng, không ngừng lui lại, phía sau là lính đánh thuê vũ trang hạng nặng, mà phía trước mà vách núi dốc đứng, tình cảnh của bọn họ đã cực kỳ nguy hiểm.

Lăng Tử Hàn quyết định thật nhanh, liên hệ với Lôi Hồng Phi, muốn y lập tức dẫn một đội đột kích lập tức chạy tới Cổ Lỗ Cát Mã, phối hợp với Lâm Tĩnh, giải cứu cả nhà Chu Tự. Tuy rằng tình huống khẩn cấp, thái độ của cậu vẫn cực kỳ bình tĩnh, “Lâm Tĩnh đã dẫn đại đội đặc công B quốc lên đảo, đang chiến đấu với kẻ địch. Kẻ địch đang quấy rầy máy giám sát của chúng tôi, hiện tại chỉ có thể suy đoán, phương vị của Chu Tự là đang ở khu số 1827, người của các anh nhất định phải tới thẳng đó, trên đường không được dây dưa với kẻ thù, phải bằng tốc độ nhanh nhất tìm ra cả nhà phó tổng thống, bảo vệ cả nhà họ an toàn rời đi.”

“Rõ rồi.” Lôi Hồng Phi hạ lệnh cho Ninh Giác Phi. “Mang theo trang bị, 30 sau xuất phát.”

Ninh Giác Phi lập tức mang theo trợ thủ chạy tới.

Lăng Tử Hàn thân thiết mà nói: “Hồng Phi, hiện tại anh là người chỉ huy, không phải quân sĩ, không cần phải đích thân ra trận.”

Lôi Hồng Phi vui vẻ gật đầu: “Em yên tâm đi, anh không phải là người lỗ măng giống trước đây đâu.”

Lăng Tử Hàn gật đầu, cũng lập tức đổi câu chuyện. “Em để gọi Hải Dương đưa tàu ngầm cùng tàu bảo vệ ra tới hải vực phụ cận để tiếp ứng, anh cùng hấn chỉ huy hành động cứu viện lần này, anh phụ trách cứu viện, hấn phụ trách yểm hộ và tiếp ứng.”

“Được.” Lôi Hồng Phi rất hưng phấn. “Tử Hàn, chúng ta có được tính là đang kề vai chiến đấu hay không?”

“Đương nhiên là tính.” Lăng Tử Hàn nở nụ cười, lập tức nghiêm túc trở lại. “Nhớ kỹ, các anh là hải tặc, không nên để cho kẻ địch biết được bất kỳ tung tích gì, không được liên lụy quân đội Trung Quốc vào trong trận này, không được tạo cơ hội để xảy ra tranh chấp chính trị.”

“Anh biết mà.” Lôi Hồng Phi nghiêm túc mà nói. “Em yên tâm đi, anh biết phải làm thế nào.”

“Được.” Lăng Tử Hàn lập tức cúp máy, gọi tới phòng chỉ huy Trương Hải Dương, hạ lệnh cho hắn.

Lúc này, bộ đội đặc chủng do Tổng tư lệnh lực lượng vũ trang B quốc Ban Địch An đặc biệt huấn luyện trong cơn bão đi lên Cổ Lỗ Cát Mã.

19. Chương 18

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Bão tố tàn sát bờ bãi trên đảo Cổ Lỗ tam đảo, khiến hơn 100.000 du khách của các quốc gia khác nhau đến tham gia lễ tạ nước đều trốn vào nhà trọ, quán trọ, những người vẫn còn đang hoạt động bên ngoài hầu như đều là nhân viên vũ trang.

Lâm Tĩnh dẫn theo tam trung đội lên đảo, ra lệnh một trung đội trong đó đến vương cung đi cứu viện Cổ Lỗ Vương, hai trung đội còn lại chia làm 2 đường, một từ trái sang phải đánh bọc, tiêu diệt lính đánh thuê tập kích cả nhà Chu Tự, còn mình thì dẫn một trung đội đặc biệt lên thẳng đỉnh núi, mau chóng hợp mặt lại với cả nhà Chu Tự.

Ở đây không phải khu địch xâm chiếm, nhưng vẫn phải bí mật đánh địch, để tránh cho địch chó cùng rứt giậu. Lâm Tĩnh mang theo Phùng Thu Sinh, cùng với mười mấy đặc công xóc vác nhanh chóng chạy ào vào trong rừng, nhanh chóng trèo đèo lội suối, hướng thẳng tới mục tiêu.

Trên đường, Lăng Tử Hàn vẫn mượn hệ thống mũ giáp của Lâm Tĩnh để xem tình hình, cùng hắn cố gắng duy trì sự liên lạc: “Tôi đã liên hệ với Hồng Phi, y sẽ nhanh chóng phái ra một tiểu đội bay đến Cổ Lỗ Đảo. Bộ đội đặc chủng của Ban Địch An đã dùng tàu chiến đến Cổ Lỗ Cát Mã, hiện đang ở đất liền. Các anh cố gắng đừng để cho hai đại đội tiếp chiến nhau, nếu Chu Tự đã được cứu, anh lập tức rút đội về. Tiếp đến trợ giúp cho đội đặc công chỗ Cổ Lỗ Vương, trợ giúp Cổ Lỗ Vương bảo vệ vương cung.”

“Rõ!” Lâm Tĩnh trả lời sáng khoái, đồng thời cơ cảnh chú ý tình hình chung quanh, vẫn bước nhanh về phía trước.

Phùng Thu Sinh mang theo trung đội đặc cần theo sát phía sau, luôn bảo trì đội hình chiến đấu, thời khắc

chuẩn bị tiếp địch.

Tiếng mưa rơi ào ào, che giấu thanh âm của bọn họ, cũng khiến bọn họ khó mà nghe được dị động, chỉ có thể dựa vào hệ thống mũ giáp theo dõi tin tức trình trắc để tiến hành phán đoán. Đối với Lâm Tĩnh cùng các huấn luyện viên Trung Quốc mà nói, thì chuyện này cũng không khó, vì vậy cũng không xem là trở ngại quá lớn, nhưng với các đặc công không chuyên này thì đây là một thử thách, cũng may là từng đội đều có huấn luyện viên Trung Quốc theo sau, có thể đúng lúc đưa ra cảnh cáo cho họ, tránh để địch nhân đổi mặt mà chẳng hay.

Chạy hơn 1 tiếng đồng hồ, bỗng nhiên nhận được 1 tin tức xa lạ. Có người yêu cầu cùng hẳn trò chuyện, cấp bậc an toàn là hạng cao cấp, hẳn lập tức bắt máy: “Alô, tôi là Lâm Tĩnh.”

Trong tai nghe truyền đến thanh âm âm ì, tiếng mưa rơi, tiếng súng, tiếng quát tháo hòa cùng nhau, sau đó là một tiếng nói vô cùng quen thuộc lớn tiếng nói: “Lâm đại đội, tôi là Nhị Hồ, tôi cùng Mao Mao đang ở cùng với cả nhà của phó tổng thống, chúng tôi đang bị bao vây, xin yêu cầu trợ giúp, xin yêu cầu trợ giúp.”

Lâm Tĩnh lập tức nói: “Tọa độ cụ thể.”

Hồ Quân rất nhanh báo ra, Lâm Tĩnh lấy ra bản đồ điện tử, nhanh chóng tra ra được cự ly của vị trí đó so với chỗ mình. “Được, các cậu ráng kiên trì thêm 1 chút, chúng tôi nhất định trong vòng 10 sẽ chạy tới đó”

“Yes, sir.” Hồ Quân đáp ứng, sau đó nói tỉ mỉ tình hình kẻ địch đang vây quanh bọn họ, lúc này mới kết thúc trò chuyện.

Lâm Tĩnh gọi cho Phùng Thu Sinh, chỉ vào bản đồ điện tử mà nói: “Cậu dẫn một đội từ bên này chạy tới chỗ này, nhìn thấy địch lập tức nổ súng, không cần xin chỉ thị. Cậu cố gắng dụ hỏa lực của địch, tôi sẽ dẫn 1 đội từ bên này đi vào, nghĩ cách cứu viện cả nhà phó tổng thống.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh nhìn bản đồ 1 chút, không có nghi vấn nào, xoay người gọi 1 đội người, nhanh chóng chạy về phía bên phải.

Lâm Tĩnh quay đầu lại nhìn thoáng qua đội đặc công ở phía sau mình, ra mấy dấu hiệu, bố trí xong địa hình, liền dẫn đầu chạy nhanh về phía trước.

Vài phút sau, quân bên cánh phải đã bắt đầu vang lên tiếng súng cùng với tiếng bom nổ mạnh. Phùng Thu Sinh xây dựng một đội người tạo ra thanh thế muốn đột phá từ phía đó, khiến cho kẻ địch phải khẩn cấp điều động người tới đó chặn đường.

Lâm Tĩnh rất nhanh thông qua hệ thống mũ sắt phát hiện phía trước có người, liền lần lượt xác nhận kẻ địch. Hẳn lập tức dừng lại, ra dấu tấn công, lập tức nhảy ra ngoài, từ phía sau siết chặt cổ một tên, dùng sức vật ngang, liền ném tên đó qua 1 bên. Tên đó như cái túi rỗng ngã người nằm xuống, từ đầu tới cuối không phát ra 1 tiếng động nào.

Những người khác cũng giống như cậu, đều tấn công phía sau, đem tên địch đang chú ý về phía trước kia toàn bộ giết chết.

Xé ra được 1 lỗ hổng, bọn họ càng tiến quân thần tốc, nhanh chóng đột nhập vào vòng vây kẻ địch, đánh thẳng về phía vực thẳm cạnh biển kia.

Đó là một cự thạch, nằm ngay chỗ cao nhất của ngọn núi này, trụ lỏi không có bất kì che chắn nào. Vừa ra khỏi rừng, bọn họ đã bị kẻ địch phát hiện, mưa đạn lập tức bay thẳng về phía bọn họ

Chu Tự, Lạc Mẫn cùng con trai đều đang ở chỗ cự thạch đó. Hồ Quân cùng Mao Kiệt đang ở phía trên, tuy rằng bọn họ chỉ có bốn người lớn, nhưng sức chiến đấu cũng khá lớn, hỏa lực kịch liệt hướng thẳng về phía địch, ngăn chặn bọn chúng leo lên. Cự thạch rải rác biết bao là xác người, hiện tại kẻ địch đã từ bỏ việc tấn công, muốn khiến bọn chúng tiêu hết đạn dược rồi mới đi lên bắt sống.

Lâm Tĩnh cùng đội đặc công xuất hiện khiến kẻ địch có chút bất ngờ, lập tức nóng nảy. Hiện tại lính đánh thuê truy đuổi được đến tận đây chỉ có không hơn 100 tên, vây công Chu Tự cùng Lạc Mẫn thì không có vấn đề gì, nhưng muốn tiêu diệt bọn Lâm Tĩnh, thì lại không đủ sức. Nhưng nếu rút đi thì bọn chúng lại không cam lòng, vì vậy nhanh chóng điều chỉnh chiến lược, trước tiên điều về những tên được cử đi đối phó với người bên Phùng Thu Sinh, dự định thừa dịp vị trí địa hình không tốt của Lâm Tĩnh, dùng hỏa lực đả thương bọn họ.

Lâm Tĩnh lo lắng sự an toàn của cả nhà Chu Tự, vội vã lao ra rừng cây, hành động có chút lỗ mãng, thế nhưng, những đặc công mà hắn dẫn theo đều là tinh anh ưu tú nhất, tiếng súng trong rừng vừa vang, bọn họ liền lập tức vọt ra phía sau tảng đá lớn, nổ súng bắn trả. Lâm Tĩnh nhanh chóng nhìn địa hình chung quanh, lập tức ra một loạt mệnh lệnh, sau đó liền thử liên hệ với Lôi Hồng Phi.

Là ba vị thủ trưởng của bộ tư lệnh đặc chủng, Lôi Hồng Phi, Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi luôn có tần suất trò chuyện dùng riêng trong tình huống khẩn cấp, bảo trì liên tục 24/24, hơn nữa tuyệt đối bảo mật. Nơi này có sự quấy rầy điện tử cường lực của địch, nhưng trên người hắn có mang theo trang thiết bị liên hệ chống quấy rầy mà Lăng Tử Hàn cấp riêng cho hắn, trải qua một loạt thao tác kỹ thuật, hắn nhanh chóng gọi được cho Lôi Hồng Phi.

“Tư lệnh, tôi muốn trò chuyện với quan chỉ huy mặt trận phụ trách hành động Cổ Lỗ đảo.” Hắn vừa nổ súng vừa nói, thanh âm rất trầm ổn.

“Lâm Tĩnh, cậu không sao chứ?” Lôi Hồng Phi có chút sốt ruột, bản năng hỏi một câu, lập tức phản ứng lại, không đợi hắn trả lời đã lập tức nói. “Quan chỉ huy mặt trận là Giác Phi, tôi lập tức chuyển qua cho hắn.”

Chưa tới 1 phút đồng hồ, Lâm Tĩnh nghe được thanh âm của Ninh Giác Phi, “Lâm Tĩnh, chúng tôi đã lên được Cổ Lỗ trên đảo, phương vị...” Hắn rõ ràng báo ra tọa độ.

Lâm Tĩnh lập tức báo vị trí của mình. “Một nhà Phó tổng thống đều ở chỗ này, kẻ địch đang bao vây chúng tôi, hiện tại tôi đã vào trong vòng vây, nhưng vì địa hình khá bất lợi đối với chúng tôi, rất khó đột phá vòng vây.”

“Rõ rồi.” Ninh Giác Phi dừng lại một chút, trầm giọng nói. “Tôi đảm bảo trong vòng 5 sẽ chạy tới.”

“Được.” Lâm Tĩnh kiên định mà nói. “Tôi đợi cậu.”

Lôi Hồng Phi thân thiết nói. “Hai người các cậu nghe đây, phải trở về an toàn cho tôi đây.”

“Yes, sir.” Ninh Giác Phi thoải mái nói. “Lão đại yên tâm đi, cái này chỉ là chuyện nhỏ.”

“Phải.” Lâm Tĩnh cũng cười. “Một đám ô hợp, bắt quá là có mấy cây súng thôì, rất dễ đối phó. So với đám khủng bố Trung Á thì bọn này kém xa.”

“Được, có tình huống gì lập tức báo cho tôi biết.” Lôi Hồng Phi không muốn khiến cho bọn họ phân tâm, liền cúp máy.

20. Chương 19

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Tình hình nơi chiến trường thay đổi trong nháy mắt, tuy rằng Ninh Giác Phi đảm bảo rằng trong 5 đồng hồ sẽ tới nơi, nhưng khí trời khắc nghiệt, địa hình phức tạp, hỏa lực của địch lại mạnh, tình huống bất ngờ nào cũng có thể xuất hiện, vì vậy Lâm Tĩnh chuẩn bị toàn lực dự định kiên trì cho 360, đảm bảo sự an toàn cho cả nhà Chu Tự.

Phùng Thu Sinh dẫn đội tấn công mạnh bạo nhằm đột phá vòng vây ở một bên, khiến cho phân tử khủng bố không ngừng phải người tới căn quân tiếp viện, phân tán không ít hỏa lực. Lâm Tĩnh lập tức nhận ra tình hình, cúi người trườn trên đất đi tới, nhanh chóng tới được chỗ vách núi ven biển, cẩn thận quan sát địa hình.

Ở đây thẳng tắp chót vót, cao và dốc cực kỳ, có thể nhìn thấy được ngoài khơi mấy trăm mét, sóng dữ không ngừng đập vào vách đá, vung ra ngàn bọt biển ngập trời biển, thanh thế kinh người. Không có đá núi cùng rừng rậm che chở, nên gió cực kỳ mạnh, thổi ào ào, phát ra tiếng gào thét thê lương, như muốn cuốn đi tất cả vạn vật trong thiên hạ.

Hắn ngửa đầu quan sát cẩn thận, thấy rõ cự ly cùng địa thế từ chỗ của mình đến đỉnh nham thạch, liền không chút do dự tay không leo lên.

Đạn của phân tử khủng bố không thể len vào trong khúc này, nên không trúng được hắn, nhưng uy lực của

mưa gió lại không thua gì súng pháo, bắt quá, với kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu tại Tây Vực, nhiều lần phải hứng chịu mưa đá bão tuyết tới mức cả người đầy máu, thì những thứ này cũng không tính là vấn đề gì.

Từng góc cạnh của vách đá đều ướt sũng, trơn trượt không thể bám víu, hoàn toàn không thể bước lên được bước nào. Lâm Tinh nín thở ngưng thần, từng chút từng chút một thử lên, chỉ cần giữ vững bước chân, tìm được điểm tựa, thì sẽ dùng hết lực bám lên được một khoảng cách cũng khá. Hắn không nghe tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, tiếng sóng lớn cùng tiếng súng, mà chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều an tĩnh, hắn chỉ cần chú tâm duy nhất vào con đường ngăn ngui trước mắt mình mà thôi

Chỉ cần mất vài phút, nhưng lại như qua cả 1 thế kỷ, hắn đã nhanh chóng tới được đỉnh núi, bỗng nhiên lại nghe được tiếng rít kéo dài phá trời, liên tiếp có nhiều tiếng đạn hỏa tiễn nổ mạnh vang lên trên đỉnh đầu. Dựa theo sự chấn động mạnh, một tiếng tiếng kêu sợ hãi tê tâm liệt phế của một đứa nhỏ vang lên: “Ba ơi —“

Toàn thân hắn rung lên, nhất thời chân không vững, trượt xuống dưới 1 khúc. Hắn ra sức tìm kiếm, 5 ngón tay bám chặt vào một góc cạnh nhỏ ở trên đầu. Có hai móng tay của hắn nhất thời bị lực bám khiến cho sút ra, khiến máu chảy không ngừng, nhưng hắn không hề để tâm.

Từ trên đỉnh cự nham truyền đến tiếng khóc không thể kiềm được của đứa nhỏ, khiến người ta nghe thật lo lắng vô cùng. Hắn cắn răng đẩy nhanh tốc độ, không còn sự ổn định như hồi nãy, khiến cho vài lần bị trượt xuống xém xiu là rớt xuống biển, cực kỳ nguy hiểm. Đợi khi hắn tới được nham đỉnh, thì mồ hôi đã chảy đầm đìa, thở hồng hộc.

Đầu của hắn vừa lộ ra, liền thấy một nòng súng đặt ngay đỉnh đầu. Hắn không che mặt, nên người trên đỉnh đều nhận ra hắn. Mao Kiệt buồm, kêu lên kêu lên: “Lâm đội trưởng.”

Lâm Tinh hai tay chống mạnh, trở mình leo lên, gạt đầu chào y, rồi nhào tới bên người Chu Tự.

Cả người Lạc Mẫn đều là máu, nằm rạp dưới đất. Về mặt Chu Tự vô cùng lo lắng, hai tay khê run, lại không dám động tới hắn. Chu Lạc đang nằm trong lòng y, dường như trực giác mách bảo được là có chuyện không ổn, theo bản năng giãy dụa không ngừng, lộ ra khuôn mặt nhìn chung quanh, vừa lúc nhìn thấy được ba mình cả người máu, vì vậy không còn tin vụ trò chơi trốn tìm nữa, lớn tiếng khóc.

Tới gần phía bờ nham, Hồ Quân cũng đang ngã ở đó, không nhúc nhích. Mao Kiệt ngồi chồm hồm dưới đất, hai chân đều là máu, hiển nhiên cũng không bị thương không nhẹ.

Thoáng nhìn sơ qua, Lâm Tinh liền biết được tình huống trên nham đỉnh 1 cách rõ ràng. Hắn lập tức lấy túi cấp cứu trong ba lô ra, đưa vào tay Mao Kiệt, sau đó vừa băng bó cầm máu cho Lạc Mẫn vừa hạ lệnh cho các đặc công canh giữ ở phía dưới. “Lập tức giết chết tên bắn rocket, mau.”

Bọn Chu Tự đặt trận ở đây để đề phòng kỳ thực là một lựa chọn khá đúng, vách đá dễ thủ khó công, hơn nữa khí trời ác liệt, kẻ địch khó leo lên, thế nhưng nếu có vũ khí oanh kích viên trình, thì ở đây lại cực kỳ nguy hiểm, vì vậy phải giết chết tên bắn rocket, là kế sách an toàn nhất.

Đội đặc công được phân phối một đạn đạo cầm tay truy tung bằng nhiệt tiên tiến, dựa vào trang bị dò xét, rất nhanh tìm thấy được tên bắn rocket đang ẩn nấp ở sâu trong rừng. Hai phát đạn gào thét bắn ra, đem tên lính đánh thuê cầm rocket đang chuẩn bị bắn thêm 1 phát tan phần thân toái cốt.

Chu Tự ôm chặt con mình, không ngừng dùng thanh âm nhẹ an ủi, run rẩy mà nói: “Lạc Lạc đừng khóc, ba ba chỉ là mệt mỏi, đang ngủ, một lát sẽ tỉnh lại ngay thôi ...” Hai mắt y không ngừng đỏ, nhìn chăm chăm vào Lạc Mẫn hôn mê bất tỉnh, càng nói, thì giọng y càng thêm nghẹn ngào, cũng không cách nào nói ra được gì.

Mao Kiệt cố gắng bằng bó vết thương cho Hồ Quân, sau đó xử lý vết thương cho chính mình. Ngoại trừ giọng Lâm Tĩnh đang hỏi tình hình cùng đang hạ lệnh ra, thì trên đó chẳng ai nói tiếng nào, chỉ có thể nghe thấy được tiếng súng dày đặc cùng tiếng gió thổi gào thét.

Vốn dĩ, Lạc Mẫn, Chu Tự cùng Mao Kiệt, Hồ Quân đang giằng co kịch liệt cùng kẻ địch ở trên đỉnh nham thạch, tuy rằng bọn họ chỉ có bốn người, thế nhưng trên cao nhìn xuống, hỏa lực rất mãnh, dĩ nhiên áp chế được kẻ địch không thể leo lên. Ngay từ đầu, đối phương muốn bắt sống, cũng không dự định dùng rocket, chắc là nghĩ cách muốn khiến cho bọn họ tiêu hao dần đạn dược, lúc này mới leo lên bắt giữ bọn họ. Không nghĩ tới viện quân tới thần tốc như vậy, sức chiến đấu càng lúc càng mạnh vượt qua dự định cho bọn họ, vì vậy lúc này mới quyết định không thể bắt sống thì giết chết. Ngay lúc đạn hỏa tiễn nổ tung, thì trên đỉnh nham thạch đã không còn nghe thấy tiếng súng nữa, mới khiến cho kẻ địch cảm giác dường như người trên đó không chết cũng bị thương, mục đích cơ bản của chúng đã đạt được.

Lâm Tĩnh dẫn tới đội đặc công toàn là tinh anh, chiến đấu cực kỳ ngoan cường, người vọt tới dưới đáy nham thạch toàn lực ngăn chặn từ bên trong, lại thêm một đội người khác thủ ở bên ngoài, càng thêm tàn sát. Vũ khí của bọn họ càng thêm tiên tiến, tuy rằng nhân số đang ở hoàn cảnh bất lợi, nhưng cũng khiến cho bọn lính đánh thuê kia chống đỡ khá cật lực.

Bọn chúng đang do dự không biết nên lui hay tiếp tục vây công, trên không bỗng nhiên xuất hiện 1 đội người, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai rớt xuống, lập tức vây đánh, nhào thẳng tới bọn họ.

Ninh Giác Phi ngăn gọn hạ mệnh lệnh chuyển tới Lâm Tĩnh, quan tâm hỏi: “Anh thế nào rồi? Cả nhà phó tổng thống có ổn không?”

Lâm Tĩnh nhanh chóng nói: “Bạn đời của Phó tổng thống, Lạc cục trưởng cùng Hồ Quân đều trọng thương, Mao Kiệt bị thương ở chân, chúng tôi cần bác sĩ, thuốc, phải nhanh lên.”

Ninh Giác Phi lập tức đáp lời: “Được, lập tức truyền tới.”

Hắn triệu tập một đội quân y cùng 3 đội quân mũi nhọn, bảo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất tiến lên, còn mình thì tự mình dẫn người tới yểm hộ, dùng hỏa lực bao trùm, ngăn chặn địch. Người trong tiểu đội đột kích nhân cơ hội chạy ào vào, lợi dụng trang bị đẩy mạnh động lực bay cánh bắn ra, tự mặt đất bay lên trên, đáp xuống đỉnh núi.

Chu Tự nhìn bọn họ giống như thần binh thiên tương, không khỏi giật mình, thế nhưng trước đó đã được

Lâm Tĩnh nhắc nhở, nên cũng không có rút súng bắn.

Trong bộ đội đặc chủng, dù là đầu bếp hay là bác sĩ, đều là tinh anh có thể đánh trận, quân y tuổi trẻ kia mang vết sáng vẽ trên mặt, ánh mắt trầm ổn, khí chất nhanh nhẹn dũng mãnh, từ bề ngoài cũng không thể nào nhìn ra được là một tài năng đã từng học học viện y học. Y vừa đáp xuống đất liền đưa mắt nhìn người bị thương đầu tiên, động tác nhanh chóng dỡ ba lô xuống, dựng lều bạt mini chiến địa, bọc Lạc Mẫn lại, lập tức dưới sự trợ giúp của chiến hữu tiến hành giải phẫu.

Hai chiến sĩ cũng nhanh chóng mau lẹ dựng một lều nhỏ, che chắn cho Hồ Quân và Mao Kiệt khỏi mưa gió bão bùng. Hồ Quân còn đang hôn mê, còn Mao Kiệt nhìn thấy bộ đội đặc chủng, nghĩ tới suốt năm tháng của mình những năm qua, vành mắt hơi hơi phát nhiệt.

Lâm Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, xoay người an ủi Chu Tự: “Tự ca, Lạc cục không có việc gì đâu, anh yên tâm đi.”

Chu Tự gật đầu, cố gắng cười cười, thành khẩn mà nói: “Cám ơn.”

Tiếng khóc của Chu Lạc đã nín hẳn, nhưng cảm giác thương tâm lại không hề giảm. Bé không ngừng khóc thút thít, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, đôi mắt sáng trông suốt mở to nhìn Lâm Tĩnh, toàn là sự kinh hoàng.

Lâm Tĩnh không khỏi nhớ tới đứa con của mình, trong lòng đau đến không ngừng, đến mức dường như thở không được. Hắn đưa tay vuốt nhẹ đầu của bé, dịu dàng mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Đừng lo, ba của con sẽ không sao đâu. Con là nam mà, cần phải dũng cảm lên, nhé.”

Chu Lạc vừa nức nở vừa gật đầu, nước mắt lại rơi không ngừng.

21. Chương 20

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tiểu đội yểm hộ cứu viện cũng đã lên được thạch nham, Ninh Giác Phi liên hệ với Lâm Tĩnh, đem toàn bộ liên hệ của đặc công ở đây thêm vào hệ thống chỉ huy nội bộ của mình để thống nhất liên hệ.

Lâm Tĩnh thông qua tai nghe nghe rõ ràng các mệnh lệnh được truyền ra liên tiếp, chuyển quyền chỉ huy chiến trường đặc công tạm thời qua cho Ninh Giác Phi. Hắn ngồi ở một tảng đá lớn, từ ba lô lấy ra một băng vải nhỏ, băng bó hai ngón tay đã huyết nhục không rõ của mình lại. Cái gọi là tay đứt ruột xót, hồi nãy do tinh thần của hắn bị căng thẳng, nên không chú ý tới, hiện tại dần bình tâm lại, mới cảm thấy đau

nhức không ngừng kéo tới. Hấn cắn răng, dùng băng vải băng chặt lại hai ngón tay, thuốc khử trùng càng khiến vết thương thêm đau nhức, tuy rằng khuôn mặt hấn không thể hiện bất kì biểu tình gì, nhưng hai tay vẫn có chút run rẩy nhẹ.

Sắc mặt của hấn trong mưa gió đã có chút tái nhợt, nhìn qua càng thêm tuần mĩ, Chu Tự ôm con trai, yên lặng mà nhìn chăm chăm Lạc Mẫn nằm trong lều bạt, cũng không còn quan tâm đến lễ nghi gì nữa, nên không chú ý tới cử động của hấn.

Đúng lúc này, Ninh Giác Phi đã biết rõ ràng vị trí của các đặc công có mặt cùng các đội viên đột kích do mình dẫn tới, lập tức hạ mệnh lệnh, phát động tiến công toàn diện với phân tử khủng bố, tiêu diệt một lượt.

Tiếng súng kịch liệt cùng tiếng nổ mạnh chọt vang lên, Chu Lạc nhỏ bé giật mình run lên. Chu Tự vội vã đưa tay che lỗ tai của bé lại, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé một cái. Chu Lạc cảm giác được hơi thở của cha mình, lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Lâm Tinh ngẩng đầu nhìn ra phía bên ngoài, chỉ thấy trong rừng rậm mật khắp chốn đều là màn nước, có khi là màu trắng, có khi là màu đen, khói bụi cùng ánh lửa lập lòe ẩn hiện, rất nhanh bị dập tắt trong mưa. Song phương địch ta đều mặc mê phục tàng lâm, hoặc là mai phục bất động, hoặc là hành động cấp tốc, khiến người ta khó mà nhận biết rõ, hấn chỉ có thể thông qua tín hiệu giám sát ở trên hệ thống mũ giáp cùng tiếng trò chuyện để phán đoán được tình huống chiến trường.

Chu Tự vốn đang một lòng lo lắng cho người yêu, lúc này cũng không cách nào bỏ qua được tiếng súng như bão. Y yên lặng ôm chặt con trai mình, nhìn chiến trường phía dưới, trong đầu trống rỗng.

Đội viên đột kích do Ninh Giác Phi dẫn cùng trung đội đặc cần của Phùng Thu Sinh song song tấn công mạnh về phía trước, thế như mãnh hổ, cực kỳ tinh diệu.

Kỳ thực đội lính đánh thuê này cũng là các bộ đội đặc chủng xuất ngũ từ các quốc gia, bình thường bọn họ cũng có tiếp nhận huấn luyện, thế nhưng loại huấn luyện này vẫn còn kém xa với quân chính quy, huống chi bọn Ninh Giác Phi đều là tinh anh trong tinh anh? Bọn họ vì tiền mà chiến, tuy rằng không sợ chết, nhưng chết trước khi nhận được tiền thì có ích lợi gì cơ chứ? Cho nên lúc nào cũng có chút cố kỵ, lúc chiến đấu điều đầu tiên cần nhắc tới chính là bảo vệ mạng của mình trước, sau đó mới là hoàn thành nhiệm vụ. Loại tâm tính này khiến bọn chúng dưới sự tấn công mãnh liệt của bọn Ninh Giác Phi rất nhanh nảy sinh cảm giác sợ hãi, ngay cả quan chỉ huy của chúng cũng không muốn chống tới cùng, dù sao cả nhà Chu Tự có khả năng đã bị nổ chết, ủy thác mà bọn chúng nhận trên cơ bản đã hoàn thành, không cần ở chỗ này tiếp tục liều mạng. Vì vậy, sự chống đối của bọn chúng không vượt qua được 10 , đã bắt đầu có dấu hiệu suy yếu.

Ninh Giác Phi không lưu tình chút nào, một trận tấn công mãnh liệt, đánh cho kẻ địch tử thương vô số, chạy tán loạn tứ tán. Hấn chỉ huy hai tiểu đội truy kích và tiêu diệt binh, còn mình thì bắt đầu leo lên đỉnh nham thạch, từ ba lô lấy ra khoang thuyền thổi phồng phong kín, đưa Lạc Mẫn vào trong, thả xuống vách núi.

Chu Lạc thấy bọn họ thả ba mình xuống biển, nhất thời hét ầm lên: “Không được, không được, không

được đem ba ba ném xuống biển.”

Ninh Giác Phi nhanh chóng xoa đầu xoa dịu đứa nhỏ: “Đừng sợ đừng sợ, bọn chú có người ở phía dưới tiếp ba ba của con, ba con không có việc gì đâu.”

Chu Tự lo lắng nhìn xuống dưới, chỉ thấy ở ngoài khơi ba đào cuộn trào mãnh liệt nổi lên hai thợ lặn. Bọn họ tiếp được khoang thuyền phong kín, nhanh chóng chìm lại vào dưới biển, biến mất.

Ninh Giác Phi giải thích với y: “Chúng tôi có tàu ngầm đang đợi tiếp ứng ngoài biển, sẽ lập tức đưa anh đến hàng mẫu của chúng tôi, để nhanh chóng cứu chữa cho người bị thương.”

Chu Tự gật đầu, lúc này mới thở phào,

Hai chiến sĩ khác cũng lấy ra khoang thuyền phong kín thổi phồng, trước tiên thả Hồ Quân xuống trước, sau đó mời cha con Chu Tự ngồi vào, cẩn thận thả xuống biển.

Chu Tự không có sợ hãi, chỉ có ôm chặt con trai mình, để tránh bé bị hoảng sợ. Chu Lạc nằm trong lòng cha mình, trái tim bé nhỏ tràn đầy sự lo lắng sợ hãi, hai tay cầm chặt lấy áo của cha mình, sợ cha cũng sẽ biến mất.

Lâm Tĩnh nhìn động tác của bọn Ninh Giác Phi, còn chưa kịp nói gì, liền nhận được tin của Lôi Hồng Phi: “B quốc phát sinh chính biến quân sự, Tử Hàn bị trọng binh vây khốn trong phủ tổng thống, tình huống nguy cấp, lập tức quay về Khê La.”

Lâm Tĩnh sắc mặt đại biến, Ninh Giác Phi cũng vậy. Hai người liếc nhau, nhanh chóng tìm cách đến được Khê La nhanh nhất.

Trên đảo Cổ Lô đang chìm trong mưa bom lửa đạn, tiếng súng trận trận, còn ở Khê La ngay bản thổ B quốc cũng là mưa bom bão đạn, xe tăng chạy dẫn đầu trên đường, quân đội hạng nặng vũ trang, chạy nhanh tới phủ tổng thống.

Những hình ảnh này đều không vượt qua được vệ tinh trên vũ trụ, các phóng viên các quốc gia trú ở Khê La đều nhanh chóng đưa tin này về tổng bộ của mình, để đưa tin ra trước nhất.

Lôi Hồng Phi và Trương Hải Dương ở trong phòng chỉ huy nhìn màn hình lớn, vẻ mặt tràn đầy lo lắng. B quốc là một đất nước quốc gia chủ quyền, bọn họ không có quyền can thiệp vào nội chính của nước đó, tuy rằng lo lắng cho an nguy của Lăng Tử Hàn, nhưng chỉ có thể đứng nhìn như thế.

Lôi Hồng Phi gấp đến độ đi vòng quanh: “Hải Dương, anh nói hiện tại chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Trương Hải Dương ngẩng đầu nhìn dãy xe tăng thiêu đốt trước cửa phủ tổng thống cùng các xe tắc-xi binh

đang chạy thẳng tới phủ tổng thống, không hề hé răng.

Trong bóng đêm, không ngừng có hỏa cầu thoáng hiện, ánh sáng của đạn phóng ra tựa như ánh sao vừa lóe đã tắt. Có vài phòng phát ra ánh lửa, khói đặc cuồn cuộn, thỉnh thoảng có người kinh hoàng chạy ào ra, trong làn mưa đạn mà nhảy lên.

Tuy rằng hấn lo lắng cho Lăng Tử Hàn ở chốn nguy hiểm, nhưng, dù cho hấn là tư lệnh của hàng mẫu chiến đấu, cũng không có quyền ra lệnh tiến công. Nội tâm hấn vô cùng lo lắng, nhưng bên ngoài lại thể hiện sự trấn định, nếu không dựa vào tính tình tựa như pháo chuẩn bị nổ của Lôi Hồng Phi chỉ sợ khiến y mất đi sự khống chế, lên cơn mất thôi.

Một lát sau, hấn nhẹ giọng nói: “Hồng Phi, mày chuẩn bị tốt đi, chỉ cần ra mệnh lệnh của thượng cấp tới, mày sẽ lập tức đi cứu viện Tử Hàn.”

“Được.” Lôi Hồng Phi lập tức cầm lấy điện thoại, liên tiếp ra lệnh truyền xuống cấp dưới.

Chờ y thả microphone, Trương Hải Dương lại nhớ ra: “Lâm Tĩnh ở bên kia, tuy rằng hấn là do bên chúng ta cử đi, nhưng hiện tại chức vụ của hấn là đại đội trưởng đội đặc công Khê La, hấn có thể dẫn người đi trợ giúp phủ tổng thống.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi vỗ đùi. “Thực sự là tôi gấp quá đến rồi tung rồi, quên mất việc này.”

Y biết rõ tình hình chiến đấu trên Cổ Lô đảo rất kịch liệt, vì vậy sau khi gọi tới Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều lời ít mà ý nhiều, nói rõ tình hình, muốn Lâm Tĩnh nhanh chóng quay về quốc nội. Ninh Giác Phi có thể tiếp tục ở lại Cổ Lô Đảo xử lý giải quyết tốt hậu quả, chỉ cần để Lâm Tĩnh lập tức rời khỏi trận chiến, chạy về Khê La.

Rất nhanh, Lâm Tĩnh phản hồi lại: “Tôi có thể dẫn toàn bộ đặc công chạy tới cảng, dùng pháo hạm quay về quốc nội, nhưng ít nhất cũng mất mấy tiếng mới tới được Khê La.”

“Vậy dùng máy bay đi.” Lôi Hồng Phi sốt ruột. “Đến khu “Phong Bão” dùng máy bay mà đi.”

“Được, tôi sẽ liên lạc với căn cứ, phái một phi cơ quân sự tới đây đón chúng tôi.” Lâm Tĩnh càng cấp bách hơn y. “Tôi sẽ tranh thủ trong vòng 1 tiếng chạy tới phủ tổng thống, nghĩ cách cứu viện Tử Hàn.”

Lôi Hồng Phi thở một hơi dài: “Tôi xin cậu đấy.”

“Đừng nói như vậy.” Lâm Tĩnh đang chạy nhanh trong rừng, thanh âm vẫn trầm ổn. “Cứu viện Tử Hàn là trách nhiệm nghĩa bất dung từ của tôi, tôi sẽ không tiếc bất kì thứ gì cả.”

Lôi Hồng Phi trầm mặc chốc lát, nặng nề mà nói: “Chú ý an toàn” sau đó liền cúp máy.

Lúc này y quả thực sống một ngày bằng một năm, biết rõ người mà mình yêu đang gặp nguy hiểm, nhưng chỉ đành bất lực. Y lo lắng đi tới đi lui, lại không dám nói chuyện với Lăng Tử Hàn, sợ cậu phân tâm sẽ gặp phải chuyện gì bất ngờ, nên chỉ có thể thì thào mà mắng: “Tên khốn Ban Địch An ...”

Không lâu sau, cha con Chu Tự được tàu ngầm đưa đến hàng mẩu, Lạc Mẫn cùng Hồ Quân đều được lập tức đưa đi cấp cứu. Mao Kiệt nhìn thấy Lôi Hồng Phi đi tới, liền kích động, cố gắng chịu đau mà cúi chào y.

Lôi Hồng Phi hoàn lễ theo chào theo nghi thức quân đội, cầm chặt tay y: “Anh em tốt.”

Con mắt của Mao Kiệt đỏ, có chút nghẹn ngào mà gọi: “Tư lệnh.”

Lôi Hồng Phi dìu y ngồi xuống, vỗ nhẹ vai y: “Cố gắng dưỡng thương, anh cùng Hồ Quân đều là anh hùng, chờ khi về lại Bắc Kinh, tôi sẽ sắp xếp không để cho hai người các anh chịu thêm ủy khuất nào nữa.”

Mao Kiệt liên tục gật đầu, nói không ra lời.

Lôi Hồng Phi ngồi xuống bên cạnh y, thấp giọng hỏi tình hình trên đảo Cổ Lỗ, để dời đi sự chú ý của bản thân, cố gắng đè nén sự khẩn trương. Chỉ là, chuyện chưa nói xong, thì y đã nhận được điện thoại của Lăng Tử Hàn.

Bên trong truyền ra tiếng súng, tiếng nổ mạnh, thanh âm Lăng Tử Hàn không cao, nhưng rõ ràng: “Hồng Phi, tổng thống tiên sinh trao quyền cho em mời các anh tới đây hỗ trợ, trợ giúp bình định. Phi cơ trực thăng của bọn em đã bị đánh bom, hiện không cách nào rời khỏi phủ tổng thống, anh lập tức cho người tới đây tiếp ứng, yểm hộ tổng thống rút lui khỏi đây.”

Tinh thần Lôi Hồng Phi rung lên, hoắc mắt đứng dậy, nhanh chóng nói: “Tử Hàn, em chờ đó, anh lập tức tới.”

22. Chương 21

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Khê La lúc này khắp nơi đều là chiến hỏa, từ không trung đến mặt đất tiếng pháo ù ù, tiếng đạn vèo vèo. Lôi Hồng Phi dẫn đội viên đột kích dùng máy bay vận tải cao tốc bay tới, từ không trung nhảy ra khỏi cabin, dùng dù động lực bay về phía phủ tổng thống. Vài phút sau, hai phi cơ trực thăng vũ trang âm tĩnh từ trong bụng máy bay bay ra, tà tà theo sau bọn họ.

Đêm rất tối, trên đầu không ngừng có máy bay chiến đấu cùng máy bay ném bom gào thét bay qua, hướng tới ban chỉ huy phản quân, đạn đạo trên mặt đất như lưu tinh bay không ngừng, trong không trung nổ tung thành một đốm lửa to nguy hiểm.

Lôi Hồng Phi đầu tàu gương mẫu, điều khiển phương hướng, trong bóng đêm vô thanh vô tức bay tới phủ tổng thống, dựa theo chỉ thị của Lăng Tử Hàn, lần lượt đáp xuống sân thượng Thiên Quyền Lâu cùng Ngọc Hành Lâu.

Binh lực ở Thiên Quyền Lâu đang hấp dẫn hỏa lực của kẻ địch, mà tổng thống lại rút lui khỏi từ Ngọc Hành Lâu, vì vậy Lôi Hồng Phi tự mình dẫn người tới đó yểm hộ.

Trong mưa bom bão đạn, y còn chưa kịp đáp xuống sân thượng, đã trong khói thuốc súng chiến hỏa thấy được thân ảnh Lăng Tử Hàn. Thân hình cực kỳ thon gầy kia tựa như một trụ cột vững chắc, trong sự hỗn loạn và trong lúc nguy hiểm cực kỳ trấn định bình tĩnh, khiến những người khác không tự chủ được mà cảm thấy an tâm, bọn họ lại ỷ lại cậu, tin tưởng cậu, dưới sự dẫn dắt của cậu mà vượt qua nguy cơ, thoát khỏi hiểm cảnh.

Trong lòng Lôi Hồng Phi âm áp, tuy rằng tình thế nguy cấp, nhưng thấy Lăng Tử Hàn bình yên vô sự, y cảm thấy rất vui vẻ. Hiện tại y đã tới nơi, sẽ không để bất kì ai làm tổn thương đến người mà y yêu.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ mới vừa nói chuyện xong. Trên xe tăng bị nổ tung ở bên ngoài phủ tổng thống có điểm cuối internet trong đội quân phản quân. Vệ Thiên Vũ thông qua nó để hack vào trong bộ tư lệnh phản quân, Lăng Tử Hàn để anh chỉ huy kẻ địch nhường ra một con đường trong lửa đạn, để hai phi cơ trực thăng vũ trang bên họ có thể bay vào phủ tổng thống tiếp người. Trong lửa đạn ù ù, Vệ Thiên Vũ lãnh tĩnh đồng ý, nhanh chóng hoàn thành thao tác.

Lăng Tử Hàn đứng dậy nghênh tiếp Lôi Hồng Phi đáp xuống mặt sân thượng, đem tình huống đơn giản tóm tắt nói lại cho y nghe. Lôi Hồng Phi lập tức chỉ huy đội viên đột kích trợ giúp các nơi, toàn lực chặn phản quân ào vào.

Vài phút sau, hai phi cơ dùng tốc độ cao nhất bay vào phủ tổng thống, đáp xuống Ngọc Hành Lâu.

Ngay lúc phi cơ xuất hiện trong phạm vi nhìn, Lăng Tử Hàn liền gọi điện thoại đến phòng an toàn ngầm, ngắn gọn nói: “Chú Nguyên, máy bay đã tới, xin mời chú lập tức lên sân thượng, lập tức rút lui.”

Lý Nguyên trầm ổn trả lời: “Được.”

Ông được nhân viên đặc cần bảo hộ dùng thang máy tốc hành đi lên sân thượng. Lăng Tử Hàn chạy vội tới cửa thang máy tiếp đón, chỉ thấy sắc mặt Lý Nguyên xám trắng, hô hấp gấp, một tay ôm chặt ngực, bước chân có chút lảo đảo. Nhìn ánh mắt lo lắng của Lăng Tử Hàn, trong lòng ông rất vui mừng, mỉm cười nói: “Tim ... khó chịu ...”

Lăng Tử Hàn cầm khẩu súng vào bên hông, đi tới đỡ ông. Nhưng Trịnh Đan Thanh xông về phía trước nói:

“Chú Nguyên, Lăng tiên sinh cần phải chỉ huy tác chiến, con tới đỡ chú nhé.”

Tình hình của Lý Nguyên thật không tốt, trước mắt trận trận biến thành màu đen, lung lay sắp đổ, liền không từ chối, ngã gục trên lưng Trịnh Đan Thanh. Lăng Tử Hàn xoay người đi ra ngoài, chỉ huy phi cơ trực thăng đáp xuống.

Trên sân thượng có một phi cơ trực thăng chuyên dụng đã bị phản quân bắn nổ tung, hiện còn đang cháy phừng phừng. Dưới khói đen cuộn cuộn, một phi cơ trực thăng đáp xuống, Lôi Hồng Phi tiến đến mở cửa cabin, quay sang bọn họ cố sức phát tay: “Mau, mau, mau.”

Bọn Trịnh Đan Thanh nhanh chóng chạy tới, ngay lúc chuẩn bị leo lên phi cơ trực thăng, thì có một quả bom bay tới. Theo tiếng nổ không ngừng vang lên, phi cơ trực thăng bị nổ thành một quả cầu lửa, từng mảnh lửa nhỏ văng ra khắp nơi.

Tuy rằng tất cả mọi người đứng lúc nằm xuống, nhưng có mấy nhân viên đặc cần đã dùng thân thể để bảo vệ tổng thống phần lớn đều hy sinh vì nhiệm vụ, Trịnh Đan Thanh cũng bị thương, dưới ánh lửa chiếu rọi, sắc mặt Lý Nguyên càng thêm xấu xí.

Phi cơ trực thăng vừa đáp xuống bị nổ tung, phi công chết thảm, Lôi Hồng Phi nhất thời tức giận, lớn tiếng ra lệnh cho các đội viên toàn diện ngăn chặn hỏa lực đối phương.

Lăng Tử Hàn liên hệ với Vệ Thiên Vũ, muốn anh nghĩ cách, khiến lửa đạn của phản quân oanh tạc vào các phản quân đã tiến vào bên trong phủ tổng thống. Vệ Thiên Vũ đồng ý, lập tức thông qua hệ thống chỉ huy điều ra được hệ thống phản quân, sau đó có được các loại bố trí của phản quân, lập tức tuyên bố mệnh lệnh.

Không tới 1 phút đồng hồ, từ các xe tăng nằm bên ngoài phủ tổng thống không ngừng phát ra các lửa đạn bao trùm vài địa điểm trong phủ, đánh cho bọn chúng thất linh bát lạc, loạn thành một đoàn, hầu như hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Một phi cơ trực thăng khác đang lơ lửng trên không lập tức đáp xuống, thế nhưng, vừa dừng ổn trên sân thượng, thì phi công lại bị phản quân đang tập kích bắn chết.

Lăng Tử Hàn lớn tiếng nói: “Hồng Phi, anh lái đi.”

Lôi Hồng Phi đã từng là phi công máy bay tiêm kích ưu tú, lái phi cơ trực thăng hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng y vẫn kiên định cự tuyệt: “Anh là quan chỉ huy mặt trận, tuyệt không thể rời đi. Tử Hàn, em đi đi, mau lên.”

Hiện tại tình huống cấp bách, Lăng Tử Hàn không thể cùng y tranh chấp, xoay người mở cửa khoang thuyền, ôm lấy phi công đã hy sinh xuống đặt lên mặt đất, sau đó ngồi vào ghế lái.

Lôi Hồng Phi đưa Trịnh Đan Thanh cùng Lý Nguyên đưa lên máy bay, cấp thiết xua tay: “Mau bay lên, nhanh.”

Lôi Hồng Phi nhìn phi cơ trực thăng tiến vào tầng mây, sau đó cúi đầu, nhìn phi cơ trực thăng còn đang rực cháy cùng di thể của phi công trên mặt đất, oán hận mắng: “Tên chó Ban Dịch An, tao nhất định lấy mạng chó của mày.”

Đúng lúc này, Lâm Tĩnh liên lạc cùng y: “Chúng tôi lập tức tới Khê La, thêm 20 nữa sẽ chạy tới phủ tổng thống.”

“Được.” Lôi Hồng Phi lãnh tĩnh ở trên sân thượng, vừa quan sát tình hình chiến trường vừa vừa nói: “Tôi đang ở phủ tổng thống, Tử Hàn đang mang tổng thống đến tàu Thiên Nhai rồi. Hiện tại chúng tôi cần phải đột phá vòng vây đi ra ngoài, cậu dẫn người ở bên ngoài tiếp ứng cho chúng tôi.”

“Yes, sir.” Lâm Tĩnh thông qua mũ giáp không ngừng tiếp nhận tin tức chiến trường, cùng y thương lượng lộ tuyến đột phá vòng vây cùng phương án tiếp ứng.

Bởi vì đi phi cơ trực thăng tới, nên hắn chỉ mang theo hơn 20 người, tất cả đều là tinh anh trong trung đội đặc cần Phùng Thu Sinh. Sau khi cùng Lôi Hồng Phi thương lượng kế hoạch hành động, hắn lập tức liên hệ căn cứ đặc công, mệnh lệnh toàn bộ đặc công lưu tại đó xuất động, chạy tới phủ tổng thống, ở mấy con đường bên ngoài thực thi đánh nghi binh, đánh lừa bọn chúng, khiến kẻ địch không thể phán đoán chính xác.

Vì tránh cho người bụng dạ khó lường đánh lén, chung quanh phủ tổng thống đều là gò đất, sân rộng kiến thành hoặc là bãi cỏ công cộng, tiếp theo ra bên ngoài mới là kiến trúc, hơn nữa đều là kiến trúc thấp tầng, nếu muốn đánh, thì bọn đánh lén sẽ bị phát hiện khi núp dưới gò đất, mặc cho người khác xâu xé, còn bọn Lôi Hồng Phi muốn đột phá vòng vây đi ra ngoài, cũng rất khó tránh được kẻ địch. Toàn bộ đường ống ngầm trong phủ tổng thống đều có trang bị hệ thống bảo an tiên tiến, phòng vệ nghiêm mật, nếu như không có giấy thông hành, thì mỗi một phần cũng đều cực kỳ nguy hiểm. Dù trên mặt đất có đánh nhau kịch liệt thế nào, thì hệ thống bảo an ngầm cũng không hề bị phá hư, vì vậy kẻ địch không thể tiến vào từ đường ngầm, thì bọn họ cũng không thể từ đường ngầm đi ra. Đội viên đột kích có dù động lực, nhưng dù có mạo hiểm rút lui khỏi, cũng chỉ là một hy vọng nhỏ, mà nếu vậy thì có nghĩa là bỏ mặc vệ đội phủ tổng thống, mà sinh mạng của bọn họ cũng chưa chắc được đảm bảo. Lôi Hồng Phi không thể ra quyết định mạo hiểm như vậy. Đã từng kê vai chiến đấu, thì đó chính là chiến hữu, y không thể bỏ mặc họ lại, để bọn họ chờ chết trong khi chính mình bỏ chạy. Huống chi những đội viên đột kích y mang tới cũng đã có tử thương, người bị thương cần phải mang theo cùng, người chết cũng không thể tùy tiện bỏ xác lại, khiến kẻ địch chà đạp. Vì vậy, bọn họ chỉ có thể đột kích từ mặt đất đi ra ngoài, không còn đường nào khác.

Lôi Hồng Phi hạ lệnh, đem toàn bộ di thể đã hy sinh phân biệt rồi chuyển tới tầng hầm ngầm của Thiên Quyền Lâu cùng Ngọc Hành Lâu, sau đó theo kế hoạch phân đội chạy ra địa điểm tập trung, chuẩn bị đột phá vòng vây.

23. Chương 22

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Nhận được tin tổng thống đã rút lui an toàn khỏi đó, tư lệnh không quân B quốc Y Đức tướng quân hạ lệnh oanh tạc các khu chung quanh phủ tổng thống, yểm hộ bộ đội đặc chủng Trung Quốc cùng nhân viên phủ tổng thống đột phá vòng vây.

Dựa theo mệnh lệnh lúc trước của Lý Nguyên, phần lớn không quân đã nhảy dù đến khu vực bộ tư lệnh phản quân. Trải qua chuyển tiếp từ ban chỉ huy của Trương Hải Dương, Lôi Hồng Phi và tướng quân Y Đức liên lạc với nhau, xin y phái quân trợ giúp, vì vậy có một bộ phận không quân nhảy dù xuống khu vực chỉ định nằm ngoài phủ tổng thống, triển khai chiến đấu kịch liệt với phản quân.

Cùng lúc đó, các tiểu đội tinh anh từ căn cứ đặc công tách ra đánh giáp lá cà với phản quân, khó phân thắng bại.

Nhìn khói lửa không ngừng bay cao từ bên ngoài, lại nghe tiếng súng kịch liệt, Lôi Hồng Phi thời khắc chú ý hệ thống chỉ huy để tiếp nhận các tin tức nhận được, không lâu sau, binh lực vây quanh phủ tổng thống dần bị tản bết đi, liền xuất hiện mấy lỗ hổng. Lôi Hồng Phi quả nhiên hạ lệnh: “Toàn thể chú ý, đội 1 đột phá phía trước, nhân viên công tác cùng vệ đội bảo hộ phủ tổng thống theo sát phía sau, đội 2 yểm hộ, đội 3 theo tôi chặn phía sau. Hành động!”

Một đoàn xe chống đạn rít gào, từ phía bên cửa nhỏ phá chướng ngại vật trên đường, cuộn cuộn trào ra.

Những chiếc xe chống đạn này vốn là của tổng thống, phó tổng thống cùng nhân viên các cấp đi theo bảo hộ, thường đậu ở gara ngầm, may là trong trận chiến dữ dội vừa rồi không có bị phá hỏng, nên lúc này đúng lúc được dùng tới.

Vị trí này phản quân lưu lại không còn nhiều, đạn thừa thốt bắn tới, nhưng không cách nào xuyên thấu qua được xe bọc thép cùng thủy tinh chống đạn. Đặc công mở đường phía trước chuẩn xác đánh trả, bắn chết không ít kẻ địch. Vệ đội phủ tổng thống cùng bộ đội đặc chủng yểm hộ phía sau cũng bắn ra được một loạt đạn, ngăn chặn hỏa lực của kẻ địch.

Lôi Hồng Phi mang theo đội 3 chặn ở phía sau dùng xe việt dã bình thường, tính năng mặc dù tốt cũng không thể chống đạn. Quân sĩ trên xe không có chút sợ hãi, tâm tình đều rất phấn khởi. Bộ đội đặc chủng lái xe nhấn mạnh chân ga, tựa như đang lái một chiếc xe tăng, gào thét tiến ra bãi cỏ, phá nát đồng xác xe, chạy qua thì thể nằm ngang dọc được đồng cát công sự che chắn, theo đoàn xe phía trước hướng tới quân cảng Tây Nãi Loan như bay. Bọn họ từ nơi đó sẽ leo lên tàu bảo vệ đạn đạo do tướng quân Tống Đình phái tới tiếp ứng, rút về hạm đội Trương Hải Dương.

Đoàn xe phản quân từ nơi khác chạy tới đuổi theo bọn họ, súng trường đột kích trên xe không ngừng phụt lên lửa cháy, thỉnh thoảng lại có đạn hỏa tiễn bay về phía bọn họ. Xe bọn họ linh xảo lách trái né phải,

tránh được đường đạn. Tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, nhưng bọn họ lại không quan tâm lắm, chỉ toàn lực đánh trả súng trường đột kích, lựa đạn, hỏa tiễn, tựa như bão tố bao trùm tất cả, đánh cho đoàn xe truy kích của địch tan rã. Thế nhưng, không lâu sau, càng có nhiều kẻ địch bốn phương tám hướng vây quanh tới chỗ họ.

Đạn vũ bay ngang bên người Lôi Hồng Phi, không ngừng có binh sĩ bị thương ngã xuống, cuối cùng ngay cả lái xe cũng bị trúng đạn ngay đùi, không thể nhấn chân ga. Y vốn đang ở phía sau đối bắn với kẻ địch, lúc này lập tức nhảy lên phía trước, cùng lái xe đổi vị trí, lái nhanh về phía trước. Chiến sĩ kia băng bó vết thương xong, cầm lấy súng quay ra phía cửa sổ bắn trả, một chuỗi đạn bắn bay ra ngoài, chặn lại mấy chiến xe đang ào ra, ngăn tiến sự tiến công của địch.

Thủy tinh cửa sổ xe bọn họ đã không còn nữa, càng chạy nhanh thì gió mạnh càng ào tới trước mặt, tựa như làn dao thổi qua khuôn mặt bọn họ. Lôi Hồng Phi lại không chú ý tới, căn cứ vào tình huống chung quanh mà đúng lúc chuyển động phương hướng, hoặc phanh lại, hoặc tăng tốc, vừa phải lưu tâm nghe tiếng trò chuyện truyền đến từ tai nghe, tùy thời tuyên bố mệnh lệnh.

Đang trong lúc đánh bắn kịch liệt, trong tai y truyền đến tiếng nói của Lâm Tĩnh: “Hồng Phi, tôi tới rồi.”

Lôi Hồng Phi còn chưa kịp trả lời, liền nghe được một tiếng nổ vang từ không trung truyền đến, càng ngày càng vang, sau đó xe hai bên đồng thời vang lên tiếng đạn cùng với tiếng nổ mạnh của đạn hỏa tiễn. Trên mặt đất vung lên bụi bặm, hai phi cơ trực thăng vũ trang lập tức hạ xuống dưới, quay đầu ở ngay phía trước bọn họ, lần thứ hai lao xuống, bắn trả. Kẻ địch méo mó rồi ngã xuống trong cơn mưa đạn, xe hơi của truy binh cũng bị nổ tung, thế tiến công nhất thời yếu bớt.

Lôi Hồng Phi cất cao giọng nói: “Đánh rất hay.”

Lâm Tĩnh cúi đầu nở nụ cười, nhưng không nói gì, mà bắt đầu hạ lệnh cho các trung đội đặc cần mà hẳn mang tới đang đổ bộ xuống dưới. Hai phi cơ trực thăng thả dây thừng, các đặc công từng người một nhanh chóng nhảy xuống mặt đất.

Lâm Tĩnh sau khi xuống được mặt đất, nói với Lôi Hồng Phi: “Các anh mau dùng tốc độ nhanh nhất lui đi, chúng tôi sẽ yểm hộ.”

Lôi Hồng Phi chân chờ một chút, liền nghe được trong không trung truyền đến máy bay nổ vang. Vài cái phi cơ trực thăng bay tới, như là Lục quân của phản quân tới. Chúng ngừng trên không, vài đạn đạo bay về phía phi cơ trực thăng của đặc công đang dừng lơ lửng trên không.

Lâm Tĩnh vừa nhìn là biết không thể nào tránh kịp, lập tức hạ lệnh cho phi công: “Nhảy xuống.”

Hai người phi công nhảy ra khỏi chỗ, nắm chặt dây thừng nhảy xuống dưới. Còn chưa kịp đứng vững, thì hai phi cơ trực thăng kia đều trúng đạn nổ tung, trong không trung biến thành hai đốm lửa lớn, lao thẳng xuống phía dưới. Các đội viên đặc cần gần đó đều nhanh chóng chạy ra chỗ khác, ngã xuống các ổ đất công sự để che chắn, tránh tàn phiến khung máy móc văng khắp nơi.

Vài cái cánh máy bay lao xuống phía dưới, lao thẳng xuống ngay chỗ xe của Lôi Hồng Phi và đoàn xe đang đi phía trước của y.

Lôi Hồng Phi lớn tiếng hạ lệnh: “Tiểu đội 3, ẩn nấp. Các tiểu đội khác không đổi hướng, tiếp tục đi tới.” Nói xong, y liền bẻ tay lái, đâm mạnh vào một nhà dân gần đó.

Trong phòng không có một bóng người, có lẽ cả nhà này đã sớm bỏ chạy hoặc là trốn ở một chỗ tương đối an toàn. Lôi Hồng Phi vừa giúp đỡ các chiến sĩ bị thương ở trên xe xuống, vừa liên lạc với tướng quân Y Đức, nói rõ tình hình nơi đây cùng phương vị của y, xin y phái binh tới trợ giúp.

Chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, khiến tòa nhà bọn họ đang đứng cũng chấn động, thủy tinh bị chấn nát, trần nhà cùng các vật trang sức trên tường không ngừng rơi xuống, thanh âm cách cách không dứt bên tai.

Các tòa kiến trúc ở gần biển đều có thể chống được động đất cấp 8 cùng bão siêu cường, vì vậy nhà dân này còn có thể trụ lại, hai quả đạn đạo oanh kích, Lôi Hồng Phi nhảy lên ngoài cửa sổ, tỉ mỉ quan sát đích tình bên ngoài, song song gọi Lâm Tĩnh: “Cậu ở đâu rồi? Tình hình thế nào? Có bị thương không?”

“No, sir.” Lâm Tĩnh rất lãnh tĩnh. “Tôi lập tức tới chỗ anh đây, anh đừng nhúc nhích, chờ tôi tới.”

“Được,” Lôi Hồng Phi đáp ứng, quay người lấy đạn hỏa tiễn từ trong xe ra, nhìn những thứ còn thừa lại ở bên trong, liền nhắm vào phi cơ trực thăng đang lao xuống về phía mình, quả đoán mà nhấn nút bắn.

Khói trắng từ đạn đạo kia nhàn nhạt xông thẳng lên trời, bắn nát bảy phi cơ trực thăng vũ trang kia. Khiến các máy bay đang theo sát bên cạnh nó lập tức tản ra, nhanh chóng bay lên cao.

Đúng lúc này, có 4 máy bay tiêm kích chui ra tầng mây, nhắm ngay chúng nó mãnh liệt nổ súng. vài phi cơ trực thăng lục tục toát ra khói đen, có cái nổ tung ngay không trung, kéo theo làn khói đen rớt xuống đất. 4 máy bay tiêm kích gào thét, từ phía xa đánh 1 vòng cung, bay tới phía bên này.

Một phi cơ trực thăng lung lay lắc lắc tà tà hạ xuống, quay đầu đối diện với nhà dân chỗ Lôi Hồng Phi đang ở. Phi công sắp chết cũng muốn kéo theo người chết chung, liền giãy dụa nhấn cái nút phóng đạn ra.

Lúc này, Lâm Tĩnh đã chạy được tới trước cửa sổ mà Lôi Hồng Phi ẩn dấu, hai tay chống lên khung cửa sổ, định nhảy vào.

Hắn vừa phóng người lên, Lôi Hồng Phi hô to một tiếng “Nằm xuống,” song song xuất thủ như điện, ôm ngang lấy người hắn, hung hăng kéo vào trong phòng, đặt ở dưới thân.

Đạn đạo bay qua cửa sổ, đâm thẳng vào trong xe việt dã đã bị sofa ngăn chặn, lập tức nổ tung.

Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy kinh phong đập vào mặt, khiến hắn không cách nào mở mắt ra được. người nằm đè trên người hắn hừ 1 tiếng, sau đó cảm giác được cổ vai một một luồng khí lạnh ập vào mặt.

Trong lòng hắn kịch chấn, nghiêng đầu vừa nhìn, chỉ thấy máu đỏ tươi như suối phun từ đầu vai Lôi Hồng Phi tuôn ra, trong khoảnh khắc y ngã nhào xuống người hắn.

24. Chương 23

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh cảm thấy không thể thở được.

Máu nóng trên người mang theo nhiệt độ tựa như ngọn lửa, cho dù cách 1 lớp áo chống đạn, cũng khiến hắn cảm thấy được sự đau đớn giống như bị bỏng.

Hắn cẩn thận nghiêng người qua, ôm lấy Lôi Hồng Phi, chậm rãi đặt lên mặt đất, sau đó thẳng người lên, lấy chiếc túi sau lưng, móc lấy túi cấp cứu bên trong. Trong lúc hoảng loạn, bỗng nhiên hắn mới nhớ, thuốc cùng túi cấp cứu mà mình mang theo đều đưa cho Lạc Mẫn dùng hết, sau đó một đường nhanh chóng chạy về, hoàn toàn không kịp bỏ thêm vào.

Hắn hét vào trong tai nghe: “Bác sĩ, bác sĩ, lập tức lại đây, mau! Tôi cần thuốc cầm máu, thuốc giảm nhiệt, với lại cần một bịch máu lớn, mau!” Nói xong, tay hắn mò lấy được vải băng cầm máu, lập tức rút ra, nhanh chóng thắt chặt phần chi cụt của Lôi Hồng Phi.

Hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhưng Lôi Hồng Phi cũng rất trấn định. Y đau đến cắn chặt răng, trên trán cũng thấm đầy mồ hôi. Nhìn Lâm Tĩnh có chút hỗn loạn, y liền cật mạnh mà nói: “Cậu đừng hoảng, tôi không sao ...”

“Anh đừng nói.” Lâm Tĩnh thở sâu, lớn tiếng nói. “Trong phòng còn có người không? Có túi cấp cứu không? Có thuốc không? Có bịch máu không?”

Mấy chiến sĩ trong phòng đều bị thương, vừa mới nghe thấy Lôi Hồng Phi hô lên “Nằm xuống” thì đều đứng lúc nép vào trong góc tường, tuy rằng không còn người nào bị thương nữa, nhưng lại bị tiếng nổ lớn khiến cho đầu văng mắt hoa, cần phải nghỉ 1 chút mới có thể bình tĩnh lại được. Nghe thấy Lâm Tĩnh hỏi, bọn họ vẫn chưa ai thanh tỉnh toàn bộ, nhưng vẫn theo bản năng đáp: “Ồ chỗ tôi có.”

Lâm Tĩnh lập tức ào người chạy tới đó, cầm lấy ba lô nằm bên cạnh họ cách đó không xa.

Quân y chiến địa do Lôi Hồng Phi mang đến lúc chạy tới được nơi, Lâm Tĩnh đã chích cho y vài mũi thuốc tê, tiến hành xử lý vết thương cho y, cẩn thận băng bó, sau đó mới bắt đầu mang bịch máu truyền máu cho y.

Quân y tuổi trẻ thuộc bộ đội đặc chủng kia vừa nhìn thấy vết thương của Lôi Hồng Phi ngây ngẩn cả người, sau đó trên mặt đất không ngừng tìm kiếm cánh tay phải bị đứt của tướng quân mình, chỉ cần trong vòng 2 tiếng chạy về được hàng không mẫu hạm, thì cánh tay này có thể nối lại được.

Sắc mặt Lôi Hồng Phi trắng bệch, nhưng thần chí vẫn đang thanh tỉnh. Y không nhìn thấy quân y đang làm cái gì, nhưng lại có thể nghĩ ra được, trong đó trầm giọng nói qua tai nghe: “Bác sĩ, bên kia còn có mấy thương binh, đi trị liệu cho bọn họ đi.”

Quân y quay đầu nhìn về phía y, đau lòng mà nói: “Tư lệnh, tay của anh ...”

“Mạng người quan trọng hơn.” Lôi Hồng Phi chặn lời của y, kiên quyết. “Chúng ta không có nhân viên dự thừa để mang cánh tay kia về. Anh cứ việc xử lý vết thương cho các thương binh thật tốt, cần phải mang hết toàn bộ người của chúng ta quay về.”

“... Yes, sir.” Quân y rất khó chấp nhận, nhưng vẫn tiếp thu mệnh lệnh, lập tức chạy tới bên góc tường, bắt đầu trị liệu cho các thương binh.

“Mẹ nó, đau chết tao rồi!” Lôi Hồng Phi thấp giọng mắng, nhưng trong thanh âm vẫn chứa sự trêu chọc. “Lão Lâm, có thuốc không? Châm 1 điếu coi.”

“Hút thuốc có hại cho sức khỏe.” Lâm Tĩnh nỗ lực chống đỡ, vẫn như bình thường cùng y nói chuyện phiếm. “Trong quân đội cấm hút thuốc, anh lại là tư lệnh lại muốn dẫn đầu vi phạm quân quy?”

Lôi Hồng Phi nở nụ cười: “Này tham mưu trưởng ... có thể dĩ quyền mưu tư một chút hay không vậy?”

“Đừng mơ!” Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn y “Chờ cho anh dưỡng thương tốt rồi, lúc đó tôi có thể đồng ý cho anh hút 1 chút.”

“Thật nhỏ mọn.” Lôi Hồng Phi nhìn hấn, cười tủm tỉm mà nói. “Cậu gây quá đi, sao rồi? Cực lắm à?”

Lâm Tĩnh nhìn y, một lát mới nói: “Tôi bị say tàu trên biển.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha: “Cậu cũng có ngày hôm nay sao, thực sự là vui quá đi thôi. Chờ khi về tới Bắc Kinh, phải để cho người làm anh này dạy cho cậu mấy chiêu, đảm bảo tương lai cậu sẽ biến thành Lãng Lý Bạch Điều (1), dù trên biển có gặp sóng to cỡ nào cũng sẽ không say nữa ...” Cười cười, thanh âm của y càng ngày càng nhẹ, dần dần rơi vào hôn mê.

Lâm Tĩnh từ lúc biết y cho đến bây giờ, đã nhiều năm qua đi, chưa từng thấy qua bộ dáng lúc này của y, sắc mặt tái mét, hơi thở mỏng manh, mà toàn bộ chuyện này, đều là vì cứu hần. Nếu như không phải Lôi Hồng Phi hết sức kéo lấy người hần lại, thì đạn đạo bay tới sẽ trực tiếp xuyên thủng thân thể hần, sau đó nổ tung trước mặt y. Cánh tay Lôi Hồng Phi bị mảnh đạn sắc bén trong nháy mắt chặt đứt, nếu như không phải Lôi Hồng Phi phản ứng linh mẫn, tay mắt lanh lẹ, dùng thân thể bảo hộ hần, thì hần sẽ không có bất kì cơ hội sống nào.

Nhìn Lôi Hồng Phi bất tỉnh nhân sự, hần hơi hoảng hốt một chút, lập tức phục hồi tinh thần lại, nghĩ cách liên lạc tư lệnh Trương Hải Dương của hạm đội, xin hần phái phi cơ trực thăng lại đây tiếp thương binh. Đồng thời, dựa theo trình tự, sau khi Lôi Hồng Phi bị thương, mất đi năng lực chỉ huy, thì sẽ do hần tiếp nhận chỉ huy, hần liền điều chỉnh đến kênh tác chiến của bộ đội đặc chủng, muốn chiến đội hải quân và lục quân lập tức xuất động, binh chia làm hai đường, phân biệt từ Tây Nãi Loan cùng Khê La tiến lên đất liền, hướng thẳng đến chiến trường nội thành.

Bên ngoài vẫn còn đang chiến đấu kịch liệt, bởi vì có không quân do tướng quân Y Đức phái tới trợ giúp, nên bọn họ đã đảo ngược được tình thế. Phần quân thương vong thảm trọng, đã không còn khả năng tiếp tục truy giết bọn họ, giăng cơ hơn 1 tiếng, bắt đầu rút lui khỏi.

Quân y sau khi xử lý vết thương cho mấy thương binh kia xong, liền lại đây tiếp nhận bạch máu trên tay Lâm Tĩnh, thay hần chăm sóc cho Lôi Hồng Phi, để hần có thể rảnh tay mà ra trận, chuyên tâm chỉ huy chiến đấu.

Lâm Tĩnh không dám đi tìm cánh tay trong vũng máu kia. Lúc đi về phía góc tường đến lấy ba lô, đã từng kinh hãi thoáng nhìn, cánh tay bị đứt kia đã chảy sạch máu, cánh tay bị nổ đến huyết nhục không rõ, không thành hình dạng, còn mảnh đạn nóng hổi đang dính chặt vào phần thịt lòi ra lại có khói trắng nhàn nhạt, khiến hần trong lòng căng thẳng, trực giác cho hần biết rằng, cánh tay kia kỳ thực đã bị phế đi, dù có nhặt trở lại cũng vô dụng. Hần chừa lại vị trí mà nãy giờ hần ngồi bên cạnh Lôi Hồng Phi cho quân y, ép buộc chính mình tập trung lực chú ý, chỉ huy bộ đội đặc chủng Trung Quốc hiện có cùng đặc công B quốc phát động phản kích.

Ngay lúc phi cơ trực thăng từ tàu hàng không mẫu hạm Thiên Nhai bay tới, bọn họ đã quét sạch tàn quân, thanh lý được một bãi đáp rộng. Phi cơ âm âm đáp xuống, còn chưa dừng hần trên đất, Lâm Tĩnh liền mang theo 3 chiến sĩ, dùng cáng cứu thương gấp gấp đưa Lôi Hồng Phi tiến lên, đặt y vào trong phi cơ. Các thương binh bị thương nặng khác cũng lần lượt từng người được đưa lên, ngồi ở trong cabin.

Phi cơ trực thăng rất nhanh bay lên không, hướng thẳng ra phía biển, đến thẳng phía hàng không mẫu hạm. Máy bay tiêm kích từ hàng không mẫu hạm phái ra đi theo hộ tống đang tạo thành đội hình vẫn luôn ở chung quanh, đảm bảo sự an toàn cho phi cơ trực thăng.

Lâm Tĩnh không có trở lại cùng với đoàn phi cơ kia, tuy rằng hần lo lắng tột đỉnh, thế nhưng thân là quan chỉ huy mặt trận, chức trách này khiến hần bắt buộc phải vẫn duy trì lãnh tĩnh lý trí. Chiến đấu vẫn chưa chưa kết thúc, hần phải ở lại chiến trường, hoàn thành nhiệm vụ.

Ngay khi phi cơ trực thăng chở Lôi Hồng Phi đáp xuống được boong tàu trên hàng không mẫu hạm Thiên Nhai, thì Lăng Tử Hàn cùng Trương Hải Dương đều đang ở đó.

Không ai dám lớn tiếng, chỉ có tiếng ra lệnh ngằn nhẹ, mỗi người cứ thế mà nhanh chóng hành động.

Lôi Hồng Phi được đưa xuống từ phi cơ, lập tức đưa vào phòng cấp cứu. Cánh tay bị đứt liền kia vẫn được quân y không cam lòng nhặt lên lại, đặt lên băng cứu thương, cùng y quay trở về.

Ánh sáng mặt trời từ ngoài khơi dần hiện lên, ánh kim hồng điểm lệ quang mang bắt đầu rọi sáng vạn sự vạn vật. Lôi Hồng Phi cả người đẫm máu, an tĩnh nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng bệch dưới ánh bình minh càng mang nét thần thánh bi tráng.

Từ nửa thế kỷ trước tới nay, đây là lần đầu tiên có tướng quân tự mình ra trận, trong cuộc chiến bị thương, đồng thời còn nặng tới như vậy, khiến toàn bộ các quân sĩ có mặt ở trên boong tàu đều mang vẻ mặt trang nghiêm, nhưng động tác cực kỳ nhanh chóng, bước chân như bay, đưa Lôi Hồng Phi hướng thẳng vào phòng, đặt y yên tĩnh lên bàn giải phẫu.

Lăng Tử Hàn vừa mới cứu ra được Vệ Thiên Vũ bị thương nặng tới đe dọa tính mạng từ chiến trường ra, lại tận mắt nhìn thấy người bạn thân từ nhỏ cùng nhau lớn lên lâm vào cảnh sống chết chưa rõ, trong lòng không khỏi khổ sở. Tuy rằng trên mặt cậu vẫn bất động thanh sắc, nhưng ở sâu trong đáy mắt đã hiện rõ lo lắng và bi thống dày đặc. Cậu đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, nhìn quân y bận rộn tiến tiến xuất xuất, một lát mới nói: “Phải nhanh chóng sắp xếp máy bay, đưa toàn bộ thương binh trở về nước trị liệu.”

Ngay khi phái đội máy bay từ hàng mẫu đi đón Lôi Hồng Phi, thì Trương Hải Dương đã lập tức liên lạc với bộ quốc phòng, bên kia đã sắp xếp việc tiếp nhận thương binh quay về Bắc Kinh, lúc này thấy Lôi Hồng Phi bị thương nặng như vậy, hẳn cũng lòng nóng như lửa đốt, lập tức nói. “Anh sẽ đi thúc họ.” liền xoay người chạy tới phòng chỉ huy.**HẾT CHƯƠNG 23**

(1) Trương Thuận, ngoại hiệu Lăng Lý Bạch Điều là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy Hử. Trương Thuận xếp thứ 30 trong 108 vị đầu lĩnh Lương Sơn Bạc và xếp thứ 30 trong 36 vị sao Thiên Cương, được sao Thiên Tồn Tinh chiếu mệnh.

Thủy Hử mô tả Trương Thuận ước chừng ba mươi hai, ba mươi ba tuổi, mình cao sáu thước, râu mọc ba chòm, bơi lặn rất giỏi.

Hai anh em Trương Hoàn, Trương Thuận sống với nhau tại Yết Dương Lĩnh (nay thuộc Cửu Giang, Giang Tây). Hai anh em thường giả dạng là lái đò trên sông Tầm Dương và cướp của khách khi đò giữa nơi sông nước. Sau này, Trương Thuận dời đi Giang Châu (nay là Giang Tây) làm nghề lái cá.

25. Chương 24

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Chiến tranh phát sinh tại B quốc đã khiến toàn thế giới chú ý, nhưng chiến dịch bình định chỉ tiến hành trong vòng 1 tuần lễ là kết thúc.

Trương Hải Dương chỉ huy hạm đội di chuyển về hướng nam, hấp dẫn sự chú ý của phản quân, nhưng khi lên đất liền lại lặng lẽ đi về hướng bắc. Ninh Giác Phi dẫn theo đội đột kích Thiểm Điện phối hợp cùng với quân thiết giáp lục quân trên đất liền cùng nhau phát động tấn công ngược, thẳng vào ban chỉ huy phản quân. Lâm Tĩnh dẫn theo đại đội đặc công cướp lại được phủ tổng thống cùng đài truyền hình quốc gia mà phản quân đã chiếm lĩnh, cứu ra được các thành viên nội các đã bị bắt trói.

Lăng Tử Hàn mang tai nghe, nhìn màn hình lớn trên tường, xem Chu Tự đã trở lại phủ tổng thống đang phát biểu trên TV, trấn an lòng dân.

Lúc này, chiến đấu vẫn còn đang tiếp tục, thế nhưng đại cục đã định. So với chiến tranh của một quốc gia ở nơi xa xôi kia, thì Lăng Tử Hàn càng quan tâm tới thương thế của Vệ Thiên Vũ, Lôi Hồng Phi, Lạc Mẫn hơn, cùng với bệnh tình của Lý Nguyên. Người khiến cậu phải lo còn nhiều lắm, điều này khiến cậu có cảm giác như lao lực quá độ.

Nghe Chu Tự phát biểu xong, cậu tháo tai nghe xuống để qua 1 bên, quay đầu nhìn về phía giường bệnh.

Lôi Hồng Phi đã hôn mê 2 ngày rồi, dựa theo phán đoán của Đồng Duyệt, hiện tại y đã sắp tỉnh lại. Lăng Tử Hàn liền canh giữ tại chỗ này, hy vọng sau khi y tỉnh lại, người đầu tiên y nhìn thấy sẽ là mình, như vậy tâm tình y cũng sẽ đỡ hơn được 1 chút.

Là một danh tướng còn trẻ, mà lại mất đi 1 cánh tay, đây là một tổn thương rất lớn. Tuy rằng hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển cao, có thể dễ dàng làm ra tay chân giả để thay thế, nhưng dù sao giả cũng là giả. Dù thế nào đi nữa, thì tổn thương này cũng để lại một cú shock lớn đối với lòng người.

Tình hình sức khỏe của Lôi Hồng Phi luôn luôn rất tốt, với bác sĩ mà nói, thì nhìn các số liệu sẽ biết ngay, nhất là Đồng Duyệt luôn toàn tâm xử lý tình huống siêu cấp phức tạp đặc thù của Lăng Tử Hàn, thì việc đưa ra được phán đoán thời gian tỉnh lại của Lôi Hồng Phi là rất đơn giản. Hắn nói Lôi Hồng Phi trước 4h chiều nay sẽ tỉnh lại, Lôi Hồng Phi đúng 3h47 liền mở mắt.

Miệng vết thương của y khá lớn, nhất định khi tỉnh lại sẽ đau nhức không thể nào chịu nổi. Lăng Tử Hàn lo lắng nhìn y, trong lòng tính toán, chỉ cần y vừa mở mắt sẽ lập tức gọi bác sĩ tới chích thuốc giảm đau cho y.

Lôi Hồng Phi tỉnh lại, đập vào mắt đầu tiên chính là khuôn mặt của Lăng Tử Hàn. Nhìn nét mặt lo lắng của cậu, Lôi Hồng Phi chỉ cảm thấy cả người thư thái, nhất thời mặt mày rạng rỡ, đang muốn mở miệng đưa 2 câu, thì một trận đau đớn kịch liệt liền như sét đánh ngang thân, trong nháy mắt lan khắp toàn thân, khiến y không kịp phòng bị, đau đớn hừ 1 tiếng. Lúc này y mới nhớ ra được bản thân mình đang bị thương, nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đau, không nói tiếng nào.

Sắc mặt của y trắng bệch, trên trán thấm ra mồ hôi hột lớn, Lăng Tử Hàn càng thêm lo lắng, đưa tay nhấn nút gọi bác sĩ ngay đầu giường, Đồng Duyệt cũng vội vã chạy vào. Trên tay hắn cầm theo thuốc, nhanh

chóng tiêm vào trong bình truyền dịch, sau đó nhìn kỹ số liệu ở trên máy giám sát ngay bên cạnh giường bệnh.

Lăng Tử Hàn không có quấy rầy hấn, vẫn nhẹ giọng nói chuyện với Lôi Hồng Phi: “Chúng ta đã trở về rồi. Anh mới vừa làm xong phẫu thuật, không còn vấn đề gì nữa đâu.”

Lôi Hồng Phi đau đến run nhẹ. Qua được vài phút, thuốc giảm đau của Đồng Duyệt đã bắt đầu có tác dụng, y cảm giác được đau đớn dần dần giảm bớt, lúc này mới thả lỏng, có thể cười.

“Tử Hàn.” y khoái trá mà nói. “Em cùng anh trở về à?”

“Đúng.” Lăng Tử Hàn gật đầu. “Em lo lắng, nên cứ đi theo bệnh nhân trở về cùng.”

Lôi Hồng Phi ha hả nở nụ cười một hồi, bỗng nhiên suy nghĩ 1 chút, quan tâm hỏi: “Chiến trận bên kia thế nào rồi? Lâm Tĩnh, Giác Phi đâu? Bọn họ có ổn không?”

“Còn đang đánh, phản quân đã tiếp tục lui bại rồi. Lâm Tĩnh cùng Giác Phi đều rất tốt.” Lăng Tử Hàn mỉm cười nói. “Lâm Tĩnh đã cướp lại được phủ tổng thống, còn có đài truyền hình quốc gia nữa. Giác Phi đã lao thẳng tới ban chỉ huy phản quân, thế như chẻ tre.”

“Thật tốt quá.” Lôi Hồng Phi yên tâm, nằm ở đó cười haha. “Một trận này đánh đã thật đó nha, tất cả mọi người đều đã ghiền.”

Lăng Tử Hàn đứng dậy đi vào phòng tắm, dùng nước nóng thấm ướt khăn lông, đi ra cẩn thận lau khô mồ hôi trên mặt của Lôi Hồng Phi, sau đó chà lau cổ, ngực y. Tay cậu rất nhẹ, vẫn rất cẩn thận, khiến Lôi Hồng Phi cảm giác rất thoải mái.

Chờ cậu đi vào phòng tắm giặt khăn, Đồng Duyệt mới cười nói: “Hồng Phi, vết thương của con sẽ mau lành thôi. Chú đã trang bị cho con một bàn tay giả mới được nghiên cứu ra, chờ thích ứng được rồi, vừa ráp xong cảm giác sẽ không khác gì tay thật cả. Công dụng chính của bàn tay giả này chính là trong quá trình nghiên cứu bệnh cho Tử Hàn mà phát hiện ra được, không giống với các chân tay giả thông thường đâu.”

“Thật à?” Lôi Hồng Phi vui mừng. “Vậy thật tốt quá.” Khiến y hài lòng không phải là có một bàn tay giả mới vừa ráp xong vào người rất tốt, mà là bàn tay giả này là vì Lăng Tử Hàn mà được nghiên cứu ra.

Đồng Duyệt tất nhiên biết suy nghĩ của y, không khỏi sờ sờ khuôn mặt y, nhẹ cười: “Nhóc con này, bị thương nặng tới vậy mà còn duy trì được tâm trạng vui vẻ, thật rất giỏi. Chú tin rằng, con nhất định sẽ mau chóng hồi phục, tạo ra được kỳ tích.”

“Cám ơn chú Đồng.” Lôi Hồng Phi cười hì hì nhìn hấn. “Chủ yếu là do y thuật của chú cao minh, nếu như thật có kỳ tích, cũng là do chú tạo ra thôi.”

“Nhóc con này, thực sự là càng ngày càng biết nói chuyện nha.” Đồng Duyệt lại xoa nhẹ khuôn mặt y, lúc này mới quay đầu nói với Lăng Tử Hàn. “Ba đã tới căn tin bệnh viện để dặn dò đặc biệt họ chuẩn bị món canh trứng gà táo đỏ bổ huyết dưỡng khí, một lát nữa họ sẽ đưa tới đây.”

“Dạ.” Lăng Tử Hàn gật đầu. “Con sẽ đút cho y uống.”

“Con cũng uống chút đi, còn Thiên Vũ nữa.” Đồng Duyệt thở dài. “Thật là, đánh xong 1 trận, bọn họ ai cũng bị thương nặng hết, khiến người ta nhìn thôi cũng khó chịu trong lòng, hoàn hảo là con bình an vô sự.”

Lăng Tử Hàn còn chưa nói gì, Lôi Hồng Phi thân thiết mà hỏi thăm: “Thiên Vũ bị thương à? Có nặng không? Còn ai bị thương nữa không?”

Lăng Tử Hàn đi tới bên giường, nhẹ giọng trả lời: “Vết thương của Thiên Vũ khá nặng, còn có bạn đời của phó tổng thống B quốc cũng bị thương nặng, thế nhưng không có nguy hiểm tính mạng.”

“À.” Lôi Hồng Phi yên tâm, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, lập tức nói. “Em đi chăm sóc cho Thiên Vũ đi, anh ở đây không cần lo đâu, không có việc gì đâu.”

“Em biết tính toán mà.” Lăng Tử Hàn ngồi ở bên giường, cười hỏi y. “Có muốn uống nước không?”

Lôi Hồng Phi trừng mắt nhìn, nhưng Lăng Tử Hàn đã quyết tâm, thể hiện rõ là phải chăm sóc cho mình trước, trong lòng thật cao hứng, liền đáp ứng: “Muốn.”

Lăng Tử Hàn cầm lấy ly nước, đi tới vòi nước trên tường được dùng để cung cấp nước tinh khiết để uống, đo nhiệt độ 1 chút, sau đó cầm lấy ống hút, đưa đến bên miệng y.

Đồng Duyệt nhìn cảnh hai người họ ở chung, cảm giác rất thoải mái, liền không nói gì nữa, lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Lôi Hồng Phi uống xong được không bao lâu, thì Lôi Chấn liền đẩy cửa vào.

Đứa con ruột của mình bị thương nặng, mất 1 cánh tay, khiến ông hầu như trắng đêm không ngủ, còn không dám nói cho vợ mình biết, sợ bà chịu không nổi cú shock, càng họa vô đơn chí. Ở nơi xa chiến đấu kịch liệt, ông phải canh giữ ngay tại bộ quốc phòng, không có biện pháp nào canh giữ ở bệnh viện, chỉ có thể nhờ Đồng Duyệt, lúc nào con ông tỉnh liền thông báo cho ông biết, ông sẽ lập tức chạy tới.

Thấy Lôi Chấn Lăng Tử Hàn vội vã đứng lên, “Bác Lôi.”

“À, Tử Hàn.” Thấy cậu đang chăm sóc con mình, Lôi Chấn rất vui mừng. “Cực cho con rồi.”

“Dạ không cực.” Lăng Tử Hàn liền nhanh chóng tiến lên lấy ghế, để ông ngồi bên cạnh Lôi Hồng Phi. “Bác Lôi, con tới căn tin lấy canh gà, hai người trò chuyện nhé.”

“Được.” Lôi Chấn cười gật đầu, nhìn cậu đi ra ngoài, lúc này mới thu lại nụ cười, có chút khó chịu nhìn con trai mình, từ lúc chào đời cho tới này, đây là lần đầu tiên, thanh âm của ông khi nói chuyện với con mình cực kỳ dịu dàng. “Hồng Phi, con cảm thấy thế nào rồi?”

Trước mặt cha mình, Lôi Hồng Phi không hề cố chống đỡ nữa, trên mặt mang chút cay đắng mà nói: “Cha, con không còn 1 cánh tay nữa, đã tàn phế rồi.”

“Bậy bạ.” Lôi Chấn quát nhẹ. “Chỉ là mất 1 cánh tay thôi, có gì nghiêm trọng đâu nào? Lấp tay giả vào, lại là một hảo hán.”

Lôi Hồng Phi thở dài 1 hơi, cúi đầu mà nói: “Cha, lúc này con thật sự hết hy vọng rồi.”

Lôi Chấn ngẩn ra, lập tức hiểu được, điều y nói không phải là sự nghiệp, cũng không phải tương lai, mà là tình cảm với Lăng Tử Hàn. Trầm mặc một hồi, Lôi Chấn cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể rỗng tuếch an ủi con trai. “Chỉ cần người còn đó, thì còn có hy vọng. Con cứ dưỡng thương cho tốt trước đã, đây mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Dạ, con biết rồi.” Lôi Hồng Phi không muốn khiến cha mình lo lắng nhiều, vì vậy lại khôi phục dáng cười, lúc nói chuyện với cha mình vẫn không ngừng nói về chiến sự B quốc vẫn chưa kết thúc.

26. Chương 25

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Nửa tháng sau, Lâm Tinh nhận được mệnh lệnh của tổng tham, muốn hấn kết thúc nhiệm vụ tại B quốc, lập tức quay về Bắc Kinh.

Lôi Hồng Phi trọng thương, hấn cùng Ninh Giác Phi phải có 1 người tiếp nhận chỉ huy, quay về bộ tư lệnh tọa trấn, việc bình định B quốc cũng không phải chuyện lớn, không cần để hai quan chỉ huy cao cấp đặc chiến để lại nơi đó, bởi vậy điều Lâm Tinh về nước. Các bộ môn lần lượt phân chia công hàm cho cục quốc an B quốc, sau khi hiệp thương việc này, hy vọng Lâm Tinh mau chóng từ chức về nước.

Chuyện này không tính là lớn, quốc an có thể xử lý, nhưng Chu Tự tự mình gọi điện cho Lâm Tinh, mời hấn ở lại. Thì ra bộ đội đặc chủng trong quân đội là do Ban Địch An chuẩn bị, lúc này cơ bản đã đánh tan, y hy vọng Lâm Tinh có thể hỗ trợ việc trùng kiến để huấn luyện bộ đội đặc chủng.

Lâm Tĩnh lo lắng cho Lô Hồng Phi, trận bên này cơ bản đã đánh xong, cục diện chiến đấu sẽ do quân đội đi giải quyết, không phải đặc công, cho nên hẳn một lòng muốn quay về, rất khách khí mà nói: “Cám ơn Tự ca, nhưng quân lệnh như núi, tôi phải phụng lệnh về nước. Chuyện huấn luyện bộ đội đặc chủng, xin Tự ca thương lượng lại với bộ quốc phòng bên chúng tôi.”

Chu Tự tất nhiên cũng hiểu rõ, Lâm Tĩnh không phải quân sĩ của chính nước mình, hẳn phải dựa theo quân lệnh mà hành động, không thể tự mình chủ trương, vì vậy chỉ có thể tiếc nuối để hẳn rời đi.

Lúc này, đại đội đặc công đã trở lại căn cứ nghỉ ngơi và hồi phục, tùy thời chuẩn bị tham dự việc duy trì trị an thủ đô sau chiến tranh. Bọn họ đánh 1 trận ở Cổ Lỗ đảo, trở lại Khê La lại lâm chiến, đội đặc công khuyh sào xuất động, đánh cho phi thường kịch liệt, đoạt lại được phủ tổng thống cùng đài truyền hình quốc gia, cuộc chiến đó đánh cực đẹp. Trải qua nhiều lần sàng chọn đấu loại của đoàn huấn luyện viên Trung Quốc, những người còn lại trong đội đều là tinh anh, người bị thương trong cuộc chiến không ít, nhưng người tử vong cũng không nhiều. Hiện tại những người bị thương thì đến bệnh viện điều trị, những người khác ở lại căn cứ mật thiết quan tâm biến hóa thể cực.

“Kim bài” Phùng Thu Sinh bị thương, nhưng cũng không nặng, nằm trong bệnh viện 2 ngày đã đòi xuất viện, chạy về cảnh đội. Lâm Tĩnh viết một phần báo cáo, kiến nghị do Phùng Thu Sinh đảm nhiệm đại đội trưởng, đoàn huấn luyện viên tiếp tục ở lại, trợ giúp cậu chỉ huy. Xét đến cùng, bọn họ cũng cần phải có đại đội trưởng của chính mình, không thể nào để Lâm Tĩnh đảm nhiệm chức vụ này mãi được. Phần báo cáo đó đồng thời được gửi đi cho cục quốc thổ cùng Chu Tự, không lâu sau có phúc đáp phản hồi, đồng ý đề nghị của hắn.

Phùng Thu Sinh thương thế chưa lành, Lâm Tĩnh không có gọi cậu tới văn phòng, mà tới ký túc xá tìm cậu.

Lúc này, phần lớn đội viên đặc công đều đang huấn luyện ở bên ngoài, ký túc xá rất an tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy được tiếng nổ mạnh truyền đến từ xa, thấy được thành thị khắp nơi không ngừng truyền ra khói đen. Đây là quét sạch tàn dư phản quân cùng với tội phạm thừa dịp loạn phá phách cướp bóc.

Trung đội trưởng có ký túc xá riêng, Lâm Tĩnh đi tới trước phòng Phùng Thu Sinh, nhẹ nhàng gõ cửa.

Tiếng Phùng Thu Sinh vang lên: “Mời vào.”

Lâm Tĩnh đẩy cửa ra, đánh giá tình hình trong phòng.

Hiện tại Phùng Thu Sinh thương thế chưa lành, không thể tham gia huấn luyện hàng ngày, liền một mực ở trong phòng học tập các tri thức về phương diện chỉ huy tác chiến đặc chủng. Thấy Lâm Tĩnh, cậu lập tức đứng dậy nghiêm chào, chờ đợi chỉ thị.

Cả người cậu từ trên xuống dưới đều quần đầy vải băng, cho dù quần áo chỉnh tề, cũng có thể nhìn thấy được từ cổ, cổ tay, tuy rằng trên mặt không có băng vải hoặc băng dính vết thương gì, nhưng có vài chỗ vết thương đã đóng vảy, vừa nhìn là thấy ngay.

Lâm Tĩnh đi vào cửa, nói với cậu: “Ngồi đi.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh ngồi rất quy củ, sổng lưng thẳng tắp.

“Thả lỏng đi.” Lâm Tĩnh mỉm cười khoát tay với cậu. “Vết thương trên người thế nào rồi?”

Lúc này mới Phùng Thu Sinh mới có chút thả lỏng. “Khá hơn rồi, cảm ơn Lâm đại đội.”

Lâm Tĩnh đã nhìn qua báo cáo cùng bệnh án của cậu, xác thực là không để lại di chứng gì, chỉ cần tịnh dưỡng cho tốt, khôi phục thể năng, thì sau này với các huấn luyện cùng chấp hành nhiệm vụ sẽ không có bất kì ảnh hưởng gì, trong lòng rất thoải mái.

Hắn chưa bao giờ nói dư thừa, lúc này liền đi thẳng vào vấn đề: “Tôi phải về nước.”

Phùng Thu Sinh hoắc mắt đứng dậy, vành mắt có chút đỏ. “Sao lại nhanh như vậy? Mới vừa đánh trận xong, sao anh lại có thể đi như vậy?”

Lâm Tĩnh thấy cậu chân tình lưu lộ, trong lòng cũng có chút không dễ chịu. Người thanh niên này đã từng chịu nhiều tổn thương, có thể tới lên cao được tới ngày hôm nay, phải là một người cực kỳ có nghị lực và ý chí hơn hẳn người thương, khiến cho người ta cực kỳ khen ngợi. Thanh âm của hắn rất nhu hòa, mỉm cười giải thích. “Lôi tư lệnh bên chúng tôi bị thương, Ninh phó tư lệnh lại đang dẫn người tiến công bộ tư lệnh phản quân, không thể rời đi. Bộ tư lệnh bên chúng tôi cần 1 đồng thứ phải xử lý, tôi phải trở về đảm nhiệm công tác.”

Phùng Thu Sinh rất khó chịu. “Vậy ... anh có về lại đây không?”

Lâm Tĩnh tận lực nói năng uyển chuyển. “Tôi là quân nhân, phải tuân theo mệnh lệnh. Thế nhưng, nếu có ngày nghỉ, tôi sẽ đến thăm cậu.”

Phùng Thu Sinh nghe được hai chữ “Ngày nghỉ”, sắc mặt cũng tốt hơn. “Đúng, tôi cũng sẽ có ngày nghỉ, tôi có thể đến Bắc Kinh thăm anh phải không?”

“Đương nhiên có thể.” Lâm Tĩnh lập tức gạt đầu, sáng khoái mà nói. “Cậu tới phải gọi trước cho tôi, tôi ra sân bay đón cậu, ăn chơi ngủ nghỉ gì đó cứ giao cho tôi, tôi sẽ sắp xếp.”

Phùng Thu Sinh hài lòng nở nụ cười: “Được, tôi nhất định đi.”

Lâm Tĩnh thấy cậu không còn khổ sở, mới yên lòng, ôn hòa mà nói. “Cậu ngồi đi, tôi có việc bàn với cậu.”

Phùng Thu Sinh lập tức quy củ lại. “Yes, sir.” Sau đó liền ngồi xuống.

“Tôi đã viết báo cáo gửi cho cấp trên, đề cử cậu làm đại đội trưởng.” Lâm Tĩnh đưa tay, chặn lại lời cậu định nói. “Cậu còn rất trẻ, nhưng ý thức chỉ huy so với bất kì trung đội trưởng nào cũng đều mạnh hơn, lần này trận chiến ở trên đảo Cổ Lỗ cậu biểu hiện rất xuất sắc, có không ít người nhìn cậu đầy khâm phục. Cậu đã từng chỉ huy tiểu đội của chính mình trong huấn luyện và thực chiến, nhất định có kinh nghiệm. Đương nhiên, chỉ huy 1 tiểu đội khác với chỉ huy 1 trung đội, chỉ huy một đại đội càng không dễ dàng, chỉ cần cậu nỗ lực học tập, sẽ mau chóng tiến xa. Tôi chỉ một mình về nước, những huấn luyện viên khác vẫn ở lại, tiếp tục ở nơi này chỉ đạo huấn luyện. Mặt khác, Tầnhuấn luyện viên sẽ tạm thời đảm nhiệm phó đại đội trưởng, một là hỗ trợ công tác cho cậu, 2 là bồi dưỡng cho cậu, trong 2 trợ thủ của tôi, thì kinh nghiệm chỉ huy của anh ấy là phong phú nhất, cậu cần phải học tập anh ta nhiều.”

Tầnhuấn luyện viên này là phó đại đội trưởng đội đột kích tại quốc nội, đương nhiên sẽ không nói ra thân phận của anh ta, nhưng Phùng Thu Sinh đã minh bạch, cực kỳ cảm kích với sự an bài của hắn.

“Lâm đại trưởng.” Vành mắt cậu lại đỏ. “Anh yên tâm, tôi nhất định nhớ kỹ lời anh nói, tuyệt không phụ sự tin tưởng và bồi dưỡng của anh.”

“Rất tốt.” Lâm Tĩnh thở mẫn gật đầu, nói cho cậu nghe 1 dãy số điện thoại. “Đây là số điện thoại của tôi tại Bắc Kinh, nếu cậu có vấn đề gì khó giải quyết, cứ gọi hỏi tôi.”

Phùng Thu Sinh như lấy được chí bảo, nhanh chóng ghi nhớ. “Cám ơn Lâm đại đội, tôi nhất định sẽ không làm phiền anh.”

“Không phiền đâu.” Lâm Tĩnh đứng dậy. “Cậu cứ nghỉ trước đi, một lát tôi sẽ đi thông báo cho cậu cùng Tầnhuấn luyện viên cùng mở cuộc họp, đem công tác bàn giao 1 chút.”

Phùng Thu Sinh vội vã đáp ứng, đứng dậy tiễn hắn ra cửa.

Lâm Tĩnh nhanh chóng rời đi, xuống lầu đi qua thao trường, tới văn phòng.

Ngồi ở trước bàn suy nghĩ một hồi, hắn cầm lấy điện thoại gọi đi, thân thiết hỏi. “Tình huống khá tốt, vết thương Hồng Phi đang khỏi hẳn, chúng tôi dự định 1 tháng sau lấp tay giả cho y.”

“Thật à? Cái tay giả đó ... thế nào?” Hắn khó khăn hỏi.

“Là nghiên cứu chế tạo mới nhất của chúng tôi ...” Đồng Duyệt đơn giản giới thiệu cho hắn, các loại tính năng của tay giả này. Tuy rằng thân bằng hảo hữu của Lôi Hồng Phi ai cũng đã từng hỏi qua, hắn cũng từng giải thích vài lần, nhưng lúc này vẫn rất có kiên trì.

Lâm Tĩnh tỉ mỉ nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. “Nếu như có thể làm được 1 cánh tay cơ bản giống nguyên cánh tay lúc trước thì thật tốt quá.”

“Từ ca bệnh trước đây của chúng tôi mà xem xét, thì sau khi lấp đặt tay giả này vào xong, xác thực cảm

giác so với cánh tay vốn có cũng không khác biệt.” Đồng Duyệt ôn hòa mà nói. “Kỹ thuật sinh vật mà chúng tôi sử dụng rất tiên tiến, phương diện thần kinh nghiên cứu càng thuộc hàng đầu. Cảm giác có được của con người đều thông qua đầu dây thần kinh truyền trung khu thần kinh, chỉ cần hệ thần kinh trên tay giả cùng với cánh tay trước đây đồng nhất, thì lúc sử dụng cảm giác vẫn sẽ giống nhau.”

Hắn dùng từ ngữ bình thường nhất để giải thích ra 1 nguyên lý phức tạp, Lâm Tĩnh vừa nghe liền minh bạch, trong lòng hiểu rõ, càng thêm cao hứng. “Tôi hiểu rồi, cảm ơn chú Đồng.”

“Dừng khách khí.” Đồng Duyệt quan tâm mà nói. “Cậu đang phải chiến đấu, chú ý an toàn.”

“Tôi biết rồi.” Dừng một chút, Lâm Tĩnh còn không giấu giếm gì với vị bác sĩ trưởng bối tuổi trẻ này. “Chú Đồng, tôi sẽ mau chóng về Bắc Kinh.”

“Thật à? Vậy thì tốt.” Đồng Duyệt trở lại văn phòng, quay đầu ngoài cửa sổ suy nghĩ 1 chút, rốt cục quyết định nói cho hắn biết. “Lâm Tĩnh, nói thật, bệnh nhân vừa bị mất tứ chi thường xuất hiện ảo giác tứ chi, sản sinh ảo giác đau đớn tứ chi. Tuy rằng Hồng Phi không nói, nhưng tôi có thể nhìn thấy được, y cũng có. Tuy rằng cánh tay y đã mất, nhưng đại não của y luôn sản sinh thông tin lệch lạc, khiến y nghĩ rằng cánh tay vẫn còn đó, hơn nữa bị thương không nhẹ, vì vậy vô cùng đau đớn, thậm chí không cách nào ngủ được. Cho tới bây giờ, đây vẫn là một hiện tượng thần bí, khoa học y học không thể giải thích, cũng không tìm ra được nguyên nhân.”

Lâm Tĩnh nhíu mày, rất lo lắng hỏi. “Vậy phải làm sao?”

“Tôi chỉ có thể dùng thuốc để giảm bớt cảm giác đau đớn cho y, sau đó nghĩ cách giao lưu với y.” Đồng Duyệt có chút bất đắc dĩ. “Ý chí Hồng Phi cực kỳ kiên cường, y biết rõ được đau đớn của việc cánh tay không còn tồn tại chỉ là ảo giác, cho nên bản thân tự mình chịu đựng, kiên quyết không chịu nói ra, càng không để Tử Hàn cùng cha mẹ y biết. Cậu là bạn thân của Hồng Phi, tôi hy vọng lần này cậu quay về Bắc Kinh có thể trợ giúp tôi trị liệu cho y.”

“Không thành vấn đề.” Thiết bị gọi khẩn cấp trên bàn Lâm Tĩnh bỗng nhiên vang lên. “Lâm đại đội, Lâm đại đội, khu phía sau nam có một ngân hàng bị cướp. Quân đội cùng cảnh sát bên kia xuất động vây quanh, bức bọn cướp tới 1 bệnh viện. Bệnh nhân bên trong rất nhiều, bọn cướp bắt bệnh nhân làm con tin, quân cảnh bên ngoài không thể tiến công. Tôi lệnh cho đại đội đặc công bên anh lập tức xuất động, giải cứu con tin.”

Đó là tổng trưởng cảnh sát, do ông tự mình hạ lệnh, có thể thấy được tính nghiêm trọng của tình thế này.

Lâm Tĩnh lập tức cúp máy Đồng Duyệt, vừa trả lời “Yes, chúng tôi lập tức tới.” vừa nhấn chuông báo chiến đấu.

27. Chương 26

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi không thích có người ở trong phòng bệnh của mình, cho dù là Lăng Tử Hàn cũng không được, vì vậy nhiều lần cản người tới thăm, đến cuối cùng rốt cục chịu không nổi mà phát giận, lúc này mới đuổi hết được cha mẹ bạn bè đi, chỉ còn lại một mình nằm dưỡng thương.

Hiện tại y mới có thể hiểu được, vì sao khi đó Lăng Tử Hàn từ Cung Đảo trở về lại trở nên khép kín như thế. Cậu không muốn để người khác phát hiện thấy sự mềm yếu trong bản thân, chỉ có thể chịu đựng đau đớn mà giả vờ trò chuyện vui vẻ, nhưng một ngày, hai ngày thì còn được đi, nếu cứ tiếp tục như vậy mãi, thì hoàn toàn không thể kiên trì nổi. Y không muốn để người khác vì mình mà lo lắng, vì vậy tốt nhất chính là một mình, có thể nhịn đau, có thể chờ ra, nếu như thật sự quá đau, thì có thể nhẹ nhàng hừ 2 tiếng để hóa giải sự đau xót cùng áp lực đè nặng trong nội tâm.

Y không mất nhiều máu, nên tịnh dưỡng chừng nửa tháng sau là có thể dần dần khôi phục một chút khí lực, có thể xuống giường đi lại. Đồng Duyệt không phản đối việc y vận động, nhưng kiên quyết không đồng ý cho y đi xa, đề nghị y không nên xuống lầu, tốt nhất đi vòng vòng trong phòng bệnh là được. Y kỳ thực cũng không có nhiều sức lực để đi nhiều, cũng không muốn thân bằng hảo hữu lo lắng, nên thoải mái đồng ý.

Lý trí cho y biết cánh tay phải của y đã không còn nữa, thế nhưng tri giác lại báo cho y biết là nó còn đang ở đó, hơn nữa vết thương rất nặng, không thể nào trị được, nên cực kỳ đau đớn. Y không chịu nói ra, cũng không biết phải điều chỉnh để khắc phục tình trạng này thế nào, ngoại trừ cắn răng cố nén đau ra thì không còn cách nào khác.

Mỗi ngày đều đau đớn cực kỳ, lúc bác sĩ tiêm thuốc giảm đau cũng không có khả năng giảm bớt đau đớn suốt 24 tiếng, mà y cũng không muốn phải luôn dùng thuốc giảm đau, sợ sẽ làm tổn hại đến thần kinh, khiến phản ứng trì độn, trí nhớ giảm thấp, vậy mới thật sự là bị phế đi, vì vậy, y thích xem TV, chủ yếu là xem kênh tin tức, như vậy có thể dời chút sự chú ý, khiến đau đớn không còn nhiều như trước.

Hôm nay, trời đổ cơn mưa nhỏ, y tá chạy tới đóng cửa sổ lại, không để mưa tiến vào trong. Chờ cô đi rồi, Lôi Hồng Phi ngồi ở trên giường, nhìn màn hình lớn trên tường, không yên lòng mà nghe các tin lớn nhỏ khắp nơi trên thế giới.

Bỗng nhiên, cánh cửa đang khép hờ được đẩy ra, Lâm Tĩnh đi nhanh tới.

Hắn mặc đồ bình thường, dường như không có mang theo dù, nên tóc cùng đầu vai đều ướt. Thấy Lôi Hồng Phi trên giường bệnh, hắn lập tức mỉm cười, vội vã bước tới, sang sảng mà nói: “Lão Lôi, tôi trở về rồi.”

“Nhanh như vậy?” Lôi Hồng Phi có chút bất ngờ. “Tôi còn tưởng cậu đang ở Khê La chứ.”

“Sếp điều tôi trở về.” Lâm Tĩnh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, biểu tình, thanh âm vẫn như bình thường. “Trận đánh ở B quốc cơ bản đã đánh xong, Giác Phi còn ở lại bên đó, giúp đỡ họ quét sạch tàn quân, tôi trở về, bên bộ tư lệnh còn 1 đồng công việc phải xử lý, không có người thì không được.”

“À, đúng vậy.” Lôi Hồng Phi thật cao hứng. “Hai ngày qua tôi đang lo lắng chuyện này, cậu trở về thì tốt rồi.”

Từ Khê La gấp trở về, trong suốt mấy tiếng bay, tâm tình của Lâm Tĩnh vẫn luôn cực kỳ lo lắng. Hắn thậm chí còn không kịp trở về nhà, mà chạy thẳng từ sân bay tới bệnh viện. Đồng Duyệt đang ở trong phòng phẫu thuật, hắn hỏi 1 chút liền không đi quấy rối, mà đem hành lý ném ở trong phòng nghỉ của phòng y tá. Lúc này, nhìn Lôi Hồng Phi không có chút sắc máu, khuôn mặt gầy gò hơn trước, nhìn một chút rồi hạ tầm mắt xuống ống tay áo của y, hắn bỗng nhiên không biết nên nói gì thì tốt.

Lôi Hồng Phi không có chú ý tới sự biến hóa trên nét mặt của hắn, hăng hái hỏi: “Giác Phi bây giờ còn đang đánh phải không? Nghe nói cậu ở Khê La đã đoạt lại phủ tổng thống, có phải đánh rất dữ dội hay không? Đúng rồi, tôi có đem những chiến sĩ hy sinh đặt ở trong tầng hầm ngầm phủ tổng thống đó, cậu có thấy qua chưa?”

Sắc mặt Lâm Tĩnh càng thêm buồn bã, nhẹ nhàng gật đầu. “Ngày thứ hai sau khi chiếm lại được phủ tổng thống, tôi đã đưa toàn bộ bọn họ trở về rồi.”

Lôi Hồng Phi trầm mặc một hồi lâu, lúc này mới thở dài. “Thảm nhất chính là phi công kia, máy bay bị nổ tung khiến lửa thiêu cháy toàn bộ, ngay cả di thể cũng không còn lưu lại được.”

“Chúng tôi đã đào bới từ xác máy bay, thu gom lại di vật của y rồi, tất cả đều mang trở về.” Lâm Tĩnh thoải mái y. “Bọn họ đều là anh hùng, gia quyến của họ sẽ được chăm sóc đàng hoàng mà.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi hít sâu vài hơi, điều chỉnh lại tâm tình, cười nói với hắn. “Nhìn cậu thảm như vậy, mới xuống máy bay à? Sao không trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi làm, nhất định sẽ bận chết cậu đó.”

“Không có việc gì, tôi ở trên máy bay chỉ có ăn và ngủ, lại không cực khổ gì, tinh thần rất tốt.” Tâm tình Lâm Tĩnh cũng không còn trầm trọng, vừa cười thoải mái vừa đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa tay, đi ra còn trêu chọc y. “Tôi tới chăm sóc cho anh đó, cũng coi như báo đáp ân cứu mạng của anh đi. Anh đừng có giả bộ khách khí làm gì, cần gì cứ nói là được.”

Lôi Hồng Phi bị hắn chọc cười haha, tinh thần uể oải nhiều ngày nhất thời phấn khởi. “Nếu muốn báo ân, thì đưa tôi xuất viện đi, ở đây chán quá, thật khiến người ta không thoải mái.”

“Tôi không dám đâu.” Lâm Tĩnh cười cự tuyệt. “Chuyện này phải để cho chú Đồng định đoạt, sao tôi dám xằng bậy?”

Lôi Hồng Phi đem gối đầu chèn ở sau lưng, nhưng nhìn góc độ khi y dựa lưng vào có thể phán đoán được rằng y rất khó chịu. Lâm Tĩnh tiến tới nâng người của y lên 1 chút, đem gối đầu kéo lên, để phía sau cổ y.

Lôi Hồng Phi theo tay hắn mà nằm xuống, cảm giác thoải mái hơn, nhân tiện nói: “Kỳ thực cũng phải nói, chỗ này cũng chẳng khác gì quân doanh của chúng ta, ăn có người chuẩn bị, đến lúc đó đưa đến tận chỗ tôi, cái gì cũng chẳng cần quan tâm, có internet có TV, cũng không tính là quá chán, nhưng bị bác sĩ y tá quản thúc này nọ, khiến người ta cảm thấy khó chịu mà thôi.”

Lâm Tĩnh cười nói ha hả: “Hiện tại anh là người bệnh, phải thành thật một chút. Nếu như thật sự không muốn ở trong phòng, có thể đi ra cửa mà. Nghe nói Thiên Vũ cũng bị thương, Tử Hàn luôn ở trong bệnh viện với anh ấy. Đi, chúng ta đi thăm anh ấy.”

“Tốt.” Lôi Hồng Phi hưng phấn mà kéo chân xuống giường. “Đi thôi.”

Tay áo bên cánh tay phải của y theo động tác của y mà phiêu đảng một chút, Lâm Tĩnh nhìn không được, nhẹ nhàng cầm lấy.

Lôi Hồng Phi cả người chấn động, dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn tay hắn, có chút hoang mang mà nói: “Mấy ngày nay, tới tận lúc này, tôi vẫn luôn cảm giác tay mình vẫn còn, hiện tại cậu rõ ràng đang nắm lấy tay áo, nhưng tôi cứ nghĩ cậu đang nắm lấy tay của tôi.”

Lâm Tĩnh cũng ngạc nhiên, một thời không nói được gì, qua một hồi lâu, mới có thể hỗn loạn hỏi: “Rất đau phải không?”

Lôi Hồng Phi an tĩnh một chút, thực sự nghiêm túc mà nói: “Cảm giác đỡ hơn nhiều.”

Lâm Tĩnh gật đầu, chậm rãi buông tay áo ra, nhẹ nhàng mà hỏi: “Vậy thì sao?”

Lôi Hồng Phi nghiêm túc cảm giác một chút, có chút mê man mà nói: “Hình như không đau như trước đây nữa. Lão Lâm, có phải tâm lý tôi có vấn đề hay không?”

“Chắc là không phải.” Lâm Tĩnh lập tức nói. “Anh đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, một lát chúng ta về kể lại tình hình này cho chú Đồng nghe, xem thử ý kiến của chú ấy.”

“Ừ.” Tuy rằng Lôi Hồng Phi bình thường hay cùng hắn cãi nhau ôm tởm, kỳ thực nội tâm luôn xem hắn là anh em tốt, lúc này tâm lý lại bị ốm đau dằn vặt khiến cho bản thân quá độ mệt mỏi, nên sẽ không phản đối ý kiến của hắn nữa.

Lâm Tĩnh gật đầu, không tiếp tục câu chuyện này nữa, xoay người đi tới góc tường, mở tủ quần áo, lấy một áo khoác phủ thêm cho y, quan tâm mà nói: “Hôm nay trời mưa, cẩn thận cảm lạnh.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi không nói lời cảm ơn, rất tự nhiên tiếp nhận sự chăm sóc của hắn, cùng hắn kích động đi ra ngoài.

28. Chương 27

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lôi Hồng Phi, Vệ Thiên Vũ cùng Lạc Mẫn đều là bị ngoại thương, nên ở cùng 1 tầng lầu, Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi ra cửa phòng, đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy Lăng Tử Hàn đang một mình đứng trên hành lang

Cậu mặc đồ thường màu xám tro, bình tĩnh mà nhìn mưa ngoài cửa sổ, trong ánh mắt màu đen tuyền ẩn chứa sự dịu dàng mơ hồ.

Lôi Hồng Phi đi rất chậm. Y không có khí lực, nếu như đi nhanh, tối đa 5 phút sẽ bắt đầu mất ứa sao kim, lung lay ngã, vì vậy phải chậm rãi mà đi, như vậy sẽ không quá mệt mỏi.

Lâm Tĩnh đi theo bên cạnh y, cũng không có đưa tay mà đỡ, thế nhưng luôn chuẩn bị sẵn tinh thần để đỡ y.

Hai người không có tận lực che giấu hành động, Lăng Tử Hàn lập tức chú ý tới, liền quay đầu nhìn về phía bọn họ, nở nụ cười. “Lâm Tĩnh, anh đã về rồi?”

Lâm Tĩnh cười: “Đúng vậy, nhận lệnh về nước.”

Đường nhìn Lăng Tử Hàn chuyển tới trên người Lôi Hồng Phi, quan tâm hỏi: “Hồng Phi, gần đây thế nào?”

“Cũng được, vẫn đang khôi phục.” Lôi Hồng Phi làm ra bộ dáng thoải mái, chậm rãi đi tới bên cạnh cậu. “Em đứng ở đây làm gì thế? Thiên Vũ đâu?”

“Ở trong phòng, có mấy trợ thủ tới đây đang cùng anh ấy thảo luận công tác.” Lăng Tử Hàn hơi hột mà nói. “Chuyện về kỹ thuật của bọn họ, em không muốn nghe.”

Lôi Hồng Phi lấy làm kinh hãi: “Thiên Vũ bị thương rất nặng mà phải không? Hiện tại lại công tác, có được không vậy?”

“Em sẽ canh thời gian.” Lăng Tử Hàn giải thích. “Có vài vấn đề quan trọng mà lại khá phức tạp, người khác không thể nghĩ ra cách, cần phải nhờ anh ấy chỉ dẫn 1 chút, cũng không phải là làm chuyện gì đó cụ thể, chỉ đơn giản là hướng dẫn một đợt hack mà thôi.”

“VẬY là tốt rồi,” Lôi Hồng Phi gật đầu. “Thiên Vũ bị thương không nhẹ, cũng đừng quá quan tâm công việc.”

Lăng Tử Hàn mỉm cười, thân thiết hỏi: “Còn anh? Vết thương còn đau không?”

Lôi Hồng Phi ra bộ dáng dễ dàng, sang sảng cười nói: “Đã không còn đau nữa rồi, vết thương nhẹ vậy đâu có tính là gì, nhỏ nhặt thôi.”

Lâm Tĩnh biết Đồng Duyệt không có đem tình hình hiện tại của Lôi Hồng Phi nói cho Lăng Tử Hàn biết, chỉ là không muốn cậu quá lo lắng, vì vậy cũng giúp đỡ che giấu. “Đúng vậy, vừa rồi còn nháo nhào đòi tôi cho xuất viện đó.”

“Anh thật là,” Lăng Tử Hàn tán thưởng nói. “Bị thương nặng tới như vậy, lại có thể khỏi nhanh đến thế, thực sự là kỳ tích.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi lập tức đắc ý. “Anh đánh nhau từ nhỏ tới lớn, đó là kinh nghiệm được tích lũy đó.”

Lăng Tử Hàn khoái trá nói với Lâm Tĩnh: “Thấy không, anh ấy chính là con gián đánh không chết đó.”

Lâm Tĩnh cười gật đầu: “Đã thấy rồi, da dày thịt béo chịu được đánh chịu được đấm, người bình thường so ra kém hẳn.”

Lôi Hồng Phi hắc hắc vui mừng, trong lúc nhất thời ngay cả đau đớn cũng nhẹ hơn nhiều.

Lăng Tử Hàn cúi đầu nhìn đồng hồ 1 chút, nói với bọn họ: “Em đi gọi Thiên Vũ nghỉ ngơi. Hồng Phi có mệt hay không? Có muốn về phòng bệnh nằm hay không?”

“Không mệt.” Lôi Hồng Phi lập tức lắc đầu. “Nằm một chỗ chán quá, muốn ra ngoài đi bộ giải sầu 1 chút.”

“Được.” Lăng Tử Hàn ôn hòa hỏi. “VẬY tới phòng Thiên Vũ ngồi đi, đừng đứng bên ngoài.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh không có ý kiến, liền cùng cậu đi.

Trong phòng này cũng giống như phòng của Lôi Hồng Phi, lúc này ngoại trừ Vệ Thiên Vũ trên giường bệnh ra, còn có 3 người khác đang ngồi, 2 nam 1 nữ, rất tuổi trẻ, hơn nữa hào hoa phong nhã, vừa nhìn liền biết là văn chức. Bọn họ trên tay ai cũng có một laptop, tâm mắt lại nhìn chăm chăm vào màn hình lớn trên tường. Một chuỗi số liệu, hình vẽ, chữ viết không ngừng hiện lên, người ngoài nghề nhìn hoa cả mắt, nhưng bọn họ tập trung tinh thần, chuyên tâm đến mức không chú ý tới 3 người mới vừa vào cửa.

Lăng Tử Hàn không có tùy tiện lên tiếng, sợ quấy rầy ý nghĩ của bọn họ, vạn nhất hiện tại đang hack, nếu ngừng lại, sợ sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Ba người kia không chú ý, nhưng Thiên Vũ chỉ cần Lăng Tử Hàn vừa xuất hiện sẽ thấy ngay, lập tức gạt đầu với cậu, sau đó nói với 3 trợ thủ kia: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi. Đã giải quyết xong khó khăn này, các cậu chỉ cần tiếp tục thì không có gì khó đâu. Nếu như có vấn đề gì, có thể trực tiếp gửi cho tôi, tôi sẽ xem lại.”

“Yes,” 3 tinh anh máy tính kia lập tức đáp lời, lúc này mới nhìn tới người đứng ở cửa. Ba người kia vội vã đứng lên, lễ phép gọi. “Lăng cục.”

“Ừ, khỏe cực rồi.” Lăng Tử Hàn không cười, vẫn luôn là một bộ dáng lãnh liệt đăm đăm.

Ba người kia nhanh chóng nói. “Không khỏe cực. Vậy Vệ cục, chúng tôi đi trước, anh cứ từ từ nghỉ ngơi.”

Vệ Thiên Vũ mỉm cười chào tạm biệt bọn họ, nhìn bọn họ rời đi, lúc này mới chào hỏi Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh. “Hồng Phi, tôi nghe Tử Hàn nói cậu bị thương, vẫn muốn ghé qua thăm cậu, nhưng không có khí lực đi lại. Tử Hàn cũng không cho tôi đi ra khỏi phòng bệnh. Lâm Tĩnh, cậu đã về rồi à? Có bị thương không?”

Lôi Hồng Phi đi tới bên giường ngồi xuống, tùy tiện mà nói: “Chúng ta không cần khách khí tới vậy, anh cũng bị thương nặng, không cần chạy loạn khắp nơi, đừng khiến Tử Hàn quá lo lắng.”

Lâm Tĩnh nhìn sắc mặt Vệ Thiên Vũ, cảm giác anh bị thương còn nặng hơn cả Lôi Hồng Phi, liền nói: “Hồng Phi nói đúng, anh nên nghỉ ngơi nhiều. Tôi vừa trở về, không thương không bệnh, rất khỏe mạnh.”

“Vậy thật tốt quá.” Vệ Thiên Vũ thật cao hứng. “Trận đánh này có chút hiểm trở, tất cả mọi người đều bình an trở về, đây là chuyện tốt nhất đó.”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh mỉm cười gạt đầu. “Không nghĩ tới Ban Dịch An lại dám phát động chính biến quân sự, hơn nữa hành động lại nhanh đến vậy, quả thực là quá thành công.”

“Gã không có nghiên cứu kỹ lưỡng cái vụ ‘Tiến công chớp nhoáng’ rồi.” Lôi Hồng Phi lập tức vạch trần. “Cự ly với phủ tổng thống gần đến thế, xe tăng gì cũng đều chạy ra hết, vậy mà vẫn không thể tấn công vào trong được, kém quá đi.”

“Đó là bởi vì không quân không bị gã khống chế.” Lâm Tĩnh lãnh tĩnh phân tích. “Chiến tranh hiện đại, nếu không có đạn đạo và máy bay, thì sẽ mất đi quyền điều khiển bầu trời. Chỉ dựa vào bộ đội mặt đất, gã đánh không được trận ‘Tiến công chớp nhoáng’ rồi.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi lập tức hứng thú. “Nếu là tôi, khẳng định không có tiến công quy mô lớn như vậy, trước tiên là phải phái bộ đội đặc chủng dạ tập phủ tổng thống, trước tiên chiếm cứ vị trí hạch tâm này đã,

sau đó chuyện gì cũng xử lý được hết.”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh tán thành. “Nếu có thể bắt được tổng thống, buộc người đó về vườn, thì không cần tới chiến tranh quân đội rồi, Ban Dịch An trực tiếp đi vào tiếp quản quốc gia là được.”

Hai người anh 1 lời, tôi 1 lời, không để ý đến bên cạnh, trò chuyện khí thế ngất trời, chỉ chốc lát sau đã thảo luận ra được 1 phương án hành động hoàn chỉnh, bao gồm luôn cả cần bao nhiêu người mới có thể có nắm chắc thành công chiếm lĩnh phủ tổng thống, từ đâu đi vào, gặp phải tình huống gì thì nên ứng phó thế nào, v.v.....

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ bèn nhìn nhau cười, không có cắt ngang lời họ.

Tuy rằng trợ thủ ở chỗ này cùng làm việc suốt mấy tiếng đồng hồ, nhưng bọn họ vẫn tiến hành vận động trí tuệ cần trí nhớ cường độ cao, giờ Vệ Thiên Vũ trầm tĩnh lại, giữa trán có vài phần ửng rửng. Lăng Tử Hàn lặng lẽ đi qua, kéo đầu giường xuống thấp 1 chút, cẩn thận đỡ anh nằm xuống, đắp chăn cẩn thận, sau đó đi rót nước nóng cho anh uống.

Hai người đang háng hái bưng bưng thảo luận lúc này mới mới hồi phục tinh thần lại, Lâm Tĩnh nhìn Vệ Thiên Vũ, trong lòng bỗng nhiên khê động, lập tức nói: “Tử Hàn, cậu đưa Hồng Phi đưa trở về, đã lâu rồi tôi không gặp Thiên Vũ, muốn trò chuyện với anh ấy vài câu.”

Lăng Tử Hàn biết là hẳn có việc muốn thương lượng với Vệ Thiên Vũ, tuy rằng trong lòng có chút vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn gạt đầu, mỉm cười đỡ lấy Lôi Hồng Phi. “Anh đó, có phải Lâm Tĩnh nói anh không chịu nghe hay không? Hiếu động cũng cần có bài bản, với sức khỏe hiện tại của anh, có tư cách cần rõ hay sao?”

Lôi Hồng Phi mặt mày rạng rỡ, dựa theo lực của cậu mà đứng lên, nói với Vệ Thiên Vũ: “Hai ta hiện tại là cá mè một lứa, đều nằm trên giường hết. Tôi về trước đây, anh nghỉ ngơi mau khỏe nhé, hôm nào tôi lại tới thăm anh.”

“Được.” Vệ Thiên Vũ mỉm cười đáp ứng. “Cậu cũng dưỡng thương mau khỏe, hôm nào tôi ghé qua.”

“Được đó.” Lôi Hồng Phi dưới sự nâng đỡ của Lăng Tử Hàn, hào hiệp xoay người rời đi.

Lâm Tĩnh nhìn bọn họ ra ngoài cửa, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Vệ Thiên Vũ, thấp giọng nói: “Tôi biết anh rất mệt, hẳn là phải nghỉ ngơi, nên sẽ nói ngắn gọn thôi, có 1 vấn đề muốn nhờ anh chỉ dẫn.”

“Tôi không mệt.” Vệ Thiên Vũ có chút kinh ngạc nói. “Có việc gì cậu cứ nói, chúng ta cùng nhau thảo luận.”

Trên mặt Lâm Tĩnh không còn nét cười, khê cau mày, thanh âm ép tới càng thấp. “Chú Đồng nói cho tôi biết, Hồng Phi có ảo giác tứ chi, vì vậy mà sản sinh ra ảo giác đau đớn kịch liệt. Tôi vô thức cầm lấy tay

áo của y, nhưng y lại có cảm giác tôi đang nắm lấy tay phải của y vậy. Việc này chú Đồng không nói cho Tử Hàn biết, không muốn khiến cậu ấy hao tâm, sức khỏe của cậu ấy không tốt, lại phải chăm sóc cho anh, lại phải lo lắng cho Hồng Phi, sợ chính mình chịu không nổi sẽ ngã bệnh. Cho nên, tôi không định nói việc này cho cậu ấy nghe. Hồng Phi sẽ do tôi chăm sóc vậy. Tôi muốn nhờ anh chỉ dẫn, lúc trước khi tâm lý của Tử Hàn phong bế mình, anh làm thế nào vậy?”

Nét mặt Vệ Thiên Vũ có chút ngưng trọng, thuận lợi cầm lấy máy tính, thông qua internet điều tra các tư liệu về ca bệnh cùng trị liệu liên quan. Kết quả điều tra của anh đồng thời xuất hiện trên màn hình lớn, để Lâm Tĩnh cũng có thể thấy.

Ảo giác tứ chi (1) là một vấn đề khá phức tạp, đại thể chia làm ảo giác ký ức tứ chi, ảo giác thần kinh tứ chi, ảo giác truyền nhiễm tứ chi, có một số loại sẽ hình thành nên đau đớn cực đoan, khiến bệnh nhân chịu nhiều đau khổ, giới y học cũng khó mà giải thích được nguyên nhân bệnh, cũng không có phương pháp ứng đối chuẩn xác.

Dem tư liệu nhanh chóng lướt qua 1 lần, Vệ Thiên Vũ sợ Lăng Tử Hàn sau khi trở về sẽ thấy, nên liền đóng laptop, đặt bên cạnh gối, lúc này mới nói cho Lâm Tĩnh: “Tư liệu cậu cũng đọc rồi đó, chuyên gia cho rằng đầu tiên phải để bác sĩ tâm lý tiến hành ước định, xác nhận người bị thương có bị chứng loạn tưởng hoặc biến chứng sang hậu hay không.”

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu. “Tôi cho rằng Hồng Phi không có khả năng bị những vấn đề về thần kinh, tâm lý của y rất mạnh. Trước khi tôi trở về, lúc ở sân bay cũng có gọi điện cho chú Đồng, tuy rằng Hồng Phi luôn rất nhẫn nại, không có để ảo giác tứ chi tạo thành đau đớn cực đoan, nhưng trải qua các dạng quan sát, thì khả năng lớn nhất là ảo giác thần kinh tứ chi. Bọn họ đã nghiên cứu bệnh tình Tử Hàn nhiều năm, với loại chứng bệnh này thần kinh này có rất nhiều tâm đắc, chú Đồng khá lạc quan đối với bệnh tình của Hồng Phi, nắm khả năng chữa trị hết cho y. Thế nhưng, Hồng Phi hiện tại xác thực đau đớn cực kỳ, tôi muốn hỗ trợ cho y ... ít nhất ... có thể giảm bớt ảo giác đau đớn cho y, nếu có thể nhanh chóng khiến đau đớn này biến mất thì càng tốt.”

Vệ Thiên Vũ lập tức nói: “Tôi đồng ý suy nghĩ của cậu.”

Sau đó, anh cẩn thận kể lại nỗ lực lúc trước của anh lúc ở bên Lăng Tử Hàn những năm trước, Lâm Tĩnh không khỏi cảm động. So với tình huống lúc trước của Lăng Tử Hàn, thì bệnh trạng Lôi Hồng Phi còn nhẹ nhiều lắm, cũng dễ giải quyết, nghe thanh âm trầm thấp ôn hòa của Vệ Thiên Vũ, Lâm Tĩnh vốn đang không biết làm thế nào chợt có lòng tin không gì sánh được.**HẾT CHƯƠNG 27**

(1) Ảo giác tứ chi: Ma chi”, còn gọi là “cánh tay ma ảo” là một căn bệnh hiếm gặp ở người, đặc biệt là ở những người bị mất đi một phần cơ thể trong quá trình sống. Tên tiếng Anh của nó là “phantom limb”, thực chất, đây là một loại cảm giác bình thường của cơ thể như đau nhói, buốt, tê cứng song lại diễn ra trên một bộ phận có cái tên là “cánh tay ma ảo” (phantomb arm). Khi bạn mất đi một phần cơ thể ở tay (chân) sau một tai nạn, bạn vẫn luôn có cảm giác đau nhức và tê buốt tại vị trí cánh tay hoặc chân mà bạn đã cưa đi.

29. Chương 28

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh đi vào phòng bệnh, Lôi Hồng Phi liền nói với hắn: “Tôi muốn hút thuốc. Cậu đi kiếm 1 điếu cho tôi đi được không?”

Lăng Tử Hàn bị y đuổi về phòng của Vệ Thiên Vũ, nên hiện tại chỉ còn 1 mình y. Y không nằm ở trên giường, mà ngồi ở sofa, lười biếng mà nhìn màn hình đang phát tin tức quốc tế. Đợi khi Lâm Tĩnh vào cửa, y liền tà tà ngả lưng, cánh tay đặt lên tay vịn, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Là một người nam nhân đều làm quân nhân nhiều năm, ai cũng giống nhau, đứng như tùng, ngồi như chuông, ngủ như cung, đi như gió, nhưng dáng người của Lâm Tĩnh càng lóa mắt người khác hơn bất kì ai. Bề ngoài tuấn mỹ cùng khí khái kiên cường, khí chất cao ngạo của hắn tôn lên tạo thành một huy chương sáng chói, dù cho ngôi sao quốc tế cũng sợ là kém xa hắn. Đối với Lôi Hồng Phi mà nói, Lâm Tĩnh dũng mãnh cường hãn khi trên chiến trường càng khiến cho y phải tán thưởng hơn, phong thái này dù cho ngôi sao nào cũng không có khả năng có được.

Lâm Tĩnh lãnh tĩnh nhìn y, mỉm cười nói: “Không thể, hơn nữa tôi nhớ lúc đó tôi có hứa, chờ anh dưỡng thương rồi, mới cho phép anh hút 1 điếu, tôi không có nói là sẽ đi mua cho anh.”

“Hừ, đồ hẹp hòi.” Lôi Hồng Phi bĩu môi, nhện không được đưa tay gãi gãi đầu, khe khẽ nói. “Chán quá đi, có thể kiếm gì đó cho tôi làm hay không?”

Cơn đau nhức khiến cho y nôn nóng, việc mất đi 1 cánh tay cũng khiến cho tâm lý y mất đi cân bằng, tuy rằng bản thân y không ý thức được, nhưng Lâm Tĩnh lại hiểu rất rõ. Hắn ngồi xuống bên cạnh Lôi Hồng Phi, tâm bình khí hòa cùng y thương lượng. “Hiện tại anh muốn làm gì? Tôi xem thử có thể làm gì đó không?”

Lôi Hồng Phi cứng họng. “Tôi,, không có nghĩ gì hết, dù sao có việc làm là được rồi, qua thời gian là được rồi.”

Lâm Tĩnh cũng không biết nên làm gì. Mỗi ngày bọn họ ai cũng phải bận rộn làm việc, có đôi khi nửa đêm còn phải huấn luyện đột kích, làm gì có thời gian nghỉ xem lúc rảnh rỗi nên làm gì? Quay đầu nhìn cơn mưa nhỏ không ngừng rơi tí tách bên ngoài cửa sổ, ý nghĩ Lâm Tĩnh cũng trống rỗng, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Thông thường chuyện để làm dùng cho qua thời gian chính là sống phóng túng thì phải?”

Hai người họ đều nổi danh là danh tướng thanh niên, bỗng nhiên anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều nghĩ không ra thể nào mới là sống phóng túng, mờ mịt nửa ngày, bỗng nhiên cùng nhau cười rộ lên.

“Nghiep vụ không chuyên rồi.” Lôi Hồng Phi trêu chọc. “Chúng ta không quen làm hoa hoa công tử, thực

sự không biết phải phóng túng thế nào nữa.”

Lâm Tĩnh buồn cười, lập tức đưa tay diu y. “Được, anh cứ lên giường ngồi trước đi, để tôi suy nghĩ.”

Lôi Hồng Phi không có cự tuyệt, cùng hắn đi tới bên giường, nằm xuống. Lâm Tĩnh nâng đầu giường lên, để y ngồi dựa, sau đó cùng y tham khảo. “Bằng không chúng ta chơi trò chơi đi? Chơi mạt chược, đánh trận gì đó, thế nào?”

Lôi Hồng Phi nhăn tình sáng lên: “Được đó, tôi muốn chơi game đánh trận.”

Lâm Tĩnh cười nói: “Vậy anh sẽ thất bại thảm hại cho coi.”

Hắn cũng không có cần thận né tránh việc Lôi Hồng Phi mất đi cánh tay, trái lại vẫn như lúc trước mà thoải mái, thực sự cầu thị, tuyệt không hừ từ che giấu, tuy rằng làm vậy rất tàn nhẫn, nhưng như vậy mới có thể khiến cho Lôi Hồng Phi giúp nhận rõ hiện thực, giúp cho tâm lý của y nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Game đánh trận nhất định phải dùng đồng thời cả hai tay để thao tác, hơn nữa còn phải khảo nghiệm tốc độ, chỉ còn 1 cánh tay, nhưng lại còn đang bị thương nặng chưa khỏi, Lôi Hồng Phi khẳng định đánh không lại đối thủ, đây là điều không cần hoài nghi.

Hắn vừa nói như thế, Lôi Hồng Phi trái lại càng dưng cảm: “Cậu cứ tới đi, đánh với tôi 1 trận. Cậu chỉ được dùng 1 cánh tay trái thôi, như vậy chúng ta mới công bằng. Haha, tôi còn có thể luyện thử xem độ linh hoạt của tay trái đó, như vậy mới có thể mau chóng hồi phục.”

Lâm Tĩnh vừa nghe cũng thấy có lý, cũng cảm thấy hứng thú. Ngoại trừ những người trời sinh thuận tay trái ra, thì người thuận tay trái thường sẽ yếu tay phải, tuy rằng bọn họ luôn thường chú ý huấn luyện, có thể dùng tay trái bắn súng, tay trái cầm dao, nhưng nếu cần phải đánh nhau, thì vẫn theo quán tính mà dùng tay phải làm chính, hiện tại cùng Lôi Hồng Phi luyện tay trái, với mình cũng có ích chứ không có hại. Suy nghĩ, hắn gật đầu: “Anh chờ chút, tôi đi lấy laptop.”

Hắn đi tới phòng y tá cầm va-li lữ hành cùng ba lô dã chiến, toàn bộ khiêng tới phòng bệnh Lôi Hồng Phi, mở hành lý tìm máy vi tính cá nhân của mình ra, hăng hái bưng bưng mà nói: “Đến đây đi, anh muốn chọn cảnh nào, hình thức nào?”

Lôi Hồng Phi nhìn đồng hành lý, rất cảm động. “Cậu nên về nhà sắp xếp 1 ít trước đi.”

“Không có việc gì, buổi tối tôi sẽ về.” Lâm Tĩnh mạn bất kinh tâm mà nói. “Về nhà bỏ hành lý rồi cũng phải chạy tới đây, chạy tới chạy lui như thế làm gì, lãng phí thời gian.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi không phải người lè mề, nếu hắn đã tỏ rõ ý định, cũng sẽ không khuyên nữa. Y hồi phục lại tinh thần, tâm trạng lại đặt lên game. “Tôi nhớ máy tính của tôi hình như có để trong tủ đó, cha tôi có

mang tới, cậu tìm thử xem”

“Được.” Lâm Tĩnh đáp ứng một tiếng, mở tủ quần áo, lần lượt mở từng hộp tủ nhỏ bên cạnh ra, rất nhanh tìm thấy được laptop, lấy ra đưa cho Lôi Hồng Phi.

Tuy rằng chỉ có tay trái, Lôi Hồng Phi nhanh chóng khởi động máy, vào network, mở game.

Đây là game về chiến lược tức thời do nội bộ quân đội mới lập trình ra, chủ yếu dùng để huấn luyện bộ đội đặc chủng, sau đó được mở rộng ra, cũng được các binh chủng khác dùng để tiến hành phụ trợ huấn luyện. Game có các hình thức dùng vũ khí đối chiến, cũng có hình thức dùng vũ khí lạnh, bối cảnh có giải cứu con tin, chiến tranh đại quy mô, thâm nhập địch hậu, v.v... bản đồ thì có rừng rậm, sa mạc, thành thị, hải dương, thậm chí có cả vũ trụ, nội dung cực kỳ phong phú.

Lâm Tĩnh ngồi vào sofa, mở máy vi tính, rất nhanh đăng ký game, vào hình thức từng binh sĩ đối chiến.

Nhưng Lôi Hồng Phi nói: “Chúng ta đừng đấu với nhau, liên thủ đấu với hệ thống đi.”

Lâm Tĩnh nở nụ cười: “Được.” Hắn lập tức rời khỏi hình thức từng binh sĩ đối chiến, tiếp nhận lời mời vào nhóm của Lôi Hồng Phi, sau đó cùng y tiến vào hình thức nhân cơ đối chiến.

Do chủ yếu là rèn luyện tay, cho nên bọn họ không có vào hình thức all game, mà sử dụng bàn phím và chuột là chính. Hai người họ chỉ dùng tay trái, không dám chọn level quá cao, chỉ lựa chọn “Street fighting (Chiến đấu trên đường phố) – Level junior (Sơ cấp)”, chọn súng trường đột kích, lựu đạn cùng rocket, dù sao vũ khí bọn họ chọn dùng 1 tay cũng không thể nào dùng hết khả năng, chỉ có 3 thứ đó cũng đủ rồi.

Lâm Tĩnh đứng dậy đi tới, ngồi vào bên giường. Vốn dĩ nếu như hai người họ đối chiến, đương nhiên tránh xa một chút sẽ tốt hơn, miễn tránh việc nhìn thấy thao tác của đối phương mà đoán ra được ý đồ đối phương, còn nếu hiện tại hợp tác, thì không cần quan tâm đến chuyện này nữa.

Lần đầu tiên cụt một tay “Tác chiến”, hai người vẫn cần thời gian thao tác thuần thục, nhất thời chưa dám tiến hành “Thực chiến”. Bọn họ vừa thảo luận vừa thực tiễn, cuối cùng tổng kết ra đấu pháp thực dụng, trên cơ bản chính là hai người họ thu về thành 1, nhưng mắt thì lại có 2 đôi, có thể quan sát càng nhiều càng tốt, coi như đó là một ưu thế.

Thương lượng thỏa đáng, hai người lúc này mới tiến vào bối cảnh, nhấn vào “Start”.

Đây là đô thị hiện đại hoá, nội dung game chính là đã bị địch quân chiếm lĩnh, bọn họ tiến vào tiêu diệt địch nhân, bộ đội chia thành các tiểu đội đột nhập vào các con đường trong thành phố, cùng địch nhân triển khai chiến đấu trên đường phố. Tiểu đội hai người bọn họ tiến vào khu giải trí, con đường hai bên đều là quán bar san sát, ngoại trừ địch nhân, còn có các bình dân phổ thông đang thất kinh chạy loạn khắp nơi, bọn họ không chỉ phải đánh chết tử địch, còn không được làm tổn thương đến những bình dân này. Tuy nói là level Junior, kỳ thực cũng có độ khó nhất định.

Hai người ngẩng đầu nhìn đối phương, có chút hưng phấn, cảm thấy dùng phương thức tác chiến cùng địch nhân bằng 1 tay rất có hứng thú.

Lôi Hồng Phi thấp giọng nói: “Lên.” Liền thao tác vai của mình dẫn đầu lao ra, nhanh chóng trốn ra phía sau một chiếc xe tải ở bên cạnh.

Lâm Tĩnh lập tức tà tà nhảy lên con đường đối diện, ẩn thân bên cạnh quầy bán đồ tự động.

Không ít phân tử khủng bố vũ trang hạng nặng xuất hiện trên đường, trước cửa sổ hai bên cùng nóc nhà, mãnh liệt xạ kích về phía bọn họ.

Lôi Hồng Phi nâng rocket, hướng về phía nóc nhà đối diện phóng ra đạn hỏa tiễn. Lâm Tĩnh hướng về phía tòa nhà bên cạnh quăng 1 trái lựu đạn.

Theo hai tiếng nổ lớn, tiếng kêu của địch nhân thảm thiết cùng tiếng súng kịch liệt không ngừng quanh quẩn trong phòng bệnh an tĩnh.

30. Chương 29

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Hai người tổng cộng đánh 10 trận, mỗi lần kẻ địch xuất hiện đều không giống nhau, tuy rằng bọn họ đã làm hết sức nhưng ngay từ đầu cũng thua đến 3 trận, sau đó tổng kết kinh nghiệm, càng đánh càng tốt, liên chiến liên tiếp, sau đó 7 trận còn lại đều thắng.

Lôi Hồng Phi càng đánh càng hưng phấn, ngay cả cơm tối cũng đều là vội vã ăn, sau đó nhanh chóng đầu tiếp. Đánh xong 10 trận, y hăng hái bưng bưng kiến nghị: “Chúng ta chơi trung cấp đi.”

Nhưng Lâm Tĩnh nói: “Không được, anh phải nghỉ ngơi.”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức năn nỉ: “Đừng mất hứng như vậy, chơi chút nữa đi.”

“Tiếp tục chơi nữa, tôi sẽ bị nhiều người mắng lắm đó.” Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn y, lấy laptop trong tay y ra, bỏ vào ngăn tủ, lúc này mới dịu giọng nói. “Ngày mai chúng ta chơi tiếp đi, dù sao vẫn còn nhiều thời gian, anh cũng đừng nóng vội quá.”

Lôi Hồng Phi biết không thể nào chơi tiếp được nữa, vì vậy thả lỏng nằm xuống, thở dài 1 hơi, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi rã rời, hơn nữa kinh ngạc phát hiện, đã lâu rồi không cảm nhận được sự đau đớn của cánh tay phải nữa. Thế nhưng, vừa nghĩ tới, trong nháy mắt, đau đớn khó chịu lại như thủy triều ào tới. Sắc mặt của y nhất thời trắng bệch, mồ hôi lạnh liền ứa ra.

Lâm Tĩnh lập tức chú ý tới, lập tức đi phòng tắm lấy khăn mặt lau mồ hôi cho y, lại rung chuông cho y tá.

Những bệnh nhân nằm ở tầng của bọn họ tất cả đều là người quan trọng, vì vậy buổi tối luôn có hai bác sĩ thay phiên trực ban, lúc này lập tức có một bác sĩ chạy tới, vừa nhìn tình huống của y, không nói hai lời đã tiêm thuốc giảm đau.

Lôi Hồng Phi cau mày, nói với Lâm Tĩnh: “Đừng dùng thuốc này, tôi sợ mình sẽ bị phế đi mất.”

“Sao có thể dễ dàng phế đi như thế được chứ?” Lâm Tĩnh cười khê, “Tạm thời giảm đau, anh cứ ngủ 1 giấc thật ngon đi. Với lại, nếu thương không lành, thì lúc đó cả người mới là phế đi.”

Lôi Hồng Phi thở dài 1 hơi, cũng không kiên trì nữa.

Bác sĩ vội vã tiến đến, tiêm 1 liều thuốc cho y, sau đó nhìn máy giám sát y học bên cạnh, cao hứng mà nói: “Lôi tướng quân, tình hình của anh đã khá hơn trước rồi, tiếp tục như vậy, rất nhanh có thể mau khỏi.”

Lôi Hồng Phi cười cười với ông: “Cám ơn.”

“Không cần khách khí.” Bác sĩ đắp chăn lại cho y, thân thiết mà nói. “Nghỉ ngơi cho khỏe.” Sau đó lễ phép gật đầu thăm hỏi với Lâm Tĩnh, rồi rời khỏi phòng bệnh.

Lôi Hồng Phi rất nhanh cảm giác đau đớn giảm bớt dần dần biến mất, sắc mặt cũng chậm rãi khôi phục bình thường. Y cười cười với Lâm Tĩnh, “Tôi không sao, cậu về nhà đi.”

Nhìn tình hình của y, Lâm Tĩnh sao có thể đồng ý trở về nhà chứ? Thuốc giảm đau đều chỉ có tác dụng trong mấy tiếng đồng hồ mà thôi, hẳn sợ Lôi Hồng Phi sẽ ngủ tới nửa đêm sẽ đau đến tỉnh lại, lúc đó mới là lúc khó khăn nhất. Suy nghĩ một chút, trong mấy tiếng đó cũng có thể làm được vài chuyện, hẳn liền gật đầu. “Được rồi, anh ngủ trước đi, tôi về.”

“Được.” Lôi Hồng Phi mệt mỏi rã rời nhắm mắt lại, rất nhanh ngủ say.

Lúc này Lâm Tĩnh mới cầm lấy hành lý, nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh, lập tức nhanh chóng rời đi.

Hắn lái xe trở lại bộ tư lệnh, ở nhà tắm rửa một cái, thay đổi đồ thường, sau đó lại chạy tới bệnh viện.

Lôi Hồng Phi còn đang ngủ say, hần rón ra rón rén đi vào, ngồi xuống sofa ở trong phòng, lấy máy vi tính quân dụng ra, đăng ký vào hệ thống chỉ huy, nghiêm túc công tác.

Sau khi bọn họ xuất phát tới B quốc, vẫn là Lôi Hồng Phi thông qua hệ thống này mà xử lý công tác quốc nội, từ khi chiến tranh bắt đầu nổ ra, 3 quan chỉ huy cao cấp bọn họ đều bận bận tối mày tối mặt, căn bản không có thời gian để ý tới bên này, hiện tại cả ngàn việc chồng chất như núi, nếu xử lý trễ, thì có thể ảnh hưởng tới công tác của các bộ đội đặc chủng khắp nơi. Lâm Tĩnh nhanh chóng xem lướt qua các loại tin tức, tư liệu, sau đó xét duyệt báo cáo của các bộ môn trong quân đội, các ý kiến thì cái nào được thì lập tức phản hồi, cái nào cần tiến hành tìm hiểu phân tích tình hình, rồi mới quyết định thì hần ký hiệu lại, đến hừng đông thì đến văn phòng tiếp tục xử lý.

Hần không muốn có gì đó ảnh hưởng đến giấc ngủ của Lôi Hồng Phi, vì vậy không có bật đèn, chỉ dựa vào ánh huỳnh quang từ laptop mà công tác, âm thanh chạm bàn phím cũng rất nhẹ, không hề phát sinh âm thanh nào.

Đêm rất tĩnh, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy từ một nơi xa xôi truyền đến tiếng khóc nỉ non của trẻ con, tuyên cáo một sinh mạng mới vừa ra đời. Trong bệnh viện, nơi mà bất kì lúc nào cũng có thể có người mất, trong đêm tối tiếng khóc của trẻ nhỏ lại mang lại rất nhiều hy vọng.

Sau khi xử lý xong công việc, Lâm Tĩnh buông máy vi tính, ngửa đầu dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thân. Hần trong ngày bay trở về từ nước ngoài, trực tiếp chạy đến bệnh viện cùng Lôi Hồng Phi chơi, sau đó chạy về nhà, nhưng chỉ tắm rửa 1 cái liền không nghỉ 1 phút nào lập tức chạy lại, liên tục làm việc trong thời gian dài như vậy, thực sự cũng có chút uể oải, vừa nhắm mắt, hần rất nhanh liền ngủ.

Chẳng biết qua bao lâu, có thể là một tiếng, hoặc chỉ là vài phút, hần bỗng nhiên tỉnh lại, trong bóng đêm mở mắt.

Lôi Hồng Phi trên giường rõ ràng gọi 1 tiếng, “Lâm Tĩnh.”

“Ừ?” Lâm Tĩnh nhanh chóng đứng lên bước tới, cúi người nhìn y, đang muốn hỏi y cần gì, nhưng lập tức phát hiện hơi thở của y nhẹ nhàng lại chậm rãi, dài, hiển nhiên đang ngủ.

Lôi Hồng Phi hơi hơi nghiêng người, nhẹ giọng lẩm bẩm: “Cẩn thận.” Sau đó không còn có thanh âm.

Lâm Tĩnh đứng yên thật lâu bên giường, vẫn không hé răng.

Đêm đó, Lôi Hồng Phi ngủ rất say, không giống như lúc trước thường thường tỉnh giấc nửa đêm do đau đớn, sau đó trần trọc, khó có thể ngủ lại. Chờ đến khi y mở mắt, thì sắc trời đã sáng tỏ, rèm cửa sổ vẫn chưa kéo ra, nhưng vẫn có ánh sáng mờ mờ chiếu vào, khiến trong phòng rõ ràng hơn.

Có 1 y tá đang chuẩn bị truyền dịch cho y, điều chỉnh máy điều khiển điện tử xong xuôi, đứng dậy nhìn thấy y tỉnh, liền cười nói: “Vị thủ trưởng mỹ nam tử kia ở đây canh cho anh suốt 1 đêm đó, sáng sớm mới rời đi. Hần dặn chúng tôi báo anh biết, hần đi làm, khi nào tan ca sẽ tới đây thăm anh. Hần dặn anh phải

tranh thủ nghỉ ngơi cho khỏe, đến tối sẽ cùng hắn đấu tiếp.”

Lôi Hồng Phi nghe nói Lâm Tĩnh đã canh cho y suốt 1 đêm, không khỏi cảm động, cũng khá thân thiết với cô y tá trẻ tuổi, ôn hòa cười nói: “Cám ơn cô.”

“Không cần cảm tạ.” Cô y tá đó khá hiếu kỳ. “Hai anh là bạn đời của nhau à? Vị thủ trưởng kia thật là đẹp trai.”

Lôi Hồng Phi lập tức nhìn ra, cô gái kia cực kỳ ái mộ Lâm Tĩnh tuấn mỹ cao ngất, khí chất vô cùng cao minh. Y khá có nhiều kinh nghiệm trong phương diện này, không chỉ không có trêu chọc, hơn nữa lập tức giúp đỡ Lâm Tĩnh nói rõ, “Tôi cùng cậu ấy là anh em, nhưng tôi biết bạn đời trước đó của cậu ta là nam.”

“Ai, thật đáng tiếc, chúng tôi hết cơ hội rồi.” Cô y tá trêu chọc, rồi cười nói. “Thủ trưởng, anh đừng từ bỏ nha, nếu là bạn đời trước đó, vậy nghĩa là hiện tại hắn không có. Anh xem đi, hắn đối xử tốt với anh như vậy, từ anh em thành người yêu rất dễ đó.”

Lôi Hồng Phi buồn cười, “Tôi nào dám theo đuổi hắn chứ?”

“Gi? Sao lại không dám? Anh cũng rất tuấn tú mà.” Cô y tá rất nghiêm túc. “Thủ trưởng còn chưa kết hôn mà phải không?”

“Vẫn chưa. Tôi là dân quê mùa, không ai để ý.” Lôi Hồng Phi nằm viện lâu như vậy, với tính cách dễ dàng của y, đã sớm kết bạn với bác sĩ, y tá ở đây rồi. Hiện tại tuy rằng hỏi đến việc cá nhân của y, y cũng hữu vấn tất đáp, vẫn vui tươi hơn hở, nửa điểm cũng không giấu giếm.

“Thủ trưởng quá khiêm tốn, khẳng định là do ánh mắt quá cao, người bình thường chắc thấy chướng mắt rồi ha.” Cô vừa theo lời dặn của bác sĩ, tiêm thuốc vào trong bình truyền dịch, vừa cùng y nói chuyện phiếm, trên mặt luôn là nụ cười khanh khách, rất dễ thương.

“Không có nha, xác thực là do người ta chướng mắt tôi đó.” Lôi Hồng Phi ngồi dậy, nghĩ cần phải làm sáng tỏ giúp cho Lâm Tĩnh. “Mỹ nam tử đến thăm tôi là đồng nghiệp của tôi, chúng tôi đã làm việc với nhau nhiều năm rồi, sao có thể trở thành người yêu được chứ?”

Cô y tá thả kim xuống, đưa tay dìu y nằm xuống giường, thuận miệng nói: “A, hiểu rồi, thỏ không ăn cỏ gân hang.”

Lôi Hồng Phi nghe cô hình dung quan hệ giữa mình và Lâm Tĩnh như thế, cảm giác không thể nhịn nổi nữa, liền cất tiếng cười haha.

31. Chương 30

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh vừa đi làm thì bận rộn thiên hôn địa ám, thượng cấp, thuộc hạ, anh em các đơn vị, các mặt đều có khá nhiều chuyện tìm hấn, những người chờ gặp hấn để xin chỉ thị đều đứng đầy ắp bên ngoài cửa phòng của hấn, khiến hấn hận không thể mọc ra 8 cánh tay.

Đến tận buổi trưa, vẫn có người chờ ở bên ngoài văn phòng của hấn, sĩ quan phụ tá của hấn tiếp một cuộc điện thoại, lập tức đứng lên nói: “Vừa rồi tư lệnh từ bệnh viện gọi điện tới, muốn tôi chuyển lời tới cho mọi người rằng: 1, phải đi ăn đúng giờ; 2, phải để cho tham mưu ăn đúng giờ; Được rồi được rồi, mọi người đi ăn cơm trước đi, chiều quay lại làm việc, cũng đã đợi mấy ngày rồi, thêm mấy tiếng nữa cũng đâu có sao.”

Các quân quan vừa nghe thấy lời dặn dò của tư lệnh đang trọng thương nằm viện, tất cả đều vui vẻ nở nụ cười: “Được được, chúng tôi đi ăn đây. Anh nhớ chăm sóc cho tham mưu thật tốt nhé, đừng khiến tư lệnh khi quay về sẽ xử lý anh đấy.”

Bọn họ vừa vui đùa vừa tản đi, Lâm Tĩnh trong văn phòng cũng nghe thấy những lời này. Đợi khi hấn xử lý xong chuyện trong tay, liền cầm lấy điện thoại gọi tới bệnh viện: “Lão Lôi, ăn chưa vậy?”

“Đang ăn nè.” Lôi Hồng Phi vui tươi hơn hở mà nói. “Còn cậu?”

“Không có, lập tức đi ăn nè.” Lâm Tĩnh trêu chọc nói. “Vốn mọi người đều đang đứng chờ ngoài cửa, anh chỉ nói câu, lại khiến họ tản đi hết, cũng là anh lợi hại, bội phục, bội phục.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha, trước sau như một đắc ý dào dạt: “Đúng đó, tôi là ai chứ, là quan tư lệnh của bọn họ đó. Dám không nghe lời, tôi dù chỉ còn 1 cánh tay cũng có thể đánh cho bọn họ bại trận đấy.”

“Quan tư lệnh đại nhân quả nhiên uy phong.” Lâm Tĩnh cười ra tiếng.

“Được rồi, đừng nói phiếm nữa, cậu đi ăn cơm đi.” Lôi Hồng Phi quan tâm tới hấn. “Dù bận cỡ nào cũng phải ăn, nghỉ ngơi nữa, cậu nếu mệt tới suy sụp, thì bộ tư lệnh chúng ta có thể hát bài không thành kế (vườn không nhà trống) rồi.”

“Ừ, tôi biết.” Thanh âm Lâm Tĩnh rất nhu hòa. “Tôi đi ăn đây.”

“Được, đi đi, tối nay tôi chờ cậu.” Lôi Hồng Phi tuyệt không ướm át bản thủ, nói xong liền cúp máy.

Lâm Tĩnh rất khoái trá, dọn dẹp xong văn kiện liền tới căn tin. Trên đường gặp ai, họ đều nhiệt tình chào

hỏi hấn, quan quân hạ cấp theo thường lệ phải nghiêm chào, để hấn đi trước. Bộ tư lệnh trống chủ nhiều ngày liền, kết quả quan tư lệnh bị nổ nát mất 1 cánh tay, hôn mê bất tỉnh được đưa về nước, điều này khiến cho ai trong quân đội cũng đều rất khó chịu, hiện tại thấy hấn hoàn hảo không bị thương hại gì, tinh thần sáng láng, mọi người nhất thời cảm thấy có được trụ cột, cũng vững tin hơn nhiều.

Lâm Tĩnh bưng đĩa ăn ngồi xuống bàn trong góc phòng ngay cửa sổ, mới vừa ăn miếng đầu tiên, thì tham mưu tác chiến là thuộc hạ trực hệ của hấn liền đi tới ngồi xuống bên cạnh hấn, nhẹ giọng nói: “Tôi vừa nghe được 1 tin nội bộ.”

Lâm Tĩnh thắc mắc nhìn về phía anh.

Tham mưu tác chiến có chút chần chờ, ngẩng đầu quay nhìn chung quanh 1 chút, thấy xung quanh không có ai có thể nghe lén được cuộc nói chuyện của bọn họ, lúc này mới thấp giọng nói: “Lôi tư lệnh bị trọng thương, sau khi dưỡng thương xong còn phải lấp tay giả, sau đó là thời gian hồi phục, chí ít cũng phải mất nửa năm mới có thể đi làm lại, mà không biết được khi mang tay giả liệu có thể thích ứng với cuộc sống của bộ đội đặc chủng hay không, mọi người dường như cũng chưa nắm chắc, cho nên, cấp trên có ý định điều y qua tổng tham, thăng cho anh hoặc Ninh phó tư lệnh thay vào vị trí của y.”

Lâm Tĩnh nhíu mi: “Cậu khẳng định?”

“Đúng.” Tham mưu tác chiến khẽ lắc đầu, “Hiện tại chỉ đang nghe thấy tin đồn mà thôi, tôi cũng nắm được 1 chút, bộ quốc phòng cùng tổng tham đều có cùng 1 suy nghĩ, thế nhưng hiện nay vẫn chưa chắc chắn.”

“À,” Lâm Tĩnh ngưng thần suy tư một hồi, bất động thanh sắc hỏi, “Còn tin gì nữa không?”

“Hai ngày trước có cùng ăn với mấy anh em ở bên tổng chính, bọn họ ai cũng đồng loạt chúc mừng tôi, rồi lại giữ kín như bưng, không chịu nói thẳng tình hình thực tế,” Tác chiến tham mưu nở nụ cười, “Tôi suy nghĩ ý tứ, tham mưu cùng Ninh phó tư lệnh lần này ở B quốc có biểu hiện xuất sắc như thế, đại khái chắc là dự định thăng chức rồi. Nếu vậy, tiếp nhận vị trí của tư lệnh càng thuận lý thành chương.”

“Cậu dùng đầu óc chút giùm tôi đi, nói năng cẩn thận 1 chút.” Lâm Tĩnh có chút nổi giận. “Nói tin tức thì biết đó là tin tức đi, đừng có thượng vàng hạ cám mà đem mấy suy nghĩ phỏng đoán cá nhân vào trong đó.”

“Yes, sir.” Tác chiến tham mưu lập tức thu lại nụ cười, nghiêm túc mà nói. “Là tôi sai, sau này tuyệt đối không nói bậy nữa.”

“Cậu có thể nói cái khác, nhưng đừng nói mấy câu thế này.” Lâm Tĩnh càng nhíu chặt mi hơn. “Lẽ nào cậu mong tư lệnh nghỉ hưu?”

“Đương nhiên không.” Tác chiến tham mưu thiếu chút nữa nhảy dựng lên. “Tôi tuyệt đối không muốn.”

Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi, Lâm Tĩnh đều là tam giác vàng của bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng, là tổ

hợp tối cao cũng là ổn định nhất, sức chiến đấu cực mạnh, thiếu khuyết 1 ai cũng là tiếc nuối. Tuy rằng anh hy vọng tham mưu trưởng của mình có thể thăng chức, nhưng không phải bằng cách thay thế tư lệnh, mà là cả ba người phải cùng nhau gánh vác, là một chỉnh thể mà cùng thăng cấp.

Lâm Tĩnh hiểu thái độ làm người của anh, lúc này cũng không còn nhú mày nữa, nét mặt cũng hòa hoãn hơn. “Lời mà cậu nói vừa rồi sẽ khiến nhiều người nghe hiểu lầm đấy, biết không?”

Tác chiến tham mưu liền nhớ lại 1 chút, thiếu chút nữa một thân mồ hôi lạnh. “Xác thực như vậy, sau này tôi nhất định chú ý cách dùng từ, biểu đạt chuẩn xác.”

“Ừ, vậy là được rồi.” Lâm Tĩnh gật đầu. “Ăn cơm đi.”

Hai người không hề thảo luận việc này nữa, thoải mái mà thương lượng công tác hằng ngày.

Trở lại văn phòng, Lâm Tĩnh ngồi vào bàn, ngửa đầu nhìn trần nhà suy nghĩ thật lâu, sau đó gọi điện cấp tốc lên bộ quốc phòng cùng tổng tham, bạn bè bên tổng chính, hàm súc uyển chuyển hỏi thăm tin tức.

Mấy người bạn cũng không có ai đưa ra câu trả lời thuyết phục minh xác, mà đều mang ý tứ hàm hồ.

“Lôi tư lệnh bị thương nặng như vậy, có thể sẽ ảnh hưởng đến công việc hay không, hiện nay còn cần phải tiến hành thẩm định thêm nữa, tạm thời chưa có quyết định nào hết. Tôi cũng chỉ nghe qua vài lời đồn mà thôi, thế nhưng khẳng định không có đáng tin, cậu không nên để mình bị ảnh hưởng, nên làm cái gì, thì làm cái đó, ngàn vạn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Lâm Tĩnh nghe được không biết nên khóc hay cười: “Anh đừng đoán mò, tôi cũng không muốn thay thế vị trí của lão Lôi. Nói thật, tôi kiên quyết phản đối việc điều lão Lôi đi, ở đây không có y không được đâu. Tôi có nghe Đồng viện trưởng bên bệnh viện 643 nói qua, lão Lôi sau khi lắp đặt tay giả, sẽ không khác gì với quá khứ cả, hoàn toàn có năng lực đảm nhiệm được công tác.”

“Bác sĩ nói cũng không thể tin toàn bộ được. Đã mất 1 cánh tay, dù có lắp tay giả, cũng là giả mà thôi, đúng không? Khẳng định vẫn kém so với tay thật chứ, đây là quy luật khách quan, không thể dùng ý chí của con người mà thay đổi được.” Những lời này đều thốn thốn không thôi. “Lão Lâm, anh yên tâm, với gia thế bối cảnh của tư lệnh, điều đến đâu cũng sẽ không sao cả. Với lại, dù có biến động gì, thì thượng cấp cũng sẽ tìm 3 người các anh lần lượt nói chuyện mà, sẽ trưng cầu ý kiến các anh trước, cuối cùng mới đưa ra quyết định. Hiện tại nói cái gì thì cũng là nói không đầu cả, chắc anh cũng không vì chuyện không đáng này mà hao tổn tâm trí chứ.”

“Đúng là vậy thật,” Lâm Tĩnh lúc này mới thoáng yên tâm.

Công tác quả thật là đôi sơn điền hải, hần một mực nỗ lực xử lý với tiết tấu nhanh nhất, nhưng vẫn không thể tan tâm đúng giờ. Vất vả lắm mới làm xong việc, liền vội vã chạy về nhà mình, tắm rửa, thay đồ thường, nước cũng chưa kịp uống đã vội vã chạy tới bệnh viện.

Lúc này trời đã tối đen, Lôi Hồng Phi đang một mình đánh nhau cùng hệ thống, trên cơ bản là thua liên tiếp. Y cần rằng thấp giọng chửi bới, Lâm Tĩnh liền bước vào. Lôi Hồng Phi mặt mày rạn rở: “Tôi rồi à, ăn nhanh đi, sau đó cùng tôi liên thủ giết bọn nó bằng được.”

Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, chỉ thấy một bộ đội đặc chủng đang bị rất nhiều địch nhân vây công, bị giết đến mức phải liên tiếp tháo chạy. Hắn ha ha cười nói: “Quả nhiên không có tôi không được ha?”

“Đúng vậy, tay trái của tôi còn chưa luyện rành được, chỉ có thể mượn tay của cậu thôi.” Lôi Hồng Phi tùy tiện mà nói, “Tôi biết cậu nhất định không ăn cơm mà chạy tới đây liền, nên đã kêu y tá để lại phần cơm cho vị thủ trưởng mỹ nam tử này của chúng ta đó, trên bàn bên kia có hộp giữ ấm, nhanh đi ăn đi. Cô gái nhà người ta vừa nghe cái phần này là để dành cho vị đại ca đẹp trai ăn, tất cả đều mua thứ tốt nhất, haha.”

“Anh cười thật bỉ ổi.” Lâm Tĩnh khinh bỉ y, sau đó đi đến bên bàn mở hộp giữ ấm, từ bên trong lấy ra 4 món cùng 1 canh và 1 chén cơm, không chút khách khí mà bắt đầu ăn.

32. Chương 31

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Có Lâm Tĩnh ở đây, trạng thái tâm lý của Lôi Hồng Phi cũng trở nên ổn định hơn, có thể ăn có thể ngủ, tâm tình thư sướng, vết thương khôi phục rất mau, khiến Đồng Duyệt cảm thấy khá kinh ngạc, nhưng so ra thì kinh hỉ càng nhiều hơn.

“Chú cho rằng ảo giác tứ chi cùng với đau đớn cực đoan sản sinh từ tâm lý của y đã được khống chế tốt, tiếp tục như vậy, hẳn rất nhanh sẽ biến mất, khôi phục bình thường.” Đồng Duyệt thật cao hứng nói với Lâm Tĩnh. “Căn cứ theo tình hình hiện tại, thì 3 tháng sau bọn chú sẽ lắp đặt tay giả cho y, còn thời gian cụ thể thì cần phải xem xét vết thương lành lặn ổn định thế nào mới có thể quyết định.”

“Vậy thật tốt quá.” Lâm Tĩnh cũng thở phào nhẹ nhõm. Mỗi lần thấy Lôi Hồng Phi đau tới đỏ mồ hôi lạnh, trong lòng hắn đều thấy rất khó chịu, hiện tại biết Lôi Hồng Phi đang nhanh chóng lành lại, hắn cũng cảm thấy rất vui mừng. “Lão Lôi lúc nào thì có thể xuất viện?”

“Hiện tại y có thể xuất viện rồi, chỉ cần mỗi ngày đến bệnh viện kiểm tra, thay thuốc là được.” Đồng Duyệt suy nghĩ một chút. “Cũng có thể sắp xếp bác sĩ gia đình, chú sẽ cử một bác sĩ mỗi ngày tới nhà y để trị liệu. Giai đoạn hiện tại y chỉ cần dưỡng thương thôi, cũng không còn xuất hiện tình huống bất ngờ nào cần phải tùy thời cấp cứu, cho nên để ở nhà cũng đừng lo, chỉ là phải nghỉ ngơi thật nhiều, không được quá mệt nhọc, nhất là phải chú ý, vết thương không thể dính nước, ngàn vạn lần đừng để bị nhiễm trùng. Về mặt ẩm thực cần phải làm nhiều món dinh dưỡng cho y, chuyên gia dinh dưỡng bên bọn chú sẽ đưa ra một ít

kiến nghị, cung cấp thực đơn dinh dưỡng thích hợp cho Hồng Phi.”

“Được, con sẽ dựa vào đó mà làm.” Lâm Tĩnh không chút do dự nói. “Con sẽ dẫn y về nhà, nếu tiếp tục ở lại bệnh viện, sẽ khiến y nghẹn chết mất. Dù sao phòng trong ký túc xá bộ tư lệnh cũng sát bên nhà con, con có thể chăm sóc cho y.”

“Được, không thành vấn đề.” Đồng Duyệt mỉm cười nói. “Bác sĩ Trịnh là bác sĩ chính cho y, sẽ do ông ấy đích thân mỗi ngày tới xem y 1 lần. Các con cứ xin cho ông ấy 1 tờ giấy thông hành, ông ấy ra vào cũng tiện hơn. Bác sĩ Trịnh rất đáng tin, trước đây cũng từng là bác sĩ gia đình riêng cho đồng nghiệp của Tử Hàn.”

“Được, con sẽ kêu người tới, lập tức cấp cho bác sĩ Trịnh một giấy thông hành.” Lâm Tĩnh gật đầu đáp ứng, cầm lấy điện thoại gọi tới ký túc xá quan quân bộ tư lệnh, để sĩ quan phụ tá của mình lập tức chạy tới bệnh viện, làm giấy thông hành cho bác sĩ Trịnh ra vào ký túc xá. Hắn rất cẩn thận, tuân thủ nghiêm ngặt điều lệ an toàn, vì thế khi cấp giấy thông hành này, người cầm giấy chỉ có thể vào trong ký túc xá, không thể vào các khu vực quân sự khác, như vậy với mọi người ai cũng có lợi.

Hắn trở lại phòng bệnh, cười tủm tỉm nói với Lôi Hồng Phi: “Lần này nhờ tôi tiếp tục thuyết phục, chú Đồng đồng ý cho anh xuất viện rồi, thế nhưng anh phải do tôi giám sát, không được hành động tùy tiện, bằng không tôi sẽ đem anh đuổi lại về đây đó.”

Lôi Hồng Phi đại hỉ, thiếu chút nữa từ trên giường đứng lên, haha cười nói: “Được đó, đi ra ngoài trước đi. Mẹ ơi, cuối cùng con cũng được tự do rồi.”

Tiểu tử này chỉ vì xuất viện ngay cả ký giấy bán mình chắc cũng không hề gì, Lâm Tĩnh trừng mắt nhìn y, một lát mới quyết định nhịn xuống, xoay người đi thu dọn đồ, sau đó mới cầm lấy hành lý, mang theo người đi ra ngoài.

Lôi Hồng Phi lâu rồi không về nhà, nhà của y do đã lâu không có người ở nên ẩm ướt, trang thiết bị chưa qua sử dụng, bụi cũng khá nhiều, tạm thời không thích hợp ở. Lâm Tĩnh liền đưa y vào nhà của mình.

Chỗ của hắn đã được thu dọn ngay ngắn sạch sẽ, tuy rằng không có nhiều vật dụng trang trí, nhưng vẫn mang bầu không khí gia đình, rốt cục cũng là người đã kết hôn, không giống với Lôi Hồng Phi vẫn còn độc thân, trên phương diện cuộc sống hằng ngày rất có trật tự.

Lôi Hồng Phi có thể xuất viện chính hắn cũng không biết, cũng không chuẩn bị gì, lúc này liền trực tiếp đưa người lên lầu, vào phòng của mình mà nghỉ ngơi, sau đó vào nhà bếp mở tủ lạnh, kiểm tra bên trong có gì để nấu ăn được không.

Hắn luôn luôn một mình ăn ở canteen, bình thường ít khi nào tự nấu, nên trong tủ lạnh ngoại trừ một ít bánh mì ra, cùng vài cái bánh chéo lạnh, thì cái gì cũng không có.

Hắn lấy ra thực đơn dinh dưỡng do chuyên gia dinh dưỡng cung cấp, lấy những nguyên liệu nấu ăn cùng

đồ gia vị, phụ liệu cần thiết viết ra một tờ giấy, sau đó ra cửa gọi người: “Lính cần vụ, đi ra ngoài giúp tôi mua đồ.”

Thằng nhóc đó mới có 19 tuổi, bình thường hẳn ít khi nào cần đến, hay bỏ tại bộ tư lệnh đến mốc meo, lúc này nghe thấy hẳn có điều cần dặn dò, lập tức vui mừng chạy tới, lớn tiếng nói: “Yes, sir, lập tức đi.”

Lâm Tĩnh đưa tờ giấy cho cậu, lại lấy mấy trăm đồng ra đưa cho cậu, căn dặn: “Mua đồ tốt nhất cho tôi, không cần tiết kiệm giúp tôi, có nghe không? Những thứ này đều làm cho quan tư lệnh ăn đó.”

“Yes, sir.” Thằng nhóc lập tức nghiêm nói. “Bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ.”

Lâm Tĩnh khoát khoát tay với cậu, bảo cậu đi nhanh đi, liền xoay người trở về.

Lôi Hồng Phi đâu có nằm nghỉ, đi dạo vòng quanh phòng ngủ của hẳn, không thấy được cái gì chơi được, liền đi xuống lầu vào phòng khách.

Lâm Tĩnh vừa vào cửa liền thấy y, nhưng cũng biết tính tình của y, nên trên mặt không có chút ngạc nhiên cùng buồn bực. Hẳn đến máy uống nước rót 2 ly trà, đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống sofa bên cạnh, nhàn nhàn mà nói: “Giác Phi sắp về rồi.”

Lôi Hồng Phi lập tức rất quan tâm hỏi: “Hắn thế nào rồi? Không bị thương chứ?”

“Bị thương, đùi bị trúng 1 phát súng.” Lâm Tĩnh cười khổ. “Vốn dĩ nếu chỉ là chiến tranh bộ đội của chúng ta, thì hẳn khẳng định sẽ không bị thương, thế nhưng hải quân lục chiến cùng không hàng sư bên không quân B quốc cũng đều tham gia, mọi người không thể kết hợp, chỉ huy rất loạn, hẳn cũng không có cách nào, chỉ có thể dựa vào chính năng lực của mình để cố gắng chỉ huy đội ngũ của mình tiến về phía trước, sau đó vì yểm hộ quân đội bạn, trên chiến trường bị đạn lạc bắn trúng. May là đạn từ đầu khớp xương bay ngang qua, không có động tới động mạch huyết quản, nên không có vấn đề gì lớn.”

Lôi Hồng Phi khẽ nhíu mày: “Bọn họ lúc nào thì về tới Bắc Kinh?”

“Ngày mốt.” Lâm Tĩnh rất lãnh tĩnh. “Chiến đấu tại B quốc đã hoàn toàn kết thúc, bọn họ về trước, còn Trương Hải Dương dẫn theo hạm đội sẽ trở về trở về địa điểm xuất phát sau.”

“Bộ đội bên ta thương vong có lớn không?” Lôi Hồng Phi vẫn đang cau mày, trong lòng có chút không thoải mái.

“Không tính quá lớn.” Lâm Tĩnh than nhẹ. “Toàn bộ bộ đội tham gia tác chiến trên đất liền đều được yểm hộ hỏa lực cường đại, quan binh hy sinh không nhiều lắm, tính tổng cộng thì có khoảng 11 người. Còn lại đều là người bệnh, người bị trọng thương cũng có, hiện nay đều đang được cứu chữa. Cho tới hôm nay, người bị tàn chỉ có mỗi mình anh thôi.”

Lôi Hồng Phi thở phào 1 hơi: “Vây thì tốt.”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh thoải mái vỗ vỗ y. “Anh cứ nghỉ ngơi trước đi đã, đừng quá lo lắng quá. Chú Đồng nói tình hình hiện tại của anh rất tốt, nếu tiếp tục như vậy, ba tháng sau có thể lấp tay giả cho anh, sau đó tiếp tục hồi phục, không tới nửa năm anh có thể làm việc bình thường rồi.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi nhìn hẳn. “Giác Phi cũng cần phải dưỡng thương, vậy phải để mình cậu độc diễn rồi.”

“Cũng không có gì.” Lâm Tĩnh cười nói. “Anh cùng Giác Phi dù sao cũng ở chung 1 khu với tôi mà, nếu có chuyện gì quan trọng cần thương lượng, tôi tới cửa nhà tìm là được.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi cũng cao hứng. “Vây tôi sẽ yên tâm mà lười biếng, để cho cậu nuôi ăn uống vậy.”

“Không thành vấn đề.” Lâm Tĩnh trả lời rất sáng khoái.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, lính cần vụ đã mua xong đồ mà Lâm Tĩnh dặn. Cậu một tay xách 2 cái túi lớn, chạy thẳng vào trong cánh cửa đang mở khép hờ, lớn tiếng nói: “Báo cáo tham tọa ... A, a, tư lệnh, anh đã về rồi? Thật tốt quá.” Cậu nhóc mừng rỡ không thể bảo trì thân hình nghiêm chỉnh của mình, vui mừng lộ rõ trên nét mặt mà chạy tới trước mặt Lôi Hồng Phi.

Lâm Tĩnh có chút bất đắc dĩ mà nói: “Thằng nhóc này bị tôi chiều tới hư rồi, xem ra cần phải huấn luyện cho tốt lại mới được.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha: “Đây là nhà cậu mà, tôi đâu có nắm quy củ nề nếp đâu, tôi thấy vậy cũng được mà.” Y giơ tay trái lên vẫy vẫy nhóc con, hòa ái hỏi, “Mua nhiều thứ thế, là gì vậy?”

“Tham tọa dặn mua đó, nói là mua để làm đồ cho tư lệnh ăn.” Thằng nhóc lính cần vụ lập tức nói thẳng ra, cái gì cũng không giấu diếm.

Lâm Tĩnh đi tới tiếp nhận túi trong tay cậu: “Được rồi, cậu ở đây nói chuyện với tư lệnh đi.” Sau đó vào nhà bếp.

Hắn mở tủ lạnh cùng tủ chén đĩa, lấy đồ trong túi lần lượt sắp xếp cẩn thận. Nghe tiếng leng keng của chai lọ ly tách chạm vào nhau cùng tiếng cười của Lôi Hồng Phi truyền đến từ phòng khách, hẳn bỗng nhiên nghĩ căn nhà luôn quanh quẽ đã trở nên náo nhiệt.

Ngày như thế này, cũng khá tốt.

33. Chương 32

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Khi Ninh Giác Phi trở về, thì hẳn phải chống gậy.

Hiện tại có rất nhiều trang thiết bị hỗ trợ cho người bị thương, mang thiết kế khá mới, như vậy cũng sẽ khiến tâm tình của những người dùng chúng sẽ thoải mái hơn 1 chút. Tuy rằng Ninh Giác Phi không có quan tâm, thế nhưng tổng y viện lục quân cũng rất chú ý tới gậy chống dành cho hắn. Cả gậy mang màu ngân sắc, phần đáy có kèm thêm trí năng cân đối, để có thể căn cứ địa hình khác nhau mà tự động điều chỉnh trọng tâm chống, phần đỉnh tay cầm có gắn một con báo đang chạy nhìn rất sống động, lúc khom người cong thắt lưng là có thể cầm vừa tay cầm đó. Ninh Giác Phi kỳ thực không muốn tỏ ra yếu đuối, dù sao cũng là vết thương nhỏ, cũng không cần chống gậy, nhưng bác sĩ không nói gì chỉ mở hộp ra, bảo y tá nhét vào tay hắn, khiến hắn không cách nào từ chối. Nhìn hình dáng của gậy chống cũng khá đẹp, nên hắn liền chống gậy trở về bộ tư lệnh.

Xe của hắn vừa tiến vào cửa chính, thì các quan quân đều nhận ra được biển số xe, dọc theo đường đi đều có người vui mừng mà né qua 1 bên, nghiêm cú chào. Ninh Giác Phi hạ kính xe xuống, cười khoát tay với bọn họ.

Tài xế muốn đưa hắn về tận nhà, nhưng khi ngang qua biệt thự của Lâm Tĩnh, hắn lại ra lệnh: “Dừng xe, tôi muốn đi thăm tư lệnh, anh không cần chờ tôi, cứ đi làm việc của mình đi.”

“Yes, sir.” Tài xế đồng ý, đưa xe dừng ngay trước cửa biệt thự Lâm Tĩnh, liền nhanh chóng xuống xe, đi qua đầu bên kia, mở cửa xe.

Ninh Giác Phi không muốn y đỡ mình, liền chống gậy khập khiễng đi tới trước cửa Lâm Tĩnh, nhấn chuông.

Rất nhanh cửa được mở ra, Lâm Tĩnh cười nói: “Đã về rồi, đang chờ cậu đấy, cùng vào ăn đi.”

Tài xế vẫn đang đi bên cạnh Ninh Giác Phi, lúc này hướng Lâm Tĩnh nghiêm chào, sau đó xoay người rời đi.

Lôi Hồng Phi nghe ở cửa có tiếng động, từ trong phòng đi ra, vừa xuống lầu vừa cười nói: “Nhóc con, sao không về nhà gặp vợ đi? Chạy tới đây làm gì?”

“Vợ thì sao cũng ở nhà hết mà, giờ gặp hay tối gặp cũng có khác gì đâu?” Ninh Giác Phi cười haha. “Tất nhiên em phải đề cao việc nịnh bợ lãnh đạo lên hàng đầu chứ.”

“Cậu thật quá vô lại rồi.” Lôi Hồng Phi khinh bỉ liếc hắn 1 cái, sau đó nói với Lâm Tĩnh. “Kỳ thực lúc

trước tôi phải điều cậu ta qua bên chỗ cậu để cậu huấn luyện mới đúng, để cậu dạy cho nó 1 bài học.”

“Hừ.” Lâm Tĩnh chẳng đáng mà nói. “Hai người thì ai cũng thượng bất chính hạ tắc loạn, tôi không rảnh dọn dẹp cho hai người đâu.”

Ninh Giác Phi ha hả đi tới sofa ngồi xuống, quan tâm nhìn vai phải của Lôi Hồng Phi, có chút sầu lo hỏi: “Tư lệnh, thương thế của anh khôi phục sao rồi?”

“Không có việc gì, tình hình khá tốt, không cần lo.” Lôi Hồng Phi ngồi xuống bên cạnh hắn, ánh mắt hướng về phía chân trái của hắn. “Vết thương của cậu thì sao?”

Ninh Giác Phi chỉ chỉ đùi, thoải mái mà nói: “Không có việc gì, vết thương ngoài da thôi, cà nhắc vài ngày là khỏe à.”

Bác sĩ không để hắn nằm việc, hắn có thể tự mình đi lại, vậy xác thực cũng không phải vấn đề lớn, Lôi Hồng Phi liền yên lòng, lại không muốn hắn phải lo lắng cho vết thương của mình, liền chuyển chủ đề, nói tới game. Mỗi ngày Lâm Tĩnh đều cùng y chơi hơn 1 tiếng đồng hồ, phối hợp càng ngày càng ăn ý, hôm nay đã chơi tới high-level rồi, thế nhưng hiện tại vẫn chưa đạt được toàn thắng.

“Haizzz, thế nào? Có hứng thú thì chúng ta chơi hình thức đối chiến đi.” Lôi Hồng Phi háng hái bưng bưng mà nói. “Lúc Lão Lâm đi làm, tôi có tìm Thiên Vũ đối chiến, haizzz, thiên tài quả là thiên tài, đánh không lại anh ta.”

Lăng Tử Hàn đã cùng Vệ Thiên Vũ xuất viện, đến căn nhà trong núi nhỏ để tịnh dưỡng. Lâm Tĩnh gọi điện thoại cho cậu, nói về chuyện Lôi Hồng Phi chơi game để luyện tập tay trái, Lăng Tử Hàn lập tức tán thành. Vết thương hiện tại của Vệ Thiên Vũ vẫn chưa lành hẳn, thân thể vẫn còn suy yếu, Lăng Tử Hàn trên cơ bản không cho phép anh ra khỏi phòng nhiều, mà lại sợ anh chán, chơi game thật ra cũng là một trò tiêu khiển khá tốt.

Vệ Thiên Vũ từ khi ở bệnh viện đã biết việc Lôi Hồng Phi sau khi bị mất cánh tay, tâm lý chắc chắn không mấy dễ dàng, lúc này đương nhiên vui vẻ ủng hộ. Anh không ăn hiếp Lôi Hồng Phi quá, cũng chỉ dùng 1 tay trái, nhưng khi điều khiển thì lại vô cùng thuần thục, thường thường khiến y quân lính tan rã. Lôi Hồng Phi hiểu thắng nên sốt ruột, vừa đánh vừa nghĩ chiến thuật mới, có đôi khi cũng phải khiến Vệ Thiên Vũ được này hỏng kia, đặc biệt là trong mấy trận đấu chiến lược, khả năng thắng của Lôi Hồng Phi rất cao, cũng khiến Vệ Thiên Vũ mở rộng tầm mắt. Hai người mỗi ngày đều ủng hộ chiến online, cảm giác rất vui vẻ.

Ninh Giác Phi nghe y kể về “Tình hình chiến đấu” mấy ngày qua, tinh thần lập tức hưng phấn lên: “Vậy không được đâu nha, chúng ta không thể để họ áp chế mình hoài được, tối hôm nay chúng ta lập tổ, giết bằng được họ đi.”

“Được, vậy thì làm thế đi.” Lôi Hồng Phi vỗ đùi, “Tôi cũng không ăn hiếp họ quá, để Thiên Vũ kêu thêm Tử Hàn, bọn họ dùng 2 tay, tôi cùng Lão Lâm thì kết hợp, vậy thì sẽ công bằng, hahaha.”

Trong khi y đang tâm hoa nô phóng, nghĩ tới trận đấu tối nay, thì Lâm Tĩnh trong phòng bếp đi ra, thẳng thắn lưu loát mà nói: “Ăn cơm.”

Lôi Hồng Phi lập tức đứng lên, nhưng không quên dặn Ninh Giác Phi: “Trên đùi cậu có thương, nên đừng nhúc nhích, tôi đi giúp lão Lâm.”

Y vào bếp, lần lượt chuyển món ăn ra ngoài. Lâm Tĩnh bưng canh ra, lại mang thêm 3 chén cơm, sau đó bắt chuyện Ninh Giác Phi: “Nào, tối đây ăn đi.”

Ninh Giác Phi bây giờ mới phản ứng, “Lão Lâm à, anh lại còn có chiêu này cơ à, sao trước giờ không thấy thể hiện vậy.”

Ninh Giác Phi không biết nấu cơm, sự phụ của hắn Lôi Hồng Phi cũng giống y chang, tuy rằng trước đây khi còn làm chiến sĩ cũng từng ở bếp hỗ trợ nấu nướng, nhưng cái loại công việc cầm muôi khuấy đồ ăn ở trong mấy cái nồi lớn kia thì đâu giống nấu ăn gia đình. Từ sau khi bọn họ thăng chức, cứ tập trung huấn luyện, diễn tập, chiến đấu, hoặc là bị thương, dưỡng thương, chẳng có cơ hội mà vào bếp. Hắn vẫn cho rằng Lâm Tĩnh cũng y như vậy, lại không nghĩ tới cái người nổi danh cao ngạo lãnh ngạnh này lại có khả năng nấu ăn ngon đến thế.

Lôi Hồng Phi cũng biết, những người đã lập gia đình sẽ thường hay xuống bếp, với lại Lâm Tĩnh cùng bạn đời của mình rất ân ái, nên tất nhiên sẽ thường làm cơm, lúc này nghe Ninh Giác Phi nói vậy, sợ Lâm Tĩnh nhớ tới chuyện thương tâm, liền ở dưới bàn nhẹ nhàng đá Ninh Giác Phi một cái.

Ninh Giác Phi lập tức phản ứng lại, trong lòng rất là hối hận, sao mình lại trì độn như thế, sao tự dưng lại chọc vào điểm yếu của người khác. Hắn liền nhanh chóng cười nói: “Mấy món này thật là ngon mà, càng nghĩ càng thấy thơm. Tôi đói bụng quá trời. Tư lệnh, em thấy anh cũng thèm lắm rồi đó phải không? Ăn đi, đừng giả bộ nữa, chúng ta rành nhau quá mà.”

“Cậu là thằng nhóc thối, không biết lớn nhỏ.” Lôi Hồng Phi biết hắn đang lảng sang chuyện khác, liền tích cực phối hợp, cười nói haha. “Việc nấu ăn cũng cần phải nghiên cứu chẳng khác gì kỹ năng chiến đấu, lão Lâm người ta là thập toàn thập năng, mọi thứ đều tinh thông. Cậu cần phải học tập 1 chút đi. Sau này chúng ta sẽ tổ chức cuộc thi nấu ăn.” Nói xong, y liền cầm đũa gấp đồ ăn.

Ninh Giác Phi cũng rất thoải mái mà gấp đĩa rau, vừa ă vừa nói: “Ý này hay đó, em ủng hộ.”

Lâm Tĩnh tất nhiên biết tâm ý của bọn họ, trong lòng cũng rất cảm động, nhưng trên mặt lại bày ra nụ cười khinh miệt, nhìn nhìn Lôi Hồng Phi, nhìn nhìn lại Ninh Giác Phi, cười nhạt: “Hai người đều là dân quê mùa, làm cái gì ra nhất định cũng sẽ độc chết người, chẳng phải là có lỗi với đảng có lỗi với nhân dân hay sao? Tôi thấy hay là bỏ qua đi. Bản thân phải tự hiểu mình một chút, người có chỉ số thông minh thấp, cố quá cũng học chẳng vào đâu, không cần gắng sức.”

“Hừ, cho cậu chút hư danh, cậu lập tức tỏ hào quang hả?” Lôi Hồng Phi hào khí hàng vạn hàng nghìn mà nói. “Ngày mai tôi sẽ bắt đầu học nấu ăn. Tôi không tin, chuyện đơn giản như vậy, tôi làm không lại cậu?”

Ninh Giác Phi giờ đưa lên: “Ứng hộ.”

Lâm Tĩnh cười lạnh một tiếng: “Được thôi, tôi cũng muốn xem thử anh sẽ làm ra cái thứ gì.”

Lôi Hồng Phi thấy nét mặt của Lâm Tĩnh dường như không còn nghĩ tới chuyện quá khứ, nên mới yên lòng, vừa ăn vừa cười nói: “Mau ăn mau ăn đi, sau đó chúng ta tìm Thiên Vũ cùng Tử Hàn chiến đấu, hôm nay tam thiết giáp chúng ta cùng hợp lực, nhất định phải giết bọn họ không còn manh giáp.”

34. Chương 33

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trên màn hình siêu lớn ở trên tường, là hình ảnh bề ngoài vũ trụ, lúc này bụi mù cuộn cuộn, cát bay đá chạy, khói thuốc súng tràn ngập, đang tiến hành đại chiến có một không hai, thanh thế lớn, kinh thiên động địa.

Đây không phải là cuộc đối kháng giản đơn của 2 bộ đội đặc chủng, mà là trận tác chiến đại quy mô của tập đoàn quân nhiều binh chủng, muốn chiến thắng không chỉ có sự phối hợp ăn ý giản đơn, thao tác nhanh nhạy, phán đoán chuẩn xác, mà còn phải có chiến thuật chiến lược cực mạnh.

Lôi Hồng Phi vừa nói ra ý định của mình, Lăng Tử Hàn liền khiêu khích y: “Sao thế? Thua rồi nên tức sao? Đây là muốn dùng dài đánh ngắn à? Anh có muốn gọi thêm luôn mấy trạm canh gác bên lỗ đen vào luôn hay không?”

Lôi Hồng Phi luôn luôn da mặt dày, chưa bao giờ bị dính phép kích tướng, thường thường mấy người kích y rồi sau đó sẽ bị y kích lại đến tức chết luôn, lúc này cũng bày bộ dạng chơi xấu: “Cũng không thể nói thế được, tình báo, đối kháng điện tử, cái nào cũng là thế mạnh của bên em hết rồi. Ba người bọn anh đều là dân yếu kém già cỗi, sao so được với tuổi trẻ lực tráng bọn em, phải không?”

Nghe được 4 chữ “yếu kém già cỗi”, Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều dịch qua 1 bên, đồng thời dùng ánh mắt hỏi y: “*Anh còn có thể vô sỉ hơn được nữa hay không?*”

Lăng Tử Hàn thực sự nhịn không được, cười lớn nói: “Được rồi, nếu anh đã nói vậy, thì chuyện kiếm lợi cho mình em nhất định phải làm.”

Vì vậy, trò chuyện kết thúc, bọn họ toàn bộ đều vào trận đánh trên đất liền, mở ra hình thức đối chiến toàn bộ binh chủng cao cấp, chiến trường thiết lập tại tinh cầu địa hình phức tạp tinh cầu Atalanta.

Đại chiến liền được mở ra.

Trong game đương nhiên là thiết lập lực chiến đấu tổng hợp của 2 bên là bằng nhau, bởi vậy sự lựa chọn binh chủng, vũ khí, số lượng đều có hạn chế, nếu như muốn thiết lập tay lái thiện xạ để tăng mạnh lực đánh của không quân, thì tất nhiên sẽ có sự suy yếu về lực quân, hoặc là phải bỏ qua hải quân, v.v..., hơn nữa bọn họ chia thành cuộc chiến giữa hai nước, vì vậy cả hai bên đều có thành thị chắc chắn, dân thường bên trong, cũng có hệ thống phòng ngự. Ngoài ra còn có chiến tranh tình báo, chiến tranh tâm lý, chiến tranh gián điệp, chiến tranh kinh tế ... cái nào cũng cần phải có thủ đoạn, mà cũng cần phải có tài nguyên, vì vậy cần phải cân nhắc khá nhiều mặt, hơn nữa một khi đã đánh thì không chỉ kết thúc trong mấy tiếng, thường thường có thể đánh tới vài ngày thậm chí là mấy tuần. Lúc cần nghỉ ngơi, cả hai bên có thể đưa ra nghị định đình chiến, save lại tiến độ, sau đó ngày tiếp theo thì tiếp tục đánh, như vậy có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi để thương lượng chiến thuật chiến lược tiếp theo, suy đoán hướng đi của đối phương. Nói chung so với trận đánh bình thường thì có nhiều hứng thú hơn.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đã học chỉ huy quân sự, các loại tri thức về chiến lược chiến thuật, cũng đã từng nghe qua các loại điển tích của các trận đánh kinh điển từ thời cổ đại ở trong lẫn ngoài nước đến thuộc lòng, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm thực tế, ở mặt này quả thực kém xa 3 vị quan chỉ huy thân kinh bách chiến như bọn Lôi Hồng Phi, tuy rằng bọn họ khi thực chiến đều là tác chiến đặc chủng, nhưng cũng đã nhiều lần tham gia diễn tập đại quy mô, cũng không xa lạ gì với phương diện chỉ huy hiệp đồng tác chiến nhiều binh chủng, về mặt thực chiến thì chiếm ưu thế hơn. Đương nhiên, bình người, hướng giả, một khi đã đánh thì phải xem suy nghĩ cùng năng lực điều binh khiển tướng của song phương.

Bắt đầu chơi, ngày đầu tiên song phương cũng không có đấu ngay, mà chỉ là đều tự kiểm kê của cải chính mình, cũng cố “Quốc phòng”, dùng đủ loại trinh sát tình huống địa phương, định ra chiến thuật, sau đó mới lựa chọn quân đội, vũ khí, tài nguyên cần thiết ...

Trận đấu chân chính, là vào buổi tối thứ ba.

Game này quá lớn, nội dung quá phong phú, dùng bàn phím thường thực không cách nào chơi thông thuận được, phải sử dụng toàn lực để có thể sử dụng toàn diện bàn điều khiển, nhìn qua thấy có chút giống với bàn công tác của bộ tác chiến, rất phức tạp cực kỳ, muốn chơi tốt, thì phải có thạo cả bộ tham mưu nữa.

Lâm Tĩnh đã ở vị trí tham mưu trưởng khá lâu, nên với mấy thứ này khá quen thuộc. Lôi Hồng Phi, Ninh Giác Phi bình thường rảnh rỗi cũng có nghiên cứu qua, nên không mấy xa lạ với thứ này, lúc này cũng không lấy làm lạ. Còn Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ có thể sử dụng bàn điều khiển hay không, bọn họ căn bản không hỏi tới, dùng cách của Lôi Hồng Phi mà nói thì chính là “*Chúng ta đang ăn hiếp họ đấy, thì sao nào?*” Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi chỉ có thể cùng y mà đánh đá theo thôi.

Đại khái Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ cũng biết điểm yếu của mình, vì vậy không có lựa chọn nhiều quân đội cho lắm, chỉ là tồn trữ khá nhiều tài nguyên. Lôi Hồng Phi khí thế như hồng, muốn khá nhiều quân đội cùng trang bị vũ khí, một khi đấu chính là đả kích không quân, khiến mấy thành thị ở gần khu tiền tuyến của đối phương bị nổ rồi tinh rồi mù, thực lực của một nước nhất thời giảm xuống không ít.

Bọn họ gây sự, nhưng đối phương không động tĩnh gì, cũng không có đánh trả, cũng không có trùng kiến lại. Nhưng nhanh chóng, bên chỗ bọn họ lại xảy ra một dàn chuyện oan ức không thể nào giải thích, nào là tin vịt nổi lên bốn phía, tài chính hỗn loạn, hacker hung hăng ngang ngược, nhân tâm hoảng sợ, thực lực

của một nước cũng vì vậy mà liên tục giảm xuống.

Lâm Tĩnh cười nói: “Quả nhiên người xuất thân từ quốc an nha, ra tay thâm độc.”

Hắn còn chưa dứt lời, thì ba người đều nhận được cảnh báo, mấy bộ trưởng trong nội các song song bị ám sát, gọi cứu viện.

Ninh Giác Phi lập tức nói: “Em trở về cứu họ, các anh tiếp tục tấn công đi.” Hắn liền hai tay nhanh nhẹn, liên tục nhấn một loạt phím bất đồng ở dưới, hình vẽ 3D trước mặt hắn lập lập tức chuyển đổi từ tiền tuyến thành ra thủ đô.

Lập tức chỉ huy máy bay ném bom đại quy mô hướng thẳng tới địch quốc, tiến hành thanh trừ mục tiêu quân sự mà hôm qua bọn họ đã dùng trinh sát để tiến hành xác định, song song điều động bộ đội dã chiến, lính thiết giáp, bộ đội đạn đạo ở dưới mặt đất chia thành từng hướng riêng biệt để tiến vào khu vực hoạt động, chuẩn bị phát động đại quy mô tiến công.

Lâm Tĩnh thao túng vài bộ đội đặc chủng phân biệt lên vào phía sau địch, trinh sát tình hình địch, hỗ trợ cho đạn đạo viễn trình, tùy thời tập kích tướng lĩnh cao cấp hoặc quan viên của địch nhân, chặt đầu làm gương.

Hai người đang đánh thắng đến ghiền, bỗng nhiên lại nghe thấy cảnh báo, có hacker tấn công vào hệ thống chỉ huy của họ. Công kích như vậy đương nhiên đã bị quy tắc của game ước thúc, chứ không phải dùng thủ đoạn ở ngoài trò chơi, như vậy mới có thể công bằng. Vì vậy bọn Lôi Hồng Phi vẫn có thể ứng phó được, chỉ là Lôi Hồng Phi rất cuộc chỉ có một tay, cũng chỉ có thể để Lâm Tĩnh đi ứng phó.

Hacker tấn công rất sắc bén, trong 1 phút đồng hồ đã phá được 9 tầng tường lửa, tiến thẳng vào trong đầu mối chỉ huy của họ, tốc độ cực nhanh, là bằng tốc độ mà từ thời điểm bọn họ chơi game huấn luyện này chưa từng thấy qua. Bọn họ cũng biết Vệ Thiên Vũ công tác ở bộ quốc an chính là thuộc về bộ phận kỹ thuật, nên đây chắc chắn là kiệt tác của anh.

Lâm Tĩnh ngăn cản khá là cật lực. Hắn không có cách nào phản kích, chỉ có thể khởi động khả năng khẩn cấp, sử dụng hệ thống chỉ huy dự bị, đem hệ thống đã bị hack tạm thời phong bế toàn diện, cắt đứt hoàn toàn với hệ thống quân đội bên ngoài hiện có.

Chỉ mới có 1 trận mà hắn đã đổ đầy mồ hôi trên trán, nhưng cũng không có chậm trễ, sau khi đặc chủng được chỉ huy đã nhanh chóng thâm nhập địch, phá hư phương tiện điện lực cùng thư từ qua lại của “Địch nhân”, cho nổ trạm phát điện, phá cáp điện, hủy cơ trạm di động, nhanh chóng làm cho 1 khu vực của bên địch rơi vào tê liệt.

Bên Ninh Giác Phi lại ứng phó khá cật lực, thân thủ của “Thích khách” quá lợi hại, hơn nữa cũng không cùng hắn tiếp chiến lần nào, chỉ ở trong thành phố chạy ngược chạy xuôi, lập tức biến mất, sau đó thì lại có một thành viên trong nội các bị giết. Cứ tiếp tục như thế, “Chính phủ” sẽ chấm dứt vận tác, nước sẽ không có đầu rồi.

Lôi Hồng Phi có chút bất đắc dĩ, thì thào mà nói: “Khẳng định là do thằng nhóc Tử Hàn làm rồi.”

Y không thể không tuyên bố quốc gia đang vào trạng thái khẩn cấp, thành lập nội các lâm thời. Tuy rằng cứ như vậy sẽ khiến cho thực lực của một nước giảm xuống, nhưng tạm thời cũng coi như giải trừ nguy cơ. Thích khách nếu muốn dùng trò đó, cũng chỉ có thể trực tiếp tìm 3 người bọn họ, giết người khác cũng vô dụng.

Ninh Giác Phi lại trở lại tiền tuyến, tiếp nhận chỉ huy bộ đội đặc chủng Lâm Tinh.

Lâm Tinh liền thay thế cho Lôi Hồng Phi chỉ huy bộ đội mặt đất, tiếp tục hướng tới khu vực chỉ định.

Tay trái Lôi Hồng Phi cố sức, thao tác liên tiếp âm ỉ, lại có một nhóm đạn đạo bay về phía thành phố lớn phần hoa nằm sâu nhất ở địch quốc.

Nhìn màn hình không ngừng nổi lên các đám lửa lớn, Lôi Hồng Phi cười tủm tỉm mà nói: “Xem thử coi hai người sẽ dùng cách nào để chiến thắng, hahaha.”

35. Chương 34

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Đạn đạo như cơn lũ không ngừng bắn thẳng vào thành phố phần hoa cạnh biển kia, thế nhưng lúc này bọn Lăng Tử Hàn lại không hề có biểu hiện mặc kệ giống như lần trước nữa, hệ thống phản công đã được thiết lập tốt bắt đầu phát huy tác dụng, trong cơn mưa đạn đạo của “Nước địch” không ngừng bay vào lãnh thổ của mình, thì đạn đạo phản công của bọn họ cũng được phóng ra.

Vô số đạn đạo gặp nhau không trung, nổ tung, không ngừng bắn ra pháo hoa hoa mỹ, khiến không gian tràn ngập khói đen, rất đồ sộ, chỉ có một số ít quả lọt lưới mà bắn trúng mục tiêu, liên tục làm nổ tung vài tòa kiến trúc. Đối với một thành thị lớn mà nói, thì chút tổn thất này cũng không tính là bao, tất nhiên sẽ không làm ảnh hưởng tới thực lực của một nước.

Đương nhiên Lôi Hồng Phi đã tính toán hệ thống phản công của đối phương sẵn trong đầu, vì vậy cũng đã sẵn kế hoạch B, thế nhưng, ngay khi nhóm đạn thứ hai được phóng ra, thì hệ thống phóng đạn đã bị hacker tấn công, trong phút chốc liên liệt.

Lôi Hồng Phi phi thường ảo não, “Chúng ta về mặt máy tính quả thực kém xa rồi, không có chút lực chống nào hết trơn.”

Lâm Tĩnh rất bình tĩnh. “Hiện tại chỉ có thể dùng điểm mạnh của chúng ta mà thôi, phát động tiến công lớn trên mặt đất đi.”

Trong mặt chiến lược, bọn họ xác thực mạnh hơn so với Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ, nên đánh nghi binh thế nào, vây binh ở nơi nào, tấn công đột ngột ở thời điểm nào, đều có kế hoạch kỹ lưỡng. Lâm Tĩnh vừa kiến nghị, Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi lập tức đồng ý.

Rất nhanh, chiến đấu bắt đầu khai hỏa. Ba người lần lượt phân công nhau, Ninh Giác Phi chỉ huy bộ đội đặc chủng tiến hành thâm nhập địch, Lôi Hồng Phi chỉ huy không quân, Lâm Tĩnh chỉ huy lục quân, hướng “Địch nhân” phát động tiến công toàn diện.

Dàn máy bay ném bom, dàn máy bay tiêm kích xẹt qua trời cao, bay thẳng tới thành phố của đối phương. Bên không quân của Lăng Tử Hàn cũng bắt đầu lên không nghênh chiến, nhưng nếu so với không quân do chính Lôi Hồng Phi điều khiển thì lực không sánh bằng rồi.

Lâm Tĩnh lúc trước đã từng ở Tây Vực đối mặt với rất nhiều phân tử khủng bố, vô số lần tiến hành chiến đấu kịch liệt, quy mô cũng không ít. Lúc này tuy chỉ là chỉ huy đoàn lính thiết giáp cùng bộ đội dã chiến, khác với bộ đội đặc chủng, nhưng cũng chỉ là chuyện đơn giản. Từng đoàn xe thiết giáp bắt đầu trùng trùng điệp điệp mà hướng thẳng về phía trước, đối phương ngoại trừ dùng lửa đạn cùng chiến hào để ngăn chặn ra, cũng không còn biện pháp nào khác.

Ninh Giác Phi chính là kỳ tài của tác chiến đặc chủng, chỉ huy vài bộ đội đặc chủng tiến hành làm tổn hại người bên đối phương khá hữu hiệu, một kích ra đi, không hề ngừng lại, cho dù có người đuổi theo, cũng không thể cách nào tìm được bọn họ.

Trong game có khá nhiều quy tắc phù hợp với nguyên tắc đạo đức ở bên ngoài, ví dụ như nếu sử dụng đạn hạt nhân hoặc vũ khí sinh học thì sẽ bị trừ khá nhiều điểm, nếu như trong cuộc chiến tranh gây ra tử vong vô số cho bình dân, cũng sẽ bị trừ điểm, nhưng nếu đã kích mục tiêu quân sự cùng phá hỏng phương tiện quan trọng có thể tăng thêm điểm, ám sát nhân vật trọng yếu của đối phương cũng sẽ tăng điểm, những thứ này trong khi bọn họ cùng nhau bàn bạc định ra chiến lược cũng đã cân nhắc chu đáo.

Dưới sự công kích mạnh mẽ của bọn họ, Lăng Tử Hàn cũng không dám sử dụng vũ khí hạt nhân hoặc vũ khí sinh học, vì vậy trong 1 chiều mà có thể tiêu diệt lực lượng quân sự khổng lồ như vậy là không có cách nào. Bọn họ đều rất tò mò, muốn xem thử Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ sẽ dự định đối phó thế nào.

Ba người bọn họ đã nghĩ ra rất nhiều phương pháp ứng phó. Tính luôn cả cách phản ứng tiêu cực nhất của Lăng Tử Hàn. Tiến công của bọn họ hầu như không có gặp phải sự chống lại, thành công mà nhanh chóng tiến nhập, chiếm không ít thành phố. Cứ vậy, bọn họ nhất định phải chia quân đóng tại nhiều chỗ, nếu không đóng quân thì khẳng định không được, nhưng nếu cử quá nhiều thì sẽ khiến cho thế tiến công của bọn họ suy yếu đi. Mà điều khiến cho bọn họ đau đầu nhất chính là, càng đi về phía trước, thì chiến tuyến càng kéo dài, khiến cho việc tiếp tế của bên hậu cần mang áp lực khá lớn.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ không cùng đại bộ đội của bọn họ tác chiến chính diện, chỉ là chuyên môn công kích tuyến tiếp viện của bọn họ. Thành thị mà bọn họ chiếm được đa phần đều là vườn không nhà trống, kho lương thực, kho dầu tất cả đều rỗng tuếch, bọn họ lại không thể cử quân đội ra để tiến hành

cướp đoạt của dân thường, nếu làm vậy sẽ bị trừ điểm, điều này khiến cho Lôi Hồng Phi dần dần cảm thấy có chút nghĩ không ra, rất là tức, rất là phiền.

“Tức chết tôi rồi.” Y hung hăng gõ tay vịn sofa. “Cái tên Tử Hàn này, luôn gian trá xảo quyệt như thế, khiến người ta chẳng biết đường nào mà đối phó.”

Ninh Giác Phi nhẹ nhàng mà cười: “Hiện tại khiến cho chúng ta cứ nửa vời, tiến thoái lưỡng nan.”

Lâm Tinh thở dài: “Đánh đến đây rồi, lui thì lui không được, chỉ có thể đánh tiếp mà thôi, vậy thì đành tiêu diệt sinh lực của bọn họ vậy, không thể cứ để cho họ nắm mũi mình thế này mãi được.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi có lại tinh thần. “Tôi sẽ đi bắn nát thủ đô của bên họ.”

Ninh Giác Phi cũng cười: “Em dẫn người đi giết hết người trong nội các của bên họ.”

“Sợ là tìm không được người thôi.” Lôi Hồng Phi mỉm cười lắc đầu. “Tâm tư Tử Hàn rất là cẩn mật kín kẽ, Thiên Vũ cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, sao dễ khiến cho cậu tìm được khe hở chứ? Nếu như cậu đi, chỉ sợ là lọt vào tròng đó.”

Ninh Giác Phi lập tức gạt đầu: “Cũng đúng quên đi, em tiếp tục kế hoạch phá hỏng vậy.”

Bọn họ đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng, can đảm can trọng, hành sự cẩn thận, kế hoạch chu đáo chặt chẽ, còn bản thân cũng tự nhận không có quỷ kế đa đoan như những người xuất thân từ bộ tình báo, bởi vậy càng phải cẩn thận, tuyệt không thể lỗ mãng hành sự.

Thế nhưng đánh thì vẫn phải đánh, Lôi Hồng Phi chỉ huy rất nhiều máy bay tiến thẳng tới thủ đô địch quốc, tiến hành oanh tạc, đương nhiên phải tránh các tòa kiến trúc của dân cùng các bảo tàng.

Y oanh tạc khá nhiều vào ngay trung tâm của thủ đô, bọn Lăng Tử Hàn không thể tiếp tục để không mà không chiến, vì vậy trong cơn mưa đạn đạo phóng ra, có rất nhiều máy bay tiêm kích cất cánh, cùng Lôi Hồng Phi triển khai không chiến.

Game này có những điểm đặc thù, chính là bọn họ có thể tự mình tham dự vào cuộc chiến bất kì lúc nào, thế nhưng, dù tham gia với thân phận gì, nếu như bị “Hạ gục”, thì nhất định phải rời khỏi game, không thể sử dụng “Sống lại” mà game đặt ra nữa. Hiện tại Lôi Hồng Phi đang đảm nhiệm vị trí phi công trong máy bay tiêm kích, đang tại không trung ngang dọc quay lại, có thể như chẻ tre, thế nhưng, rất nhanh y liền phát hiện, hành động của một máy bay tiêm kích bên địch quân có chút khác biệt, trong không trung hơi hơi dừng 1 chút, bỗng nhiên tìm một hình cung, xác định mục tiêu, hướng thẳng về phía y.

“Haha, nhanh như vậy đã phát hiện ra tôi rồi à? Lợi hại nha.” Lôi Hồng Phi nhất thời hăng hái, mi phi sắc vũ mà thao túng máy bay chuyển hướng trong không trung. Ninh Giác Phi đang chỉ huy bộ đội đặc chủng phá hủy nhà máy điện, lúc này nhìn màn hình bên y, thuận miệng hỏi: “Anh đoán đó là ai? Lăng đại ca

hay Vệ đại ca?”

“Hơn phân nửa là Thiên Vũ.” Lôi Hồng Phi rất khẳng định. “Tôi đã cùng anh đánh nhiều trận rồi, anh biết khá rõ về không chiến, chỉ ít cũng biết chơi trên game, chơi rất khá.”

“Nhưng anh cũng nên cẩn thận 1 chút, đừng khiến cho người ta giết chết trên không trung đấy.” Lâm Tĩnh cười nói. “Chúng ta 3 chống 2, hiện tại thế lực lại ngang nhau, nếu như anh bị bị nốc-ao, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đó.”

“Cậu yên tâm đi. Tôi tốt xấu gì cũng là phi công xuất thân từ học viện không quân chính quy đó nha, nếu có thể dễ dàng bị người ta giết như thế, thì sao có thể sống tới tận giờ này.” Lôi Hồng Phi cười hắc hắc. “Các cậu đây đều là tăng chí khí cho địch, diệt uy phong của mình đó hả, sao lại muốn tôi bị người khác giết như thế chứ? Sao không nghĩ là tôi sẽ giết chết anh đi?”

Nói xong, y trên không trung liên tiếp tiến hành một loạt động tác phi hành, nhanh chóng lướt ngang qua cái máy bay đang truy kích mình, lập tức nhằm vào từ phía sau, ấn nút phóng đạn đạo hướng thẳng vào thân máy bay ở trước mặt mình.

Một quả đối không từ cánh máy bay của y bay ra, hướng thẳng tới máy bay ở trước mặt, ý định xuyên thẳng qua thân máy bay.

36. Chương 35

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Mỗi máy bay trên không trung dưới ánh mặt trời đều ánh lên kim ngân sáng chói, mà cái trước mặt y lại là cái sáng nhất. Nhưng đạn đạo bay ngang qua chỉ trong nháy mắt, nhưng cái máy bay ngay trong thời điểm chỉ mảnh treo chuông lại đột nhiên chuyển hướng, đồng thời phóng ra đạn đạo, đuổi theo đạn đạo đang bay tới gặp nhau ngay tại không trung, cùng nhau nổ tung.

Khi Lôi Hồng Phi phóng ra đạn đạo đều đã suy nghĩ cách ứng phó của đối phương thế nào rồi, đây chính là cách ứng phó tốt nhất, nên y cũng đã có sự chuẩn bị tương ứng, ngay trong thời điểm máy bay chuyển hướng thì đã lập tức đuổi theo, ngay sau đó phóng tiếp ra hai quả đạn đạo ra ngoài.

Máy bay đó không cách nào tránh được nữa, miễn cưỡng né tránh được 1 quả, nhưng lại bị một quả còn lại bắn trúng, trong không trung biến thành một đóm lửa lớn.

Lôi Hồng Phi cười ha ha, vội vã mở bảng thành tích kiểm tra kết quả, nhưng khi thấy kết quả lại khiến y

bất ngờ, vừa mừng vừa sợ. người bị y giết không phải là Vệ Thiên Vũ, mà lại là Lăng Tử Hàn. Y mi phi sắc vũ mà nói: “Tử Hàn cư nhiên lại đánh không chiến với tôi, không phải muốn chết đó chứ?”

Lâm Tinh cùng Ninh Giác Phi cũng đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng rất cao hứng. “Vậy chúng ta khẳng định thắng chắc rồi.”

Nhưng cuộc chiến sau đó cũng không thuận lợi như bọn họ tưởng tượng, Vệ Thiên Vũ phát huy đầy đủ sở trường đặc biệt của chính mình, không ngừng xâm nhập vào hệ thống vi tính của bọn họ, cắt điện ngắt nước trong chính quốc gia của họ, gián đoạn thư từ qua lại, giao thông tê liệt, lại chặn dứt việc liên hệ giữa bọn họ và bộ đội tiền tuyến, giả mạo bọn họ để đưa ra mệnh lệnh với quân tiền tuyến, quấy rầy bố trí quân sự của bọn họ, kéo dài tốc độ của bọn họ, từ đó tạo ra cơ hội tốt cho quân đội bên họ phản công, trong sự bận rộn, anh còn phá hủy hệ thống đạn đạo phòng ngự của bọn Lôi Hồng Phi, còn chỉ huy bộ đội đạn đạo bên mình tiến hành vài lần đả kích lớn, phá hủy nghiêm trọng vài thành phố lớn bên họ.

3 người bọn Lôi Hồng Phi nhất thời luống cuống tay chân, thế nhưng nhanh chóng trấn định lại. Không thể thông qua bộ đội hoặc hệ thống thư từ qua lại để tiến hành chỉ huy, thì bọn họ sẽ sử dụng vô tuyến điện từ xưa để liên hệ với tiền tuyến, để quân đội bên họ nhanh chóng ổn định, tiếp tục tiến thẳng về phía trước.

Trận này đánh sắp 1 tháng rồi, trải qua giằng co gian nan, bọn họ cuối cùng đã chiếm lĩnh được toàn bộ nước địch, nhưng vẫn không cách nào tìm thấy được Vệ Thiên Vũ cùng các nhân vật chủ chốt trong nội các.

Nếu như không thể đánh chết đối phương hoặc không thể giết toàn bộ thành viên nội các bên đối phương hoặc là không thể khiến cho thực lực của đối phương thành 0, thì hệ thống vẫn sẽ không phán định bọn họ chiến thắng, vì một khi phóng hỏa, có thể lửa cháy lan đồng cỏ, chỉ cần đối phương còn đang trữ hàng, nội các vẫn tồn tại, quốc gia vẫn đang bảo trì lực lượng của mình, thì có thể trở mình bất kì lúc nào.

Lôi Hồng Phi cảm giác rất hao tổn tâm trí. Ban ngày Lâm Tinh cùng Ninh Giác Phi đều phải đi làm, y ở nhà tính toán làm cách nào để bức Vệ Thiên Vũ xuất hiện, làm sao tiêu diệt toàn bộ thành viên nội các bên đối phương, làm thế nào để có thể tiêu diệt toàn bộ triệt để lực lượng của đối phương.

Vệ Thiên Vũ bắt đầu đánh du kích, khiến cho bọn họ khó mà đối phó. Tuy rằng quân đội đã bị đánh tan, nhưng vẫn còn vài bộ đội đặc chủng đã lên trốn được vẫn còn có thể sử dụng.

Trải qua vài ngày đối kháng, bọn Lôi Hồng Phi đều phán đoán rằng Vệ Thiên Vũ là muốn tìm 3 người bọn họ quyết chiến. Nếu như 1 chiêu giết được 3 người bọn họ, thì cho dù anh đã mất đi lãnh thổ quốc gia, hệ thống vẫn sẽ phán rằng anh chiến thắng.

Lôi Hồng Phi sờ sờ cằm: “Nếu đó chính là dự định của anh, thì chúng ta sẽ dẫn xà xuất động vậy.”

“Vệ đại ca đánh nhau lực thế nào?” Ninh Giác Phi rất hiếu kỳ. “Bình thường hai anh đánh không ít trận, thắng bại thế nào?”

Lôi Hồng Phi lắc đầu, “Trong game đánh không lại anh đâu.” Y nói lời này chính là tâm phục khẩu phục,

lúc đó bọn họ mỗi ngày đều đánh, Vệ Thiên Vũ cũng chỉ dùng đúng tay trái, không có chút lợi thế nào, nhưng y trên cơ bản không thể thắng nổi.

Ninh Giác Phi nhất thời hưng phấn: “Vậy hai anh dụ địch đi, em đánh với ảnh 1 trận.”

Đang nói, cảnh báo vang lên, thành viên nội các của bọn họ bị thích khách tập kích.

Lúc này, chiến sự đã kết thúc, bởi vậy Lôi Hồng Phi đã tuyên bố giải trừ trạng thái khẩn cấp, hủy đi nội các lâm thời, một lần nữa thành lập nội các chính thức, thực lực của một nước cũng nhờ đó mà tăng lên, nếu như lúc này nội các bị giết, thì vẫn có thể làm giảm điểm của thực lực một nước.

Lần này ba người họ không có hoảng loạn, trái lại đại hỉ, không nói hai lời, cùng nhau quay lại thủ đô, lần lượt phân công nhau đuổi theo thích khách.

Vị thích khách này cũng không hề có ý che lấp hành tung của mình, còn bắt ngờ tụ lại 1 chỗ với 3 người họ, chủ động hiển thị vết tích, dẫn Ninh Giác Phi đến trước mặt mình.

Lôi Hồng Phi vừa đi qua 1 bên vừa nói: “Đừng xem Thiên Vũ xuất thân từ dân kỹ thuật, trong game đánh trực diện cũng không hề kém ai đâu, tôi rất khó chiếm thượng phong, Giác Phi, lần này phải xem cậu rồi.”

Ninh Giác Phi trong lòng xác thực không có nhiều phòng bị với Vệ Thiên Vũ cho lắm, nghĩ anh dù sao cũng là tinh anh kỹ thuật, nếu muốn ra tay đánh nhau thật, chỉ sợ bản thân sẽ mạnh hơn anh nhiều, lúc này nghe Lôi Hồng Phi nói vậy, lập tức thu hồi tâm trạng thả lỏng, bắt đầu đề phòng.

Thích khách này một thân áo xám, hành động miễn tiện, thấy hấn liền lập tức nhào lên, ánh sáng trong tay chớp động, hiển nhiên dùng vũ khí lạnh.

Ninh Giác Phi đương nhiên không dùng súng ứng phó, lập tức đổi lại phương thức vật lộn chính diện, không lùi mà tiến tới, mạnh mẽ nhào tới.

Hai người đánh nhau rất kịch liệt, Ninh Giác Phi rất nhanh liền cảm thấy có chút cực lực, không khỏi khen ngợi: “Nhìn không ra đó nha, Vệ đại ca hình dáng thư sinh nhã nhặn, nhưng một khi đánh nhau quả thực rất nghiêm túc.”

“Ảnh chính là cao thủ game đó.” Lôi Hồng Phi cười chạy tới bên cạnh hai người họ, nhưng không có tiến vào trận đánh, mà chỉ đứng ở bên xem.

Sau đó, Lâm Tĩnh cũng chạy tới, đứng cùng y, không có tới đánh cùng, mà chỉ nhìn hai người họ đánh. Hấn không đứng cùng 1 chỗ với Lôi Hồng Phi mà là chia thành 2 góc khác biệt, để khi xuất hiện tình huống đột biến thì có thể yểm trợ cho nhau. Đây chính là bản năng đã được huấn luyện ra của bộ đội đặc chủng.

Ninh Giác Phi và Vệ Thiên Vũ đánh 1 trận rất đặc sắc, thời gian cũng kéo khá dài. Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều xem rất nhập thần, thỉnh thoảng tán thán, với những chiêu thức ứng phó tinh diệu sẽ nghị luận vài câu. Ngay trong lúc hai người đó đang thả lỏng, Vệ Thiên Vũ bỗng nhiên không tiếp chiêu thức của Ninh Giác Phi, hướng thẳng về phía Lôi Hồng Phi.

Lâm Tĩnh giật mình, sợ Lôi Hồng Phi phản ứng không kịp, liền nhào tới hỗ trợ. Ninh Giác Phi cũng lo lắng y như vậy, liền đuổi theo Vệ Thiên Vũ chạy tới. Lôi Hồng Phi càng không có do dự, lập tức rút dao ra, nhắm vào anh mà đâm tới.

Ngay trong tích tắc cự ly của 4 người gần sát với nhau, ngay trong nháy mắt này, trên người Vệ Thiên Vũ bỗng nhiên toát ra một đóm lửa lửa, sau đó là một trận nổ kinh thiên động địa.

Đây chính là phương thức tự sát tập thể, Vệ Thiên Vũ cùng ba người bọn họ đồng quy vu tận. Thế nhưng thực lực của hai nước lại có mức chênh lệch điểm khá lớn, vì vậy hệ thống phán định bọn Lôi Hồng Phi thắng.

Nhìn màn hình xuất hiện dòng chữ đỏ to lớn “Thắng lợi”, nhưng Lôi Hồng Phi lại không vui, rất phiền muộn mà nói: “Tên Thiên Vũ này, chẳng khác gì Tử Hàn cả, gian trá như nhau.”

Lâm Tĩnh nhìn không được cười rộ lên: “Là chúng ta lơ là, để ảnh có thể thừa cơ hội.”

“Đúng vậy.” Ninh Giác Phi thở dài. “Chúng ta ai cũng muốn tìm ảnh, để giết ảnh, ảnh chính là lợi dụng ý định này của chúng ta, đầu tiên chính là ẩn núp, khiến chúng ta thấp thỏm nóng ruột, sau đó mới lộ ra hành tung, dẫn chúng ta mắc câu.”

“Trận này đánh uất ức quá đi, không có ý nghĩa.” Lôi Hồng Phi suy nghĩ một chút, liền gọi điện. “Không được, chúng ta đánh lại đi.”

Y gọi tới số điện thoại trong căn nhà trong núi ở bên Lăng Tử Hàn, bắt máy là Vệ Thiên Vũ. Sắc mặt anh có chút tái nhợt, nhưng tinh thần lại khá tốt, nhìn người trên màn hình cười tủm tỉm hỏi: “Thế nào? Thắng không phục?”

“Đương nhiên không phục.” Lôi Hồng Phi nghiêng răng nghiêng lợi. “Chúng ta đánh lại đi.”

“Tôi thì không có vấn đề gì.” Vệ Thiên Vũ cười hiền lành. “Chỉ là Tử Hàn không có thời gian chơi tiếp rồi, em ấy phải cùng Lý Nguyên trở về B quốc.”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: “Không phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao? Lâm Tĩnh cũng đã về rồi, sao em ấy phải đi?”

“Công tác cũng cần phải chuyển giao mà.” Vệ Thiên Vũ ôn hòa mà nói. “Sau khi Lý Nguyên về nước thì lại phải chuẩn bị chuyện kết hôn nữa. Tử Hàn nhất định là phải ở lại để hỗ trợ cho mặt bảo vệ an toàn rồi,

với lại cũng phải tham dự hôn lễ của họ nữa. Chờ mọi việc xong xuôi, thì em ấy sẽ trở về, ở đó cũng không mất quá nhiều thời gian lắm đâu.”

“À.” Lôi Hồng Phi gật đầu, cũng không có tâm tình muốn đánh tiếp. Y căn dặn Vệ Thiên Vũ cẩn thận nghỉ ngơi, sau đó cúp máy, có chút mất hứng mà tiễn Ninh Giác Phi trở về, còn mình leo lên lầu về phòng.

Lâm Tĩnh đem toàn bộ nguồn điện của các bộ điều khiển máy tính cúp, lúc này mới ngồi xuống sofa, an tĩnh nâng tách trà, chậm rãi uống.

37. Chương 36

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Sau khi Lôi Hồng Phi xuất viện, tâm lý vẫn rất ổn định, thương thể khôi phục rất nhanh, không tới 3 tháng đã có thể tiến hành lắp đặt tay giả. Lâm Tĩnh thật cao hứng, cùng Đồng Duyệt hẹn được thời gian phù hợp xong, liền dành riêng một ngày một đêm trống lịch, đưa Lôi Hồng Phi đến bệnh viện tiến hành phẫu thuật.

Vì không phải là tay giả bình thường, trước tiên phải loại bỏ phần thần kinh trên phần tay bị cụt còn lại của y, sau đó bắt đầu thiết lập phần thần kinh mới, cho nên một khi tiến hành thì khá phiền phức, cuộc giải phẫu rất tinh tế phức tạp. Đồng Duyệt trước khi bước vào phòng giải phẫu có nói với Lâm Tĩnh: “Cuộc giải phẫu này cần phải mất đến 5,6 tiếng đồng hồ, con có thể trở về làm việc trước, sau đó canh thời gian trở lại.”

Nhưng Lâm Tĩnh lắc đầu: “Không có việc gì, con sẽ ở đây chờ, chuyện công tác con đã sắp xếp xong rồi, không có vấn đề gì đâu.”

Đồng Duyệt cũng không khuyên nữa, mang theo tổ phẫu thuật bước vào phòng giải phẫu.

Chuyện Lôi Hồng Phi lắp đặt tay giả cha mẹ y đều biết, đã nghe Đồng Duyệt nói về phương án chữa bệnh, cũng biết giải phẫu cần mất khá nhiều thời gian. Do không phải chuyện sống còn, nên Lôi Chấn liền khuyên bạn đời của mình về, không nên ngồi đây chờ trong đau khổ, sau đó biết Lâm Tĩnh sẽ đi cùng con mình, ông càng thêm yên tâm, nên bản thân không có tới mà trực tiếp đi làm.

Bên cạnh phòng giải phẫu là phòng nghỉ, dành riêng cho gia quyến của bệnh nhân sử dụng, bên trong có máy vi tính, TV, máy uống nước, bàn ghế, đầy đủ hết, bên tường còn có một chiếc sofa dài có thể nằm, không còn giống như lúc trước chỉ có thể ngồi trên hành lang trên băng ghế lạnh nữa. Lâm Tĩnh đi vào phòng nghỉ, đợi một hồi, chính mình liền đi rót 1 ly nước, ngồi xuống bên cửa sổ xuất thần. Trong lòng hẳn rất bất an, tuy rằng Đồng Duyệt luôn mãi đảm bảo, sau khi lắp đặt tay giả xong, Lôi Hồng Phi trong quá trình hoạt động sẽ không có bất kì bất tiện nào cả, cũng giống y như chưa từng bị thương vậy, thể

nhưng tất cả những ai không học qua y đều có 1 tâm lý chung, giả thì vẫn cứ là giả, đương nhiên không tốt bằng đồ thật rồi, vì vậy hắn rất lo lắng.

Ngây ngốc nửa ngày, hắn cầm lấy chén uống thêm ngụm nước, mới hồi phục lại tinh thần, đưa tay mở máy tính, nhìn nhìn tin tức, xem lướt qua diễn đàn quân sự một chút, tâm tình tốt cực mới dần dần bình tĩnh lại.

Buổi trưa có hộ công đưa cơm tới, mùi vị cũng không tệ, cũng nhiều món nhiều dạng, nhưng hắn lại nuốt không trôi, tùy tiện ăn 1 chút để người ta thu dọn.

Mặc dù sốt ruột lo lắng, nhưng hắn không có đi loạn chung quanh, vẫn ngồi yên trong phòng, mấy bác sĩ y tá khác nhìn vào, đều nghĩ hắn rất trấn định, quả nhiên không hổ là một quân nhân kinh nghiệm sa trường.

Cuộc giải phẫu này tiến hành mất hơn 7 tiếng, hắn đứng lên, bước ra ngoài, sống lưng thẳng tắp đứng ở ngoài cửa phòng giải phẫu.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, Lôi Hồng Phi ngồi ở xe lăn được y tá đẩy ra, Đồng Duyệt đi theo bên cạnh đi ra. Trên mặt các bác sĩ y tá đều mang theo nụ cười, Lôi Hồng Phi cũng đang nở nụ cười.

Đồng Duyệt thấy Lâm Tĩnh, gật đầu chào hắn, khoái trá mà nói: “Hiện tại y cần phải tập làm quen với cánh tay mới này, bình thường chú ý hoạt động vừa phải, ví dụ như làm mấy việc nhà chẳng hạn, thế nhưng tạm thời không thể vận động mạnh, càng không thể đánh nhau.”

“Dạ.” Lâm Tĩnh vội vã đáp ứng, nghiêm túc hỏi. “Vậy còn cần phải chú ý thứ gì khác không? Về mặt ăn uống có cần phải kiêng cử gì không?”

Đồng Duyệt ôn hòa mà nói: “Chủ yếu cần phải ăn vài món có chút dinh dưỡng, kỵ các món ăn cay, chua, có tính kích thích.”

“Dạ, con biết rồi.” Lâm Tĩnh đi qua, rất tự nhiên tiếp nhận xe lăn của Lôi Hồng Phi, vừa đi vừa hỏi: “Vậy hôm nay có thể về nhà chưa? Hay là cần phải nằm viện quan sát?”

“Không cần nằm viện.” Đồng Duyệt rất khen ngợi với sự cẩn thận tỉ mỉ này của hắn. “Con có thể đưa y về nhà rồi, nhưng phần vai phải của y trong hai ngày không được dính nước. Trong phòng phẫu thuật chúng ta đã tiến hành gây tê cho y, qua 1 tiếng nữa được tính sẽ hết. Chú sẽ đưa con thuốc giảm đau, nếu y thấy đau nhức, thì có thể cho y uống thuốc đó, nếu như y không thể nhịn được nữa thì liền gọi cho chú. Sáng mai, bác sĩ bên bọn chú vẫn sẽ qua bên chỗ y để tiến hành kiểm tra, chắc là không có vấn đề gì.”

Lâm Tĩnh tỉ mỉ nghe xong, liền yên lòng, cười nói: “Cám ơn chú Đồng, cực cho chú quá.”

“Đừng khách khí.” Đồng Duyệt trước sau như một mà khiêm tốn, chỉ là phải làm một cuộc giải phẫu tiến hành mất nhiều thời gian như vậy, vẫn chưa kịp ăn gì, khiến hắn cảm thấy có chút mệt mỏi rã rời. Lâm

Tĩnh muốn đưa Lôi Hồng Phi trở về, hẳn cũng không cần phải khách sáo nữa, quay về văn phòng mình nghỉ ngơi.

Lâm Tĩnh đẩy Lôi Hồng Phi ra cửa, dự định công y lên xe, nhưng Lôi Hồng Phi nhanh chóng đặt chân lên mặt đất, vững vàng đứng lên, chẳng hề để ý mà nói: “Tôi có thể đi mà, bị ở tay chứ đâu phải ở chân đâu, hơn nữa hiện tại vết thương cũng đã tốt rồi. Bọn họ ép tôi phải ngồi cái này, tôi cũng không tiện từ chối ý tốt của bọn họ, nhưng anh em chúng ta chắc không cần phải làm mấy trò này chứ hả.”

Lâm Tĩnh cười gật đầu, cùng y bước tới chỗ đậu xe, mở cửa cho y lên xe, sau đó trực tiếp chạy về nhà.

Lôi Hồng Phi dung quang toả sáng, nhìn qua rất đặc ý, hăng hái bưng bưng mà nói: “Cánh tay này không có giống mấy cái bình thường đâu nha, khung xương làm bằng hợp kim, bên ngoài là lớp da cơ thể, cảm giác cũng giống như nắm lấy tay thật vậy, bản thân tôi cũng sẽ có được xúc cảm chân thực, hơn nữa vận dụng như thường. Nhưng mà đây vẫn chưa lợi hại đâu, chú Đồng nói là dựa vào yêu cầu của cha tôi, bọn họ thêm vào một trường đao sắc bén cực mỏng vào trong cổ tay, đầu ngón tay cũng có trang bị mấy móng vuốt bén nhọn, có thể tùy thời nảy ra, nhắm vào chỗ hiểm của kẻ địch. À, hiện tại cánh tay này của tôi cực kỳ mạnh đó nha, không gì xâm hại được, một khi đánh nhau thì tuyệt đối lợi hại, haha.”

“Lợi hại như vậy?” Lâm Tĩnh cũng có chút giật mình. “Vậy không phải anh chính là trong họa có phúc hay sao? Sau này chỉ bằng cánh tay thiết này của anh thôi thì đã Sở Hưởng Vô Địch rồi, thật ra anh có thể dùng biệt hiệu ‘Thiết tí phi hổ’ đó nha.”

“Ai nói không phải chứ?” Lôi Hồng Phi hài lòng mi phi sắc vũ. “Sau này tôi cần phải nỗ lực để làm quen với cánh tay này, tranh thủ sớm vận động như thường mới được.”

“Nhưng không được vận động quá sức đó.” Lâm Tĩnh liếc y một cái. “Hồi nãy chú Đồng nói sao chắc anh cũng nghe được mà phải không, cẩn thận, dục tốc tắc bất đạt đó.”

“Ừ, tôi biết mà.” Thuốc gây tê trên vai phải của Lôi Hồng Phi còn tác dụng, nên hiện tại y không thể nhúc nhích gì, thế nhưng trong lòng cũng đã được được dục thí, trên đường thỉnh thoảng ngắm cánh tay phải đặt trên đùi mình, trong mắt tất cả đều là tiểu ý.

Sắp về tới nhà, Lâm Tĩnh bỗng nhiên nhớ tới, nói với y: “Chú Đồng nói anh có thể làm việc nhà, vậy vệ sinh trong nhà mỗi ngày đều để cho anh làm nhé. Từ ngày mai, tôi sẽ bảo lính cần vụ không cần tới nữa. Với lại, anh cũng phải học nấu ăn nữa, ít nhất ... cũng phải biết thái rau chặt thịt, tôi về làm đồ ăn cũng lạ.”

Lôi Hồng Phi kinh ngạc quay đầu nhìn hẳn, sau đó đau khổ nói: “Có thể bỏ qua việc nhà hay không? Tôi đến sân huấn luyện luyện khí giới không tốt sao?”

“Không tốt.” Biểu tình Lâm Tĩnh rất nghiêm túc, “Hiện tại nếu anh luyện khí giới được xem là vận động quá sức đó, chú Đồng có nói qua rồi, nó không được phép. Làm việc nhà là hay nhất, nhất là không nặng, hai là có thể rèn luyện cho cánh tay phải của anh, luyện tính linh hoạt cùng tính phối hợp.”

Lôi Hồng Phi cau mày, không nói gì hết.

Lâm Tĩnh đưa xe chạy vào cửa chính bộ tư lệnh, bỗng nhiên lạnh lùng mà nói: “Sao nào? Làm việc nhà khó khăn tới vậy sao? Anh sợ cái gì? Hay là không thích làm mấy việc vặt vãnh này? Tôi thấy cho anh làm mấy việc này là tốt nhất đó, sẵn tiện luyện lại cái tính tình khó chịu này của anh luôn.”

Lôi Hồng Phi than thở: “Được rồi, được rồi, tôi làm, tôi làm, vậy là được rồi chứ gì?”

Lâm Tĩnh đậu xe trước cửa nhà, trong mắt có tiểu ý, nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng. “Làm vệ sinh còn làm không được nữa sao, chỉ cần muốn làm là sẽ làm được, nhưng tôi nói trước là không được làm vỡ đồ trong nhà tôi đó.”

Lôi Hồng Phi không biết nên khóc hay cười, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ: “Sao tôi lại có người anh em như cậu cơ chứ?”

Lâm Tĩnh xuống xe, đi qua đầu xe đỡ y xuống, nghiêm trang mà nói: “Có người anh em như tôi là vận khí của anh đó.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha: “Câu này cũng có ý đó nha, đúng thật là vận khí của tôi mà.”

Lâm Tĩnh cũng không cần phải giữ nét mặt nữa, cũng cười rộ lên, cẩn thận đỡ y vào nhà.

38. Chương 37

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

6h tối, Lâm Tĩnh thu dọn văn phòng xong, liền bước ra khỏi cửa.

Ninh Giác Phi cũng có chuyện trong lòng, nên đứng hạn tan ca, chạy tới gặp mặt hắn.

Lâm Tĩnh cười nói: “Lão Lôi mấy ngày nay cứ ở trong nhà tôi học làm cơm, có muốn qua nếm thử tài nghệ của y hay không?”

Ninh Giác Phi lập tức cười ra tiếng: “Chuyện tốt như thế, tôi nhất định phải ghé rồi.”

Hai người vui vẻ bước ra khỏi tòa nhà, nhanh chóng hòa cùng với dòng người đông đúc đang tan ca, lúc này Ninh Giác Phi cau mày, thấp giọng nói: “Hôm nay bên tổng chính tìm tôi nói chuyện.”

Lâm Tĩnh khẽ gật đầu, thanh âm rất nhẹ: “Cũng có ghé tìm tôi.”

“Tôi biết.” Ninh Giác Phi mắt hững nhìn về phía hắn, “Rõ ràng là cấp trên muốn cho anh tiếp nhận vị trí của tư lệnh, vì sao anh lại một mực từ chối chứ? Còn đổ lên đầu tôi nữa, anh có ý định gì đây?”

Lâm Tĩnh ho nhẹ một tiếng, vốn định tìm lý do gì đó, lại ngừng 1 chút, cảm thấy cũng không cần phải vậy, nên ăn ngay nói thật, “Cả hai chúng ta đều biết, điều tư lệnh đến bộ tổng chiến nhậm chức tổng tham kỳ thực là một chuyện tốt, y có thể học thêm được rất nhiều thứ, với con đường tương lai cũng có nhiều mặt lợi hơn, với lại vết thương của y cũng không thể hoàn toàn khôi phục, cánh tay giả được lắp đặt vào cũng cần phải mất thời gian để có thể quen thuộc rồi sử dụng như thường, cho nên nếu để y ở trong bộ tư lệnh của chúng ta hoài cũng là anh hùng không có đất dụng võ, mà còn bị chèn ép nữa. Nhưng trong lòng cả hai chúng ta biết, thì không có nghĩa là bên ngoài hiểu, hơn phân nữa đã xem tôi sẽ nhân cơ hội này mà giành lấy vị trí này, thừa cơ loại bỏ tư lệnh, mà bản thân tôi đích xác không hề muốn vị trí đó, vì sao lại nhận lấy nỗi oan này? Làm tham mưu trưởng vốn đang rất tốt, tôi cũng thích vị trí này. Nhưng cậu thì khác, cậu là do một tay tư lệnh dìu dắt ra, nếu để cậu tiếp nhận vị trí của y, thì người khác sẽ không có nghị luận, hơn phân nữa sẽ cho là tư lệnh dìu dắt cậu đưa cậu lên, cũng không nói cậu vong ân phụ nghĩa, với tương lai của cậu cũng sẽ có lợi. Chúng ta là anh em, cậu làm tư lệnh hay tôi làm tư lệnh cũng đâu có gì khác biệt? Cũng sẽ làm việc cùng nhau mà?”

Ninh Giác Phi hừ một tiếng: “Anh nói chuyện còn dễ nghe hơn ca nữa đó, cũng dự định đem cái nỗi oan đó đổ lên đầu tôi thôi mà?”

“Cậu không gánh thì ai gánh đây?” Lâm Tĩnh thông dong cười. “Lẽ nào cậu không muốn gánh lấy nỗi oan này, để sắp điều một người nào đó từ đâu đó đến ngồi lên vị trí này hay sao?”

Ninh Giác Phi biết Lâm Tĩnh nói rất phải, thế nhưng trong lòng vẫn không thoải mái.

Hồi nãy hắn nói sắp muốn đưa cho Lâm Tĩnh tiếp nhận vị trí tư lệnh kia kỳ thực là nói khách sáo mà thôi, đương nhiên nếu ở trên lần lượt tìm hai người họ nói chuyện, câu đầu tiên sẽ luôn là “Cả hai người các cậu kỳ thực đều có tư cách ngồi vào vị trí đó, hiện tại chủ yếu chính là muốn nghe ý kiến của các cậu thôi.” Lâm Tĩnh đương nhiên lập tức chối từ, hơn nữa cực lực đề cử hắn, hắn cũng giống vậy, nhưng trong lòng hai người họ đều rõ ràng, nếu nói về tư cách, thì điều kiện lấy hay bỏ phải phụ thuộc vào gia thế cùng nhân mạch rồi.

Ông nội của Ninh Giác Phi là lão tướng có danh, thuộc hạ rải khắp quân đội, mà hắn cũng đâu có kém cạnh, mọi người tất nhiên đều nguyện ý đỡ hắn ngồi lên ngựa, tiền đoạn đường, tương lai thế hệ con cháu sẽ cẩn thận chăm sóc nhau, thì sau này mới có lợi, cho nên hắn ngồi vào vị trí kia thì tốt hơn Lâm Tĩnh nhiều. Lâm Tĩnh mặc dù có tài có tư lịch, nhưng dù sao cũng là xuất thân bình dân, nhân mạch trong quân đội toàn bộ đều dựa vào chính bản thân mình hoạt động trong quân đội mấy chục năm mà tích lũy được. Trước đây khi hắn ở Tân Cương thì lãnh đạo cô thanh, cũng không có ý định kết giao với người khác, nhờ có Lôi Chấn để ý, Lôi Hồng Phi cũng tự mình xem hắn thành bạn, lúc này mới có thể khiến cho ở bên trên chú ý tới hắn, nhưng so với Ninh Giác Phi thì đơn mỏng kém cõi hơn nhiều, hiện tại nếu để Ninh Giác Phi ngồi vào vị trí kia, thì kỳ thực cũng là một lớp bảo vệ khá tốt cho Lâm Tĩnh.

Bất quá, dù đạo lý là vậy, nhưng Ninh Giác Phi cũng không cho là đúng. Lâm Tĩnh chiến công hiển hách, tại Tây Vực đẫm máu chiến đấu mấy chục năm, khiến cho đám phân tử khủng bố vừa nghe tên đã sợ mất mật, cũng hận thấu xương, toàn gia cũng vì vậy mà chịu cái chết đau đớn, dù là chiến công tích lũy từ trước tới nay, kinh nghiệm chỉ huy, kinh lịch thực chiến, năng lực xử lý các loại bất ngờ đột phát, Lâm Tĩnh đều thâm hậu hơn hẳn rất nhiều, đối với thủ đoạn quỷ kế đa đoan của bọn phân tử khủng bố hầu như rõ như lòng bàn tay, vị trí tư lệnh này vốn dĩ phải để cho hẳn ngồi vào mới đúng. Khi sắp điều Lâm Tĩnh vào vị trí tham mưu trưởng, cũng chính là vì cân nhắc tới những điểm này, hy vọng có thể lợi dụng những kinh nghiệm này của hẳn mà hỗ trợ cho Ninh Giác Phi, như vậy mới khiến cho Ninh Giác Phi tương lai tới càng thuận lợi, cũng sẽ càng tiến xa.

Nhưng như thế với Lâm Tĩnh không công bằng.

Ninh Giác Phi nhận sự hun đúc của Lôi Hồng Phi, lại càng bị Lăng Tử Hàn ảnh hưởng lớn, chưa bao giờ cho rằng bản thân mình là một “Thái tử gia”, mà Lâm Tĩnh ở trong cảm nhận của hẳn thì địa vị cũng không kém Lôi Hồng Phi là bao, hiện tại chỉ vì hẳn là cháu nội của một lão tướng quân mà Lâm Tĩnh thì không, bắt hẳn qua mặt Lâm Tĩnh, ngồi vào vị trí tư lệnh, khiến hẳn cực kỳ khó chịu, cảm giác như mình đang ý thế hiếp người vậy.

Lâm Tĩnh rất hiểu tính cách của hẳn, biết hẳn đang suy nghĩ điều gì, liền cười nói: “Cậu không cần để tâm vào mấy chuyện này, tôi rất thích vị trí tham mưu trưởng này, không có hứng thú với vị trí tư lệnh. Tính cách của tôi cậu cũng biết mà, nếu như là chuyện tôi không muốn, thì dù có kẻ sủng ngay trán, tôi cũng không làm đâu.”

Ninh Giác Phi hiểu ý của hẳn, không thể làm gì khác hơn là thở dài: “Vì sao cái nỗi oan đó truyền đến truyền đi, truyền tới tôi lại chẳng chịu đi?”

Lâm Tĩnh cười ha ha: “Vậy cậu cứ gánh đi.”

Bọn họ đã chạy tới cửa, giọng của Lâm Tĩnh truyền vào trong nhà, khiến Lôi Hồng Phi đi ra. “Chuyện gì mà vui đến vậy?”

Lâm Tĩnh nghĩ rằng chắc tổng chính cũng đã nói chuyện với Lôi Hồng Phi rồi, nên không có giấu diếm, thoải mái mà nói: “Ồ trên muốn Ninh Giác Phi ngồi vào vị trí của anh, mà hẳn lại nghĩ hẳn đang gánh nỗi oan đó.”

Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý vung tay lên nói: “Mọi người đều là anh em, còn phân biệt ai gánh hay không sao? Cậu còn trẻ, loại chuyện tổn sức này phải để cho cậu làm chứ ai nữa.”

“Nói rất đúng.” Lâm Tĩnh cũng không muốn nói nhiều về chuyện này nữa. Tuy rằng Lôi Hồng Phi trời sinh tính rộng rãi, thế nhưng chỉ vì bị thương mà lại không thể để y tiếp tục ở lại bộ đội đặc chủng mà y đã ở gần hơn chục năm, trong lòng khẳng định không dễ chịu. Nghĩ như vậy, hẳn liền nói sang chuyện khác: “Tôi nay ăn gì?”

Quả nhiên Lôi Hồng Phi mặt mày rạng rỡ, ha hả mà nói: “Tôi có đun nấu canh xương hầm đó, còn có thịt

kho tàu, lần này tuyệt đối ngon.”

Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn y: “Chắc không phải cầm một cây dao chặt xương mà bằm thịt đó chứ?”

Lôi Hồng Phi cười hắc hắc, cũng không đáp trả lời hắn, vừa nói “Ăn cơm, ăn cơm”, vừa sải bước vào trong bếp.

Ninh Giác Phi hiện tại đối mặt với sự phụ mình chỉ cảm thấy xấu hổ, hiển nhiên cũng không dám đề cập tới việc thăng chức điều chỗ nữa, nên liền giành bước chạy vào bếp trước, giúp đỡ bưng canh, múc cơm, rất ân cần.

Ba người ngồi vào bàn ăn, cũng không khách khí, bắt đầu ăn.

Lâm Tĩnh ném thử thịt kho tàu, lại uống vài hớp canh, lúc này mới nghiêm trang gật đầu, “Vị hôm nay cũng tương đối bình thường, cũng khiến người ta ăn được, mấy hôm trước đồ ăn khủng bố gần chết, thiếu chút nữa độc chết tôi luôn rồi.”

Ninh Giác Phi vừa mới múc ngum canh bỏ vào trong miệng, nghe vậy thiếu chút nữa phun ra hết, thật vất vả nuốt xuống, mới có thể cười to.

Lôi Hồng Phi lại không hề cảm thấy xấu hổ, dào dạt đắc ý tự mình nói khoác: “Tôi là tiến bộ thần tốc, quả nhiên là chẳng gì mà con người không làm được hết, học sẽ biết thôi.”

“Đừng có nói khoác nữa.” Lâm Tĩnh ăn miếng cơm, từ tốn mà nói. “Ngày mai tôi muốn ăn sủi cảo, anh muốn làm nhân gì, tôi gọi người đi mua.”

Lôi Hồng Phi mở to mắt nhìn, đang suy nghĩ biện pháp chối từ. Nhưng Ninh Giác Phi giành nói: “Em cũng muốn ăn, thích nhất là nhân hương thung (*một giống rau gia vị*), nhân rau hẹ cùng rau cần cũng được đó.”

Lôi Hồng Phi nổi giận: “Hai người các cậu là hai tên ăn hàng, suốt ngày chỉ biết có ăn thôi.”

Nhưng Lâm Tĩnh làm như không nghe thấy y nói gì, tiếp tục dùng miệng tiếp tục vừa ăn vừa nói: “Coi như quyết định rồi đi. Ba người đàn ông chúng ta, chắc cũng phải ăn 200 cái mới đủ, vậy thì nhân lấy nhân hương thung, rau hẹ, rau cần, cải trắng, mỗi nhân 50 cái đi. Với lại anh làm thêm một nồi canh cá, ngày mai tôi sẽ gọi người đi mua mấy con cá trích về, nhỏ chút thì thịt mới mềm, làm ra món cũng tươi hơn.”

Hắn cứ ngồi ở đó quyết định, nhưng con mắt Lôi Hồng Phi càng trừng càng lớn. Làm đồ ăn cũng được, nhưng lực cánh tay giả của y rất lớn, tùy tiện nhào cong bất kì thứ gì cũng được, nhưng nếu dùng làm gói sủi cảo cần sự tỉ mỉ, dùng cánh tay này sẽ khá phiền phức. Mà lóc xương cá càng phải chú ý hơn nữa, nếu không dùng khí lực tốt, chỉ sợ con cá sẽ bị y bằm nát mất.

Ninh Giác Phi nhìn có chút hả hê hắc hắc cười không ngừng: “Ngày mai em nhất định phải tới ăn nữa.”

Lôi Hồng Phi trừng mắt liếc hẳn: “Cậu lo về mà chăm vợ mình đi. Với lại, con cậu cũng sắp ra đời rồi mà.”

“Vợ của em ra nước ngoài biểu diễn rồi, không có ở Bắc Kinh, trong nhà lạnh lẽo lắm, không có ai nấu cơm hết trơn.” Ninh Giác Phi cười tủm tỉm nhìn y. “Con thì còn mấy ngày nữa thì sinh, đến lúc đó em ôm bé đến cho anh xem, nhận anh làm cha nuôi luôn.”

Tác phong đanh đá này của hắn quả thực là thực truyền từ Lôi Hồng Phi, khiến vị sư phụ này tức giận đến muốn chết, oán hận mà nói: “Đến ăn ké mà còn đòi hỏi thực đơn, quả thực buồn cười.”

Ninh Giác Phi cười ra tiếng, Lâm Tĩnh cũng rất nghiêm túc: “Lời này nói rất đúng. Giác Phi ngày mai kiêng hai túi bột mì tới, không thể ăn không mà không cấp lương thực được.”

Ninh Giác Phi lập tức gật đầu: “Không thành vấn đề, hai túi bột mì, 1 túi gạo, ngày mai bảo đảm giao tới, nếu không mang thêm mấy túi gạo nếp nha, mai em cũng muốn ăn bánh trôi nữa.”

“Ừ, cậu nói tôi mới nghĩ tới, tôi cũng muốn ăn.” Lâm Tĩnh hăng hái phụ họa. “Nhân bánh trôi tốt nhất là không nên mua loại làm sẵn, thường bên trong nó hay bỏ thêm chất phụ gia, ăn vào không tốt cho cơ thể người, chính mình tự làm thì ngon hơn.”

“Đúng, băm nhuyễn đậu phộng, rồi bỏ thêm chút vừng là được.” Ninh Giác Phi cả người đều đầy sức lực. “Làm thêm vài cái nhân thịt đi cũng không nên mua sẵn, ai biết họ dùng thịt gì mà làm ra chứ? Để em gọi người mua về một miếng thịt lớn luôn, anh tự mình băm, làm nhân thịt ha?”

Hai người kẻ xương người họa, đã ra luôn được thực đơn cho cả tuần, tất cả đều là tương đối giản đơn, nhưng trình tự làm việc thì khá rườm rà, cũng xem là phiền phức. Lôi Hồng Phi không biết nên khóc hay cười, nhưng không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể tính toán âm thầm làm thế nào chính lý hai cái tên này.

Ăn cơm chiều, Ninh Giác Phi đang cầm cánh tay kia của Lôi Hồng Phi tỉ mỉ quan sát, hỏi han, lại để cho Lôi Hồng Phi biểu thị một chút phương pháp sử dụng vũ khí ẩn dấu bên trong, không khỏi tấm tắc khen ngợi, có chút ước ao: “Thực sự là lợi khí, khiến người khác khó lòng phòng bị, lợi hại nha.”

Lôi Hồng Phi rất đặc ý, tựa như đứa nhỏ đang khoe đồ chơi mới, lúc này mới cầm lấy chén trà uống 1 ngụm, hơi hợt mà nói: “Khi cấp trên tới tìm tôi nói chuyện có hỏi qua ý kiến của tôi, hỏi trong 2 người ai thích hợp làm tư lệnh hơn, tôi có đề cử Giác Phi. Nguyên nhân rất đơn giản, Lão Lâm có thể làm tư lệnh, cũng có thể làm tham mưu trưởng, nhưng Giác Phi chỉ có thể làm tư lệnh, đảm nhiệm không được chức vụ tham mưu trưởng, nếu như Lão Lâm thăng làm tư lệnh, thì lại không chọn được người phù hợp với vị trí tham mưu trưởng, tôi đã nghĩ thật kỹ rồi, trong bộ tư lệnh chúng ta không có người nào thích hợp hết, mà trong bộ đội đặc chủng khác cũng không thể chọn người, cho nên để Giác Phi đảm nhiệm tư lệnh, Lão Lâm vẫn đảm nhận tham mưu trưởng, chính là lựa chọn tốt nhất hiện tại.”

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều có chút bất ngờ, cẩn thận suy nghĩ, cũng xác nhận là vậy. Dù sao Lâm

Tĩnh cũng không muốn ngồi vào vị trí kia, còn nguyên nhân khác cũng không còn quan trọng nữa. Còn Ninh Giác Phi như trút được gánh nặng, nếu đã không còn lựa chọn nào khác, cũng không xem như hấn dùng gia thế mà áp chế Lâm Tĩnh, thì không thành vấn đề.

“Tôi chuyển qua bộ tác chiến cũng rất tốt. Cha tôi cũng đã từng nói với tôi, cho rằng đây là cách sắp xếp tốt nhất, tương lai sau này cũng có lợi.” Lôi Hồng Phi lãnh tĩnh mà nói xong, lại khôi phục dáng dấp bướng bỉnh của một đứa nhỏ. “Tôi đi học thêm chút bản lĩnh, sau này nhất định phải đánh cho bọn Tử Hàn hoa rơi nước chảy.”

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi vừa nghe, tất cả đều cười ha ha.

39. Chương 38

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Cả một ngày ăn sủi cảo, lại thêm một ngày ăn bánh trôi, thì con của Ninh Giác Phi ra đời.

Cũng giống như Long Tiềm cùng Trương Hải Dương, vợ chồng Ninh Giác Phi căn bản không có thời gian chăm con, kết quả là được ông bà nội hấn vui mừng ẵm cháu về nhà. Ông nội của Ninh Giác Phi, lão tướng quân Ninh Dũng yêu thích vô cùng đứa cháu cố đích tôn này, đầy tháng cũng do một tay ông chuẩn bị.

Lúc này tiệc khen ngợi cho hành động liên quan đến B quốc cũng đã được triển khai, Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi vượt qua nhiều người khổ sở vượt vũ môn, từ đại tá thăng thiếu tướng.

Đối với Ninh Giác Phi, đây là song hỷ lâm môn, nhưng vì thăng quan mà bữa tiệc tổ chức cũng không được thỏa đáng, nên lão tướng quân Ninh Dũng liền quyết định làm lại tiệc đầy tháng cho cháu cố, để chúc mừng hoành tráng cho cháu nội của mình.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều nhận được thiệp mời, sau khi tan ca liền kích động chạy tới.

Ninh Lão tướng quân hiện tại đang hưu, ở trong một biệt thự riêng biệt khá lớn, bình thường khá an tĩnh trống trải, lúc này kín người hết chỗ. Toàn bộ thân bằng quyến hữu của tam đại đồng đường nhà họ Ninh đều tề tụ đến, tiếng hoan hô cùng tiếng cười, cực kỳ náo nhiệt.

Lôi Hồng Phi vào cửa sân, nhìn chung quanh 1 chút, thuận miệng hỏi: “Tử Hàn không tới à?”

“Ảnh nói ảnh tới không được, bảo chúng ta khỏi chờ.” Ninh Giác Phi có chút chần chờ mà nói. “Em cảm

giác hình như tâm tình của ảnh không được tốt lắm, không biết có phải đang gặp chuyện gì khó chịu hay không nữa.”

Lôi Hồng Phi giật mình, lập tức lấy điện thoại đi tới 1 góc yên tĩnh, gọi điện thoại di động cho Lăng Tử Hàn. Tuy rằng rất nhanh đã reng chuông, nhưng thật lâu vẫn không có người bắt máy, khiến trong lòng y càng thêm thấp thỏm, liền gọi điện thoại riêng tới Mai Uyển.

Tiếp điện thoại là Đồng Duyệt, hẩn nhìn qua có chút uể oải, nhưng vẫn mỉm cười hỏi: “Hồng Phi, tìm Tử Hàn à?”

“Dạ.” Lôi Hồng Phi gật đầu. “Hôm nay là đầy tháng con của Giác Phi, tụi con đều tới, nhưng chỉ mình em ấy không tới.”

“À.” Đồng Duyệt do dự một chút, khe khẽ thở dài. “Có lẽ nó không đi đâu, tụi con không cần chờ.”

Lôi Hồng Phi ánh mắt tụ lại. “Tử Hàn sao vậy ạ? Là bệnh cũ tái phát? Có nặng lắm không?”

“Không phải.” Đồng Duyệt cân nhắc tìm từ 1 chút, uyển chuyển mà nói. “Tâm trạng của nó dạo gần đây không tốt.”

Lôi Hồng Phi trong lòng chấn động. Y biết tâm lý của Lăng Tử Hàn đã bị chấn thương nghiêm trọng, nghe Đồng Duyệt nói như thế, hình như là có xu hướng chuyển biến xấu, nhưng Lăng Tử Hàn 2 năm qua khôi phục rất tốt mà, tinh thần luôn sáng láng, sao lại đột nhiên phát bệnh?

“Chú Đồng, chú đừng có giấu con, có phải có chuyện gì hay không?” Lôi Hồng Phi nghiêm túc mà nói. “Chờ chuyện bên này xong rồi, con sẽ tới thăm Tử Hàn.”

“Tử Hàn nó không có ở nhà.” Đồng Duyệt cười khổ. “Nó dọn về Long Quan rồi.”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức nói. “Được, vậy con qua bên đó.”

Cúp điện thoại, y có chút không yên lòng, nhưng Ninh Giác Phi là người nổi nghiệp do chính tay y đào tạo ra, tiệc đầy tháng của con trai hẩn y phải tham gia, nếu giữa chừng chuồn mất, khẳng định sẽ có tin đồn bay đầy trời, hơn phân nửa sẽ nói y không hài lòng về vị trí tư lệnh mà Ninh Giác Phi đang ngồi, hiện tại ở trước mặt nhiều người làm trò như vậy chính là đang làm xấu mặt vị tướng quân trẻ tuổi này.

Tuy rằng chỉ là xã giao, nhưng Lâm Tĩnh vẫn chú ý thấy tâm tình của y không được tốt, liền đến bên cạnh y, thân thiết hỏi: “Sao thế?”

Lôi Hồng Phi khẽ nhíu mày: “Tôi vừa gọi cho Tử Hàn, nhưng em ấy không tiếp. Tôi gọi tới Mai Uyển, thì chú Đồng lại cứ ập a ập úng, khiến tôi lo quá. Chú ấy nói Tử Hàn không có ở Mai Uyển, mà đã dọn về

Long Quan rồi, nhưng chưa nói nguyên nhân tại sao, chỉ nói dạo gần đây tâm tình của Tử Hàn không tốt.” Nói xong, sắc mặt của y càng ngày càng không tốt.

Lâm Tĩnh cũng nhíu mày: “Tử Hàn chắc không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không rõ ràng lắm.” Lôi Hồng Phi khẽ lắc đầu. “Chờ buổi tiệc này xong rồi, tôi dự định chạy qua Long Quan xem thử.”

“Được.” Lâm Tĩnh lập tức nói. “Tôi đi cùng anh.”

Lúc này mới Lôi Hồng Phi tạm thời bỏ qua tâm tình lo lắng, chạy tới xem con trai của Ninh Giác Phi.

Y cùng Lâm Tĩnh vốn cũng không dự định uống nhiều, muốn bảo trì trạng thái thanh tỉnh, chờ chạy qua thăm Lăng Tử Hàn, nhưng khi vừa ngồi xuống bàn ăn, thì lập tức bị tấn công toàn diện.

Tất cả mọi người đều là quân nhân, vừa là bằng hữu, một khi đã nháo lên thì khó mà chấm dứt, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh chống chọi hơn nửa ngày, đã say mềm. May là Ninh Dũng lão tướng quân sớm có phòng bị, đã gọi sẵn một đàn binh sung tới làm tài xế, mở xe khách, lần lượt đưa khách về nhà. Hai người họ mơ mơ màng màng mà bước vào trong nhà của mình, miễn cưỡng tắm rửa 1 cái đã nằm xuống ngủ say.

Ngày hôm sau hai người họ vẫn phải đi làm, tuy rằng lo lắng cho Lăng Tử Hàn, nhưng không thể tùy tiện xin nghỉ để đi thăm cậu, chỉ có thể tùy tiện xử lý xong công việc, chờ tan ca.

Lâm Tĩnh bị kẹt xe trên đường đi tầm nửa ngày, đến được Long Quan thì màn đêm buông xuống. Hắn dừng xe trước ngay cửa tòa nhà của Lăng Tử Hàn, nhưng kinh ngạc nhìn thấy xe của Lôi Hồng Phi cũng đã đậu sẵn bên kia, nhưng y không có vào trước, hiển nhiên là đang chờ mình.

Thấy hắn tới, xuống xe xuống xe, đi qua hộc mặt của hắn. Lâm Tĩnh phát hiện sắc mặt của y rất khó nhìn, không khỏi giật mình. Hắn biết Lôi Hồng Phi nhiều năm, chưa từng nhìn qua sắc mặt này của y, hơn phân nửa là Lăng Tử Hàn gặp chuyện gì lớn rồi.

“Sao thế?” Hắn hạ giọng hỏi. “Tử Hàn thật sự xảy ra chuyện gì sao?”

Lôi Hồng Phi nhíu mày, “Ba năm trước đây, Tử Hàn bệnh quá nặng, chú Đồng bọn họ ai cũng bó tay, kết quả lo lắng nên rối trí, muốn cho em ấy một đứa con, hy vọng nhờ vậy có thể giúp em ấy giảm bệnh về mặt tâm lý.”

Lâm Tĩnh dường như hiểu được gì đó, nhưng lại có chút không tin được. “Sao đến giờ vẫn chưa nghe qua Tử Hàn đề cập tới?”

Lôi Hồng Phi thở dài, “Bọn họ lúc đó có nói qua Tử Hàn, thế nhưng Tử Hàn lo lắng bệnh của mình sẽ

di truyền cho con, nên không chịu muốn có con, thái độ rất kiên quyết. Chú Lăng cùng chú Đồng thương lượng, liền gạt em ấy ... Haizzz, Thiên Vũ cũng biết việc này, nhưng bọn họ không ai dám nói cho Tử Hàn biết. Đó là chuyện phát sinh trong thời gian em ấy vào đại đội Dã Lang các cậu đấy, sau đó khi em ấy trở về, thì đứa nhỏ cũng ra đời, là hai đứa con trai, song sinh. Thiên Vũ để hai bé cho cha mẹ anh ấy nuôi dưỡng, vẫn không tìm được cơ hội nói cho Tử Hàn biết, kết quả kéo dài đến tận giờ này. Vốn định suy xét, trong lúc Tử Hàn ở B quốc xử lý công việc, bọn họ đang thương lượng làm thế nào nói cho em ấy biết, ai ngờ Tử Hàn lại về sớm, vừa lúc biết được ... Với tính của Tử Hàn mà tôi biết, bình thường thì em ấy ít giận hờn ai, nhưng một khi đã giận, thì rất khó làm hòa. Cùng ngày đó em ấy đã mang 2 đứa nhỏ tới đây ở, mấy ngày nay không gặp ai, cũng không đi làm. Hôm nay chú Lăng có tới tìm tôi, hy vọng tôi có thể hỗ trợ khuyên nhủ em ấy. Chú ấy rất lo lắng cho sức khỏe của Tử Hàn, sợ xảy ra chuyện.”

Lâm Tĩnh nghe được vừa sợ vừa giận: “Sao bọn họ lại làm như thế được? Dù vì lý do gì, thì cũng phải tôn trọng ý kiến của Tử Hàn chứ, huống hồ, Tử Hàn là cha của mấy bé, nếu bọn họ đã tiên trọng hậu tấu, dưng dục tụi nhỏ, thì cũng biết báo cho Tử Hàn biết để cậu ấy có thể tận mắt nhìn thấy tụi nhỏ được sinh ra, đây chính là một trong những thời khắc quan trọng đáng quý của của đời 1 người, sao bọn họ có thể tùy tiện cướp đoạt lấy quyền làm cha này của Tử Hàn chứ?” **HẾT CHƯƠNG 38**

40. Chương 39

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Với sự tức giận của Lâm Tĩnh, khiến Lôi Hồng Phi cũng cảm động, nhưng dù sao y từ nhỏ đã lớn lên cùng với Lăng Tử Hàn, so với Lâm Tĩnh thì càng biết rõ nội tình hơn, vì vậy hiện tại cũng chỉ có thể thở dài: “Chú Lăng nói, lần này Tử Hàn thật sự bị tổn thương. Khi em ấy còn nhỏ, thời điểm khi mẹ em ấy qua đời, chú Lăng cũng chỉ nói cho tôi biết, không nói cho em ấy nghe, lẽ tang hiển nhiên em ấy cũng không thể tham gia, hiện tại con của em ấy ra đời, bọn họ cũng chỉ nói cho Thiên Vũ nghe, không báo em ấy biết, khiến em ấy cứ ngây ngô tới tận 3 năm”

“Thực sự quá phẫn.” Lâm Tĩnh tức giận nói: “Người nhà bọn họ sao ai cũng như thế hết vậy? Còn Vệ Thiên Vũ nữa, rõ ràng anh ta là một người thông minh, sao lại có thể làm cái chuyện hồ đồ như thế này? Nếu anh ta thật sự yêu Tử Hàn, thì càng phải tôn trọng cậu ấy, sao có thể làm tổn thương cậu ấy như thế?”

Lôi Hồng Phi cũng rất tức Vệ Thiên Vũ, nhưng càng lo cho Lăng Tử Hàn hơn, nên không muốn đứng yên ở đây đánh giá chuyện mà bọn họ đã làm. Y xoa người nhấn vào hệ thống chuông, về mặt sâu lo mà nói. “Chúng ta lên thăm Tử Hàn trước đi, chắc em ấy không định không tiếp ngay cả chúng ta đâu ha?”

Chuông cửa vang 2 tiếng, bọn họ không có nghe tiếng của Lăng Tử Hàn, nhưng cửa chính mở, hiển nhiên là Lăng Tử Hàn bằng lòng gặp bọn họ.

Lôi Hồng Phi trong lòng vui vẻ, liền cùng Lâm Tĩnh đi vào.

Hai người đến tầng, vừa ra thang máy liền nhìn thấy cửa nhà Lăng Tử Hàn đang khép hờ. Bọn họ bước nhanh vào trong, đẩy ra cửa ra đã lập tức gọi: “Tử Hàn?”

Trong phòng khách nhỏ có 2 đứa bé trai đang ngồi chơi, nghe thấy tiếng liền cùng lúc quay đầu nhìn về phía hai người họ, sau đó liền nở nụ cười, hướng về phía họ hoa tay múa chân.

Hai người họ nhất thời bị hấp dẫn, liền cẩn thận quan sát.

Hai đứa bé nhiều lắm cũng cỡ 3 4 tuổi, nhìn y chang nhau, tựa như bản thể chính thống của Lăng Tử Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như mỹ chạm ngọc thành, vừa cười lên càng như ánh nắng ngày xuân, khiến người ta vừa nhìn liền vui vẻ.

Lôi Hồng Phi vốn lòng đầy phẫn uất, vừa thấy hai đứa bé này thì lòng liền hóa thành dòng nước ngọt, nhịn không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt nhẹ khuôn mặt tui nhỏ, mặt mày rạng rỡ mà nói: “Thật giống y như khuôn mẫu từ Tử Hàn mà ra ấy.”

Hai đứa nhỏ bỗng nhiên cùng nhau đưa tay, nắm tay cánh tay trái không ngừng quấy rầy bọn họ của y, dùng hết sức đẩy ra, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng.

Lôi Hồng Phi càng cao hứng: “Quả nhiên là song bào thai, ngay cả tâm tư, động tác cũng giống y như nhau.”

Lâm Tĩnh cũng thích 2 đứa bé này, nhưng càng lo cho Lăng Tử Hàn hơn, nhìn Lôi Hồng Phi cùng hai đứa nhỏ chơi bất diệc nhạc hồ, liền đứng dậy đi tìm người.

Hắn cũng từng là người có con, dựa theo quy luật chung, chỗ đầu tiên nên tìm chính là nhà bếp. Bước tới chỗ đó, quả nhiên nhìn thấy Lăng Tử Hàn đang bận rộn bên trong. Hắn đứng ở phía sau nhìn, liền biết Lăng Tử Hàn đang làm đồ ăn cho tui nhỏ, dự định lại hỗ trợ, lại sợ quấy nhiễu cậu, không thể làm gì khác hơn là đứng đó nhìn.

Mới mấy tháng không gặp, Lăng Tử Hàn đã thay đổi quá nhiều. Ánh mắt của cậu ủ dột, khuôn mặt gầy gò, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua y như lúc mới bước chân vào đại đội Dã Lãng mấy năm trước vậy. Lâm Tĩnh càng nhìn càng lo lắng, chậm rãi thăm dò bước tới.

Lăng Tử Hàn đang lấy 2 trứng gà không ngừng bốc hơi từ trong nồi ra, lại xem lại nồi canh cá, dường như không hề có cảm giác gì với sự tới gần của hắn. Lâm Tĩnh càng thêm kinh ngạc. Trong ấn tượng của hắn, Lăng Tử Hàn luôn là một người vô cùng cẩn thận, dường như hắn chỉ mới vừa bước tới dưới lầu, thì Lăng Tử Hàn cũng có thể cảm nhận được rồi, nhưng hiện tại dù hắn sắp tới bước gần sát cậu, Lăng Tử Hàn vẫn không hề phản ứng. Nghĩ tới nghĩ lui, đại khái chỉ có một giải thích, Lăng Tử Hàn hiện tại cực kỳ thương tâm, cho nên dù ai cũng không nhìn thấy, với người cùng sự vật bên ngoài cũng trì độn hẳn đi.

Hắn nghĩ rất khó chịu, cẩn thận đưa tay qua, nhẹ nhàng khoát lên đầu vai Lăng Tử Hàn, lại sợ cậu bỗng nhiên phản ứng sẽ đánh người, liền ghé vào lỗ tai cậu ôn nhu mà nói: “Tử Hàn, là tôi.”

Động tác Lăng Tử Hàn ngừng một chút, quay đầu nhìn về phía hắn.

Đôi mắt cậu càng thêm sâu thẳm, giữa trán tràn đầy uể oải, khiến trái tim Lâm Tĩnh tê rần, không chút nghĩ ngợi liền ôm chặt lấy cậu vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi: “Đừng tức giận nữa mà, cũng đừng quá mệt mỏi. Có con luôn là một chuyện tốt, chỉ sợ một mình cậu thì quá bận rộn, tôi có thể đến hỗ trợ mà, dù sao chăm con tôi cũng có chút kinh nghiệm.”

Lăng Tử Hàn lập tức nghĩ đến con hắn, lại sợ hắn đau lòng, mà phiền muộn chồng chất ở trong lòng mình cũng dần tản đi 1 chút, liền nhẹ tay ôm lấy thắt lưng của hắn, mỉm cười nói: “Tôi khá rồi, mấy ngày qua lo chăm con bận rộn tới mềm nhũn cả người, làm sao có thời gian để tức giận ai?”

Lâm Tĩnh nghe thanh âm thoải mái của cậu, nhưng lại càng thêm đau lòng, càng ôm chặt lấy cậu, một hồi lâu mới buông ra.

Cũng không biết là ai an ủi ai, hai người họ nói nói mấy câu, tâm tình cũng dần tốt lên, liền lần lượt bung trứng gà luộc cùng canh cá đi tới phòng khách.

Lôi Hồng Phi đã ôm hai đứa nhỏ ở trong xe con nít ra, trên mặt đất cuộn tròn 1 vòng, tiếng cười không ngừng quanh quẩn ở trong phòng.

Ấu buồn trên mặt Lăng Tử Hàn cũng dịu bớt đi, trong mắt cũng có chút ý cười: “Hồng Phi, để hai đứa nhỏ ăn xong rồi chơi tiếp.”

“Được.” Lôi Hồng Phi ngồi xuống, lần lượt bỏ 2 đứa nhỏ vào trong xe con nít, thuận miệng hỏi: “Tụi nhỏ tên gì thế?”

“Lăng Tiêu, Lăng Diêu.” Lăng Tử Hàn đặt chén lên bàn trà, đưa tay kéo lấy xe con nít, chuẩn bị dứt cho tụi nhỏ ăn.

Lâm Tĩnh liền đặt chén canh xuống, lại quay vào nhà bếp cầm lấy hai cái chén không cùng 2 cái muỗng nhỏ, một cái đưa cho Lăng Tử Hàn. “Chúng ta mỗi người dứt 1 đứa.”

Lăng Tử Hàn đương nhiên không có ý kiến, vừa muốn cầm chén, bỗng nhiên suy nghĩ gì đó, đứng dậy đi vào nhà bếp, cầm một chén cơm nấu đã bằm nhuyễn ra, đặt lên bàn.

Hai người họ dùng muỗng xẻ trứng gà ra, cẩn thận thổi nguội rồi dứt cho tụi nhỏ ăn.

Tay nghề Lăng Tử Hàn cực kỳ cao, dù chỉ một cái trứng gà bình thường cũng có thể làm ngon vô cùng, hai đứa nhỏ ăn ngon miệng, vừa không ngừng há miệng chờ dứt vừa vỗ tay cười, khiến đôi mắt to tròn cong thành hình trăng tròn.

Lôi Hồng Phi ngồi trên thảm, nhìn chăm chăm 2 đứa nhỏ, càng nhìn càng thích: “Tử Hàn, tụi nó ai là anh, ai là em?”

Lăng Tử Hàn chỉ chỉ đứa nhỏ mà mình đang đút: “Đứa này là anh.”

“À.” Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn trái nhìn phải. “Không được, anh không phân biệt được.”

Lăng Tử Hàn nở nụ cười: “Đứa lớn nhìn trầm ổn hơn, đứa nhỏ thì tương đối hoạt bát.”

Lôi Hồng Phi không tin, “Mới có mấy tuổi đầu mà sao có thể trầm ổn được chứ? Anh thấy đứa nào cũng hoạt bát hết trơn.”

“Có câu: 3 tuổi biết 80 mà.” Lăng Tử Hàn chậm rãi mà nói. “Tuy rằng hai đứa nó đều khá bướng, nhưng phương thức xử lý cùng 1 vấn đề lại không giống nhau, từ chỗ này có thể nhận ra được.”

“À?” Lôi Hồng Phi cảm thấy thú vị, lại nhìn một hồi, nhin không được thốt ra. “Tử Hàn, để con em nhận anh làm cha nuôi được không?”

Lăng Tử Hàn còn chưa nói, Lâm Tĩnh hừ một tiếng. “Anh rất tham lam đó biết không, hai đứa đều nhận hết, còn tôi thì sao?”

Lôi Hồng Phi nhìn hấn 1 cái, có vẻ không vui mà nói: “Được được, nhường cho cậu 1 đứa đó.”

Lăng Tử Hàn cười khê: “Cha nuôi có nhiều hay ít thì có sao đâu? Lẽ nào hai người các anh không thể nhận cả hai đứa nó hay sao? Chờ tụi nó lớn thêm chút nữa, xem tụi nó hợp ý ai trong số hai anh, thì lúc đó quyết định đi. Hiện tại tụi nhỏ còn nhỏ quá, chuyện gì cũng không biết hết, tôi cũng không thể thay tụi nó quyết định được.”

“Nói vậy cũng đúng.” Lâm Tĩnh lập tức tán thành.”Dù sao hai đứa nhỏ tôi nhất định sẽ thương yêu y như con ruột vậy, cũng không muốn tụi nhỏ sinh hư, “

“Được.” Lôi Hồng Phi thống khoái mà gật đầu. “Anh vừa nhìn thấy tụi nhỏ thì đã thích rồi, nhất định sẽ bảo vệ tốt cho 2 đứa nó, đừng có mong ai ăn hiếp được.”

Hai đứa nhỏ dường như nghe hiểu được bọn họ nói cái gì, nên liền dùng hết sức vỗ tay, cười ra tiếng.

41. Chương 40

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đút cơm xong, hai người cũng không có hỏi hai đứa nhỏ này là làm sao mà ra đời, chỉ ăn ý mà lần lượt phân chia công việc, Lâm Tĩnh giúp đỡ làm việc nhà, còn Lôi Hồng Phi mang theo hai đứa nhỏ cùng chơi, rốt cục khiến Lăng Tử Hàn dù bất kham uể oải nhưng vẫn cố mà chống chọi cũng có chút thở phào nhẹ nhõm.

Mùa đông luôn là mùa mà cậu dễ phát bệnh, mấy ngày qua thể xác và tinh thần đều bị căng ra, hai đứa nhỏ rất nghịch, nên cậu khó mà kiếm được thời gian để nghỉ ngơi, lúc này thư giãn, thì đau đớn đã hơn 1 năm qua chưa từng phát tác bất chợt như bài sơn đảo hải đồng loạt ập tới.

Ngồi ở sofa nhìn Lôi Hồng Phi đang đem hai đứa nhỏ trở qua trở lại, lại nhìn con mình đang nỗ lực giãy dụa nhào tới Lôi Hồng Phi để ngăn cản y, nét mặt cậu luôn mang theo nét cười. Dần dần, cậu cảm giác có một luồng nhiệt độ bất thường nhanh chóng tăng dần, xông thẳng lên não, giống như bị sốt cao vậy, đau đớn quý dị cũng như bom nổ mà cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể. Cậu nhìn một hồi lại có cảm giác không thể chịu được nữa, cũng bất chấp Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đang ở đây, liền đứng dậy đi vào phòng ngủ, lấy một đồng thuốc uống vào rồi nằm vật xuống giường.

Lâm Tĩnh đang trong phòng tắm chuẩn bị sẵn nước nóng cùng đồ để tắm cho 2 đứa nhỏ, đi ra thì không thấy Lăng Tử Hàn đâu, cảm giác có hơi kỳ lạ. Hắn lúc đầu cũng không để ý lắm, cho rằng chắc cậu đang đi làm việc gì đó khác, nên liền kêu Lôi Hồng Phi hỗ trợ, đem hai đứa nhỏ bỏ vào trong bồn tắm lớn. Hai đứa nhỏ đặc biệt nghịch ngợm, vừa ngồi xuống nước liền lập tức lấy tay đập đập, lại dùng hai cánh tay nhỏ nhắn không ngừng vẩy nước vào hai người bọn họ, đắc ý cười liên tục.

Vui vẻ mà tắm xong, Lâm Tĩnh mới phát hiện thiên toán vạn toán, nhưng lại quên lấy quần áo cho hai bé thay. Hắn để Lôi Hồng Phi coi chừng hai bé, còn mình đứng dậy đi tìm Lăng Tử Hàn.

Đầu tiên kiểm ở nhà bếp, phát hiện không có ai, nụ cười trên mặt hắn dần biến mất, theo bản năng cảm giác như đã xảy ra vấn đề gì đó. Hắn bước qua phòng khách, đẩy mạnh cửa phòng ngủ, lập tức nhìn thấy Lăng Tử Hàn ngủ ở trên giường. Trong phòng không có bật đèn. Một mảnh hắc ám, Lăng Tử Hàn cũng không nhúc nhích, khiến người ta không cảm giác được chút sức sống nào cả. Trong lòng hắn lo lắng, liền chạy thẳng đến chỗ cậu, xoa xoa trán Lăng Tử Hàn.

Tựa như là một cái bàn ủi đang trong chế độ cực nóng vậy, nhiệt độ cảm nhận trên lòng bàn tay khiến cho hắn giật mình vô cùng. Hắn mở đèn đầu giường, thấy cả mặt Lăng Tử Hàn xanh lại, hôn mê, càng thêm ngạc nhiên. Hắn cũng không xem hai đứa bé nữa mà lập tức chạy tới phòng khách cầm điện thoại gọi cho Đồng Duyệt.

“Chú Đồng, Tử Hàn phát bệnh nữa rồi.” Thanh âm của hắn rất thấp. “Con cùng Hồng Phi đều đang ở Long Quan, vừa mới phát hiện, hiện tại cậu ấy đang phát sốt, đã ngất rồi.”

Đồng Duyệt rất giật mình, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh. “Con đừng động tới nó, chú ý giữ ấm cho nó, chú lập tức tới.”

“Dạ.” Lâm Tĩnh cúp máy, hít một hơi thật sâu, lúc này mới chậm rãi chú ý nghe thấy tiếng cười của hai đứa nhỏ không ngừng truyền ra từ trong phòng tắm.

Hắn trấn định tâm tình, điều chỉnh nhiệt độ trong phòng từ 25 đến 30, sau đó mới đi tìm phòng của hai đứa nhỏ, tìm hai bộ quần áo con nít, lúc này mới bước vào phòng tắm.

Lôi Hồng Phi đã bị tạt nước khiến cả người đều ướt, thấy hắn vào, liền cười hỏi: “Sao lâu vậy? Tử Hàn đâu?”

Lâm Tĩnh cúi người ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: “Bệnh cũ Tử Hàn tái phát, ngắt đi rồi. Tôi đã báo chú Đồng rồi, chú ấy lập tức tới.”

Nụ cười trên mặt Lôi Hồng Phi trong nháy mắt ngưng trất, hoắc mắt đứng dậy, dự định ra ngoài xem tình hình của Lăng Tử Hàn. Nhưng Lâm Tĩnh lập tức kéo người y lại, nhẹ giọng nhắc nhở: “Đừng dọa tụi nhỏ.”

Lúc này Lôi Hồng Phi mới phản ứng, chỉ cố gắng nhẫn nại mà ôm hai đứa nhỏ ra, lau khô nước, thay quần áo.

Hai đứa nhỏ cứ không ngừng lắc trái lắc phải, không chịu đứng yên. Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cực đến đổ cả mồ hôi, lúc này mới có thể hoàn thành nhiệm vụ mà ôm tụi nhỏ đặt vào trong xe con nít. Lâm Tĩnh dùng bình sữa rót ít nước ấm để cho hai đứa nhỏ uống. Lúc này Lôi Hồng Phi mới thoát thân, vội vã chạy vào phòng ngủ.

Hô hấp Lăng Tử Hàn rất yếu ớt, dung nhan tiêu tụy, từ nãy tới giờ chỉ mới có nửa tiếng, mà trông cậu lại chẳng khác gì vừa mới tới sát rìa biên giới sinh tử. Lôi Hồng Phi cẩn thận ngồi xuống bên giường, kéo chăn lên, đắp kín cho cậu. Trong phòng rất ấm, nhưng sắc mặt Lăng Tử Hàn lại trắng bệch tựa như tuyết trên cao nguyên, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Trái tim Lôi Hồng Phi co rút lại, trong sự khổ sở, cũng cảm thấy sự bất đắc dĩ, nhìn thấy người mình yêu lâu như thế giờ bệnh thành như vậy, nhưng y lại cảm thấy bất lực.

Y biết nguyên nhân tại sao Lăng Tử Hàn đột nhiên phát bệnh, nhưng hồi nãy cũng đã cùng Lâm Tĩnh tức giận trách mắng rồi, lúc này ngẫm nghĩ lại, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà thở dài. Chuyện gạt Lăng Tử Hàn sinh ra hai đứa nhỏ tuy rất không đúng, nhưng lúc đó mạng của cậu luôn sát rìa tử thân, mà lại không có ý chí sinh tồn, bất kì lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngay cả Lăng Nghị là một nhân vật truyền kỳ cũng không thể làm gì được, nếu đổi lại là y, dù dùng biện pháp gì, chỉ cần còn có chút hy vọng, cũng khẳng định sẽ thử qua, huống chi là việc để cho Lăng Tử Hàn có hậu đại?

Y và Lăng Tử Hàn là quan hệ bạn bè thân thiết nhiều năm, Lôi Hồng Phi cực kỳ hiểu rõ tâm trạng của cậu, lúc trước khi mẹ cậu qua đời, mọi người giấu giếm cậu, hiện tại con cậu ra đời, cũng giấu giếm cậu, việc này dù là ai cũng khó mà chịu đựng nổi. Lăng Nghị, Đồng Duyệt cùng Vệ Thiên Vũ là 3 người quan trọng nhất trong cuộc đời Lăng Tử Hàn, mấy năm qua cũng vì bọn họ mà cậu cố gắng sống, thế nhưng,

trăm triệu lần không nghĩ tới, cũng chính 3 người thân thuộc nhất trong cuộc đời cậu lại cùng nhau lừa dối cậu, không để ý đến nguyện vọng của cậu, âm thầm làm chuyện mà cậu kiên quyết phản đối, lại còn giấu đến tận bây giờ, để cậu tình cờ phát hiện mới nói ra hết, khiến cậu không thể nào tiếp nhận được, đây chính là thương tổn tuyệt đối như rút gân lột da ... Thật không biết gút mắc này khi nào mới có thể giải.

Y nhìn khuôn mặt gầy gò của Lăng Tử Hàn, đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn trán cậu, theo mũi đi xuống, xẹt qua môi, cảm, rồi lại tiếp tục chạm vào gương mặt cậu, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chua xót khổ sở, trong mắt không tự chủ được mà phát nhiệt.

Lâm Tĩnh nhìn hai đứa nhỏ uống sạch nước, mở TV, lên online tìm một bộ phim hoạt hình, để hấp dẫn sự chú ý của hai đứa nhỏ, mới đi vào phòng ngủ.

Nhìn Lôi Hồng Phi vẻ mặt nhu tình, cánh tay vốn dĩ lực bạt nghìn cân lúc này lại nhẹ như hồng mao, hẳn không tự chủ được dừng lại bước chân, không tiếng động mà thở dài.

Đồng Duyệt tới rất nhanh, còn có 2 chuyên gia là trợ thủ của hắn cũng tới. Năm người ở trong phòng ngủ, động tác rất nhanh, tiến hành kiểm tra Lăng Tử Hàn, thảo luận phương án trị liệu.

Gian phòng quá nhỏ, vài người vừa đứng vào là chật. Lôi Hồng Phi không thể cứ đứng gốc ở bên trong, chỉ có thể đứng dậy rời đi, ngồi xuống bên người Lâm Tĩnh, nhìn hai đứa nhỏ trước mặt.

Hai đứa nhỏ đang tập trung tinh thần mà nhìn màn hình, thỉnh thoảng hưng phấn mà đá chân quấy tay, vỗ vỗ tay, nụ cười trên khuôn mặt càng thêm xinh đẹp, khiến tâm tình phiền muộn của Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh cũng dần đỡ hơn.

Trái tim của cả hai đều đang rất loạn, không thể làm gì khác hơn là cùng hai đứa nhỏ chơi đùa, để giảm bớt tâm tình. Hai đứa nhỏ đã có thể nói chuyện, thường thường bật ra vài từ giản đơn, để biểu đạt ý muốn của mình. Bọn họ liền dạy cho hai đứa nhỏ: “Nào, gọi bác Lôi, bác Lâm đi.”

Hai đứa nhỏ rất có hứng thú với tri thức mới nên cực kỳ hăng hái, lật tức phối hợp mà mở miệng gọi, nhưng từ “Lôi” [Lei2] cùng “Lâm” [Lin2] phát âm có chút giống nhau, khiến cho tụi nhỏ lập tức rối, không thể nào phát âm chính xác.

Lôi Hồng Phi linh cơ khẽ động, cười tủm tỉm mà nói: “Gọi bác là bác Hồ, gọi hắn là bác Lang.”

Hai đứa nhỏ có thể phát âm chuẩn xác, mồm miệng lanh lợi, hoan hỉ mà kêu lên: “Bác Hồ, bác Lang.”

42. Chương 41

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Chơi cùng hai đứa nhỏ đến tối muộn, Lâm Tĩnh liền kêu Lôi Hồng Phi, mỗi người ôm một đứa, tắt đèn dỗ tụi nhỏ ngủ.

Lôi Hồng Phi ngu dốt vụng về, dưới sự hướng dẫn và thực phạm của Lâm Tĩnh mới có thể tìm được tư thế chính xác để ôm đứa nhỏ, vừa chậm rãi đi lại trong phòng ngủ vừa nhẹ nhàng vỗ vai của bé.

Hai người trong lòng đều rất lo lắng cho Lăng Tử Hàn, nhưng vẫn không hề nói gì. Đợi tụi nhỏ dần ngủ sâu, bỏ tụi nhỏ vào nôi, đắp chăn, hai người họ mới lặng lẽ đóng cửa lại, đi tới cửa phòng ngủ, nhìn vào trong.

Trong căn phòng chật hẹp giờ đây đã biến thành một phòng bệnh nhỏ, đặt đầy các loại máy móc, bọn Đồng Duyệt lúc này cũng không còn bận rộn nhiều nữa, mà đang ngưng thần nhìn kết quả kiểm tra trong tay, nhẹ giọng thảo luận bệnh tình của Lăng Tử Hàn.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh nghĩ không nên quấy rối bọn họ, chỉ có thể lui ra ngoài. Căn phòng trong đó nhỏ như thế, sợ là dù muốn rót cho bọn họ ly nước cũng không có chỗ để đặt ly, hai người họ cũng không khách khí nữa, cùng nhau tới ban công, nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Đã vào mùa rét đậm, Lăng Tử Hàn đã sớm công hiệu giữ ấm tốt, tuy rằng bên ngoài phong tuyết, thì trong phòng vẫn là ấm áp như xuân.

Lôi Hồng Phi nhìn bông tuyết bay tán loạn, nghe tiếng gió gào thét, nhịn không được thở dài: “Tử Hàn cứ tiếp tục như vậy cũng không được, sức khỏe em ấy không tốt, một người làm sao có thể nuôi 2 đứa nhỏ cơ chứ?”

“Việc này kỳ thực rất dễ, hai người chúng ta có thể mỗi ngày tới hỗ trợ mà, sau đó nghĩ cách tìm 2 người bảo mẫu thích hợp, vấn đề cũng không lớn.” Lâm Tĩnh nhíu mi. “Chủ yếu chính là tâm tình của Tử Hàn hiện tại khá kém, cứ tiếp tục như vậy, bệnh của cậu ấy cũng không khỏi nổi.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi càng buồn bực hơn hẳn. “Khó khăn lắm bệnh của Tử Hàn mới có thể đỡ hơn được 1 chút, thế nhưng chỉ vì chuyện này mà làm cho tất cả mọi chuyện đều lãng phí.”

“Thật ra cũng không hẳn là vậy đâu.” Lâm Tĩnh khẽ lắc đầu. “Hiện tại cậu ấy còn 2 đứa con nữa, những người làm cha thường có khá nhiều cố kỵ, cho dù không quý trọng bản thân mình, cũng phải vì con mà suy nghĩ.”

Lôi Hồng Phi trầm mặc.

Bạn của bọn họ không có nhiều, mà trong tất cả những người bạn, chỉ có y cùng Lăng Tử Hàn là thân nhất. Từ ngày đầu tiên Lăng Tử Hàn ra đời, thì trong lòng y đã nhận thức người em trai này, sau đó giống như với em ruột của mình mà đối đãi, đến sau thì bọn họ yêu nhau, chia tay, từ người yêu lại trở lại thành tình

anh em. Thái độ của Lăng Tử Hàn vẫn luôn với y thủy chung như 1, mà y càng thêm hiểu tính cách của Lăng Tử Hàn. Người khác đều cho rằng Lăng Tử Hàn trầm cảm, tự kỷ, lạnh lùng, kỳ thực y càng biết rõ, trước khi Lăng Tử Hàn bị thương tổn chính là một người có tính cách ngoài lạnh trong nóng, với người bên ngoài lãnh đạm xa cách, nhưng với bạn bè thân hữu thì là xuất phát từ nội tâm, sau khi cậu bị thương, thể xác và tinh thần đều bị tổn hại, nhưng với thân nhân và bạn bè dù có cạn kiệt lực vẫn cố gắng mà thân cận. Từ nhỏ cậu đã cô đơn, nên càng thêm quý trọng người thân, hiện tại có thêm hai đứa con trai, dù thế nào thì cậu cũng không thể đơn giản mà làm hại bản thân mình, để con cậu đi lại con đường của cậu.

Vừa nghĩ như thế, tâm tình Lôi Hồng Phi cũng ổn hơn được 1 chút, ý niệm trong đầu vừa chuyển, liền cao hứng bưng bưng mà nói: “Lão Lâm, bên Tử Hàn không thể thiếu người được, một là cần có người chăm sóc em ấy, hai là giúp em ấy chăm con.”

“Đúng.” Lâm Tĩnh gật đầu. “Tạm thời cứ để tôi cùng anh tới hỗ trợ đi, chờ cậu ấy tỉnh lại rồi thương lượng, xem có nên tìm thêm bạn bè nào khác tới hỗ trợ hay không.”

“Chuyện bảo mẫu ...” Lôi Hồng Phi vốn có xung động định tìm mẹ mình tới hỗ trợ, nhưng nghĩ lại, liền im miệng. Hiện tại Lăng Tử Hàn tâm tình không tốt, nếu mẹ mình tới đây lại không biết giữ mồm giữ miệng, nói ra cái gì đó không tốt, lại tăng thêm phiền não, vụ sự vô bổ.

“Chuyện bảo mẫu không thể tùy tiện mà mời người được.” Lâm Tĩnh nhìn y có chút do dự, cho rằng y không có cách gì, liền suy nghĩ. “Không phải chỉ đơn giản là hiểu được trẻ nhỏ, mà còn phải chịu được khổ nhọc, biết cách giữ bí mật, mà quan trọng nhất, chính là phải đáng tin.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi đồng ý. “Việc này tôi nghĩ là nên cùng chú Lăng và chú Đồng thương lượng.”

“Bọn họ đã bận thành như thế, tôi thấy không nên tiếp tục quấy rối.” Lâm Tĩnh rất nghiêm túc. “Chúng ta là bạn thân của Tử Hàn, lẽ nào ngay cả việc nhỏ này cũng không làm được hay sao? Còn phải đi làm phiền trưởng bối?”

“Cũng đúng.” Lôi Hồng Phi vỗ đùi. “Được, việc này để tôi đi giải quyết.”

Lời của y còn chưa dứt, thì chuông cửa đã vang lên. Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đi ra ngoài nhìn, thấy là La Hãn, liền mở cửa.

Hiện tại La Hãn rất ít xuất đầu lộ diện, nhưng Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đã từng gặp hần ở chỗ của Lăng Tử Hàn, biết bọn họ là bạn, cũng biết hần đang làm việc tại Bộ Quốc An, tất nhiên là tin được.

Theo cùng là La Hãn còn có La Y, nữ sát thủ thân thủ vô cùng cao minh lúc này lại là một thành phần tri thức, nhã nhặn thanh tú, chỉ có nụ cười là cực kỳ sang sảng.

La Hãn thấy Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cũng không cảm thấy bất ngờ, nhẹ giọng vì bọn họ giới thiệu: “La Y, vợ chồng cô ấy đều là bạn của Tử Hàn, chúng tôi vừa nghe được tin, liền chạy tới đây. Tiểu La gần đây đang trong kỳ nghỉ, có thể giúp đỡ chăm con. Mẹ tôi cũng đang rảnh, ngày mai sẽ tới hỗ trợ. Như vậy

hai người có thể thay phiên nghỉ ngơi, còn có thể khuyên nhủ Tử Hàn.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều gật đầu thăm hỏi La Y, trong lòng còn tưởng La Y là em gái hoặc là thân thích của La Hãn. Bọn họ ban ngày phải đi làm, xin nghỉ 1 2 ngày cũng có thể, nhưng không thể ngày nào cũng nghỉ được, có một cô gái đáng tin cậy lại cẩn thận tỉ mỉ đến đây hỗ trợ, đương nhiên là một việc tốt rồi.

La Hãn nhận được điện thoại của Vệ Thiên Vũ, mới biết được chuyện con của Lăng Tử Hàn, nhưng không biết bệnh cũ của cậu tái phát, lúc này thấy hai người bọn họ vẫn chưa ngủ, lại không thấy Lăng Tử Hàn, không khỏi có chút kỳ quái. Hắn nhìn chung quanh 1 chút, thấp giọng hỏi: “Tử Hàn đâu?”

Thanh âm Lôi Hồng Phi cũng rất nhẹ: “Tử Hàn bị bệnh, Đồng viện trưởng đang cùng đồng nghiệp chữa cho em ấy.”

La Hãn cùng La Y đều giật mình, cùng nhau đi tới phòng ngủ, đứng ở cửa nhìn 1 hồi, mới im lặng quay về chỗ, quan tâm hỏi: “Nghiêm trọng lắm không?”

“Không biết.” Lôi Hồng Phi khẽ lắc đầu. “Đồng viện trưởng vừa tới đây đã bận rộn, không có ai nói cho chúng tôi biết bệnh tình thế nào, thế nhưng bọn họ cũng không có lập tức quay về bệnh viện để tiến hành cấp cứu, chắc cũng không quá mức nghiêm trọng.”

“À.” La Hãn cùng La Y lúc này mới yên tâm.

Lâm Tĩnh nghĩ bầu không khí có chút nghiêm trọng, nếu tiếp tục như thế thì với Lăng Tử Hàn cũng không tốt, liền nói với hai người họ: “Con của Tử Hàn ngủ rồi, chúng ta đi xem đi.”

“Được.” La Hãn cùng La Y không có ý kiến, cũng rất hiếu kỳ.

Bốn người cùng nhau đi vào phòng ngủ của trẻ nhỏ, dưới ánh đèn vàng nhạt mờ ảo là hai đứa nhỏ đang ngủ say, ngắm nhìn 1 hồi lâu mới quay về phòng khách.

Cũng không phải là khách, cũng không cần ai bắt chuyện ai, bọn họ tự mình tìm ghế ngồi, thấp giọng hàn huyên vài câu. Có Đồng Duyệt trong phòng ngủ, bọn họ cũng không nói chuyện này là đúng hay sai, chỉ có thể nói về tướng mạo của hai đứa nhỏ, đều có cùng ý kiến, hai đứa nhỏ này giống y như đúc Lăng Tử Hàn.

La Hãn đột nhiên thở dài: “Từ khi Tử Hàn bị bệnh, tôi cứ luôn lo lắng, nhưng giờ nhìn thấy hai đứa nhỏ này, lại cảm thấy yên tâm rồi.”

43. Chương 42

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Căn hộ của Lăng Tử Hàn khá nhỏ, mà lúc này phồng ngủ lại đứng chật cả người, phòng khách cũng có 1 đám người, nhưng lại an tĩnh khác hẳn bình thường.

Lôi Hồng Phi suy nghĩ tới lời mà La Hãn nói, chung quy cũng có chút không hiểu rõ, nhin không được hướng mắt nhìn Lâm Tĩnh.

Trong số bọn họ, Lôi Hồng Phi là người duy nhất chưa có con, nên dù thế nào cũng không thể hiểu thâm ý ẩn trong câu nói của La Hãn, nhưng Lâm Tĩnh lại hiểu rất rõ. Hắn mỉm cười gật đầu, thanh âm hạ cực thấp, nhưng tràn đầy vui mừng: “Đúng vậy, Tử Hàn hiện tại dù có tức giận thế nào, cũng không kéo dài được bao lâu rồi cũng sẽ tan thôi, dù sao cậu ấy cũng có con rồi, với tư cách là một người cha cậu ấy cũng không thể tùy hứng được nữa.”

Lôi Hồng Phi giờ đã hiểu, nhưng cũng không thấu triệt, La Hãn thở dài một tiếng: “Chỉ tiếc cho Thiên Vũ thôi, không biết khi nào Tử Hàn mới chịu gặp cậu ta đây. Mà cậu ta lại không biết cách dùng thủ đoạn nữa chứ, chịu khó chủ động tới đây đây đưa hoặc là đứng suốt dưới lầu chẳng hạn, thế nào cũng không chịu ép Tử Hàn dù một chút, nếu Tử Hàn cứ không chủ động, thì bọn họ sợ khó mà trong thời gian ngắn có thể hòa hảo.”

La Y mỉm cười: “Không phải còn có chúng ta hay sao? Dù sao cứ đứng giữa khuyên giải, với lại còn có 2 đứa nhỏ nữa, Tử Hàn cũng không thể cứ tiếp tục ngang ngạnh được. Dù sao thì Thiên Vũ làm như vậy cũng là vì cậu ấy mà, đâu có chút tính toán nào cho riêng bản thân anh ấy đâu.”

La Hãn gật đầu, nhưng Lôi Hồng Phi nhíu mày: “Chỉ sợ các người đang suy nghĩ lạc quan mà thôi, lần này Tử Hàn thật sự thương tâm đó, nếu không cũng sẽ không phát bệnh nặng tới vậy.”

“Chuyện này chúng tôi cũng đã nghĩ tới rồi.” Nét mặt La Hãn buồn bã. “Dù thế nào thì chúng ta cũng phải cố gắng khuyên giải mà thôi.”

“Đó là đương nhiên.” Lôi Hồng Phi trầm ngâm, quan sát căn hộ nhỏ hẹp 1 chút, nhin không được đề nghị. “Ở đây chật hẹp quá, trước đây không có trẻ nhỏ thì còn ở được, hiện tại có con nhỏ rồi, nếu lại muốn thêm 2 bảo mẫu nữa, thì người lớn làm sao mà ở?”

“Đúng.” Lâm Tĩnh lập tức nói. “Chỗ của tôi cùng Hồng Phi đều khá rộng, trên dưới tổng cộng 2 lầu, mà chúng tôi ai cũng ở có 1 mình, tôi thấy để cho Tử Hàn cùng 2 đứa nhỏ đến nhà chúng tôi ở đi. Tôi cũng có kinh nghiệm chăm trẻ nhỏ, có thể hỗ trợ cho cậu ấy.”

“Tôi đồng ý.” Lôi Hồng Phi rất hưng phấn. “Chờ bệnh tình của Tử Hàn đỡ 1 chút, có thể đi lại được, chúng

ta lập tức đóng gói cả người lớn lẫn trẻ nhỏ mang đi luôn.”

“Không được.” La Hãn cùng La Y trẩm miệng một lời.

“Muốn đi cũng phải tới nhà của chúng tôi.” La Hãn nhấn mạnh. “Chúng tôi ở ngay dưới chân Trường Thành, rất an tĩnh, mà quang cảnh chung quanh cũng đẹp nữa, với lại tôi cũng có cặp song sinh nữ, vừa lúc có thể làm bạn với 2 đứa nhỏ, với lại, vợ tôi đang nghỉ phép, ở nhà, có thể chăm sóc Tử Hàn cùng đứa nhỏ.”

“Nhà của tôi cũng vậy.” La Y không chịu thoái nhượng. “Hoàn cảnh chung quanh nhà tôi cũng tốt, cũng rất an tĩnh, tôi cũng có 1 đứa con trai, có thể cùng 2 đứa nhỏ chơi đùa, với lại tôi cũng đang nghỉ phép, vừa lúc có thể chăm sóc Tử Hàn cùng 2 đứa nhỏ.”

Lôi Hồng Phi nóng nảy, đang muốn cãi cọ, nhưng Lâm Tĩnh hơi hơi đưa tay ra cản y lại, mỉm cười nói: “Theo tôi thấy, hiện tại Tử Hàn không muốn ở cùng với nhiều người. Tôi với Lôi Hồng Phi đều chỉ có 1 mình, nếu Tử Hàn tới, có thể cảm thấy dễ dàng thoải mái hơn. Ban ngày chúng tôi đi làm, tối mới về, Tiểu La hoặc là La phu nhân có thể thay phiên nhau tới vào ban ngày để chăm sóc cho cậu ấy, buổi tối thì cứ để cho chúng tôi. Tất cả mọi người đều là bạn, cũng phải cùng nhau hiệp lực thôi.”

“Đúng đúng.” Lôi Hồng Phi liên tục gật đầu. “Tình cảm của tôi cùng Tử Hàn khá sâu đậm, em ấy nhất định sẽ không đến nhà các người mà từ chối tôi đâu.”

Lâm Tĩnh nghe thanh âm tràn đầy tự tin của y, không khỏi tiểu ý tiếm nùng. Cánh tay phải của Lôi Hồng Phi tuy rằng ở ngoài nhìn vào thì sử dụng như thường, kỳ thực cũng có vài chỗ có chút lực bất tòng tâm, nhìn tương đối cứng ngắc, người khác không biết, nhưng hần lại khá rõ ràng. Nếu như Lăng Tử Hàn có thể tới chỗ bọn họ ở, thì Lôi Hồng Phi khẳng định mỗi ngày đều sẽ bận rộn chết đi, vừa phải chăm sóc Tử Hàn, lại không được quên tụi nhỏ, tay phải khẳng định cũng sẽ nhờ vậy mà được rèn đúc nhiều hơn. Mà giao tình giữa y cùng Lăng Tử Hàn quả thực hơn hẳn so với bất kì ai ở đây, có thể khiến cho tâm tình Lăng Tử Hàn bình phục tương đối mau, vì vậy có thể xem là chuyện nhất cử lưỡng tiện, hần khẳng định cũng phải cố gắng thúc đẩy, không thể để cho Lăng Tử Hàn đến nhà của mấy người mà bọn họ không quen thuộc được.

Mấy người họ nói chuyện khá náo nhiệt, nhưng thanh âm vẫn rất thấp, một là sợ làm ồn đến tụi nhỏ, hai là sợ quấy rối công tác của bác sĩ, đến tận khi Đồng Duyệt đi ra, bọn họ mới ngừng thảo luận, đều giương mắt nhìn hần.

Đồng Duyệt có chút ưỡn oải, nhìn bốn người trong phòng khách, trong mắt có một ít vui mừng, nhẹ giọng nói: “Tử Hàn không có việc gì, chỉ là sau này sẽ phải thường xuyên truyền dịch mà thôi, chú sẽ sắp xếp bác sĩ tới đây làm việc đó. Ngày mai tụi con đều phải đi làm mà phải không? Mau về nghỉ ngơi đi, đừng ở mãi đây.”

Lôi Hồng Phi yên lòng, thốt ra: “Con dự định mang Tử Hàn cùng tụi nhỏ đến nhà con ở, sẵn tiện điều chỉnh tâm tình của em ấy luôn.”

Lâm Tĩnh lập tức gật đầu: “Đúng, con với Hồng Phi ở sát vách, cũng có thể mỗi ngày thay phiên chăm sóc Tử Hàn.”

Đồng Duyệt sợ run một chút, nhìn Lôi Hồng Phi 1 chút, lại hướng mắt nhìn La Hãn cùng La Y. Hãn biết Lôi Hồng Phi là do Lăng Nghị tìm tới, còn bọn La Hãn chỉ sợ là do Vệ Thiên Vũ mời tới, nếu Lăng Tử Hàn tới ở nhà của Lôi Hồng Phi, chỉ sợ Vệ Thiên Vũ càng thêm đau lòng khó chịu. Hãn suy nghĩ 1 hồi, lúc này mới ôn hòa nói: “Việc này chờ Tử Hàn tỉnh lại rồi quyết định vậy.”

Bọn Lôi Hồng Phi đều nghĩ rất đúng, Lăng Tử Hàn muốn ở đâu cũng không phải việc bọn họ có thể tự ý quyết định, hiện tại dù có thảo luận thế nào cũng không có ý nghĩa, vì vậy tất cả đều đáp ứng: “Dạ.”

Khi Đồng Duyệt cùng các bác sĩ khác rời đi, thì trời đã sắp sáng. Tiếng gió thổi đã ngừng, nhưng tuyết vẫn không ngừng rơi, trong phòng lại cực kỳ ấm áp, khiến cho người khác cảm giác muốn ngủ.

Bốn người họ đều là những người hào sảng phóng khoáng, thương lượng 1 chút, liền lần lượt phân chỗ ngủ. La Y vào phòng của tụi nhỏ nằm ngủ dưới đất, thuận tiện chăm sóc tụi nhỏ. Lôi Hồng Phi kiên trì vào phòng ngủ, nằm cách giường của Lăng Tử Hàn không xa, Lâm Tĩnh ra ban công, còn La Hãn nằm ở sofa phòng khách.

Do Lăng Tử Hàn trước đây thường ngụ trang thành du khách hoặc là phóng viên du ngoạn, cho nên trong nhà có không ít túi ngủ, lúc này mỗi người một cái. Nằm vào túi ngủ rồi, dưới tấm thảm lông mềm mại, bọn họ nhanh chóng ngủ say.

Đợi khi ánh bình minh rọi sáng mảng trời, Lăng Tử Hàn mê man bỗng nhiên tỉnh lại. Cậu nằm trên giường không nhúc nhích, cẩn thận lắng nghe tiếng hít thở vang vọng khắp nhà, trong lòng thoáng có chút mê man, lập tức nhạy cảm mà nhận ra những tiếng hít thở này đều rất quen thuộc. Trong đầu cậu liền nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua, lập tức đoán ra Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều đang ngủ trong nhà mình.

Cậu chậm rãi ngồi dậy, nhìn người nằm cách đó không xa đang ngủ say, trong lòng chậm rãi có chút ấm áp. Cậu không kinh động tới người đang ngủ, chân trần dẫm lên thảm, lặng yên không tiếng động đi ra ngoài.

La Hãn đang nằm ngủ trên sofa khiến cậu có chút sửng lại, lập tức biết được là ai đưa tin kêu hãn tới. Ánh mắt sâu thẳm của cậu có chút ảm đạm lại, lập tức khinh thủ khinh cước đi vào phòng trẻ nhỏ.

Thấy La Y đang ngủ bên cạnh nôi, trong ánh mắt cậu lại có chút kinh ngạc, lập tức có thêm vài phần cảm động. Cậu không hề động, ánh mắt nhanh chóng quét về phía nôi, bên môi hiện lên nụ cười nhẹ.

Cả hai đứa nhỏ đều đã tỉnh, nhưng không có khóc nháo, chỉ là sóng vai ngồi cùng một chỗ, ngửa đầu nhìn bông tuyết bay bay ngoài cửa sổ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của tụi nhỏ dường như lóe ra quang huy trong suốt, đôi mắt to tròn đen thẳm vụt sáng, mang nét thanh tú không gì sánh được.

Cậu nhìn tụi nhỏ không bao lâu thì tụi nhỏ đã cảm giác được, song song quay đầu nhìn về phía cậu, khuôn mặt trong sáng lập tức hiện ra nụ cười, đồng thời mở rộng vòng tay hướng về phía cậu.

44. Chương 43

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Khuôn mặt Lăng Tử Hàn trắng như tờ giấy, gầy trơ cả xương, cả người không có chút khí lực nào, căn bản không có khả năng ôm lấy hai đứa nhỏ. Cậu lén lút đi tới trước nôi, đưa 1 ngón tay lên môi, ý bảo hai đứa nhỏ đừng lên tiếng.

Nụ cười của Lăng Tiêu, Lăng Diêu càng thêm ngọt, trong mắt tràn đầy hứng thú, quay đầu cố sức gật đầu nhìn ba mình. Tâm trạng của Lăng Tử Hàn đã tốt hơn nhiều, liền đưa tay lần lượt bế hai đứa nhỏ ra khỏi nôi, đặt lên thảm.

Hai đứa nhỏ vừa ra khỏi nôi đã nhìn thấy La Y đang nằm ngủ, lập tức nhìn qua nhìn lại 1 chút, sau đó ngẩng đầu thắc mắc nhìn ba mình.

Lăng Tử Hàn không có hé răng, chỉ mỉm cười ra dấu “Đi theo ba”, cùng hai đứa nhỏ đi ra ngoài.

Tuy rằng không có tận lực, nhưng bước chân của cậu thì luôn rất nhẹ, hai đứa nhỏ cùng cậu sống mấy ngày, rất nhanh đã học theo được, lúc này bước chân dù có hơi lung lay lắc lắc, nhưng không có chút thanh âm nào.

Đi tới phòng khách, bọn họ liền nhìn thấy người đang nằm trên sofa, lập tức lại hứng thú, muốn đi lại cẩn thận nhìn tỉ mỉ 1 cái, Lăng Tử Hàn liền kéo hai đứa nhỏ lại, kéo hai đứa nhỏ vào phòng tắm.

Hai đứa nhóc lúc này mới phát hiện cậu không có mang dép. Phòng tắm không có trải thảm, nhưng lại có lát gạch trơn, tuy có mở hệ thống sưởi hơi đầy đủ, nhưng đi chân trần sẽ rất lạnh. Hai đứa nhỏ còn chưa tới 2 tuổi, theo lý thuyết đáng lẽ sẽ không biết những việc này, nhưng tội nhỏ lại kỳ lạ mà giầy dựa tay của Lăng Tử Hàn, đồng thời chạy vào phòng ngủ, mỗi đứa cầm ra một chiếc dép đang nằm tán loạn dưới gầm giường, cười hì hì chạy tới, đặt trước mặt Lăng Tử Hàn, sau đó đắc ý chấp tay sau đít, mỉm cười nhìn ba mình.

Tâm tình Lăng Tử Hàn rất tốt, đưa chân mang dép vào, lần lượt ôm hai đứa nhỏ vào phòng tắm. Qua một hồi lâu, ba con ba người họ đã rửa mặt xong, Lăng Tử Hàn đưa hai đứa nhỏ vào nhà bếp, đặt lên bàn ăn, sau đó đóng cửa lại, dùng tủ lạnh trữ năng phối đồ ăn, bắt đầu làm bữa sáng.

Hai đứa nhỏ ngồi phân biệt trên bàn, từ trên cao có thể nhìn thấy ngực của Lăng Tử Hàn, chờ cậu làm xong việc, hai nhóc con liền đưa tay dùng hết sức mà ngoắc. Nét mặt cậu nhu hòa, mỉm cười đi tới. Hai đứa nhỏ liền đưa tay nắm lấy vạt áo của cậu, bưng bưng hăng hái mà chơi đùa nút buộc của cậu. Cậu cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai mình, gương mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, lúc này mới nhớ tới 4 người kia phải thức dậy đi làm.

Cậu không rõ Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh sắp xếp công việc mình thế nào, chỉ biết rằng La Y vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về, theo quy định sẽ có một ngày nghỉ, còn La Hãn đảm nhiệm cục trưởng cơ quan tình báo đặc biệt, Du Đặc phó cục trưởng, chỉ cần hai người thương lượng tốt, sắp xếp công việc thỏa đáng, bản thân hẳn cũng không cần xin nghỉ phép với cấp trên, cơ quan tình báo đặc biệt là một bộ môn đặc thù, nhân viên ở cục khác rất khó biết tới, mà người đi làm ở bộ môn này không cần phải chấm công, bọn họ đều có một cuốn sổ kiểm tra quy trình, cho nên, hai người đó có lẽ hôm nay không cần đi làm. Còn Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh, chức vụ của bọn họ đều rất quan trọng, mỗi ngày đều bận rộn vô cùng, quân vụ cần xử lý đều cực kỳ quan trọng, không thể tùy tiện xin nghỉ, bỏ công tác qua một bên mà chạy tới coi mình hoài được.

Chơi cùng con 1 hồi, cậu nhìn đồng hồ 1 chút, liền nhẹ giọng hỏi hai đứa nhóc: “Bác Lôi cùng bác Lâm tụi con đều biết mà phải không?”

Lăng Tiêu, Lăng Diêu nở nụ cười gật đầu: “Bác Hổ, bác Lang.”

Lăng Tử Hàn nao nao, cũng cười: “Đúng, bác Hổ, bác Lang. Hai con mỗi người đi gọi một người, kêu họ dậy đi làm, nhưng phải cẩn thận 1 chút, đừng đánh thức bác La cùng dì La.”

Hai đứa nhóc nghe cậu nói đều hiểu được, vừa gật đầu vừa tỏa sáng hai mắt, hưng phấn mà lắc lắc thân thể nhảy xuống.

Lăng Tử Hàn mở cửa nhà bếp, ôm lấy hai đứa nhỏ, vô thanh vô tức mà đặt lên thảm phòng khách. Thân hình nhỏ nhắn của hai đứa nhỏ nhanh như chớp mà lúi vào phòng ngủ, sau đó Lăng Tiêu rất nhanh chạy đến, chạy tới sân thượng. Lăng Tử Hàn đứng ở cửa nhà bếp không nhúc nhích, ánh mắt ôn nhu mà đuổi theo thân ảnh con.

Hai đứa nhỏ tuy rằng 1 đứa vào trong phòng, 1 đứa ở ngoài phòng, nhưng đều đồng thời ngồi xuống bên cạnh túi ngủ dưới mặt sàn, dùng hết lực mà đẩy đẩy, vươn hai bàn tay nhỏ bé nhéo nhéo lỗ tai.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh ngủ ở trong nhà Lăng Tử Hàn, tính cảnh giác tất nhiên đều giảm xuống, đến khi hai đứa nhỏ nhào lên người mình, lúc này mới giật mình tỉnh giấc, đang muốn quát lớn, liền cảm giác được tay nhỏ bé non mềm đang nắm vành tai của mình dùng sức mà kéo, trong lòng liền biết chuyện gì đang xảy ra, mỉm cười mở mắt.

Hai đứa nhóc có cùng 1 động tác, nhào lên người đối diện trước mặt bọn họ, vẻ mặt tiếu ý mà nhẹ giọng nói: “Baba gọi, dậy đi làm.”

Hai người nghe hai đứa nhỏ nói xong không biết nên khóc hay cười, hình như Lăng Tử Hàn là ba, kêu hai con nhỏ của mình đi gọi hai người anh trai lớn của cậu dậy đi làm, vị trí đều loạn tung hết, thế nhưng, từ lời nói của hai đứa nhỏ, có thể biết được Lăng Tử Hàn dường như đã khôi phục bình thường, cũng là một chuyện đáng mừng. Hai người nhanh chóng ra khỏi túi ngủ, ôm đứa nhỏ vào lòng, cười ha hả đi ra ngoài.

Tuy rằng hai đứa nhỏ làm khá nhẹ, nhưng cùng lúc cả hai bên đều có động tĩnh, cũng tạo ra chút âm thanh. La Hãn liền tỉnh lại. Hắn ngồi dậy từ sofa, thấy Lăng Tử Hàn đầu tiên, sau đó liền thấy Lâm Tĩnh cùng

Lôi Hồng Phi ôm đứa nhỏ bước ra, người lớn trẻ nhỏ đều mặt đầy nụ cười, trong phòng mang bầu không khí hân hỉ, khiến sự lo lắng trong lòng hẳn cũng giảm bớt không ít.

Động tĩnh của bọn họ ở bên ngoài khá lớn, cũng khiến La Y tỉnh giấc. Lãng Tử Hàn nhìn người trong phòng, mỉm cười nói: “Chuẩn bị thôi, cùng nhau ăn sáng.”

Sắc mặt cậu thật không tốt, nhưng nét mặt lại cực kỳ hòa ái, nhìn qua tâm tình khá tốt, hơn nữa tối hôm qua vừa mới bệnh tới hôn mê bất tỉnh, nhưng lúc này đi đứng rất ổn, dường như thể lực cùng tinh thần đều khôi phục không ít, khiến bốn người bọn họ đều cảm thấy có chút kinh ngạc, liền chuyển suy nghĩ, nhìn nụ cười đắc ý dào dạt của hai đứa nhỏ, đều có cùng suy nghĩ là chỉ có con mới có thể khiến cậu mau chóng hồi phục tới vậy.

Sau đó, bốn người họ lần lượt tiến vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân, Lãng Tử Hàn ra bên ngoài bưng sữa bò, trứng chiên cùng bánh mì, bánh ngọt, bánh bao nhỏ, mìn thầu, hơn nữa mấy thứ mặn chay này cùng nhau phối hợp ra một bữa sáng tinh mỹ, bàn ăn đều đầy ngập, rất phong phú.

Lãng Tử Hàn đem hai đứa nhỏ bỏ vào trong xe con nít, nhưng hôm nay lại có khá nhiều người, khiến hai đứa nhỏ đặc biệt hưng phấn, cứ cựa quậy không ngừng không chịu ngồi yên, cậu chỉ đành ôm hai đứa nhỏ đến sofa ngồi, đút hai đứa nhỏ uống sữa bò cùng ăn bánh bao trước.

Bánh bao có 2 nhân là thịt cùng nhân lòng đỏ trứng, hai đứa nhỏ đều chỉ thích ăn bánh bao thịt, hai má phình lên, bên môi đều là mỡ, cao hứng mà hoa chân múa tay vui sướng, không hề yên tĩnh.

Bọn Lôi Hồng Phi cùng nhau tụ lại, bắt đầu ăn sáng, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm hai đứa nhỏ, thuận tiện cùng Lãng Tử Hàn nói chuyện mà bọn họ thương lượng tối hôm qua, sau đó hỏi chú ý: “Em xem coi em muốn qua nhà ai ở, dù sao bọn anh cũng chỉ là kiến nghị thôi mà, cuối cùng cũng phải do em quyết định, tụi anh đều theo ý em.”

Lãng Tử Hàn không chút nghĩ ngợi, bình tĩnh mà nói: “Em sẽ ở đây, không tới chỗ nào hết.”

La Y không có phản ứng nào, La Hân cũng không có ý kiến, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh lại nhin không được khuyên cậu.

“Chỗ của em quá chật.” Lôi Hồng Phi thành khẩn mà nói. “Nhà anh dù sao cũng là nhà hai tầng, từ trên xuống dưới cũng có tới 4, 5 phòng ở, ngoại trừ anh ra cũng không còn ai khác, so với chỗ này của em đều rộng hơn nhiều. Em dọn tới chỗ anh, bọn Tiểu La tới chăm sóc em cũng tương đối tiện hơn, chứ ở đây thì em để cho cô ấy ngủ ở đâu?”

“Tôi không sao.” La Y lập tức thanh minh. “Tôi ngủ ở bộ cửa sổ cũng được, hoàn toàn không cần cân nhắc tới vấn đề của tôi đâu.”

Lãng Tử Hàn quay đầu lại nhìn bọn họ, nét mặt vẫn rất ôn hòa, trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa: “Em biết mọi người đều có ý tốt, thế nhưng em sẽ không dọn tới nhà bất kì ai để ở hết.”

45. Chương 44

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Tuy rằng Lăng Tử Hàn nói rất bình thản, nhưng lại chứa đựng ý tứ không thể lay chuyển.

Ba người kia đều không nói gì, nghĩ nếu cậu đã không muốn dọn nhà thì cũng không cần miễn cưỡng, nhưng Lôi Hồng Phi lại tròn tròn con mắt, không giải thích được hỏi: “Vì sao không chịu đến nhà anh ở? Chúng ta là anh em, từ nhỏ bình thường cũng hay ở chung với nhau mà, có gì mà không được chứ?”

Lăng Tử Hàn trầm mặc một hồi, lại quay đầu dứt cho con ăn, vừa lau miệng cho con vừa hời hợt nói: “Thiên Vũ đích xác đã làm em tổn thương, nhưng em không thể vì vậy mà dọn đến nhà người khác ở, nếu làm vậy, không chỉ tổn thương đến anh, mà còn là một việc cực kỳ không tôn trọng với anh. Anh đã làm sai, em tức giận, nhưng không thể mượn cớ này mà làm xằng làm bậy.”

Bốn người ngồi vây quanh tại bàn ăn nghe xong lời cậu nói, đều kịch chấn trong lòng, tất cả đều ngây người, Lôi Hồng Phi hầu như lập tức nhớ tới chuyện cũ đã khiến cho y vô cùng hối hận.

Lăng Tử Hàn lúc trước rời nhà mấy năm, không tin tức, y lại không cưỡng nổi sự mê hoặc, làm ra chuyện có lỗi với cậu. Tuy rằng cũng dùng cảm giác mặt mà thắng thần với Lăng Tử Hàn, coi như làm một người đàn ông có trách nhiệm, Lăng Tử Hàn cũng luôn bảo rằng đó là lỗi của cậu, nhiều lần nói đó không phải lỗi của y, thế nhưng y luôn thấy khó chịu. Hôm nay nghe được câu nói này của cậu, y mới chính thức bừng tỉnh đại ngộ, chuyện xảy ra lúc trước với Lăng Tử Hàn kỳ thực đã tạo ra một thương tổn khá lớn, đây là thương tổn mà không thể dùng bất kì lý do gì có thể giảm thiểu được.

Nghĩ nghĩ, tâm tình của y chợt sụt xuống, cũng không còn tâm tình nuốt mấy đồ ăn ngon trên bàn. Y buông đũa, nét mặt buồn bã mà nói: “Tử Hàn, nếu em đã muốn ở đây thì anh cũng không khuyên em nữa. Em nên nghỉ ngơi nhiều, anh đi làm trước đây, sau khi tan ca sẽ trở về thăm em.”

“Được.” Lăng Tử Hàn đứng dậy tiễn y, thân thiết căn dặn. “Bên ngoài đang có tuyết lớn, trên đường khá trơn, anh lái xe chậm 1 chút, cẩn thận an toàn.”

Lôi Hồng Phi gật đầu, “Anh biết rồi.”

Lâm Tình đi ra cùng y, mỉm cười nói: “Tử Hàn, tôi cũng phải đi làm, buổi tối sẽ trở về thăm cậu. Tiểu La cùng bác La đều biết cách chăm sóc cho trẻ nhỏ, vậy để cho họ đi, tối thì cứ để cho tôi.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi đứng ở trước thang máy, thành khẩn nói. “Tử Hàn, trước đây em sinh bệnh, anh

cùng Lão Lâm đều rất lo lắng, nhưng lại không thể nào tới chăm sóc em được, lần này để cho tụi anh hỗ trợ em đi nha.”

Lăng Tử Hàn cũng không muốn bắt La Y hoặc Tác Lăng Trác Mã ngày đêm thay phiên tới đây hỗ trợ cho cậu, cho nên cũng có chung nhận thức với ý kiến của Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh, lúc này cười nói: “Được, em sẽ nói chuyện với bọn họ. Các anh cũng không cần ngày nào cũng tới, cố gắng tập trung làm việc đi.”

“Tụi anh đều biết mà.” Thấy cậu đồng ý với câu nói của mình, tâm tình của Lôi Hồng Phi cũng đỡ hơn 1 chút, cũng không ngừng lại nữa, cùng Lâm Tĩnh vào thang máy. Nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, nụ cười trên mặt y cũng dần biến mất, có chút chán chường tựa ở vách thang máy.

Lâm Tĩnh chú ý thấy sự khác thường của y, nhin không được hỏi: “Sao thế?”

Lôi Hồng Phi nhìn hẩn 1 cái, hít sâu một hơi, rốt cục cười khổ một chút, nhẹ giọng nói: “Đột nhiên nhớ tới chuyện phiền lòng hồi lúc trước.”

Lâm Tĩnh biết Lôi Hồng Phi và Lăng Tử Hàn đã từng yêu nhau, thế nhưng vì sao bọn họ chia tay thì lại không rõ ràng lắm, chỉ dựa vào tính cách của hai người họ mà phán đoán, hơn phân nửa là do Lôi Hồng Phi làm sai chuyện gì đó, mới có thể dẫn đến kết cục không cách nào挽回. Hai người bọn họ lớn lên từ nhỏ với nhau, dù về gia thế bối cảnh hay là bề ngoài tuổi tác, đều được xem là môn đương hộ đối, Lăng Nghị và Lôi Chấn cũng là bạn tốt, bọn họ từ bạn bè chuyển thành người yêu là một chuyện hiển nhiên, mà thân càng thêm thân cũng là chuyện mà trưởng bối hai nhà càng muốn nhìn thấy, nếu như không phải Lôi Hồng Phi ở bên ngoài luôn luôn biểu hiện sự tùy tiện, tâm tính rộng rãi, nhưng tình cảm của y với Lăng Tử Hàn lại cực kỳ thâm tình hậu ý, còn ẩn chứa chút hối hận mơ hồ, còn có nét mặt đau buồn khi đưa ra quyết định buông tha sau khi y bị thương, Lâm Tĩnh đều nhìn thấy tận mắt, lúc này thấy y như vậy, trong lòng càng thêm rõ ràng.

Hẩn không nói gì thêm, chỉ là đưa tay vỗ vỗ vai Lôi Hồng Phi, nhẹ giọng an ủi: “Chuyện đã qua đừng suy nghĩ nữa. Tử Hàn hiện tại đang rất tốt mà đứng trước mặt anh, hiện tại cũng đã có con rồi, anh đáng lẽ phải vui thay cho cậu ấy mới đúng. Sức khỏe của cậu ấy không tốt, tâm tình đang kém, tôi và anh đều xem cậu ấy là em trai, lúc này càng phải giúp đỡ, mà cậu ấy lại không từ chối, vậy là rất tốt rồi.”

Lôi Hồng Phi suy nghĩ một hồi, tinh thần cũng tỉnh lại 1 chút: “Cậu nói đúng.” Kỳ thực từ lâu y đã bỏ qua phần tình cảm trong quá khứ này rồi, hôm nay cũng chỉ là nhất thời suy nghĩ tới, y nhập ngũ nhiều năm, đã bồi dưỡng ra tính kiên cường, hơn nữa Lâm Tĩnh cũng nhiều lần khuyên bảo, rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tình, không hề bận lòng vì chuyện này nữa.

Hai người đi ra khỏi cửa tòa nhà, dưới cơn mưa tuyết bay tán loạn mà bước vào trong xe. Lâm Tĩnh lo lắng Lôi Hồng Phi, luôn đi theo phía sau y, đến tận khi hộ tống y vào đến cửa chính tổng tham, lúc này mới quay về bộ tư lệnh của mình.

Tuy rằng bọn họ mang đây tâm sự, nhưng với công việc vẫn cực kỳ nghiêm túc, do lúc đi làm sẽ về trễ một chút, ít khi nào đúng hạn tan tâm, đến tận khi xử trí mọi chuyện xong xuôi, bọn họ mới gọi điện cho nhau.

Ninh Giác Phi thăng lên tư lệnh, dựa theo quy định phải đi khảo sát các cơ sở ở dưới, dò xét tình hình bộ đội đặc chủng các nơi. Sau khi uống xong ly rượu đầy thánng con trai, hắn liền rời khỏi Bắc Kinh, mà việc tư của Lăng Tử Hàn cũng không tiện đi nói bừa bãi, bởi vậy hai người họ cũng không có báo cho hắn biết.

Cân nhắc đến việc bọn họ phải tới cùng 1 nơi, dùng 2 chiếc xe thì khá phiền phức, lại lãng phí, Lâm Tĩnh liền đề nghị: “Tôi tới đón anh nha, sáng mai tôi đưa anh đi làm, dù sao cũng tiện đường.”

Lôi Hồng Phi không có ý kiến, cúp điện thoại liền chờ trong văn phòng. Y đặt tay phải lên bàn, năm ngón chuyển đổi, linh hoạt gõ trên mặt bàn, nhưng con mắt lại nhìn chằm chằm bóng đêm ngoài cửa sổ, nét mặt rất bình tĩnh.

Trước khi Lâm Tĩnh tới thì đã gọi điện cho y biết. Chờ y đi ra cửa chính, xe Lâm Tĩnh cũng tới nơi, hầu như vừa kịp lúc, không lỡ phút nào, chờ y lên xe mới bắt đầu chạy ra ngoài.

Bão tuyết rơi 2 ngày, nên hiện tại đường ướt sũng, hai bên đều đọng đầy tuyết, nhưng không hề làm cản trở tới sự phồn hoa của thành phố này. Đã gần cuối năm, lễ Noel, năm mới sắp tới, đều là ngày vui mừng, khắp chốn đều đang tiến hành các hoạt động thúc đẩy lễ hội, đủ loại cờ màu, biểu ngữ, cùng với ngàn ánh đèn rực rỡ nhuộm đắm bầu không khí sung sướng.

Lâm Tĩnh cũng không vội chạy về Long Quan, mà là hướng ra một Plaza lớn. Lôi Hồng Phi có chút khó hiểu nhìn hắn, nhưng không hỏi.

Lâm Tĩnh thoải mái mà cười nói: “Hôm qua mình tới nhanh qua, không mang theo gì hết. Tuy rằng chúng ta không cần khách khí với Tử Hàn, nhưng hai đứa nhỏ dù sao cũng là lần đầu tiên gặp, quà gặp mặt tất nhiên là phải tặng rồi. Tôi suy nghĩ, Tử Hàn vội vã dẫn con tới đó, chỉ sợ quần áo hay đồ đạc cũng không mang theo đầy đủ, trước hết mua cho tụi nhỏ vài bộ quần áo, áo choàng, giầy vớ, mấy thứ tiện lợi.”

“Đúng đúng.” Lôi Hồng Phi vỗ chân. “Mấy cái này tôi đều quên mất rồi, may mà có cậu nhắc đó. Được, chúng ta mua nhiều 1 chút, mặc ở nhà, mặc ngoài đường, từ đầu đến chân, toàn bộ đều phải mua, đỡ phải đến lúc cần lại chẳng có, Tử Hàn làm ba cũng sẽ gặp khó khăn.”

Lâm Tĩnh khoái trá gật đầu: “Được, chúng ta mua hết đi.”

46. Chương 45

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Cho dù trời đang đổ tuyết, thì trong Plaza cũng khá tấp nập. Chỗ nào cũng là người, mà khu đồ trẻ em

thì càng đông hơn.

Dạng đồ ở chỗ này đều mang phong cách mềm mại hoạt bát tiên diễm. Để cho phụ huynh an tâm khi mang trẻ nhỏ đến đây mua sắm, còn sắp xếp khu giữ trẻ có không ít trò chơi, có chỗ còn để khá nhiều đồ chơi loại hình lớn. Lúc này đã qua giờ cơm tối, không ít người tới mua đồ cùng thức ăn trong tết. Cũng không ít người mang theo con em đến đây chơi. Khu trẻ nhỏ vang lên tiếng cười hi ha của bọn nhỏ, khiến tâm tình người ta cũng trở nên nhẹ nhàng vui sướng.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh trước khi đi đã thay đồ thường, không còn mặc quân phục tướng quân nữa. Lúc này nhìn qua như hai anh chàng đẹp trai chức cao trong công ty. Một người cao gầy tuấn mỹ, một người khôi ngô khí phách. Quả thực chính là trời sinh một đôi. Trong khu đồ trẻ nhỏ cũng có khá nhiều đôi vợ chồng cùng bạn đời đồng tính đang tuyển chọn đồ dùng cho con mình. Bọn họ tới đây mua đồ cũng không có gì lạ. Thế nhưng tướng mạo Lâm Tĩnh xác thực quá phiêu lộng, mà khí chất hai người họ lại tốt, nên hấp dẫn không ít chú ý.

Nữ nhân viên trong cửa hàng lập tức cười tới đón khách, nhiệt tình hỏi: “Hai vị muốn mua gì?”

Lôi Hồng Phi ở phương diện này là một tên thường dân 10 phần, nên không nói gì. Lâm Tĩnh cười nói: “Chúng tôi muốn mua khá nhiều quần áo cho trẻ nhỏ.”

Nhân viên ra dấu hiệu mời vào trong, vừa dẫn bọn họ vào trong khu thời trang trẻ em vừa hỏi: “Bé được bao nhiêu tuổi?”

Lâm Tĩnh đáp: “Khoảng 2 tuổi mấy.”

Lôi Hồng Phi nghi hoặc nhìn về phía hắn: “Không lớn tới mức đó chứ?”

Lâm Tĩnh nở nụ cười: “Tụi nhỏ đã cao lắm rồi, khoảng hai tuổi rồi đó”

Lôi Hồng Phi bưng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu.

Nữ nhân viên vừa nhìn liền hiểu vấn đề, vì vậy lập tức giao lưu với Lâm Tĩnh: “Là bé trai hay bé gái?”

“Bé trai.” Lâm Tĩnh hài lòng mà nói. “Là song bào thai. Cả hai đều là trai.”

“Thật à, thật là tốt nha.” Cô nhân viên cũng vui vẻ. “Vậy dự định mua hai phần giống nhau hay khác nhau?”

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi liếc nhau, nở nụ cười: “Mua hai phần giống y như nhau đi.”

Bọn họ luôn luôn không phân biệt được hai đứa nhỏ đứa nào là đứa nào, nhưng Lăng Tử Hàn hình như không bao giờ lẫn lộn giữa tụi nhỏ. Lúc bọn họ về tới Long Quan thì phát hiện, quần áo của hai đứa nhỏ mặc cũng không phải là giống nhau y như đúc. Tuy rằng kiểu dáng như nhau, nhưng màu sắc cũng có khác biệt, phỏng chừng là nhờ vậy mà Lăng Tử Hàn căn cứ phân biệt hai đứa nhỏ. Hiện tại mua hai bộ quần áo kiểu dáng y chang, màu sắc y chang, xem thử cậu phân biệt thế nào.

Hai người cười đến ý vị thâm trường, đều suy nghĩ đến cảnh lúc mặc quần áo y chang cho hai đứa nhỏ, rồi để Lăng Tử Hàn phân biệt thử xem, liền vui vẻ hiện rõ trên mặt. Trong mắt mọi người xung quanh, đó chính là sự ăn ý tràn đầy ngọt ngào. Hai người họ lớn lên tướng mạo tốt, khiến cho cô nữ nhân viên cũng không nở rời đi, vẫn theo sát bọn họ, thao thao bất tuyệt giới thiệu đủ loại quần áo.

Lôi Hồng Phi tiếp nhận một bộ đồ lót từ tay cô nhân viên, quay qua quay lại nhìn nửa ngày, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: “Không ngờ bộ quần áo này nhỏ như thế, nhưng khi sờ vào thật thoải mái.”

Lâm Tĩnh đưa tay sờ thử chất liệu trên bề mặt bộ quần áo, liền nói: “Cái này cũng không phải loại vải cotton tự nhiên đâu, là dạng có sợi hoá học ở bên trong.”

Nhân viên kia cũng không rõ việc này lắm, chỉ có thể đi xem nhãn áo, quả nhiên là chỉ thuần 80% thôi. Cô có chút ngượng ngùng nở nụ cười: “Đúng vậy, bộ này không phải là dạng vải cotton tự nhiên.” Liền đi lấy cất đi, sau đó đi lấy bộ khác, trước đó cũng có nhìn nhãn trước.

Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn Lâm Tĩnh. “Hay quá nha, tôi không nhìn ra được đó, cậu thật là lành nghề.”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Tĩnh thần thái tự nhiên. “Anh cho ai cũng như anh sao, một tên quê mùa, cái gì cũng không biết, chỉ biết sinh hoạt ngu ngốc thôi.”

“Hừ.” Lôi Hồng Phi cười nhạt, sau đó hăng hái bưng bưng mà chọn quần áo tiếp.

Hai người bao lớn bao nhỏ mua một đồng đồ. Mua quần áo xong lại đi mua giấy vớ, mũ, áo choàng. Sau đó dưới sự khuyến khích của cô nhân viên mà hưng phấn mua thêm bộ tắm rửa cho trẻ nhỏ cùng đồ dùng bảo vệ da. Mua rất là nhiều, nên Plaza phải cử người đi khiêng đồ phụ giúp bọn họ xuống tận bãi đỗ xe. Sau khi bỏ hết đồng đồ vào cốp xe sau, hai người thắng lợi trở về.

Lúc bọn họ quay về Long Quan thì La Y đã rời đi rồi.

Buổi sáng La Hân đã bị Lăng Tử Hàn giục đi làm. Sau đó bác sĩ tới kiểm tra giúp cậu, lại truyền dịch cho cậu. Cậu mới để La Y ở lại chăm sóc cho tụi nhỏ. Đợi khi ăn xong bữa trưa, cậu liền tiễn La Y về. Trong nhà hiện tại chỉ còn cậu cùng tụi nhỏ.

La Hân cùng La Y đều lo lắng. Lúc này ngoại trừ Du Đặc cùng Tác Lăng Trác Mã đang ở ngoài ra, Mai Lâm, Triệu Thiên đều nhận được tin. Thế nhưng hai người họ đang ở nước ngoài, nhất thời không kịp trở về, cũng không tiện qua điện thoại mà thảo luận tình hình, chỉ có thể dùng tiếng lóng mà nói chuyện vài câu thôi. Mọi người đều nhất trí biểu thị sự lo lắng với trạng thái tinh thần cùng trạng huống thân thể

của Lăng Tử Hàn. La Y cùng Tác Lăng Trác Mã đã thảo luận sẽ thay phiên nhau tới chăm sóc cho cậu, coi như phương án tốt nhất. Chờ Mai Lâm cùng Triệu Thiên trở về sẽ lập tức gọi Vệ Thiên Vũ ra họp mặt. Đầu tiên phải nắm rõ tình hình trước rồi mới đưa ra kế hoạch hành động. Thế nhưng Lăng Tử Hàn thẳng thắn lưu loát cản người, kêu bọn họ không được luân phiên qua canh giữ cậu. Dù sao cậu cũng là lão đại, nhiều năm qua rồi, bọn họ đã thành thói quen nghe theo mệnh lệnh của cậu. Dù biết không thỏa đáng, dù cho rất lo lắng, bọn họ cũng chỉ có thể nghe theo.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh bao lớn bao nhỏ mang cái đồng hồ mà gõ cửa, làm Lăng Tử Hàn vừa nhìn liền kinh ngạc. “Các anh mua nhiều thế để làm gì, tụi nhỏ lớn nhanh như gió, mặc cũng có được bao nhiêu lâu đâu.”

“Vậy có gì đâu.” Lôi Hồng Phi đem đồng hồ trong tay ném xuống sofa, chẳng hề để ý mà nói. “Chờ tụi nó lớn mặc không vừa thì mua cái mới tiếp, cứ để cho tụi anh lo khoản này đi.”

Lăng Tử Hàn nhìn bọn họ hứng thú dạt dào mà mà đem quần áo mới giầy vợ mới lấy ra, nhin không được buồn cười: “Các anh cùng nhau đi mua à?”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh thuận miệng nói. “Tôi nghĩ dù thế nào cũng phải tặng quà gặp mặt cho con nuôi, nên kéo y đi mua cùng.”

Lăng Tử Hàn nhìn nhìn Lôi Hồng Phi cứng đầu cứng cổ, lại nhìn Lâm Tĩnh tự nhiên chẳng biết gì, rốt cục gì cũng không nói, chỉ là mỉm cười nói: “Hai đứa nhỏ đang ở ngoài ban công, chẳng biết đang làm gì, cũng không cho em ra xem.”

“Thật à?” Lôi Hồng Phi lập tức hứng thú. “Vậy để anh đi xem thử.”

Y vừa nói vừa đi ra ban công. Lâm Tĩnh cũng hiếu kỳ mà đi theo sát y.

Hai đứa nhóc đang ngồi xõm trong góc, một đứa đưa lưng về phía bọn họ, hai tay hăng say mà nhần nhần xuống đất. Đứa nhỏ kia ở nên cạnh vừa chú ý chuyện mà nhóc đang làm vừa nhìn chung quanh. Bọn họ vừa đi ra liền bị phát hiện. Ánh mắt của đứa nhỏ xoay động, dường như suy nghĩ gì đó rồi đưa ra chủ ý, cũng không đuổi hai người họ đi, mà là rất nghiêm túc gơ lên ngón tay đặt ở trước môi, làm như thật là “Hừ” một tiếng.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cố nhin cười, nghiêm trang gặt đầu.

Đứa nhỏ kia buông ngón tay, làm ra bộ dạng tiếp nhận bọn họ, lại cúi đầu nhìn, thỉnh thoảng còn lấy thứ gì đó đưa qua.

Hai người bước nhẹ bước chân, đi lên nhìn, đều ngẩng ra, sau đó liền cười.

Ở trước mặt của tụi nhỏ là một cái máy đang tháo dỡ, còn phân nửa phần khung đang nằm trên tay của

đứa quay lưng về phía bọn họ. Nhóc đang cầm cái vặn vít cố sức mà đè xuống cái đinh ốc.

Cái vật này Lôi Hồng Phi nhận ra được, là máy hút bụi trí năng loại nhỏ mà Lăng Tử Hàn đã dùng khá lâu rồi. Lúc trước khi y còn ở chỗ này đã từng nhìn thấy qua.

47. Chương 46

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Máy hút bụi trí năng giờ đây như một chiếc mô hình xe hơi nổi tiếng, kết cấu cũng không quá phức tạp. Chỉ có vài cái đinh ốc là bị vặn tương đối chặt, hai đứa nhóc cực kỳ hợp tác, 1 đứa thì đè lại khung, 1 đứa đưa hai bàn tay nhỏ bé của mình ra cầm cái cái vặn vít, khuôn mặt nhỏ nhắn ra sức đến đỏ bừng, cố gắng tháo cái đinh ốc kia ra, hình ảnh đó nhìn qua rất dễ thương.

Lôi Hồng Phi ngồi xổm xuống, lén lút hỏi: “Cần hỗ trợ không?”

Hai đứa nhóc vẫn chẳng thèm nhìn đến y, chỉ dùng sức lắc đầu, một lòng chuyên tâm tháo cái thứ kia ra.

Lâm Tĩnh ở phía sau tụi nhỏ, từ trên cao nhìn xuống cảnh tụi nhỏ vừa nghiên cứu vừa tháo đồ, dùng tốc độ cực kỳ mau, không khỏi cảm thấy sợ hãi với chỉ số thông minh quá cao của tụi nhỏ. Hai đứa nhỏ không hề nói chuyện với nhau, dường như linh cảm đối ứng, phối hợp cực kỳ cẩn thận, khiến người ta cảm giác rất thần kỳ.

Đợi khi cái máy hút bụi tiên tiến kia biến thành một đồng linh kiện, hai đứa nhóc nhặt vài bộ linh kiện quan trọng lật qua lật lại một hồi, lúc này thả ra, đưa tay cầm lấy mấy cái công cụ bên cạnh bỏ vào thùng dụng cụ góc tường, vỗ vỗ tay nhỏ bé, làm ra bộ dạng việc này chẳng hề liên quan gì tới tui, nghênh ngang vào phòng.

Lăng Tử Hàn ngồi ở phòng khách, lấy mấy đồ mà hai người họ mua lần lượt lấy ra xem, trong lòng rất cảm động, lại nghĩ hai người họ không lo cho gia đình không biết củi gạo quý, thực sự mua quá nhiều quá lãng phí.

Hai đứa nhỏ từ ban công bước vào, trực tiếp chạy qua phòng khách, chạy vào phòng vệ sinh rửa tay, sau đó chạy ra, tới trước mặt cậu, thẹn thùng nghiêm mặt, giơ hai bàn tay ướt đẫm nhỏ bé ra trước mặt cậu.

Lăng Tử Hàn rút ra cái khăn giấy từ hộp khăn giấy ở trên bàn trà, vừa giúp con mình lau tay vừa hỏi: “Làm chuyện gì xấu rồi?”

Hai đứa nhỏ chỉ là cười, cũng không nhìn cậu, nhìn chung quanh 1 chút, liền vươn hai tay ra về phía Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi, rất ăn ý mà một đứa gọi “bác Hồ”, một đứa gọi “bác Lang”, tiếng gọi thanh thúy mềm mại, rõ ràng là làm nũng.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi tất nhiên là biết hai đứa nhỏ này đang tìm lá chắn, thế nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tụi nhỏ nở ra nụ cười, làm sao nhẫn tâm mặc kệ, lập tức tiến lên ôm lấy tụi nhỏ.

Lâm Tĩnh đang suy nghĩ nên tìm từ nói thế nào cho hợp lý, thì Lôi Hồng Phi ho khan hai tiếng, cái khó ló cái khôn, nói: “Tử Hàn, tụi anh chưa ăn cơm chiều.”

Lăng Tử Hàn cười cười, lập tức đứng dậy vào nhà bếp. “Các anh chờ 1 chút, em hâm đồ ăn lại, rất nhanh sẽ có thôi.”

Lôi Hồng Phi thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng bóp nhẹ chóp mũi của đứa nhóc: “Tránh được nhất thời, không trốn được cả đời.”

Hai đứa nhỏ tuyệt không lo lắng, vẻ mặt đắc ý khanh khách cười không ngừng.

Lâm Tĩnh hài lòng mà nói: “Tôi thấy tính cách của hai đứa nó giống y như anh vậy đó, danh đá quá chùng, Tử Hàn cũng không có biện pháp.”

Lôi Hồng Phi nhất thời đắc ý: “Con nuôi phải giống cha nuôi, đó là thiên kinh địa nghĩa.”

Hai đứa nhóc biết mình đã tránh được nguy cơ, lập tức qua sông rút ván, trong lòng bọn họ giãy dụa, nhảy xuống đất, chạy đến trước sofa, cầm lấy mấy bộ quần áo màu sắc rựm rỡ, nhìn nhìn cái này, lại nhìn nhìn cái kia, như cảm thấy hứng thú.

Lôi Hồng Phi cũng hăng hái, thô tay thô cước mà cởi quần áo tụi nhỏ ra, để cho tụi nhỏ lần lượt thử đồ mới.

Lúc Lăng Tử Hàn bưng cơm nước nóng hồi đi ra, chỉ thấy trên sofa cùng thảm khắp nơi đều là giấy vớ quần áo lung tung, hai lớn hai nhỏ 4 người họ cứ mặc mặc cởi cởi, chơi đến bất diệc nhạc hồ. Cậu không khỏi thở dài: “Các anh lại đây ăn trước đi.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh lúc này mới ngừng tay, ngồi vào bàn. Hai đứa nhỏ mặc bộ đồ mới giống y chang nhau, né tránh chạy đến bên người bọn họ, leo leo lên cái ghế trên, cực kỳ ngoan ngoãn ngồi yên giả thành bộ dáng vô tội.

Lăng Tử Hàn cũng không hỏi gì, chỉ đi đến đem mấy bộ quần áo cùng vớ gom lại đến cạnh nhà bếp, bỏ vào máy giặt, điều chỉnh chế độ giặt, trình tự không chế hong khô, để nó tự vận động.

Chờ cậu vừa biến mất khỏi phòng khách, hai đứa nhóc lập tức chứng nào tật nấy, con mắt to tròn mở to ra một chút, con ngươi đen kịt lóe sáng nhanh như chớp vừa chuyển, có 1 đứa vươn bàn tay nhỏ bé về phía Lôi Hồng Phi, thanh âm mềm nói: “Điện thoại!”

Lôi Hồng Phi phản ứng một chút: “Điện thoại? Là cái này hả?” Vừa nói vừa lấy điện thoại di động trong túi ra, thử thăm dò đứa cho tụi nhỏ.

Đứa nhỏ đó lập tức ôm lấy, từ ghế trên nhảy xuống, nhanh như chớp chạy vào phòng của mình. Đứa bên cạnh cũng lập tức nhảy xuống chạy vào theo cùng, sẵn tay đóng cửa lại.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh hai mặt nhìn nhau, thấp giọng thảo luận.

“Anh đoán hai đứa nó gọi cho ai?” Lâm Tĩnh nhíu mày. “Bác Lăng? Chú Đồng? Hay là Thiên Vũ?”

Lôi Hồng Phi có chút bất khả tư nghị: “Tụi nó ngay cả nói cũng chưa rành, làm sao biết gọi điện thoại ra ngoài cơ chứ?”

“Tụi nó tháo đồ mà còn nghiêm túc được đến như thế, chuyện gọi điện thoại đơn giản như vậy thì có gì mà ngạc nhiên?” Lâm Tĩnh khen ngợi. “Tối giờ tôi chưa nhìn thấy đứa nhỏ nào mà thông minh như thế, tuyệt đối là thiên tài.”

Lôi Hồng Phi liên tục gật đầu: “Đúng vậy, tôi cũng chưa từng thấy qua ...”

Bọn họ ở bên ngoài thảo luận, hai đứa nhỏ ở trong phòng dùng bàn tay nhỏ bé của mình ấn phím, gọi tới số điện thoại thuộc căn nhà ở trong núi.

Màn hình rất nhanh xuất hiện hình ảnh Vệ Thiên Vũ, hai đứa nhỏ lén lút cười, nhẹ giọng kêu lên: “Cha!”

“Haizz!” Vệ Thiên Vũ rất kích động. “Các con khỏe không? Ba con khỏe không?”

“Dạ.” Hai đứa nhỏ cẩn thận mà nhìn về phía cửa phòng, sau đó quay sang Vệ Thiên Vũ mặt mày rạng rỡ: “Cha mau tới!”

Vệ Thiên Vũ vừa vui mừng vừa thương cảm, nhẹ giọng nói: “Cha có chút việc phải làm, tạm thời không thể đến gặp tụi con được, các con phải nghe lời ba, nghe không?”

“Dạ.” hai đứa nhỏ liên tục gật đầu.

Vệ Thiên Vũ rất hài lòng: “Tụi con ăn chưa?”

“Dạ.” Có một đứa nói. “Bác Hồ, bác Lang đang ăn.”

Vệ Thiên Vũ nghe thấy Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh ở bên đó, liền yên tâm, mỉm cười căn dặn. “Tụi con đừng nghịch quá, sức khỏe ba các con không tốt, đừng làm cho ba mệt.”

Hai đứa nhóc vừa làm việc xấu nên nhất thời ấp úng. “Dạ.”

Tụi nhỏ dường như cái gì cũng biết, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ, cũng không thể dùng từ để biểu đạt cảm xúc vui vẻ của mình, Vệ Thiên Vũ cũng không có biện pháp nói nhiều cùng tụi nhỏ, thì có thể nói liên miên dãn dò, cuối cùng chỉ có thể thở dài: “Được rồi, vậy thôi, nói chung, ngoan 1 chút, đừng khiến ba tức giận.”

Hai đứa nhỏ nghiêm túc gật đầu: “Dạ, tụi con ngoan.”

Vệ Thiên Vũ cười, dịu dàng nói: “Cha cúp máy.”

Hai đứa nhỏ đồng ý, cúp máy, lúc này mới mở cửa phòng, chậm rãi ló đầu ra.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều thấy bộ dáng lấm la lấm lét nhưng cực kỳ dễ thương của tụi nhỏ, nhẹn không được cùng nhau mỉm cười, sau đó lặng lẽ chỉ chỉ ban công, biểu thị Lăng Tử Hàn đã đi đến “Hiện trường phạm tội” của tụi nhỏ rồi.

Hai đứa nhỏ lập tức chạy tới, kín đáo đưa điện thoại cho Lôi Hồng Phi, sau đó lần lượt ngồi vào lòng của hai người họ, vừa nhìn chính là bộ dáng giả thành vô tội, an tâm mà dựa vào lá chắn vững vàng sau lưng.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi nhìn nhau 1 chút, nhưng lại cực kỳ yêu thích hai đứa nhỏ thông minh tuyệt đỉnh này đến tận tận tận xương tủy, quyết định sau này dù cho tụi nó có làm ra tai họa gì, bản thân cũng phải toàn lực bảo vệ, cùng lắm thì ở phía sau dọn dẹp cục diện rối rắm, đó cũng là một việc vui vẻ mà

48. Chương 47

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lăng Tử Hàn nhìn đồng linh kiện trên ban công, trong mắt bỗng xuất hiện chút hoảng hốt. Cậu nhớ tới chuyện thật lâu trước đây, đã từng có thời điểm cậu ngồi ở sân vườn nhỏ trong núi phơi nắng, cảm giác vừa tỉnh lại, thì người đang ngồi bên cạnh đã đi vào nhà bếp, trong không khí phiêu tán mùi canh gà, trên bàn bày ra một đồng linh kiện lẻ tẻ, cậu thu vào tầm mắt, lại cảm thấy an ninh vô cùng.

Đứng lặng ở đó 1 hồi, cậu liền xoay người quay vào phòng.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đã ăn xong rồi, đang cùng hai đứa nhỏ đi vào trong bếp dọn dẹp đồ. Lãng Tử Hàn nhìn hai đứa nhỏ đang giả bộ rất bận rộn, bên môi hiện ra nét cười.

Lâm Tĩnh là người có trật tự nhất, bỏ đồ ăn thừa vào trong tủ lạnh, còn chén đĩa cùng đĩa muỗng thìa dơ thì bỏ vào trong máy rửa chén trí năng, sau đó vừa nói chuyện vừa cùng 3 người lớn nhỏ kia quay về phòng khách. Thấy Lãng Tử Hàn đang ngồi ở sofa xem tin tức, hẩn ngừng 1 chút, lập tức cười nói: “Cậu sao rồi? Sức khỏe ổn chưa?”

“Khá.” Lãng Tử Hàn khê gật đầu. “Hôm nay các anh không về à?”

“Ừ, trời muộn rồi, lại đang có tuyết rơi, nên không về.” Lôi Hồng Phi nói trước. “Bọn anh sẽ ở lại đây.”

“Được.” Lãng Tử Hàn vỗ vỗ sofa của mình. “Cái này có thể mở ra thành một cái giường lớn, các anh không cần nằm dưới đất ngủ đâu.”

Lâm Tĩnh lập tức gật đầu, “Được.”

Đêm hôm qua Lãng Tử Hàn bệnh cũ tái phát, tuy đã qua trị liệu, nhưng vẫn còn cảm giác khó chịu, làm nhiều chuyện như vậy tất nhiên cũng cảm giác mệt mỏi rã rời, bọn họ là bạn thân, cũng không cần phải khách khí, cậu liền đứng dậy, mỉm cười nói. “Tôi đi ngủ trước, tụi nhỏ giao cho các anh nhé.”

Hai đứa nhỏ thấy ba mình không truy cứu lỗi của mình nữa, nhất thời nhân tình sáng lên, nhanh chân chạy tới kéo tay của cậu, cười tủm tỉm mà nói: “Ba, ngủ, nghỉ ngơi.”

“Ừ, được.” Nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của con, Lãng Tử Hàn cảm thấy rất ấm áp. Cậu đứng dậy đi rửa mặt, sau đó tìm hai cái chăn bông, hai cái gối cùng hai bộ pijama, ôm ra để qua 1 bên, lúc này mới vào phòng ngủ, nằm xuống nghỉ ngơi.

Lâm Tĩnh nhìn bộ dáng mi phi sắc vũ của tụi nhỏ, nhin không được cười nói: “Hổ khẩu thoát hiểm.”

Lôi Hồng Phi trêu chọc: “Tìm được đường sống trong chỗ chết.”

Hai đứa nhỏ vẫn đang nắm nắm tay, tươi cười rạng rỡ.

Bọn họ lại tiếp tục chơi 1 hồi, tụi nhỏ rốt cục chịu không nổi nữa, bắt đầu ngáp dài. Lâm Tĩnh liền mang tụi nhỏ vào trong buồng vệ sinh tắm rửa, thay đồ cho tụi nhỏ, cùng Lôi Hồng Phi bế tụi nhỏ vào nôi.

Hai đứa nhỏ khi chơi thì rất quậy, nhưng khi yên tĩnh lại thì lại mới thấy mệt vô cùng, hầu như là dính

chặt vào gối đầu mà ngủ.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi xác nhận tội nhỏ đã ngủ say, rón ra rón rén vào phòng ngủ, cẩn thận quan sát tình hình của Lăng Tử Hàn, thấy bệnh tình của cậu cũng không trở nặng, lúc này mới yên tâm mà trở lại phòng khách.

Cái sofa này là do Vệ Thiên Vũ sau khi mua đã làm mới lại, có chút thay đổi, rất nhiều công năng, nhưng thao tác lại rất đơn giản, Lôi Hồng Phi nghiên cứu một chút, ấn cái nút bên ngoài, sofa rộng lớn kia liền tự động kéo dài ra, biến thành một cái giường đôi rất lớn.

Lâm Tĩnh cầm lấy hai bộ pijama cẩn thận nhìn 1 chút, lấy một bộ có vẻ lớn nhất ném cho Hồng Phi. “Anh tắm trước đi.”

Lôi Hồng Phi “Ừ” Một tiếng, liền vào phòng tắm. Chờ y tắm rửa xong rồi, Lâm Tĩnh đã đem gối cùng chăn trải ra trên giường xong rồi.

Tuy rằng hiện tại hai người họ phải ngủ chung 1 giường, nhưng trước đây khi ở trong quân đội cũng từng ngủ chung một giường lớn mấy chục người, nên không có gì bất tự nhiên cả. Sau khi Lôi Hồng Phi bị thương, Lâm Tĩnh vẫn chăm sóc cho y, hai người ở cùng một chỗ thời gian khá lâu, chuyện gì cũng trở thành tự nhiên hơn, vì vậy Lôi Hồng Phi liền kéo chăn ra leo lên giường, thuận miệng nói: “Cậu nhanh tắm đi, tối hôm qua hầu như không ngủ rồi, hôm nay nên nghỉ sớm 1 chút, nếu không mai đi làm không nổi đâu.”

“Ừ, anh ngủ trước đi, tôi lập tức ra.” Lâm Tĩnh thuận miệng nói, nhìn y đắp chăn rồi, liền tắt đèn, sau đó vào phòng tắm.

Lôi Hồng Phi luôn luôn phóng khoáng, mặc kệ ở đâu, dù hoàn cảnh tốt hay xấu, nằm xuống là có thể lập tức ngủ, để trong một buổi tối ngắn ngủi có thể nghỉ ngơi nhiều nhất, thời gian tắm của Lâm Tĩnh cũng không lâu, đợi khi hắt ra ngoài, thì y đã ngủ rồi. Lâm Tĩnh nghe tiếng hít thở có tiết tấu trong bóng tối, biết rõ phần bên mà y đang nằm, liền đi tới bên kia, nằm xuống giường.

Bọn họ không có tâm sự gì, đều nằm xuống liền ngủ, một đêm vô mơ tới hừng đông. Nhưng Lăng Tử Hàn lại ngủ không được ngon, đã sớm dậy. Cậu không muốn quấy nhiễu hai người đang ngủ ở bên ngoài, liền không ngồi dậy, vẫn nằm ở trên giường dưỡng thân. Trong lòng cậu có chút nhiễu loạn, suy đông nghĩ tây, phần lớn thời gian đều đặt lên người hai đứa con thơ, sau đó nghĩ tới chuyện hôm qua tội nhỏ tháo đồ đạc ra, rồi tiện đà suy nghĩ tới việc tội nhỏ đi tìm lá chắn rồi tới tình hình ở chung của hai người ở bên ngoài.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh lúc trước một đông một tây, cách nhau xa xôi, dù là gia thế bối cảnh hay lý lịch, sự đời trải nghiệm cũng đều khác xa nhau, mà tính tình cùng thái độ làm người, phong cách xử thế cũng là một trời một vực, sau đó Lâm Tĩnh được điều đến Bắc Kinh, trở thành đồng nghiệp với Lôi Hồng Phi, Lăng Tử Hàn đã từng vài lần gặp qua bọn họ, cũng chưa từng nghĩ tới phương diện gì khác. Khi đó, Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh ở cùng với nhau cùng với biểu hiện khi y ở chung với Ninh Giác Phi đều không có khác biệt, là phần tình cảm thuộc về chiến hữu anh em thân thiết, không có chút ám muội nào. Thế nhưng, hai ngày qua khi nhìn lại bọn họ, Lăng Tử Hàn lại có chút giật mình, suy xét chút gì đó không được bình thường ở đây. Suy nghĩ lại, từ khi Lôi Hồng Phi bị trọng thương, thái độ của Lâm Tĩnh đối với y có

sự biến chuyển khá lớn, chỉ là Lôi Hồng Phi bị thương nặng trí tàn, tất cả mọi người đều đối xử với y khác trước, nên cũng không ai phát hiện ra, ngay cả đương sự cũng không chú ý thấy, vì vậy tới giờ Lăng Tử Hàn mới cảm giác có chút khác thường.

Cậu nhắm mắt lại, nhiên lần suy qua nghĩ lại tình hình của Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh, không cần cần thận suy xét, nghĩ hai người họ đã bị hấp dẫn bởi nhau rồi, chỉ là, cậu cũng hiểu tính cách của hai người họ, nếu như không đâm thủng cửa sổ giấy giữa hai người họ, thì hai người họ sẽ vô tri giác, trái lại dễ nước chảy thành sông, nếu giờ nói thẳng ra, chỉ sợ sẽ khiến mọi chuyện rối tung, khiến người họ đề phòng lẫn nhau, từ nay về sau không hòa hợp nữa, thì cũng không tốt, vì vậy cậu cũng không đi quản nữa.

Suy nghĩ miên man một hồi, sắc trời bên ngoài chậm rãi sáng lên, phòng khách cũng truyền ra chút động tĩnh, hiển nhiên hai người kia đã tỉnh.

Lôi Hồng Phi mở mắt ra, cảm giác rất thoải mái, đang muốn duỗi dài thất lưng, bỗng nhiên phát hiện bên cạnh có người, liền quay đầu nhìn.

Lâm Tĩnh đang an tĩnh ngủ say, khuôn mặt tuấn mỹ cũng mang vài nét nguyên tắc.

Bị người khác nhìn chằm chằm như vậy, Lâm Tĩnh rất nhanh tỉnh lại từ cơn say ngủ. Hắn mở mắt nhìn 1 chút, đôi mi hơi nhíu lúc này cũng dần giãn ra, thuận miệng hỏi: “Mấy giờ rồi?” Trong thanh âm mang theo lười nhác hiếm thấy.

Lôi Hồng Phi đưa tay lên nhìn đồng hồ, thoải mái mà nói: “Sắp 7h rồi.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh nhắm mắt lại 1 chút, lúc này mới đứng dậy. “Rời giường thôi.”

Lôi Hồng Phi cũng đứng dậy theo, vừa mặc bộ quần áo hôm qua vừa tự nhủ: “Hôm nay mang theo vài bộ quần áo cùng vài đồ dùng cá nhân tới đây đi, nếu không không tiện lắm.”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh đồng ý. “Hôm nay sau khi anh tan ca thì về bộ tư lệnh thu dọn trước đi, sau đó tôi cùng anh tới đây.”

Lôi Hồng Phi không chút nghĩ ngợi đáp ứng: “Được.”

Trong phòng ngủ, Lăng Tử Hàn nghe cuộc đối thoại nhỏ nhẹ bên ngoài, chậm rãi mở mắt, trên mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng tái nhợt mang vài phần tình cảm nhu hòa ấm áp.

49. Chương 48

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh chỉ ở nhà Lăng Tử Hàn 1 tuần, liền lần lượt phải đi công tác.

Cuối năm luôn luôn là thời gian bận rộn nhất, từ nguyên đán đến tết âm lịch, tất cả lãnh đạo phải xuống các cơ sở, điều bất đồng chính là năm nay hai người họ không ở cùng một hệ thống, vì vậy Lôi Hồng Phi được điều đến bộ đội dã chiến quan sát phòng thủ trên biển, còn Lâm Tĩnh thì đến giám sát bộ đội đặc chủng.

Lúc nói chuyện với Lăng Tử Hàn, cả hai người họ đều lưu luyến hai đứa nhỏ không rời, ôm hai đứa nhỏ thủ thỉ cả ngày. Lăng Tiêu, Lăng Diêu đã có thói quen hay tháo dỡ đồ đạc, Lăng Tử Hàn cũng thường mặc kệ, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh lại sợ bọn họ mà đi, thì Lăng gia sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một bãi phế tích, liền cùng nhau đến Plaza mua rất nhiều đồ chơi, có robot siêu nhân biến hình, các loại mô hình xe hơi cùng một số vật trang trí có cấu tạo bằng máy móc tinh xảo, một là để cho tụi nhỏ chơi, hai là cung cấp thứ cho tụi nhỏ tháo. Bọn họ lần lượt lấy đồ ra, tụi nhỏ vừa thấy liền vui vẻ hoan hô.

Lăng Tử Hàn nhìn hai đứa con đang ngồi ở giữa đống đồ chơi, nhin không được cười nói: “Các anh chiều tụi nó quá, cẩn thận tương lai tụi nó tháo dỡ nhà của các anh luôn đó.”

“Tháo thì tháo đi.” Lôi Hồng Phi vui tươi hơn hở mà nói. “Nếu tụi nó có thể tháo được nhà của anh thật, anh sẽ lập tức đi đăng ký kỷ lục Guinness cho tụi nó.”

Lăng Tử Hàn biết tính tình của y, nên không nói gì, mà chỉ cẩn thận hỏi tình hình sử dụng cánh tay phải của y, biết tất cả đều ổn, xác thực hầu như đều giống như tay thật, liền vui mừng mà gật đầu.

Thấy Lâm Tĩnh đứng dậy đi vệ sinh, cậu hạ giọng, căn dặn Lôi Hồng Phi, “Anh cùng Giác Phi nói chuyện với nhau 1 chút đi, tốt nhất là trước tết Thanh Minh có thể sắp xếp cho Lâm Tĩnh ghé qua Tân Cương, đương nhiên, nếu đi được trong tết âm lịch thì càng tốt. Nếu anh có thể sắp xếp được chút thời gian, cùng hẳn đi tảo mộ, vậy thì càng tốt hơn. Trước đây em cũng có thử sắp xếp, nhưng mà giờ lại vướng hai đứa nhỏ, trong thời gian ngắn không thể đi đâu được hết. Nếu anh ghé qua Tân Cương, thì thay mặt em ghé thăm Liễu Dũng, thay em kính hẳn một chén rượu nhé.”

Lôi Hồng Phi thu lại nụ cười, nghiêm túc gật đầu: “Em yên tâm đi, anh biết rồi.”

Lâm Tĩnh đi ra, liền nói chuyện cùng Lăng Tử Hàn thêm chút nữa, sau đó đứng dậy chào tạm biệt. Lôi Hồng Phi cũng không dự định một mình ở lại, nên theo hẳn cùng đi.

Hai người họ vừa mới bước tới trước thang máy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi thanh thúy, “Bác Hồ, bác Lang”. Bọn họ quay đầu lại, liền nhìn thấy hai đứa nhỏ đang nhanh chân chạy tới chỗ bọn họ. Hai người

dừng bước, mỉm cười mỗi người ôm lấy một đứa.

Lăng Tiêu ôm lấy cổ Lôi Hồng Phi, nghiêm túc hỏi: “Bác Hồ, bác phải đi lâu thật lâu hả?”

Lôi Hồng Phi lập tức trả lời: “Không có lâu đâu, chỉ vài ngày thôi.”

Lăng Diêu ôm cánh tay Lâm Tĩnh, mở to mắt nhìn hấn: “Bác Lang khi nào trở lại?”

Lâm Tĩnh cười nói: “Bác sẽ nhanh chóng về thăm tụi con.”

Lăng Tử Hàn đứng ở cửa, mỉm cười nhìn bọn họ cứ một câu hỏi một câu đáp, sau đó nhẹ giọng nói: “Được rồi, Tiêu nhi, Diêu nhi, đừng quên hai bác nữa. Hai bác phải đi công tác, làm xong công việc sẽ về thăm tụi con.”

Hai đứa nhỏ liền nhìn về phía ba mình, trằm miệng một lời hỏi: “Cũng giống cha vậy hả?”

Nụ cười của Lăng Tử Hàn ngưng lại, lập tức gật đầu: “Đúng.”

Hai đứa nhỏ không nói gì nữa, liền giẫy người, ý bảo buông tụi nhỏ ra.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh liếc nhau, đều muốn khuyên Lăng Tử Hàn, vì hai đứa nhỏ, mà tha thứ cho Vệ Thiên Vũ đi, thế nhưng không đợi bọn họ nói gì, thì Lăng Tử Hàn liền vươn tay về phía tụi nhỏ, ôm lấy, sau đó nói với bọn họ: “Các anh mau về đi, bình thường dù bạn thể nào, cũng phải chú ý sức khỏe, nhất là chú ý an toàn.”

Lôi Hồng Phi Lâm Tĩnh Lâm Tĩnh cũng không khuyên bảo gì nữa, chỉ có thể gật đầu: “Được, em/cậu cũng chú ý sức khỏe.”

“Được.” Lăng Tử Hàn mỉm cười cúi đầu nhìn hai đứa nhỏ, dịu giọng nói. “Chào hai bác đi con.”

Hai đứa nhỏ vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé của mình về phía hai người họ, giọng nói bé nhỏ nũng nịu vang lên “Bye bye”, sau đó theo Lăng Tử Hàn vào trong nhà.

Lôi Hồng Phi đi vào thang máy, ngẩng đầu suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Hai đứa nhóc nhớ cha tụi nó rồi.”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh thở dài. “Việc này cũng không biết phải khuyên thế nào nữa. Tử Hàn nhìn tuy ôn hòa, kỳ thực cứng đầu vô cùng, làm sao mà nghe lời người ta khuyên cơ chứ? Lúc trước khi còn ở Tân Cương, tôi không biết bệnh của cậu ta, thu hết phân nửa thuốc cậu ta uống, cậu ta tình nguyện để vậy mà cố chống cự chứ nhất quyết không nói tình hình thực tế cho tôi biết, cuối cùng xem xiu nữa có đại họa.

Từ đó trở đi, tôi không dám miễn cưỡng cậu ta làm gì nữa, ngay cả khuyên cũng không dám khuyên, dù sao cũng vô dụng.”

“Tôi cũng vậy.” Lôi Hồng Phi cười cười, có chút phiến muộn mà nói. “Từ nhỏ Tử Hàn đã là một đứa nhỏ có chủ kiến riêng rồi, chỉ có tôi nghe lời em ấy nói, em ấy ít khi nào nghe lời tôi lắm.”

Hai người thở dài, liền cùng nhau trở về. Ngày thứ hai, Lôi Hồng Phi đến bộ đội vùng duyên hải đông nam thị sát. Hai ngày sau, Lâm Tĩnh đi tây nam. Đến tận tết âm lịch, bọn họ cũng không có cơ hội gặp mặt.

Lâm Tĩnh lẻ loi một mình, dù là lễ mừng năm mới cũng không có người nhà để có được bữa cơm đoàn viên cùng gia đình, vì vậy đến tết âm lịch hẳn thường ở trong quân đội luôn. Do vùng biên cương Tây Bắc luôn luôn là khu vực có tỷ lệ phát sinh hoạt động khủng bố cao, nên mỗi lần tới lễ mừng năm mới hẳn đều đến Tân Cương, đêm giao thừa cũng nhất định tới đại đội Dã Lang, cùng quan binh làm văn thẩn, đây đã trở thành tiết mục truyền thống trong đại đội Dã Lang.

Đêm 30, Urumqi không có tuyết rơi, nhưng nhiệt độ khá thấp, bên ngoài nước đóng thành băng, vừa ra khỏi thành nội, thì khắp nơi đều là băng tuyết trắng xóa, ở chân trời đằng xa lóe ra ánh sáng lạnh lùng.

Lâm Tĩnh đã quen thuộc với những cảnh vật này, vì vậy không có nhìn nhiều, chỉ ở trong xe nhắm mắt dưỡng thần. Hắn còn trẻ đã trở thành tướng quân, tuy rằng đã rời khỏi đây, nhưng vẫn là nhân vật truyền kỳ tại Tây Vực, vì vậy chỉ cần tới đây đi công tác, thì có rất nhiều xã giao. Hiện tại hẳn cũng không thể giống như trước cao ngạo thanh cao, chỉ có thể nhẫn nại mà cùng người khác cười đùa trò chuyện, trong lòng lại cảm thấy xã giao thế này còn mệt hơn cả chiến tranh, chỉ có khi cùng nói chuyện với thuộc hạ cùng bạn cũ, đồng nghiệp cũ thì hẳn có thể trầm tĩnh lại.

Xe trực tiếp tiến vào doanh địa đại đội Dã Lang, đại đội trưởng Chu Khải Minh cùng phó đại đội trưởng Lô Thiểu Hoa chạy nhanh tới, tươi cười rạng rỡ mà mở cửa xe, nhìn Lâm Tĩnh xuống xe, sau đó song song hướng hắn nghiêm chào.

Lâm Tĩnh đáp lễ, thân thiết cùng bọn họ bắt tay, lại bắt chuyện với mấy đội trưởng ở phía sau, sau đó bị bọn họ bao vây mà đi vào ký túc xá.

Ngồi ở văn phòng đại đội trưởng, Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa đuổi hết mọi người ra, thu xếp rót cho hắn ly trà, sau đó rất hiếu kỳ mà hỏi: “Lão đại, nghe nói anh cùng Lôi Lão Hồ ... có gì đó, là thật hả?”

Lâm Tĩnh không phản ứng: “Có gì đó là có gì? Nói rõ chút đi.”

Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa nhìn nhau 1 chút, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, rõ ràng là dư luận đồn đãi tùm lum ồm tởm cả lên, nhưng người trước mặt lại vô cùng mờ mịt, dường như chuyện này không có thật vậy. Bọn họ theo Lâm Tĩnh nhiều năm như thế, rất hiểu tính tình của hắn, chỉ cần không liên quan đến công việc, thì ở chuyện tư hắn sẽ không nói dối, lại càng không giấu giếm gì, một là một, hai là hai, mà nhìn biểu hiện hiện tại của hắn, dường như lời đồn đó không phải là thật.

Chu Khải Minh trầm ngâm chốc lát, cẩn thận tổ chức ngôn ngữ, uyển chuyển mà nói: “Chúng tôi nghe nói anh cùng Lôi Lão Hồ như hình với bóng, cho nên muốn hỏi 1 chút.”

Lâm Tĩnh vẫn nghe không hiểu, suy nghĩ một chút mới hiểu được, nhin không được cười nói: “Hai người các anh nha, suy nghĩ lung tung quá đi, sao tôi cùng y lại có gì được cơ chứ?”

Hắn vừa dứt lời, hệ thống trò chuyện trong phòng liền vang lên, tiểu đội trưởng canh ở cửa chính báo cáo: “Chu đại, tổng tham bộ tác chiến, Lôi tướng quân tới.”

50. Chương 49

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh nao nao, không nghĩ là Lôi Hồng Phi sẽ đến. Tết âm lịch phải tới thăm hỏi các quan quân ở cơ sở, Lôi Hồng Phi sắp xếp đêm giao thừa tới Urumqi cũng không có gì đáng ngạc nhiên, quan quân ở biên giới là cực khổ nhất, thủ vệ phòng tuyến lãnh thổ một nước là cực kỳ quan trọng, đương nhiên hắn là phải có việc thăm hỏi chuyên môn, chỉ là thẳng nhai này không có thông báo trước lại lại đột nhiên tới đại đội Dã Lang, khiến hắn có chút bất ngờ.

Chu Khải Minh nghe xong báo cáo, lập tức nói: “Chúng tôi lập tức ra.” Sau đó nhìn về phía Lâm Tĩnh, trong mắt tràn đầy tiểu ý.

Lô Thiệu Hoa cười haha nửa ngày, vẻ mặt đều là hài hước “Đây gọi là theo đuổi đó”.

Mắt của Lâm Tĩnh nhìn thẳng vào nụ cười đầy ám muội của hai thuộc hạ, đứng dậy, đánh cho mỗi người một quyền: “Bớt chút giùm tôi đi, đừng có suy nghĩ lung tung, tôi thấy các anh ít bị ăn đòn lắm rồi đó.”

Chu Khải Minh tượng trưng né tránh một chút, nghiêm trang mà nói: “Mau mau nào, đi đón sếp thôi.”

“Đúng đúng, chúng ta nhanh đi.” Lô Thiệu Hoa liền ráng nhin cười, nghiêm túc phụ họa.

Tuy rằng Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi không còn ở cùng một bộ môn, quân hàm đều là thiếu tướng, nhưng nếu tính trên biên chế về nhập ngũ, thì Lôi Hồng Phi xác thực cấp bậc cao hơn hắn, nếu chân chính mà đánh nhau, thì Lâm Tĩnh phải nhận sự điều khiển của Lôi Hồng Phi, cho nên hai tên lang kia ồn ào nói là đi đón sếp, biểu hiện nghe bên tai là cực kỳ bình thường, Lâm Tĩnh cũng lười đấu võ mồm với hai người họ, chỉ hừ lạnh 1 tiếng, liền bước ra cửa.

Xe của Lô Hồng Phi tiến vào, dừng trước cửa ký túc xá, Lâm Tĩnh vừa ra, liền thấy y đang xuống xe, mấy trung đội trưởng vừa nghe thấy đã nhào tới, đứng sẵn ở đây, ai ai cũng mang nụ cười tươi rói trên mặt, rất vui vẻ.

Lâm Tĩnh nhìn Lô Hồng Phi, nhưng không có cúi chào, cũng không có bắt tay, mà liền mở miệng liền hỏi: “Sao tự dưng anh lại tới đây?”

Mấy tháng qua hai người họ đồng tiến đồng xuất, cùng ăn cùng ở cùng làm, quan hệ cũng khá thân thiết, trong lúc đó đều nghĩ đối phương chẳng khác gì anh em ruột thịt, vì vậy không hề khách sáo. Thái độ cùng câu hỏi của Lâm Tĩnh đều rất tự nhiên, Lô Hồng Phi cũng không cảm thấy nó có gì khác thường, nên lập tức nói: “Hai ngày trước tôi đã tới rồi, có ghé qua thăm hỏi mấy trạm gác biên phòng ở bên bờ biển, hôm nay ghé qua thăm quan quân đại đội Dã Lang, cùng mọi người đón năm mới. Thế nào? Không chào đón?”

Bộ đội đặc chủng cùng binh chủng với y, tổng tham đều có thể quản lý, vì vậy Lô Hồng Phi đến thăm đại đội tinh anh chống khủng bố nổi tiếng gần xa ở Tây Vực là một chuyện hợp tình hợp lý, Lâm Tĩnh cũng không tiếp tục hỏi nhiều, mà chỉ gật đầu: “Đương nhiên hoan nghênh, thế nhưng, nếu anh muốn tới, sao không báo trước? Sao tự dưng lại thích tập kích như thế?”

Lô Hồng Phi cười nói: “Dù sao cũng đang ở ngay Urumqi bên cạnh, lại không xa, tôi tới thẳng đây luôn không cần nghi thức chào đón gì, cho nên không để cho họ báo trước.”

“Ừ.” Chuyện này cũng không phải chuyện gì lớn, Lâm Tĩnh cũng không tiếp tục hỏi. Hắn nhìn bên cạnh. “Chu Khải Minh, Lô Thiểu Hoa, không phải các anh muốn đón sếp hay sao?”

“Yes, sir.” Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa vẫn đang đứng phía sau, nghe hai người họ đối thoại không có không câu nệ lễ tiết, thể hiện sự vô cùng thân thiết, nhin cười đến đau cả bụng, lúc này cùng nhau tiến lên, nghiêm cúi chào: “Sếp!”

Mấy trung đội trưởng khác cũng lập tức tiến đến, cùng nhau nghiêm chào.

Lô Hồng Phi hoàn lễ, dựa theo quy tắc mà nói: “Các đồng chí khổ cực rồi.”

Bọn Chu Khải Minh cũng đưa ra câu trả lời tiêu chuẩn: “Là vì nhân dân phục vụ.”

Lô Hồng Phi phất phất tay, đưa ra một vấn đề không nghiêm túc. “Hôm nay là giao thừa, các cậu chuẩn bị món gì vậy?”

Lâm Tĩnh buồn cười, cũng thối mắt nhìn Chu Khải Minh: “Đúng vậy, có món gì thế?”

Hai người bọn họ lúc trước 1 đồng 1 tây, phân biệt dẫn dắt bộ đội đặc chủng chiến lược mạnh nhất của mình, đều có chiến công hiển hách, nổi tiếng trong giới quân đội, vì vậy ai cũng không hề phục ai, vừa đụng tới nhau là như oan gia, sống chết đối đầu, nếu không phải châm chọc khiêu khích thì cũng là đánh nhau

ầu đã, lúc này bỗng đứng lại hành động nhất trí, càng khiến cho Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa âm thầm khẳng định quan hệ của hai người, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, vừa mời hai vị lãnh đạo của mình tiến vào trong văn phòng vừa lần lượt báo cáo các món ăn đã được chuẩn bị.

“Hai sếp cứ yên tâm, toàn bộ nhà bếp của chúng tôi đã có được công thức chính xác của đầu bếp hàng đầu, tay nghề là tuyệt nhất, món nào cũng đều là mỹ vị.” Chu Khải Minh hầu như muốn vỗ ngực bảo chứng, sau đó cười tủm tỉm mà nói. “Tiết mục truyền thống đương nhiên là làm vằn thắn, có khá nhiều loại nhân, đều đã được chuẩn bị xong hết rồi.”

Lôi Hồng Phi vừa nghe liền tinh thần tỉnh táo. “Làm vằn thắn là sở trường của tôi đó, một mình có thể gói tới mấy trăm cái.”

Lâm Tĩnh nhớ tới lúc trước có bắt y phải ở nhà gói mấy trăm cái vằn thắn, thời gian đầu, cái vằn thắn ở trong nồi là da cùng nhân tách hẳn ra, cuối cùng thành một nồi canh rối tinh rối mù, liền nhện không được cười ra tiếng, nói với Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa nói: “Đúng vậy, y gói vằn thắn khá tốt đó, tốc độ cũng rất nhanh, khó ai sánh kịp.”

Lôi Hồng Phi nhất thời đắc ý dào dạt: “Đúng vậy đó, cái này gọi là người tài ba không gì không làm được.”

Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa thấy bọn họ hai người cứ “Tâm linh liên kết”, lập tức cọt nhả ồn ào. “Vậy thật là tốt nha, chúng tôi sẽ chờ ăn, nhất định phải ném thử tay nghề của hai sếp mới được.”

“Nghĩ hay quá ha?” Lôi Hồng Phi ở việc này là tuyệt không làm hại bản thân mình, căn bản không chịu làm, trừng mắt nhìn hai người họ. “Ồ đâu có sẵn vậy hả? Đừng có nằm mơ. Đi kêu các chiến sĩ tới đây, mọi người cùng nhau gói.”

Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa cùng nhau cười, kéo y cùng Lâm Tĩnh đi ra ngoài, cùng nhau tới căn tin lớn.

Ở đây đã sớm biến thành chiến trường, cái bàn dài plastic dùng để ăn đã biến thành tấm thớt lớn, sau khi rửa sạch liền rải bột mì lên, lúc này đang có người nhào bột, có người đang xoa nắn thành một cục bột lớn, có người đang cắt nó thành từng khối viên bột nhỏ, rồi đập dẹp ra để làm vỏ vằn thắn. Các chiến sĩ đứng ở hai bên bàn, vừa nói vừa cười vừa gói vằn thắn. Nhìn thấy bọn họ tiến vào, mọi người đều buông tay, thu lại nụ cười, nghiêm cú chào.

“Nghĩ!” Lôi Hồng Phi cười nói. “Tiếp tục gói đi, tôi cùng mọi người gói.”

Giao thừa hàng năm Lâm Tĩnh đều có thể tới đây, bởi vậy quan quân ở đây cũng không thấy khẩn trương, đã thành thói quen. Nhìn hai vị tướng quân cùng đại đội trưởng, phó đại đội trưởng của mình đều đến đây cầm lấy bột bắt đầu nắn, những người khác cũng tiếp tục công việc của mình, thấp giọng nói cười.

Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa đều biết cánh tay phải của Lôi Hồng Phi là tay giả được lắp vào, vốn cũng không dám hỏi, thậm chí không dám nhìn kỹ quá, sợ chạm vào nỗi đau của y, trong lòng sẽ không

thoải mái, hiện tại lại nhìn thấy tay phải cùng tay trái y đều linh hoạt như nhau, cử động như thường, dần dần cũng không cần phải cẩn thận nữa.

Lô Thiểu Hoa đánh bạo hỏi: “Sếp à, nghe nói tay phải của anh hiện tại lợi hại hơn xưa, có đúng không?”

“Thiên chân vạn xác.” Lôi Hồng Phi động tác phi khoái mà gói vắn thẩn, khoái trá cười nói. “Cánh tay phải của tôi có cảm giác như tay thật vậy, không có gì khác nhau cả.”

Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa đều kinh ngạc, nhin không được liền thềm thường: “Sếp à, đợi lát nữa gói vắn thẩn xong rồi, chúng ta đánh vài trận, được không?”

“Được.” Lôi Hồng Phi cười ha ha. “Tôi chỉ dùng 1 tay, chỉ cần 1 chiêu thôi các cậu cũng chịu không nổi.”

Y tự tin tràn đầy, những người khác lại không dám quá tin tưởng, nhìn y kiêu ngạo như vậy, quan quân đại đội Dã Lang ai ai cũng được được dục thí, chuẩn bị tinh thần đánh với y một trận.

Lâm Tĩnh biết rất rõ lợi hại của cánh tay kia của Lôi Hồng Phi, lúc này cười không nói, nhưng trong lòng càng thêm kính phục không ngớt Đồng Duyệt, tràn ngập cảm kích.

Trên thực tế, dù cho bên ngoài của một người thế nào, thì nhận biết với bên ngoài đều cần phải thông qua đầu dây thần kinh truyền lại trung khu thần kinh trong đại não, toàn bộ động tác cũng là do hệ thần kinh chỉ huy, dùng xương khung để chống đỡ, rồi nhờ gân bắp thịt cùng dây chằng trợ giúp hoàn thành, tổ chuyên gia do Đồng Duyệt dẫn dắt trong quá trình trị liệu tật bệnh cho Lăng Tử Hàn, việc nghiên cứu hệ thần kinh đã đạt được thành công vang dội, khai phá ra rất nhiều sản phẩm chữa bệnh, tạo phúc cho ngàn vạn lần người thương bệnh hoạn, cánh tay giả dùng sinh vật cao phân tử kỹ thuật chế tạo thành, bên trong có hệ thần kinh nhân tạo tiên tiến là một trong số đó.

Năm ngoái, Đồng Duyệt do đã cống hiến rất nhiều thành tích trác việt trong lĩnh vực y học mà nhận được giải thưởng Nobel Y Học. Hắn là người Trung Quốc đầu tiên nhận được giải thưởng về hạng mục này, danh vọng như mặt trời ban trưa, trong nước cũng đảm nhiệm rất nhiều chức vụ, nhưng vẫn từ chối việc làm quan, không chịu đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo bộ trưởng bộ vệ sinh, mà luôn ở lại bệnh viện làm việc, vừa lãnh đạo đầu đề nghiên cứu quan trọng vừa tự mình đảm nhiệm chức bác sĩ phụ trách cho Lăng Tử Hàn, mấy năm qua, một lòng lo lắng trị liệu cho Lăng Tử Hàn. Cho dù bận rộn thế nào, mỗi tháng hắn đều phải thực hiện hơn 10 cuộc giải phẫu lớn, cứu không ít sinh mạng. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi vốn cũng khá bất mãn với việc hắn đã lừa dối Lăng Tử Hàn tạo ra hai đứa nhỏ, nhưng chưa tới 2 ngày đã không còn chút tức giận gì, chỉ có sự kính nể không ngớt đối với vị chuyên gia y học tao nhã, khiêm tốn, cẩn thận, cho dù bị người nhà bệnh nhân oán giận thậm chí quở trách cũng tâm bình khí hòa này.

Suy nghĩ tới khí chất phong độ của Đồng Duyệt, trong đầu Lâm Tĩnh liền nhớ tới người bạn đời Vu Phong của mình. Vị hiệu trưởng tiểu học kia tuy rằng không có tài hoa và tên tuổi như Đồng Duyệt, nhưng lại có sự tương tự như Đồng Duyệt ở khí độ hoài bão, sự khiêm tốn nho nhã, tính nhân nại, tình thương giàu có, dù cho học sinh xuất thân từ gia đình thế nào, thì cậu đều đối xử bình đẳng, như mưa thuận gió hoà, dạy học dỗ người. Từ khi Lâm Tĩnh cùng cậu quen biết cho đến khi đi đến kết hôn sinh con, tuy rằng thời gian gặp gỡ không nhiều, nhưng vẫn ân ái không hề giảm, vốn dĩ tưởng rằng có thể bạch đầu giai lão, lại không ngờ, vì Lâm Tĩnh mà lại gặp phải thảm họa tới cửa. Di thể của Vu Phong cho thấy rõ trước khi chết cậu đã

phải chịu dần vất tằn khốc không gì sánh được. Mỗi khi Lâm Tĩnh nhớ tới, đều nhin không được lệ nóng doanh trong. Giờ này khắc này, ở giữa khung cảnh náo nhiệt vui mừng, nhưng vành mắt của hắn lại đỏ.

Lúc trước Lôi Hồng Phi luôn luôn cầu thả, không chú ý chi tiết, trải qua nhiều năm rèn luyện, đã trở nên trong ngoài không đồng nhất, thoát nhìn tùy tiện, kì thực thậm trọng vô cùng, rất nhanh đã phát hiện tâm tình của Lâm Tĩnh có chút khác thường. Y vừa cùng đùa giỡn với bọn Chu Khải Minh vừa nhanh chóng liếc mắt nhìn người bên cạnh, lập tức phát hiện ẩn dưới nụ cười của hắn là sự đau thương.

Lôi Hồng Phi trong lòng hiểu rõ, liền nhớ tới cảnh tượng nhiều năm về trước. Ở trong lễ tang hầu như chặt kín người, sắc mặt Lâm Tĩnh tái nhợt, nhưng trấn định như hằng, chỉ có ở sâu trong đáy mắt thể hiện bi thương ẩn sâu trong trái tim. Bắt đầu từ khi đó, y càng thêm bội phục vị dũng sĩ dũng mãnh Tây Vực này, càng xem hắn là bạn thân tri kỷ.

Thả vắn thần trong tay, y giang rộng hai tay ra phải phải 1 chút, thúc Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa nói: “Được rồi, được rồi, đi nấu vắn thần đi, nhìn hai người các cậu làm ăn như vậy, tôi càng sốt ruột giùm các cậu, đừng có đứng đây chường mắt nữa.”

Quan quân đứng bên cạnh đều cười ra tiếng, tham mưu trưởng bên Lâm Tĩnh cùng trung đội trưởng cũng tới giúp đỡ bưng vắn thần vào trong bếp. Mọi người liền nháo thành nhất đoàn, tiếng cười cùng tiếng trêu chọc không dứt bên tai.

Lôi Hồng Phi nhân cơ hội tiến đến bên tai Lâm Tĩnh, nhẹ giọng nói: “Tôi đã chuẩn bị xong hết mọi thứ rồi, ngày mai là mừng 1 tháng giêng, chúng ta cùng đi tảo mộ đi.”

Lâm Tĩnh nao nao, ngẩng đầu nhìn y.

Trong mắt Lôi Hồng Phi tràn đầy thân thiết, khuôn mặt mang theo nụ cười tràn đầy dịu dàng, trước đây chỉ khi nào y đứng trước mặt Lăng Tử Hàn, mới có thể như vậy, hiện tại lại bất tri bất giác thể hiện ra trước mặt hắn, nhưng chính bản thân y cũng không hề phát hiện, Lâm Tĩnh cũng không nhớ trước đây đã có lúc nào nhìn thấy nét mặt này của y hay không, nhưng tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều, trên mặt hiện ra nét cười, hắn nhẹ nhàng gật đầu.

51. Chương 50

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Mùng một tháng giêng tại Urumqi vẫn chưa có tuyết, nhưng gió lạnh run đến tê người, nhiệt độ không khí giảm xuống rất thấp, có khi đạt tới mức âm 30 độ, đó chính là nhiệt độ thấp kỉ lục nhất cho đến thời điểm hiện tại. Tuy là năm mới, thế nhưng mọi người ai cũng ở trong nhà nằm sưởi hơi ấm, không ra ngoài làm

gì, nên người qua lại trên đường khá ít, thỉnh thoảng có xe chạy ngang qua, rất ít cửa hàng mở, chỉ có siêu thị, plaza là còn đang kinh doanh, nhưng cũng không có ai vào trong mua đồ cả.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi ngồi ở ghế sau xe, vừa nhìn cảnh sắc ven đường vừa nói chuyện phiếm. Phía sau xe bọn họ còn có một chiếc nữa, đó là xe của Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa, hai người họ nói là đi bảo vệ cho lãnh đạo, kỳ thực chủ yếu là đi xem kịch vui.

Chiều hôm qua làm vắn thắn, sau bữa tối thì liền xem văn nghệ tết âm lịch, nửa đêm 0h thì đi ra ngoài nhìn pháo bông ở Urumqi, Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi là cùng tiến cùng lui cùng đi cùng dừng, khiến bọn Chu Khải Minh đều giật mình không ngờ.

Các quan quân ở cơ sở này trong đại đội Dã Lang hiện tại đều là tân binh, không biết Lâm Tĩnh, chỉ sùng bái chiến công của hắn, xem hắn là một truyền kỳ, nhưng Chu Khải Minh, Lô Thiểu Hoa cùng các trung đội trưởng đều là đệ tử do đích thân Lâm Tĩnh một tay đào tạo ra, biết hắn cùng Lôi Hồng Phi tán thưởng lẫn nhau, sau đó hắn được điều đến Bắc Kinh, trong mặt công việc cũng phải hợp tác thường xuyên, nhưng dù giao tình có sâu thế nào cũng đâu thế nào đến mức này. Nghe nói hai người họ mấy tháng qua rất thân mật, sau khi Lôi Hồng Phi điều đến tổng tham làm việc, hai người họ vừa tan ca liền hợp lại cùng nhau, sau đó ngay cả xe Lôi Hồng Phi cũng không thêm lái, Lâm Tĩnh đi làm đưa, tan tầm đón, gió mặc gió, mưa mặc mưa, dù tuyết rơi hay gió bão cũng không đổi, quả thực là cẩn thận vô cùng, mà Lôi Hồng Phi trước mặt Lâm Tĩnh cũng không có cái kính gì, rất là vâng lời. Hai người họ thậm chí còn mang hành lý ra ngoài ở, sau đó còn đi plaza mua sắm quần áo trẻ con cùng đồ dùng, đồ chơi con nít gì đó nữa, lời đồn rộ lên, nói hai người họ đang yêu nhau, chuẩn bị có con, nếu thế thì quá nhanh rồi. Lời đồn đãi truyền tới Tân Cương, Chu Khải Minh, Lô Thiểu Hoa cùng Lạc Thiên Thu đang ở đặc chủng Tây Bắc liền gọi điện cho nhau, thảo luận chuyện này, đều là bán tín bán nghi, thế nhưng lúc này nhìn kỹ, chỉ sợ hơn phân nửa là thật rồi, thế nhưng hai người đương sự bọn họ lại không công khai, khiến cho bọn họ không cách nào hiểu được. Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi đều đã qua 30, lại còn độc thân, kết hôn giờ tính là muộn lắm rồi, nếu quả thực tâm đầu ý hợp, thì hai người họ rất xứng đôi, có gì mà không thể công khai chứ? Khiến cho hai người họ rất buồn bực, kiên trì tìm hiểu hư thực, sẵn tiện giúp vui.

Lời đồn đãi truyền khắp nơi, nhưng Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh ở ngay tại Bắc Kinh lại không hề nghe qua chút tin tức gì. Hai người họ quyền cao chức trọng, lại là thân kinh bách chiến, dùng máu mà tạo nên công tích, bình thường dù không tự cao tự đại, cũng mang sát khí, khiến đồng nghiệp, thuộc hạ không ai dám nói giỡn với họ cả, mà mấy sếp cấp cao cũng không tin tưởng lời đồn này lắm. Bằng tan thành nước, khiến cho lời đồn tựa như dòng nước chảy, mà hai người họ lại như bàn thạch, hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Ngồi ở trong xe, bọn họ đàm luận chủ yếu về đợt diễn tập quân sự tại khu Tây Bắc cùng đại hội thi đấu dành cho bộ đội đặc chủng được diễn ra hằng năm sắp bắt đầu.

Đại đội Dã Lang khẳng định sẽ tham gia diễn tập cùng đại hội thi đấu, thế nhưng Lôi Hồng Phi không có khả năng tiết lộ phương án diễn tập, Lâm Tĩnh cũng không có hỏi đến. Hai người họ chỉ hời hợt nói một chút việc không liên quan đến cơ mật quân sự, sau đó hứng thú bưng bưng mà tổng kết về tình huống đặc biệt của đợt đại hội thi đấu giao lưu của các đội bộ đội đặc chủng lần này.

Đại hội thi đấu giao lưu của các binh chủng hằng năm đều do bộ tác chiến tổng tham xét duyệt phương án cuối cùng, vì vậy hiện tại Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh tiến hành thảo luận, cũng không tính là phá quy tắc. Người lái xe phía trước chính là sĩ quan phụ tá của Lâm Tĩnh, ngồi bên cạnh chính là sĩ quan phụ tá của Lôi Hồng Phi, đều là tâm phúc nhiều năm của hai người họ, cũng là tinh anh đặc chiến mang nhiều kinh nghiệm, cho đến nay đều tuân thủ điều lệ bảo mật một cách nghiêm ngặt, ở bên ngoài không hề nhiều lời, cho nên hai người họ có thể nói chuyện thoải mái, lúc nói chuyện cũng rất vui vẻ.

Khoa học kỹ thuật Quốc phòng là lĩnh vực phát triển mạnh nhất của mỗi quốc gia từ trước đến nay, mỗi khi có vũ khí binh sĩ được chế tạo thành công, thường thường có thể giao cho nhân viên bộ tổ chức trong quân đội dùng thử, căn cứ ý kiến mà bọn họ đưa ra rồi tiến hành sửa chữa, đề tài liên quan đến vấn đề này cũng là yêu thích của Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi, cho đến tận khi đến nghĩa trang, hai người họ vẫn không ngừng thảo luận. Lúc trước là Lâm Tĩnh tự mình đi tảo mộ người nhà, trước giờ chưa ra cửa đã mang tâm tình trầm thống đau thương, cả ngày đều trầm mặc ít lời, nhưng hôm nay tâm tình lại cực kỳ vui vẻ, đến tận khi xuống xe, nhìn cửa chính của nghĩa trang, hắn mới thu lại nụ cười, nhẹ nhàng thở dài. Đau thương ở sâu trong đáy lòng từng chút một dần nổi lên, đau nhức không ngừng, rồi tản ra khắp toàn thân.

Lôi Hồng Phi theo xuống xe, cầm lấy áo ba-đờ-xuy giữ ấm được chế tạo bằng vật liệu đặc thù dành riêng cho quân đội của Lâm Tĩnh ở trong tay mình nhanh đi tới khoác lên người Lâm Tĩnh, thân thiết mà nói: “Mau mặc vào đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Lâm Tĩnh quay đầu nhìn y một cái, hơi gật đầu, rất nhanh mặc áo ba-đờ-xuy vào, cài nút. Sĩ quan phụ tá của Lôi Hồng Phi cũng đồng thời giúp đỡ y mặc áo ba-đờ-xuy vào. Bên ngoài quá nhanh, nếu sơ sẩy có thể khiến cho cơ thể bị tổn thương hoặc sinh bệnh do giá rét, đây không phải thứ có thể dùng ý chí để kiểm soát được.

Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa cũng mặc áo ba-đờ-xuy chạy tới, cùng hai sĩ quan phụ tá từ sau xe lấy ra vật dụng dùng để cúng tế, lần lượt cầm trong tay, cùng Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi đi vào nghĩa trang.

Người nhà Lâm Tĩnh được phân biệt an táng tại hai khu mộ địa, một mộ là cha mẹ hắn được hợp táng, một mộ là hợp táng bạn đời cùng con trai hắn. Vấn đề cha con hợp táng là chuyện khá hiếm thấy, người bình thường đều thường an táng tách riêng, để dễ lập bia cúng mộ, nhưng Lâm Tĩnh nghĩ bạn đời mình qua đời khi tuổi đời còn rất trẻ, mà con mình còn quá nhỏ, hơn nữa đều chịu khổ bị sát hại, nếu như bản thân không chết trận sa trường, chỉ sợ phải mất qua nhiều năm nữa thì hắn mới thể tới hợp mặt với bọn họ, vì vậy không muốn tách riêng hai người họ ra, kiên trì hợp táng bọn họ, để cha con bọn họ có thể dù dưới hoàn tuyền có thể gắn bó tương kiến, vậy trong lòng hắn cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Hai phần mộ này nằm ở vị trí rất tốt, được vây ở sườn núi, mặt hướng ra sơn cốc trống trải, đại khí trống trải, chung quanh là rừng xanh bách túy, trước hai phần mộ đều có hai con sư tử bằng cẩm thạch, mộ bia mang hình thức đình, có mái vòm cong nhỏ nhỏ, rất tinh xảo, chung quanh có rào thủy tinh, không ngại gió mưa. Đây là phần mộ tốt nhất nghĩa trang này, một lần mua cũng mất hơn 100.000, đa số người mua đều là phú hào. Lúc trước Lâm Tĩnh lấy hết tiền để dành trong nhà ra, nhất định phải mua bằng được 2 phần mộ. Công ty kinh doanh nghĩa trang này kính nể hắn là anh hùng, muốn tặng miễn phí cho hắn, nhưng lại bị Lâm Tĩnh từ chối. Sau khi Lôi Hồng Phi nghe nói liền lập tức gọi điện cho cha mình, do quân đội đứng ra cùng chính phủ Ô Thị hiệp thương, rốt cục khuyên bảo Lâm Tĩnh gật đầu, tiếp nhận ý tốt của mọi người.

Nghĩa trang không có một bóng người, khắp nơi là tuyết trắng, gió lạnh gào thét, như lưỡi đao mà lướt qua mặt bọn họ. Bọn họ bước qua con đường dài, đi qua rừng tùng bách, tới trước mộ.

Trước hai ngôi mộ liền nhau được trưng bày hoa tươi, thịt kho Tô Đông Pha, hoa quả, bánh kẹo, cơm tẻ cùng rượu nho. Lâm Tĩnh tự tay đốt nhang, trước tiên bái cha mẹ của chính mình, sau đó mới đi qua mộ phần của bạn đời cùng con trai mình.

Trên mộ bia có ảnh chụp, là do đích thân Lâm Tĩnh chọn, lúc trước cũng do đích thân hắn chụp. Vu Phong ôm con trai, đứng giữa trời mỉm cười hài lòng, phía sau chính là ngọn Mt Bogda. Lâm Tĩnh đốt nhang, cắm vào trong lư hương, ngồi chồm hổm nhìn ảnh chụp trên bia mộ, trong mắt tràn đầy bi thương, thật lâu vẫn không hề nói gì.

Vừa vào cửa chính nghĩa trang, Lôi Hồng Phi liền thu lại nụ cười, nét mặt đầy trang nghiêm. Tới trước mộ, y giúp đỡ Lâm Tĩnh trang bày vật cúng tế, chờ Lâm Tĩnh đốt nhang, sau đó y cũng tiến lên đốt, dùng hết tấm lòng mà bái tế cha mẹ của Lâm Tĩnh. Nhìn Lâm Tĩnh ngồi trước mộ của bạn đời cùng con trai mang nét mặt buồn bã đau thương, Lôi Hồng Phi cũng cảm thấy lo lắng.

Trời vẫn còn khá sáng, nhưng lại không hề báo trước mà bắt đầu nổi bão tuyết. Lôi Hồng Phi ở trong lòng thở dài một tiếng, ngồi xổm xuống cầm lấy bình rượu, rót đầy hai ly rượu đặt trước mộ, sau đó cầm lấy một ly đưa cho Lâm Tĩnh, nhẹ giọng nói: “Cậu đừng quá thương tâm, bác trai bác gái, Vu hiệu trưởng cùng bé ở trên trời có linh thiên, nhìn cậu sống tốt, trong lòng cũng sẽ vui vẻ.”

Lâm Tĩnh gạt đầu, yên lặng tiếp nhận ly rượu, cầm lấy nước rượu đổ chậm rãi đổ dọc bia mộ.

52. Chương 51

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Sau khi tảo mộ người nhà của Lâm Tĩnh xong, Lôi Hồng Phi lại kéo hắn đi qua khu nghĩa trang liệt sĩ, để thăm hỏi các quan quân đã hy sinh suốt bao năm qua của đại đội Dã Lang, ở trước mộ của Liễu Dũng có ý uống nhiều ly rượu hơn, nói đầu đầu 1 hồi.

Từ sau khi Liễu Dũng hy sinh, Lăng Tử Hàn hàng năm đều gửi tiền gửi đồ đến nhà của hắn, có lúc còn nhờ ủy thác nhờ người ghé qua thăm hỏi, nếu vợ hắn sinh bệnh hoặc có chuyện khó khăn, Lăng Tử Hàn sẽ nghĩ biện pháp để giúp đỡ họ mau chóng giải quyết, cậu dùng danh phận là chiến hữu của Liễu Dũng, khiến người nhà của hắn không cách nào từ chối. Cha mẹ Liễu Dũng tuổi trung niên mà phải tang con, vốn rất đau buồn, may mà nhà còn một đứa con trai út, nay đã cưới vợ sinh con, lại rất hiếu thuận, cũng dần dần quên đi đau thương, hơn nữa Lăng Tử Hàn không ngừng chu đáo quan tâm, khiến tình hình gia đình hắn hiện tại rất tốt. Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều biết chuyện này, cùng nhau ở trước mộ của Liễu Dũng lần lượt kể hết cho hắn nghe, để hắn ở dưới suối vàng cũng có thể yên tâm.

Chu Khải Minh, Lô Thiểu Hoa cùng Lạc Thiên Thu không hề quên sự hy sinh của chiến hữu, nhưng vì nhân số không ít, cho nên không có khả năng đối xử với từng người nhà của từng chiến hữu đều tốt như nhau, tuy rằng giao tình với Liễu Dũng đặc biệt thâm hậu, nhưng cũng không có năng lực giống như Lăng Tử Hàn chiếu cố chu đáo như vậy, lúc này đứng một bên ngưng thần lắng nghe, đều cảm kích vô cùng với Lăng Tử Hàn.

Đi ra khỏi nghĩa trang liệt sĩ, đã cũng hơn 2g chiều, cũng qua giờ cơm trưa. Khí trời lạnh, vốn khiến cơ thể mau thấy đói, bọn họ ở sườn núi đi qua đi lại không ít, hiện tại cảm thấy bụng đã kêu vang. Mừng một tháng giêng không có tiệm nào khai trương, tất cả mọi người đều về nhà làm lễ mừng năm mới, Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, nói với Lôi Hồng Phi: “Chúng ta quay về doanh trại ăn cơm thôi.”

“Được đó.” Lôi Hồng Phi cười nói. “Tối nay tôi sẽ về Bắc Kinh, 5h phải xuất phát ra sân bay rồi.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu, “Tôi tiễn anh.”

Hai người nói chuyện rất tự nhiên, sĩ quan phụ tá của hai người họ thái độ cũng rất bình tĩnh, khiến bọn Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa đi bên cạnh mở to mắt tròn đầy kinh dị.

Lâm Tĩnh quay đầu lấy cái túi đựng đồ cúng tế trên tay Chu Khải Minh qua, lấy bánh ngọt còn lại trong túi ra, một cái đưa cho Lôi Hồng Phi, bản thân lấy ra thêm một cái, rồi đem túi trả lại trên tay Chu Khải Minh, thuận miệng nói: “Tất cả mọi người cứ ăn lót dạ chút gì đi, bụng đói quá lái xe không nổi đó.”

Chu Khải Minh, Lô Thiểu Hoa cùng hai sĩ quan phụ tá đều cười rộ lên, cũng tìm trong túi lấy ra thứ gì đó ăn được. Dựa theo tập tục, phàm là thứ gì đã được cúng qua nếu ăn vào sẽ được hưởng phúc, vì vậy mọi người lần lượt phân phát ra.

Lôi Hồng Phi ăn từng chút một, cười tủm tỉm mà nói: “Người đang đói, ăn gì cũng thấy ngon.”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh gật đầu. Thứ trong tay hẳn chính là cái bánh trứng gà, lúc ăn cũng rất nhã nhặn, tốc độ lại không hề chậm.

Đoàn người vừa ăn vừa đi ra ngoài, tại cửa chính lần lượt leo lên xe, trực tiếp chạy về doanh trại.

Đi tới nửa đường, Lô Thiểu Hoa rốt cục nhịn không được phải nói: “Này, anh nói thử xem, lão đại cùng Lôi lão hổ rốt cục có ... gì đó hay không?”

Chu Khải Minh nghi hoặc gật đầu: “Nhìn sự thật trước mắt, với lại lão đại cũng nói là không rồi, nên chắc ... là không ha?”

“Hoặc là ...” Lô Thiểu Hoa suy nghĩ một chút, rất không rõ mà nói. “Lôi lão hổ có ý, mà lão đại lại không có?”

Chu Khải Minh ngẩn ra, lập tức gật đầu, “Ừ, tôi cũng nghĩ vậy.”

Lô Thiểu Hoa suy nghĩ nửa ngày, thăm dò nói. “Kỳ thực tôi nghĩ ... Lôi lão hổ cũng khá được mà, tuổi tác cũng xem xem với lão đại, xuất thân tốt, mà bản thân cũng là anh hùng, giống lão đại vậy, thân kinh bách chiến, không phải loại yếu ớt chỉ có danh, lại chưa từng kết hôn, không có vương bận, không có gánh trách

nhệm, tôi nghĩ nếu như y cùng lão đại bên nhau, kỳ thực cũng khá hợp đó.”

Chu Khải Minh cũng cảm thấy chuyện này khá hợp lý. Lúc mà bọn họ nghe thấy lời đồn, phản ứng đầu tiên đều là không tin, phản ứng thứ hai là nghi hoặc, cho tới bây giờ, vẫn đang nghi hoặc, cảm giác hai người họ là dạng quan hệ gặp nhau là đánh thì đúng hơn.

Sao lại có thể trở thành thân thiết như thế? Thế nhưng, dù chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, bọn họ bắt đầu cảm giác có khi nào chuyện này có khả năng hay không. Bỏ qua một bên tư duy theo quán tính trước đây, thì nếu đặt hai người họ cùng một chỗ mà nhìn, thì ngoại trừ gia thế bối cảnh ra, tất cả các phương diện khác hai người họ đều rất xứng. Hiện tại bọn họ ai cũng đã có gia đình, luôn cảm thấy đau lòng khi nhìn Lâm Tĩnh luôn lẻ loi một mình, rất hy vọng hẳn có thể tìm được một tình cảm mới, không muốn mang trên lưng quá khứ đau khổ như thế nữa. Nhưng với sự xuất sắc của Lâm Tĩnh, nếu hỏi ai có thể xứng với hẳn, chắc cũng chỉ có Lôi Hồng Phi thôi.

“Tôi ủng hộ hai người họ ở bên nhau đó.” Chu Khải Minh chậm rãi nói. “Thế nhưng, chúng ta không nên nói lung tung đi, đừng khiến mọi việc rối tung lên, làm phản tác dụng.”

“Đó là đương nhiên.” Lô Thiểu Hoa lập tức phụ họa. “Hai người bọn họ chính là không phải người dễ chọc, tôi nhớ vài năm trước Lôi lão hổ còn ở ngay trước mặt chúng ta đánh lão đại mà, mấy người chúng ta cũng không cản được, nếu muốn hai người họ cùng nhau bắt tay trị chúng ta, chúng ta tiêu chắc rồi.”

“Đúng vậy.” Chu Khải Minh thở dài. “Chúng ta đứng 1 bên nhìn thôi vậy, đừng chen vào, nếu không bị hai người họ cùng nhau trị, thì khóc cũng không có chỗ để khóc luôn.”

“Tôi thật mong chờ đến ngày được uống rượu mừng của hai người họ nha.” Lô Thiểu Hoa hài lòng cười, nhấn mạnh chân ga, chạy nhanh theo chiếc xe phía trước.

Do lễ mừng năm mới, phần tử khủng bố bình thường sẽ ở trong thời điểm khắp chốn mừng vui này mà tiến hành phá hoại, cho nên sự chuẩn bị chiến đấu của đại đội Dã lang trái lại còn cao hơn bình thường, ban bếp ăn tất cả đều hoạt động bình thường, không có chút lười biếng. Lô Thiểu Hoa ở giữa đường gọi về, để bọn họ chuẩn bị đồ ăn nóng, chờ bọn họ về tới nơi là có đồ ăn.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh vẫn như trước suốt đường đi nói chuyện vui vẻ, vừa vào doanh trại đi ngay tới nhà bếp. Hai người đều mang nụ cười trên mặt, sóng vai cùng đi, khiến Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa thấy hai mắt tỏa ánh sáng.

Hôm nay không cần phải cùng quan quân ăn cùng, hơn nữa đã qua giờ cơm, những người khác đều đã ăn xong rồi, trong nhà bếp không có bóng người, rất an tĩnh, bọn họ bước vào trong căn phòng được dựng thêm ở trong bếp, thức ăn phong phú rất nhanh được bưng lên, phần lớn đều là món ăn nổi danh đặc sắc đậm đà ở Tân Cương, có thêm mấy món nhà.

Chu Khải Minh vui tươi hơn hờ mà nói: “Hai sếp của chúng ta chắc hôm nay không có việc gì đâu ha? Chúng ta uống vài ly đi.”

“Đúng đúng.” Lô Thiểu Hoa phát tay gọi người. “Đi lấy rượu xái ra.”

“Đừng.” Lâm Tĩnh phát phát tay kêu khỏi. “Lão Lô không thể uống rượu, với lại, mấy món có nhiều chất kích thích cũng phải giảm ít lại, anh đi nói với bọn họ, cà phê, ớt, mù-tạc, hồ tiêu gì đó bỏ ít ít thôi.”

Phần tàn còn sót lại của Lôi Hồng Phi cùng với phần tay giả nhiều lần ma sát, tuy rằng mỗi tuần đều sẽ đến bệnh viện tiến hành bảo dưỡng định kỳ, nhưng Đồng Duyệt vẫn bảo y nên uống ít các đồ uống có nồng độ cồn cao, ăn ít mấy món ăn có chất kích thích, có đôi khi Lôi Hồng Phi háng hái quá sẽ quên mất tiêu lời chặn của bác sĩ, quăng tới chín tầng mây, nhưng Lâm Tĩnh dù thế nào cũng sẽ nhớ kỹ trong lòng, tuyệt không để y có cơ hội xằng bậy.

Hắn còn chưa dứt lời thì Chu Khải Minh liền cười tủm tỉm mà nói: “Được, vậy để tôi kêu bọn họ làm thêm mấy món ăn thanh đạm.”

“Không cần.” Lôi Hồng Phi cao hứng mà cầm đũa chia chia món ăn rồi ném thử, “Những món này đều không có ớt, tôi đều ăn được hết, không cần làm thêm, ăn không hết lãng phí lắm.”

Lâm Tĩnh nhìn kỹ lại mấy món này, mỉm cười nói: “Uhm, khá nhiều món y có thể ăn được, thôi được rồi.”

Chu Khải Minh đáp ứng, lại ngồi xuống, trưng cầu ý kiến của hắn. “Vậy chúng ta uống rượu trái cây đi, mấy hôm trước Liễu cục có ghé qua, tặng một bình rượu lê, người ta nói nó khá đắt đó, mà vị cũng ngon nữa.”

Lô Thiểu Hoa mỉm cười mà ở bên cạnh nói thêm: “Nồng độ cồn khá thấp, cũng không khác nước trái cây thông thường, mà hương vị cũng khá ngon nữa.”

“Nếu vậy thì ném thử đi.” Lâm Tĩnh quay đầu thắc mắc nhìn Lôi Hồng Phi. “Hôm nay là mừng một tháng giêng, để bọn họ uống một chút nha.”

Quân đội cấm rượu, chỉ có vài trường hợp đặc thù là mới có thể uống 1 chút, tết âm lịch là một ngày lễ long trọng nhất trong năm, tất nhiên có thể xóa bỏ lệnh cấm, Lôi Hồng Phi cười gật đầu: “Được, uống đi.”

Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa cùng nhau nhảy dựng lên, bị kích động đi ra ngoài. Hai sĩ quan phụ tá cũng cười đứng dậy, đi theo bọn họ ra ngoài, giúp đỡ lấy bình rượu cùng ly rượu.

Lôi Hồng Phi cảm thấy đặc biệt vui vẻ uống ngụm trà, khoái trá hỏi: “Khi nào thì cậu về?”

Lâm Tĩnh suy nghĩ lịch trình của mình 1 chút, khẳng định mà nói: “Tuần tới.”

“Được.” Lôi Hồng Phi cười nói. “Khi nào về thì gọi cho tôi, tôi tới đón cậu, cùng nhau ghé thăm Tử Hàn luôn.”

Lâm Tĩnh không chút do dự gật đầu, “Được đó, tôi vừa về sẽ lập tức gọi cho anh.”

“Nghe nói bên chỗ các cậu vừa mới làm ra một vũ khí mới.” Lôi Hồng Phi tư duy khá hoạt bát. “Tôi đi tìm Giác Phi, chơi thử trước cho đã ghiền mới được.”

Lâm Tĩnh đã sớm quen với phong cách vừa mới nói cái này lại chuyển qua cái kia của y rồi, không quan tâm mà nói: “Được đó anh cứ đi thử trước đi, nhưng nhớ chú ý an toàn.”

“Cậu yên tâm đi, tôi không lỗ mãng đâu.” Lôi Hồng Phi ngoan ngoãn đáp ứng. “Với lại, mấy loại vũ khí này đều là nhiều lần được thử nghiệm trong phòng chế tạo rồi mới được đưa tới, nên chắc không có vấn đề gì đâu.”

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.” Lâm Tĩnh vẫn luôn không quên việc y vì mình mà mất đi một cánh tay, vì vậy so với trước đây thì quan tâm y hơn hẳn, rất nhiều lần luôn miệng căn dặn, chỉ sợ lại xảy ra chuyện gì bất ngờ. Lôi Hồng Phi biết tâm tình của hắn, tuy rằng nhiều lần an ủi hắn nên bỏ qua đi, kêu hắn không nên để việc này trong lòng, thế nhưng suy bụng ta ra bụng người, cũng biết hắn khẳng định không có khả năng xem chuyện gì cũng chưa từng xảy ra được, vì vậy cứ đơn giản mà nghe lời hắn thôi, không cự lại hắn làm gì, tránh cho hắn thấy đau lòng.

Hai người nói liên miên cẩn thận thương lượng sắp xếp thời gian rảnh sau khi trở về, đến tận khi bọn Chu Khải Minh mang chai rượu vào trong, khui chai.

Chai rượu lê nhỏ dài này là loại mới do một tập đoàn rượu ở ngay bản địa Tân Cương sản xuất, nồng độ rượu quả thực rất thấp. Vừa mở chai thì hương rượu thơm liền tỏa khắp phòng, uống vào thuận hoạt, nhưng vị lại kéo dài, quả thực là rượu ngon. Bọn họ thoải mái chère chén, chuyện trò vui vẻ, trọng tâm câu chuyện phần lớn là tập trung huấn luyện, diễn tập, chiến tranh, vũ khí kiểu mới cùng với tình hình phát triển của bộ đội đặc chủng nước ngoài, cùng với một ít trận đánh điển hình gần đây, đây chính là chủ đề mà bọn họ thích thảo luận nhất, vì vậy ai cũng hăng hái bừng bừng, bầu không khí nhiệt liệt.

Thời gian rất nhanh trôi qua, sĩ quan phụ tá của Lôi Hồng Phi nhìn đồng hồ 1 chút, liền nhắc nhở y: “Lôi bộ trưởng, sắp tới giờ rồi, chúng ta phải đi thôi.”

Lôi Hồng Phi nâng ly rượu lên, mở miệng nói: “Hai ngày vừa qua tôi rất vui, chờ khi tôi trở lại Tân Cương, nhất định tìm mọi người uống rượu.”

Mọi người đứng lên, cùng cụng ly với y, sau đó đem ly rượu 1 hơi uống cạn sạch, rồi cùng nhau đi ra ngoài.

Lâm Tĩnh nói với Chu Khải Minh: “Tôi tiễn y ra sân bay, các anh không cần đi cùng đâu.”

Do hắn tiễn người xong sẽ quay trở về, nên Chu Khải Minh cùng Lô Thiếu Hoa không có kiên trì, chỉ cười đưa Lôi Hồng Phi đến bên cạnh xe, sau đó nghiêm chào, cùng y bắt tay chào từ biệt.

Lôi Hồng Phi vẫn đang ngồi trên xe của Lâm Tĩnh, sĩ quan phụ tá của y thì lái 1 chiếc khác đến bộ tư lệnh quân khu để đón các nhân viên khác, sau đó sẽ hội họp ở sân bay, cùng nhau về Bắc Kinh.

Nhìn hai chiếc xe trong gió lạnh gào thét mà chạy ra cửa chính, hướng về phương xa. Chu Khải Minh cùng Lô Thiểu Hoa đều vui mừng thở phào một cái.

53. Chương 52

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Tết âm lịch vừa qua, Lôi Hồng Phi, Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều bận bù đầu.

Đầu tiên là phải cùng diễn tập liên hợp với Nga cùng 5 nước Trung Á, rất nhiều quân đội lặn lội đường xa, phải viễn chinh sang Âu Châu, rất nhiều chuyên cần bộ tác chiến tổng tham phụ trách định ra kế hoạch và phối hợp chỉ huy, trước khi diễn tập gần bắt đầu, thì Lôi Hồng Phi phải bay qua đó, đại biểu Trung Quốc thêm vào ban chỉ huy liên hợp quân diễn.

Xuất thân của y khá cao, cha Lôi Chấn là bộ trưởng bộ quốc phòng, bản thân cũng là trí dũng song toàn, từ máu đến nhiệt huyết đều sục sôi, tất nhiên có không ít lão tướng quân từ đó mà có chung ăn ý, dự định bồi dưỡng cho con hổ con này, vì vậy có khá nhiều chuyện đều phải do y đứng ra phụ trách, dần dần đạt được danh tiếng cao xa. Bản thân y có gốc sức lực sẵn rồi, cũng không quản có bao nhiêu áp lực, lập tức nắm cơ hội, theo dòng nước mà xuôi, bay thẳng mây xanh, vì vậy với việc này khá là nắm rõ, có thể nói lưu loát tiếng anh, việc giao tiếp không hề có vấn đề gì, trong đợt diễn tập quân sự quy mô lớn này có khá nhiều cơ hội lộ mặt.

Có hai bộ đội đặc chủng cũng tham gia trận diễn tập này, Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh lại không đi, mà là phái Lôi tư lệnh vừa mới thăng chức kia tới chỉ huy.

Trận diễn tập này từ lúc tiến hành dự bị đến lúc tiến hành tổng kết kết thúc công việc, tính cả trước lẫn sau cũng hơn 2 tháng, Lôi Hồng Phi từ trong nước ra ngoài nước đều hối hả, ngay cả thời gian để gọi điện nói chuyện phiếm cũng không có. Đợt vừa xong vụ diễn tập bận rộn xong, thì mà bắt đầu đề mà theo sát đoàn đại biểu quân sự quy cách cao mà tiến hành viếng thăm một vòng Âu Châu, Bắc Mỹ, Nam Mỹ. Khi y quay trở về Bắc Kinh thì đã vào giữa hè, nhưng lúc đó Lâm Tĩnh lại đi tới biên giới Tây Nam, chỉ huy hành động liên hợp của Trung Quốc, Myanmar và Thái Lan, tiến hành bao vây diệt trừ trùm ma túy lớn tại căn cứ chế tạo thuốc phiện ở vùng tam giác mới, Ninh Giác Phi thì đi Hải Nam, chỉ huy bộ đội đặc chủng phía nam tham gia tiến hành diễn tập quân sự về truy tập hải tặc trên biển, nghĩ cách cứu viện con tin.

Lôi Hồng Phi nhàn rỗi vô sự, bị cha già của mình gọi điện về nhà ăn bữa cơm với cha mẹ, y cố gắng thể hiện đạo hiếu, kiên trì nghe mẹ mình niệm cả nửa ngày việc chung thân đại sự, vất vả lắm mới thoát thân, liền chạy đi tìm Lăng Tử Hàn.

Hơn nửa năm, hai đứa nhỏ cũng đã qua 2 tuổi, nhìn cũng lớn hơn, đôi mắt càng thêm sáng, vẻ mặt đầy thông minh, vừa nhìn thấy y liền vui mừng mà xông lên ôm lấy y, cùng nhau kêu: “Bác Hồ.”

Lôi Hồng Phi mừng rỡ cười to, ôm lấy hai đứa nhỏ ôm lấy rồi nhắc nhắc mà cân thử: “Ừ, khá nặng đó, rất tốt, rất tốt.”

Đứa nhỏ liền khẩn cấp hỏi: “Có phải có mua quà cho tụi con không?”

Lôi Hồng Phi biết tính của tụi nhỏ, ngồi xuống sofa, cười hì hì hỏi: “Dùng để tháo nữa hả?”

Hai đứa nhóc ngẩn ra, lập tức làm bộ xấu hổ, cúi đầu miết ngón tay.

Lôi Hồng Phi buồn cười: “Được rồi, đừng ở trước mặt bác mà giả bộ, các con làm gì bác cũng đều ủng hộ, nếu lỡ ba của hai đó mà xử tụi con, thì cứ đi tìm bác.”

Ánh mắt của hai đứa nhỏ sáng lên, nét mặt tràn đầy vui mừng, liền dùng sức gật đầu.

Đến lúc này, Lôi Hồng Phi mới phát hiện trong nhà còn hai người phụ nữ trung niên cỡ 30,40 tuổi, nhìn qua ổn trọng thật thà phúc hậu, như là bảo mẫu, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, trước đây khi tụi nhỏ còn bé xíu, Lăng Tử Hàn lại không muốn mượn bảo mẫu, sao giờ hai đứa nó lớn thế này lại cần bảo mẫu? Nhìn hai người họ rất khách khí cười với y, y cũng lễ phép mỉm cười gật đầu, sau đó hỏi tụi nhỏ: “Ba của tụi con đâu rồi? Không có ở nhà à?”

Lăng Tiêu gơ bàn tay nhỏ bé của mình ra chỉ chỉ phía ngoài: “Đi ra ngoài mua đồ.”

“Dạ.” Lăng Diêu liên tục gật đầu.

Lôi Hồng Phi sờ sờ đầu của hai đứa nhỏ, ôn hòa hỏi: “Gần đây hủy đi bao nhiêu thứ rồi?”

Lăng Tiêu gơ bàn tay của mình lên, không hề xấu hổ mà hài lòng nói: “Rất nhiều.”

Bảo mẫu ngồi bên cạnh cũng cười nói tiếp lời: “Hai đứa nhỏ này cực kỳ thích tháo dỡ đồ vật, tôi chưa từng thấy qua đứa nhỏ nào thông minh như hai đứa bé này.”

Người bảo mẫu còn lại cũng nói thêm: “Đúng vậy, Lăng tiên sinh cũng không có quản việc này, cái nào bị tháo ra có thể ráp lại thì ráp, không ráp được thì bỏ. Lăng tiên sinh chỉ đành mua cái mới. Hai đứa nhỏ cực kỳ linh hoạt rồi, chỉ cần không thấy trong vòng 1 tiếng là đã có thể đem một thứ đồ tốt biến thành đồng gạch vụn rồi.”

Tâm tình Lôi Hồng Phi rất tốt, liền mỉm cười cùng bảo mẫu nói chuyện phiếm. Hai đứa nhỏ ngồi trên đùi

của y, dựa vào trong lòng y, khó có dịp ngoan ngoãn như thế.

Lăng Tử Hàn rất mau trở về, mở cửa vừa nhìn cảnh trong phòng, liền nở nụ cười: “Anh tới à? Lâm Tĩnh đâu?”

“Hắn đi công tác rồi, không có ở Bắc Kinh.” Lôi Hồng Phi nhìn hai mắt của cậu, thấy cậu dường như gầy đi rất nhiều, sắc mặt trắng còn có chút xanh, nhất thời trong lòng đau lòng không ngớt, thu lại nụ cười, cau mày hỏi: “Sao sắc mặt của em khó coi quá vậy? Có phải lại sinh bệnh hay không?”

“Không có,” Lăng Tử Hàn đưa hai túi đồ lớn trong tay cho hai bảo mẫu nhận lấy, sau đó đi rửa tay, ngồi xuống bên cạnh y, thoải mái nói. “Sắc mặt của em luôn là vậy mà, chỉ bất quá lâu rồi anh không gặp em, nên cảm thấy nó không được tốt thôi, kỳ thực không có gì đâu, hiện tại em không có đi làm, lại có bảo mẫu làm việc nhà, chăm hai đứa nhỏ. Em cũng không cần phải làm gì hết, trên cơ bản đều là đang tịnh dưỡng, thấy rất tốt, anh không cần lo lắng.”

Cậu nói khá hời hợt, trong nhà lại còn hai người bảo mẫu chăm sóc, nếu như cậu quả thực xảy ra chuyện gì, khẳng định sẽ gọi điện cho Đồng Duyệt, Lôi Hồng Phi cũng nghĩ không có vấn đề gì lớn, nên không hỏi nhiều nữa.

Hai đứa nhỏ thấy ba mình đã về, liền không muốn ngồi tiếp nữa, giẫy dụa nhảy xuống từ đùi của Lôi Hồng Phi, chạy đi theo bảo mẫu, muốn thử xem đồ mà ba mình vừa mua về.

Lăng Tử Hàn quan sát Lôi Hồng Phi từ trên xuống dưới 1 chút, mỉm cười nói: “Em thấy cánh tay của anh, mấy lần trước có thấy nhưng không có nhìn kỹ, nghe nói Đồng viện trưởng chuyên môn gia trang thêm vài công năng mới đặc thù cho anh phải không?”

“Đó là đương nhiên rồi.” Lôi Hồng Phi hăng hái bưng bưng mà biểu diễn cho cậu xem vài lợi khí sát nhân ẩn dấu. “Nếu cánh tay giả của người thường cũng có lắp đặt cái này, thì tỷ lệ phạm tội tuyệt đối gia tăng.”

Lăng Tử Hàn nhìn y thao tác công năng ẩn trong cánh tay một lần, hơi hơi gật đầu: “Cái này không phải tay giả rồi, mà là vũ khí, xác thực không thể tùy tiện lắp đặt.”

“Đúng vậy, cũng chỉ mình anh có thể sử dụng.” Lôi Hồng Phi nhin không được tự biên tự diễn một phen, tâm tình nhất thời vui vẻ gấp đôi.

Lăng Tử Hàn nhìn người bạn thân trong sáng hoạt bát vĩnh viễn bất biến, khoái trá đứng dậy rót ly trà cho y, nhẹ giọng hỏi: “Gần đây bận lắm không? Lâu rồi em không gặp Lâm Tĩnh.”

“Đúng là bận rộn thiệt, anh cũng hơn nửa năm rồi không thấy hắn đó.” Lôi Hồng Phi có chút phiền muộn. “Một người ăn không có ý nghĩa gì hết, anh cũng lười làm cơm, ngày nào cũng ăn ở căn tin cả.”

Trong mắt Lăng Tử Hàn tiếu ý tiệm nùng, hơi hài hước hỏi: “Từ khi anh có cánh tay này, có từng cùng

hắn đánh lần nào chưa?”

“Đương nhiên có đánh rồi.” Lôi Hồng Phi lập tức mi phi sắc vũ. “Hiện tại bọn anh đánh nhau, căn bản không xem là thiết tha mấy, toàn là anh lừa qua mặt hắn thôi. Mấy lần trước chỉ là để thử sức, nên anh không ra tay hết sức, mà hắn cũng không có hết lực, chủ yếu là biết sự lợi hại của cánh tay anh thôi. Có lần đánh nhau, mấy anh em đứng xem bảo không được công bằng, kêu hắn dùng dao đánh với anh, anh không có ý kiến, nhưng hắn lại không đồng ý, nhất định phải dùng tay không mà đấu với anh. Haha, có tiện nghi mà không chiếm chính là đứa ngốc đó nha, anh có gì phải xấu hổ hết, có thể bắt nạt thì bắt nạt, xem anh có bắt nạt chết hắn không ...”

Y cười rất đắc ý, như một đứa nhỏ đang hưng phấn thỏa mãn. Lăng Tử Hàn cũng không có nhắc nhở y, chỉ vui vẻ mà nhìn y hoa chân múa tay vui sướng, tho tho bất tuyệt kể lại công trạng quang huy thành công khi bắt nạt được Lâm Tĩnh.

54. Chương 53

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lôi Hồng Phi tăng ca đến đêm khuya, lái xe về nhà ở trong bộ tư lệnh, nhưng lại kính ngạc phát hiện, nhà của Lâm Tĩnh sát vách lại còn sáng đèn. Y dừng xe lại, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Y ở đây khá lâu, Lâm Tĩnh cho y thêm 1 bộ chìa khóa nữa, sau đó khi y về lại nhà mình, lại quên mất trả lại chìa khóa, mà Lâm Tĩnh cũng không có hỏi qua, hơn phân nửa chắc là không nhớ.

Cửa không khóa, nhưng trong phòng khách lại không có ai, khiến y càng thêm ngạc nhiên, hiện tại bộ phòng vệ canh gác nghiêm mật, không có khả năng có trộm lên vào được, với lại, nếu muốn trộm đồ, thì sao lại mở hết đèn đuốc ở trong nhà cơ chứ, vậy không phải là kêu người mau tới bắt tao đi hay sao? Y nhẹ nhàng khóa cửa, bỗng nhiên tâm niệm khẽ động, liền rón ra rón rén đi lên lầu, dự định bắt “Kẻ thông dâm”.

Mở cửa phòng ngủ ra, chỉ thấy Lâm Tĩnh đang nằm trên giường, hô hấp hơi gấp, trờ hấn ra, không hề có ai khác, Lôi Hồng Phi sợ run vài giây, liền chạy vội vào, nghe thấy tiếng thở dốc này không được bình thường, chắc là Lâm Tĩnh bị thương, hoặc là sinh bệnh nặng rồi.

Lâm Tĩnh mặc áo ngủ, chăn đắp lung tung, đặt ngang người. Hắn nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ bừng, trong cổ họng tựa như đang kéo xe tải vậy, khiến người khác nghe thấy mà nóng lòng.

Lôi Hồng Phi đi tới liền ôm lấy hắn, xoay người chạy vội ra ngoài, chuẩn bị lập tức đưa hắn đến bệnh viện.

Lâm Tĩnh hơi hơi trợn mắt, thấy y, liền thả lỏng một chút, thanh âm yếu ớt mà nói: “Tôi không thở được, cho tôi dưỡng khí đi.”

Tuy rằng bọn họ thân thể khỏe mạnh, nhưng trong nhà vẫn theo thói quen có để sẵn trọn bộ trang bị sinh tồn dã ngoại, để phòng ngừa cho đột phát bất ngờ hoặc là xuất động khẩn cấp thì có thể mang đi liền, tránh khỏi nguy hiểm. Nghe hẳn muốn dưỡng khí, Lôi Hồng Phi lập tức cẩn thận đặt hẳn nằm xuống sofa trong phòng khách, sau đó chạy vội đến nhà kho, mở ngăn tủ, lấy túi ra, từ bên trong lấy ra bình dưỡng khí, chạy nhanh ra ngoài, đeo mặt nạ vào trong mặt hẳn, đặt vào mũi của hẳn. Lâm Tĩnh thở mạnh vài hơi, một hồi lâu dần dần bình ổn lại, mở mắt, cười cười với y.

Lôi Hồng Phi nhíu chặt hai hàng lông mày, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Bệnh gì mà nghiêm trọng như thế? Sao lại không đi bệnh viện? Tiểu Trần đâu rồi? Sao lại không ở bên cạnh cậu? Mà lại để cho cậu bệnh nặng như thế? Nếu như không phải tôi trở về kịp thời, thấy đèn sáng nên vào xem 1 chút, thì hậu quả nặng thế nào cậu biết hay không?”

Lâm Tĩnh cảm thấy khá hơn rồi, khẽ cười, nhẹ giọng nói: “Tôi mới ra từ rừng nhiệt đới về, cảm giác có chút khó chịu, nhưng trước khi xuất phát thì chúng tôi đã tiêm vắc-xin phòng bệnh sốt rét, dịch hạch, cảm cúm rồi, theo lý thuyết thì cũng không phải bệnh gì nặng lắm, cho nên tôi uống thuốc rồi cũng không quan tâm tới nữa. Sau khi xử lý chuyện bên kia xong, tôi trở về Bắc Kinh, tới nhà thì cũng đã khuya rồi. Lúc đó chỉ là có chút chóng váng đầu, cũng không có gì biểu hiện gì khác, tôi chỉ thấy hơi mệt thôi, nên tắm rửa xong thì đi ngủ, kết quả nằm xuống không bao lâu bỗng nhiên thấy không ổn, bệnh tới quá nhanh, chờ khi tôi thấy có gì khác thường, thì lại không nhúc nhích được. Thật tốt, giờ anh đã tới rồi.”

Vùng xung quanh lông mày Lôi Hồng Phi càng lúc nhíu càng chặt, đưa tay sờ sờ mặt hẳn, cảm giác có chút sốt nhẹ, cũng không phải sốt cao, nhưng lại khiến người khác lo lắng, liền sốt ruột oán giận: “Bệnh bị nhiễm ở trong rừng nhiệt đới bình thường đều rất nguy hiểm, chuyện này cậu cũng biết mà, sao lại không coi trọng chứ? Dù chỉ là cảm mạo, cảm cúm cũng có hàng ngàn loại, có bệnh cảm có thể lấy cả mạng người đó, cho dù tiêm vào vắc-xin phòng bệnh cũng không phải là vạn vô nhất thất, cậu sơ suất quá.”

“Ừ, lần này quả thực tôi không cẩn thận.” Lâm Tĩnh hừ khí vô lực cười nói. “Tôi nghĩ bản thân chỉ là cảm mạo, cũng không phải bệnh gì nặng, nên không lưu ý. Sức khỏe chúng ta vốn tốt, có mấy bệnh đau nhức nhẹ cũng chỉ mất vài ngày là khỏi, dù là anh cũng sẽ không thấy ngạc nhiên gì mà chạy tới bệnh viện khám đâu phải không? Tôi nghĩ rằng uống thuốc, ngủ một giấc, ngày mai thì tốt rồi, vậy mà sao lại đột nhiên nghiêm trọng như thế?”

Lôi Hồng Phi cũng biết rõ, cho nên cũng không trách cứ hẳn nữa, chỉ là thân thiết hỏi: “Sao rồi? Đỡ hơn chưa?”

Lâm Tĩnh vẫn thấy khó thở, nhưng hô hấp so với hồi nãy thì đỡ hơn nhiều, liền gật đầu: “Ừ, tốt hơn chút rồi.”

Lôi Hồng Phi chạy lên lầu, từ tủ quần áo lấy ra một bộ đồ khoác lên đồ ngủ của hẳn, rồi ôm lấy hẳn chạy ra ngoài, đáng tin cậy nói: “Tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

Tình hình của Lâm Tĩnh vẫn đang không tốt, nên cũng không từ chối. Lôi Hồng Phi bận rộn mà không

loạn, trước tiên đỡ hẳn ngồi vào xe, sau đó vào nhà, tắt đèn, đóng cửa, rồi trở về, chạy thẳng tới bệnh viện lục quân gần nơi này nhất.

Y ôm Lâm Tĩnh chạy vào khoa cấp cứu, khiến các y tá đang trực đều hoảng sợ, liền nhanh chóng đẩy xe lăn tới, vội vã hỏi han tình hình bệnh rồi liền dẫn họ vào phòng khám bệnh ưu tiên.

Chẩn đoán bệnh cũng không phải cảm mạo, mà là dị ứng, bề ngoài nhìn thì không có gì, nhưng cổ họng của Lâm Tĩnh bị sưng nghiêm trọng, cho nên mới khiến cho hẳn thấy khó thở, nếu như không phải Lôi Hồng Phi phát hiện đúng lúc, có khả năng hẳn do không thể thở được mà lên cơn shock, dẫn đến tử vong. Trong mấy khu rừng nhiệt đới đều có mấy động thực vật kỳ dị, có thể phần cơ thể hoặc tay bị lộ bên ngoài của Lâm Tĩnh tiếp xúc loại thực vật gì đó, hoặc là bị loại côn trùng không biết tên đốt trúng, hoặc là hít phải phấn hoa hay gì đó, mới có thể dẫn đến bệnh dị ứng lần này, do cơ thể hẳn khá tốt, nên chống đỡ được vài ngày liền đột nhiên bùng phát ra, mà thể tới khá mạnh, cho nên càng thêm nguy hiểm.

Nét mặt của các bác sĩ trong phòng cấp cứu khá nghiêm trọng, lúc cấp thuốc liên tục căn dặn Lôi Hồng Phi: “Trong suốt thời gian hẳn truyền dịch anh nhất định phải canh chừng, nếu có gì không ổn lập tức gọi y tá, sau khi truyền dịch xong cũng không thể lập tức rời đi, mà phải ở lại quan sát 1 ngày đêm nữa.”

Lôi Hồng Phi liền đáp ứng: “Được được ” Sau đó lập tức đưa Lâm Tĩnh đến phòng bệnh cao cấp nằm.

Đây là bệnh viện quân đội, hai người bọn họ đều là tướng quân, cấp bậc lại cao, địa vị cũng tương đương. Dựa vào thân phận của Lôi Hồng Phi, tất nhiên không cần phải chạy lên chạy xuống mà đóng phí, nộp tiền, lấy thuốc, cũng không cần xếp hàng chờ, tự có y tá đi làm giùm.

Nhìn cô y tá cười khanh khách tiến đến chỗ Lâm Tĩnh truyền dịch, Lôi Hồng Phi có chút yên lòng, nghĩ lại, không khỏi có chút sợ hãi. Y bị giày vò như thế, trên người đều ra mồ hôi, bị dọa như thế, mồ hôi nóng tất cả đều biến thành mồ hôi lạnh.

Đợi khi y tá ra ngoài, hai người mới bình tĩnh lại 1 chút, Lâm Tĩnh nhịn không được cười cười: “Lại được anh cứu một mạng nữa rồi.”

“Không nghiêm trọng như thế đâu.” Thanh âm Lôi Hồng Phi rất nhu hòa. “Thiên mệnh của cậu khá lớn sao có thể dễ dàng mất như thế?”

Lâm Tĩnh nghiêng đầu nhìn y một chút, quan tâm nói: “Trời khuya quá rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

“Bác sĩ nói phải canh chừng cho cậu.” Thái độ Lôi Hồng Phi rất mạnh. “Cậu mau nhắm mắt ngủ đi, nhanh chóng mau khỏe đi, mấy chuyện này đừng có quan tâm nữa.”

Lâm Tĩnh biết rõ tính cách của y, với lại dựa vào quan hệ của bọn họ, cũng không cần phải nói mấy câu khách sáo, liền mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Dù thuốc tiêm vào người trị đúng bệnh, nhưng cũng không có tác dụng nhanh chóng, hắn vẫn cảm thấy khó thở, cho nên lúc ngủ cũng không an giấc, cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Lôi Hồng Phi vẫn ngồi ở bên giường, trong lúc hắn ngủ thì xem TV, trong lúc hắn tỉnh thì nói vài chuyện phiếm, đến tận khi đông phương trắng bạch, vẫn tinh thần chấn hưng, một tắc cũng không rời, canh chừng cho hắn.

55. Chương 54

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Trong quân đội Lâm Tinh là một nhân vật có quyền lực, còn Lôi Hồng Phi lại là thủ lĩnh trẻ tuổi đứng đầu, thuộc chính thống, rất có tương lai phát triển, nếu như biết hắn bị bệnh, nhất định sẽ có không ít người chạy tới bệnh viện thăm hỏi. Lâm Tinh rất phiền chán cái loại xã giao vô nghĩa này, mới sáng sớm tỉnh dậy đã lập tức yêu cầu xuất viện về nhà.

Tuy rằng đã truyền dịch xong, cổ họng cũng dần tan sưng, hơi thở của hắn cũng dần dần thông thuận, nhưng phần não bộ đã từng bị thiếu dưỡng khí, khiến hắn cả người vô lực, cho dù tính cách hắn có kiên cường cỡ nào, thì giữa trán cũng tỏ ra nét uể oải. Lôi Hồng Phi thấy rõ ràng, đâu chịu cho hắn xuất viện. Đêm qua thái độ của bác sĩ rất thận trọng, y tá cũng nhiều lần ra vào kiểm tra bệnh tình của Lâm Tinh, hiển nhiên rất lo lắng, dù sao cũng phải xác nhận là bình an vô sự mới có thể trở lại.

Lâm Tinh đề cập tới hai lần, thấy y vẫn không hề thay đổi chủ định, cũng không kiên trì nữa, chỉ là giục y đi nghỉ.

Nhưng Lôi Hồng Phi thoải mái mà nói: “Tôi không mệt. Cậu cứ nằm nghỉ cho khỏe đi, tôi đi xem thử bữa sáng mà bệnh viện chuẩn bị là gì.”

Nhìn y đứng dậy rời cửa, Lâm Tinh liền đứng dậy đi vào phòng tắm, phòng bệnh cao cấp như phòng khách sạn vậy, đều có một bộ dụng cụ vệ sinh tắm rửa, sau khi hắn rửa mặt súc miệng xong, cạo râu, cảm giác tinh thần cũng khá hơn rồi, sắc mặt cũng không còn tái như trước nữa.

Lôi Hồng Phi cùng hộ công mang bữa sáng trở về phòng, trên hành lang, nhận được điện thoại của sĩ quan phụ tá của Lâm Tinh, Thái Hân Uy: “Tướng quân, tham tọa vẫn chưa đi làm, trong nhà cũng không có ai, hắn cũng không có gọi cho em, em cũng không liên lạc được với hắn, anh biết hắn ở đâu không?”

Lôi Hồng Phi thuận miệng nói: “À, hắn bị bệnh, đêm qua tôi đưa hắn tới bệnh viện, bác sĩ nói cần phải nằm viện 1 ngày đêm, đại khái tối nay mới xuất viện được, có lẽ qua ngày mai còn phải nghỉ thêm 1 ngày đêm nữa. Cậu nói với Giác Phi, xin cho hắn nghỉ hai ngày nhé.”

“Bị bệnh?” Thái Hân Uy có chút sốt ruột. “Là bệnh gì? Có quan trọng không? Ở bệnh viện nào vậy? Em

đến thăm hẳn.”

“Lúc đó thì quả thực có chút nghiêm trọng, nhưng truyền dịch xong thì đỡ hơn nhiều rồi, hiện tại chỉ là nằm viện để quan sát mà thôi, không có việc gì lớn. Chúng tôi đang ở tổng y viện lục quân.” Thanh âm Lôi Hồng Phi rất lãnh tĩnh. “Cậu đừng gấp, trước tiên xử lý cho xong công việc đi, đừng làm lãng phí thời gian. Dù sao tham tọa của các cậu chỉ nằm trong viện có 1 ngày đêm thôi, không có gì phải ngạc nhiên đâu.”

“À, vậy được rồi.” Biết y đang ở bệnh viện cùng hẳn, tâm tình Thái Hân Uy lập tức yên ổn.

Tham tọa bị bệnh phải xin nghỉ, cậu hiển nhiên phải báo cáo cho quan tư lệnh. Ninh Giác Phi vừa nghe, vội vã lập tức xử lý cho xong mấy công việc quan trọng hàng đầu trước, sau đó kích động chạy tới bệnh viện, trên danh nghĩa là đi thăm hỏi tham mưu trưởng của mình, nhưng thực tế là đi xem trò vui.

Hắn đi chưa bao lâu, thì mấy người tham mưu trong bộ tham mưu cũng theo đuôi chạy tới, giả dạng mua vài giỏ hoa quả ở trước cửa bệnh viện, biểu thị xác thực là tới thăm người lãnh đạo trực tiếp bị bệnh của mình, kỳ thực cũng có chung một mục tiêu với quan tư lệnh của mình mà thôi.

Phòng bệnh không có tình cảnh ám muội nào cả, Lâm Tĩnh nằm ở trên giường, tiếp tục truyền dịch, còn Lôi Hồng Phi ngồi ở bên cạnh giường, đang cùng hẳn nói chuyện phiếm. Sau khi Ninh Giác Phi tiến vào, hỏi một chút bệnh tình của Lâm Tĩnh, tâm tính định xem trò vui thoáng cái biến mất, trên lưng đổ mồ hôi lạnh. Tổ chất của thân thể bọn họ đều cực kỳ tốt, hẳn vốn cho rằng Lâm Tĩnh chỉ là bị mấy cái bệnh cảm mạo phát sốt bình thường, nhẹ mà thôi, còn muốn trêu chọc Lôi Hồng Phi làm quá, không nghĩ tới lại nguy hiểm tới mức đó, nếu không phải nhờ có Lôi Hồng Phi, hậu quả quả thực thiết tưởng không chịu nổi.

Hắn hỏi thăm bệnh tình của Lâm Tĩnh, biết hiện tại cũng đã bớt rồi, chỉ cần tĩnh dưỡng một hai ngày thì sẽ không có vấn đề gì lớn, mới yên lòng, nhưng vẫn lo lắng mà nói: “Đây quả là bài học cho chúng ta mà, ở một mình cũng có thể phát sinh ra tai nạn chết người đó, cần phải có một cái máy báo nguy khi xuất hiện tình huống đột phát thôi.”

Lôi Hồng Phi tâm niệm khế động: “Đúng rồi, tôi có nghe nói trong nhà Tử Hàn có trang bị một hệ thống báo nguy khi kiểm tra đo lường sinh lý cực kỳ tinh vi, lúc trước là khi em ấy vừa mới bị bệnh nặng phải trở về Mai Uyển, Vệ Thiên Vũ đã nghiên cứu chế tạo ra một thiết bị như thế, có thể bất kì lúc nào cũng có thể quản chế kiểm tra triệu chứng bệnh tật của từng người trong căn phòng đó, nếu nhận ra có xuất hiện trạng thái khẩn cấp, liền tự động báo cáo tới nhân viên đã được chỉ định, chúng ta có thể cài đặt hệ thống này cho những nhân viên ở một mình, phòng ngừa phát sinh bất ngờ.”

“Được đó nha.” Ninh Giác Phi thật cao hứng. “Cái này là chúng ta tự trả tiền lắp đặt đi, nếu muốn để nó vào phạm trù lắp đặt thống nhất trong quân đội, thì phải thông qua tầng tầng phê duyệt, rất phiền phức, còn không bằng tự mình trang bị cho dễ.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh tán thành. “Việc này chúng ta có thể lên đưa ra kiến nghị, dựa theo nguyên tắc tự nguyện, phí dụng cho chính bản thân chi trả, sau đó do chúng ta thống nhất tổ chức lắp đặt.”

Nơi ở cá nhân của quan quân cao cấp đều thuộc về trọng địa quân sự, không thể không có tổ chức mà tùy

tiện tìm người tới lắp đặt thiết bị phương tiện, rất dễ cho gián điệp nhân cơ hội mà vào, chỉ có toàn bộ giao cho Vệ Thiên Vũ tới làm, mới khiến cho họ yên tâm nhất. Vệ Thiên Vũ không chỉ công tác tại Bộ Quốc An, hơn nữa còn lại chuyên gia về internet cùng khoa học kỹ thuật, nếu để cho anh làm, thì có thể đảm bảo an toàn rồi.

Bọn họ đang nói chuyện, thì mấy tham mưu kia mang mặt cười tiến vào, nhiệt tình biểu tình tới thăm tham tọa.

Bọn họ nói chuyện phiếm một hồi, mấy quan quân tuổi trẻ càng cười càng ý vị, nhìn nhìn Lâm Tĩnh, lại nhìn nhìn Lôi Hồng Phi, đều nhìn không được suy xét, một hồi có nên tới trang web quân sự trong nội bộ bọn họ đăng ký một cái nick mới, sau đó phát lên một đề tài mới, đặt tựa đề là “Anh hùng mỹ nhân, tình trong như đã”, khẳng định sẽ trở thành đề tài hot nhất luôn.

Lâm Tĩnh không có mặc quần áo bệnh nhân mà bệnh viện thống nhất dành cho tất cả bệnh nhân, cũng không phải quần áo ở nhà, mà áo ngủ, đây quả thực càng mang ý vị sâu xa nha. Hai người họ đều còn độc thân, nếu đã tiến đến cái bước này luôn rồi, vì sao còn không chịu kết hôn? Chẳng lẽ là vì đang giằng co vấn đề “Đến cuối cùng là gió tây áp đảo gió đông, hay là gió đông thổi bạt gió tây.” Đương nhiên, trong cái vấn đề mang tính đúng sai đầy nguyên tắc chính trị này, bọn họ tuyệt đối không dám đứng ra nêu chủ ý, có ai muốn đi làm con thiêu thân?

Ninh Giác Phi cùng Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh quan hệ rất thân mật, mấy tháng trước ở trong nhà hẳn chơi game hoặc nói chuyện phiếm, bàn việc, Lâm Tĩnh mặc áo ngủ cũng không phải việc gì lạ, bọn họ hoàn toàn không thấy chuyện này có gì kỳ quái, trái lại lại càng không để ý, cho nên hành vi nét mặt rất tự nhiên. Ninh Giác Phi cũng không trêu chọc, ở trong mắt người khác, tất nhiên sẽ mang một cách giải thích khác. Có lẽ hai người họ vốn dĩ định giấu giếm, mà Ninh Giác Phi lại biết rõ, cho nên mới không có ngạc nhiên, ngay cả đề cập cũng không đề cập qua.

Mấy người họ cứ náo loạn nửa ngày, Ninh Giác Phi liền đuổi người; “Được rồi, các cậu quay về làm việc tiếp đi. Lâm tham mưu trưởng cần phải nghỉ ngơi hai ngày mới có thể đi làm, các cậu chú ý nhiều 1 chút, lúc xử lý công tác hằng ngày cần phải cẩn thận 1 chút, chuyện quan trọng tạm thời cứ giao cho tôi, chờ Lâm tham mưu trưởng đi làm lại sẽ giao lại cho hẳn. Hai ngày này để cho hẳn tịnh dưỡng cho khỏe, các cậu cố gắng đừng tới quấy rầy.”

“Yes, sir.” Bọn họ tiếp lệnh, lại nói với Lâm Tĩnh vài câu: “Nghỉ ngơi cho khỏe.” Sau đó ra cửa, vui vẻ rời đi.

Ninh Giác Phi cũng đứng dậy, phải về tiếp tục công việc. Mới vừa tới cửa, hẳn lại quay ngược trở lại, nghiêm túc nói với Lôi Hồng Phi: “Sư phụ, Lão Lâm dù cho xuất viện, cũng không thích hợp tiếp tục ở 1 mình, vạn nhất lại xảy ra chuyện gì chúng ta ai cũng sẽ không thể chịu nổi đâu. Em thấy tốt nhất anh nên đưa hẳn về nhà của anh đi, hoặc là anh tới nhà hẳn ở cũng tiện chăm sóc hẳn.”

Chuyện mà hẳn vừa nói, cũng là chuyện mà suốt đêm qua Lôi Hồng Phi đã nghĩ, nhớ tới chuyện đêm qua khiến y lo sợ không ngớt, cũng hạ quyết tâm, mấy ngày tiếp theo không thể để cho Lâm Tĩnh sống một mình, lúc này liền cười nói: “Không thành vấn đề, lúc tôi bị thương thì tịnh dưỡng trong nhà lão Lâm, nếu lão Lâm muốn dưỡng bệnh, tất nhiên sẽ đến nhà tôi ở, cái này gọi là lễ thượng vãng lai, dù cậu không nói tôi cũng sẽ làm như thế.”

Lâm Tĩnh cười ra tiếng: “Lúc này anh đã không còn dùng cụm từ “Tục ngữ nói” nữa rồi ha?”

Ninh Giác Phi nhin không được cười ha ha, cũng không tiếp tục ở lại làm bóng đèn, vui vẻ rời đi.

56. Chương 55

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lôi Hồng Phi đưa Lâm Tĩnh từ bệnh viện về nhà, thì thành phố đã lên đèn rực rỡ. Y đã hạ quyết tâm, vì vậy không chút do dự đưa Lâm Tĩnh vào trong nhà của mình.

Lâm Tĩnh không có ý kiến gì, cùng y vào nhà, sau đó bình thần mà nói: “Tôi muốn tắm, không có đồ để thay, còn phải về lấy nữa”

“Phiền phức thế làm gì? Cứ mặc của tôi luôn đi.” Lôi Hồng Phi liền chạy nhanh lên lầu, rất nhanh cầm một bộ đồ ngủ xuống, ném vào trong lòng hắn.

Nghe đối thoại của hai người thì dường như nhà bọn họ cách nhau rất xa, kỳ thực chính là ngay sát vách, từ nhà này đi tới nhà kia chỉ có 5 là cùng, thế nhưng Lôi Hồng Phi lại nghĩ đi bộ vài bước như vậy là một chuyện phiền toái, mà Lâm Tĩnh dường như cũng thấy suy nghĩ của y là hợp lý, vì vậy rất tự nhiên mà cầm đồ của y bước vào phòng tắm.

Bọn họ vẫn chưa ăn tối, vì vậy Lôi Hồng Phi đi vào nhà bếp, nhanh nhẹn làm bữa tối.

Lâm Tĩnh tắm rửa xong, mặc áo ngủ của Lôi Hồng Phi. Hai người họ cũng không cách biệt chiều cao cho lắm, chỉ là Lôi Hồng Phi lại có chút cường tráng hơn, nên khi Lâm Tĩnh mặc đồ của y thì có chút rộng, nhưng lại càng thoải mái. Hắn cầm khăn mặt chà chà tóc, nghe tiếng động trong nhà bếp, liền đi tới nhìn 1 chút, thuận miệng hỏi: “Làm gì vậy?”

“Làm cho cậu mấy món chay đó, trong nhà cũng không còn nhiều đồ lắm, ngày mai tôi đi siêu thị mua thêm.” Lôi Hồng Phi vừa xào rau vừa nói. “Tôi có hỏi bác sĩ qua rồi, nguyên nhân tạo nên chứng dị ứng của cậu vẫn chưa rõ, cho nên trong ẩm thực phải chú ý 1 chút. Trước tiên chúng ta làm mấy món chay trước, sau đó từng chút một làm thêm mấy món gà vịt thịt cá gì đó, nói chung cứ lần lượt mà làm, nếu như cậu ăn mà không có vấn đề gì, thì sau này không cần phải kiêng kỵ nữa.”

“Ừ, được.” Lâm Tĩnh rất kích động, nhưng lúc trước khi hắn dốc hết sức chăm sóc Lôi Hồng Phi thì cũng chung một thái độ như vậy, nên cả hai không cần phải nói từ “cám ơn”. Hắn đem khăn mặt bỏ lại vào trong phòng tắm, sau đó quay lại đứng bên cạnh Lôi Hồng Phi.

Trước đây khi Lôi Hồng Phi còn đang dưỡng thương, để rèn đúc cánh tay phải của y, cho tới bây giờ Lâm Tĩnh cũng không có hỗ trợ gì, cứ tùy tiện cho y làm gì thì làm, cho dù làm ra cái món nào đó ghê gớm lắm, thì vùng xung quanh lông mày Lâm Tĩnh cũng chẳng thêm nhú lại, cứ thế mà ăn thôi. Hơn nữa cũng sợ tâm lý của Lôi Hồng Phi không được thoải mái, Lâm Tĩnh cũng chưa bao giờ chỉnh sửa thái độ của y cả, dù cho lúc y đang khổ cực làm cơm, thì bản thân cũng chẳng hề giảm bớt thời gian chăm chọc khiêu khích y. Nhưng tình huống bây giờ thì khác rồi, Lôi Hồng Phi là đang chăm sóc bệnh nhân là hấn, Lâm Tĩnh tất nhiên không thể giống như trước không thèm quan tâm, càng không thể đứng một chỗ mà chăm chọc, nên hấn thành thật đứng ở ngay bên cạnh, nhìn xem mình có thể hỗ trợ được gì không.

Lôi Hồng Phi đem dấm chua cải trắng bỏ vào đĩa rồi mới chú ý thấy hấn đứng ở ngay bên cạnh, liền nhẹ nhàng đẩy hấn: “Cậu ra ngoài ngồi đi, một mình tôi làm thêm hai món nữa là xong thôi.”

Lâm Tĩnh lui ra phía sau nửa bước, lười nhác dựa vào quầy bếp, mỉm cười nói: “Nằm ở bệnh viện lâu quá rồi, mệt quá đi, tôi muốn đứng 1 chút.”

Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn sắc mặt hấn 1 chút, nhìn không thấy chỗ nào bất thường, nên không hề đuổi hấn đi nữa.

Lâm Tĩnh nhìn y rất có bài bản mà đem tỏi bỏ vào trong chảo nóng, hương thơm lan tỏa khắp phòng, sau đó bỏ rau xanh vào trong nồi, lửa lớn thì lật chảo, liền nhin không được cười nói: “Khả năng nấu ăn của anh quả thật đã luyện thành thạo rồi, thật đáng mừng nha.”

Lôi Hồng Phi rất đặc ý: “Đó là đương nhiên, tay nghề của tôi, dùng làm quốc yến còn được đó.”

Mỗi lần cùng y một chỗ, Lâm Tĩnh sẽ bị y nói năng làm cho buồn cười, thế nhưng lần này không có giống như lúc trước chăm chọc đả kích lại y, đương nhiên càng không trái lương tâm mà phụ họa theo y, chỉ đứng đó mỉm cười, đem mấy món đã xong bưng ra ngoài.

Hai người ngồi trên bàn ăn, vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm. Lôi Hồng Phi lúc này mới hỏi tới tình hình khi Lâm Tĩnh đảm nhận nhiệm vụ ở phía nam. Mỗi lần hoàn thành xong nhiệm vụ, thì tình hình chiến đấu tức thời cùng với tổng kết công tác của bọn họ đều sẽ lập tức báo lên cho bộ tác chiến, nên với Lôi Hồng Phi thì đó không tính là bí mật, cho nên Lâm Tĩnh liền kể lại hết. Điều khác biệt với văn bản chính quy của chính phủ chính là, trong lúc hấn kể chuyện sẽ nói thêm rất nhiều cái nhìn của bản thân mình, khiến Lôi Hồng Phi càng thêm nắm rõ tình hình, phán đoán càng chuẩn xác.

Cơm nước xong, Lôi Hồng Phi chịu khó đem chén đĩa đi vào bếp, bắt đầu mở máy rửa chén. Lâm Tĩnh liền tìm một cái khăn nhỏ lau khô bàn ăn, Lôi Hồng Phi đi ra nhìn thấy, vội vã tới giặt lấy khăn: “Tôi làm cho, cậu ngồi đi.”

“Tôi không có sao mà.” Lâm Tĩnh cười nói. “Đâu cần nuông chiều đến thế?”

“Nói chung không thể sơ suất.” Lôi Hồng Phi rất nghiêm túc. “Tuy rằng bác sĩ nói không còn gì đáng ngại, nhưng bản thân cậu cũng phải biết tự chú ý chút.”

Lâm Tĩnh cũng không kiên trì, đưa cái khăn nhỏ trong tay cho y, đi tới 1 bên ngồi xuống. Chuyện đêm hôm qua kỳ thực cũng khiến chính bản thân hấn kinh hãi, vốn tưởng rằng cũng không phải là bệnh nặng gì, kết quả thiếu chút nữa bỏ cả mạng. Nếu như chết trận sa trường, thì đó là cái chết ý nghĩa, còn nếu giống như vậy, không rõ ràng mà nằm chết ở nhà, vậy thì quá uất ức rồi, cho nên trong cuộc sống hằng ngày cũng không dám phớt lờ như trước nữa.

Lôi Hồng Phi làm việc nhà rất quen thuộc, Lâm Tĩnh nhìn thấy nhện không được cười. Trước đây khi Lôi Hồng Phi còn nằm ở nhà cho hấn nuôi, việc nhà gì cũng đều do y làm, quét rác lau nhà giặt đồ nấu ăn, Lâm Tĩnh liền biến thành ông chủ, ngay cả bình dầu ngã cũng chẳng cần động tay tới, ép buộc Lôi Hồng Phi rèn luyện tay phải, có công mài sắt, có ngày nên kim, dần dần y cũng từ lạ đến thạo, mà đồ dùng trong nhà hấn cũng phải thay đổi hết phân nửa. Bản thân Lâm Tĩnh thích dùng đồ bằng thủy tinh, mấy bức tường ngăn cũng là dùng kính mờ, chạm trổ khắc hoa trên thủy tinh luôn, cảm giác nhìn căn nhà rộng thoáng, lại thoải mái. Lôi Hồng Phi hồi đầu không biết không chế lực đạo, lúc lau đồ đạc làm vỡ không ít thứ. Lâm Tĩnh tức giận đem hết toàn bộ đồ dùng bằng thủy tinh thay bằng đồ bằng kim loại hoặc bằng gỗ, phong cách cũng tựa tựa như bên nhà của Lôi Hồng Phi. Lôi Hồng Phi thích sử dụng mấy dụng cụ trầm ổn, dày, cảm giác mang lại rất kiên định, lại chịu được giầy vò, trước đây Lâm Tĩnh không cho là đúng, vẫn duy trì thói quen khi còn gia đình, hiện tại thay đổi thói quen, dần dần cũng không cảm thấy khó chịu gì.

Lôi Hồng Phi dọn dẹp xong, rửa tay, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Lâm Tĩnh. Trên bàn trà đặt hai tách trà nóng, y không cần hỏi, cầm lấy 1 ly uống, sau đó thích ý thở ra một hơi: “Ở nhà là thoải mái nhất.”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh gật đầu. “Bệnh viện cho dù tốt, ở hoài cũng không quen.”

“Đúng, tôi ghét nhất chính là bệnh viện, tốt nhất là không nên ở.” Bọn Lôi Hồng Phi đều không phải là dạng người thích nằm dài hạn trong bệnh viện, nên rất tán thành với câu này của y. Hai người nói chuyện phiếm 1 hồi, Lôi Hồng Phi liền nói: “Ngày mai cậu cứ ở nhà tôi nghỉ ngơi đi, tôi phải đi làm sớm rồi, một mình cậu tốt nhất đừng nên ra ngoài, tránh để thân thể khó chịu, lại xảy ra chuyện gì bất ngờ. Hiện tại vẫn còn sớm, nếu cậu cảm thấy sức khỏe không có vấn đề gì, thì giờ đi ra siêu thị mua chút đồ với tôi đi.”

Nếu là người bình thường thì có thể mua sắm thông qua internet, thế nhưng nếu muốn giao hàng tới cửa chính bộ tư lệnh lại chẳng hề dễ dàng gì, vì vậy thường bọn họ đều ra ngoài mua luôn, tránh phiền phức. Cổ họng Lâm Tĩnh đã hoàn toàn không còn sưng nữa, hôn hấp cũng dễ dàng, các mặt khác cũng không có vấn đề gì, liền đứng dậy cùng y đi ra ngoài.

Gần đó có một chuỗi siêu thị loại lớn, khách hàng bên trong có không ít người là quan quân hoặc gia thuộc ở trong bộ tư lệnh bọn họ. Lôi Hồng Phi dùng xe chạy tới đó, cùng Lâm Tĩnh thương lượng mua một số đồ dùng hằng ngày, đi tới đi lui đều gặp người quen hết. Bọn họ là thủ trưởng, những người đó vừa nhìn thấy liền lễ phép mà nhiệt tình chào hỏi: “Thủ trưởng, tới mua đồ à?”

Tinh thần Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều khá thả lỏng, lười nhác mà cân nhắc có nên mua cả sữa tươi và sữa chua luôn không, đã có dấm chua rồi có nên mua thêm bình nữa để dành hay không, nước tương thường và nước tương đậm đặc dường như cũng cần mua thêm, thấy có người quen chào hỏi, cũng không chú ý đến biểu tình của bọn họ, chỉ thuận miệng nói: “Đúng vậy, mua đồ.” sau đó bắt đầu đi lựa món.

Bọn họ mua một đồng đồ, sau đó đi tới bàn thu ngân, Lôi Hồng Phi lấy thẻ tín dụng thanh toán hóa đơn, cùng Lâm Tĩnh đem đồ bỏ vào trong túi mua sắm, xách tay, sóng vai đi ra ngoài, phía sau có không ít ánh

mắt sáng trông suốt theo dõi chăm chăm bóng lưng hai người họ, ai cũng cười đến ý vị thâm trường.

57. Chương 56

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Dem đồ về phân loại xong xuôi hết rồi, Lôi Hồng Phi lôi kéo Lâm Tĩnh chơi game, sau đó kêu hắn đi nghỉ.

Lâm Tĩnh cũng cảm giác khá mệt, liền đi lên lầu, đến phòng vệ sinh rửa mặt đánh răng, sau đó thay áo ngủ. Hắn đang chuẩn bị vào phòng dành cho khách, lại bị Lôi Hồng Phi kéo vào phòng chủ.

“Cậu cứ ngủ ở đây đi.” Lôi Hồng Phi giải thích. “Tôi không thể cho cậu ngủ 1 mình được, tôi lo.”

Trong lòng Lâm Tĩnh cũng có chút lo lắng, vạn nhất bệnh tình có gì biến chuyển, đang ngủ giữa đêm chợt không thể hít thở, bên người không có ai, thì khó nói trước được hậu quả. Nghe Lôi Hồng Phi nói xong, hắn liền cười cười, xốc chăn lên, nằm xuống giường.

Lôi Hồng Phi tắt đèn, đến phòng đọc sách mở máy tính. Hôm nay cả ngày y không đi làm, đêm qua lại gấp gáp bận rộn, cũng không nhớ chuyện gì cứ thế chạy thẳng vào bệnh viện, vì vậy không có làm gì hết, lúc này có thời gian, liền bắt đầu mở hộp mail xem qua công việc của mình, xem có chuyện gì quan trọng cần phải lập tức xử lý hay không.

Làm việc 1 hồi, y cũng thấy lo lắng, cứ nửa tiếng lại đến phòng ngủ nhìn. Trong phòng rất an tĩnh, y đứng trong bóng tối cẩn thận lắng nghe, xác nhận tiếng hít thở đều đặn của Lâm Tĩnh, lúc này mới rời đi, trở về tiếp tục làm việc.

Tới nửa đêm, y mới xong công việc, ra phòng vệ sinh ở ngoài tắm rửa vệ sinh, nhẹ bước đi vào phòng ngủ, chậm rãi nằm xuống bên cạnh Lâm Tĩnh.

Y luôn là người có thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ, nhưng cả đêm này y không dám ngủ say, trong đầu luôn cứ căng ra, thường xuyên giật mình tỉnh giấc, lặng lẽ tới gần người Lâm Tĩnh. Y sợ quấy rầy giấc ngủ của Lâm Tĩnh, nên không có mở đèn, trong phòng tối đen đến đưa tay ra không thấy năm ngón, y không nhìn thấy bộ dáng của Lâm Tĩnh, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà chậm rãi tiến gần, đến tận khi hơi thở của Lâm Tĩnh nhẹ nhàng đảo qua khuôn mặt của y, y mới có thể lui về, yên tâm mà nhắm mắt.

Sáng sớm trong quân doanh sẽ có tiếng chuông báo, buổi tối cũng có chuông báo tắt đèn, đây là quân lệnh, phần lớn các quân đội đều giống nhau. Lôi Hồng Phi vừa ngủ 1 chút, đã bị tiếng chuông báo rời giường đánh thức. Y vừa ngồi dậy, Lâm Tĩnh cũng mở mắt, muốn rời giường. Y đưa tay đè lại, nhẹ giọng nói:

“Còn sớm, cậu ngủ thêm chút nữa đi.”

Lâm Tĩnh ngủ say một đêm, cảm giác thần thanh khí sảng, liền ôn hòa cười nói: “Tôi không ngủ được nữa đâu, nằm hoài cũng không quen, cũng nên dậy thôi.”

Lôi Hồng Phi mở đèn, cẩn thận quan sát hán 1 lát, nhìn sắc mặt hán quả thực khá tốt, liền gật đầu: “Nếu như thật sự không ngủ tiếp được nữa, thì chúng ta ra ngoài tản bộ đi.”

Là quan quân trong Bộ tư lệnh, ai cũng xuất thân từ chiến đội đặc biệt, dù không cần phải ra chiến trường, thì ai cũng phải luôn tùy thời khắc mà chuẩn bị ra tiền tuyến, vì vậy ngoại trừ bình thường phải đi làm ra, thì sáng sớm mỗi ngày đều cần phải luyện tập không thể lơ là, trước đây Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cũng thường dậy huấn luyện vào sáng sớm, tùy thời bảo trì trạng thái điều kiện tốt nhất. Lôi Hồng Phi hôm nay vốn định một mình ra ngoài luyện tập, nếu Lâm Tĩnh cũng kiên trì muốn rời giường, thì sẽ lo lắng cho sức khỏe của hán, vận động mạnh thì không ổn, chỉ có thể đi tản bộ thôi.

Lâm Tĩnh xuống giường, thuận miệng nói: “Tôi về nhà thay quần áo trước đã.”

Lôi Hồng Phi nhìn bộ đồ ngủ trên người hán, trên mặt đầy tiểu ý: “Đêm qua cậu mặc đồ của tôi không phải cũng hợp lắm hay sao? Vậy về thay chi cho phiền phức? Tiếp tục mặc đi. Đồ của tôi nhiều lắm, cậu cứ tùy ý lựa, thích mặc cái nào thì mặc.”

Ngoại trừ mấy bộ âu phục cần phải mặc trong mấy dịp trang trọng ra, thì phần lớn đều là đồ mặc thường. Lâm Tĩnh nghĩ mình mặc đồ rộng chút cũng không có vấn đề gì, trái lại càng khiến mình thêm tiêu sái. Lâm Tĩnh với y vốn đã sớm thân như anh em, cũng không phải mở miệng khách sáo gì, cứ thể đi mở tủ quần áo, chọn một bộ đồ thường màu xám tro vải bông mặc vào.

Lôi Hồng Phi rửa mặt xong, mặc vào một bộ màu cà phê nhạt, liền cùng hán đi ra cửa.

Sáng sớm giữa hè mang một sự mát mẻ đặc biệt, còn đường cái trước cửa nhà bọn họ hai bên đều là đại thụ, gió nhẹ thổi qua từ các tán lá cây, mang thêm vài phần sức sống.

Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn vòm trời đậm lam sắc đăng xa, hít vào một hơi thật sâu, thích ý mà nói: “Đã lâu rồi không được thành thơ như thế.”

Hán ở trong khu rừng nhiệt đới khá lâu, phải bố trí rồi chỉ huy các trận chiến đầy ác liệt, tiêu diệt vài trùm ma túy lớn nổi tiếng quốc tế, phá hủy một số công xưởng cùng kho chứa chất có hại, không hề ngừng nghỉ mà quay về nước, còn chưa kịp thở thì mén xú nguy hiểm tính mạng, đến tận lúc này, mới có thể chân chính mà thông thả.

Lôi Hồng Phi cười gật đầu, cùng hán chậm rãi đi dọc con đường. Tỉnh thoảng có vài chiến sĩ ra ngoài tập thể dục buổi sáng xếp thành hàng đi ngang qua hai người họ, tiếng bước chân chính tề mang theo sự nhanh nhẹn dũng mãnh. Nhìn thấy hai vị thủ trưởng, liền có vài quan quân chỉ huy đang dẫn đội tập, mọi người cùng nhau gọi “Chào thủ trưởng!”. Lôi Hồng Phi liền cười khoát khoát tay, Lâm Tĩnh cũng gật đầu chào,

nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng.

Lâm Tĩnh ở bên ngoài luôn luôn bắt đầu ngôn ngữ, khuôn mặt tuần duật bình thường luôn nghiêm nghị, tản ra khí lạnh liệt, cách xa người khác. Kỳ thực Ninh Giác Phi trì quân cực nghiêm, tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng sát phạt quyết đoán, thưởng phạt rõ ràng, rất mang phong cách của đại tướng, nhưng khi hắn ở trước mặt Lôi Hồng Phi thì luôn hỉ hả, nhưng lúc chọc ghẹo Lâm Tĩnh cũng phải có chút kiêng dè. Chỉ có khi ở bên cạnh Lôi Hồng Phi, sự băng lãnh bình thường của Lâm Tĩnh mới dần dần bị cái người luôn nhiệt tình như hỏa này làm tan chảy, dần dần có chút ấm áp, khiến đồng sự cùng thuộc hạ của hắn cũng không còn sợ hãi như trước nữa.

Cứ một đội rồi một đội dần dần chạy ngang qua, lục tục đi xa. Chỉ có, bộ tư lệnh to như vậy tương đối giống như quân doanh, mang khí thế ngất trời.

Hai người họ thông thả đi bộ, ánh sáng mặt trời buổi sớm mai xuyên qua tán lá cây rậm rạp, từng tia sáng lẻ loi không ngừng đảo quanh dáng người cao ngất của bọn họ, thỉnh thoảng chiếu qua mắt của bọn họ, tản ra ánh sáng rực rỡ, càng mang đậm ý tứ hàm xúc yên tĩnh.

Đi bộ trong đại viện 2 vòng, Lôi Hồng Phi đưa tay nhìn đồng hồ của mình 1 chút, quay đầu nói với Lâm Tĩnh: “Về ăn điểm tâm thôi, hiện tại làm chắc không kịp rồi, cậu về nhà chờ tôi trước đi, tôi đi căn tin mua đồ ăn về.”

Lâm Tĩnh mỉm cười, “Hôm nay tôi không có đi làm, không cần gấp, anh cứ vào căn tin ăn rồi đi làm đi, tôi về trước.”

“Được.” Lôi Hồng Phi thuận lợi lấy ra một chuỗi chìa khóa đi cho hắn. “Cậu cầm đi. Trưa tôi không có về ăn, tối nay nếu phải tăng ca, lúc đó tôi sẽ gọi cho cậu.”

“Được.” Lâm Tĩnh đưa tay tiếp nhận chìa khóa, xoay người đi về hướng cửa nhà Lôi Hồng Phi.

Có mấy người quan quân xa xa đang đi tới căn tin, thấy Lôi Hồng Phi đi tới, liền thả chậm bước chân, cười hỏi: “Sếp, nghe nói Lâm tham mưu trưởng bị bệnh rồi, hiện tại thế nào rồi? Có ổn hơn không?”

“Khá hơn rồi.” Lôi Hồng Phi hòa ái dễ gần trả lời. “Bác sĩ nói cần phải nghỉ ngơi nhiều, hai ngày nữa sẽ đi làm lại.”

Mấy người quan quân liên tục gật đầu: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Lôi Hồng Phi bình thường luôn luôn bình dị gần gũi, đi vào liền cùng vài quan quân ngồi xuống chung 1 bàn, uống chút sữa bò, ăn bánh bao, màn thầu, rồi thêm hai trứng gà luộc, lúc này mới quay trở lại, thay đổi quân trang, ra cửa đi làm.

Xe của y vừa ra khỏi cửa chính, Ninh Giác Phi liền đẩy cửa phòng làm việc của mình, ngồi ở sau bàn bắt

đầu làm việc. Hấn mở hộp mail làm việc, ngay đầu là một mail không có quan hệ gì với công việc cả, chủ đề là “Scandal nổi tiếng nhất định phải xem trong năm nay”. Hấn nhú nhú mày, mở mail ra nhìn sơ qua 1 chút, nhất thời cười ra tiếng.

Hấn suy nghĩ một chút, đem mấy cái bài post kia đều download cất giữ lại, sau đó viết một bài đăng với từ ngữ nghiêm khắc gửi cho toàn bộ mỗi người trong bộ tư lệnh: “Ai post bài này lên forum vậy? Không có căn cứ! Không làm việc đàng hoàng! Không kính trọng cấp trên! Tiết lộ cơ mật! Toàn bộ tháo xuống cho tôi, nếu tôi truy ra, lột hết da của người đó xuống!”

Quan quân các bộ môn đều lục tục đi làm rồi, chuyện đầu tiên làm chính là mở hộp mail của mình kiểm tra mail. Toàn bộ văn phòng đều rất an tĩnh, nửa tiếng sau, mấy cái bài post đứng đầu gây chấn động trên forum trong suốt thời gian qua đều biến mất không thấy chút tăm hơi.

58. Chương 57

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh nghỉ ngơi một ngày đêm liền đi làm trở lại. Hấn không có gì thay đổi, thế nhưng cảm giác cấp dưới của mình lại có không ít thay đổi, tuy rằng trước đây cũng là kỷ luật nghiêm minh, nhưng hiện tại lại dường như càng thêm nỗ lực hơn, hấn chỉ cần dặn 1 câu, lập tức có người chạy ngay đi làm. Trước đây hấn như diêm vương mặt lạnh vậy, khiến người trong các bộ môn khác tránh được thì tránh, cố gắng ít chạy tới bộ tham mưu, tránh trực tiếp tiếp xúc với hấn, hiện tại hấn vẫn mặt lạnh như băng, nhưng người phía sau cứ không ngừng mà chạy tới trước mặt hấn, tuy rằng ở trước mặt hấn vẫn quy củ, nhưng không còn sợ hãi hấn như lúc trước nữa.

Hấn suy nghĩ một hồi, vẫn không nắm được trọng điểm, lúc tan tầm chạy về chỗ Lôi Hồng Phi, vừa cùng ăn vừa nói đến việc này, sau đó nghi hoặc hỏi: “Anh nói rốt cục là có chuyện gì xảy ra vậy? Người trong bộ tư lệnh chúng tôi dường như có sự thay đổi không nhỏ đó nha, cũng giống như Giác Phi vậy đó.”

“Thật à?” Lôi Hồng Phi có chút vô cùng kinh ngạc, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, liền hào hiệp nói: “Tôi không nghĩ ra được lý do gì, nếu không hỏi Giác Phi thử xem.”

Hai người cơm nước xong, gọi điện thoại cho Ninh Giác Phi, Lôi Hồng Phi liền hỏi thẳng: “Mấy ngày qua cậu làm gì vậy?”

Ninh Giác Phi lại càng hoảng sợ, thiếu chút nữa đã đem cái chuyện tào lao kia nói ra rồi, may là tố chất tâm lý của hấn khá mạnh, hấn mang vẻ mặt nghiêm túc, rất đứng đắn mà nói: “Không có làm gì hết á, chỉ là đi làm thì làm việc, tan tầm thì về nhà cùng vợ thôi.”

Lôi Hồng Phi hồ nghi nhìn hắn, cảm giác sự đứng đắn này của hắn có chút thái quá: “Sao tôi có cảm giác thuộc hạ của cậu dạo gần đây có chút lén lút nhỉ?”

“Có hả?” Ninh Giác Phi vô cùng kinh ngạc. “Là gì thế? Lén lút thế nào?”

Lôi Hồng Phi nhất thời nghẹn lời, quay đầu nhìn Lâm Tĩnh. “Cậu nói đi, ai đang lén lút?”

Lâm Tĩnh bị cuộc nói chuyện của hai người họ khiến cho bản thân không biết nên khóc hay nên cười, chỉnh lý tâm tình 1 chút, tổng kết nói: “Cũng không tính là lén lút, chỉ là đột nhiên tôi phát hiện, mấy thằng nhóc trong bộ môn mình dường như không còn sợ tôi nữa, cho nên muốn hỏi cậu 1 chút, rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Chắc không thể nào có khả năng tôi vừa bệnh hai ngày đã khiến cho uy tín hoàn toàn biến mất đó chứ ha?”

“Sao có chuyện này được chứ?” Ninh Giác Phi nhảy dựng lên. “Anh chính là Dã Lang đại danh鼎鼎 đó nha, từ khi tôi bắt đầu nhập ngũ, thì ai ai cũng đã sợ anh rồi, chỉ bắt quá tôi hung hăng dạy dỗ bọn nó, muốn bọn họ khắc phục tâm lý sợ hãi, tích cực công tác, cho nên bọn nó mới bắt đầu nỗ lực đó.”

“Thật?” Lâm Tĩnh hoàn toàn không tin. “Bọn họ sợ tôi lâu như thế, cậu chỉ dạy có mấy câu đã khiến cho bọn họ không còn sợ nữa? Thần kỳ như vậy sao? Vậy cậu dạy họ thế nào vậy? Nói tôi nghe một chút, để tôi học tập 1 chút.”

Ninh Giác Phi ho hai tiếng, cười haha, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Tôi đã liên hệ với Vệ đại ca rồi. Anh ấy đồng ý cuối tuần này sẽ tới, trước tiên giúp cho hai anh lắp đặt hệ thống giám sát sinh mạng báo nguy, cuối tuần này hai anh nên ở nhà, đừng có chạy ra ngoài đó.”

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi biết miệng chó không thể khạc ra ngà voi của hắn rồi, đã không chịu nói thì có hỏi gì cũng vô dụng thôi, liền không tiếp tục hỏi nữa, mà đem toàn lực chú ý của mình dời tới hệ thống mới sắp lắp đặt.

Lôi Hồng Phi hỏi vài câu, Ninh Giác Phi cũng không quen thuộc lắm với loại công nghệ mới này, nên rất nhanh không thể tiếp chiêu được nữa, nhin không được oán giận, “Mắc gì em phải nói mấy chuyện này chứ? Chẳng phải các anh rất thân với Vệ đại ca hay sao, trực tiếp tìm ảnh hỏi đi. Kỳ thực ảnh tới đây để lắp đặt hệ thống, khẳng định cũng phải nói cho hai anh biết cách dùng mà, cần gì giờ hỏi nhiều như vậy?”

“Thằng nhóc thối, càng lúc càng có gan rồi ha? Tôi thấy chính là cậu thiếu bị đòn lắm rồi đó.” Lôi Hồng Phi cười mắng, “Cuối tuần này bỏ qua đi, tìm mấy tuần khác, chúng ta luyện một trận đi, đánh cho cậu đã ghiền.”

Ánh mắt của Ninh Giác Phi sáng lên: “Được, em thích đó nha.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha cúp máy, sẵn tiện kéo Lâm Tĩnh ra ngoài tản bộ, cười tủm tỉm mà an ủi hắn, “Cậu đừng có quản bọn họ có cổ quái hay không nữa, dù sao nỗ lực làm việc cũng là một chuyện tốt mà, còn chuyện bọn họ có sợ cậu hay không, cũng không cần phải truy vấn nữa.”

Lâm Tĩnh gật đầu, “Tôi cũng không muốn truy vấn, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái thôi.”

“Vậy thì có gì mà kỳ quái? Cậu trực tiếp tìm từng người bọn họ mà thẩm vấn, có gì mà không hỏi ra được?”
Lôi Hồng Phi dừng cảm mà nói. “Tôi rất muốn xem, ai dám bịa chuyện hoặc giấu diếm trước mặt cậu chứ?”

Lâm Tĩnh bị y nói đùa khiến cho bật cười: “Bọn họ không còn sợ hãi rụt rè nữa, hợp tác cũng có lợi hơn, cũng không có gì không tốt, tôi đi thẩm vấn vụ này làm gì? Hiện tại công việc cũng khá bận rồi, tôi cũng không muốn tốn sức đi lo mấy chuyện này.”

Vừa mới nói mấy câu, thì có mấy quan quân cấp trung hạ chạy tới trước mặt họ, vừa thấy họ liền nhanh chân chạy tới, dừng trước mặt họ, nghiêm chào.

Hai người mặc thường phục, nên không có đáp lễ, chỉ là khoát tay, Lôi Hồng Phi thuận miệng hỏi: “Đi đây vậy?”

Có một quan quân lớn tiếng trả lời: “Báo cáo sếp, chúng tôi đi đánh bóng rổ.”

Người quan quân to gan dám nhìn thẳng vào Lâm Tĩnh, cố gắng thả lỏng tinh thần, nhiệt tình đề nghị: “Sếp, tới đó giúp chúng tôi tăng uy nhanh đi.”

Mấy quan quân khác lập tức nói cùng: “Đúng vậy, tham tọa, hôm nay bộ tham mưu chúng ta, liên đội với bộ tác chiến để đấu với liên đội của bộ hậu cần cùng bộ bảo vệ đó, anh đi giúp chúng tôi tăng lực lượng đi.”

“Hả?” Lâm Tĩnh có hứng thú. “Được, đi xem đi.”

Lôi Hồng Phi vốn chính là dạng tính tình ham vui, tất nhiên càng hăng hái, lập tức đi cùng bọn họ tới sân vận động ở sân sau.

Trong khu gia đình cùng khu làm việc có một khu vận động, có sân bóng rổ, sân bóng chuyền cùng sân đá banh, còn có một số thiết bị tập thể hình, dù là người nhà của quan quân hay chính họ cũng có thể tới đây vận động tập thể hình, vừa tiện lại an toàn, các quân nhân trong bộ tư lệnh ngoại trừ huấn luyện hằng ngày ra, cũng có khi ở đây tự mình tổ chức một số trận đấu, vừa rèn đúc thân thể lại tăng cường sự đoàn kết, bình thường các sếp các bộ môn cũng sẽ tham gia, trong mấy cuộc thi đấu thông thường cũng ẩn chứa sự hiếu thắng tàn ẩn, muốn áp đảo đối phương.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đến sân bóng rổ, thì đã bắt đầu vào trận rồi, có rất nhiều khán giả, quân nhân cùng người nhà đứng cùng 1 chỗ, tươi cười rạng rỡ mà ủng hộ cho đội của mình, nhất thời cả sân âm ỉ vô cùng.

Ninh Giác Phi đang ôm con trai, cùng vợ mình đứng ngoài sân mà xem, các quan quân cơ linh đã chạy tới báo cáo với hắn trước rồi, hắn nhìn lại, liền thấy Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh sóng vai đi tới, tuy chỉ có hai

người, nhưng khí thế đủ áp đảo hơn cả trăm người ở đây. Hấn mang khuôn mặt đầy nét cười mà bước tới, nói với đứa con trai nửa tuổi của mình nói: “Gọi bác Hồ, bác Lang đi con!”

Con của hấn vẫn chưa nói được, chỉ vươn ra đôi bàn tay bé nhỏ mà quơ quơ, bập bẹ vài âm a a. Đứa nhỏ mi thanh mục tú, vẻ mặt thông minh sáng lạng, nhìn nhìn hai vị bá bá trước mặt mình, liền nhanh chóng chuẩn xác mà nhào thẳng vào trong lòng Lâm Tĩnh. Hấn mỉm cười, tiếp lấy đứa bé, thuận lợi ôm lấy.

Ninh Giác Phi bất ngờ không phòng bị, không kịp cản lại, liền vươn ra một tay đỡ. Lâm Tĩnh mỉm cười tiếp lấy đứa nhỏ, ôm lấy vào lòng. Đứa nhỏ càng thêm vui vẻ, hai cánh tay càng ôm chặt lấy cổ hấn, càng thêm cọ cọ vào lòng hấn.

Lôi Hồng Phi yêu thích võ võ lưng bé một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía sân bóng, hăng hái hỏi: “Tình hình sao rồi?”

“Sức chiến đấu của bộ tham mưu cùng bộ tác chiến có chút yếu, hiện tại tạm thời bị dẫn trước rồi.” Ninh Giác Phi cười nói. “Dù sao mỗi ngày đều chỉ ngồi văn phòng, có đôi khi phải tăng ca đến muộn, huấn luyện cũng thiếu hơn bình thường, các mặt về thể lực đều không thể chống nổi mấy chiến sĩ bên bộ bảo vệ rồi.”

Lôi Hồng Phi còn không có hé răng, Lâm Tĩnh vùng xung quanh lông mày nhíu lại. “Sao lại thế được? Nếu lỡ một ngày lâm trận, bộ tham mưu cùng bộ tác chiến đều phải ra tiền tuyến hết, gần đây bọn họ tương đối thư giãn, yêu cầu không còn nghiêm nữa, thảo nào cũng không còn sợ tôi nữa, đó không phải chuyện tốt.” Nói xong lời cuối cùng, hấn lạnh lùng hừ 1 tiếng.

Đứa nhỏ cảm nhận được tâm tình hấn biến hóa, liền ngồi thẳng dậy nhìn hấn, vươn ra đôi bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng sờ khuôn mặt hấn. Lâm Tĩnh nhìn đứa nhỏ, sắc mặt liền trở nên nhu hòa, cười cười cùng bé. Bé kia lập tức vui vẻ, cũng liền mở ra cái miệng chưa mọc răng, vui vẻ cười ra tiếng.

Ninh Giác Phi ý bảo vợ mình đứng bên cạnh tiến lên ôm lấy con, sau đó nói với Lâm Tĩnh: “Chỉnh đốn kỷ luật là chuyện nên làm, sau đó chúng ta thương lượng lại vậy, anh cũng không cần tức giận. Sao nào? Có muốn ra sân hoạt động chút không? Anh là tham mưu trưởng, thêm vào bộ tham mưu là chuyện đương nhiên rồi, thế nhưng, tôi cũng muốn đấu với anh 1 trận, chỉ sợ nếu không bộ hậu cần nhất định sẽ nháo lên cho coi.”

Lôi Hồng Phi dục dục dục thí: “Nếu vậy cũng không thể quá bắt công được, cậu đến bảo vệ cho bộ bên đó, tôi cùng lão Lâm vào bộ tham mưu bên này, chúng ta đấu trận đối kháng. Bệnh của lão Lâm vừa bớt, cũng không thể vận động mạnh lâu được, chơi nửa trận thôi.”

Ninh Giác Phi suy nghĩ một chút, chung quy cũng không thể mất đi cơ hội tốt này, liền đưa ra kiến nghị: “Em thấy hay là vậy, để bộ tác chiến về với bộ bảo vệ, bộ hậu cần đi, anh xem đi, bộ trưởng Hàn cũng ở đó rồi, thẳng quý đó cáo già lắm, để hấn chỉ huy bên đó, cũng không tính là không công bằng rồi. Còn em với các anh chung 1 đội, hơn nữa hai người là tham mưu, một mình đấu liên đội ba bộ bọn họ.”

Lôi Hồng Phi hưng phấn mà vỗ tay: “Được, cứ thế đi.”

Ninh Giác Phi lập tức chui qua đoàn người, kêu trọng tài tạm dừng trận đấu, sau đó kêu Hàn bộ trưởng bên bộ tác chiến cùng đội viên hai bên lại, nói chuyện ba vị tướng quân trẻ tuổi bọn họ muốn ra sân, nhất thời khiến cả sân đầy tiếng hoan hô. Bộ tham mưu tất nhiên cầu còn không được nữa là, bộ tác chiến, bộ hậu cần, bộ bảo vệ cũng chỉ xoa tay, nhất định phải cho ba vị sếp lớn của bọn họ ném thử lợi hại mới được.

Bọn Lôi Hồng Phi không đi thay đồ, hoặc thay giày chơi bóng, mà mặc luôn đồ thường trên người cùng giày da mà ra sân. Giày này thì làm sao mà chạy được, bình thường bọn họ cũng đã từng luyện qua rồi, nếu như gặp phải tình huống khẩn cấp đều có thể xông ra. Vài người nhanh chóng phân công, Ninh Giác Phi bên quân tiến công (làm tiền đạo), Lâm Tĩnh hậu vệ, Lôi Hồng Phi người cao sức lớn, tất nhiên là được chọn làm trung vệ, thêm hai người làm thành một tiền đạo và một hậu vệ nữa. Lâm Tĩnh nói chiến thuật ra một chút, sau đó đi ra sân.

Ngày mùa hè, dù đã 7h tối, màn đêm vẫn chưa hạ xuống, chỉ có hoàng hôn rải dài, nhưng vẫn không đủ sáng. Bộ hậu cần lập tức cho người đi mở đèn trên sân bóng, chiếu sáng cả sân bóng. Mấy khán giả ở ngoài sân bóng thấy ba sếp lớn của mình vào sân, ai cũng tinh thần đại chấn, người người hưng phấn không ngừng, trong khu nhà ở cũng không có ít người nhận được điện thoại gọi, đều chạy tới xem. Trong lúc nhất thời bầu không khí tăng vọt, náo nhiệt phi phàm.

Cùng với đối phương đứng vào vị trí xong, trọng tài thổi còi, sau đó nâng bóng lên cao.

Lôi Hồng Phi nhảy lên giành bóng trước, đánh bóng qua 1 bên. Lâm Tĩnh vững vàng tiếp được, một động tác gài mà lập tức lướt qua đội viên phòng thủ, đập bóng tiến nhanh về phía trước. Hai đội viên bên đối phương lập tức tiến lên chặn bóng, hấn lập tức chuyển bóng sang cho Ninh Giác Phi đang ở bên kia sân. Lúc này Lôi Hồng Phi đã đột phá một con đường, Ninh Giác Phi lập tức truyền bóng cho y. Đối phương đã có phòng bị, liền nhảy lên chặn lại đường ném bóng của Lôi Hồng Phi. Lôi Hồng Phi ở trong không trung dừng lại chốc lát, lại chuyển bóng tới cho Lâm Tĩnh đang đứng ở vị trí mấu chốt. Vị trí này hầu như là một góc cơ linh, nhưng Lâm Tĩnh không di động, mà không chút hoang mang từ đó nhảy lên lấy đà, vững vàng ném rổ.

Bóng rổ trên không trung đi một đường cung, chuẩn xác rơi vào giỏ.

Khán giả chung quanh lớn tiếng kêu “Đẹp!” Tiếng vỗ tay như sấm.

Lôi Hồng Phi hài lòng chạy tới, đập tay cùng Lâm Tĩnh 1 cái, sau đó xoay người chạy về phía sân ở sau.

59. Chương 58

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Từ sau trận bóng rổ đó, Lâm Tĩnh đã khôi phục lại tính cách cứng nhắc nghiêm khắc lạnh lùng của mình, tất cả mọi người trong bộ tham mưu đều bị hung hăng mà huấn luyện lại một lần. Những người trong tham mưu vốn dĩ đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng ra, thể nhưng từ sau khi được điều đến bộ tư lệnh đảm nhiệm văn chức một thời gian dài, khiến thời gian huấn luyện cũng rút ngắn đi, có người thẳng thắn bỏ luôn. Lâm Tĩnh thao luyện một đợt như thế, nhất thời khiến cả người bọn họ như bị rã rời, nhưng không ai dám kêu khổ, lúc bình thường làm việc cũng không dám cợt nhả nữa, toàn bộ đều nghiêm túc đặc biệt, cái bầu không khí mà hồi đầu khiến Lâm Tĩnh cảm thấy có chút quý dị cũng biến mất.

Chiều thứ 6, Vệ Thiên Vũ chủ động gọi điện thoại cho Lôi Hồng Phi, hẹn thời gian vào chủ nhật ghé qua nhà y. Lôi Hồng Phi về đến nhà nói cho Lâm Tĩnh nghe, kêu hắn chuẩn bị 1 chút.

Tuy rằng Lâm Tĩnh đã khôi phục khỏe mạnh, nhưng Lôi Hồng Phi vẫn lo lắng, muốn hắn tiếp tục ở lại nhà của mình, buổi tối càng kiên trì ngủ chung trên một cái giường, chỉ sợ bệnh tình Lâm Tĩnh vạn nhất có chuyện bất trắc gì, xảy ra chuyện bất ngờ. Tuy rằng Lâm Tĩnh nghĩ bản thân mình đã ổn hơn rất nhiều, không cần như bị dính bệnh dịch như thế, nhưng dù sao cũng là người thức thời, ở đâu cũng được, cũng tiếp nhận thành ý của y.

Sáng sớm cuối tuần, Vệ Thiên Vũ chạy tới, vệ binh gọi điện thoại xin chỉ thị của Lôi Hồng Phi xong, liền mở cửa cho anh. Vệ Thiên Vũ trước đây đã từng tới rồi, cũng biết nhà của Lôi Hồng Phi ở đâu, nên trực tiếp lái xe tới dừng ngay trước cửa. Lôi Hồng Phi mở cửa nhà, mỉm cười đưa anh vào tận trong nhà. Lâm Tĩnh đang ở nhà bếp, nghe thấy tiếng hỏi chuyện nên đi ra, cười bắt chuyện.

Vệ Thiên Vũ gầy đi rất nhiều, quần áo trên người có chút rộng, nhưng bước chân đi lại vững vàng, càng khiến cho anh thêm phiêu dật. Anh đưa ánh mắt nhìn hai người cực kỳ hài hòa trước mắt, không khỏi mỉm cười, thân thiết hỏi: “Nghe nói Lâm tướng quân mấy ngày hôm trước bị bệnh nặng, hiện tại thế nào rồi?”

“Sớm khỏe rồi.” Lâm Tĩnh rót cho anh ly trà rồi bưng ra. “Sao lại khách khí như thế? Đừng có gọi tướng quân, trực tiếp gọi tên đi.”

Lôi Hồng Phi quan sát anh 1 chút, có chút do dự, nhện không được hỏi: “Anh có gặp Tử Hàn chưa? Có gặp tụi nhỏ chưa?”

Vệ Thiên Vũ giật mình một chút, hít sâu 1 hơi, nỗ lực duy trì nét mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Lúc em ấy đưa tụi nhỏ đi ra khỏi Mai Uyển có nói với chúng tôi rằng chúng tôi không nên ép buộc em ấy, cậu cùng em ấy lớn lên từ nhỏ với nhau, có khi nào nghe em ấy nói như thế chưa? Lần này em ấy thật sự thương tâm, dù cho tôi có dùng một vạn từ “Xin lỗi” cũng không thể biểu đạt được sự áy náy trong lòng tôi, cho nên ... tôi cũng không muốn vi phạm vào tâm ý của em ấy.”

Lôi Hồng Phi cũng không biết Lăng Tử Hàn lúc đó khi rời nhà có nói qua câu nói đó, trong lòng liền trầm xuống. Từ nhỏ đến lớn, dù cho Lăng Tử Hàn gặp phải chuyện gì đều cũng rất bình tĩnh, cho dù có người làm tổn thương cậu, thì cậu cũng đều đạm nhiên, chưa bao giờ nói câu nào quá mức, lần này lại có thể nói ra câu nói “Đừng ép buộc em”, có thể thấy rõ được cậu thật sự thương tâm rồi, chuyện của cậu cùng Vệ Thiên Vũ chỉ sợ không thể bằng ngày một ngày hai mà có thể giải quyết được.

Y cùng Lâm Tĩnh đều trầm mặc. Nhưng Vệ Thiên Vũ điều chỉnh tốt tâm tình, vừa uống trà vừa quan sát

kết cấu căn nhà, lại hỏi thói quen sinh hoạt bình thường của hai người họ, sau đó đứng dậy nói: “Tôi đi làm việc đây, các cậu không cần đi theo tôi, có gì thì tôi sẽ nói cho các cậu nghe sau.”

Lôi Hồng Phi vốn định đi theo hỗ trợ, nghe anh nói như thế, cũng không kiên trì nữa, liền thân thiết cười nói: “Được, vậy anh cứ tự nhiên nha, coi đây là nhà của anh đi, muốn làm sao thì làm.”

Vệ Thiên Vũ mỉm cười gật đầu, đứng dậy lên lầu, cẩn thận nghiên cứu từng góc lầu trên lầu dưới, sau đó đi ra ngoài lấy thùng dụng cụ cùng một cái valy chứa thiết bị lắp đặt trên xe mình xuống, vào nhà bắt đầu lắp ráp.

Thấy anh bắt đầu bận bù đầu, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cũng không thể nào ngồi nhìn được nữa, đều đến giúp anh nâng thang, đưa dụng cụ, Vệ Thiên Vũ cũng không chối từ, vừa bắt đầu lắp ốc vít để đặt thiết bị cảm ứng vừa giải thích các tác dụng của các thiết bị này.

Anh đều sử dụng dạng lắp đặt hệ thống không dây, không cần hệ thống dây điện, ở bốn phía tường lắp đặt một số thiết bị xong, phạm vi quản chế bao trụ từng góc, trong đó có trình tự máy vi tính do chính anh viết ra, khởi động xong thì lập tức chuyển tư liệu phân biệt sinh vật của Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh vào, cứ thế, hệ thống cũng chỉ quản chế sinh mạng của hai người bọn họ, kiểm tra triệu chứng bệnh tật, sẽ không xâm phạm vào tư ẩn của các người khác, nếu một ngày phát hiện sinh mạng bọn họ gặp nguy hiểm, thì hệ thốn sẽ tự động thông báo đến cho nhân viên được chỉ định của bọn họ, ví dụ như Lôi Chấn, Ninh Giác Phi, Đồng Duyệt.

Bọn họ không hề bảo rằng để Lăng Tử Hàn vào danh sách nhân viên hàng đầu được thông báo khi có tình huống khẩn cấp, thứ nhất vừa tôn trọng tình cảm của Vệ Thiên Vũ, thứ hai là không muốn Lăng Tử Hàn lo lắng. Vệ Thiên Vũ vô cùng kinh ngạc, lập tức hiểu được ý của bọn họ, trong lòng thấy rất vui vẻ.

Anh lắp đặt hệ thống xong, nghiêm túc điều chỉnh thử, sau đó tiếp tục nói cho hai người họ biết cách mở chốt cùng điều chỉnh công năng như thế nào, chờ bọn họ hiểu rõ rồi, liền qua nhà Lâm Tĩnh tiếp tục công việc.

Lâm Tĩnh đã nhiều ngày chưa tới nhà mình rồi, lúc này đưa tay vớ vớ vào trong túi quần, mới nhớ ra chìa khóa nhà mình còn bỏ ở trong nhà, không có mang ra, nên cất cao giọng: “Lão Lôi, đưa chìa khóa nhà tôi qua đây.”

Vệ Thiên Vũ làm xong rồi, khiến ở trên mặt đất trong phòng khách cùng mấy chỗ trên tường có chút bụi. Trước đây Lôi Hồng Phi hoàn toàn không thêm để ý, nhưng Lâm Tĩnh lại bị bệnh khiết phích, chịu không nổi sự dơ bẩn, nên y không có qua bên đó cùng hắn, mà ở lại nhà mình tìm đồ lau nhà, chuẩn bị lau sạch nhà lại. Nghe tiếng gọi của Lâm Tĩnh, y lập tức bỏ qua đồ trong tay mình, cầm chìa khóa chạy ra cửa, tới chỗ họ.

Lâm Tĩnh từ trên tay y tiếp nhận cái chìa khóa, mở cửa phòng. Động tác cùng thân tình của hai người họ đều rất tự nhiên, tựa như vốn dĩ đã như thế, khiến Vệ Thiên Vũ trong sự bất ngờ cũng có chút ách nhiên thất tiểu.

Mở cửa, Vệ Thiên Vũ đi vào, nhất thời buồn cười: “Nhà của cậu khá giống nhà của Hồng Phi nha, ngay cả phong cách gia cụ cùng vị trí đặt cũng không khác biệt lắm.”

“Thật à?” Lâm Tĩnh vẫn không chú ý, lúc này thấy anh nói thế, mới nhìn kỹ lại phòng khách nhà mình, cũng có cùng cảm giác đó, không khỏi nụ cười, “Vốn dĩ tôi hay dùng đồ bằng thủy tinh, thế nhưng bị lão Lôi đập nát bấy hết rồi, nên liền đổi thành chất liệu rắn, để chống lại sự giày vò của y.”

Lôi Hồng Phi ở một bên đắc ý cười, “Đồ thủy tinh xác thực khiến cho người khác cảm giác không được tự nhiên lắm, sống mà như thế sao được? Cậu dùng bàn trà bằng thủy tinh, tôi uống một chén trà cũng phải vô cùng cẩn thận, ngay cả cái ly cũng không dám đặt mạnh, thật phiền.”

Vệ Thiên Vũ cười ra tiếng: “Nói cũng có lý, tôi cũng không thích mấy đồ vật bằng thủy tinh, trong cuộc sống hằng ngày hay sử dụng những đồ vật mang thiên hướng mềm mại tinh tế, cũng có chút khác với các cậu. Các cậu là quân nhân, thiên về động, cứng, nặng, còn tôi thì tương đối chú trọng hưởng thụ hơn.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đã từng đến qua Mai Uyển cùng Long Quan, đều biết rõ đồ dùng hằng ngày cùng sinh hoạt đều lựa chọn dạng đồ mềm mại đều là vì Lăng Tử Hàn, sợ cậu té, sợ thân thể đau ốm của cậu không chịu nổi mấy đồ vật thô ráp cứng rắn, hiện tại thấy anh nói chuyện khá hời hợt, không hề đề cập gì tới sự lo lắng hết lòng của anh đối với Lăng Tử Hàn, đều rất cảm động, cũng vì anh mà cảm thấy đau lòng.

Nhìn anh ngồi chồm hổm dưới mặt sàn mở thùng dụng cụ, nghiêm túc lấy hai thanh cờ lê nhỏ, công cụ lắp ráp phù hợp, Lôi Hồng Phi bỗng nhiên xung động, nhẹn không được thốt ra: “Hai đứa nhỏ quả thật giống y chang anh đó nha, còn nhỏ đã bắt đầu hứng thú với máy móc rồi, thích nhất chính là tháo đồ trong nhà ra đó.”

Động tác trên tay Vệ Thiên Vũ dừng lại. Anh cúi đầu, trầm mặc một hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Thật à? Thích tháo đồ đạc à?”

60. Chương 59

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tụi nhỏ khi bị Lăng Tử Hàn mang về Long Quan còn chưa tới 2 tuổi, trước kia thì thường ở cùng cha mẹ của Vệ Thiên Vũ, bình thường cũng không thường gặp mặt anh lắm, anh căn bản cũng không cố dạy tụi nhỏ cái gì, hai đứa nhỏ sao lại có cùng sở thích với mình được cơ chứ? Anh cố gắng nhớ lại những lúc anh về nhà cha mẹ để thăm hai đứa nhỏ, bên môi dần hiện nét cười.

Cha mẹ anh tuổi tác đã cao, lại không muốn mời nhân viên tới chăm sóc mình, nên mỗi lần anh về nhà,

đều cố gắng kiểm tra từ trên xuống dưới toàn bộ nhà một lần, các thiết bị điện cần phải sửa chữa càng tuyệt đối không bỏ qua. Hai đứa nhỏ còn quá nhỏ, thường thường nằm trong nôi mà ngủ, anh sẽ đẩy xe ra để bên cạnh mình, sau đó bắt đầu an tĩnh mở mấy cái thiết bị đó ra, cẩn thận kiểm tra rồi sửa chữa. Có đôi khi bận rộn xong rồi, quay đầu nhìn, sẽ phát hiện hai đứa nhỏ đã tỉnh, đôi mắt trong suốt sáng bừng nhìn chăm chăm vào tay anh, lại không biết là chúng muốn cái gì. Khi đó anh luôn nghĩ hai đứa nhỏ trong lòng đều biết rõ ràng mọi thứ, chỉ là không thể dùng lời để diễn tả, sau đó suy ngẫm lại, không khỏi ách nhiên thất tiểu, cũng cảm thấy có lẽ bản thân suy nghĩ nhiều, sao lại có thể thần kỳ như thế? Không nghĩ tới, hai đứa nhỏ quả thực đã bị mình tiêm nhiễm rồi, dĩ nhiên lại cảm thấy hứng thú với máy móc như thế.

Anh cứ ngỡ ngạc mà thần người ra như thế, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tinh liếc nhau, đều thấy không đành lòng.

Vụ sinh hai đứa nhỏ mà Lăng Tử Hàn cứ thế trách hờn Vệ Thiên Vũ, một là giận chó đánh mèo, hai là do thương tâm, Lôi Hồng Phi đã tự mình trải qua việc khi còn nhỏ nghe nói việc Lăng Tử Hàn tang mẫu, nhưng vẫn giúp đỡ Lăng Nghị giấu diếm mấy năm trời, vì vậy rất hiểu được tâm tình của Lăng Tử Hàn. Tuy rằng tất cả mọi người đều khuyên giải, nhưng khúc mắc trong lòng Lăng Tử Hàn chỉ sợ không dễ cởi bỏ như thế.

Suy nghĩ 1 hồi, y nhện không được thở dài, không biết nên thoải mái Vệ Thiên Vũ như thế nào mới ổn.

Nghe tiếng thở dài của y, Vệ Thiên Vũ phục hồi tinh thần lại, nhìn hai người họ, kết thúc công việc, thu dọn xong công vụ, sau đó bình tĩnh mà nói: “Tôi trở về sẽ làm hai bộ công cụ cho hai đứa nhỏ, phiên hai cậu khi có thời gian ghé qua thăm tụi nhỏ thì mang qua đưa cho nó luôn, được không?”

“Không có vấn đề gì,” Lôi Hồng Phi nhận trách nhiệm, lại thân thiết hỏi. “Có muốn tôi đưa hai đứa nhỏ ra cho anh gặp không?”

Vệ Thiên Vũ lắc đầu, “Không cần, không có chuyện gì giấu qua được Tử Hàn đâu, tôi không muốn khiến em ấy không vui.”

Lôi Hồng Phi thật sự là có chút không chịu nổi, không nói hai lời, liền xoay người nhấn số gọi tới điện thoại trong nhà Lăng Tử Hàn. người tiếp máy là bảo mẫu, Lôi Hồng Phi hỏi bà: “Tử Hàn đâu? Có nhà không?”

Bảo mẫu kia nói: “Lăng tiên sinh ra ngoài rồi, nói là khoảng một tiếng nữa sẽ trở lại, hiện tại cũng đã hơn 20 phút rồi, có khả năng nửa tiếng sau sẽ trở lại.”

“À.” Lôi Hồng Phi tinh thần rung lên. “Vậy hai đứa nhỏ tới tiếp máy đi.”

Bảo mẫu đáp ứng, liền mở màn hình lên, hai anh em Tiêu Diêu lập tức vui vẻ mà xuất hiện trên màn hình, trăm miệng một lời hỏi: “Bác Hồ, sao không tới chơi cùng tụi con?”

Lâm Tinh liền kéo lấy Vệ Thiên Vũ, đẩy anh lên bên cạnh Lôi Hồng Phi, cười hì hì nói: “Bác cùng bác Hồ ngày mai sẽ tới gặp tụi con.”

Hai đứa nhỏ vừa thấy Vệ Thiên Vũ, con mắt sáng trông suốt hẳn ra, lớn tiếng kêu: “Cha, cha cũng tới à?”

Vệ Thiên Vũ mỉm cười, dịu dàng nói: “Cha phải công tác, nên tạm thời không tới được.”

Hai đứa nhỏ nhất thời thất vọng mà “À” một tiếng, “Cha, tụi con nhớ cha.”

“Cha cũng nhớ tụi con.” Vệ Thiên Vũ suy nghĩ một chút, nghiêm túc mà nói. “Nghe nói tụi con thích tháo đồ vật, cha rất vui, nhưng mà, tháo ra thì không tính là giỏi, phải tháo ra rồi ráp lại được mới xem là có bản lĩnh.”

Hai đứa nhỏ lập tức hưng phấn, “Dạ, tụi con ráp lại.”

Vệ Thiên Vũ hài lòng nở nụ cười, nhỏ nhẹ hỏi chuyện tụi nhỏ tháo đồ đạc thế nào, ví dụ như tháo ra thế nào, trong quá trình tháo cần phải chú ý điểm nào, sau đó truyền thụ một ít kỹ xảo cơ bản mà tụi nhỏ nghe có thể hiểu được.

Hai đứa nhỏ cực kỳ mừng rỡ, liền hỏi anh rất nhiều. Tụi nó còn nhỏ, có rất nhiều thứ không thể biểu đạt được, liền chạy đi đem mấy cái thứ linh tinh đã bị tụi nó tháo tung ra tới trước mặt Vệ Thiên Vũ cho anh nhìn, sau đó nghiêm túc lắng nghe ý kiến của anh.

Thời gian rất nhanh trôi qua, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh không hề nhắc anh, nghĩ nếu Lăng Tử Hàn phát hiện ra cũng không có vấn đề gì, trái lại có khả năng phá vỡ cục diện bế tắc hiện giờ giữa hai người họ. Nhưng Vệ Thiên Vũ lại chú ý từng phút, nói đúng 20 liền cúp máy. Anh không dặn hai đứa nhỏ giấu giếm cuộc trò chuyện hôm nay, anh sẽ không dạy con mình nói dối ba nó, nhưng Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh lại biết hai đứa nhỏ lanh lợi kia khẳng định sẽ không nói. Lăng Tử Hàn sẽ không hỏi, thì tụi nó sẽ không tính là nói dối.

Vệ Thiên Vũ nhìn màn hình dần biến mất, nét mặt có chút buồn bã. Lôi Hồng Phi thở dài, đưa tay vỗ vỗ vai anh.

Lâm Tĩnh mỉm cười thoải mái anh: “Trong lòng Tử Hàn có giận, cứ coi như cho cậu ấy cơ hội phát tiết đi, nếu không nghẹn vào lòng hoài sẽ sinh bệnh, giận không được bao lâu cũng sẽ hết thôi, cũng không thể giận cả đời được phải không? Dù thế nào, hai người cũng đã có tới 2 đứa con rồi, cậu ấy cũng không thể bắt con mình cả đời không được gặp cha mà.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi cũng liên thanh phụ họa, “Tính cách của Tử Hàn tôi hiểu quá mà, với người thân, bạn bè của mình đều thường đặc biệt khoan dung, rất nhẹ dạ. Trước đây tôi thường gây rắc rối ở bên ngoài, có đôi khi còn liên lụy tới em ấy, toàn em ấy đều luôn đứng về phía tôi hỗ trợ, không hề quan tâm tới thị phi mà giúp tôi đưa ra chủ ý, nghĩ cách, còn giúp tôi viết bản kiểm điểm để đối phó với thầy cô nữa, haha. Chúng tôi đều biết, em ấy có tình cảm rất sâu với anh, nếu không lần này cũng không giận tới vậy. Anh đừng bận lòng quá, chờ em ấy hết giận, khẳng định sẽ rất tốt với anh đó.”

Câu an ủi của y có chút ngốc, nhưng Vệ Thiên Vũ khoái trá bật cười. Hai vị thanh niên danh tướng trước

mắt mình trước đây đều có tình với Lăng Tử Hàn, anh biết rất rõ, chỉ là chưa bao giờ nghĩ rằng việc này có gì không ổn cả. Bản thân anh cũng có rất nhiều người theo đuổi mà. Lăng Tử Hàn cũng biết rõ, nên ở trước mặt họ đều mang một bộ mặt nhu hòa. Tình cảm của hai người bọn họ rất kiên định, lại có thêm gia đình hai bên làm điểm tựa, nếu có người khác thích đối phương, bọn họ sẽ không chú ý nhiều, chỉ là không hy vọng những người đó tiếp tục lãng phí thời gian, làm lỡ thanh xuân thôi. Hôm nay thấy Lôi Hồng Phi không còn khúc mắc mà còn thoải mái mình, đó là chuyện trước đây chưa từng có, anh liền hiểu được, cười nhìn Lôi Hồng Phi, nhìn nhìn lại Lâm Tĩnh, phiền muộn trong lòng đều giảm bớt không ít.

Anh có ấn tượng luôn luôn tốt với Lâm Tĩnh, lúc này liền nói với Lôi Hồng Phi: “Lão Lâm bỗng nhiên sinh bệnh nặng, tôi nghĩ ngoại trừ nhân tố bên ngoài dự phát ra, thì nguyên nhân bên trong cũng rất quan trọng, có thể do làm việc thời gian dài khiến mệt nhọc quá mức, dẫn đến sức đề kháng giảm, nên mới khiến cho virus thừa cơ hội xâm nhiễm. Tăng cường sức đề kháng chủ yếu chính là dựa vào ẩm thực mà chú ý điều trị, không thể uống thuốc quá nhiều, thuốc cũng có tới 3 phần độc tố, bình thường tốt nhất không nên uống nhiều, nên làm cho Lâm tương quân nhiều món bổ dưỡng thì tốt hơn. Trước đây tôi đã từng làm không ít món cho Tử Hàn, thịt cá, rau cải, canh, đều có chú ý thang dinh dưỡng, chờ tôi về chỉnh sửa 1 chút, sẽ chuyển sách nấu ăn đó cho các cậu, hai người các cậu chú ý một chút. Lần trước lão Lôi bị thương quá nặng, nguyên khí khẳng định tổn hao nhiều, hiện tại tuổi trẻ, nên không thấy gì, nhưng nếu không coi trọng, sau này coi chừng sức đề kháng cũng sẽ giảm, vậy sẽ phiền lắm.”

Lôi Hồng Phi lập tức gật đầu, “Được được, vậy anh cứ gửi thực đơn đó qua cho tôi được, tôi sẽ nghiên cứu.”

Lâm Tĩnh cũng cười nói: “Cảm ơn anh, nghĩ cho chúng tôi chu đáo như thế.”

Vệ Thiên Vũ buồn cười, hai con người thông minh tuyệt đỉnh ở chung hòa hợp tới như thế, nhưng lại hồn nhiên chẳng biết, thật không biết là do phản ứng tình cảm trì độn, hay nó đã trở thành thói quen, nên vốn dĩ không có tự giác.

Anh đi tới bên tường, thu dọn thùng dụng cụ xong, khoái trá mà nói: “Được rồi, xong việc rồi, tôi còn có việc, đi trước đây. Hệ thống hai bên nhà đều đang mở, dù không có người vẫn không còn tắt, dù sao cũng không cần nguồn điện, nguồn năng lượng chủ yếu chính là dùng nhiệt năng, chỉ cần nhiệt độ bên trong nhà không dưới 0 thì có thể luôn bảo trì một trạng thái quản chế như thế. Hai cậu cứ dùng trước vài ngày, nếu như phát hiện có vấn đề gì, cứ lập tức báo cho tôi biết.”

“Vậy sao được chứ?” Lâm Tĩnh lập tức giữ anh lại. “Làm xong cũng phải ăn chút gì chứ, hiện tại cũng trưa rồi, anh ăn rồi hãy đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lôi Hồng Phi liền tục gật đầu. “Cơm nước xong chúng ta phải tính toán, xem chúng tôi phải trả cho anh bao nhiêu nữa đó. Tôi biết đây không phải làm ăn, tôi cũng không khách khí với anh làm gì, nhưng nguyên vật liệu dù sao cũng phải mua mà, không thể cứ thế bắt anh trả tiền được.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Lâm Tĩnh không khỏi phân trần, lôi kéo Vệ Thiên Vũ ra cửa, thẳng tới nhà Lôi Hồng Phi.

Lôi Hồng Phi đi theo ở phía sau, vừa muốn đóng cửa, bỗng nhiên nhớ gì đó, vội vàng kêu: “Lão Lâm, cậu có mang chìa khóa theo không?” Cái chìa khóa nhà của Lâm Tĩnh đặt ở trong nhà không có mang ra, chìa

khóa dự phòng hồi nãy y cũng đã đưa lại cho hắn rồi, nếu giờ mà hắn cũng không mang theo ra, thì lần sau vào cửa bắt buộc phải dùng kỹ xảo bẻ khóa của bộ đội đặc chủng rồi.

Lâm Tĩnh không hiểu ý của y lắm, liền thò tay vào trong túi móc chìa khóa ra, xoay người ném cho y, không đợi y nói gì, liền kéo Vệ Thiên Vũ đi.

Lôi Hồng Phi đưa tay tiếp nhận chìa khóa đang bay tới, trừng mắt nhìn, không tiếp tục giải thích, trở tay khóa cửa, rồi bỏ chìa khóa vào trong túi quần, thông thả đi phía sau hai người họ tới nhà của mình.

Lúc này đã hơn 1g trưa, nếu còn nấu cơm, sợ tới hơn 2h mới có thể ăn được, 3 người họ đều đói bụng, nên Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh nhìn thoáng qua nhau, liền có cùng ý kiến, ngồi lên xe của Vệ Thiên Vũ ra cửa, vào một nhà hàng gần đó ăn một bữa sơn trân hải vị.

Từng liệp thủ đều là ẩm thực gia, Vệ Thiên Vũ cầm thực đơn cẩn thận chọn món, các món ăn được chọn vừa cân nhắc đầy đủ sắc hương, vị cùng giá trị dinh dưỡng, lúc nhân viên phục vụ đứng chờ bên cạnh ghi món anh cũng lần lượt mà nói cho bọn họ nghe. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi chăm chú lắng nghe, sâu sắc học hỏi được không ít, nhân viên chuyên gia giới thiệu món ăn trong nhà hàng cũng cảm thấy tự ti mặc cảm, nghĩ rằng mình đã học được rất nhiều, nên liền tới đứng bên cạnh bàn họ, hai mắt lóe sáng.

Ba người bọn họ do đều từng yêu Lăng Tử Hàn, nên khi ở chung tuy bình thường luôn tỏa ra tiêu sái, trên thực tế trong lòng có chút không được tự nhiên, đây là lần đầu tiên ba người họ có thể hòa hợp cùng một chỗ ăn bữa cơm, đều cảm thấy rất vui vẻ.

Lôi Hồng Phi ăn vài miếng, nghĩ rằng vẫn không đủ, nên mở miệng gọi nhân viên mang rượu xái ra.

Vệ Thiên Vũ đang định nói bản thân còn phải lái xe, không thể uống rượu. Lâm Tĩnh đã xua tay ngăn nhân viên lại, sau đó giận tái mặt nói: “Anh không thể uống rượu mạnh được, sao cứ buông thả bản thân như thế hả?”

Lôi Hồng Phi ngượng ngùng cười hắc hắc: “Tôi nhất thời vui quá, quên mất.”

Lâm Tĩnh hừ một tiếng, thay y múc một chén canh đặt tới trước mặt y: “Ăn canh đi. Sau này dù có vui tới mức nào cũng không được chọn rượu đế, tối đa chỉ được uống bia thôi.”

“Yes yes.” Lôi Hồng Phi cầm lấy chén canh, một hơi uống cạn, lúc này chợt nhả mà nói. “Nhất định nhớ kỹ mệnh lệnh của sếp.”

Vệ Thiên Vũ cười mà không nói, trong lòng suy xét, thấy tư thế này, sau này khẳng định Lâm Tĩnh là sếp, Lôi Hồng Phi về mặt tinh thần nhất định không thể trở mình được, còn về mặt cuộc sống thì ... cánh tay thiết kia của Lôi Hồng Phi thực sự không phải chuyện đùa, Lâm Tĩnh không biết có thể đối phó hay không đây.

61. Chương 60

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Vệ Thiên Vũ tự tay lắp đặt hệ thống quản chế đảm bảo sinh mạng trong nhà Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh xong, Ninh Giác Phi lại tổ chức cho một số quan quân trung cấp cao cấp đang sống độc thân cũng được lắp đặt hệ thống này, nhưng đều do thuộc hạ của Vệ Thiên Vũ tới lắp, bản thân anh không hề xuất hiện.

Ngày cứ thế mà trôi qua, đối với quân nhân mà nói, thì chỉ cần không phát sinh chiến tranh toàn diện, thì mọi thứ khác đều là việc nhỏ. Trên thế giới thiên tai nhân họa không ngừng, mà trong quốc nội cũng thường xuyên có động đất, sóng thần, hạn hán, cháy rừng, chuyện cần xuất động bộ đội đặc chủng tiến hành cứu viện rất ít, thường đều do bộ đội chính quy xuất động, cứu người, khoan giếng, sửa đê vỡ, sơ tán vận chuyển nạn dân, v.v... Vì vậy Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đi sớm về trễ, bận rộn đủ thứ, có đôi khi vừa ra cửa, thì hai tháng sau mới quay trở về.

Lâm Tĩnh ở nhà Lôi Hồng Phi riết cũng thành thói quen, vừa tan tầm liền đi đến đó. Hắn không có chìa khóa nhà mình, mà trên người lại mang theo chìa khóa nhà của Lôi Hồng Phi, hoàn toàn không nghĩ chuyện này có gì bất tiện. Còn Lôi Hồng Phi khi rảnh rỗi lại ghé qua nhà của Lâm Tĩnh, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều quét tước một lần, làm sạch sẽ, sau đó đóng cửa lại, quay về nhà mình, nhưng lần nào cũng quên trả chìa khóa nhà lại cho Lâm Tĩnh.

Hai người thanh thanh tĩnh tĩnh mà sống, thỉnh thoảng cũng có đi đến Long Quan để thăm Lăng Tử Hàn cùng hai đứa con nuôi càng lúc càng giảo hoạt, vô pháp vô thiên. Lăng Tử Hàn dường như vẫn chưa đi làm lại, hình như muốn đem toàn bộ ngày nghỉ mà mình tích lũy được suốt từ lúc đi làm tới nay sử dụng hết, đại khái cũng là do hai đứa nhỏ quá nghịch ngợm, cậu càng lúc càng gầy, sắc mặt cũng càng ngày không tốt, khiến cho Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều rất lo lắng. Nhưng bản thân Lăng Tử Hàn lại lơ đãng, luôn nói bản thân mình rất tốt, khiến bọn họ cũng không cách nào tiếp tục miệt mài theo đuổi.

Lúc Tết âm lịch, Lâm Tĩnh đi Tân Cương, Lôi Hồng Phi cũng giống như lúc trước đêm 30 chạy tới đó, cùng bọn họ quan binh đại đội Dã Lang làm vẫn thần, mừng một tháng giêng thì cùng Lâm Tĩnh đi tảo mộ. Lúc này đây, Chu Khải Minh cùng Lô Thiếu Hoa chỉ là nhứ mây, nhìn thoáng qua nhau, cười tủm tỉm mà đi làm chuyện của mình, không đi tìm hiểu chuyện hai người họ, khiến hai người họ càng thêm dễ dàng tự tại.

Hết tháng giêng, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh lần lượt trở lại Bắc Kinh.

Chưa quá vài ngày, Lôi Hồng Phi đã bị Lôi Chấn gọi điện kêu quay về Trúc Uyển ăn cơm. Y là một đứa con ngoan, chỉ cần cha mẹ gọi về, bản thân cũng không có công tác quan trọng cần phải làm cho xong, thì trên cơ bản y đều quay về nhà. Y nói với Lâm Tĩnh một tiếng, kêu hắn tự mình ăn cơm chiều, còn y sau khi tan ca sẽ về Trúc Uyển.

Lâm Tĩnh nghe y không có về nhà, thì liên đến căn tin quân đội tùy tiện ăn gì đó, sau đó đến văn phòng tăng ca.

Lúc Lôi Hồng Phi trở về thì đã hơn 10h tối, nhưng thấy khu công tác vẫn còn sáng đèn, trong đó có bộ tham mưu. Y suy nghĩ 1 chút, lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Tĩnh, thẳng thắn lưu loát mà nói: “Tôi về rồi nè.”

“À.” Lâm Tĩnh nhìn thoáng qua thời gian, mới phát hiện không còn sớm. “Tôi cũng sắp xong rồi, sẽ mau về thôi.”

“Được.” Lôi Hồng Phi về nhà tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo. Lâm Tĩnh liền bước vào cửa.

” Lôi tướng quân có khỏe không?” Lâm Tĩnh mỉm cười hỏi. “Có phải bác gái lại muốn cho anh đi xem mắt không?”

“Không thể nào. Cha mẹ tôi đều rất khỏe, có đôi khi chỉ nhắc vài câu, nhưng không bao giờ dám bức tôi kết hôn nữa đâu.” Lôi Hồng Phi cầm lấy điện thoại, vừa quay số vừa nói. “Cậu đi tắm trước đi, tôi gọi cho Giác Phi, có chuyện quan trọng cần nói.”

“Được.” Lâm Tĩnh vừa nghe y có công tác, lập tức đi lên lầu, nhanh chóng tắm rửa thay đồ, sau đó đi xuống lầu.

Ninh Giác Phi đã đi qua nhà họ, đang cùng Lôi Hồng Phi ngồi trên ghế sofa uống trà. Thấy Lâm Tĩnh đi tới ngồi xuống, Lôi Hồng Phi mới cười tủm tỉm mà nói: “Các cậu còn nhớ lão già Yamamoto Gan không?”

“Nhớ chứ, sao lại không nhớ?” Ninh Giác Phi nhú mày. “Ba năm trước ở Đông Hải, cái đám đó dám giả thành hải tặc, cướp thuyền đánh cá của chúng ta, giết ngư dân của chúng ta, em mang theo đội Thiểm Điện, giết bọn chúng tới hoa rơi nước chảy. Nếu không phải cái lão Yamamoto Gan đó chạy nhanh, thì ngay cả gã em cũng làm thịt luôn.”

“Không phải để quốc đạo thần đảng đó từ đó cũng dần mai danh ẩn tích hay sao? Tôi còn tưởng thế lực cánh hữu đó đã sụp đổ rồi chứ.” Lâm Tĩnh khẽ nhú mày. “Có phải bọn chúng lại làm ra hoạt động khủng bố nữa?”

Lôi Hồng Phi cười gật đầu: “Cái gã Yamamoto Gan đó lúc này lại giở thủ đoạn rồi, dùng một số tiền lớn mới một sát thủ chuyên nghiệp muốn ám sát tôi đấy.”

Ninh Giác Phi nhăn tình sáng lên, hăng hái bừng bừng hỏi: “Thật à? Là sát thủ nào vậy? Thân thủ thế nào?”

Lôi Hồng Phi rất lãnh tĩnh: “Hiện tại vẫn chưa có tin tức, có thể là Quỷ Thu, cũng có thể là Phong Ma.”

Vùng xung quanh lông mày Lâm Tĩnh càng nhíu chặt, chậm rãi nói: “Quý Thu trong giới sát thủ đã trở thành truyền kỳ rồi, hai mươi năm qua chưa từng thất thủ, thân thủ khẳng định hạng nhất rồi. Người này nửa chính nửa tà, trên người mang không ít vụ án mạng, vài năm trước ở eo biển B quốc lại xuất sinh nhập tử, dùng chính bản thân phá hỏng ý đồ làm nổ tàu chở dầu lớn nước ta của bọn tổ chức khủng bố quốc tế, cũng vì vậy mà lọt vào tay cảnh sát quốc tế, nhưng chưa tới 1 ngày đêm đã bị người khác thần kỳ tiến hành cướp xe chở tù, tìm không ra tăm hơi. Cho đến tận bây giờ, không biết có bao nhiêu hắc bạch lưỡng đạo trên thế giới muốn tìm cậu ta, cảnh sát quốc tế cũng chưa từng buông lỏng, nhưng lại không hề phát hiện được bất kỳ chu ti mã tích nào, từ đó có thể thấy được, Quý Thu khó lường thần bí này xác thực khiến người khác bội phục. Còn về Phong Ma, phong cách lại tương phản hoàn toàn với Quý Thu, có chút điên loạn, nhưng thân thủ của y lại rất cao, không chỉ thuật bắn súng tốt, hơn nữa còn tinh thông kiếm đạo Nhật Bản, không thủ đạo, thậm chí cũng biết một ít nhẫn thuật, là một đối thủ lợi hại.”

Cơ sở dữ liệu của bọn họ có lưu lại các tư liệu về phân tử phạm tội chủ yếu cùng một số tổ chức khủng bố trên toàn bộ thế giới. Lâm Tĩnh lúc rảnh cũng có xem qua, nên liền thuộc như lòng bàn tay, Ninh Giác Phi càng nghe càng hưng phấn: “Woa, thật hay nha, tốt nhất là hai người đó cùng đến đi, chúng ta đánh một trận đã nghiền.”

Lâm Tĩnh khẽ lắc đầu, nhịn không được buồn cười: “Quý Thu không phải người lỗ mãng, cậu ta có một người bạn nổi khổ biệt hiệu Linh Sa, hai người họ hợp lại gọi là “Linh Quỷ Song Sát”, luôn phối hợp cùng nhau cực kỳ hoàn mỹ. Có người nói Linh Sa chưa từng giết người, nhưng về phương diện kỹ thuật lại cực kỳ mạnh. Mỗi lần Quý Thu hành động đều 1 chiêu trí mạng, sau đó lập tức biến mất, đừng nói tới đuổi bắt, căn bản một chút tung tích cũng không cách nào tra được, từ đó có thể tưởng tượng được kỹ thuật hỗ trợ của Linh Sa xuất sắc thế nào. Nếu như lần này Phong Ma tới, thì cũng không có gì phải sợ, cùng y đánh 1 trận cũng coi như đã nghiền, nhưng nếu như “Linh Quỷ Song Sát” mà tới, thì sợ sẽ khó đối phó. Chúng ta không thể coi thường được, lão Lôi cũng phải chú ý an toàn.”

“Ừ, tôi biết.” Lôi Hồng Phi gật đầu, chuyển chủ đề. “Được rồi, lão Lâm, cậu về nhà cậu ở đi. Có cậu ở cùng tôi, tôi sợ sát thủ không dám ra tay.”

Ninh Giác Phi giật mình. “Bọn chúng dám tới bộ tư lệnh chúng ta giết tiền quan tư lệnh bộ đội đặc chủng?”

Lôi Hồng Phi hạ thấp giọng: “Bác Lăng đã nói lại kế hoạch cho tôi biết, chúng ta cần phải phối hợp, hành động ám sát lần này, nhất định phải để cho đối phương thành công.”

“Gì cơ?” Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi khiếp sợ nhìn y, đồng thời nói. “Không được.”

Ngữ khí Lôi Hồng Phi nhấn mạnh. “Bác Lăng không phải đến thương lượng cùng tôi đâu. Đó là mệnh lệnh.”

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều đồng thời dựng thẳng người lên, không chút do dự nói: “Yes, đó là mệnh lệnh.” **HẾT CHƯƠNG 60**

Lời tác giả:

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi trước hành động “Quý Thu ám sát Lôi Hồng Phi” có biết trước hay không, tôi đã suy nghĩ qua nhiều ngày, suy nghĩ một vài phương án. Nếu như Lâm Tĩnh hoàn toàn không biết tình hình gì, đến lúc đó khẳng định khiếp sợ không ngớt, chân tình lưu lộ tuyệt đối có thể khiến cho mọi người cảm thấy kỳ lạ, thế nhưng về mặt logic cũng không được hợp lý cho lắm, vì sau khi “Ám sát”, bọn họ còn phải tiếp tục phối hợp, cho nên tôi quyết định nói cho Lâm Tĩnh biết trước. Mỗi lần tới những điểm quan trọng tôi đều nhiều lần cân nhắc, chỉ cần đã định ra được, viết cũng sẽ nhanh hơn.

62. Chương 61

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi đã từng hỏi qua Lăng Nghị, sát thủ tối ám sát y có phải người một nhà hay không, nhưng Lôi Chấn lớn tiếng trách cứ y, bảo là dù cho đó có là người một nhà, thì y cũng phải toàn lực đối phó, Lôi Hồng Phi liền không hỏi nữa.

Nhưng Lăng Nghị cuối cùng vẫn nói cho y biết, sát thủ nếu không phải Quý Thu thì cũng là Fuuma, có thể Yamamoto Gan sẽ không thêm để ý đến quy định giang hồ, mời hai người họ tới, nếu một người ám sát không thành, thì người tiếp theo sẽ hạ thủ, vì vậy y cần phải cẩn trọng, nhưng bình thường không thể để lộ điều khác thường, cuộc sống vẫn như lúc trước, sinh hoạt, làm việc, tự mình huấn luyện.

Nghe được sát thủ là Quý Thu đại danh鼎鼎 hoặc là Fuuma những năm gần đây đang nổi như cồn, Lôi Hồng Phi cũng không dám cho rằng hai tên sát thủ tay dính đầy máu tanh này lại là người một nhà của mình. Phương án hành động mà Lăng Nghị cho y cũng không quá phức tạp, chủ yếu là khi bị đâm thì “Giả chết” thế nào, còn về phần sát thủ lúc đó có thể cho thêm một chiêu trí mạng hay không, thì Lăng Nghị rất khẳng định mà nói, tuyệt không có tình huống này. Lôi Hồng Phi rất sùng bái Lăng Nghị, nên không hề nghi ngờ lời ông nói, tuy rằng ông không có nói qua phương án dự phòng, nhưng Lôi Hồng Phi tin tưởng sự tính toán của ông là không có sơ hở.

Lăng Tử Hàn đã mang tội nhỏ về lại Mai Uyển, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều cho rằng rốt cục cậu cũng đã nghĩ thông suốt, quyết định hòa hảo với Vệ Thiên Vũ, vì vậy không có vội vã chạy tới thăm con nuôi mình nữa mà nhanh chóng để lại cho hai người họ không gian, từ từ chữa trị tình cảm. Từ khi biết sẽ có sát thủ tới, Lôi Hồng Phi càng không dám chạy tới Mai Uyển, chỉ sợ lúc đó tên Fuuma phát rồ, nếu lẫn vào Mai Uyển để ám sát mình, vạn nhất trong lúc loạn lại có sai lầm, lỡ làm tội nhỏ bị thương, thì hối hận không kịp.

Từ đó đến nay, y vẫn tự mình đến tổng tham làm việc, vẫn không tiếp tục tăng ca, buổi tối đúng giờ về nhà, cuối tuần đến doanh trại đội Đột Kích Thiểm Điện ngoại thành mà tiến hành huấn luyện giao chiến, kêu một đám đội viên đột kích đến để bồi luyện, cường hóa thân thủ của chính mình, chuẩn bị đối mặt với sát thủ nổi danh quốc tế này.

Y không lo lắng, nhưng Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi lại lo đến chết đi được.

Lâm Tĩnh quay về nhà của mình, nhưng buổi tối lại chẳng đêm nào ngủ ngon giấc được, chỉ sợ sát thủ tiến vào, thừa dịp Lôi Hồng Phi ngủ say mà hạ thủ. Lúc trước hẳn cùng Ninh Giác Phi đều cực kỳ tự tin với sự phòng ngự của bộ tư lệnh, nhưng hôm nay lại luôn lo sợ rằng có lỗ thủng gì đó mà mình chưa kịp nhận thấy, khiến cho sát thủ thừa cơ chen vào trong chỗ trống đó.

Cứ thế vài ngày, rốt cục Lâm Tĩnh gầy đi, nhưng sắc mặt lại không tái nhợt. Để bảo trì trạng thái tốt nhất, tùy thời chuẩn bị tình huống đột phát, hẳn không chỉ chú ý ẩm thực, hơn nữa có lúc về vừa trở về nhà lập tức chạy tới sân luyện tập mới xây thêm trong bộ tư lệnh để tự mình huấn luyện. Tuy rằng ngủ không ngon khiến cho hẳn gầy đi không ít, nhưng không vì thế mà trở nên yếu đuối, trái lại càng thêm xốc vác, nhìn qua tựa như một lưỡi dao sắc bén, phong duệ vô cùng.

Ninh Giác Phi cũng giống như hẳn, ngoại trừ công tác ra, trong sinh hoạt cũng bình thường như trước, không để cho người khác nhìn ra chỗ khác biệt gì, bình thường lúc rảnh rỗi cũng chạy đi huấn luyện, đem mình rèn luyện càng thêm sắc bén.

Dưới sự lôi kéo của bọn họ, toàn bộ bộ tư lệnh đều dậy lên một lần sóng tự huấn luyện, khiến cho Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều cảm thấy vui vẻ. Dưới bầu không khí này, sát thủ chắc chắn cũng có chút cố kỵ, chỉ sợ không dám ẩn mình vào trong đây mà ra tay đâu.

Liên tục nửa tháng, Lôi Hồng Phi luôn luôn mơ hồ cảm thấy có người theo dõi chính mình, thế nhưng sử dụng kỹ thuật phản theo dõi chắc chắn, lại không phát hiện được người theo dõi, điều này khiến cho tâm trạng của y có chút nặng nề.

Fuuma xuất thân từ Nhật Bản, mang thuật Ninja, hành động quỷ dị; ‘Linh Quỷ Song Sát’ quần anh tụ hội, thân bí khó lường. Tuy rằng y chưa từng tham gia vào các vụ án dính tới bọn họ, cũng chưa từng giao thủ với bọn họ lần nào, nhưng cực kỳ tự tin vào mình, hơn nữa trước đó Lăng Nghị cũng đã báo qua trước tin tình báo cho y, đã chuẩn bị tốt, nhưng địch ở trong tối, mình ở ngoài sáng, luôn luôn có chỗ nơi khó mà đề phòng. Y không sợ chết, nhưng sợ kế hoạch của Lăng Nghị thất bại, khiến ảnh hưởng đến sự an toàn của thủ tướng.

Lại trôi qua thêm một ngày đêm, ngoại trừ có một lần có hacker mạnh mẽ tiến công hệ thống internet của bộ quốc phòng ra, sau đó mò tới cổng bộ tác chiến tổng tham, thì không còn phát sinh ra sự kiện gì khác thường nữa. Trong lòng Lôi Hồng Phi phiền muộn, trước giờ chỉ có ngàn năm làm trộm, đâu ai phòng trộm được ngàn năm? Cũng may Lăng Nghị có nói qua, trong vòng hai tháng, lão già Yamamoto Gan kia nhất định ra tay, vì vậy y cũng không phải chờ quá lâu.

Từ khi Vệ Thiên Vũ lắp đặt hệ thống quản chế sinh mạng, thân thể của bọn họ đều rất tốt, vì vậy chưa từng nhận qua cảnh báo, chạng vạng hôm nay, Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều đang công tác trong văn phòng của mình, đồng hồ đeo tay trên cổ tay đồng thời rung động, hệ thống quản chế sinh mạng trong nhà Lôi Hồng Phi nhận thấy được y đang trong tình trạng “Mất máu quá nhiều, huyết áp đã giảm tới giá trị nguy hiểm”, vì vậy phát sinh cảnh báo cho bọn họ biết.

Trong lòng Lâm Tĩnh chấn động, ngay cả trình tự máy tắt hoàn toàn như bình thường cũng không có thời gian chờ, chỉ đơn giản rút ngay nguồn điện, lập tức nhảy dựng lên chạy ra ngoài. Văn phòng hẳn nằm ở lầu ba, nhưng hẳn lại không đi thang lầu, mà trực tiếp mở cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Chung quanh tòa nhà có một vườn hoa, ngoại trừ hoa cỏ ra, còn có rất nhiều tùng bách, Lâm Tĩnh vừa vào trong văn phòng mình thì đã cẩn thận khảo sát địa hình ngoài cửa sổ rồi, đây là dùng để dự trừ trước, vừa đến bệ cửa sổ liền nhảy ra phía ngoài, dùng tay bắt được một cành cây tùng, bám vào từng cành theo thân cây mà nhảy xuống đất, chạy tới nhà của Lôi Hồng Phi.

Ở bên văn phòng quan tư lệnh, ngoài cửa sổ Ninh Giác Phi không có đại thụ, không thể giống như Lâm Tĩnh trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống được. Hắn vội vã rút nguồn cảm máy tính, như luồng gió, dọc theo tay vịn thang lầu mà trượt xuống dưới, nhanh chóng tới được lầu một, nhảy ra cửa, khiến cho quan binh ven đường giật nảy mình.

Văn phòng Lâm Tĩnh so với Ninh Giác Phi thì gần khu nhà ở hơn, mà hắn lại dùng đường tắt, nên tất nhiên là nhanh hơn Ninh Giác Phi. Hắn chạy vội tới trước cửa nhà Lôi Hồng Phi, mặc dù có cái chìa khóa, nhưng hắn không dám đi cửa chính vào, mà leo lên lầu hai, từ cửa sổ nhảy vào phòng ngủ.

Lầu trên lầu dưới đều rất an tĩnh, đồng hồ đeo tay cổ tay hắn lại liên tiếp mà phát sinh chấn động không ngắt, hiển nhiên trạng huống Lôi Hồng Phi đang duy trì liên tục chuyển biến xấu, điều này khiến cho hắn vô cùng lo lắng.

Hắn kiểm chế tâm tình lo lắng của mình, rút súng ra, vô thanh vô tức mà mở cửa phòng ngủ, nghe động tĩnh bên ngoài, sau đó khom người đi ra, núp ở góc chết tránh làn đạn để nhìn xuống dưới.

Cái bàn ở lầu 1 có chút lệch vị trí, nhưng cũng không có ngã xuống, cũng không phát ra tiếng vang. Lôi Hồng Phi nghiêng người nửa quỳ trên mặt đất, chung quanh người toàn là máu, y như hiện trường án mạng.

Lâm Tĩnh cũng không thể bảo trì sự cẩn thận, liền đứng dậy chạy xuống thang lầu, nhanh chóng lớn tiếng kêu: “Lão Lôi, lão Lôi, anh ... không có việc gì chứ?” Lòng của hắn loạn cực kỳ, đưa tay sờ cổ động mạch của Lôi Hồng Phi, ngón tay run nhè nhẹ, thấy lạnh lẽo.

Lúc Lôi Hồng Phi ngã xuống có dùng tay phải kèm chặt động mạch, máu tươi từ khe hở tay y không ngừng phun ra, nhiễm ướt thân thể cũng sần nhả chung quanh. Tay trái của y bị đè ở dưới người, tay phải không phải là thịt da thật, mà cổ lại bị che kín, Lâm Tĩnh không thể tìm được mạch đập của y, cũng không dám đưa tay kéo tay y ra hoặc di chuyển người y, nhất thời phát ngốc ở đó, không biết làm thế nào.

Ninh Giác Phi cũng không có đi cửa chính, mà từ phía sau nhảy lên lầu hai, vào phòng đọc sách của Lôi Hồng Phi, sau đó lặng lẽ đi ra.

Thấy tình cảnh dưới lầu, hắn giật mình, lập tức nhảy vọt qua lan can, từ lầu hai nhảy xuống, lo lắng hỏi: “Lão Lâm, lão Lôi thế nào?”

Lâm Tĩnh quay đầu nhìn hắn, thì thào mà nói: “Tôi không biết, tôi không cách nào kiểm tra mạch cho y được.”

Ninh Giác Phi vài bước xông lên, cẩn thận quan sát sắc mặt trắng bệch của Lôi Hồng Phi, trong lòng cũng

khẩn trương vô cùng. Suy tư một chút, hắn liền quyết định: “Mặc kệ Lão Lô có bị thương thật hay không, chúng ta cứ theo kế hoạch mà tiến hành đi.”

Sắc mặt Lâm Tĩnh rất khó nhìn, nhưng cố gắng nỗ lực bảo trì tâm tình đang hỗn loạn của mình. Hắn hít sâu 1 hơi, cầm lấy điện thoại mà gọi cho bộ bảo vệ, trầm giọng nói: “Lôi tướng quân bị ám sát, lập tức phong tỏa rồi lục soát toàn bộ bộ tư lệnh.”

Ninh Giác Phi cũng đồng thời cầm điện thoại gọi cho tổng y viện lục quân: “Chỗ chúng tôi có người bị thương nặng, tính mạng đang nguy hiểm ...”

63. Chương 62

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tổng y viện lục quân là gần bộ tư lệnh nhất, vì vậy Ninh Giác Phi gọi điện tới đó là hành động rất hợp lý, tổng y viện lục quân cung phản ứng nhanh chóng, vài phút sau, xe cấp cứu liền rồ còi chạy ào trong đại viện khuôn viên khu nhà ở của bộ tư lệnh, thẳng đến khu dân cư quan quân cao cấp.

Sĩ quan phụ tá của Ninh Giác Phi là Miêu Đan cùng sĩ quan phụ tá của Lâm Tĩnh là Thái Hân Uy chạy tới, sau đó bị Ninh Giác Phi cản lại ở ngoài cửa, mệnh lệnh Miêu Đan lập tức thông báo cho cảnh vệ ngoài cửa chính, xe cứu thương vừa vào liền cho vào ngay, sau đó lái xe tới đây, để cho Thái Hân Uy đi đốc xức bộ bảo vệ lục soát truy tìm sát thủ, đồng thời điều một tiểu đội tới nghiêm mật bao vây tòa nhà này, bảo vệ hiện trường.

Sau khi dọn dò xong, hắn lui về trong nhà, nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Tĩnh ngồi xồm bên người Lôi Hồng Phi, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Chờ hắn đóng cửa lại, Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn hắn 1 cái, chậm chạp nói: “Mặt của Lão Lô nhiệt độ bình thường.”

Tinh thần Ninh Giác Phi rung lên, chạy nhanh tới quan sát 1 chút, cười haha: “Hành động rất tốt nha, có thể đoạt giải Oscar nam diễn viên chính xuất sắc nhất luôn rồi đó nha.”

Lôi Hồng Phi không có trợn mắt, cũng không nhúc nhích, chỉ cắn răng nói: “Các cậu tốt nhất nghiêm túc chút đi, nói không chừng vẫn còn người đang âm thầm quan sát các cậu đó. Nhanh lên chút đi, lấy cho tôi mặt nạ dưỡng khí, sau đó băng bó vết thương, nếu tôi thật sự bị thương, các cậu sẽ dùng cái phản ứng này đó hả?”

Lâm Tĩnh nghe được thanh âm của y, lúc này mới thở phào 1 hơi, nét mặt trở nên nhẹ nhàng hơn, liền nhảy dựng lên chạy tới phòng kho, lấy cái ba lô dã chiến tìm mặt nạ dưỡng khí cùng túi cấp cứu, mang lên mặt của y, sau đó lấy băng vải bọc vài vòng quanh cổ của y, lo lắng trên băng vải không thấy máu thấm đầm ra thì nhìn không thật, liền cố ý lấy “Vũng máu” trên mặt sàn thấm đầm 1 chút, khiến nhìn qua rất thật.

Ninh Giác Phi nhìn cái đồng máu đó, có chút hiếu kỳ hỏi: “Đây là máu gì thế? Sao anh lại có nhiều đến thế? Dùng cái gì giả vậy? Sao em lại nhìn không ra?”

“Máu nhân tạo.” Lôi Hồng Phi vừa bực mình vừa buồn cười. “Này, các cậu giả cho thật chút đi, khẩn trương 1 chút, đừng có phá hỏng kế hoạch đó.”

“Yên tâm.” Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều nghe thấy tiếng xe còi hụ xe cấp cứu đang tiến lại gần, nét mặt liền biến đổi, đều mang sự sầu lo, còn có vài phần tự trách cùng phần nộ.

Bọn họ vừa mới đổi tư thế, thì xe cứu thương chạy đến trước cửa liền dừng lại. Miêu Đan từ trên xe nhảy xuống, Ninh Giác Phi mở cửa nhà, hướng về mấy bác sĩ y tá, ngoắc ngoắc mấy người mang theo cáng cứu thương, “Mau mau mau.”

Những nhân viên cứu thương này đều là do Lăng Nghị sắp xếp trước hết rồi, nhanh nhẹn, phối hợp ăn ý, chạy vào vừa “Cấp cứu”, liền đem Lôi Hồng Phi đang “Hấp hối” lên cáng cứu thương, đưa lên xe cứu thương, cũng không chờ Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh lên xe liền chạy đi như bay.

Lâm Tĩnh chạy tới, mở cửa xe của mình, khàn giọng nói với Ninh Giác Phi: “Tôi tới bệnh viện canh, cậu cứ ở đây xử lý mọi việc đi.”

“Được.” Ninh Giác Phi Ninh Giác Phi, ngay cả vành mắt cũng đỏ.

Miêu Đan cẩn thận đánh giá hấn, nhẹ giọng hỏi: “Lôi ... Lôi tướng quân thế nào? Có nguy hiểm lắm không?”

Ninh Giác Phi thở dài một tiếng, “Không tốt lắm ...” Chỉ mới nói được 3 chữ, hấn đã có chút nghẹn ngào.

Tiếp theo, Thái Hân Uy mang theo một tiểu đội vũ trang hạng nặng chạy tới. Vẻ mặt của cậu đầy lo lắng, gấp gáp hỏi: “Lôi tư lệnh đâu?”

“Đưa đến tổng y viện lục quân rồi, Lâm tham mưu trưởng đã đi theo cùng.” Ninh Giác Phi thuận miệng nói, lập tức nói với bộ trưởng bộ bảo vệ đang đứng bên cạnh. “Không có lệnh của tôi, ở đây tuyệt đối không cho phép bất kì ai ra vào, hiện trường tuyệt đối không được phá hỏng.”

“Yes, sir.” Bộ trưởng bộ bảo vệ tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức phân công cho các công vệ binh bao quanh tòa nhà.

Lúc này Ninh Giác Phi mới nói với Miêu Đan cùng Thái Hân Uy: “Đi thôi, đến bệnh viện.”

Người đứng bên ngoài phòng giải phẫu tổng y viện lục quân cũng không nhiều lắm, nhưng bác sĩ y tá cứu vôi vãi đi ra đi vào thì không ít. Lâm Tĩnh ngồi trong phòng nghỉ bên cạnh, một tay nâng chén trà, một tay đặt ở đầu gối, nhìn tán cây ngoài cửa sổ mà chờ ra. Ninh Giác Phi mang theo hai sĩ quan phụ tá tìm được hẳn, thân thiết hỏi: “Tình hình hiện tại thế nào?”

Đường như Lâm Tĩnh lúc này mới hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn Ninh Giác Phi, ly trà trong tay đặt lên bàn trà trước mặt, nhẹ giọng nói: “Các bác sĩ đang cấp cứu.”

Đây là cục diện do đích thân Lăng Nghị tự mình chỉ huy an bài, tất nhiên là tính toán không hề bỏ sót phần nào, sau khi Lôi Hồng Phi được đưa tới đây, toàn bộ các bác sĩ chuyên môn phụ trách cấp cứu, ngoại khoa, khoa tim, khoa hô hấp, khoa máu đều chạy tới, các loại thuốc cần thiết cùng một số máy móc chữa trị cũng đều theo lời dặn của bác sĩ mà đưa vào, ở bên cạnh bàn mổ để trợ thủ đều là y tá trưởng, các y tá khác đều dựa theo phân phó mà chạy ra chạy vào lấy đồ, người người cứ không ngừng qua tới qua lui, bầu không khí khẩn trương vô cùng.

Ninh Giác Phi ngồi vào bên người Lâm Tĩnh, hai hàng lông mày nhíu chặt, là một bộ dạng lo lắng tới gấp vô cùng, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên mắng: “Mẹ nó, thằng quỷ nào vậy hả, dám ngay dưới mắt chúng ta mà ra tay, chờ tôi tìm được nó rồi, lão tử tự tay làm thịt nó.”

Sắc mặt Lâm Tĩnh tái mét, nhưng bình tĩnh nói: “Đây chính là nỗi nhục vô cùng lớn của chúng ta, là ai thì cũng không quan trọng nữa rồi. Cậu thấy đó, bộ tình báo tổng tham nhất định muốn ra tay, rất nhanh là có thể tìm được. Chỉ cần tìm được người, muốn giết nó có gì khó? Nó nhất định chạy không thoát.”

Hai người ngồi ở chỗ kia, một mực thấp giọng nói chuyện với nhau, trước thì mắng hung thủ, sau đó thương nghị làm thế nào tìm ra được kẻ chủ mưu, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi mà thương lượng làm thế nào thu thập xử lý “Thằng nhóc” đó. Bọn họ rất ít ở bên ngoài nói những lời này, rõ ràng là vì trọng thương của Lôi Hồng Phi khiến cho tâm tình không yên, chỉ có thể dùng cách này dời đi sự chú ý.

Miêu Đan cùng Thái Hân Uy đều là thân tình ngưng trọng, ngoại trừ tự mình rót ly trà nóng, ngồi bên cạnh, không nói không động, vừa nghe bọn họ nói chuyện vừa chú ý động tĩnh bên ngoài.

Chẳng biết qua bao lâu, đèn đỏ “Đang giải phẫu” ở bên ngoài cửa phòng giải phẫu, đã có một tiểu đội sĩ binh mang súng chính tề bước tới, đứng xếp dọc hai bên hành lang.

Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh đều là ngẩn ra, đồng thời đứng lên, đi ra cửa.

Thiếu tá đi đầu tiểu đội đó nghiêm chào hai người họ, báo cáo ý định. Do ở trước cửa phòng giải phẫu nghiêm cấm tiếng động lớn, nên giọng của anh cũng không quá lớn, nhưng rất rõ ràng. Bọn họ là nhận lệnh của tổng tham, do vệ binh bộ tư lệnh canh gác phái tới, đến đây bảo hộ an toàn cho Lôi tướng quân.

Lôi Hồng Phi công tác tại tổng tham, bố trí như vậy cũng không sai, thế nhưng nếu vào trong mắt người

khác, thì không khỏi khiến họ suy đoán vắn vơ. Lôi Hồng Phi ở bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng gặp chuyện không may, nếu nói tới chức trách bảo hộ, thì nơi đó toàn là tinh anh tác chiến đặc chủng đang công tác, so với vệ binh thì mạnh hơn nhiều, tổng tham cũng không cử người tới bộ tư lệnh bảo hộ làm gì, lần này bộ tư lệnh lại điều người đến cảnh giới, ẩn ý sâu trong đó cũng thể hiện rõ ràng. Thế nhưng cũng không thể trách tổng tham làm như vậy, bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng lại có sát thủ trà trộn vào, làm trọng thương quan tư lệnh tiền nhiệm của bọn họ, đây chính là nỗi nhục của bọn họ, cũng chính là sỉ nhục của bộ tư lệnh, khiến cho cả tổng tham cùng bộ quốc phòng cũng không có mặt mũi nào.

Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh liếc nhau, đều không nói chuyện, gật đầu với thiếu tá kia, ý bảo anh cứ tiến hành theo mệnh lệnh cấp trên, còn mình thì lui về phòng nghỉ, ngồi xuống. Sắc mặt hai người họ đều âm trầm, làm ra bộ dạng tâm tình cực kỳ xấu, không còn hăng hái nói chuyện phiếm nữa.

64. Chương 63

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Giải phẫu làm hơn ba giờ, Lôi Hồng Phi không được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, mà là dùng con đường tiết trùng đẩy thẳng vào trong phòng giám hộ. Một đội vệ binh lập tức chạy tới đó đứng canh ở bên ngoài cửa, đem khu vực đó vây chặt lại như thùng sắt.

Tổ chuyên gia phụ trách giải phẫu đi ra, giản đơn nói một chút tình hình cho Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh nghe, trong câu nói cũng thể hiện ý rằng tình hình cụ thể và tỉ mỉ chỉ có thể báo cho thân thuộc cùng thượng cấp trực hệ của Lôi Hồng Phi, còn với người ngoài phải giữ bí mật. Lời này quả thật rất chính xác, nếu muốn nói thẳng, thì Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh xác thực chính là người ngoài, cũng không có tư cách yêu cầu họ nói lại tình hình cụ thể.

Nét mặt của hai người họ đều rất nghiêm trọng, sau khi nghe xong lời giải thích cuộc giải phẫu thì chỉ là gật đầu, với mấy chuyên gia thì thành khẩn gật đầu cảm ơn, sau đó ra khỏi bệnh viện.

Là “người ngoài”, hiện tại bọn họ ngay cả tư cách đến thăm Lôi Hồng Phi cũng không có.

Người biết được chân tướng sự việc rất ít, cho dù đó có là sĩ quan phụ tá của y cũng hoàn toàn không rõ, trong mắt người ngoài, thì tất nhiên ngay cả bọn họ cũng vì chuyện Lôi Hồng Phi bị thương mà khiến cho con đường thăng tiến gặp trắc trở, hiện tại cũng đã có người bắt đầu ngáng chân bọn họ rồi.

Bên ngoài đủ mọi lời đồn, Ninh Giác Phi cùng Lâm Tĩnh đều xem như không nghe, suốt ngày xụ mặt, chụm lại cùng nhau nghiên cứu “Đối sách”, kỳ thực bọn họ chính là đang dựa theo kế hoạch hành động được gửi bí mật sang cho bọn họ mà bắt đầu tiến hành thương lượng, lựa chọn và điều động, huấn luyện người, cử sang Âu Châu cùng Nhật Bản để bảo vệ cho thủ tướng.

Trong tổng y viện lục quân, Lôi Hồng Phi vẫn đang nằm trong phòng giám hộ, theo lời bên ngoài đồn đãi là vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, cấm bắt kì ai tới thăm hỏi, cũng không có thông báo cho mẹ của y, cha y cũng chỉ ghé qua thăm được một lần, sau đó cũng không hề lộ diện. Tình huống này có chút kỳ lạ, rất nhanh có lời đồn kín truyền ra, nói là Lôi Hồng Phi kỳ thực ngay thời điểm bị đâm đã trút hơi thở cuối cùng, hiện tại giữ kín không nói ra, bất quá là vì giữ mặt mũi, muốn bắt được hung thủ trước rồi mới thông báo tin dữ.

Không ai đứng ra bác bỏ lời đồn.

Trên thực tế, Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi xác thực vẻ mặt không vui, toàn bộ bộ tư lệnh cùng toàn thể quan binh đều mang cảm giác ảo não, dưới trời rõ như ban ngày, lại để cho sát thủ lén vào trong bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng phòng vệ sâm nghiêm, lặng yên không một tiếng động ám sát quan tư lệnh tiền nhiệm rồi thành công thoát đi, đây thực sự là một đòn giáng thẳng vào ngay mặt bọn họ. Mấy ngày nay, quân đội, quốc an, cảnh sát, võ cảnh tất cả đều bắt đầu hành động, lặng lẽ triển khai hành động đại lung bắt toàn thành, nhưng vẫn không tìm được bất kì tung tích nào của tên sát thủ kia, ngay cả việc tên đó lén vào trong bằng cách nào cũng không biết, chỉ có máy ghi hình ở cửa chính là còn ghi lại một quan quân một thân phận không rõ mà thôi. Trải qua kiểm chứng, vị quan quân tương mạo cực kỳ bình thường này là một tên quân nhân giả, nếu như tên đó chính là hung thủ, dám lúc gây án mà nghênh ngang từ cửa chính đi ra ngoài, cái dạng thông dong trấn định nhanh nhẹn dũng mãnh này khiến cho mọi người thẹn quá hoá giận, trong tức giận cũng có âm thầm bội phục.

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đưa đoạn phim ghi hình đó xem rồi lại xem, càng xem càng tức giận.

Lúc trước khi Lôi Hồng Phi nói cho bọn họ biết rằng muốn nhân cơ hội ám sát này mà gỡ trò quỷ, biến giả thành thật, bọn họ đã từng cân nhắc qua có khi nào sát thủ là người một nhà hay không, nhưng Lôi Hồng Phi cũng thể hiện rõ ý tứ là cũng không biết thực giả của sát thủ này, lúc này nhiều lần xem qua đoạn phim ghi hình này, bọn họ đều nghĩ tên sát thủ này không giống người một nhà, mà xác thực chính là một sát thủ chân chính chuyên nghiệp. Dù là Quỷ Thu hay là Fuuma, thì xác thực đã có một người tiếp nhận đơn hàng làm ăn này, tới ám sát Lôi Hồng Phi.

“Lão Lôi có thể lừa gạt được cả một sát thủ chuyên nghiệp kinh nghiệm phong phú, làm ra một vở kịch như thế, cũng không đơn giản.” Lâm Tĩnh giận xong rồi, tâm tình cũng dần hòa hoãn, lại bội phục Lăng Nghị. “Có thể khiến Lão Lôi một tên khô khan như y diễn ra được vở kịch này, giấu diếm không ra một kẽ hở, bác Lăng quả thực rất giỏi.”

Ninh Giác Phi cũng cười ha ha: “Đúng vậy, bọn họ đấu trí so dũng khí, hai bên đều là cao thủ, khiến cho người ta xem thật đã ghiền.”

Lâm Tĩnh chỉ chỉ cái người đang đi ra từ cửa chính trên màn hình, trầm giọng nói: “Người này có thể trong 1 thời gian ngắn tìm ra lỗ thủng trong hệ thống phòng vệ của chúng ta rồi lợi dụng hữu hiệu, cũng cực kỳ giỏi. Lúc này chúng ta lật thuyền trong mương vậy, quá xấu hổ rồi.”

“Này, mấy ngày nay tôi đều thấy mình ngẩng đầu lên không nổi luôn rồi.” Ninh Giác Phi thở dài. “Ngay cả ông già nhà tôi nghe xong chuyện này, lập tức gọi tới chửi tôi 1 chập, nói tôi đã làm ông mất mặt, không có tư cách làm chức tư lệnh này, kêu tôi quay về làm tên binh quen luôn đi.”

“Đừng nói bên ngoài, ngay cả quân đội ở dưới cũng đang làm âm ỉ kia, nói chúng ta vô năng, khiến bọn họ cũng mất mặt theo.” Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày. “Nhưng lại chẳng ai dám mắng mấy boss cấp cao ở trên chúng ta, mà lại đem mấy boss lớn ở các bộ khác mà chế nhạo. Trên mấy diễn đàn cũng đang nháo nhào lên kia, tôi đã ra lệnh, không được kẻ nào đưa chuyện này lên online nữa.”

“Loại chuyện từ lúc lập nước tới nay đúng là chuyện lớn chưa từng có mà, bị mắng là hiển nhiên rồi.” Ninh Giác Phi vẫn đang thờ dài. “Tôi kết luận người đến lần này chính là Quỷ Thu, Fuuma không có bản lĩnh này. Quỷ Thu có thể lặng yên không một tiếng động mà lẩn vào trong, sau đó lại dưới sự truy bắt phô thiên cái địa của chúng ta mà giấu diếm không ra bất kì tung tích nào, cứ thế mà chạy đi, thật sự là một sát thủ chuyên nghiệp đỉnh cấp cao, tôi thật tự ti.”

Lâm Tĩnh gật đầu, “Sau này nếu có cơ hội so tài, tôi thật sự rất muốn nhân cơ hội mà đem tên đó ra đánh 1 trận, rồi bắt đầu huấn luyện.”

Ninh Giác Phi đồng ý. Hai người rất nhanh rời khỏi bộ tư lệnh, đem địa điểm làm việc chuyển sang doanh địa đội đột kích thiểm điện ở vùng ngoại ô, triệu tập tinh anh bộ đội đặc chủng toàn quốc vào Bắc Kinh.

Nửa tháng sau sự kiện Lôi Hồng Phi bị đâm, phong ba của chuyện này còn chưa dẹp xong, thì Bắc Kinh lại xảy ra thêm một vụ án lớn kinh thiên động địa.

Một chiếc phi cơ trực thăng chở Lăng Nghị tới bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng, còn chưa kịp đáp xuống, thì phần đuôi đã bị một súng trường ngắm bắn viên trình bắn trúng. Máy bay trên không trung mất đi không chế, rơi xuống mặt đất, nổ tung.

Hành động ám sát lần thứ hai này oanh động toàn bộ thế giới.

Rất nhanh, quân đội Trung Quốc tuyên bố, máy bay đó là máy bay không người điều khiển, bên trong cũng không có người, máy móc bị trục trặc nên rơi xuống, không có nhân viên thương vong.

Đây là một vụ án ác tính cực đoan khiêu chiến toàn bộ hệ thống Quốc Gia An Toàn, tuyệt không dễ dàng tha thứ. Các bộ môn tình báo của các hệ thống tương ứng, bộ môn an toàn đều toàn lực tìm cho ra hung thủ. Có tin tức nói rằng, căn cứ vào phương thức ám sát bất đồng của hai vụ án, thì phía chính phủ phán đoán rằng có hai hung thủ. Thế nhưng, rất nhanh lại có tin tức tới một vài người, phía chính phủ đều nhận được một bưu kiện báo mật cùng điện thoại, nói rằng hung thủ của hai vụ ám sát đều là cùng 1 người. Đó chính là sát thủ chuyên nghiệp quốc tế cực kỳ lãnh huyết, biệt hiệu “Quỷ Thu.”

Sau đó, có tin tức truyền ra, quân đội Trung Quốc đã phái ra tiểu đội hành động đặc biệt tinh nhuệ nhất, thề rằng phải bắt bằng được Quỷ Thu, rửa sạch mối nhục; Bộ An Toàn Quốc Gia Trung Quốc cũng đồng thời phái ra “U linh đặc công” trong truyền thuyết, toàn lực đuổi bắt Quỷ Thu; bộ cảnh sát Trung Quốc cũng phái ra “Tiểu đội phản ám sát” thân thủ bắt phạm lừng lừng bắt toàn quốc; có người nói các phương diện liên quan đều hạ lệnh “Giết” đối với người này, chỉ thị cho các nhân viên được bộ môn cử ra truy lùng, khi cần thiết có thể giết tất bất luận tội.

Rất nhanh, tổ chức cảnh sát quốc tế nhận được thông báo yêu cầu hỗ trợ của bộ cảnh sát Trung Quốc,

hướng toàn thế giới phát sinh lệnh truy nã đỏ.

Trong lúc nhất thời, Á Châu, Âu Châu, Mỹ Châu đều xuất hiện thân ảnh của cảnh sát Trung Quốc phong trần mệt mỏi.

Đúng lúc này, trên giang hồ có một lời đồn, có một tin tức đặc biệt dường như được truyền ra rộng rãi.

Nghe nói rằng, Quý Thu đối với hành vi vô sỉ của tên cố chủ Yamamoto Gan bội bạc, bản đứng chính mình cực kỳ cảm thấy phẫn nộ không gì sánh được, đã quyết trả thù, không giết người này tuyệt không bỏ qua.

Ngay khi đủ mọi lời đồn bay đầy trời, lúc mà huyền sôi sùng sục, thì trong doanh địa đội đột kích Thiểm Điện lại xuất hiện một thân ảnh xa lạ cao lớn. Y mỉm cười, nói với cảnh vệ ngay cửa canh gác nói: “Tôi là bạn của Lâm Tĩnh, tìm hấn có việc.”

65. Chương 64

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Doanh địa đội đột kích Thiểm Điện tự nhiên không phải nơi dễ tiến vào, vệ binh kia nhìn y từ trên xuống dưới 1 hồi, rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi tính danh cùng đơn vị của ngài?”

Người nọ hòa ái dễ gần mà nói: “Tôi là anh hấn.”

Vệ binh ở đây tất nhiên không biết chuyện nhà của Lâm Tĩnh, thái độ với y cũng ôn hòa hơn nhiều, trước hết mời y chờ 1 chút, sau đó vào trong, báo cáo.

Lâm Tĩnh nghe câu nói: “Anh của Lâm tham mưu trưởng đang ở đây, nói là tìm Lâm tham mưu trưởng có việc.” Không khỏi ngẩn ra, lập tức đưa tay nhấn vào nút chuyển sang camera quan sát ngay cửa chính. Sau khi nhìn vào mắt người đó, hấn liền bình tĩnh mà nói: “Ừ, để y vào đi, tìm 1 người dẫn y vào văn phòng của tôi.”

“Yes, sir.” Vệ binh đáp ứng, cẩn thận để người đó đưa ra chứng minh thư, đăng ký xong xuôi, lúc này mới để y vào cửa, tìm một vệ binh trực bếp cách đó không xa dẫn y tiến vào doanh địa.

Lâm Tĩnh nhìn hình ảnh trên màn hình, khước miệng hơi hơi nhếch lên, nhẹ nhàng mà nói: “Hay thật đó, tên nhóc này sửa thành họ Lâm rồi.”

Ninh Giác Phi cười ha ha: “Tôi sẽ quay về nói cho cha y nghe nè.”

Nói xong, hắn mở cửa, tìm một cái cớ đuổi Miêu Đan cùng Thái Hân Uy đang ở ở bên ngoài văn phòng đi chỗ khác, đợi người thanh niên mặc đồ thường kia bước vào, liền đóng cửa văn phòng lại.

Lâm Tĩnh trên dưới quan sát người nọ một phen, cười tủm tỉm mà nói: “Tuy rằng khuôn mặt anh thay đổi, nhưng khung xương vẫn không thể đổi được. Thế nào đây? Thay đổi sang họ tên mới à, sửa thành họ Lâm rồi à?”

Người nọ chính là Lôi Hồng Phi đã trải qua phẫu thuật thay đổi, y thông thả mà ngồi xuống, cười ha ha: “Tuy rằng chứng minh thư là giả, nhưng người có liên quan thì không thể giả được nha. Bản thân cậu quả thật có một người anh họ xa, gọi là Lâm Sâm. Bác của cậu sinh trưởng tại Sơn Đông, sau đó đến Đông Bắc buôn bán, ở đó bắt đầu xây dựng sự nghiệp, cưới vợ sinh con, có người anh họ này. Quan hệ thân thích giữa hai người cũng khá xa, từ lâu đã không có qua lại. Vị anh họ của cậu là đàn ông Đông Bắc, vóc người khô ngô, khuôn mặt cũng tựa tựa bộ dạng này của tôi, cao lớn thô kệch, tuyệt không hề giống cậu. Hiện tại anh ta đã vào trong thâm sơn để mua gỗ, ít nhất mấy tháng sẽ không ra khỏi núi, lúc này chỉ sợ đang ở trong núi Đại Hưng An, cho dù có người biết, muốn điều tra, cũng không thể nhất thời tìm thấy được người, cho nên tôi mới trở thành người anh họ đến thăm em trai mình đó, haha.”

Lâm Tĩnh có chút bất ngờ. Chính sách kế hoạch hoá gia đình đã ứng dụng nhiều năm như vậy, truyền tới tận 3,4 đời rồi, cho dù là một gia tộc có lớn đến cỡ nào, thì huyết mạch cũng sẽ dần trở nên thưa thớt, con trai thì chỉ có duy nhất 1 đứa, con gái thì gả ra ngoài rồi, thì cũng coi như mất đi nòi giống. Lâm gia cũng giống như vậy. Nhà nội, nhà ngoại của Lâm Tĩnh đều không có nhiều người, vì vậy tuy rằng hắn nổi danh Tây Vực, cũng không có ai tới nhận bà con với hắn cả. Nhiều năm qua đều một mình mà sống, bỗng nhiên nghe nói còn có một người thân thích, thật không dự liệu được.

Hắn trầm ngâm chốc lát liền phản ứng, có chút hiếu kỳ hỏi: “Anh giả mạo thân thích của tôi, có dụng ý gì? Có liên quan tới hành động tiếp theo của chúng ta à?”

Lôi Hồng Phi gãi gãi đầu, cợt nhả nói: “Cũng không liên quan lắm, tôi không phải đang bị thương nặng, tính mạng nguy hiểm, giờ còn đang nằm trong viện hay sao? Nhưng kế hoạch của chúng ta không thể ngừng lại, tôi muốn tới tìm cậu, tất nhiên phải có thân phận rồi. Nếu như giả thành quan quân từ bộ môn khác phái tới, thì việc lập ra lý lịch khá phiền phức, hơn nữa sợ cũng không qua mặt nổi điều tra và cân nhắc nghiêm mật. Mà tên nhóc Giác Phi này gia thế quá hiển hách, anh họ em trai gì đó đều đang nhậm chức trong quân đội, tôi chẳng thể giả thành chú của hắn, nên chỉ có thể giả thành anh của cậu thôi.”

Y nói một hơi đều là dụng chạm tới cả hai người họ, nhưng Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi nhưng cũng không tức giận, chỉ là liếc nhau, đặt thành ăn ý.

Ninh Giác Phi cười hỏi: “Này, lão đại, sát thủ kia là đánh thật đó hả? Anh đánh không lại tên đó?”

“Ừ, đánh thật đó.” Lôi Hồng Phi hướng mặt ra ngoài cửa sổ. “Thật đã ghiền mà, tên đó cho tôi 1 đao, tôi đánh gãy hai cái sừng sườn của tên đó.”

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều giật mình, đồng thời đứng lên, một người hỏi: “Anh bị thương?”, một người hỏi: “Bị thương ở đâu?”

Lôi Hồng Phi sờ sờ cổ, có chút phiền muộn mà nói: “Sướt da thôi, không có gì.”

Kỳ thực y không bị thương, sát thủ kia chỉ dùng sống dao xẹt qua cổ y mà thôi, thế nhưng trong lòng y, đó chính là một dao trí mạng. Đương nhiên, để cho giống thật, để sau này khi y công khai lộ diện dễ ăn nói với bên ngoài, Lăng Nghị còn chỉ thị bác sĩ tạo cho y một vết thương giả, ngay đúng vị trí đã bị “Chém dao” ngang qua, giờ y đang sờ vào sẹo chỗ có vết dao đó.

Lâm Tĩnh lập tức đi tới nhìn, phát hiện vết thương xác thực không sâu, hiện tại đã khỏi hẳn, chỉ còn lại sẹo mà thôi, mới yên lòng, nhưng cũng có chút lo ngại: “Nếu như sâu thêm 1 chút, thì đã ...”

Ninh Giác Phi cũng nhìn, nhin không được lú lờ: “Sát thủ đó thân thủ lợi hại như vậy, có thể áp chế được cánh tay thiết của anh luôn à?”

“Nếu quả thực tấn công chính diện, cứng đối cứng, thì làm sao tên đó thắng được cánh tay của tôi.” Lôi Hồng Phi thở dài. “Tên đó có gốc võ thuật, khác hẳn với phương cách đánh nhau đối chiến của chúng ta, người rất mềm dẻo, biết nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể, rất khó đối phó.”

“Rất giỏi.” Ninh Giác Phi vỗ tay tán thưởng.

Con mắt Lâm Tĩnh quét về phía cánh tay phải của Lôi Hồng Phi, bên môi hiện nét cười: “Thì ra cánh tay của anh có thể đối phó bằng cách đó.”

Lôi Hồng Phi đều nghĩ hai tên này đều chẳng có ý gì tốt lành hết, nên đưa cánh tay phải lên gõ gõ bàn: “Thế nào? Còn muốn đấu?”

“Sao lại nói là còn muốn?” Ninh Giác Phi lười cười: “Đó là sinh mạng không ngừng, chiến đấu không nghỉ.”

“Hừ, tôi sẽ trốn tránh à?” Lôi Hồng Phi chẳng đáng mà nhìn bọn họ. “Đánh thì đánh, ai sợ ai? Tôi cũng không tin, lẽ nào ai ai cũng đều là sát thủ chuyên nghiệp nổi danh quốc tế.”

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều nở nụ cười, lúc này mới trở lại chuyện chính. “Thế nào? Muốn bắt đầu hành động rồi à?”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi từ trong người lấy ra máy vi tính mini, kết nối với màn hình lớn trong phòng, chuyển ra các văn bản liên quan đến kế hoạch, trình diễn cho hai người họ xem. “Đã khẳng định được rồi, Đế Quốc Đạo Thần Đảng xác thực đã cùng tân Đảng Quốc Xã Âu Châu âm mưu ám sát thủ tướng của nước ta. Bên Nhật Bản không cần chúng ta, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là dọn dẹp bên Âu Châu, Lão Lâm dẫn người tới München Đức, Lạc Thiên Thu dẫn 1 đội sang Paris Pháp, tôi tới Italia. Giác Phi, cậu ở lại Bắc Kinh, nếu như cần điều người sang Nhật Bản, thì do cậu dẫn đội sang đó.”

“Yes, sir.” Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đáp ứng, cẩn thận nghiên cứu tư liệu này, không rõ vấn đề lập tức hỏi ngay.

Lôi Hồng Phi đều trả lời, nếu gặp phải vấn đề mà chính bản thân y cũng không rõ ràng, trực tiếp gọi điện hỏi Lăng Nghị.

Rất nhanh, ba người bọn họ đều biết rõ phương án hành động của uỷ ban Quốc Gia An Toàn định ra. Thời gian cấp bách, bọn họ chỉ còn đúng 1 tuần, trước tiên phải chọn thành viên trong tiểu tổ hành động của mình, sau đó tiến hành đặc biệt huấn luyện về phương diện lễ nghi ngoại giao và quân sự nước ngoài, sau đó bay sang nước ngoài, tiếp nhận nhiệm vụ.

66. Chương 65

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi đại khí hào sảng, Lâm Tĩnh lãnh tĩnh nhanh nhẹn dũng mãnh, Lạc Thiên Thu trí kế hơn người, ba người lại nhập ngũ nhiều năm, chiến công hiển hách, lần này ai cũng tự mình dẫn theo một tiểu đội tinh anh đến Âu Châu, vừa có mặt tại đó, liền khắc sâu ấn tượng với quân cảnh địa phương.

Lôi Hồng Phi đã từng lập được đại công lớn trong chiến dịch liên hợp nhiều nước bao vây tiểu trừ Kim Tân Nguyệt, cũng đã từng bôn tập đường dài, dẫn đội tới “Cung Đảo” cứu viện con tin, bắt giữ được Heinz thủ lĩnh của tổ chức khủng bố số một thế giới “Founder”, oanh động toàn cầu. Còn Lâm Tĩnh cùng Lạc Thiên Thu đã từng có quá nhiều cuộc chiến đối đầu với các phần tử khủng bố đủ trận lớn trận nhỏ, đã đánh gục cùng bắt sống hơn ngàn tên phần tử khủng bố, rất nhiều tổ chức khủng bố vì đó mà bị tiêu diệt. Trung Á là căn cứ tổ chức khủng bố nổi tiếng nhất trên thế giới, hành động của bọn Lâm Tĩnh đánh thếp đả kích kiêu ngạo của phần tử khủng bố, cũng gián tiếp giữ được hòa bình thế giới, giải trừ không ít nguy cơ nguy hại tới Âu Mỹ, đây là chuyện mà ai cũng biết rõ trong lòng, mặc kệ chính trị giải quyết thế nào, thì cứ ngoảnh mặt làm ngơ, cố ý không đề cập tới, đây cũng không phải chuyện của bọn quân nhân bọn họ, vì vậy, bọn họ vừa tới được Âu Châu, quân nhân cùng cảnh sát địa phương lập tức thân thiết với bọn họ.

Lần này bộ đội đặc chủng được đưa tới Âu Châu ai cũng là sinh viên khoa chính quy, không chỉ về mặt quân sự rất ưu tú, mà còn lưu loát được tiếng Anh, còn có thể biết thêm được ngôn ngữ thứ hai, hoặc là tiếng Đức, tiếng Pháp, tuy rằng không có ai nói được tiếng Ý, nhưng bên tổng tham có cử hai phiên dịch đi cùng, còn người Ý đa phần đều nói tiếng Pháp, có người cũng nói được tiếng Anh, nên việc giao lưu giữa hai bên cũng không thành vấn đề.

Tuy rằng 3 tiểu đội quân nhân bọn họ khác biệt ở Ý, Pháp, Đức, nhưng vẫn còn có Ninh Giác Phi đứng chủ trì ở giữa, mọi người kết nối với nhau, truyền tình báo, thảo luận công tác, đều rất tiện lợi.

Mỗi ngày, sau khi bọn họ nói xong chuyện công việc đều nói chuyện phiếm vài câu, đa phần nói nhiều nhất

chính là chuyện của sát thủ Quỷ Thu chuyên nghiệp đang ở Nhật Bản đại chiến với “Đế Quốc Đạo Thần Đảng”.

“Chuyện này đã khiến cho toàn bộ người trong giới hắc đạo trên thế giới chấn động, tổ chức tình báo các nước, quân giới cùng cảnh sát quốc tế đều biết tin này.” Ninh Giác Phi cười nói. “Ai cũng nói lão già Yamamoto Gan quá ngu ngốc đi, trước muốn người đi ám sát, sau đó lại đi bán đứng người ta, đây cũng coi như bình thường đi, dù sao cũng không ít người bị dính vụ này, thế nhưng lúc tìm sát thủ cũng phải biết tính toán 1 chút chứ, sao lại đi tìm tới Quỷ Thu. Ai chẳng biết ‘Linh Quỷ Song Sát’ chính là bạn nối khố của nhau, trước đây dù cho mục tiêu có che giấu bí mật kín cỡ nào, đều bị Quỷ Thu tìm ra được, chính là nhờ kỹ thuật thủ đoạn truyền kỳ của Linh Sa, nếu muốn bán đứng bọn họ thì không hề dễ đâu, nếu ngay từ đầu không thể một kích giết hết, thì tuyệt đối khiến bản thân gặp phải đòn phản kích. Nghe nói Linh Sa vốn dĩ đã về hưu, Quỷ Thu cũng không muốn dính nhiều tới giang hồ, lúc này Yamamoto Gan lại dùng một số tiền lớn để mời họ về, Quỷ Thu mới động tâm, dự định xong vụ này sẽ chạch rửa tay, ai biết lại rơi vào tròng, lại bị dính vào lưới truy sát lớn của phía chúng ta. Hiện tại không chỉ chọc giận Quỷ Thu, mà ngay cả Linh Sa đã thoái ẩn cũng tái xuất giang hồ, ‘Linh Quỷ Song Sát’ lần thứ hai liên thủ, đầu tiên chính là vô thanh vô tức huyết tẩy tổng bộ bọn chúng, sau đó từng bước ép sát, truy sát Yamamoto Gan, khiến cho toàn bộ ‘Đế Quốc Đạo Thần Đảng’ không ngày nào được an bình, trốn ở Hokkaido không dám nhúc nhích, thực sự là chấn động nhân tâm mà.”

Câu chuyện này quả thực khiến người ta nghe vào liền chấn động, cho dù ‘Linh Quỷ Song Sát’ không phải người tốt, nhưng cũng đã từng làm vài chuyện tốt, Yamamoto Gan cũng không phải người tốt, ‘Linh Quỷ Song Sát’ có thể khiến cho Yamamoto Gan chật vật như vậy, xác thực khiến người ta nghe mà giải được hận.

Lôi Hồng Phi là trong ngày bị ám sát mới có thể phán đoán ra được sát thủ kia chính là Lăng Tử Hàn, lại không biết thân phận của cậu trên giang hồ. Đợi khi lời đồn lan ra, sát thủ đó chính là Quỷ Thu đã ra giang hồ ngang dọc hơn 20 năm, tiếng tăm lừng lẫy, y nhất thời ngậy ngấn cả người, đợi khi phục hồi tinh thần lại, tất nhiên có thể suy đoán ra, vị Linh Sa thiên tài thần kỳ hợp tác cùng cậu chính là Vệ Thiên Vũ. Nhớ tới 20 năm trước, Lăng Tử Hàn bất quá chỉ là một niên thiếu, ở Bắc Kinh giả thành một công tử bột ăn chơi trác táng, nhưng ở bên ngoài lại là nhân vật hàng đầu, y không khỏi ngơ ngẩn. Chính y cũng là niên thiếu nhập ngũ, mười mấy năm qua tư thế hào hùng, đẫm máu chiến trường, tuổi còn trẻ đã nhận được quân hàm thiếu tướng, tiền đồ vô hạn, tình cờ hoài niệm, cũng cho rằng mình như thế đã đủ tự hào rồi, nhưng vừa nghĩ tới Lăng Tử Hàn, thì lại cảm thấy chuyện mình làm chẳng đáng là gì, không đáng để tính, mà hiện tại y càng thêm ước ao Vệ Thiên Vũ. ‘Linh Quỷ Song Sát’ tái xuất giang hồ, có phải rằng Lăng Tử Hàn và Vệ Thiên Vũ đã hòa hảo như lúc ban đầu? Nghĩ như thế, y lại vui vẻ một chút. Vui vẻ qua đi, lại mơ hồ sinh ra chút hiếu kỳ cùng chờ mong, thật muốn cùng ‘Linh Quỷ Song Sát’ đấu 1 trận cho đã, suy nghĩ 1 hồi, y thậm chí còn có chút đố kỵ với cái lão già Yamamoto Gan đang bị ‘Linh Quỷ Song Sát’ truy sát kia.

Đương nhiên, tâm tư này của y chưa bao giờ nói ra bên ngoài, đây là tuyệt mật, y biết nặng nhẹ, cho dù là Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi là hai người bạn thân có thể tin tưởng được, cũng không thể nói.

Lâm Tĩnh có chút suy nghĩ: “‘Linh Quỷ Song Sát’ xác thực không giống người thường, chỉ là hai người, mà có thể khiến cho gió nổi mây phun, tạo ra động tĩnh lớn như vậy, thực sự là rất giỏi. Thế nhưng, thường những người này rất nguy hiểm, như lần này lại dám lên vào bộ tư lệnh chúng ta ám sát, lại trong sự lúng túng bất nghiêm mật mà chuẩn xác tra được vị trí chính xác của trực thăng, từ xa nổ súng bắn trúng, nếu như không phải Lăng chủ tịch bố trí chặt chẽ, hậu quả khó mà dự liệu được. Nếu như thật sự có thể gặp được họ, tốt nhất là phải diệt mối họa này.”

“Đúng.” Ninh Giác Phi đồng ý. “Nếu như để tôi chạm mặt, nhất định phải toàn lực ứng phó, hoặc là bắt bằng được hoặc là giết chết. Hiện tại bọn họ đang toàn lực truy sát Yamamoto Gan, tốt nhất là đừng có giết cái lão già đó xong lại quay đầu cầm dao trở lại tìm sự phụ tôi kiếm chuyện là được rồi.”

Lâm Tĩnh nghĩ rằng khả năng này cũng có thể, lập tức nghiêm mặt mà nói: “Cái này cũng phải phòng, chờ chuyện bên Âu Châu chấm dứt, chúng ta không phải cũng đến Nhật Bản hay sao? Đến lúc đó tôi xin chỉ thị của sếp, dẫn người đi lùng bắt ‘Linh Quỷ Song Sát’, tranh thủ bắt hai tên sát thủ nguy hiểm đó, thực sự không bắt được thì phải giết thôi.”

Lôi Hồng Phi nhất thời không biết nên nói thế nào mới tốt, ngăn cản thì lại không có lập trường, không ngăn cản thì lại lo lắng cho Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ. Lâm Tĩnh cũng không phải ngồi không, trước đây khi hắn còn ở Tân Cương, quanh năm suốt tháng đánh không ít trận lớn trận nhỏ, có kinh nghiệm truy kích bọn phân tử khủng bố lẩn trốn hoặc chạy trốn, nếu muốn nói, thì bản thân y cùng Ninh Giác Phi đều kém hắn.

Y gãi gãi đầu, chỉ có thể ba phải mà nói: “Đến lúc đó coi cấp trên sắp xếp thế nào mới được, chúng ta đang ở nước ngoài, cũng không thể tùy tiện chạy loạn, cùng người đánh đánh giết giết, nếu như khiến cho phía ngoại giao gặp tranh cãi thì cũng không tốt.”

Lâm Tĩnh cùng Ninh Giác Phi đều nghĩ vậy cũng có lý, liền không nói tới chuyện này nữa.

Do thủ tướng khi ra Âu Châu, trạm đầu tiên dừng chân chính là Italia, cho nên hành động ám sát mà phần tử khủng bố bố trí đầu tiên chính là tiến hành ở Rome, căn cứ vào tình báo mà Ninh Giác Phi nhận được rồi chuyển tới, bộ tình báo Italia từ gia tộc mafia chuyên về buôn lậu súng ống đạn dược, tìm hiểu nguồn gốc, rất nhanh tìm ra được căn cứ bí mật của tổ chức Werewolves Italia.

Từ tên mafia Italia bị bắt khai ra, đám người đó mua khá nhiều vũ khí, nào là rocket, rocket gun shots, súng trường ngắm bắn, súng trường đột kích, v.v.... hỏa lực khá mạnh, không giống như phần tử phạm tội khác, nên thượng cấp chỉ thị, Lôi Hồng Phi dẫn một tiểu đội bộ đội đặc chủng Trung Quốc cùng với tổ cần vụ hành động đặc biệt GIS Italia (1) liên hợp hành động, bao vây tiểu trừ âm mưu ám sát của phần tử khủng bố.

Hành động của Bộ đội đặc chủng Trung Quốc danh dương Âu Châu từ Lôi Hồng Phi mà chính thức bắt đầu.**HẾT CHƯƠNG 65**

(1) **Gruppo di Intervento Speciale (GIS, in English “Special Intervention Group”)** is an elite airborne special operations counter-terrorism tactical response unit inside the Italian Carabinieri military police, first formed in 1978. In 2004 the GIS evolved into a special forces unit.

67. Chương 66

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Do tin tình báo mà Ninh Giác Phi nhận được sau đó chuyển đến cho họ khá chính xác, nên bọn Lô Hồng Phi, Lâm Tĩnh, Lạc Thiên Thu đều chuẩn xác tìm được hang ổ cùng đường tuyến chuẩn bị hoạt động của bọn phần tử khủng bố, sạch sẽ lưu loát mà phá nát bầy âm mưu ám sát của bọn chúng.

Ngay khi thủ tướng đến được nước cuối cùng trong chuyến du hành Âu Châu là Nga, Lô Hồng Phi không có hộ tống đến đó, mà quay ngược trở về Bắc Kinh, dưới sự sắp xếp của Lăng Nghị mà khôi phục lại diện mạo thực sự của mình, sau đó lại bay tới Moscow, cùng đại đội tập hợp.

Trước đó y không có khôi phục bộ dạng thực, là cải trang mà tới, chính để phòng ngừa kẻ địch phát hiện khiến cho âm mưu bị lộ, đến lúc thay đổi kế hoạch, tự nhiên đâm ngang, hiện tại có thể công khai bộc lộ, cho thấy vụ “Bị đâm trọng thương” là một chuyện giả, thể diện của mọi người đều được giữ.

Tuy rằng đây là công tác, dựa theo trình tự làm việc thì có tổ hành động của nước Nga thông báo, nhưng y vẫn tự mình nói trực tiếp chuyến bay cùng thời gian bay của mình cho Lâm Tĩnh nghe. Lâm Tĩnh lập tức sắp xếp người, tự mình đi đón, đã sớm chuẩn bị một chiếc xe tốt, vừa cẩn thận nghiên cứu bản đồ.

Phóng viên theo dõi hẳn có không ít người, nhưng trước đây không hề có cơ hội để phỏng vấn, lúc này thấy hẳn mặc đồ thường, chỉ mang theo một người trợ lý đi tới sân bay, nên các phóng viên đi theo theo dõi liền nhân cơ hội xông lên hỏi.

Đối mặt với đám phóng viên trước mặt, Lâm Tĩnh lập tức khôi phục lại bản mặt lạnh lùng, giọng lạnh như băng mà nói: “Xin hẹn trước, hiện tại tôi không tiếp nhận phỏng vấn.”

Thái Hân Uy đi theo bên cạnh hẳn lập tức đứng ra cản phóng viên, vẻ mặt ôn hòa nói: “Chúng tôi có kỷ luật của chúng tôi, không thể tùy tiện tiếp nhận sự phỏng vấn, mời mọi người liên lạc với bộ tin tức bên chúng tôi, hẹn trước thời gian, sau đó hãy tới vậy.”

Lâm Tĩnh canh thời gian mà tới, vừa nói được mấy câu, thì chuyến bay đến từ Bắc Kinh lập tức hạ cánh. Lâm Tĩnh nhìn Lô Hồng Phi bước đi ra, liền phát phát tay với y. Lô Hồng Phi cười vui vẻ, đi tới trước mặt hẳn, thân thiết mà đưa tay ôm, sau đó sóng vai đi ra ngoài.

Các phóng viên vừa nhìn thấy Lô Hồng Phi, càng ùa lên nhiều hơn, lập tức bao vây chặt hai người họ lại, thất chủ bất thiết mà hỏi, trọng điểm chính là vết thương của Lô Hồng Phi, có không ít người nhắm ngay cổ của y mà chụp ảnh.

Sĩ quan phụ tá Trần Kiến Hữu của Lô Hồng Phi liền nhanh chóng xông lên, cùng Thái Hân Uy chống đỡ đám phóng viên, nhưng bọn họ chỉ có hai người, vốn dĩ chẳng làm được gì cả.

Lô Hồng Phi cười tủm tủm mà nói: “Đây là sân bay, chúng ta chỉ nên dùng để đưa và đón người, đừng làm phiền công việc của người khác chứ.”

Các phóng viên nể mặt y, liền vây quanh hai người họ cùng đi tới bãi đỗ xe, sau đó cản y lại, không cho y lên xe, các vấn đề đồng loạt được nêu ra.

Lôi Hồng Phi ngưng thần lắng nghe, nghĩ vấn đề của bọn họ đa số đều giống nhau, rất nhanh tổng kết ra vài điểm chính, vì vậy đưa tay cản lại, ngăn tiếng động nói chuyện xôn xao của các phóng viên, đơn giản rõ ràng mà nói: “Cám ơn sự quan tâm của tất cả mọi người, tôi xác thực có bị sát thủ ám sát, có bị thương nhẹ, thế nhưng không nghiêm trọng lắm, trong khoảng thời gian vừa qua không xuất hiện, là vì công việc quá bận rộn. Lần này thủ tướng chúng tôi đến Âu Châu, vấn đề an toàn cũng thuộc về trách nhiệm của tôi. Nhiệm vụ tại quốc nội của tôi đã hoàn thành, nên hiện tại nhận lệnh tới đây, cùng Lâm tướng quân tiến hành các công tác bảo vệ tiếp theo. Đương nhiên, mục đích chủ yếu của chúng tôi chính là đề phòng phát sinh hành động khủng bố, chống lại hoạt động khủng bố chính là chức trách của chúng tôi. Còn phần khác, tôi không biết, cũng không có gì để nói, mọi người có thể đi hỏi người phát ngôn chính thức của chúng tôi, anh ta rõ ràng hơn.” Nói xong, y liền xoay người leo lên xe, động tác cực nhanh.

Lâm Tĩnh không nói được một lời, theo ngồi bên cạnh y, đóng cửa xe lại.

Thái Hân Uy cùng Trần Kiến Hữu cũng ngồi vào hàng ghế lái, nhanh chóng lái xe đột phá vòng vây của đám phóng viên, rút cục ra khỏi được sân bay, dọc theo con đường Leningrad (1) mà hướng thẳng đến phía Đông Nam.

Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn người bên cạnh, hồ hững nói: “Anh ở Rome thể hiện thần uy, tay không giết chết được 9 tên phần tử khủng bố vũ trang hạng nặng, tạo ra tiếng vọng rất lớn. Chúng tôi đi tới đâu cũng có người muốn hẹn đấu, tỷ thí thử với chúng tôi, phiền chết được.”

Lôi Hồng Phi vui vẻ cười haha: “Tôi lúc đó chỉ là muốn thử năng lực thực chiến của cánh tay này đến tới cùng là mức độ nào, không định gây ra náo động lớn tới vậy.”

Lâm Tĩnh nhíu nhíu mày, không cho là đúng mà nói: “Anh chỉ có duy nhất 1 cánh tay thép, còn các bộ phận khác vẫn là thịt là máu, những tên đó trang bị vũ khí đến tận răng, đừng nói là có đạn đạo bay tới, dù chỉ cần một súng trường đột kích, thì anh cũng đỡ nhiều lành ít rồi. Anh cũng lớn cỡ này rồi, cũng không phải một tên nhóc háo thắng, sao lại có thể lỗ mãng như thế chứ?”

“Yes, yes, lần sau tôi nhất định chú ý mà.” Lôi Hồng Phi gật đầu. “Kỳ thực lúc đó đã là đánh giáp lá cà rồi, trên tay bọn chúng mặc dù có súng, nhưng động tác sao nhanh bằng tôi chứ, vốn dĩ chưa kịp nhắm bắn thì đã chết rồi, cho nên cũng không xem là nguy hiểm đâu.”

Nhóm người của thủ tướng được sắp xếp ở khách sạn Baltshug Kempinski Moscow, bên cạnh dòng sông Moscow, đối diện điện Krem-li, để dễ dàng tiến hành các hoạt động cùng thăm hỏi quốc sự. Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi cũng được sắp xếp ở trong đó, vốn dự định mỗi người một phòng, nhưng Lâm Tĩnh nghĩ vậy không tiện cho việc bàn luận công tác, nên yêu cầu được ở cùng phòng. Hai người họ đều là tướng quân, cấp bậc rất cao, các nhân viên đi cùng liền thỏa hiệp lại với nhân viên trong khách sạn, thuê một căn phòng thiết kế Linlithgow sang trọng cho bọn họ dùng. Căn phòng này là có hai phòng ngủ, dùng sắc vàng làm nền tảng, lát đá cẩm thạch Italia, đồ dùng đều là do công ty Linlithgow bên Anh sản xuất, mang nét lộng lẫy nguy nga.

Do cuộc phỏng vấn của thủ tướng tại Âu Châu đã sắp kết thúc, trạm tiếp theo chính là Nhật Bản, đã có khá nhiều người ở đó chờ đợi rồi, không cần bọn họ nhắm mắt theo đuôi nữa, cho nên Lạc Thiên Thu liền mang theo phân nửa đội nhận lệnh về nước, còn Lôi Hồng Phi trợ giúp cục cảnh vệ trung ương tiến hành công tác bảo an.

Vừa ra biên giới, bọn họ sẽ không mặc quân trang nữa, đều thống nhất là mặc áo sơ mi trắng, âu phục đen, cravat màu tối, đồng phục cùng 1 kiểu, Lâm Tĩnh mặc bộ đó vào người, càng hiển thị phong độ, quý khí đầy người, nói hần là lãnh đạo cấp bộ trưởng, chắc chắn không ai hoài nghi, còn Lôi Hồng Phi lại không thể che giấu được sự khí thế nhanh nhẹn dũng mãnh, khiến người ta nhìn vào không biết tưởng đó là tên thủ lĩnh đám cướp.

Tới được phòng khách sạn, Lôi Hồng Phi tắm rửa một cái, thay bộ âu phục tiêu chuẩn, Lâm Tĩnh vừa nhìn thấy liền cười, “Anh nên thu lại khí phách tướng cướp của mình 1 chút đi, nếu không khiến người ta tưởng anh chính là phần tử khủng bố bây giờ. Chúng tôi suốt cả đường đi chưa an ổn được ngày nào, nhưng đến nước Nga lại không có động tĩnh gì, tất cả mọi người có chút nghi thần nghi quỷ, trông gà hoá cuốc.”

Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý mà khoát tay áo: “Người như tôi ở Nam Âu thì có phần khác người bình thường, tới Bắc Âu thì lại rất bình thường, Đức cũng được, Nga cũng được, mấy người khô ngô nhanh nhẹn dũng mãnh hơn tôi cũng nhiều mà, tôi thì tính sao chứ?”

Hai người họ ngồi trong phòng khách, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, trước tiên trao đổi tình báo có được cùng các tư liệu liên quan đến công tác, sau đó thảo luận khái quát kế hoạch hành động tiếp theo, bọn họ sau đó mới nói tới động tĩnh mà Linh Quỷ Song Sát mới nháo ra tại Nhật.

Quý Thu tại Hokkaido giết tên mưu trí nhất bên cạnh Yamamoto Gan, Matano Masao, ở Tokyo giết chết trợ lý cao cấp phụ trách hành động của Đế Quốc Đạo Thần Đảng, Taoka Tadashii, ở Osaka một chiêu giết chết cây trụ kinh tế của Yamamoto Gan, Itou Daigo, không cần chuyên gia phân tích, người có não 1 chút đều có thể thấy được, những lần ám sát đó đối với Đế Quốc Đạo Thần Đảng đều là một đả kích cực kỳ nghiêm trọng, hầu như trí mạng.

Lâm Tĩnh khen ngợi: “Chỉ trong vòng vài ngày, Quý Thu có thể ở Hokkaido, Tokyo, Osaka tìm được mục tiêu chính xác cùng cơ hội để hạ thủ, thực sự là rất giỏi. Đừng nói là một người đang bị các cao thủ toàn lực truy kích, dù là cảnh sát cùng quân đội, cũng không có khả năng làm được như thế.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi có chút cảm khái. “Nghe nói lúc Quý Thu bắn chết Matano Masao, còn cùng các võ sĩ Nhật Bản bên Đế Quốc Đạo Thần Đảng đại chiến một phen, toàn bộ đồ đảng vây công cậu ta đều bị giết chết sạch, sau đó cậu ta cứ thế thông dong rời đi. Cái tên Taoka Tadashii cũng không hề kém, nhưng Quý Thu cùng gã ở trong phòng so kiếm, đường đường chính chính mà chém chết gã, vì vậy có thể thấy được, kiếm thuật của Quý Thu lợi hại thế nào. Quý Thu ở Nhật Bản xuất quỷ nhập thần, đem cả bọn lương đạo hắc bạch dính đầy bụi đất, thực sự là khiến lòng người sáng khoái.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh cũng tán thưởng gật đầu. “Trước đây Quý Thu thích nhất dùng súng cự ly xa ngắm bắn, lần này lại dùng phương thức dữ dằn như thế báo thù, xem ra cực kỳ hận Yamamoto Gan, không biết lão già kia có hối hận hay không đây?”

“Nghe nói Fuuma đang tìm Quý Thu quyết chiến.” Lôi Hồng Phi hết sức vui mừng. “Nhật Bản hiện tại thật là náo nhiệt.”

Lâm Tĩnh trầm ngâm nói: “Các chuyên gia phản ám sát của các nước đều đã đến Tokyo, Fuuma cùng Quý Thu có quây banh lên, cũng sẽ không thể ở nơi đầu sóng ngọn gió mà quyết đấu đi, chắc sẽ chạy tới Honshu?”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng lắc đầu, “Quý Thu không phải vừa ở Tokyo giết chết Taoka Tadashii? Có thể thấy rõ cậu ta không hề sợ hãi gì. Nếu cậu ta dám ở Bắc Kinh lên vào bộ tư lệnh chúng ta gây án, thì sẽ không sợ gì đám chuyên gia tập hợp tới Tokyo đâu. Còn Fuuma, tên này giống như phát điên luôn rồi, càng không thêm sợ gì bọn quân cảnh đâu.”

“Cũng đúng.” Lâm Tĩnh thở dài. “Giống như Quý Thu, Fuuma, đều là phần tử phạm tội cực độ nguy hiểm, thế nhưng, tôi lại cảm thấy Quý Thu lại khiến người khác cực kỳ bội phục, nếu như cậu ta không đối nghịch với chúng ta, nói không chừng chúng ta có thể trở thành bạn rồi.”

Lôi Hồng Phi vui vẻ, đưa tay vỗ mạnh lên vai hắn: “Tôi cũng nghĩ giống cậu vậy đó.”

Đang lúc nói chuyện, thì đường đã lên đèn rực rỡ, Thái Hân Uy và Trần Kiến Hữu tới báo cáo, buổi tối có tướng quân bên bộ quốc phòng nước Nga thiết yến, khoản đãi 2 vị tướng quân Trung Quốc, coi như là một cuộc giao lưu quân sự không chính thức của hai nước, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều phải tham gia. Vốn dĩ, để tránh âm mưu ám sát nhắm vào Lôi Hồng Phi, vì vậy không có công khai chuyến bay cùng giờ bay của y, buổi tiệc này cũng sắp xếp vào tối mai, nhưng tin tức Lôi Hồng Phi đến truyền tới quốc phòng quốc phòng, các tướng quân liền kiểm chế không được, trong đó có 1 người đã từng tham gia vào hành động bao vây tiêu trừ Kim Tân Nguyệt, tuy rằng lúc đó không hề thấy mặt nhau, nhưng vẫn cảm thấy thân thiết vô cùng, liền liên hệ với tổ công tác ngoại giao của Trung Quốc, hy vọng sắp xếp buổi tiệc chuyển thành đêm nay. Lôi Hồng Phi vừa tới, vốn dĩ cũng cần nắm rõ tình hình, không thể lập tức bắt đầu công tác, vừa lúc có thể dự tiệc, vì vậy phương diện Trung Quốc sẽ đồng ý với ý kiến bên Nga.

Để tránh phiền phức, rất nhiều hoạt động, hội nghị đều được cử hành tại một nhà hàng, yến hội này cũng vậy, Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi nhận được chỉ thị, tất nhiên không có dị nghị, chỉ thay lễ phục tướng quân, cùng đến buổi tiệc.

Trong thang máy, Lâm Tĩnh nhớ tới một việc, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Người Nga uống rượu như uống nước vậy, quả thực không muốn sống mà. Rượu Vodka cũng là rượu mạnh, không thua gì rượu xái bên chúng ta cả. Tôi đã cho người bên chúng ta ra thông báo, rằng trên người anh còn có thương tích, nên không thể uống rượu mạnh, để bọn họ sắp xếp vang đỏ, thế nhưng chỉ sợ mấy tướng quân kia uống tới hứng khởi, nháo lên đòi rượu Vodka thôi. Nếu như thực sự có rượu Vodka, uống rượu là chuyện của tôi, anh không được đụng vào ly nào hết, nghe không?”

“Tôi đã hỏi chú Đồng rồi, chú ấy nói không phải là không thể uống rượu, chỉ cần lúc uống chú ý một chút, cũng không có vấn đề gì lớn.” Lôi Hồng Phi lấy lòng mà nhìn hắn. “Bữa cơm hôm nay cũng không phải bằng hữu tụ hội, là quốc uy của đất nước, chúng ta không thể trốn tránh được.”

Lâm Tĩnh mặt trầm xuống: “Tôi cũng đã hỏi qua chú Đồng, chú ấy nói tốt nhất không nên uống. Anh ít

tìm có đi, dù cho chúng ta không uống rượu, thì cũng không làm tổn hại tới quốc uy đất nước. Hơn nữa, còn có tôi uống cùng họ, sẽ không làm tổn hại đến uy phong của anh đâu.”

Lôi Hồng Phi bắt đắ dĩ nhún vai: “Vậ được rồi, cậu uống trước đi, nếu chịu không nổi nữa thì tôi lên, vậy được rồi ha?”

Sắc mặt Lâm Tĩnh lúc này mới khôi phục bình thường, cười cười với y, sau đó đứng bên phía sau y.

Cửa thang máy mở ra, bên ngoài đã có người chờ sẵn, Thái Hân Uy và Trần Kiến Hữu đi ra ngoài trước, hàn huyên với quân nhân bên ngoài vài câu, liền biết được tình hình, sau đó quay đầu lại, ý bảo tất cả bình thường.

Lôi Hồng Phi đã cùng Lâm Tĩnh ra thang máy, thông thả đánh giá chung quanh, phiên dịch 2 bên cùng bọn họ nói rằng quân nhân bên Nga đã đến đủ rồi.

Lôi Hồng Phi khẽ gật đầu, long hành hổ bộ đi về phía trước.

Bàn tiệc khá lớn, có thể ngồi tới 20 người, nhân viên hai bên tính luôn cả phiên dịch thì chỉ có 5 người, còn lại 15 người đều là quân nhân Nga, nửa tiếng đầu còn khách sáo chào hỏi, dần dần tình hình có chút khống chế không nổi nữa rồi.

Cha của Lôi Hồng Phi là bộ trưởng bộ quốc phòng, mấy lão tướng quân đang ngồi đây đều có giao tình với Lôi Chấn, cả hai bên nhiều lần hỗ trợ nhau, cũng xem là bạn, đối với tình thế biến hóa khôn lường của quốc tế trong tương lai sẽ mang tới ảnh hưởng tới nền quân sự. Còn các quan quân trung niên thì lại cực kỳ cảm thấy hứng thú với hai vị quan chỉ huy cao cấp đặc chủng tác chiến, cả đám người đều nói tới chiến thuật trong các trận chiến mấy năm qua, trò chuyện cực kỳ ăn ý. Có người nhắc tới cuộc chiến với đám phần tử khủng bố tại Rome vừa rồi, đối với viên đặc biệt chiến đội Trung Quốc có câu chuyện truyền kỳ về “Công phu Trung Quốc” cực kỳ hiếu kỳ, càng nói càng háng, nháo nhào đòi đấu thử với hai người họ một trận thử, thử xem công phu quyền cước đối phương.

Lôi Hồng Phi cười ha ha, liên tục lắc đầu: “Không thể nào, huấn luyện bên chúng tôi cùng công phu Trung Quốc không có quan hệ, so với huấn luyện bên các anh cũng tương đồng thôi, cũng xem như không thắng không thua, không có ý nghĩa gì hết. Không quan tâm tới công phu gì, chỉ cần có khả năng đánh dẹp được bọn phần tử khủng bố, thì đều là hảo công phu hết, đúng không? Tiểu tổ Alpha bên các anh đã khiến chúng tôi ngưỡng mộ từ lâu rồi, sau này tìm thời gian thích hợp, chúng ta tiến hành diễn tập đối kháng đi, hoặc là diễn tập lại hành động chống khủng bố liên hợp giống như đợt bao vây tiêu trừ Kim Tân Nguyệt năm xưa vậy, không phải vậy sẽ có ý nghĩa hơn sao?”

Những người đó nghe y nói xong càng thêm sôi trào nhiệt huyết, lập tức vỗ bàn, “Được, cứ vậy mà làm đi, tái diễn lại hành động chống khủng bố, chúng ta cùng nhau càn quét Trung Á, san bằng căn cứ tổ chức khủng bố đó.”

Lôi Hồng Phi phụ trách khoác lác, Lâm Tĩnh chú ý động tác những người đó, chỉ cần bọn họ hào sảng mà cầm lấy ly rượu, hẳn sẽ đứng lên trước, cùng bọn họ chạm cốc, cười nói: “Vị hữu nghị, cạn ly.”

Lôi Hồng Phi nhìn hắn uống 1 ly rồi lại 1 ly, chỉ có thể cầm lấy ly nước trên bàn, phiền muộn mà uống ly soda chanh, sau đó trong lòng âm thầm thở dài 1 hơi.

68. Chương 67

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Mấy tiếng sau, mọi người vui vẻ mà ra về.

Các tướng quân bên nước Nga đã uống rượu đến say mềm cùng hát vang Khúc quân hành kỵ binh, từng bước từng bước ra khỏi nhà hàng.

Xe của bọn họ đều có tài xế, lập tức từng chiếc một tiến đến dừng trước mặt bọn họ. Bọn họ tha thiết ôm chặt bọn Lôi Hồng Phi, sau đó bước vào trong xe.

Lôi Hồng Phi che Lâm Tĩnh ở phía sau (*không cho ôm ồ ồ*), cười tươi mà nhìn 10 vị đứng sĩ tướng quân kia lần lượt ra về, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tĩnh đã say, cũng rất an tĩnh, trên mặt mang theo nét cười, bước chân đi lại khá bình ổn, người không quen hắn hoàn toàn không nhận ra hắn đã say mềm.

Dù là ở Tân Cương hay ở Bắc Kinh, Lôi Hồng Phi đều có rất nhiều lần nhìn thấy hắn uống rượu, nhưng lại chưa từng nhìn thấy hắn lúc say. Dù là đàn ông đã từng lăn lộn ở Tây Bắc hoặc Đông Bắc, chỉ cần thân thể sức khỏe tốt, thì tử lượng đều cực kỳ cao. Lôi Hồng Phi đã từng thử qua cũng khó mà biết được chính xác, Lâm Tĩnh rốt cuộc là say hay không say. Y quay đầu nhìn kỹ, đôi mắt Lâm Tĩnh dưới ngọn đèn hoa lệ càng thêm trong suốt lóe sáng, dường như rất thanh tĩnh.

Y do dự 1 chút, mỉm cười nói: “Chúng ta về thôi, hôm nay cậu uống rất nhiều, cần phải nghỉ ngơi sớm đó.”

Lâm Tĩnh không hé răng, trên mặt vẫn mang theo nét cười. Sĩ quan phụ tá của hắn Thái Hân Uy nhìn cũng biết rõ, vội vã đi tới, lặng lẽ nói với Lôi Hồng Phi: “Tham tọa của em uống say rồi.”

Lôi Hồng Phi giật mình, không chút nghỉ ngơi gì, lập tức vươn tay phải ôm lấy Lâm Tĩnh, thân thiết nói: “Được, chúng ta về phòng.”

Lâm Tĩnh rất nghe lời, cùng y đi vào khách sạn, lên thang máy. Hơi thở của hắn mang đậm mùi rượu, thể hiện rõ là đang say, nhưng sắc mặt lại không hề thay đổi gì, bước chân vẫn ổn như cũ. Lôi Hồng Phi âm

thầm bội phục, đây là người đầu tiên có phẩm hạnh tốt khi say rượu nhất từ trước tới giờ, không nháo, không nói nhiều, càng không có say như chết, cảm giác cực kỳ tốt. Thế nhưng, Lôi Hồng Phi mơ hồ nhớ kỹ, dường như việc say rượu mà không thể hiện ra mặt như hần cũng không tốt lắm, cảm giác say ẩn ở trong lòng không thể phát ra ngoài rất dễ làm thương tổn con người, suy nghĩ 1 hồi, y có chút lo lắng, bàn tay đang đỡ Lâm Tĩnh vô thức tăng thêm sức lực.

Các vách trong thang máy đều làm bằng thủy tinh, phản xạ ánh đèn nhu hòa trên trần, Lâm Tĩnh đứng ở giữa, chỉ cảm giác cơ thể cuội mây đập gió, phiêu phiêu dục tiên, trước mắt ngũ thải tân phân, phẳng phất bầu trời nhân gian. Hần cười cười, mơ mơ màng màng cũng cảm giác được trên lưng mình còn có một sự chống đỡ hữu lực, trong lòng rất ổn định.

Cửa thang máy mở ra, Lôi Hồng Phi đưa Lâm Tĩnh trở lại phòng. Hai sĩ quan phụ tá cũng uống không ít rượu, cả hai đều đứng thẳng cũng không nổi, nhưng vẫn nỗ lực chống đỡ, đi theo sau bọn họ.

Lôi Hồng Phi vào cửa rồi, chỉ một căn phòng ngủ khác cho hai người bọn họ: “Các cậu đi nghỉ ngơi đi, Lão Lâm cứ để cho tôi lo.”

Hai người họ không có dị nghị, lung lay người mà bước vào căn phòng ngủ kia, đóng cửa phòng lại.

Lúc này Lôi Hồng Phi mới không kiêng dè gì, ôm lấy Lâm Tĩnh, đi vào một căn phòng ngủ khác, đặt lên chiếc giường cực lớn.

Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, chói sáng đầu đến lợi hại, cho dù đang nằm thẳng trên giường, cũng cảm giác cả người như trôi theo dòng nước, dần chìm sâu xuống. Theo bản năng hần nắm lấy cánh tay Lôi Hồng Phi, cố gắng kiềm lại cơ thể mình, trong tiềm thức muốn ổn định cơ thể, đừng chìm hần vào trong cái nệm mềm mại.

Lôi Hồng Phi bị hần dùng lực túm lại, nhất thời không thể động đậy. Y ngã người đè hờ lên Lâm Tĩnh, cách mặt hần cực kỳ gần, chỉ cảm thấy hơi thở không ngừng lướt qua mặt, mang theo mùi hương nhẹ nhẹ, khiến y không khỏi giật mình.

Nhìn Lâm Tĩnh, lại cảm giác có gì đó không giống như trước đây nữa.

Y biết Lâm Tĩnh là một mỹ nam tử tuấn mỹ tuyệt luân, thế nhưng lúc trước thời điểm khi bọn họ quen biết nhau cũng không mấy tốt đẹp gì, mà y lại biết hần yêu Lăng Tử Hàn, vốn dĩ không có tâm tình nghĩ nét đẹp này là kinh diễm, đợi khi Lâm Tĩnh điều đến Bắc Kinh, ở chung lâu với nhau rồi, thì lại cảm thấy khuôn mặt này nhìn riết rồi quen, cũng không nghĩ “Đệ nhất mỹ nam tử trong quân” có mê người hay không, trái lại khi thấy mấy tên thanh niên thiếu nữ trẻ tuổi vừa nhìn thấy Lâm Tĩnh thì lập tức thất thường thì cảm giác có chút buồn cười, thế nhưng, lúc này, y lại chẳng khác gì mấy tên phàm phu tục tử, đối mặt với khuôn mặt của Lâm Tĩnh mà có chút thất thần.

Lâm Tĩnh bây giờ phần lớn thời gian đều công tác trong văn phòng, làn da thô ráp do bị bão cát Tây Vực nhào nặn lúc xưa giờ đã nhẵn nhụi trơn bóng, màu da từ ngăm đen trở thành hơi nâu, mà ngũ quan tựa như bị khắc đao tinh điêu tẽ mài qua càng thêm tiên minh, chiếc mũi cao hòa cùng hốc mắt tạo nên một

đường cong hoàn mỹ, đôi môi ngậm chặt cùng chiếc cằm ngay ngắn nhuộm đẫm khí chất cương nghị, chiếc cổ thon dài lại mang theo ưu nhã và yếu đuối.

Lôi Hồng Phi nghĩ tay mình đã không còn nghe lời mình nữa rồi, có chút bất giác mà xoa lên khuôn mặt Lâm Tĩnh. Đầu ngón tay cảm giác được nhiệt độ nóng hổi cùng mồ hôi ẩm ướt, truyền đến trái tim y một sự nhận nhận khó có thể nhẫn nại.

Y tâm loạn như ma, trong đầu chỉ có duy nhất một cảm giác nóng bỏng, không biết tiếp theo nên làm gì. Tay y trượt dần tới môi Lâm Tĩnh, thanh âm mất tiếng mà kêu một tiếng, “Lâm Tĩnh.”

Lâm Tĩnh cảm thấy huyết quản toàn thân mình hiện giờ đều đang chứa đựng nham thạch nóng chảy, đốt cháy cổ họng hấn đến đau nhức, ý nghĩ choáng váng, hoàn toàn không nhận thức được động tĩnh chung quanh. Hấn dùng lực nắm chặt cánh tay Lôi Hồng Phi, tựa như rên rỉ mà nhẹ giọng nói: “Nước ...”

Lôi Hồng Phi chợt tỉnh lại, nhất thời trong lòng xấu hổ vô cùng, vừa thẫn mẫn bản thân này giờ suy nghĩ gì đâu vừa xuống giường đi lấy nước. Nhưng Lâm Tĩnh nắm chặt tay y không chịu buông, bị y kéo mà nhích cả người trên giường 1 khúc, liền khó chịu mà nhíu mày. Lôi Hồng Phi không dám động đậy, lại muốn đi lấy nước cho hấn, nhất thời khó xử, chẳng biết phải làm sao.

Lâm Tĩnh cảm thấy rất khát, không ngừng kêu: “Nước ...”

Lôi Hồng Phi cắn răng một cái, từng chút một mà kéo tay hấn ra khỏi tay mình, chạy ra phòng khách tìm ly, rót một ly nước khoáng ấm, lại chạy nhanh về phòng, một tay ôm lấy Lâm Tĩnh nâng lên, 1 tay cầm ly nước đút cho hấn uống.

Lâm Tĩnh 1 hơi uống sạch, cảm giác rất dễ chịu, lại cảm thấy nút áo trên người có chút chặt, cả người đều đầy mồ hôi, liền hỗn loạn mà kéo kéo cổ áo, không nhận được mà thấp giọng nói: “Nóng ...”

Lôi Hồng Phi liền buông ly nước xuống, thay hấn cởi nút áo, tháo cravat, cởi bỏ toàn bộ quần áo giày vớ giúp hấn. Lúc làm mấy việc này y không có suy nghĩ gì, anh em mình đang khó chịu, mình giúp đỡ cởi quần áo là một chuyện rất bình thường, thế nhưng khi đã cởi xong hết rồi, y mới thấy choáng váng.

Vóc người Lâm Tĩnh cao gầy, tứ chi thon dài, từng tấc da thịt trên người đều kiện mỹ cân xứng, tựa như là một cơ thể dựa theo tỉ lệ hoàng kim nghiêm ngặt mà trưởng thành, hoàn mỹ tới không thể soi mói được gì.

Lôi Hồng Phi chỉ cảm thấy trong lòng càng nóng, như muốn phát hỏa, trên trán thấm ra tầng mồ hôi. Y vội vã kéo chăn qua đắp ngang qua người Lâm Tĩnh, rồi cởi quần áo của chính mình, chạy ào vào phòng tắm, mở nước lạnh để hạ nhiệt bản thân, lúc này mới dần khôi phục bình tĩnh, trở lại bình thường.

Lau khô nước rồi, y lấy một cái dục bào được móc trên móc quần áo ở sau cửa mặc vào, sau đó lại lấy thêm 1 bộ khoác lên cánh tay. Suy nghĩ 1 chút, y lại cầm một cái khăn mặt sạch sẽ, dùng nước ấm thấm ướt, đi ra ngoài cẩn thận lau sạch mồ hôi trên người Lâm Tĩnh, sau đó mặc dục bào vào cho hấn, lúc này mới triệt để trở phào nhệ nhõm.

Lâm Tĩnh cảm thấy thoải mái hơn, hơi hơi nghiến người, an tĩnh mà ngủ say.

Lôi Hồng Phi nằm úp sấp người bên cạnh hắn, nhìn khuôn mặt hắn, trong lòng lần thứ hai cảm thấy hỗn loạn bất kham, lại cảm giác hoang mang không thể giải thích, lại có chút xung động khó nhịn. Y nhẹ nhàng nâng tay, không có mục đích mà nhẹ nhàng vuốt ve mặt mày Lâm Tĩnh, mũi, gương mặt, lại không biết nên làm gì tiếp theo.

Y do dự thật lâu, mới chậm rãi nhích người tới, cẩn thận mà dùng môi mình chạm nhẹ vào môi Lâm Tĩnh, sau đó nghiêng đầu trầm tư. Suy nghĩ nửa ngày, y vừa cẩn thận xem xét Lâm Tĩnh, nói chung là không dám lỗ mãng, chỉ có thể thành thật mà lùì người lại, chậm rãi nằm xuống.

Tắt toàn bộ đèn trong phòng, trong phòng chỉ còn lại một mảng vắng vẻ, nhưng trong bóng đêm y vẫn mở to mắt, thật lâu vẫn không thể ngủ say.

69. Chương 68

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lúc Lâm Tĩnh tỉnh lại, cảm thấy đầu rất là đau.

Hắn mở mắt ra, nhìn cảnh vật chung quanh 1 chút, lúc này mới phản ứng lại, hắn đang ngủ trên giường ở khách sạn. Bên cạnh không có người, chăn cũng xếp rất gọn gàng, nhưng trực giác nói cho hắn biết, Lôi Hồng Phi đã từng ngủ bên cạnh hắn. Tâm tình của hắn rất bình tĩnh, nghĩ đây là 1 chuyện rất tự nhiên, hai người ngủ chung với nhau cũng không phải ngày một ngày hai, dù sao cũng là đàn ông, mọi người đều là anh em, bạn tốt, loại chuyện này rất bình thường.

Hắn ngồi dậy, nhìn chung quanh 1 chút, sau đó từ tủ đầu giường lấy đồng hồ đeo tay của mình, nhìn 1 chút, còn chưa tới giờ ăn sáng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn xoa xoa thái dương đang đau nhức của mình, đứng dậy đi vào phòng tắm, đưa tay mở cửa.

Lôi Hồng Phi đang rửa mặt. Y mất nửa hơn nửa đêm, khó khăn lắm mới ngủ được 1 chút, trong lòng cũng không thoải mái, sáng sớm đã dậy khá sớm, nhưng lại sợ Lâm Tĩnh tỉnh ngủ sẽ thấy y nằm bên cạnh, lập tức xuống giường, trốn vào phòng tắm.

Y vừa đánh răng rửa mặt vừa cảm thấy khó xử vô cùng, sao tự dưng lại có cảm giác với Lâm Tĩnh thế này? Lẽ nào do lâu rồi chưa làm nên nóng người? Đói quá? Bụng đói ăn quà? Cũng không thể nói bụng đói ăn quà được, Lâm Tĩnh chính là mỹ vị tuyệt đỉnh cực kỳ khó ăn đó nha, người mơ ước có được hắn không ít, chỉ là không ai dám ra tay thôi ... Nay, chính mình đang nghĩ cái gì vậy? Quả thực rối loạn ...

Đang suy nghĩ miên man, Lâm Tĩnh chợt đi vào, Lôi Hồng Phi quay đầu thấy hắn, giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Cậu ... tỉnh? Sao không ... sao không ngủ thêm chút nữa? Cái này.. hôm qua cậu uống nhiều lắm đó, không có việc gì chứ?”

Y nói năng lắp bắp, cực kỳ khác thường, nhưng Lâm Tĩnh không chú ý, cau mày đi tìm khăn mặt, dự định dùng nước mặt rửa mặt 1 chút, giảm bớt đau đầu. Dựa theo tiếng nước chảy ào ào: “Không có gì, có chút đau đầu thôi, bọn Tây uống rượu như điên ấy, quả thực chịu không nổi luôn.”

Lôi Hồng Phi đứng ở một bên nhìn hắn rửa mặt, cảm giác tay chân có chút luống cuống. Y nỗ lực khắc chế chính mình, không dám hành động thiếu suy nghĩ, trên mặt liền hiện 1 nụ cười, thân thiết nói: “Có phải đầu rất đau hay không? Nếu không hôm nay cậu nằm trong khách sạn nghỉ ngơi chút đi, công tác cứ để tôi lo.”

“Như vậy sao được?” Lâm Tĩnh buông khăn mặt, thở dài 1 hơi. “Tôi lát uống 1 tách cà phê thì sẽ không sao nữa đâu. Chúng ta đi tới đây đã ít người tới vậy, 1 cây củ cải 1 cái hồ, tôi không thể không đi. Nếu như chúng ta có ai xảy ra sơ suất, thì vẫn còn người khác chống.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi gật đầu. “À, vậy nghe lời cậu vậy.”

Lâm Tĩnh cười cười, lấy bàn chải đánh răng, sau đó mới nhớ mà hỏi y: “Anh rửa mặt xong chưa?” Nói xong đứng qua 1 bên, để y rời đi.

Lôi Hồng Phi vội vã cầm lấy khăn mặt mà lau khô, cười ha hả nói: “Tôi xong rồi, ở ngoài chờ cậu nha.”

Không đợi Lâm Tĩnh nói gì, y đã lặc mình đi ra trước. Đứng trước cửa sổ ngoài phòng khách, nhìn mỹ cảnh sông Moscow bên ngoài, trái tim đập điên cuồng này giờ mới dần bình tĩnh lại. Qua một hồi lâu sau, y mới nghi hoặc mà bắt đầu nhớ tới giọng nói và nụ cười của Lăng Tử Hàn, nhưng bỗng nhiên nhận ra bản thân mình đã không còn cảm giác đau khổ, hối hận, tiếc nuối nữa rồi. Chỉ có niềm vui khi biết hiện tại cậu sống rất tốt, không còn bệnh nữa, tinh thần đã không còn chứng tự kỷ trầm cảm, có một người yêu tri kỷ, có hai đứa con trai hoạt bát ... những chuyện này đều khiến cho Lôi Hồng Phi vui sướng.

Nhìn ánh mặt trời dần sáng tỏa, Lôi Hồng Phi hít sâu 1 hơi, thì ra có chút chút bất tri bất giác, thời gian trôi qua đã xảy ra quá nhiều thay đổi. Vành mắt của y có chút nóng lên, đoạn thời gian đã từng hết sức lông bông kiêu ngạo chẳng biết sâu cạn cũng có biết bao ngọt ngào hạnh phúc, cũng có hối hận thất thố vô cùng, hôm nay quay đầu lại nhìn quanh, lại phát hiện phong cảnh vốn tưởng luôn gần trong gang tấc đã rời xa mình từ lâu, còn bên cạnh mình lại một một cảnh sắc khác, mang theo một ít cảm dỗ khó nói thành lời, khiến y muốn tới đó thăm dò thử, lại có chút thấp thỏm bất an mơ hồ.

Bản thân đối với Lâm Tĩnh ... thật sự phát sinh phần tình cảm vượt qua cả tình cảm anh em chiến hữu hay sao? Chuyện này quả thực không thể tưởng được.

Bọn họ biết nhau nhiều năm như vậy, lúc trước vẫn luôn ở trong trạng thái cạnh tranh lẫn nhau, nói là “Quan hệ đối địch” cũng không quá phận. Sau đó Lăng Tử Hàn được phái tới Tân Cương, đảm nhiệm trợ thủ cho Lâm Tĩnh, y vừa lo lắng vừa đố kỵ, thái độ với Lâm Tĩnh cũng chẳng tốt lắm. Đợi đến khi Lăng

Tử Hàn bị thương nặng, y tức giận khó mà kiềm được, liền chạy tới đại đội ‘Dã Lang’ đánh Lâm Tĩnh 1 trận, khi đó chính là lúc quan hệ đối địch của bọn họ lên tới đỉnh điểm rồi đi. Sau khi Lâm Tĩnh điều đến Bắc Kinh, bọn họ trở thành người hợp tác, trong một thời gian khá dài đều chung sống hòa bình, chỉ vì cùng thích Lăng Tử Hàn, cho nên trong công tác cũng có sự tranh đấu gay gắt, hôm nay nhớ lại, lại có một chút tư vị khác biệt, cảm giác có gì đó thú vị. Đến tận khi cánh tay của y bị nổ banh, bị thương nặng đến mức tâm tình thay đổi, mới triệt để buông bỏ tình yêu với Lăng Tử Hàn, cũng theo bản năng mà phong bế tình cảm cá nhân mình lại, trong thời gian đó cuộc sống cũng chỉ có làm việc chứ không hề có ý nghĩ gì khác. Lâm Tĩnh tới chăm sóc y, y không chút do dự tiếp nhận, cũng bất quá vì y đã cứu Lâm Tĩnh nên khiến bản thân tàn phế, biết trong lòng Lâm Tĩnh khó chịu, để hẳn tới chăm sóc mình, có thể giảm bớt áy náy trong lòng hẳn, còn sau đó khi Lâm Tĩnh sinh bệnh thì tới y chăm sóc, cũng bất quá vì hẳn là bạn thân của mình, là anh em tốt của mình mà thôi. Y chưa từng nghĩ tới, chính mình sẽ cùng Lâm Tĩnh phát triển sâu hơn, theo lý thuyết, y có thể với bất kì ai chứ không thể nào với Lâm Tĩnh chứ ta? Thế nhưng hiện tại, chuyện gì đang xảy ra đây?

Y nghĩ một hồi lại cảm thấy đau đầu vô cùng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rối tung, dù thế nào cũng không thể rõ ràng được. Đang trong lúc rối ren, thì Thái Hân Uy cùng Trần Kiến Hữu đi ra, thấy y đã mặc xong quần áo gọn gàng, liền tận chức tận trách mà đi ra ngoài sắp xếp bữa sáng.

Lâm Tĩnh dùng nước lạnh rửa mặt xong, cảm giác cũng tỉnh hẳn, đầu cũng bớt đau hơn. Hẳn thay âu phục, tinh thần sáng láng tinh thần sáng láng đi ra, cười nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn sáng.”

Lôi Hồng Phi nhìn nụ cười của hẳn, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều, nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, liền cùng hẳn ra cửa.

Khách sạn chuẩn bị cho bọn họ đều là dạng tiệc đứng, địa điểm là nhà hàng lầu một, đồ ăn khá phong phú, hoàn cảnh lại u nhã, vì không gian khá lớn, cho nên tuy khá nhiều người, nhưng cũng không quá đông. Bọn Thái Hân Uy đã chọn được 1 bàn cạnh cửa sổ, chờ bọn họ vừa ngồi xuống, hai người họ liền chuyển sang một bàn khác bên cạnh, không quấy rối bữa ăn của họ.

Lôi Hồng Phi ngồi xuống, vẫn như bình thường, cầm lấy khăn ăn để dưới bàn, sau đó lấy từng dụng cụ ăn mạ vàng từng cái một mà trải đều ra, đặt hai bên đĩa. Làm mấy việc vặt này, tâm tình của y cũng dần bình tĩnh trở lại. Ngẩng đầu nhìn Lâm Tĩnh đầu vào đầy chuẩn bị dụng cụ ăn, y mỉm cười đề nghị: “Uống chút nước canh đi.”

Lúc say rượu, uống 1 chén canh nóng là tốt nhất, Lâm Tĩnh lập tức đứng dậy, nói với y: “Anh muốn uống canh gì? Để tôi đi lấy.”

“Cùng nhau đi.” Lôi Hồng Phi nói tự nhiên.

Lâm Tĩnh không có phản đối, cùng y đi đến bàn đựng canh ở bên cạnh tường, cùng nhau cẩn thận lựa chọn đồ ăn, thỉnh thoảng còn đánh giá 1 chút, gì mà “không nghĩ tới ở đây cũng có món cháo trứng muối thịt băm vị Quảng Đông chính tông”, gì mà “Cháo bắp nhìn qua khá ngon”, cuối cùng Lâm Tĩnh chọn một chén cháo hạt kê, còn Lôi Hồng Phi thì chọn một chén cháo sữa bò yến mạch.

Trở về ngồi xuống bàn, Lâm Tĩnh uống 1 chén cháo, thích thú mà thở dài 1 hơi: “Thật là thoải mái.”

Lôi Hồng Phi nhìn hắn, ánh mắt chột lóe, có chút không được tự nhiên mà chuyển tầm nhìn ra thủy tinh ngoài cửa sổ. Dưới ánh sáng mặt trời, hoa viên bên ngoài cùng bể phun nước nhìn qua đặc biệt mỹ lệ, hữu hiệu trấn an nỗi lòng phân loạn của y. Y nhìn một hồi, thu hồi ánh mắt, lúc này mới bình thản ung dung nhìn Lâm Tĩnh, cười gật đầu: “Đúng vậy, thật là thoải mái.”

70. Chương 69

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Mấy ngày ở Nga trôi qua khá bình lặng, hoạt động phỏng vấn diễn ra cũng khá thuận lợi, không ai quấy rối, cũng không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, ngay cả tai nạn giao thông cũng không có.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh ngồi ở nhà hàng trước khi đến trung tâm điều khiển chỉ huy được thiết lập tại đó, cảm giác chán chết đi được, chỉ có thể nghe tin tức truyền đến từ Nhật cho đỡ nhien.

Quý Thu tấn công chỗ ẩn thân của Yamamoto Gan, vợ chồng Yamamoto Gan tự sát, Đế Quốc Đạo Thần Đẳng triệt để tan rã, tin tức này khiến cho Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh tinh thần đại chấn.

Cẩn thận xem xét qua các tin tình báo liên quan cùng tin tức được truyền tới, Lôi Hồng Phi cảm thán: “Không giết phụ nữ và trẻ nhỏ, cũng nguyên tắc ghê ha.”

Lâm Tĩnh tán thưởng mà nói: “Lúc gần đi lại bảo con gái của Yamamoto Gan báo cảnh sát, thật tiêu sái, so với mấy bộ phim điện ảnh còn kịch tính hơn.”

“Đúng vậy,” Lôi Hồng Phi ước ao. “Sau này nếu chúng ta có thể giả thành sát thủ thử một lần thì tốt biết mấy, có thể giảm bớt được nhiều nguyên tắc, lại rất tự do.”

“Hừ, nghĩ hảo huyền.” Lâm Tĩnh khinh bỉ y. “Anh nhiều tuổi rồi? Bộ chưa thành niên sao?”

Lôi Hồng Phi trừng mắt liếc nhìn hắn: “Lẽ nào cậu lại không muốn? Với thân phận hiện tại của chúng ta, có thể nghênh ngang ở Nhật Bản ra tay giết người à, có thể giết được lão gia Yamamoto Gan cùng thẳng nhóc con kia sao?”

Lâm Tĩnh nở nụ cười: “Khẳng định không có khả năng.”

“Chính vậy đó.” Lôi Hồng Phi thở dài đầy tiếc nuối. “Có đôi khi tôi thật mong được như Quý Thu.”

“Cuộc sống của cậu ta là dựa vào mũi dao, có gì đáng để mong chứ?” Lâm Tĩnh không cho là đúng. “Nhân tài như anh hiện tại mới khiến cho người ta ước mong đó? Có thể đánh nhau, vừa có thể mang danh chính nghĩa.”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức hắc hắc nở nụ cười. Y đưa tay sờ sờ đầu, vui vẻ mà nói. “Nói vậy cũng đúng.”

Từ sau đêm hôm đó ở buổi tiệc rượu với quân nhân Nga, Lôi Hồng Phi rất không tự nhiên, nghĩ rằng muốn tách khỏi Lâm Tĩnh càng xa càng tốt, lại sợ bản thân mình không chế tâm tình không ổn, làm ra cử chỉ quái dị gì đó khiến cho hắn hoảng sợ, khi muốn rời xa rồi, lại cảm thấy việc này cũng không đến nỗi quan trọng lắm, rõ ràng không có chuyện gì hết mà lại tự dưng tránh xa hắn sẽ khiến Lâm Tĩnh cùng những người khác sản sinh hiểu lầm, nếu như lỡ khiến cho bên chính trị đưa ra suy luận cùng lời đồn sai, trái lại càng thêm phiền phức. Buổi tối y không dám ngủ cùng với Lâm Tĩnh nữa, ban ngày cũng không dám tùy tiện ôm vai quàng cổ, mặc dù đứng gần bên hắn, nhưng trong lòng luôn duy trì sự đề phòng, tranh thủ lúc được thì tách xa ra 1 chút.

Y cảm thấy mấy ngày qua thật dày vò mình, lại có một chút cảm giác vui sướng khác lạ, đặc biệt là khi cùng Lâm Tĩnh ăn, cùng hắn nói chuyện phiếm, nghe hắn nghiêm túc bàn công việc, thỉnh thoảng trêu chọc bản thân mình, cảm giác này cực kỳ tốt, khiến y trong sự quần quýt và hoang mang lại rất sung sướng.

Sau khi nghe được tin Yamamoto Gan chết, bọn họ liền kết thúc công tác tại Nga, cùng đoàn phỏng vấn dùng chuyên cơ thẳng tới Tokyo Nhật Bản.

Bọn họ còn chưa kịp đáp xuống, thì liền nhận được tin. “Căn cứ sự xác nhận của tình báo, Fuuma và Quỷ Thu đều đã đến Tokyo, mục tiêu chính là diễn đàn hợp tác cao phong kinh tế toàn cầu.”

Đây chính là diễn đàn mà hầu hết các thủ lĩnh quốc gia đều tới tham gia, nếu như có hai sát thủ quốc tế đứng thứ nhất thứ hai thế giới đều đang ẩn núp tại Tokyo, nhất thời khiến cho cảnh sát Nhật Bản cùng chuyên gia bảo an được các quốc gia khác phái tới khẩn trương vô cùng.

Lịch trình của lãnh đạo các quốc gia đều khá chặt, chỉ có một số thủ lĩnh của một số ít các nước là đến sớm, mà phần lớn đều là đến Tokyo trùng vào ngày tổ chức diễn đàn, thủ tướng Trung Quốc Thạch Định Quốc cũng không ngoại lệ. Buổi chiều ông bay tới Tokyo, nhích chút thời gian gặp gỡ vài người, sau đó liền leo lên xe mà chạy tới trung tâm hội nghị quốc tế Tokyo, tham gia lễ khai mạc diễn đàn.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh không ở trong đoàn xe đưa thủ tướng đi, mà là dẫn một tiểu tổ tác chiến đặc chủng, tại khu vực chỉ định mà tiến hành nghiêm mật điều tra.

Nghi thức khai mạc còn chưa bắt đầu, thì chung quanh hội trường đã nghiêm mật đề phòng, các con đường đều bị phong kín lại, những xe không có giấy thông hành đặc biệt thì bị cấm tiến vào, thế nhưng, chung quanh hội trường các tòa nhà cao tầng mọc san sát, khách sạn cùng nhà trọ có vô số phòng, những vị trí mà các tay súng bắn tỉa có thể ẩn nấp để ra tay có hơn một ngàn, hoàn toàn không có khả năng đuổi hết bọn họ ra khỏi đó, bởi vậy chỉ có thể dùng kỹ thuật cùng nhân lực mà dưới phạm vi pháp luật cho phép, tiến hành kiểm tra.

Đến tận khi hội nghị bắt đầu, thủ lĩnh các quốc gia lục tục tiến vào, các nhân viên bảo an tham gia lục soát cũn không có nhận được tin tức gì liên quan tới tên sát thủ. Thần kinh ai cũng căng ra, rất sợ có một viên đạn đến từ một chỗ nào đó mà mình không biết, bắn trúng mấy vị lãnh đạo này, phá hỏng diễn đàn, nhiều loạn cục diện chính trị thế giới.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh mang theo người của mình leo lên các lầu ở các hướng khác nhau, từng tầng một mà phân ra, dò xét, kiểm tra thử xem có dấu hiệu nào khả nghi hay không. Thời gian từng chút trôi qua, bọn họ ai cũng mồ hôi như mưa, nhưng không dám thả lỏng.

Đến lúc thủ tướng Thạch Định Quốc gần xuất hiện, bọn họ song song ở bên tai nghe nhận được thanh âm truyền đến từ trung tâm chỉ huy bảo an của Trung Quốc đến các nhân viên đang ở nước ngoài: “Phòng 1827 ở khách sạn Teikoku Zenkei, có thể xác nhận Quỷ Thu đang ở trong đó, Fuuma có thể đã ở đó, các tiểu tổ gần khu vực đó lập tức tiến hành lùng bắt, chú ý, hai người họ đều là nhân vật nguy hiểm cấp bậc cao, nếu như không thể bắt giữ, giết tất bất luận tội.”

Tiểu tổ của Lâm Tĩnh cách khách sạn Teikoku Zenkei gần nhất, vì vậy hắn lập tức mang theo người chạy vội xuống, nhắm thẳng đến khách sạn lớn cách đó 200m. Trong sảnh lớn người đến người đi, các thang máy cao tốc đều đang vận hành. Tuy rằng bản thân hắn có thể chạy bộ leo lên 18 tầng lầu, nhưng vẫn không nhanh bằng thang máy, vì vậy hắn kiềm chế tâm tình lo lắng của mình, đứng ở dưới sảnh mà chờ mất phút.

Lúc này, có một tiểu đội cảnh sát Nhật Bản tiến vào khách sạn này kiểm tra, thấy bọn họ, mấy cảnh sát đó cũng cảm thấy khác thường, lập tức tiến lên hỏi. Chung quanh có khá nhiều người, Lâm Tĩnh không nhiều lời, chỉ nhờ bọn họ phối hợp, để nhân viên tiếp tân cầm thẻ thông dụng vào các phòng tới. Mấy cảnh sát lập tức hiểu, tuy rằng khẩn trương, nhưng động tác nhanh nhạy, tới bàn tiếp tân nhờ một nhân viên phục vụ nam cầm thẻ phòng theo, sau đó tới thang máy lầu một mời các khách đứng chờ 1 chút, để tránh bỏ lỡ thời gian, cũng không khiến khách hàng ngộ thương.

Bọn họ dùng thang máy đến tầng 18, bước nhẹ lên thăm thẳng tới căn phòng 1827.

Lâm Tĩnh dùng máy dò xét xách tay cẩn thận tra xét bên trong căn phòng, xác nhận bên phòng trong có 2 người, phòng bên ngoài thì an toàn, liền bảo nhân viên phục vụ dùng thẻ phòng mà mở cửa.

Hắn đầu tàu gương mẫu, đợi cửa vừa mở ra liền đập cửa xông vào, nhanh chóng chạy ào vào.

Phòng khách nhỏ vừa nhìn liền thấy toàn cảnh, nên hắn chỉ lướt mắt qua, thẳng tới cửa phòng ngủ.

Lúc này, cửa phòng bên trong mở ra, bên trong không có bật đèn, cực kỳ ảm đạm, nhưng ánh mắt Lâm Tĩnh như điện, thấy một người thanh niên cầm súng đang định đi ra ngoài. Người nọ dường như liếc mắt thấy hắn, động tác mau lẹ mà hướng cửa chạy đi.

Lâm Tĩnh không chút do dự nhắm ngay người đó, nhấn cò súng.

Người nọ chạy tới bên cạnh cửa, bay lên 1 cước, đá thẳng vào tay cầm súng của hắn. Lâm Tĩnh xuất thủ

như điện, tay trái ra quyền hướng thẳng tới bàn chân đang đá tới của người đó, đồng thời đưa chân lên đá thẳng vào chân còn lại. Phản ứng người nọ không kịp, cái chân làm trụ đỡ bị đá, nhất thời mất cân đối, nghiêng người về phía sau.

Lâm Tinh phi thân xông về phía trước, đoạt lấy súng trong tay người nọ, vững vàng áp chế người nọ trên mặt đất.

71. Chương 70

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tinh cảm thấy có gì đó không thật.

Một Quý Thu có thể lên vào trong bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng đề phòng thâm nghiêm ám sát Lôi Hồng Phi, có thể ở trước mặt toàn bộ các chuyên gia phản ám sát chống hoạt động khủng bố trên toàn thế giới và các tinh anh đặc chiến tập trung ở Nhật Bản liên tục ám sát các cán bộ cao cấp cùng thủ lĩnh Đế Quốc Đạo Thân Đảng, ngang nhiên ngang dọc qua lại, tiêu sái như thường lại có thể dễ dàng bị hấn bắt được, quả thực khiến cho người ta không thể tin được.

Toàn thân hấn đều căng ra, không dám thả lỏng tay mình, cánh tay như thiết chú, gắt gao đè chặt tên sát thủ trên mặt thẳm

Cách đó không xa còn có 1 người, hấn nhìn cẩn thận qua bên đó, phát hiện người bên đó khá trẻ, nhưng hình như bị trọng thương, nằm nghiêng trên mặt đất không thể động đậy, thế nhưng vẫn còn sống.

Tia sáng trong phòng khá mờ, nhưng Lâm Tinh có thể thấy rõ, ngoại trừ hai người họ, không còn bất kì nguy hiểm nào nữa. Hấn lập tức thông qua micro mini báo cáo với trung tâm chỉ huy: “Ở phòng 1827 tại khách sạn Taikoku truy bắt sát thủ, đã bắt được hai người, hiện tại thân phận bắt mình, cả hai đều bị thương.” Sau đó hấn lại đơn độc nói chuyện với Lôi Hồng Phi.

Lôi Hồng Phi lập tức nói: “Cậu giữ chặt cả hai tên đó, không đưa cho bất kì ai hết, tôi lập tức chạy tới.”

Lâm Tinh kết thúc trò chuyện, thì liền có một đồng người chạy ào vào, có người mở đèn, trong phòng lập tức sáng bừng lên. Lúc này Lâm Tinh mới có thể thấy rõ, người mà mình đang đè chặt có gương mặt khá bình thường, thế nhưng nhìn qua rất trẻ, dù thế nào cũng không giống một Quý Thu đang thành danh 20 năm trên giang hồ.

Cảnh sát Nhật Bản lấy còng tay ra đưa trước mặt hấn, hấn tiếp nhận, liền kéo tay của người dưới mình ra

sau khóa lại, sau đó kéo cậu đứng dậy đi đến bên tường, thành thạo lục soát người cậu.

Người nọ rất trầm mặc, quay đầu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, đôi mắt đen thẳm không đáy, rất lạnh lùng.

Đến tận lúc này, Lâm Tĩnh mới phát hiện toàn thân cậu đều là máu, có máu thấm ra tận áo sơ mi, ở dưới lớp áo khoác bằng vải bông màu tối chậm rãi loang ra, nhìn qua rất ghê mình. Lâm Tĩnh quay đầu kêu lên: “Mau gọi bác sĩ tới!”

Lúc này, Du Đặc, La Y cùng Triệu Thiên đều chạy tới. Trong tích tắc bọn họ lập tức phán đoán ra tình thế, liền tách đám người đang bu quanh Lâm Tĩnh đi đến bên cạnh. Du Đặc đưa giấy chứng nhận của mình trước mặt Lâm Tĩnh, giãn đơn mà nói: “Chúng tôi thuộc Bộ Quốc An, tới phối hợp cùng các anh.”

Lâm Tĩnh gạt đầu, thấy bọn họ dùng tư thế bảo hộ quanh mình che chắn trước mặt mình, có chút kinh ngạc. Hắn còn chưa kịp nói gì, thì cảnh sát Nhật Bản tới can thiệp, muốn dẫn tên sát thủ trong tay hắn đi.

Du Đặc lập tức dùng tiếng Nhật lưu loát của mình mà cự tuyệt, La Y cùng Triệu Thiên cũng tiến lên ngăn cản, dùng thái độ cường ngạnh giằng co với đám cảnh sát Nhật Bản.

Lâm Tĩnh cảm thấy kỳ quái, nhưng chưa kịp cẩn thận suy nghĩ, thì Lôi Hồng Phi liền mang theo mười mấy đội viên đột kích chạy vào. Thấy Lâm Tĩnh cùng người ở trong tay hắn, ánh mắt Lôi Hồng Phi nhân tình sáng lên, không chút nghĩ ngợi mà chạy ào qua đám động, đẩy toàn bộ những ai đang chắn đường đi của y qua một bên.

Du Đặc thấy nét mặt của y không phù hợp, liền nhanh chóng kéo lấy y, giả bộ nổi giận đùng đùng mà nói: “Lôi tướng quân, cảnh sát Nhật Bản muốn dẫn Quỷ Thu đi, rõ ràng tên sát thủ này là bị Lâm tướng quân tự tay bắt được, dựa vào điều gì mà phải giao cho bọn họ cơ chứ?”

Lôi Hồng Phi nghe hiểu được ý của hắn, lập tức nổi trận lôi đình. Sao y có thể để người khác mang Lăng Tử Hàn đi được chứ? Để Lăng Tử Hàn rơi vào tay người khác bị nhận khổ hình, còn có thể bị tra tấn bức cung, đó là chuyện mà y tuyệt đối không cho phép. Y xoay người lại, đối mặt với mấy cảnh sát Nhật Bản đang kiên trì muốn dẫn người đi, dùng tiếng Anh thao thao bất tuyệt mà khuyên giải. Thái độ của y kiên cường, tuyệt không nhường bước, đến cuối cùng đành uy hiếp: “Các anh không định ở đây đấu với chúng tôi đó chứ? Tôi nói cho các anh nghe, nếu các anh muốn dẫn người đó đi, trừ phi giết chết hết người bên tôi đi.”

Lâm Tĩnh không nói gì, nét mặt lạnh lùng, tay vẫn cầm chặt lấy cánh tay của Quỷ Thu, ý tứ rất rõ, tuyệt không thả người.

Dưới sự tranh chấp của bọn họ, bác sĩ tiếp lên, trước tiên cứu trị rồi xác nhận thân phận của sát thủ Fuuma, sau đó lại trị thương cho Quỷ Thu. Quỷ Thu trên người đều là vết thương từ mũi dao, chảy máu, chỉ là không sâu, tuy rằng chảy máu khá nhiều, nhưng không động tới gân cốt. Fuuma được đưa lên cáng cứu thương đưa xuống dưới, nhưng Quỷ Thu vẫn trầm ổn đứng đó, sắc mặt tái nhợt lại không thể hiện chút yếu đuối nào, tựa như bất kì lúc nào cũng có thể xuất kích, dùng sét đánh không kịp bưng tai mà tạo ra phá hoại mới vậy.

Tuy rằng là kẻ địch, là tội phạm, thế nhưng dù là người đến từ quốc gia nào, bộ phận nào, tất cả những người ở đây đều cảm thấy tên sát thủ an tĩnh trầm mặc kia lại phát sinh sự tôn trọng và kính phục.

Giằng co một lúc lâu với Lôi Hồng Phi xong, cảnh sát Nhật Bản rốt cục quyết định tạm thời thoái nhượng, đồng ý để bọn họ dẫn Quỷ Thu rời đi, nhưng nếu chưa được bên Nhật cho phép, thì bọn họ không được dẫn Quỷ Thu xuất cảnh.

Du Đặc, La Y, Triệu Thiên mở đường ở phía trước, đội viên đột kích chặn ở phía sau, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh một trái một phải, cầm lấy hai cánh tay bị còng ở sau lưng của Quỷ Thu, đưa cậu ra khỏi phòng, dùng thang máy đi xuống lầu một, thông qua sảnh đang chật kín cảnh sát, ra khỏi cửa chính khách sạn.

Bên ngoài phóng viên vây kín, đèn nhanh chóng loang loáng sáng lên, tiếng hỏi không ngừng lập tức vang lên, nghe không rõ là ai hỏi gì.

Bọn họ không ai để ý tới tình hình bên ngoài, tất cả đều xụ mặt, bước nhanh chân tới một xe cảnh sát đang ngừng bên cạnh.

Lúc này, có một người kêu lên: “Quỷ Thu san.”

Quỷ Thu đứng lại, Lôi Hồng Phi thả tay, ý bảo Lâm Tĩnh cũng thả tay. Lâm Tĩnh cảm thấy bản thân mình hiện tại đã mất đi khả năng suy nghĩ của bản thân, không thể quyết định chuyện gì nên làm hay không nên làm nữa, chỉ thể nghe theo ý của Lôi Hồng Phi mà buông tay ra. Không có lực ép của bọn họ, Quỷ Thu diện vô biểu tình mà xoay người lại.

Fuuma nằm trên cáng cứu thương đằng kia, dường như đã trở lại bình thường, nhưng vẫn không cách nào nhúc nhích. Bác sĩ vừa xử lý thương thế cho y xong, đang chuẩn bị đưa y lên xe. Y nhìn Quỷ Thu, rõ ràng mà nói: “Quỷ Thu san, anh không hổ danh là sát thủ ưu tú nhất trên thế giới, thua trên tay anh, là vinh hạnh của tôi. Thế nhưng, anh không nên vũ nhục một người võ sĩ.”

Các phóng viên đều lặng ngắt như tờ, vô số camera, microphone, máy phỏng vấn, điện thoại di động lập tức hướng về phía bọn họ, ánh đèn camera không ngừng sáng lên.

Tất cả mọi người Ở đây nghe xong đều hiểu, là Quỷ Thu đánh bại Fuuma. Lâm Tĩnh nhớ tới tình hình trong phòng lúc đó, liền giật mình, chẳng lẽ Quỷ Thu đã ngăn lại âm mưu ám sát của Fuuma?

Nét mặt của Quỷ Thu vẫn đang rất lạnh mạc, nhưng bỗng nhiên đứng thẳng người, hướng về phía Phong Ma hơi cúi người xuống, dùng tiếng Nhật lưu loát nói: ” Yamamoto san, tôi trịnh trọng xin lỗi anh. Anh là 1 sát thủ tốt, cũng là một võ sĩ tốt. Đêm nay là trận cuối cùng trong cuộc đời Quỷ Thu tôi, có thể đánh bại được anh, cũng là vinh hạnh của tôi.”

Đây là lần đầu tiên Quỷ Thu ở trước mặt người khác thừa nhận thân phận của chính mình, trên gương mặt trắng bệch của Fuuma hiện ra nụ cười được thỏa mãn tâm nguyện: ” Quỷ Thu san, cảm ơn anh. Nếu anh mất, tôi sẽ rất cô đơn đấy.”

Quý Thu không nói gì nữa, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu với y.

Hai sát thủ nổi tiếng thế giới kia chẳng thèm coi ai ra gì, rất có phong cách tỉnh như ruồi.

Thấy Quý Thu không nói gì nữa, Fuuma liền được đưa lên xe cứu thương. Lúc này mới Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh mới áp giải Quý Thu đi qua một bên. Các phóng viên liền ào ào mà chạy về phía trước, lớn tiếng hỏi đủ các vấn đề. Bọn họ chưa từng để ý tới đám phóng viên, liền nhanh chóng leo lên xe hơi, chạy ra ngoài.

Xe cứu thương vận chuyển Yamamoto Goro cũng đóng cửa lại, chạy nhanh đi.

Đêm Tokyo vẫn phồn hoa như trước, không bị chuyện này làm ảnh hưởng. Xe cảnh sát vận chuyển Quý Thu hướng đại sứ quán Trung Quốc thẳng tiến, trước sau đều có xe hơi của đội viên đột kích hộ tống.

Nhưng Lâm Tĩnh bỗng nhiên nhớ tới cộng sự của Quý Thu, liền nhìn cậu hỏi: “Linh Sa đâu?”

Quý Thu không nói gì, chỉ dựa người vào thùng xe, hờ hững nhắm hai mắt lại.

Lôi Hồng Phi ngồi bên cạnh Quý Thu, nhanh chóng mỉm cười nhìn Lâm Tĩnh đối diện, vẻ mặt ôn hoà khuyên bảo: “Linh Sa là dân kỹ thuật, không có gì đáng sợ cả, chúng ta trở về rồi thẩm tra sau vậy, không cần gấp.”

Lâm Tĩnh càng cảm thấy kỳ quái, hồ nghi nhìn y, nhưng ngại có người ngoài đang ngồi, nên cái câu “bộ anh uống lộn thuốc hả” liền nuốt lại xuống họng.

Lôi Hồng Phi tất nhiên biết hắn đang nghĩ cái gì, nhưng chỉ có thể phát huy bản tính bại lười của mình, cười cười trấn an hắn.

Lâm Tĩnh nhìn y 1 chút, rồi lại nhìn Quý Thu đang nhắm mắt kia một chút, sau đó nghiêng đầu nhìn cảnh tượng phồn hoa xẹt qua nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, không nói gì nữa.

72. Chương 71

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh ngồi trong văn phòng được cấp cho hắn quyền sử dụng, cau mày nghe Thái Hân Uy báo cáo tình

hình hai ngày qua.

Đêm qua sau khi đưa Quý Thu về sứ quán, Lôi Hồng Phi liền căn tất cả mọi người ở bên ngoài, một mình đơn độc cùng tên sát thủ kia ở trong phòng, nói là muốn thẩm tra.

Dựa theo hiệp định, thẩm vấn phạm nhân phải từ hai người trở lên, nếu lỡ xảy ra chuyện gì cũng sẽ có người làm chứng, nhưng Lôi Hồng Phi lại muốn đơn độc thẩm vấn, hiển nhiên không hợp quy định, nhưng chuyện Lôi Hồng Phi bị Quý Thu ẩn thân lén vào trong Bộ tư lệnh ám sát, đã khiến y mất mặt mũi, nếu như muốn nhân cơ hội này mà trả đũa, cũng là chuyện bình thường, không chỉ có Lâm Tĩnh nghĩ như thế, mà toàn bộ bộ đội đặc chủng đều nghĩ như thế, vì vậy liền tin cái lý do mà y đưa ra. Khi trừng phạt đả tù nhân, việc này không thể để cho người khác thấy được, vì vậy mọi người liền phân ra, bố trí cảnh giới, định ra thời gian thay phiên nhau canh gác, v.v.... Lâm Tĩnh cũng đi vào văn phòng của mình, liên lạc với Ninh Giác Phi, báo cho hắn biết bên họ đã bắt được Quý Thu.

Tuy rằng đã đêm khuya, Ninh Giác Phi vẫn đang hưng phấn không ngớt: “Thật à? Anh bắt được Quý Thu à? Anh ta trông thế nào vậy? Có phải lợi hại lắm không? Nhìn có đáng sợ lắm không?”

“Lúc đó cậu ta vừa cùng Fuuma đấu một trận điên cuồng, Fuuma thiếu chút nữa bị cậu ta giết, còn cậu ta bản thân cũng bị thương đầy người. Rốt cục coi như tôi được lợi vậy, lúc vừa vào cửa đúng lúc đụng cậu ta đang đi ra, vừa đối mặt đã bị tôi đánh ngã.” Lâm Tĩnh nói thật lòng. “Cậu ta nhìn rất bình thường, thấy không có gì đáng sợ cả, thế nhưng lại khá trẻ. Theo lý thuyết, cậu ta thành danh 20, ít nhất cũng phải trên dưới 40 mới đúng, nhưng nhìn qua chưa tới 30 luôn, nếu muốn nói cậu ta nhìn qua cỡ 20 cũng không quá đâu.”

Ninh Giác Phi kinh ngạc: “Thật hả? Trẻ như thế à? Có phải giả không vậy?”

Lâm Tĩnh khẳng định lắc đầu: “Có thể đánh cho Fuuma té ngựa ra thảm như thế, ngay cả hơi thở cũng không ra nổi, thì chắc chắn không thể do một người bình thường gây ra rồi, tên Quý Thu này khẳng định hàng thật giá thật, không có khả năng là giả. Sau đó bác sĩ tới cứu chữa, Fuuma trở lại bình thường, liền cùng nói chuyện với cậu ra, mở miệng ra chính là Quý Thu san, mà bản thân cậu ta cũng không có phủ nhận, cũng đồng thời công bố trận đấu với Fuuma đó là trận đánh cuối cùng trong cuộc đời cậu ta, nói rất khí phách, không thể làm bộ được đâu.”

“Cha, anh ta quyết đấu cùng Fuuma, chuyện náo nhiệt như thế sao tôi lại không được chứng kiến cơ chứ, đáng giận thiệt nha.” Ninh Giác Phi ảo não. “Vậy tình hình thế nào rồi?”

“Cảnh sát Nhật Bản muốn đưa cả hai người họ đi, nhưng Hồng Phi cùng bọn họ âm ỉ một trận.” Lâm Tĩnh mỉm cười. “Cuối cùng cả hai bên đều nhường 1 bước, chúng tôi dẫn Quý Thu đi, bọn họ dẫn Fuuma đi. Chúng tôi đã đưa Quý Thu về đại sứ quán rồi, hiện tại Hồng Phi đang ở trong phòng thẩm tra cùng cậu ta, chắc là muốn trả đũa lại.”

“À à, cũng nên vậy.” Ninh Giác Phi nghiêm túc gật đầu, gấp đến độ thở dài. “Nếu tôi có thể qua bên đó thì tốt rồi.”

“Hiện tại dù cho cậu có ở đây cũng vô nghĩa.” Lâm Tĩnh thoải mái hẳn. “Hai ngày nữa chúng tôi sẽ đưa Quỷ Thu về nước, đến lúc đó chẳng phải cậu có thể gặp được hay sao?”

“Cũng đúng.” Ninh Giác Phi lúc này mới yên tĩnh lại, lập tức nhớ ra gì đó, liền dặn. “Anh nhớ chú ý sự phụ của tôi nha, đừng để ảnh quá độc ác đó, nếu như ra tay tạo ra vết thương không thể che giấu được, khiến bên ngoài phát hiện, coi như đã phạm kỷ luật, lại tạo ra tin đồn không hay nữa.”

“Tôi hiểu mà.” Lâm Tĩnh khoát tay áo với hẳn. “Được rồi, khuya quá rồi, cậu mau ngủ đi, đừng quá lo chuyện ở đây.”

Cúp máy, hẳn đi ra cửa, liền thấy có hai đội viên đang cùng 3 nhân viên trong sứ quán tay cầm khay bước tới, trên khay đều là cơm canh nóng hổi, tỏa ra hương thơm, hẳn kinh ngạc hỏi: “Đưa cho ai thế?”

Chiến sĩ đi phía trước cười nói: “Lôi tướng quân bảo chúng tôi mang tới, để cho thành nhóc kia ăn uống tốt 1 chút, sau đó tiếp tục xử lý cậu ta.”

Lâm Tĩnh thiếu chút nữa cười ra tiếng: “Được đó, mang tới đi.”

Nhìn bọn họ bước nhanh lên lầu, hẳn cũng đi ăn, sau đó nằm ngủ.

Vốn tưởng rằng Lôi Hồng Phi sau khi giáo huấn tên sát thủ kia xong sẽ về phòng ngủ, nhưng hẳn chờ tới sáng ngày tiếp theo rồi xuống, mới biết được Lôi Hồng Phi vẫn không ra khỏi phòng thẩm tra, ở cùng với tên sát thủ kia cả đêm. Hẳn có chút khó hiểu, lại sợ Lôi Hồng Phi tức giận không chịu thu tay, nháo ra chuyện lớn, liền chuẩn bị đi lên lầu khuyên nhủ.

Mới đi được phân nửa, liền thấy Lôi Hồng Phi tinh thần phấn chấn ra ngoài, bước đi như bay, hẳn dừng bước, thân thiết hỏi: “Sao rồi? Cậu ta nhận tội chưa?”

Lôi Hồng Phi sừng sốt, lúc này mới nhớ tới chính mình tối hôm qua có nói là muốn thẩm tra một mình Quỷ Thu, vì vậy liền cười haha: “Không có, tên nhóc đó khớp xương mạnh quá, dù chết cũng không chịu mở miệng. Tôi trước đi gọi bữa sáng.. ý, bản thân mình ăn, bản thân mình ăn.” Nói xong, y vội vã chạy xuống dưới, thẳng tới nhà bếp.

Lâm Tĩnh nhìn bóng lưng của y, hai hàng lông mày nhíu lại, trong lòng đầy nghi hoặc.

Bộ dáng lén lút này của Lôi Hồng Phi hẳn đã từng thấy qua rồi, đều chỉ có trước mặt Lăng Tử Hàn mới thể hiện mà thôi. Bản thân y là quang minh lỗi lạc, bằng phẳng dững cảm, bình sinh đã từng phụ một người, chính là Lăng Tử Hàn, cho nên thường xuyên thể hiện sự mất tự nhiên trước mặt cậu. Ngoại trừ người đó ra, y với bất kì ai cũng bằng phẳng quang minh, thoải mái, biểu hiện hôm nay khiến người khác có chút nghi ngờ.

Ánh mắt Lâm Tĩnh chợt lóe, chẳng lẽ y đánh Quỷ Thu đánh cho tàn phế thật rồi? Nghĩ vậy, hẳn lập tức

chạy vội lên lầu, vội tới trước cửa phòng giam.

Thủ suốt ở ngoài cửa cả đêm chính là Du Đặc, La Y cùng Triệu Thiên, tới sáng thấy tình hình ổn định, ba người họ liền đi nghỉ, đổi thành đội viên đột kích thủ vệ. Thấy Lâm Tĩnh xuất hiện, hai chiến sĩ kia lập tức nghiêm cúi chào.

Lâm Tĩnh mặc thường phục, khoát tay áo, thấp giọng hỏi bọn họ: “Người bên trong sao rồi?”

Chiến sĩ kia nhẹ giọng báo cáo: “Lôi tướng quân không cho phép chúng tôi vào trong, chúng tôi cũng không rõ. Lôi tướng quân vừa đi ra, dặn chúng tôi không được vào trong quấy rối, có thể người bên trong đang ngủ.”

Nghe được Lôi Hồng Phi căn dặn như thế, Lâm Tĩnh nhú mày, đưa tay đẩy cửa, bước vào trong.

Trong phòng không có bật đèn, rèm cửa sổ càng che kín cẩn thận, rất u ám. Lâm Tĩnh đứng đó một lúc lâu, mới nhìn rõ trên giường có 1 người đang ngủ say. Hắn cẩn thận quan sát tình hình trong phòng, thấy trên chiếc ghế bên cạnh tường có đặt một đệm chăn gối đầu, nhìn như ban đêm có người đã dùng nó trải qua đất ngủ vậy. Hắn càng thêm khó hiểu, liền đi tới bên giường, cúi người nhìn.

Sắc mặt Quỷ Thu so với trước càng thêm trắng, hô hấp yếu ớt, hiển nhiên bị thương không nhẹ. Cậu nhắm hai mắt, hàng lông mi dài đen nhánh bật lên trên làn da trắng, mơ hồ lộ ra mị lực yếu đuối. Lâm Tĩnh khi thấy Quỷ Thu ngày hôm qua thì cảm thấy cậu ta rất bình thường, nhưng lúc này ấn tượng đã thay đổi, tên sát thủ nổi danh quốc tế này kỳ thực có một lực hấp dẫn khá đặc biệt.

Không biết Lôi Hồng Phi đem qua đến tột cùng xử lý tên sát thủ này thế nào nữa, khiến cho cậu ta tới giờ lại mê man bất tỉnh? Nếu tức giận muốn xử lý cậu ta, vì sao Lôi Hồng Phi muốn canh giữ trong phòng này, thậm chí tình nguyện ngủ dưới đất?

Lâm Tĩnh đang trong lúc suy nghĩ, đau khổ suy tư, thì Lôi Hồng Phi bước nhanh vào. Thấy thân ảnh của hắn, Lôi Hồng Phi kinh ngạc một chút, lập tức che giấu cười nói: “Sao cậu lại ở đây?”

Lâm Tĩnh quay đầu nhìn y, nhẹ giọng nói: “Tôi xem thử coi cậu ta có bị anh đánh chết hay không ấy mà.”

“Sao có thể chứ?” Lôi Hồng Phi cười gượng, “Chuyện vi phạm kỷ luật sao tôi dám làm, chút quy tắc ấy tôi cũng biết mà.”

Lâm Tĩnh còn muốn nói gì nữa, thì chợt nghe bên ngoài có người báo cáo: “Lôi tướng quân, Lâm tướng quân, ngoài cửa sứ quán có rất nhiều dân chúng thị uy, yêu cầu chúng ta thả Quỷ Thu, ngài đại sứ mời hai anh ra ngoài.”

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều vô cùng kinh ngạc, nhìn thoáng qua nhau, rồi cùng bước ra ngoài.

73. Chương 72

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“Ngang dọc giang hồ 20 năm, sát thủ tới chào từ biệt tại Tokyo.”

“Trận quyết đấu tuyệt đỉnh, Quỷ Thu và Fuuma quyết chiến tại Tokyo.”

“Quỷ Thu suốt đời bất bại, chiến tích huy hoàng từ đầu tới cuối.”

“Trận đánh cuối cùng của Quỷ Thu, Fuuma mặc dù bại vẫn quang vinh.”

“Thong dong chịu chết, anh hùng sát thủ tương tích, nghiêm túc rời xa.”

“Tựa như truyền kỳ trong thần thoại, tình cảnh khiến người ta rơi lệ.”

Nhìn cái đồng tiêu đề bằng chữ lớn kia, Lôi Hồng Phi đen mặt: “Loạn thất bát tao cái vụ gì vậy?”

Tin tức liên quan tới trận quyết chiến giữa Quỷ Thu và Fuuma ngày hôm qua đã đầy khắp các truyền thông, các phóng viên bút pháp thần kỳ sinh hoa, văn chương viết ra có thể so với tiểu thuyết truyền kỳ, tràn ngập chủ nghĩa anh hùng cùng phong cách lãng mạn. So với các dạng tin tức như “Danh tướng Trung Quốc hiển uy, Dã Lang bắt được Quỷ Thu” cũng không khiến người khác chú ý bằng.

Các đài truyền hình lớn nhiều lần phát cảnh Quỷ Thu cùng Fuuma đứng trước cửa lớn khách sạn nói lời từ biệt nhau, thu được tần suất xem rất cao.

Hầu như các tin đều đưa y chang nhau, các phóng viên ai cũng nhấn mạnh rằng Quỷ Thu sẽ bị áp tải về lại Bắc Kinh, rất có khả năng sẽ bị xử quyết, cũng là lúc kết thúc chương truyện của đại kỳ truyện này, khiến người ta thương tiếc vô cùng.

Cho dù là đã tiến nhập vào thời đại công nghệ cao, nhưng tinh thần thượng võ từ thời xa xưa vẫn khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Vừa sáng sớm, đã có không ít người cầm băng rôn lớn hoặc các hình ảnh được phóng lớn ra đứng ngay trước cửa đại sứ quán Trung Quốc thị uy, yêu cầu thả Quỷ Thu.

Tình cảnh này quả thực quá quý dị, thế nhưng nghĩ tới khi bên Mỹ bình thường tiếp nhận các vụ thẩm quyết các sát nhân liên hoàn, cũng có không ít người đứng trước cửa pháp viện mà thị uy, lên tiếng ủng hộ

hung thủ, kiên quyết phản đối tòa xử tử hình, nên mọi người trong đại sứ quán tuy rằng không hiểu tư duy của mấy người này, nhưng cũng không đến mức kinh ngạc quá mức.

Lôi Hồng Phi nổi trận lôi đình mắng to một trận: “Đúng là cái thứ vô sỉ, thị phi chẳng phân biệt được.” Ngay cả phóng viên ở bên ngoài đứng cùng đám quần chúng đang thị uy kia cũng bị nói luôn.

Lâm Tĩnh thấy y không chút lưu tình mà mắng chửi người, tâm tình nhất thời tốt hơn, cũng mắng một trận, liền khuyên y bớt giận: “Anh tức giận với họ làm gì? Chúng ta nên làm gì thì làm, đừng để chuyện này ảnh hưởng, dù sao bọn họ cũng đâu có dám chạy vào tận đây. Đại sứ quán cũng xem như là lãnh thổ của nước ta rồi, thần thánh cũng không thể phạm được, nếu có người dám tự ý đổ vào đây, đó chính là phân tử khủng bố, tôi sẽ lập tức hạ lệnh nổ súng.”

“Ừ, vậy cũng đúng.” Cơn tức của Lôi Hồng Phi cũng biến mất, quay đầu hỏi hần. “Cậu ăn sáng chưa đó? Tôi đói bụng.”

“Vẫn chưa, cùng nhau ăn đi.” Lâm Tĩnh đứng dậy, lễ phép gật đầu chào với mấy nhân viên trong đại sứ quán, sau đó đi ra ngoài.

Trong đại sứ quán sáng sớm đã bắt đầu lu bù công tác, ở đây trên cơ bản hai người tướng quân như Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh chỉ là người hướng dẫn, không có ai hỏi tới hành động của bọn họ cả, hơn nữa ai cũng đều tương đối tuân theo mệnh lệnh, cho nên ngay khi Lôi Hồng Phi vào nhà bếp, thì vị đầu bếp cấp cao kia liền nhiệt tình mà nói với y: “Tướng quân, món mà ngài yêu cầu tôi đã làm xong rồi, hiện tại ngài chỉ cần bưng lên thôi.”

Lâm Tĩnh rất nhanh tìm được bàn đã bày sẵn đồ ăn, sau đó hơi hơi nhíu mày. Toàn bộ món ăn ở đây đều là món chay, nhưng đều dùng nguyên liệu quý để làm, dù không có dầu mỡ, nhưng dinh dưỡng phong phú, dễ dàng cho tiêu hóa. Thuộc tính của quân nhân đều thích ăn đồ mặn có thịt, những món này hiển nhiên không phải chuẩn bị cho Lôi Hồng Phi hoặc là Lâm Tĩnh rồi.

Lâm Tĩnh nghi ngờ quay đầu nhìn Lôi Hồng Phi: “Từ khi nào anh chuyển sang ăn chay vậy?”

Lôi Hồng Phi ho khan hai tiếng, lúc này mới cười nói: “Gần đây có chút mệt, ăn dầu mỡ nhiều quá có chút buồn nôn.”

“À?” Lâm Tĩnh đánh giá y. “Nghe như đã bị bệnh bao tử rồi đó, có uống thuốc chưa?”

“Uống rồi.” Lôi Hồng Phi dưới ánh mắt sáng sủa của hần có chút chột dạ. “Dù sao đây cũng là đồ sáng thời mà, ăn chút đồ ăn chay sẽ có lợi cho thân thể.”

“Nói cũng đúng.” Lâm Tĩnh không có tiếp tục truy hỏi, cùng y đi vào nhà hàng, nhìn nhân viên công tác đem cơm nước tới, đặt trước mặt.

Đầu bếp ở đại sứ quán đều là đầu bếp hạng nhất, đã thông qua khá nhiều cuộc thi mới có thể tuyển chọn được, nên dù chỉ là một bàn thức ăn chay cũng có thể thanh sắc hương vị đầy đủ, khiến khẩu vị Lâm Tĩnh cũng trở nên ngon hơn, khi ăn lập tức hiện ra nụ cười thích ý, ngẩng đầu nói với Lôi Hồng Phi: “Hiện tại anh cũng có chút nghiên cứu về món ăn rồi đó, mấy món này rất ngon.”

Lôi Hồng Phi đang đang khần trương tính toán làm thế nào để tách ra khỏi Lâm Tĩnh, nói với đầu bếp làm thêm một phần khác cho Lăng Tử Hàn, nghe hắn nói vậy, trong lòng liền giật mình, liền cười gượng hai tiếng để che giấu: “Cậu thích là được rồi.”

Lâm Tĩnh nhíu mày. Nét mặt của thằng nhóc này thật quỷ dị, thái độ lại ám muội, nụ cười lại miễn cưỡng, sắp đặt từ ngữ thì vụng về, rốt cục là có chuyện gì? Nếu nói là vì bắt được Quý Thu mà biến thành như vậy, dù thế nào hắn cũng không tin. Quý Thu là do hắn bắt, Lôi Hồng Phi cần gì phải kích động tới mức đó? Với lại, lúc trước y đã từng với tư cách đội trưởng đột kích mà tự tay bắt sống được Heinz, cũng đâu có thấy y khác thường gì. Bọn họ ra trận, bắt người, hạ gục người nhiều vô số kể, đã sớm thành một thói quen, không có khả năng chỉ vì một chuyện nhỏ như thế mà lại biến hóa lớn như thế này.

Hai người họ ai cũng mang tâm sự, không còn giống như trước mà vừa ăn vừa nói chuyện phiếm hoặc là bàn công tác, cứ thế im lặng ăn hết bữa, mỗi người uống 1 chén canh, rồi kết thúc bữa sáng kiêm bữa trưa kia.

Lôi Hồng Phi như trút được gánh nặng, đứng dậy nói với hắn: “Tôi đi xem Quý Thu, hôm nay tiếp tục thẩm vấn.”

Lâm Tĩnh gật đầu, nhưng lại thấy y không có lên lầu, mà bước vào trong nhà bếp. Hắn ngồi ở đó suy nghĩ 1 hồi, vẫn không nắm được trọng điểm, nên đứng dậy đi vào bếp.

Lôi Hồng Phi đã lên lầu. Trong phòng bếp vẫn đang bận rộn khí thế ngất trời, nhặt rau, rửa món, thái thiết, ai cũng bận rộn, đầu bếp đang bắt đầu đưa món lên bếp lửa, khói lửa cùng âm thanh nấu bếp bắt đầu vang vọng, tất cả mọi người chẳng ai để ý tới người đang đứng ở cửa. Lâm Tĩnh đi tới bên cạnh bếp trưởng, nhẹ giọng hỏi: “Đang làm bữa trưa?”

“Đúng vậy.” Vị bếp trưởng thật thà phúc hậu cung kính với hắn, hỏi 1 đáp 10, rất chi tiết. “Lôi tướng quân có dặn chúng tôi làm mấy món ngon, đưa đến phòng giam trên kia. Không phải người đó là một sát thủ hay sao? Thế mà lại thích ăn chay, thật là kỳ quái. Chuyện giết người cũng đã làm luôn rồi, vậy là lúc ăn lại chú ý không nên sát sanh, đây không phải đang giả mù sa mưa hay sao?”

“Ừ, vậy chú cứ làm rồi mang lên đi. Chúng ta đang ưu đãi tù binh, đây là chính sách.” Lâm Tĩnh trấn định tự nhiên cười cười với ông, rồi xoay người rời khỏi nhà bếp.

Hắn không có lên lầu, mà đi vào văn phòng của mình. Hắn nỗ lực khống chế mình, lãnh tĩnh mà pha nước pha trà, ngồi xuống cẩn thận suy từ, biểu hiện từ lúc mới xuất hiện của Lôi Hồng Phi từ đêm qua khi vừa nhìn thấy tình hình. Tuy rằng hắn không có tận lực quan sát, nhưng chỉ cần hồi tưởng lại, có thể nhớ lại từng chi tiết 1, từ biểu tình, động tác cùng từ ngữ và ngữ khí, tất cả đều hiện ra rõ ràng, ký ức vẫn còn như mới. Hắn có thể khẳng định, Lôi Hồng Phi đối với Quý Thu thái độ cực kỳ khác thường, tuyệt đối không phải là một thái độ nên có với một sát thủ chuyên nghiệp đã mang dây án trên người.

Hắn nhấp 1 ngụm trà, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, xuất thần mà nhìn hoa tươi ngoài cửa sổ.

Lôi Hồng Phi gia thế hiển hách, dù cho bản thân tùy tiện, chẳng hề để ý, nhưng trong khung tủ vẫn mang ngạo khí của con dòng cháu giống. Mười mấy năm qua, người mà y tận hết sức lực chiếu cố chỉ có một, cũng chỉ có người đó mới có thể khiến y trở nên cẩn thận chu đáo, săn sóc tỉ mỉ như vậy.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lâm Tĩnh chợt biến. Nếu quả thực là người đó, thì động tác của hắn đêm qua nhanh hơn một chút, sẽ hạ gục người đó lập tức.

Mồ hôi lạnh nhất thời chảy ròng ròng, Lâm Tĩnh phút chốc đứng lên, bước nhanh đi ra ngoài.

Đầu bếp đã làm xong mấy món ăn chay, nửa nồi canh nấm rừng, nhờ 3 nhân viên trong đại sứ quán bưng khay đồ ăn lên lầu.

Lâm Tĩnh đi theo phía sau bọn họ, lạnh lùng bước vào phòng giam.

Quỷ Thu đã tỉnh, nửa người dựa vào đầu giường, giữa trán hiện rõ sự ủ rũ, tuy rằng ngủ lâu như vậy, nhưng vẫn không thể giúp cậu giảm bớt sự uể oải.

Lâm Tĩnh có chút đau lòng, nếu như người đó quả thực là Lăng Tử Hàn, thì với thân thể gầy yếu đầy bệnh tật của cậu, trải qua chiến đấu cao cường cao và dài liên tục cùng việc phải liên tục bôn ba như thế, hiện tại sợ rằng đã tan vỡ mất rồi?

Lôi Hồng Phi thấy hắn, không khỏi giật mình, lập tức đứng dậy đón tiếp, cười hỏi: “Sao cậu lại vào đây?”

Lâm Tĩnh có sự bất mãn khá lớn với y, cố ý chất vấn y: “Bắt được tội phạm, theo lẽ thường phải thẩm vấn. Hai ngày qua anh đều ngậy người ở đây, có người nói là đang xử lý tên sát thủ này. Thế nào rồi? Hỏi được gì rồi?”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, liền nhanh chóng lắc đầu: “Không được gì hết, cái gì cậu ta cũng không chịu nói.”

Lâm Tĩnh nhìn người đang tựa đầu vào giường kia, sắc mặt lạnh hơn, bỗng nhiên một bước nhảy về phía đó, một tay nắm chặt lấy cánh tay cậu, một tay lấy còng tay ra liền khóa cổ tay cậu vào đầu giường.

Hắn sẽ buộc Lôi Hồng Phi chính mồm thừa nhận Quỷ Thu là ai.

Lôi Hồng Phi quả nhiên phản ứng thất thường, xông lên cản lại. Lâm Tĩnh giận dữ, chỉ vào mặt y mà trách cứ: “Tên họ Lôi kia, anh nói rõ cho tôi biết, hiện tại anh đang làm cái quỷ gì?”

Nhân viên công tác giật mình, liền lập tức vội vã lui ra ngoài. Lúc này Lôi Hồng Phi mới ăn nói khép nép

mà nói: “Người này đang bị thương nặng, không còn tính uy hiếp nữa, không cần phải còng lại đâu.”

Lâm Tĩnh thấy y còn đang lừa gạt mình, liền cười nhạt: “Vậy anh định bắt người còn lại thế nào?”

Lôi Hồng Phi sững sốt nửa ngày mới phản ứng lại, hắn đang nói tới công sự của Quỷ Thu, liền đưa tay gãi gãi đầu. Lâm Tĩnh đột nhiên ra tay, mạnh tay đẩy y ra, động tác cực nhanh mà khóa cổ tay của Quỷ Thu, khóa tại đầu giường.

Lôi Hồng Phi vội hỏi: “Cậu định làm gì?”

Lâm Tĩnh hừ một tiếng: “Đương nhiên bức cung.”

Lôi Hồng Phi thế khó xử, muốn nói lại thôi. Lâm Tĩnh nhìn y, vẻ mặt khinh thường. “Thế nào? Đau lòng à? Người này đã từng lên vào trong bộ tư lệnh chúng ta, tập kích anh, khiến chúng ta nhục mặt. Dù cho anh không chết, thì cũng bị cậu ta làm nhục, vậy mà anh còn che chở cho cậu ta, rốt cục là có chuyện gì? Đừng nói với tôi anh vừa ý cậu ta đi?”

Lôi Hồng Phi bị câu hỏi cuối cùng của hắn khiến cho bản thân xấu hổ, quả thực khiến cho chân tay luống cuống. Qua một hồi lâu, y mới cố gắng trấn định, nghiêm túc mà nói: “Lâm Tĩnh, cậu đừng nói bậy, chuyện thẩm tra phạm nhân là chuyện để một mình tôi làm được rồi, cậu không cần lo đâu.”

“Để anh?” Lâm Tĩnh châm chọc. “Hai ngày qua anh đang làm cái gì? Quả thực là đem cậu ta ủng vào lòng bàn tay mà chăm sóc. Người khác không rõ, chẳng lẽ tôi lại không biết anh hay sao? Đời này ngoại trừ người đó ra, anh còn có thể cẩn thận tỉ mỉ, tốt như thế với ai? Cậu ta là nghi phạm trọng đại, đồng bọn còn chưa sa lưới, vậy mà khi thẩm tra anh lại không ra tay được, tôi tới giúp anh vậy.” Nói xong, hắn bỗng nhiên rút một con dao từ bên hông ra, làm ra thế như muốn đâm vào Quỷ Thu.

Lôi Hồng Phi không nghĩ tới ngay tại chỗ của mình mà hắn lại mang theo còng tay, dao nhỏ, trong lúc bất ngờ, theo bản năng y liền lập tức đưa tay chộp lấy đôi tay đang cầm con dao của hắn cản lại. Lâm Tĩnh ngừng tay, lạnh lùng nhìn y: “Nói đi, cậu ta là ai?”

Lôi Hồng Phi giả ngu: “Quỷ Thu đó, sát thủ chuyên nghiệp số một Á châu.”

Lâm Tĩnh giận dữ. Lôi Hồng Phi kiên trì đứng ở nơi đó. cũng không thể tránh ra, cũng không tiện khuyên can. Lâm Tĩnh bỗng nhiên nhẹ nhàng mà nói: “Anh biết không? Tối hôm trước, tôi vừa thấy cậu ta là lập tức nổ súng, thiếu chút nữa bắn chết cậu ta.”

Lôi Hồng Phi vẫn không biết rõ chi tiết khi Lâm Tĩnh bắt giữ Quỷ Thu, giờ chợt nghe, sắc mặt đột nhiên đại biến, trên trán trong khoảnh khắc thấm ra tầng mồ hôi lạnh. Lâm Tĩnh cố sức nắm chặt vai của y, lạnh lùng nghiêm nghị hỏi: “Nói cho tôi biết, cậu ta là ai?”

Lôi Hồng Phi cực kỳ thông minh, đã biết Lâm Tĩnh nghi ngờ rồi, nhưng lại không cách nào nói ra thân

phận của Lăng Tử Hàn, chỉ có thể đứng yên ở đó, không nói, bất động.

Lâm Tĩnh rất sợ. Nếu như tối hôm đó hắn thật sự 1 súng bắn chết người này, sau đó mới phát hiện ra được thân phận thực sự của người đó, sự thật này đối với hắn quả thực quá mức tàn nhẫn, sợ sẽ khiến hắn sản sinh ám ảnh tới suốt cuộc đời. Hắn gánh chịu không nổi hậu quả này. Hắn nguyện ý tự giết bản thân, cũng không muốn làm thương tổn người này

Trong phòng yên ắng, chỉ có tiếng TV rõ ràng đang truyền ra.

Sau 1 lát, Lăng Tử Hàn ở phía sau Lôi Hồng Phi lên tiếng: “Hồng Phi, anh tránh ra đi. Lâm Tĩnh, Hồng Phi đích xác không thể nói cho anh biết tôi là ai, đây là quy định, anh phải biết rõ chứ.”

Cậu không hề giả giọng của Quý Thu, Lâm Tĩnh vừa nghe, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Lôi Hồng Phi như trút được gánh nặng, quay đầu lại mở còng tay, thả Lăng Tử Hàn ra, sau đó lui về sau 2 bước, để mở rộng khoảng nhìn của 2 người họ.

Lâm Tĩnh nhìn người trước mắt, tới trước, thử kêu 1 tiếng: “Tử Hàn?”

Lăng Tử Hàn thở dài, mỉm cười gật đầu.

Lâm Tĩnh trong đầu ông 1 tiếng thật mạnh, loạn thành 1 mảng. Trong lúc hỗn loạn, hắn cúi mạnh người ôm chặt Lăng Tử Hàn, cả người đều run

Lăng Tử Hàn hiểu được tâm tình của hắn lúc này, thoải mái vỗ nhẹ vai của hắn, “Lâm Tĩnh, tôi không sao, anh đừng suy nghĩ nhiều.”

Lâm Tĩnh cũng rất phiền muộn, nếu như sau này gặp phải chuyện như vậy, hắn không biết mình có thể không chút do dự mà nổ súng nữa hay không đây. Hắn ôm chặt Lăng Tử Hàn không chịu buông tay, trên lưng mồ hôi lạnh ứa ra.

Lôi Hồng Phi không cần phải giấu diếm Lâm Tĩnh nữa, tâm tình cực kỳ khoái trá, cười nói: “Lâm Tĩnh, việc này không có gì, cậu vốn phải làm vậy mà. Nhớ lúc trước, khi tôi tham gia bao vây tiểu trừ Kim Tân Nguyệt, đội đột kích chúng tôi vây quanh sào huyệt phân tử khủng bố, toàn lực tiến công, lúc đó Quý Thu cũng ở trong đó. Haizz, sau này tôi mới biết được đó, cũng giống như cậu hiện giờ vậy, nghĩ lại vừa sợ vừa khó chịu. Thế nhưng, sau đó nếu cần phải nổ súng, tôi cũng chưa từng 1 lần do dự. Hơn nữa, lần này chúng ta áp giải Quý Thu trở lại, khẳng định là phải tử hình cậu ta, sau này Tử Hàn sẽ không còn là Quý Thu nữa, trên giang hồ cũng có thể về hưu rồi. Cho nên, sau này nếu cậu có nhìn thấy ngưi quỷ xà thần gì đó, cũng phải lập tức nổ súng, không được lưu tình.”

Lăng Tử Hàn cười phụ họa: “Đúng vậy, Lâm Tĩnh, Quý Thu từ nay về sau sẽ biến mất, anh cũng không cần phải chú ý đâu.”

Lôi Hồng Phi nói thì nói vậy, kỳ thực lúc y biết Lăng Tử Hàn chính là Quỷ Thu, cũng là một thân mồ hôi lạnh, nhớ tới hành động lúc trước ở Kim Tân Nguyệt, nhớ tới lệnh truy nã đỏ của cảnh sát quốc tế, nhớ tới rất nhiều hành động đuổi bắt của các quốc gia trên thế giới, y đều cảm thấy sợ hãi. Trong mắt của y, tổ chức khủng bố bắt quả chỉ là một con hề nhảy nhót trong bóng tối, cơ quan quốc gia lại mạnh không gì sánh được, nếu như các nước liên hợp lại, Lăng Tử Hàn quay trở lại, cũng không chừng trong lúc sơ sẩy mà bị rơi vào lưới pháp luật, rồi bị xem như tội phạm mà giết chết. Hiện tại biết Lăng Tử Hàn không cần dùng thân phận của Quỷ Thu mà hành tẩu nữa, y cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tĩnh được hai người họ luân phiên khuyên bảo, tâm tình mới dần ổn định lại được 1 chút. Hắn buông Lăng Tử Hàn ra, thở dài, “Cậu ăn cơm trước đi, dạo này cơ thể thế nào rồi?”

“Cũng được.” Lăng Tử Hàn mỉm cười.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi liền lấy mấy món ăn chay tối, đặt trước mặt Lăng Tử Hàn, sau đó ngồi xuống cùng cậu ăn. Lôi Hồng Phi buông được tảng đá lớn trong lòng, hài lòng đến mi phi sắc vũ, nhưng với thân phận thực sự của Lăng Tử Hàn vẫn thủ khẩu như bình. Trong lòng có Lâm Tĩnh có rất nhiều nghi vấn, nhưng vẫn nhớ kỹ quy định về bảo mật, nên cái gì cũng không hỏi.

Cơm nước xong, Lâm Tĩnh đi ra một chuyến, thuận tình mà tìm nhân viên công tác trong đại sứ quán lấy một bộ bài bài tú-lơ-khơ, sau đó nói rằng muốn hỗ trợ Lôi Hồng Phi thẩm vấn Quỷ Thu, vào phòng giam rồi khóa chặt cửa.

Lăng Tử Hàn vẫn nửa nằm ở trên giường, Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi ngồi ở bên giường, ba người cùng chơi tranh đấu địa chủ, chơi bất diệc nhạc hồ.

Lăng Tử Hàn rất ít nói chuyện, luôn mang một nụ cười hiền, nhìn Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi không ngừng đấu võ mồm.

Thí dụ như Lôi Hồng Phi làm địa chủ, sẽ tự mình tự biên tự diễn một phen, Lâm Tĩnh chăm chọc nhìn y: “Mấy năm gần đây, mấy tên địa chủ chẳng ai có lương tâm cả, anh hào khí tới vậy làm gì?”

Nếu như Lâm Tĩnh làm địa chủ, Lôi Hồng Phi sẽ thân thiết mà nói với Lăng Tử Hàn: “Chúng ta liên thủ, giết cậu ta tới không còn mảng giáp đi.”

Lâm Tĩnh chẳng thèm để mắt tới y: “Không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.”

Đợi đến khi Lăng Tử Hàn làm địa chủ, không đợi Lôi Hồng Phi tỏ thái độ, Lâm Tĩnh liền thở dài: “Tôi thấy trước mặt có bàn trà, trên đó đều là bôi cù.”

Lăng Tử Hàn thấy Lôi Hồng Phi bị Lâm Tĩnh đố tới phiền muộn, sau đó lại cợt nhả mà tiếp tục chơi xầu, thiếu chút nữa nhịn không được cất tiếng cười to.

Thực sự là vô quyết dày có móng tay nhọn, xem ra Lôi Hồng Phi gặp phải khắc tinh trong đời mình rồi, Lâm Tĩnh cũng vậy đó.

Nhìn hai người họ lưu ý đối phương như vậy, cậu cảm thấy rất vui, nghĩ hai người bạn thân trước mắt mình quả thực là ông trời tác hợp cho, đáng tiếc đều tỉnh tỉnh mê mê không rõ, chẳng biết lúc nào mới có thể hiểu được, rồi tu thành chính quả đây.

Chơi hơn 2 tiếng, Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều sợ Lăng Tử Hàn quá mệt mỏi, liền thu hồi bài tú-lơ-khơ lại, để cậu nghỉ ngơi

Sức khỏe của Lăng Tử Hàn hiện tại quả thực không tốt, trong khoảng thời gian này bệnh cũng không ngừng phát tác, tuy rằng Vệ Thiên Vũ và Đồng Duyệt vẫn vẫn duy trì liên lạc, tiến hành trị liệu cho cậu, thế nhưng chỉ có thể tạm thời ngăn chặn bệnh tình lại mà thôi, chờ trở lại Bắc Kinh rồi mới thể tiến hành trị liệu cho cậu. Cậu cố gắng nhẫn nại, không muốn khiến cho bạn bè lo lắng, nhưng thân thể ngày càng sa sút, làm cậu khó có thể bảo trì thanh tỉnh trong thời gian dài. May là là ở đại sứ quán Trung Quốc, có Lôi Hồng Phi, Lâm Tĩnh cùng Du Đặc, La Y, Triệu Thiên trong trong ngoài ngoài mà che chở cho cậu, cậu mới có thể buông lỏng sự đề phòng, không còn khẩn trương, có thể kiên định mà chìm sâu trong giấc ngủ.

Đợi được Lăng Tử Hàn ngủ say, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh mới rón rén đi ra ngoài, trở lại văn phòng của bọn họ.

Các nhân viên trong Đại sứ quán chạy tới tìm bọn họ, có chút sầu lo mà nói: “Từ hừng đông hôm nay, thì hệ thống quản chế trong đại sứ quán đã bị công kích khá nhiều lần, thủ pháp cực kỳ cao minh, chúng tôi căn bản không thể phòng được. Theo phán đoán của trung tâm chỉ huy, việc này rất có thể là do Linh Sa làm, mục đích là vì muốn cứu viện Quỷ Thu. Chúng tôi đã tăng cường việc bảo vệ an toàn, nhưng Linh Sa vẫn giấu mặt, không biết người đó đang ở đâu, đang nghĩ ra cách gì để cứu viện. Việc này cực kỳ quan trọng, chúng ta phải phòng bị nghiêm ngặt hơn.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh liếc nhau, rất lãnh tĩnh mà nói: “Yên tâm, chỉ cần Quỷ Thu trong tay chúng ta, thì tuyệt đối không để ai cướp người đâu. Chúng tôi sẽ cẩn thận nghiên cứu tình báo liên quan, cho dù tạm thời không thể bắt được Linh Sa, cũng có thể canh hang đợi thỏ. Nếu như anh ta dám thật sự có can đảm tới tận đây cướp người, thì tôi đảm bảo anh ta có đến không thể về.”

Y nói cực kỳ chắc chắn, khiến vị quân nhân kia yên tâm.

Lâm Tĩnh thần tình nghiêm túc, trầm ổn trấn định. Hắn không hề hỏi gì, bất động thanh sắc, nhưng trong lòng lại âm thầm suy đoán, Linh Sa đại danh鼎鼎 kia sợ chính là vị chuyên gia kỹ thuật Bộ Quốc An đã sống nhiều năm cùng Lăng Tử Hàn, Vệ Thiên Vũ đi?

Người bạn đời như vậy, thực sự khiến người ta ước ao. Hắn yên lặng nghĩ thầm, không khỏi mong muốn.

Lôi Hồng Phi cũng lặng người suy nghĩ, bỗng nhiên đưa tay vỗ nhẹ vai hắn, cảm khái nói: ” ‘Linh Quỷ Song Sát’, ngang dọc giang hồ 20 năm, thật khiến người ta mong ước.”

Lâm Tinh cũng hiểu được ý của y, khoái trá cười nói: “Đúng vậy, thật khiến người ta mong ước.”

74. Chương 73

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Ngay khi bạn đời của tổng thống B quốc Lạc Mãn tới đại sứ quán để xem Quý Thu, thì Lôi Hồng Phi nhận được mệnh lệnh đến từ trung tâm chỉ huy, bảo y chuyển Quý Thu sang cho cảnh sát Nhật Bản.

Lúc này, diễn đàn hợp tác kinh tế toàn cầu vẫn chưa bẻ mạc, công tác bảo an của bên Nhật Bản còn rất nhiều, nhân viên ai cũng căng thẳng, muốn phải chờ cho hội nghị kết thúc mới tiếp nhận Quý Thu. Lôi Hồng Phi luôn luôn mang theo cây rìu của Trình Giáo Kim (1) ngay bên hông, chờ vừa có cơ hội sẽ lập tức chém người, giờ lại nhận được cảnh sát Nhật Bản yêu cầu kéo dài thời hạn giao người, nhất thời giận dữ. Quý Thu ở đại sứ quán 4 ngày, các phương diện Nhật Bản đến từ đủ mọi đường gây đủ áp lực, muốn bọn họ giao người, chờ bọn họ đáp ứng chuyển giao người rồi, bên Nhật lại yêu cầu kéo dài thời hạn, ai cũng có thể nhận ra là họ đang cố ý đùa giỡn. Lôi Hồng Phi nổi trận lôi đình, tuyên bố muốn lập tức áp giải Quý Thu về Bắc Kinh, bảo bên Nhật phải mở đường. Cảnh sát Nhật Bản bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Các phóng viên cũng rất nhiều dân chúng đồng tình với Quý Thu nghe thấy tin đều lập tức chạy tới trước cửa đại sứ quán Trung Quốc, tận mắt nhìn Quý Thu bị áp giao ra cho cảnh sát Nhật Bản. Quý Thu hai tay bị công ngược ra sau, nét mặt lạnh lùng, không nói tiếng nào. Nhân viên bên phía cảnh sát Nhật Bản sau khi tiến hành nghiệm minh thân phận xong, liền chuyển giao văn kiện để hai bên ký tên, sau đó khách khí bắt tay với Lôi Hồng Phi, rồi đem Quý Thu lên xe chở tù.

Lôi Hồng Phi cùng tổng cảnh sát trưởng bên phía cảnh sát Tokyo, nhìn theo đoàn xe áp giải Quý Thu rời đi, buổi tối tiếp nhận đoạn phỏng vấn ngắn của phóng viên. Đến tận đây, y không còn có bất kì trách nhiệm nào với Quý Thu nữa, tất cả phải xem năng lực của cảnh sát Nhật Bản rồi.

Rất nhanh, y cùng Lâm Tinh liền nhận được tin, Quý Thu đang bị giam giữ, trên đường vận chuyển đã bị một đám người giả trang thành cảnh sát mang đi, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Tin tức nhanh chóng truyền đi, nhất thời khiến cho sóng to gió lớn.

Lôi Hồng Phi với việc đảo tẩu của Quý Thu cực độ oán giận, nghiêm khắc chỉ trích năng lực của cảnh sát Tokyo, còn biểu thị, phương diện Trung Quốc sẽ cố gắng tận hết sức lực mà lần thứ hai đuổi bắt Quý Thu, nhất định phải bắt được người về quy án.

Chờ khi y đứng trước phóng viên thể hiện nghĩa chính từ liêm, lòng đầy căm phẫn mà diễn xong trở về, Lâm Tinh cười đưa cho y một ly trà: “Ngày một diễn đàn sẽ kết thúc, chúng ta có thể về rồi.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi tiếp nhận tách trà, uống một hơi cạn sạch, lúc này mới hưng phấn mà nói. “Bọn Tử Hàn quả thực lợi hại mà, không chỉ chạy, mà còn có thể nghênh ngang như thế, ở trước mắt rất nhiều cảnh sát mà rời đi, thực sự là giải hận mà.”

“Đúng vậy.” Lâm Tĩnh đồng ý. “Tôi cũng thấy vậy quả thực đã ghiền, đáng tiếc là mình không thể đi theo xe chở tù.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha: “Sau này lúc có thời gian, chúng ta ra ngoài chơi đi, xem có thể có cơ hội thấy cảnh cướp xe chở tù hay không.”

Lâm Tĩnh cũng cười, “Được.”

Hai người đang cười nói, điện thoại nội tuyến vang lên, “Lâm tướng quân, có 1 vị khách muốn gặp ngài, cậu ta là đại đội trưởng đại đội đặc công B quốc, cảnh đốc Phùng Thu Sinh, xin hỏi ngài có muốn gặp không?”

Lâm Tĩnh nao nao, lập tức cao hứng mà nói: “Mời cậu ta vào, tôi sẽ gặp cậu ta tại phòng khách.”

Lôi Hồng Phi biết người tên Phùng Thu Sinh này là đệ tử đặc ý của Lâm Tĩnh, lúc trước khi y mới trở về từ B quốc, lúc nằm ở bệnh viện dưỡng thương, Lâm Tĩnh sợ y buồn chán, đã từng kể lại cho y nghe một ít huấn luyện cùng hiệu quả mà hắn đạt được, đồng thời còn nhấn mạnh vài mầm non tương lai, trong đó khen ngợi nhiều nhất chính là vị cảnh đốc nhị cấp Phùng Thu Sinh. Nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh đi ra ngoài, Lôi Hồng Phi trong lòng có chút khó chịu. Trước đây Lâm Tĩnh là một tòa băng sơn, với ai cũng đều nghiêm mặt lạnh lùng, cả người đều tản ra nét xơ xác tiêu điều, sau khi gặp Lăng Tử Hàn thì trở nên ôn hòa hơn, sau này, khi cùng mình ở cùng nhau thì càng trở nên tựa như ấm áp dương quang, cười cũng càng lúc càng nhiều. Những thay đổi này đều khiến y rất vui. Thế nhưng nếu suy nghĩ lại, hắn dĩ nhiên lại vì một cảnh sát dị quốc mà hài lòng không ngớt, Phùng Thu Sinh này có tài đức gì chứ, có thể khiến cho hắn vui vẻ tới vậy?

Y đứng ngồi không yên, đứng dậy đi lại trong văn phòng không ngừng, rất muốn tới phòng khách nhìn 1 chút, nhưng lại sợ quấy rối Lâm Tĩnh, khiến cho hắn không vui, nhất thời pháp phồng bất định, gấp đến độ vò đầu, nhưng lại chẳng nghĩ ra được ý kiến nào hay.

Lâm Tĩnh bước vào phòng khách, người thanh niên này giờ ngồi an tĩnh ở chỗ này lập tức đứng dậy. Cậu mặc âu phục, mang cravat, dáng đứng cao ngất như cây tùng, khuôn mặt cực kỳ tú mỹ tản ra nét nhanh nhẹn dũng mãnh cùng cương nghị. Lâm Tĩnh thoả mãn gật đầu, mỉm cười hỏi: “Là tới theo bảo hộ tổng thống phải không?”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh cũng cười, cả người thoáng thả lỏng. “Quý Thu và Fuuma đều sa lưới, hiện nay lại không có phát hiện được hoạt động khủng bố mới sẽ nhằm vào diễn đàn, nên em xin nghỉ nửa buổi, tới đây gặp Lâm đại đội.”

“Tốt.” Lâm Tĩnh chỉ chỉ sofa phía sau cậu, ôn hòa nói. “Ngồi đi.”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh trả lời, nhưng không có cử động, chờ Lâm Tĩnh ngồi xuống trước, cậu mới xoay người ngồi xuống.

Có mấy nhân viên công tác bưng trà lên, Lâm Tĩnh hăng hái mà nói: “Có thể cho tôi hỏi trước không, hiện tại hướng đại đội đặc công thế nào?”

“Yes, sir.” Phùng Thu Sinh nhấp một ngụm trà, ngay ngắn trật tự rõ ràng mà nói lại hiện trạng của đại đội đặc công hiện nay.

Đoàn huấn luyện viên Trung Quốc đã rút về từ lâu, trải qua hai năm chiến đấu thử thách, Phùng Thu Sinh đã trở thành một đại đội trưởng xuất sắc. Lạc Mẫn có cảm giác nhân tài bên cạnh sát dần ít đi, nên muốn điều cậu tới tổng thụ cảnh sát, nhưng cậu không hề muốn rời khỏi đại đội đặc công, nhiều lần bỏ lỡ cơ hội thăng chức. Hôm nay, cậu đã trở thành một trong những thuộc hạ đắc lực cùng đáng tin nhất của Lạc Mẫn, đại đội đặc công cũng nhiều lần mở rộng, nhân số tăng nhanh, công tác phải chịu trách nhiệm càng lúc càng nhiều. Cậu suy nghĩ rất phong phú, nhưng chỉ trong tận sâu đáy lòng vẫn không quên được người đã từng dạy dỗ đối đãi tốt với cậu, cho cậu lòng tin vào vị trí đại đội trưởng này, nên dù cho công tác bận rộn đến không thể nghỉ ngơi, cũng không có cơ hội tới Bắc Kinh thăm hỏi Lâm Tĩnh, lần này nhân công tác đi Tokyo, thấy tin “Dã Lang bắt giữ Quỷ Thu”, cậu rất kích động, tranh thủ thời gian, rất cục cựa cũng được như mong muốn.

Hai mắt cậu lóe sáng mà nhìn Lâm Tĩnh, nhưng miệng vẫn nói công việc, hăm mộ cùng thương nhớ trong lòng không tiết lộ nửa điểm nào. Lâm Tĩnh căn hồng miêu chính, tiếng tăm lừng lẫy, còn trẻ đã lên chức tướng, tiền đồ tương lai không thể đo lường. Tuy rằng hiện tại cậu đã trở thành một tinh anh trong giới cảnh sát đường đường chính chính, nhưng lý lịch thời trước cũng không phải là một chuyện hay ho gì, nếu ngày nào đó có người nhắc tới, đó là một nỗi nhục. Cậu không dám hy vọng xa vời có thể có sự phát triển nào đó vượt mức cùng với Lâm Tĩnh, chỉ cần có thể thỉnh thoảng ghé tới thăm hỏi, có thể cùng hắn trò chuyện, có thể được hắn xem như bạn, thì đã là một sự thỏa mãn trong đời này của cậu rồi.

Lâm Tĩnh ngưng thần lắng nghe cậu nói, đưa ra ý kiến của mình đối với sự phát triển tương lai của đại đội đặc công, đưa ra phương thức xử lý mấy vụ án lớn chuyên môn cùng những phương cách tính toán trong lúc hành động, phương án thực thi, kể lại rõ kết quả, rồi hứng thú cùng cậu tham thảo các phương pháp xử lý khác nhau đưa tới các hiệu quả đạt được khác nhau.

Chút bất tri bất giác, bọn họ hàn huyên tới mấy tiếng. Hai người đều cảm thấy rất vui vẻ, hồn nhiên chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu.

Lôi Hồng Phi thực sự ngồi không yên, nhân cơ hội nhân viên công tác tới đó thông báo giờ cơm trưa, liền bước nhanh vào phòng khách, cười nói: “Lão Lâm, tới giờ ăn rồi, cậu cùng khách đi ăn luôn đi.”

Đến tận lúc này, y mới có thể tận mắt nhìn thấy vị đại đội trưởng đặc công B quốc kia, trong lòng vô cùng kinh ngạc không ngớt. Sát khí trên người cậu thanh niên này rất đậm, nhưng lại không thể nào che giấu được sự tú lệ. Y nhìn hai vị mỹ nam tử mỗi người một vẻ trước mặt, trong đầu có chút mộng tưởng, lại không thể tưởng tượng nổi mà suy nghĩ, lẽ nào Lâm Tĩnh đặc biệt tốt với cậu ta, là vì cậu ta là một mỹ nam khó có được, vì vậy mà giả bộ thân cận hay sao?

75. Chương 74

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lôi Hồng Phi không nhớ được Phùng Thu Sinh, lúc đó khi y đến B quốc tham gia phỏng vấn, lúc đến đại đội đặc công thăm hỏi Lâm Tĩnh, bọn Phùng Thu Sinh có tới, cùng y tiến hành luyện tập đối kháng, y liền vui vẻ đồng ý. Chuyện này với y mà nói đã trở thành một chuyện rất bình thường, hầu như mỗi lần xuống các cơ sở ở cấp dưới đều xảy ra, với lại chuyện này cũng đã qua hơn 2 năm, nên y đã sớm quên đến không còn một mảng nào. Thế nhưng Phùng Thu Sinh vẫn nhớ kỹ y, lúc này nhìn thấy y, lập tức đứng dậy nghiêm chào, lễ phép mà nói: “Lôi tướng quân!”

Lôi Hồng Phi cười vươn tay với cậu, khách khí nói: “Phùng cảnh quan, hân hạnh.”

Phùng Thu Sinh bắt tay cùng y, trên mặt hiện chút ngại ngùng, khiến cho Lôi Hồng Phi âm thầm kinh ngạc. Đồ đệ cho đích thân y dạy dỗ ra Ninh Giác Phi cũng có da mặt dày giống y vậy, thích chơi xấu, tuyệt đối là nhất mạch tương thừa, nhưng tại sao đồ đệ cho tên thiết diện băng sơn Lâm Tĩnh kia dạy dỗ ra lại là một đặc công dễ e lệ thế kia?

Lâm Tĩnh đứng dậy, khoái trá giải thích: “Lần trước lúc anh tới B quốc, Tiểu Phùng có đánh 1 trận với anh, từ đó liền bội phục anh sát đất đó.”

Lôi Hồng Phi nhìn Phùng Thu Sinh, dần dần nhớ lại. Không nghĩ tới nha, lúc đó cậu ta mặc trang phục huấn luyện, do bị huấn luyện suốt cả một ngày đêm nên cả người đều dính đầy bùn đất, về mặt đầy mồ hôi, giờ đây lại thành một chàng thanh niên sạch sẽ, mặc chỉnh tề lại có một bộ dáng khiến người ta kinh diễm đến như thế. Y hài lòng mà nói: ‘Tôi nhớ ra rồi, thì ra là cậu. Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, lúc đó tôi đã nghĩ thân thủ cậu bất phàm, mà lại còn trẻ như thế, thế mà giờ lại có thể mang được trọng trách của cả một đại đội đặc công trên vai, tạo ra nhiều thành tích xuất sắc như thế, rất giỏi.’

“Lôi tướng quân quá khen.” Đối mặt với hai vị tướng quân thân kinh bách chiến kia, Phùng Thu Sinh rất xấu hổ. “Em có được ngày hôm này, toàn bộ đều nhờ Lâm tướng quân tài bồi, ơn tri ngộ, sống mãi không quên.”

Lâm Tĩnh đưa tay vỗ vỗ vai cậu, ôn hòa mà nói: “Không cần nghiêm trọng như vậy. Đi thôi, cũng trễ rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện tiếp.”

Ba người đi tới phòng ăn ngồi xuống, nhân viên công tác lập tức bưng món ăn lên. Lôi Hồng Phi đã sớm thông báo cho họ biết chuyện buổi tối bọn họ sẽ mời khách, nên nhà bếp chuẩn bị khá nhiều món, đều là món ngon mỹ vị, biết khách tới từ đảo quốc miền nhiệt đới, còn cố ý chuẩn bị một ít hải sản.

Phùng Thu Sinh nhìn buổi tiệc phong phú trước mặt, liền cười tán thưởng.

Lâm Tĩnh ôn hòa nói: “Tiểu Phùng, Lôi tướng quân không thể uống rượu, nếu như tối nay cậu không cần phải trở lại công tác, thì chúng ta có thể uống 1 chút.”

“Dạ.” Đôi mắt tú mỹ của Phùng Thu Sinh sáng lấp lánh, hài lòng mà nói. “Tối nay em không phải lên ca, có thể uống 1 chút rượu.”

Lâm Tĩnh cũng không dám uống rượu quá mạnh, sợ vạn nhất có chuyện gì đó khiến hắn phải lập tức bắt đầu công tác, nếu say thì không thể làm việc ngay được, cho nên chỉ kêu một chai vang đỏ, cùng cậu uống mấy ly.

Phùng Thu Sinh không có nói nhao nhao ồn ào mà uống rượu, cũng không có hào sảng tới mức rượu đến liền uống cạn, chỉ là ưu nhã chậm rãi thưởng thức, trên tay đang cầm một con cua mà tháo gỡ, thông thả cùng Lâm Tĩnh tán gẫu.

“Em xem báo thấy đang đưa rằng, anh có thể bắt giữa được Quỷ Thu, thực sự là quá giỏi, mọi người ai cũng đều khen ngợi không ngớt.” Cậu thoải mái cười nói. “Em cũng nghe nói chuyện Quỷ Thu đã bị người khác cướp đi, có phải anh rất tức giận hay không?”

“Có chút.” Lâm Tĩnh nói như vậy, nhưng trên mặt lại chẳng có chút ý tức giận gì cả, không quan trọng mà nhún nhún vai, “Cũng không phải chạy thoát từ trên tay chúng tôi, tôi tức giận cũng không có ý nghĩa gì, cho nên không cần dùng sai lầm của người khác mà khiến bản thân lo âu. Người khác bắt không được cậu ta, tôi có cách nào khác đâu? Sau này nếu có thể gặp lại cậu ta, bắt lại 1 lần nữa là được.”

“Kỳ thực ...” Phùng Thu Sinh đắn đo một chút, quyết định ăn ngay nói thật với hắn, hy vọng có thể xóa bỏ được địch ý của hai vị tướng quân kiệt xuất này đối với Quỷ Thu, Quỷ Thu đã trốn thoát được, tất nhiên là trời cao biển rộng, muốn bắt lại cậu ta cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì, nhưng cậu vẫn không hy vọng Lâm Tĩnh sẽ đối đầu với Quỷ Thu. Dù ai bị thương tổn, cậu đều cảm thấy rất khó chịu. Cậu khe khẽ thở dài, bình thần mà nói: “Kỳ thực Quỷ Thu với em ân trọng như núi.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều là nao nao, song song giương mắt nhìn cậu. Quỷ Thu mới vừa bị cướp đi không lâu, cậu lại nói như thế, đừng nói thẳng thắn thừa nhận do chính cậu cướp Quỷ Thu ra đi?

Phùng Thu Sinh vừa nhìn thấy ánh mắt của họ liền lập tức lắc đầu: “Không phải là em.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh liếc nhau, cùng nhau gật đầu cười nhìn cậu. Bọn họ đương nhiên tin cậu, Quỷ Thu khẳng định đã được Linh Sa cứu ra, mà Linh Sa khẳng định sẽ không liên thủ với đại đội đặc công B quốc rồi.

Phùng Thu Sinh thở phào nhẹ nhõm, lại chìm vào hồi ức: “Lúc trước, nếu không phải nhờ Quỷ Thu cứu em trai em, lại mạo hiểm cứu em ra, thì em đã sớm chết rồi, đâu còn có được một cuộc đời mới như hôm nay?”

Lâm Tĩnh bình tĩnh đại ngộ: “Thì ra ... tên của cậu ... có nghĩa là như thế này?”

“Đúng, chính là nghĩa này, là Quỷ Thu cho em một cuộc đời mới.” Phùng Thu Sinh mỉm cười. “Em chưa thấy qua những người bị anh ấy giết, cái gọi là những án mạng liên quan tới anh ấy em cũng cảm thấy rất gượng ép, mấy án đó đặt vào tên sát thủ nào mà chẳng được. Năm đó, khi anh ấy tới quốc gia chúng em thăm bạn, kết quả lại cứu anh em tụi em cùng một người bạn của em trai em từ địa ngục ra, sau đó anh ấy lại liều mạng phá hoại âm mưu của một bọn phần tử khủng bố ở ngay trên biển, cứu được rất nhiều người. Lần này tại Nhật, người mà anh ấy giết đều chẳng khác gì bọn phần tử phạm tội, tựa như Yamamoto Gan, Fuuma, bọn chúng đều là những tên hung đồ hai tay dính đầy máu tanh, Quỷ Thu giết chúng, em lại cảm thấy rất tốt, cũng chính vì vậy mà cũng có khá nhiều người đứng thị uy bên ngoài đại sứ quán như thế, yêu cầu thả Quỷ Thu. Cho nên, dù cho người khác nghĩ anh ấy như thế nào, nói như thế nào, thì trong mắt em anh ấy chính là một người tốt, chính là anh hùng.” Cậu nói rất dứt khoát kiên cường, đừng nói là vì Quỷ Thu có khả năng bị người khác hiểu lầm, đánh mất công tác, dù giờ phải bắt cậu mất mạng, cậu cũng cam tâm tình nguyện.

Lúc nhìn thấy dòng tin “Dã Lang bắt được Quỷ Thu”, phản ứng đầu tiên của cậu chính là kích động, do Lâm Tĩnh đang ở đây, ở rất gần mình, nên phản ứng thứ hai của cậu chính là bình tĩnh, nghĩ cách muốn cứu Quỷ Thu ra, thế nhưng cướp người từ trên tay Lâm Tĩnh, cậu không có chút lòng tin nào cả, vì vậy đã chuẩn bị ngay khi Quỷ Thu nằm vào tay cảnh sát Nhật Bản hoặc là sau khi bị áp giải về Trung Quốc sẽ bắt đầu hành động. Những cách này, cậu tất nhiên sẽ không nói cho Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi biết.

Tôn Cảnh mang theo một số đồng nghiệp thuộc Nhật Nguyệt Đảng đến Nhật Bản, chuyện này cậu cũng biết, vốn dĩ không cần suy đoán gì nhiều, chỉ biết bọn họ tới đây để cướp người. Trong lòng cậu âm thầm vui mừng, tuy rằng mỗi ngày đều bất an mà làm việc, nhưng vẫn âm thầm sưu tập tin tức, tìm hiểu tình hình. Ngay khi biết tin Quỷ Thu đã được chuyển vào tay cảnh sát Nhật Bản, cậu đã nghĩ nếu như bọn Tôn Cảnh vẫn không ra tay, thì chờ đến khi diễn đàn hội nghị cấp cao này kết thúc, Chu Tự cùng Lạc Mẫn về nước rồi nghỉ ngơi, sau đó cậu sẽ trở lại Tôn Cảnh, nghĩ cách cứu người. Thế nhưng, Quỷ Thu lại thần kỳ dưới sự áp giải của cảnh sát Nhật Bản mà thông dong chạy mất, tiếp tục viết nên truyền kỳ của cậu ta, điều này khiến cho Phùng Thu Sinh vừa bội phục vừa hài lòng.

Hôm nay cậu tới đây, thứ nhất là muốn nhìn Lâm Tĩnh, thứ hai là sợ hấn sau khi nghe tin Quỷ Thu trốn ngục đã cảm thấy không thoải mái, hiện tại thấy Lâm Tĩnh không có tức giận gì, tựa như không để ý chuyện này, cậu cũng không cần phải đa sự, chỉ thoải mái, nhưng vẫn khó nhịn mà nói suy nghĩ trong lòng mình ra, hy vọng Lâm Tĩnh không nên chấp, sau này gây khó dễ cho Quỷ Thu.

Nhưng Lâm Tĩnh lại rất bội phục Lăng Tử Hàn, đã giả làm sát thủ còn không quên cứu người, loại tính cách này từ thời xa xưa lúc tình cảm con người đặt làm trọng cho đến ngày hôm nay, thời hiện đại khi lòng người với nhau ngày càng đậm đặc thì càng thêm hiếm gặp, đây là điều rất đáng khiến người khác khởi kính.

Hai người bọn họ mỉm cười uống rượu, nói chuyện phiếm, Lôi Hồng Phi ngồi ở bên cạnh chăm chú lắng nghe. Y rất ít nói chuyện, chỉ là không ngừng cầm lấy chai rượu không ngừng chúc rượu cho hai người họ. Phùng Thu Sinh khách khí, nhưng thấy Lâm Tĩnh lại thần nhiên tiếp nhận, cậu cũng không từ chối thành ý của y nữa.

Bữa cơm này ăn mất 2 tiếng, khách và chủ tận hoan mà tán. Lôi Hồng Phi gọi bên đại sứ quán phái một nhân viên công tác lái xe đưa Phùng Thu Sinh trở lại, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Tĩnh.

Nhìn ánh mắt dưới ánh đèn không ngừng sinh quang, y cẩn thận đưa tay ôm lấy thắt lưng Lâm Tĩnh, thử thăm dò hỏi: “Cậu say?”

Lâm Tĩnh dường như rất thanh tỉnh, rõ ràng nói “Tôi không có say”, sau đó xoay người đi vào trong tòa nhà.

Lôi Hồng Phi có chút thất vọng, lập tức tự mình tỉnh lại vài giây, rồi nhanh chóng đuổi theo, thân thiết mà nói: “Dù không say, cũng mệt rồi phải không, trở về phòng nghỉ sớm 1 chút đi.”

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, hình như tối nay không có gì phải làm, nên sáng khoái gật đầu: “Được, về phòng nghỉ ngơi.”

76. Chương 75

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đại sứ quán sắp xếp một gian phòng rất rộng rãi dành riêng cho Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh, hai người phân phòng ngủ, qua hai ngày an tĩnh. Đợi khi hội nghị chính thức bế mạc, các nguyên thủ quốc gia lục tục về nước, bọn họ cũng về tới Bắc Kinh.

Ninh Giác Phi lập tức chạy vội tới nhà của Lôi Hồng Phi không chịu đi, nhất định phải đòi ở đó ăn xong 1 bữa cơm, thuận tiện hỏi mấy chuyện ở ngoài hành động lần này của bọn họ. Báo cáo dành cho phía chính phủ hắn đã xem rồi, nguyên cái báo cáo chẳng có cái từ hình dung nào, mấy cái phó từ cũng cực ít rồi cứ thế mà tổng kết luôn, hiện tại thứ khiến hắn hứng thú chính là những chuyện đã phát sinh trong quá trình đó kìa, nhất định chuyện sau khi hai người bọn họ hội họp tại Moscow, sau đó phát sinh các hoạt động khác.

Lâm Tĩnh đi tắm, thay đổi đồ, liền thấy Ninh Giác Phi đang cột xả tựa ở cửa nhà bếp, hưng phấn mà hỏi han. Hắn liền đi tới, nhìn Lôi Hồng Phi đang xắt thịt, liền nói với Ninh Giác Phi: “Cậu đứng đây làm gì vậy? Sao không biết đi phụ?”

Ninh Giác Phi cười hắc hắc: “Tôi không có biết nấu ăn, anh đi phụ anh đi.”

Lâm Tĩnh khinh thường liếc mắt nhìn hắn: “Tứ chi bất cần, ngũ cốc bất phân (1), cậu không thấy xấu hổ à?”

(1) Có tay chân không chịu làm việc, không biết phân biệt ngũ cốc.

Ninh Giác Phi nghiêm trang nói: “Anh đang vu tội cho tôi đó nha, sao tôi lại tứ chi bất cần cơ chứ? Thân thủ của tôi rất mạnh đó nha. Với lại, tôi cũng phân biệt rõ ràng được ngũ cốc hoa màu nha, nếu không lúc tiến hành huấn luyện sinh tồn dã ngoại thì tôi ăn cái gì?”

“Hừ, cậu cùng sư phụ của cậu chính là cá mè một lứa.” Lâm Tĩnh chẳng đáng lắc đầu, đi tới bên cạnh Lôi Hồng Phi, thuận miệng hỏi. “Cần phụ gì không?”

Lôi Hồng Phi vừa làm đồ ăn vừa nghe hai người họ đầu vô mồm, vui vẻ mừng rỡ cười tủm tỉm, nghe vậy nhân tiện nói: “Lột mấy tép tỏi đi, mấy cái khác thì không cần đâu, tôi chuẩn bị sắp xong hết rồi.”

Lâm Tĩnh liền đi tìm tỏi, động tác nhanh nhẹn mà lột tỏi, ở dưới vòi nước rửa một chút rồi thuận lợi đặt lên cái thớt gỗ. Hắn đặt 1 tép, Lôi Hồng Phi liền lấy dao đập nát tép đó, hai người họ phối hợp ăn ý, thông thạo tựa như dây chuyền sản xuất vậy.

Ninh Giác Phi bật cười: “Bữa nào đó hai người tới bếp bên chúng ta chỉ đạo chút đi, em muốn bọn họ cũng có thể phối hợp được như các anh vậy đó, cần phải học tập nhiều.”

Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn hắn: “Thằng nhóc này muốn bị đánh?”

Lâm Tĩnh cũng quay đầu nhìn qua, hồ hững nói: “Cậu muốn ăn ké bữa cơm nay, cũng không thể ăn không trả tiền chứ ha, dù sao cũng phải có chút gì đó cống hiến chứ.”

Ninh Giác Phi biết hai người họ ra tay thì hắn sẽ tiếp không nổi, nên liền nhấc tay đầu hàng: “Em có cống hiến đó nha, em đã gọi người tới nhà hai người quét tước dọn dẹp sạch sẽ, hắn có là tư cách ăn bữa cơm này chứ.”

Lôi Hồng Phi cũng thấy nhà mình sáng sủa sạch sẽ, liền gật đầu: “Được đó, coi như lý do này chấp nhận được, thưởng cho cậu 1 bữa cơm.”

Ninh Giác Phi mừng rỡ cười không ngừng, vui vẻ chạy đi lau bàn ăn, sau đó kích động gọi điện thoại cho sĩ quan phụ tá Miêu Đan của mình, kêu gã mua một két bia vào. Lôi Hồng Phi không thể uống rượu mạnh, nhưng bia thì lại có nồng độ thấp không thuộc phạm vi quản chế của Lâm Tĩnh.

Lôi Hồng Phi làm xong mấy món, vẫn chưa chịu ngừng lại. Lâm Tĩnh cũng có chút ngứa tay, liền nói: “Nào nào, để tôi bộc lộ tài năng nào, làm thêm hai món.”

Lôi Hồng Phi nghiêng đầu nhìn hắn 1 chút, do dự, lúc này mới đưa cái xẻng cho hắn, lùi sau hai bước, cười nói: “Xem thử hôm nay cậu làm món gì ngon?”

“Dù sao cũng là món ở nhà làm, không cần quan tâm ăn ngon hay không, có thể ăn được là được rồi.” Lâm Tĩnh động tác nhanh nhẹn mà bắt đầu lấy chảo sắt rửa dưới vòi nước, sau đó đặt lên bếp lò, bắt lửa, đổ dầu, bỏ một tép tỏi băm nhuyễn vào trong đó, sau đó bắt đầu đổ nguyên liệu vào trong chảo.

Lôi Hồng Phi nhìn một hồi, liền đem mấy món mà mình làm xong đi ra ngoài, nhưng lại thấy Ninh Giác Phi nhàn nhã ngồi ở sofa xem TV, nhất thời tức sùi bọt mép: “Cậu làm đại đương gia hả? Mau đi làm việc đi nếu không tôi đá cậu ra ngoài bây giờ?”

Ninh Giác Phi cười haha, nhanh chóng chạy nhanh vào bếp, lấy canh, đồ ăn từng đĩa 1 ra đặt lên bàn ăn, thềm nhỏ dãi nói: “Thơm quá đi.”

Hắn còn chưa dứt lời, Miêu Đan liền khiêng một két bia tới. Lôi Hồng Phi tinh nhãn sáng ngời, cười nói ha ha: “Ừ nha, cái này được đó nha. Giác Phi, không hổ là đồ đệ của tôi, biết rõ sư phụ mình thích gì luôn.”

“Thì ra anh thích nhất chính là rượu nha?” Ninh Giác Phi ngữ trêu chọc, ám chỉ rõ ràng.

“Này này, nói bậy cái gì đó hả?” Lôi Hồng Phi nhìn Miêu Đan đang đặt két bia xuống, thuận miệng hỏi. “Lần trước hình như tôi có thấy cậu cùng 1 cô gái đi dạo phố, bạn gái à?”

Miêu Đan sững sốt lập tức, lập tức lắc đầu: “Không phải, không phải, là một cô em gái hàng xóm thôi.”

“À.” Lôi Hồng Phi gật đầu, nhìn sắc mặt của cậu cũng không được tốt, dường như có chút hoảng loạn, thoải mái: “Cậu không cần phải giấu đầu, tuổi này của cậu, có bạn gái là bình thường mà, tôi nghĩ Ninh tư lệnh của cậu cũng không phản đối gì đâu.”

“Đúng vậy, anh không phản đối.” Ninh Giác Phi hiếu kỳ nhìn hạ quan của mình. “Này, Tiểu Miêu, em thật đang yêu đó hả?”

“Không có mà, thật sự là không có.” Mặt của Miêu Đan đỏ bừng, liên thanh phủ nhận.

“Không có thì không có, sao lại xấu hổ?” Ninh Giác Phi nhìn gã đặt két bia đến bên tường, liền phát tay. “Được rồi, em về đi, ở đây không còn gì nữa đâu.”

“Yes, sir.” Đôi mắt Miêu Đan nhìn hai người tướng quân trước mặt rồi chào theo nghi thức quân đội, xoay người rời đi.

Ninh Giác Phi nhìn gã ra cửa rồi, lúc này mới tùm tùm quay đầu: “Sư phụ, em nói thật, đừng có giả bộ hoài nữa, anh thật sự thích nhất là rượu?” Hai mắt của hắn chợt lướt qua phía cửa nhà bếp. “Em còn tưởng rằng anh thích nhất chính là một ai kia chứ.”

“Hoang đường.” Lôi Hồng Phi nghiêm trang. “Đồ vật và người có thể so hay sao? Cậu cái gì cũng tốt, chỉ có không có văn hóa.”

Ninh Giác Phi đã cầm trong tay hai bằng thạc sĩ không hề nghĩ rằng mình không có văn hóa, nên với câu mắng của y hoàn toàn chẳng có chút phản ứng gì. Hắn lén lút kẻ sát người Lôi Hồng Phi, cúi đầu mà nói:

“Sư phụ, anh là kẻ thô, em là đồ đệ của anh sao dám có văn hóa đây? Em nói anh đó, đừng có lừa mình dối người nữa, nếu thích, thì nên một đao chặt đứt ngay đi, nhanh chóng theo đuổi người ta đi. người ta trẻ hơn anh, đẹp trai hơn anh, toàn quân trên dưới chẳng biết có bao nhiêu người ái mộ, chỉ là người ta ngại hấn mặt lạnh thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, nên dù có tà tâm cũng không ai dám có can đảm, lúc này mới là cơ hội của anh đó. Nếu như anh còn tiếp tục do dự, sau này, lỡ có ai đó có gan, dám thách thức sức mạnh, không ngừng bám chặt lấy hấn, lỡ lấy lòng được con lang đó rồi, anh ở đó mà khóc đi nha.”

Mặt của Lôi Hồng Phi đen một chút, sau đó bắt đầu suy tư, liếc mắt nhìn tên đồ đệ đang cọt nhả bên cạnh mình, khó xử nói: “Tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ khiến cho hấn phản cảm, không bao giờ để ý tới tôi nữa. Tính cách của hấn cậu rõ mà, cơ hội chỉ có 1 mà thôi, nếu thành, thì chúng tôi ở bên nhau, nếu không thành, ngay cả cơ hội làm bạn cũng không có luôn đó. Nếu như cậu tích cực như thế, giúp tôi suy nghĩ đi, nên thế nào với hấn mới thỏa đáng đây?”

Nét mặt Ninh Giác Phi cứng đờ, lập tức có chút xấu hổ sờ sờ mũi, hắc hắc cười gượng hai tiếng: “Chuyện này ... em làm gì mà có cách chứ? Anh cùng hấn cùng ở cùng ăn cùng làm việc, cùng một chỗ lâu tới vậy, hấn phải rõ tính cách của hấn hơn em chứ. Anh tự mình nghĩ cách đi ha, em không dám ra loạn chủ ý đâu.”

Hai người đứng ở bên tường nói nhỏ, Lâm Tĩnh làm xong món, bưng ra bàn, nói với bọn họ: “Hai người các anh lại đang nói cái gì vậy? Có thể ăn được rồi.”

“Hà?” Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn về phía hấn, trong lòng hoảng loạn một chút, lập tức nỗ lực che giấu, khom lưng từ trong két lấy ra hai chai bia, “Không có nói gì đâu, Giác Phi mua két bia, chúng ta uống 1 chút đi.”

Lâm Tĩnh nhìn chai bia trên tay y, liền không có ngăn cản, đi lấy ba ly thủy tinh tới.

Tay phải của Lôi Hồng Phi khui nắp bia, hoàn toàn chẳng cần dùng tới đồ khui bia. Ninh Giác Phi nhanh chóng cầm lấy ba cái ly tiếp bia, sau khi đổ đầy ba ly, mới hài lòng ngồi xuống.

Quan hệ ba người cực kỳ tốt, cũng không cần phải khách sáo, liền lập tức nâng ly lên cùng, uống cạn, sau đó cùng nhau cầm đũa mà ăn.

Ninh Giác Phi cũng nắm khá rõ hành động của bọn họ lúc ở nước ngoài, sau đó liền nói 1 chút tới tin tình báo mới nhận được, bàn lại quân nội quân ngoại, mấy chuyện lớn chuyện bé ở quốc tế quốc nội, sau đó cười tủm tỉm mà nói: “Lần này, các anh ở Âu Châu, Nhật Bản cùng cảnh địa phương hợp tác, đã kích một trận lớn tới thế lực khủng bố địa phương, tất cả mọi người đều thấy rõ được kết quả, cảm thấy rất hài lòng, nên có không ít quốc gia đưa ra nghị sự tới tổ chức hợp tác quân sự thế giới, yêu cầu tổ chức một lần hành động chống khủng bố liên hợp toàn cầu, khu vực trọng điểm chính là Trung Á. Hiện tại tổ chức hợp tác quân sự thế giới đã thông qua chương trình nghị sự đó, quyết định mùa hạ sẽ tiến công, phương án hành động cụ thể còn đang thương thảo, chỉ có thành viên cao tầng của các quốc gia chủ chốt mới có thể biết được.”

Lôi Hồng Phi vừa nghe liền lập tức hứng thú, lập tức vỗ bàn, cười ha hả nói với Lâm Tĩnh: “Này, đây chính là chuyện tốt đó. Cậu nói, có đúng không tối hôm đó chúng ta ở nhà hàng cùng đám Tây kia uống rượu, cậu đã hạ gục toàn bộ bọn họ, nên bọn họ nghĩ hành động liên hợp cần quét Kim Tân Nguyệt rất đã ghiên?”

Cách nói này quả thực không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không hề phù hợp, nhưng Lâm Tĩnh cười gật đầu: “Có lẽ vậy.”

Lôi Hồng Phi nhất thời mi phi sắc vũ: “Lại sắp có trận đánh ...”

“Này, sư phụ ...” Ninh Giác Phi thấy chuyện có chút sai, liền lập tức can y lại. “Sư phụ, các anh ở Âu Châu, rồi tới Nhật Bản, lại ăn thịt uống rượu, một đường đầy chuyện tốt, dù thế nào lần này cũng phải để cho em đi chứ?”

“Hả ...” Lôi Hồng Phi cứng miệng, nhìn hẩn, nhìn nhìn lại Lâm Tĩnh, khe khẽ thở dài. “Tôi ở tổng tham, định ra kế hoạch hành động tôi có thể tham dự, còn về tác chiến mặt trận, tôi chắc là không còn cơ hội rồi.”

Lâm Tĩnh cười nhìn về phía Ninh Giác Phi, cũng thở dài 1 tiếng. “Lần này chắc sẽ để cho cậu đi đó. Dù sao cậu cũng là quan tư lệnh, có thể danh chính ngôn thuận mà lấy được chức vị tổng chỉ huy mặt trận, tôi mà đi hơn phân nửa cũng chỉ có thể làm phụ tá thôi.”

Ninh Giác Phi lập tức cao hứng: “Các anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ khiến cho chúng ta vẻ vang, tuyệt không làm mọi người mất mặt.”

Vui mừng hoan hỉ mà cơm nước xong, Lôi Hồng Phi nhìn chằm chằm đồ đệ vẫn cứ ngồi ỳ ở đó không chịu đi, không chút khách khí mà nói: “Cậu còn ở đây làm cái gì vậy? Nhanh về nhà chăm sóc vợ con mình đi chứ. Thật là, một chút khái niệm gia đình cũng không có, quả thực không thể chấp nhận được.”

Ninh Giác Phi nhìn y then quá hoá giận, vội vã nhảy dựng lên, cười hì hì đi

Lâm Tĩnh rất hưng phấn với hành động chống khủng bố liên minh quốc tế sắp triển khai lần này, Lôi Hồng Phi cũng không thể kiềm chế được, hai vị tướng quân liền mở địa đồ điện tử ra, quay sang màn hình lớn trên tường không ngừng chỉ trỏ, thảo luận mấy phương án bao vây tiêu trừ khu trọng điểm có căn cứ tổ chức khủng bố, đến tận đêm khuya, mới ngừng lại.

Lôi Hồng Phi nhìn đồng hồ, làm bộ vô tình thuận miệng nói rằng: “Trời muộn rồi, cậu ở đây ngủ luôn đi.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh cũng không phát hiện tâm tư của y, tự nhiên mà gật đầu. “Ngày mai anh cũng phải tới bệnh viện kiểm tra tình hình của cánh tay phải đó, đừng có quên.”

“Được, tôi sẽ đi mà.” Lôi Hồng Phi cùng hẩn sóng vai đi lên lầu, nhìn bóng lưng hẩn đi vào khách phòng, trong mắt hiện ra vài phần ôn nhu và chờ đợi.

77. Chương 76

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trở lại Bắc Kinh bận rộn vài ngày, tổng kết hành động lần này xong, xử lý đồng công tác đã chất chồng chất đống, lại tới bệnh viện làm kiểm tra thường kỳ, xác nhận cơ thể khỏe mạnh. Lúc này Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh mới thoải mái được 1 chút. Tuy rằng sắp xếp hành động chống khủng bố liên minh quốc tế chuẩn bị tiến hành, lúc đó có khá nhiều công việc liên quan đến việc chuẩn bị, nhưng cuối tuần có thể nghỉ ngơi rồi.

Lôi Hồng Phi gọi điện thoại đến mai uyển, nghe Vệ Thiên Vũ nói: “Tử Hàn đi công tác rồi, còn chưa về.”

Hai người đều biết rõ trong lòng, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn là không có ý định bàn công việc, Lôi Hồng Phi có chút vô cùng kinh ngạc. Lãng Tử Hàn đã sớm rời khỏi Nhật Bản rồi mà, sao tới giờ vẫn chưa về tới nhà, nếu như còn có công tác khác phải làm, vì cũng phải để ý đến sức khỏe của cậu một chút chứ. Y cười cười, thân thiết hỏi: “Sức khỏe của Tử Hàn thế nào rồi?”

“Cũng được ...” Vệ Thiên Vũ còn chưa nói xong, Lôi Hồng Phi liền thấy trên màn hình có hai bóng hình nhỏ nhỏ đang chen chúc nhìn, đồng thời có tiếng trẻ nhỏ vang lên.

“Bác Hồ, bác Lang đâu rồi?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa nhỏ cực kỳ hưng phấn, tiếng gọi thanh thúy cực kỳ êm tai.

Lôi Hồng Phi vui vẻ đến cười rạng rỡ: “Bác Lang đang ở đây, để bác gọi cho.” Nói xong, y quay đầu gọi lớn. “Lão Lâm, mau tới đây, hai đứa nhóc quỷ nhà Tử Hàn tìm cậu nói chuyện kìa.”

Lâm Tĩnh lập tức từ trong phòng đi ra, cười xuống lầu, đứng bên cạnh Lôi Hồng Phi.

Hai đứa nhóc lập tức nhảy nhót nói: “Bác Lang, bác Lang, bác cùng bác Hồ sao không đến nhà con chơi nữa vậy?”

Lôi Hồng Phi lập tức mềm lòng: “Gần đây bác hơi bận 1 chút, ngày mai hai bác tới thăm tụi con nha?”

Hai đứa nhỏ lập tức hoan hô, Vệ Thiên Vũ sờ sờ đầu tụi nhỏ, cười nói với Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh: “Hai cậu nên dạy tụi nhỏ lại đi, hiện tại hai tụi nó cứ thấy cái gì là tháo cái đó ra, Tử Hàn với tôi đang suy nghĩ, không biết có khi nào tụi nó tháo cái nhà này ra luôn hay không đây.”

Hai đứa nhóc nghe anh nói xong, lập tức mở tròn hai mắt, xoay động, dường như mới được dẫn đường, dự định tháo nhà ra.

Lôi Hồng Phi vui tới mức muốn đập bàn. Lâm Tĩnh cũng rất thích hai đứa nhóc thông minh hoạt bát này, liền cùng bọn họ nói chuyện, nói khá lâu, sau đó mới cúp máy.

Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn hần, nhất thời nhiệt huyết dâng lên, đưa tay đặt lên vai của hần, có chút cảm khái mà nói: “Thấy mấy đứa nhỏ này, tôi chợt nghĩ thời gian trôi qua nhanh quá, chỉ mới nháy mắt, mà đã vài chục năm trôi qua rồi.”

“Đúng vậy.” Cuộc sống trước đây của Lâm Tĩnh trên cơ bản chính là huấn luyện, họp hành cùng chiến tranh, hầu như mười năm như một ngày, chỉ từ khi điều tới Bắc Kinh, mới có chút thay đổi. Đối với hần, kể từ lúc cửa nát nhà tan, thời gian của hần đã ngừng đọng lại rồi, nên hần đã không còn chú ý tới nó nữa, vì vậy qua nhanh hay chậm cũng không quan trọng, chỉ là hiện tại cảm thấy khác xưa rồi, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, một ngày đã dần trở nên thú vị hơn. Những suy nghĩ này vừa chợt lóe lên trong đầu hần, nụ cười trên mặt hần cũng rạng rỡ hơn.

Lôi Hồng Phi rất sung sướng, nhìn khuôn mặt tươi cười của hần, nhịn không được nói: “Lão Lâm, cậu cũng nên kết hôn đi.”

Lâm Tĩnh ngẩn ra, có chút do dự nhìn y 1 chút, lập tức nhẹ nhàng lắc đầu: “Hiện tại bạn như thế, làm sao có thời gian tìm đối tượng? Cũng không thể tùy tiện chọn đại 1 người kết hôn mà đúng không?”

Lôi Hồng Phi gãi gãi đầu, không ngừng cố gắng thử: “Vậy cậu nói thử cậu thích dạng bạn đời thế nào đi, tôi giúp cậu để ý cho.”

Lâm Tĩnh cười ha ha: “Anh còn chưa chọn được cho mình, còn ở đó nhiều chuyện lo cho tôi làm gì? Nếu có khả năng, thì anh chọn cho mình một người trước đi.”

“Tôi ... Cái đó ...” Lôi Hồng Phi ho khan hai tiếng, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt. Y không dám nói rõ quá, nếu như Lâm Tĩnh không có ý đó, lỡ trở mặt với y, vậy mất mát này không gì bù đắp được rồi.

Nhưng Lâm Tĩnh với biểu hiện muốn nói lại thôi của y lại hiểu lầm: “Tôi biết tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của anh rồi, kỳ thực toàn bộ thế giới đều biết mà, anh đã từng tuyên bố công khai ở B quốc, nói rất cụ thể đó.” Hần trêu chọc, mắt mỉm cười. “Tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của anh chính là nam, tuổi nhỏ hơn anh 3, cao xấp xỉ anh, hơi gầy 1 chút, tướng mạo tinh xảo, tính cách ôn hòa văn tĩnh, khí chất cao quý ưu nhã, ý chí kiên định cường hãn, xuất thân thế gia, biết 20 thứ tiếng, thiên văn địa lý không chỗ nào không thông, nấu nướng sáng tác không gì không giỏi, nói chung, các phương diện còn tiêu chuẩn hơn cả tuyển vương tử Trung Quốc thời xưa nữa đó.”

Lôi Hồng Phi quẫn bách. Người khác không biết, nhưng Lâm Tĩnh lại biết rất rõ, tiêu chuẩn này chính là dùng Lăng Tử Hàn làm chuẩn mà nói, cho nên y không thể phủ nhận, thế nhưng, hiện tại tình thế đã thay đổi, y đối với Lăng Tử Hàn đã khôi phục tình cảm anh em thân thiết như hồi xưa rồi, không còn là phần tình yêu mà khiến y vừa nghĩ tới đã đau lòng, trái lại cái người đang ngồi trước mắt y đây lại khiến y mỗi ngày đứng ngồi không yên, khiến y xung động khó có thể ức chế, nhưng y lại không dám nói bậy.

Y chán nản thở dài, 5 ngón tay phải không ngừng co lại rồi dũi ra, dũi ra rồi co lại, sau đó nắm chặt lòng

bàn tay lại rồi buông ra, buông ra rồi lại nắm, nhưng cũng không cách nào bung ra lực được.

Không phải đang khiến y nghẹn ứ mà chết hay sao.

Cuộc nói chuyện cùng Lâm Tĩnh khiến y á khẩu không trả lời được, nhất thời khiến hẳn hết sức vui mừng. Cái tên Lôi Hồng Phi xuất thân gia môn, gia thế hiển hách, tự mình cũng đã lập ra chiến tích lớn lao, tiếng tăm lừng lẫy, nhưng ở trước mặt bạn bè luôn như vậy, ngay thẳng đơn thuần, có tình có nghĩa, là một tấm lòng son hiếm thấy trong thời đại này, dễ thương như một đứa nhỏ vậy.

Hắn quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài một chút, cười nói: “Trời còn sớm, nếu ngày mai phải đi thăm con nuôi, cũng không thể đi tay không, chúng ta ra ngoài mua chút đồ đi.”

Câu này như giải vây cho Lôi Hồng Phi vậy, y lập tức háng hái bưng bưng gật đầu: “Được được, đi thôi nào.”

Hai người lái xe đi ra ngoài, tới thẳng một Plaza lớn ở gần đó. Trước đây bọn họ đã tới đây vài lần rồi, nên quen thuộc mà trực tiếp đi lên khu trẻ em ở lầu 4.

Nhìn hàng hóa rực rỡ muôn màu, hai người vừa đi vừa thương lượng: “Thiên Vũ nói hai tụi nó cứ thấy gì là tháo cái đó ra, lần này chúng ta mua nhiều đồ chơi phức tạp 1 chút, để tụi nó khi tháo cũng mất chút thời gian.”

Đồ chơi dành cho trẻ em đã dần phát triển thay đổi không ít, rất nhiều chủng loại, bao hàm toàn diện, hai người háng hái mà lựa chọn. Dưới sự giới thiệu của nhân viên cửa hàng, bọn họ mua một đồng máy móc, mô hình cùng công cụ kết cấu phức tạp tinh xảo.

Đang trong lúc suy nghĩ xem có nên mua thêm quần áo hay sách vở văn phòng phẩm cho hai đứa con nuôi hay không, thì trong Plaza bất chợt xảy ra một tiếng động lớn, tiếng ồn này mang sự bất an nhanh chóng lan truyền không khí, rất nhiều khách hàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, thần tình thấp thỏm, có người buông bỏ đồ đang lựa trong tay, dùng thang cuốn đi xuống dưới, dự định rời đi.

Đối với tình hình khác thường, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh so với người bình thường càng miễn cảm hơn. Hai người liếc nhau, song song bước nhanh đi tới lan can, nhìn xung quanh xuống phía dưới.

Giữa lầu 1 là khu nghỉ ngơi, có vài bồn hoa, quanh bồn hoa có những cái ghế dài. Từ trần nhà đến lầu 1 không có kiến trúc che chắn lại, các tín tức bằng tia laze không ngừng chiếu rọi ở giữa không trung, đang phát các quảng cáo tuyên truyền, khu kinh doanh ở mỗi tầng đều là dạng xoay vòng tròn, toàn bộ khách hàng có thể nhìn thấy được tín tức đang phát ở ngay giữa trung tâm, phối hợp cùng với âm nhạc đang nhẹ nhàng phát ra từ trần nhà, khiến cả plaza toát ra bầu không khí náo nhiệt, có thể kích thích khách hàng mua nhiều hàng hơn. Nhưng lúc này, hình vẽ laser đã biến mất, nhạc cũng đã ngừng, Plaza nhất thời yên tĩnh lại, tựa như đã đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, không còn trong đỉnh điểm của đợt kinh doanh nữa.

Có một tiếng nói nhẹ nhàng truyền ra: “Xin khách hàng chú ý, xin khách hàng chú ý, lầu 1 Plaza phát sinh sự cố, vì an toàn của mọi người, xin mọi người khẩn cấp tới cửa thoát hiểm của mỗi lầu, nhân viên công tác trong Plaza sẽ lập tức hướng dẫn mọi người rời đi, cảm ơn đã hợp tác.”

Tiếng nói của MC nhiều lần vang lên, khách hàng trong plaza mặc dù có bất an, nhưng trong lòng cũng yên ổn hơn. Bọn họ cũng không có giạt mình, mà ôm chặt con nhỏ trong tay, chiếu cố người già, cầm tay bạn đời mình nhanh chóng tìm kiếm cửa thoát hiểm, cố gắng rời khỏi cái chỗ chột xuất hiện tình huống dị thường này.

Nhưng Lâm Tĩnh cùng Lô Hồng Phi không có di động, vừa quan sát tình hình ở dưới vừa thấp giọng nghị luận.

Lô Hồng Phi tiếc nuối mà nói: “Đáng tiếc không mang theo gì hết, không thấy được gì hết trơn.”

“Tìm Plaza xem máy giám sát cũng vậy mà thôi.” Lâm Tĩnh cẩn thận tính toán cự ly 1 chút, khe khẽ thở dài. “Cho tôi một cây súng ngắm bắn, không cần tới một phút thì cũng đã giải quyết xong vấn đề rồi.”

“Kỳ thực cũng không cần dùng tới súng.” Lô Hồng Phi được được dục thí. “Để tôi đi đối phó chúng, nhiều lắm 3 phút là xong rồi.”

Hai người đang nói, bỗng nhiên phía sau có 1 người lễ phép nói: “Hai vị tiên sinh, xin mời lập tức rời khỏi Plaza, tôi mang hai anh ra ngoài nhé.”

Bọn họ quay đầu, nhìn một vị bảo vệ Plaza đang đứng thẳng lưng kia. Lô Hồng Phi liền mở miệng hỏi: “Trước đây cậu đã từng là quân nhân?”

Người bảo vệ trẻ tuổi kia ngẩng ra, lập tức gật đầu: “Phải, toàn bộ bảo vệ trong Plaza trước đây đều là quân nhân.”

Lâm Tĩnh từ trong túi của mình lấy ra chứng nhận sĩ quan cho cậu ta xem, hòa ái mà nói: “Chúng tôi có thể hỗ trợ đây.”

Bảo vệ mở bóp ra, nhìn đơn vị công tác “Bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng Trung Quốc” cùng quân hàm “Thiếu tướng” ở trên đó, nhất thời hưng phấn cả người run lên, cung kính mà trả lại giấy chứng nhận, sau đó nghiêm người, chào theo chào theo nghi thức quân đội: “Báo cáo tướng quân, lầu một có mấy kẻ bắt cóc khách hàng có dùng súng uy hiếp, trong đó có một tên còn cột thuốc nổ trên người.”

Lô Hồng Phi gật đầu: “Dẫn chúng tôi đi tìm sếp các cậu đi.”

Y vốn chính là trời sinh mang một cỗ uy nghiêm, còn Lâm Tĩnh ở một bên giới thiệu “Y cũng là tướng quân”, bảo an kia lập tức nghiêm nghị khởi, thẳng thắn đáp: “Yes, sir.” Rồi mang họ từ cửa thoát hiểm đi thẳng tới lầu 1, tìm được phòng giám sát mà các vị lãnh đạo plaza đang tụ họp.

Đã chạng vạng, tổng giám đốc, tổng giám cùng quản lý các bộ môn trong plaza này đều đã tan tầm, chỉ có mấy người chủ quản của mấy khu buôn bán cùng bộ trưởng bảo an. Đột nhiên phát sinh chuyện nghiêm trọng như thế, điều bọn họ có thể làm chỉ giới hạn trong việc báo cảnh sát, khẩn cấp sơ tán khách hàng, thông báo chủ tịch cùng tổng giám đốc, tiếp theo lại không biết phải làm gì nữa. Sự xuất hiện của Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi khiến bọn họ như lấy được chí bảo, vị phó tổng kia lập tức biểu thị hoan nghênh cùng cảm tạ với sự chủ động hỗ trợ của họ.

Bộ trưởng bảo an cũng xuất thân quân nhân, nghe thân phận của hai người họ, lúc này nghiêm cúi chào, kích động mà nói: “Lâm tướng quân, trước đây tôi là bộ đội phản ứng nhanh ở Tân Cương, đã từng gặp ngài. Còn Lôi tướng quân, ngài đã từng tới quân tôi thị sát, tôi cũng đã từng thấy qua rồi.”

“Thật à? Khéo thật nha.” Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều thật cao hứng, nhiệt tình bắt tay với anh ta, sau đó hỏi: “Kẻ bắt cóc có tổng cộng có bao nhiêu tên? Bắt mấy con tin? Ý đồ của chúng là gì? Có đưa ra yêu cầu gì chưa?”

Bộ trưởng bảo an đối với cách hỏi trực mang khí tức quân đội nồng nặc này cực kỳ thân thiết, lập tức rõ ràng minh xác trả lời: “Kẻ bắt cóc tổng cộng có năm người, tất cả đều là thanh niên trai tráng. Chúng bắt cóc 3 cô gái làm con tin, yêu cầu chúng tôi trong vòng nửa tiếng phải đưa chúng 2.000.000 tiền mặt, đồng thời chuẩn bị 1 chiếc xe việt dã.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh gật đầu, cẩn thận quan sát hình vẽ quản chế trên màn hình siêu lớn.

Đúng lúc này, ngoài Plaza có vô số còi cảnh sát phá tan bầu trời đêm, gào thét mà truyền tới đây.

Rất nhiều cảnh sát đã chạy tới.

78. Chương 77

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Cảnh sát vừa nhận được điện thoại cầu cứu báo án, lập tức tiến hành kết nối với hệ thống quản chế trong Plaza, cảnh sát chưa xuất hiện đã nắm rõ được tình huống trong Plaza, lúc này tới đây ngoại trừ cảnh sát nhân dân cùng hình cảnh, còn có đặc công.

Dẫn đầu đội chính là phó cục trưởng cục cảnh sát, có thể thấy được vụ án này cực kỳ được coi trọng. Trong thành Bắc Kinh này, xuất hiện một đám phần tử phạm tội dám dùng súng bắt cóc con tin vợ vét tài sản mình mục trương đám như thế, là một vụ hiếm gặp trong chục năm trở lại đây, nếu như không giải quyết thích đáng, chỉ sợ có người phải mất đi chức vị rồi, cho nên cảnh sát từ lớn tới nhỏ đều rất coi trọng.

Phó cục trưởng cùng đại đội trưởng hình cảnh, đội trưởng đặc công cùng nhau tiến vào trong. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đang cẩn thận quan sát mấy tên cướp. Lâm Tĩnh đưa ngón tay chỉ vào tên tội phạm như thủ lĩnh, nói với Lôi Hồng Phi: “Tên này trước đây ở Tân Cương tôi đã từng gặp qua, gã gọi là Trần Bảo Cường, cha là người Hán, mẹ là người Kyrghiz. Tôi cứ tưởng ... hình như 11 năm trước, tôi còn là một trung đội trưởng của đại đội chống khủng bố, nhận lệnh dẫn đội tập kích doanh địa bí mật của “Thánh đoàn” tại Nam Cương, muốn một lưới bắt hết một đám phân tử khủng bố ở đó. Khi đó gã chính là 1 tên tiểu đầu mục của tổ chức khủng bố ‘Thánh đoàn’, suy nghĩ đơn giản, không có văn hóa, là một tên hung hãn thích bỏ mạng. Gã là do tôi bắt được, lúc đó có đánh với tôi mấy chiêu, cũng có chút công phu đó, cho nên tôi khá ấn tượng với gã. Tôi nhớ lúc đó gã bị phán ở tù chung thân, hiện tại đáng lẽ phải còn ở trong ngục chứ, chẳng lẽ vượt ngục trốn ra?”

Phó cục trưởng đứng ở phía sau hai người, nghe hẳn nói xong, lập tức thấp giọng dặn dò trợ thủ bên cạnh: “Lập tức đi tra lại.”

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi nghe thấy tiếng nói, đồng thời hướng qua bên cạnh 1 chút, hơi hơi nghiêng người, hình thành hệ thống phòng ngự dành riêng cho hai người họ.

Phó cục trưởng cùng đội trưởng hình cảnh đều mặc đồ thường, đội trưởng đặc công vũ trang hạng nặng, vừa nhìn liền biết thân phận của người đó. Lôi Hồng Phi cười nói: “Chuyên gia tới rồi, chúng tôi không làm phiền nữa. Nếu như không ngại, có thể để chúng tôi đứng đây xem không?”

Y nói rất khách khí, nhưng mấy tinh anh cảnh giới trên đường đi tới đây đã nghe bộ trưởng bảo an giới thiệu hai vị tướng quân trẻ tuổi này trước đó. Thân phận cụ thể của Lôi Hồng Phi vẫn chưa rõ, nhưng Lâm Tĩnh là tướng quân của bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng, vừa nghe y nói như thế, với thân phận của y càng không cần hoài nghi.. Y không phải quan quân văn chức thông thường ở thành Bắc Kinh, cũng không phải bộ đội dã chiến bình thường, mà là thủ trưởng của một đội quân am hiểu chiến tranh khủng bố nhất. Loại tướng quân này tuyệt đối không thể so với mấy quan quân khác từng bước thăng chức, mà đây chính là vị tướng lĩnh dùng chính máu của mình mà xuất sinh nhập tử, nên bọn họ ai cũng nghiêm nghị kính cẩn.

Vốn có, mới vừa nghe hai vị tướng quân này không mang theo hộ vệ, đi tới Plaza, tại khu trẻ nhỏ mua đồ, toàn bộ tinh anh cảnh giới đều chỉ có 1 suy nghĩ duy nhất trong đầu, đây chính là một đôi bạn đời. Đợi đến khi thấy được bóng lưng hai người đập vào mắt, trong lòng bọn họ phản ứng đầu tiên chính là, có lẽ đây chính là đôi bạn đời cường hãn nhất mà bọn họ từng thấy qua. Cả hai người họ đều cao như nhau, tuy rằng trong đó có 1 người khôi ngô hơn, nhưng người kia cũng vai rộng chân dài, cả người đều toát ra vẻ cường hãn, khi y dùng giọng nói trầm ổn lãnh tĩnh truyền lời nói vào trong tai bọn họ, bọn họ liền biết, người đàn ông chỉ cần nửa khuôn mặt cũng có thể khiến cho người khác kinh diễm chính là vị tướng quân bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng. Phó cục trưởng vừa nói xong, phản ứng trong nháy mắt của hai người họ khiến cho đại đội trưởng đặc công âm thầm kính phục. Lôi Hồng Phi xoay người lại, nét mặt rất hợp, thái độ khách khí, nhưng trong khung xương vẫn tán ra uy thế bề ngễ thiên hạ, khiến bọn họ đều âm thầm ngạc nhiên, nhin không được phán đoán thân phận của y.

Nếu như là những thủ trưởng khác, các cảnh quan này có thể khuyên họ rời đi, còn phái người hộ tống bọn họ an toàn về nhà, cũng không ai có can đảm dám chịu trách nhiệm về việc thủ trưởng của mình bị thương cả, nhưng hai vị tướng quân trước mắt không thể dùng lý do “nguy hiểm” để bảo hai người họ rời đi được. Phó cục trưởng suy nghĩ chốc lát, sáng khoái nói: “Hai vị thủ trưởng mới là chuyên gia, có thể ở lại cung cấp ý kiến, trợ giúp chúng tôi giải cứu con tin, đó là điều chúng tôi cầu còn không được.”

“Đừng khách khí.” Lôi Hồng Phi khoát tay chặn lại. “Thời gian gấp rút, các anh không cần chú ý tới chúng tôi, cứ làm việc cần làm đi.”

“Yes, sir.” Ca cục trưởng gật đầu, liền bắt chuyện cùng với mấy cảnh quan cao cấp đi cùng mình tiến lên cẩn thận quan sát hình ảnh giám sát, vừa nhìn vừa thương lượng phương án hành động.

Vài phút sau, có người lại báo cáo: “Chuyên gia đàm phán tới rồi.”

Chuyên gia đàm phán bên cảnh sát là một người đàn ông trung niên hào hoa phong nhã, y đã nghe qua sự việc, hỏi vài vấn đề, sau đó nhìn về phía mỹ nam tử không thích nói chuyện kia, nghiêm túc hỏi: “Lâm tướng quân, tên thủ lĩnh của đám cướp lần này được nghi ngờ là một phần tử khủng bố do ngài đích thân bắt giữ mấy năm trước, ngài có thể nói thêm 1 chút về gã không?”

Lâm Tĩnh nhớ lại 1 chút, có chút hồi lỗi nói: “Lúc đó gã chỉ là một tiểu đầu mục, thuộc về dạng tham dự hành động khủng bố để làm bia đỡ đạn, cơ bản không biết gì về mấy thành viên trung tâm của tổ chức khủng bố, cho nên cũng không có giá trị gì. Lần đó là hành động đánh bất ngờ, gã là trùng hợp đụng trúng ngay tôi, bị tôi thuận lợi bắt được. Tôi chỉ nhớ rõ gã xuất thủ tàn nhẫn, không sợ chết, là một tên khá ngoan cố. Nói thật, tôi không tin gã ở đây nháo nhào đến thế chỉ là để đòi tiền, hơn phân nửa là có mục đích khác.”

“Tôi cũng không tin như thế.” Lôi Hồng Phi rất tin tưởng phán đoán của Lâm Tĩnh, nhin không được thảo luận: “Có thể dựa vào lý lịch của Trần Bảo Cường mà suy đoán, nếu như gã có thuốc nổ, như vậy có khả năng là mang theo thuốc nổ đến chỗ tập trung nhiều khách nhất trong plaza này, trực tiếp kích nổ.”

Lời này của y khiến cho mọi người đứng gần đó đều tái mặt, phó tổng giám đốc plaza giật mình lạnh người, nếu quả thực làm vậy, đêm nay khẳng định sẽ có một trận thương vong thảm trọng, tuyệt đối là thảm án oanh động quốc tế, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Lôi Hồng Phi trấn định tự nhiên nói tiếp: “Nếu như gã không làm như thế, có khả năng là vì: một, thuốc nổ đó là giả, gã chỉ đang phô trương thanh thế. Hai: gã có mưu đồ khác, đang cố ý dời lực chú ý của cảnh sát. Ba: cố ý mở rộng tình thế, để có người đưa tin ra ngoài, tuyên truyền chủ nghĩa khủng bố của chúng. Gã là một loại phần tử khủng bố không sợ chết, tên như thế khá vương tay chân, không dễ thuyết phục đâu, cũng không dễ thay đổi được suy nghĩ chúng gã, cái này cần phải nhờ chuyên gia đàm phán rồi.”

Vị chuyên gia đàm phán kia mỉm cười gật đầu, cầm lấy một headset vô tuyến đặt lên lỗ tai, liền đi ra ngoài.

Tai nghe của y đã được chuyên gia kỹ thuật bên cảnh sát kết nối với hệ thống phát thanh trong plaza, y vừa nói, thanh âm nhu hòa liên vang vọng trong khắp toàn bộ plaza: “Tiên sinh, tôi họ Lưu, là đại diện cho phía cảnh sát, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Nét mặt của Trần Bảo Cường cứng đờ, tay phải nắm chặt cây súng hơn, tay trái ôm chặt 1 người phụ nữ che chắn ở phía trước mặt, lạnh lùng nói: “Không có gì cần nói hết! Tiên ở đâu? Xe chuẩn bị xong chưa?”

“2.000.000, còn phải là tiền mặt, không lấy tiền lẻ, cần rất nhiều thời gian mới có thể chuẩn bị được.” Thanh âm của vị cảnh sát họ Lưu kia hòa ái dễ gần, mang theo chút ý cười, nghe rất thành khẩn, không khiến đối phương có chút áp lực nào. “Xe đã ở sẵn bên ngoài, tiên sinh còn có yêu cầu gì khác hay không?”

Trần Bảo Cường hiển nhiên với sự tao nhã của y có chút không biết làm sao, sợ run 1 chút mới lớn tiếng nói: “Ít làm mất thời gian của tao đi! Tao cho tụi mày thêm 10, nếu như 10 sau mà còn chưa thấy tiền, tao bắn chết con đàn bà này.”

Ba phụ nữ mà chúng bắt còn khá trẻ, đã sớm sợ tới hai chân như nhũn ra, cả người run rẩy, lúc này nghe gã nói vậy, càng kêu lớn, khóc tới nước mắt đầy mặt.

Trong phòng quản chế, Lâm Tĩnh thấp giọng nói: “Tên này không có nhân tính đâu, chuyện gì cũng có thể làm được, 10 sau nếu như không thấy tiền, gã khẳng định sẽ giết người đó.”

Lôi Hồng Phi thốt ra: “Gã có biết 2.000.000 tiền mặt nhiều thế nào không hả, giờ cứ tạo một cái túi tiền giả, để gã nhìn một cái rồi rời đi. Cấp xe cho gã, tôi làm tài xế. Đừng thấy gã càn rỡ như thế, một tay tôi cũng có thể giết được chúng ...”

Lâm Tĩnh quay đầu cảm tức nhìn y, khiến y giật mình mà câm miệng, có chút khổ não mà nghĩ: *Lẽ nào mình lại nói sai cái gì rồi ...?*

79. Chương 78

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh nhìn con mắt vô tội của Lôi Hồng Phi, hờ hững nói: “Gã là 1 tên điên, chúng ta rất khó khăn định được thuốc nổ trên người chúng là giả. Nếu như thứ đó là thật, mà tên Trần Bảo Cường kia lại ở trong xe cho phát nổ, đừng nói một cánh tay, dù cho có thêm mấy cánh tay anh cũng không đủ dùng đâu.”

Lôi Hồng Phi cười haha: “Dù cho gã có điên cỡ nào cũng đâu thể nào tự mình nổ chết mình chứ? Nếu đã lên xe rồi, thì đã có cơ hội chạy trốn, sao gã lại có thể liều mạng cho nổ?”

Lâm Tĩnh hừ một tiếng: “Đó là vì dù nhìn anh thế nào cũng không thấy giống tài xế. Dù cho anh có mặc đồ hiệu trên người, thì người gác cũng sẽ nghĩ anh là bang chủ Cái Bang đó.”

“À ...” Lôi Hồng Phi nhìn mấy cảnh quan đang nhin cười đứng chung quanh, da mặt rất dày phát phát tay. “Này tôi nói giỡn thôi, không cần xem như thật đâu. Các người không cần quan tâm tới chúng tôi, cứ làm việc của mình đi.”

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, bình tĩnh mà nói: “Ý kiến của anh lại khiến cho tôi có một ý tưởng. Lúc trước Trần Bảo Cường là do đích thân tôi bắt, nếu như hiện tại tôi xuất hiện, đổi tôi lấy 3 con tin trong tay gã, chắc gã cũng đồng ý ...”

“Không được.” Lôi Hồng Phi không chút nghĩ ngợi phủ quyết. “Gã không nhận ra tôi, dù cho thấy tôi anh tuấn cao to, có sức uy hiếp với gã, thì cũng không lập tức nghĩ tới việc cùng tôi đồng quy vu tận, thế nhưng, cậu là tử địch của gã, nếu giờ cậu xuất hiện trước mặt gã, chỉ sợ gã không chút do dự lập tức cho nổ, chết cả luôn 3 con tin kia đó.”

Thanh âm của hai người bọn họ không lớn, nhưng do thân phận đặc thù, mấy lãnh đạo cảnh sát đều chú ý lắng nghe, đại đội trưởng đặc công kia liền lễ phép cười nói: “Có chúng tôi ở đây, làm thế nào để cho hai vị thủ trưởng thiệp hiểm được? Chúng tôi đã vào vị trí tập kích rồi, chờ chuyên gia đàm phán ra tín hiệu, chúng tôi sẽ quyết định ở ngay plaza hạ gục chúng hay là dụ cho chúng đi ra ngoài, chờ bọn chúng lên xe rồi mới bắt chúng.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều là trong nghề, gương mặt nhìn một chút hình vẽ quan sát, Lâm Tĩnh liền nói: “Bọn chúng đứng ngay vị trí kia, tay súng bắn tĩa không dễ bắn tới đâu phải không? Muốn đồng thời hạ gục chúng, chỉ sợ không dễ.”

Đúng lúc này, Trần Bảo Cường khàn cả giọng hét lớn: “Hết 10 rồi.” Sau đó liền bắn một phát súng vào cánh tay của con tin trong tay mình.

Cô gái đó đau tới kêu to lên, theo bản năng muốn đứng lên chạy, nhưng lại bị Trần Bảo Cường gắt gao kéo lại, che ở trước người mình. Hai cô gái kia càng thêm sợ hãi, đều khóc tới rồi tung rối mù, không hít thở được.

Chuyên gia đàm phán thấy gã thiếu muối tới vậy, cũng nhú mày, nhưng thanh âm vẫn ôn hòa như cũ: “Tiên sinh, ngài bình tĩnh 1 chút, xe chở tiền đã xuất phát. Giao thông Bắc Kinh luôn luôn bế tắc, đây là chuyện mà ai cũng biết mà. Xe chở tiền 20 nữa mới có thể tới được đây, xin ngài chờ thêm 1 chút đi.”

Trần Bảo Cường quơ súng, hai mắt đỏ bừng hô to: “Tao muốn gặp phóng viên, tụi mày phải phát sóng trực tiếp cho toàn bộ thế giới này.”

Chuyên gia đàm phán vẫn như cũ, không chút hoang mang: “Gặp phóng viên tất nhiên là có thể, thế nhưng phóng viên khi phỏng vấn cũng cần có chủ đề mà, xin hỏi, ngài muốn cùng phóng viên thảo luận vấn đề về phương diện nào? Với lại, cô gái trong tay ngài dường như tình hình không được tốt, vết thương của cô ấy cần phải được băng bó, xin cho phép tôi cử bác sĩ tới băng bó vết thương cho cô ấy.”

“Ít nói nhảm!” Trần Bảo Cường vẫn như cũ. “Gọi phóng viên tới! Mau!”

Chuyên gia đàm phán mỉm cười nói: “Được, ở bên ngoài có mấy phóng viên, chúng tôi sẽ mời họ vào phỏng vấn ngài, thế nhưng ngài phải đảm bảo sự an toàn cho họ.”

“Chỉ cần tội mày không giở trò quỷ, tao sẽ không làm tội nó bị thương.” Trần Bảo Cường trong tình cảnh này dường như trở nên bình tĩnh hơn, không còn giống như hồi nãy nữa, dường như thần kinh toàn thân đều căng ra, tùy thời đứt liền.

Lôi Hồng Phi lại hăng hái: “Tôi đóng giả phóng viên.” Chỉ cần thấy bọn kẻ bắt cóc, tội phạm, phân tử khủng bố, tay y luôn thấy ngứa. Hàn động bắt tội phạm lần này do cảnh sát chỉ huy, y thuộc về quân đội, cần bản không thể nhúng tay, thế nhưng muốn y khoan tay đứng nhìn, y lại chịu không được.

Lâm Tĩnh kỳ thực cũng có chút hăng hái, liền nói: “Tôi cũng đi. Tôi đóng giả quay phim, có thể dùng camera cản mặt mình lại, tên khốn đó đang bị phiền nhiễu, khẳng định không thể nhận ra tôi.”

Lôi Hồng Phi mừng rỡ mi phi sắc vũ: “Đi nhanh thôi, chúng ta đi tìm đám phóng viên cùng bọn quay phim tới.”

Mấy cảnh quan cao cấp hai mặt nhìn nhau, liền tiến lên cản: “Thủ trưởng, quá nguy hiểm ...”

“Nguy hiểm gì?” Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý mà nói. “Chỉ bằng bản lĩnh của đám nhóc đó, sao dám coi là nguy hiểm chứ? Haha, bọn tôi còn gặp những tên còn nguy hiểm hơn bọn chúng nhiều lắm, cũng bị chúng tôi bắt được, bắn chết đó thôi.”

Lâm Tĩnh thấy biểu tình hồ nghi của bọn họ, dường như không tin lời hai người họ nói, liền tiến lên nói rõ thân phận của y: “Y là tư lệnh đầu tiên của chúng tôi đó, còn lợi hại hơn cả tôi nữa.”

Lôi Hồng Phi lập tức khiêm tốn cười: “Hai người chúng ta cũng không cách biệt lắm, lợi hại như nhau.”

“Anh gọi cái này là khiêm tốn?” Lâm Tĩnh mỉm cười.

“Đúng vậy, ở trước mặt cậu phải khiêm tốn thôi.” Lôi Hồng Phi mày kiếm nhẹ nhú, cười haha.

Hai người nói rồi cười, không coi ai ra gì mà đi thẳng ra ngoài. Máy cảnh quan kia nghe thân phận của Lôi Hồng Phi xong, vẫn không thể phản ứng kịp với bối cảnh nhà y, chỉ là biết y chính là quan tư lệnh người nhậm chức đầu tiên trong bộ đội đặc chủng, vậy nghĩa chính là quan chỉ huy ưu tú xuất thân bộ đội đặc chủng rồi. Thấy hai người họ dự định ra ngoài giả trang thành phóng viên, bọn họ cũng không cách nào cản lại được, chỉ có thể cùng đi ra ngoài bố trí.

Phóng viên đi vào ngoại trừ Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi ra, đều là cảnh sát cải trang, hai hình cảnh, hai đặc công, còn có một chuyên gia đàm phán. Vị chuyên gia đàm phán này luôn đứng ở một nơi bí mật gần đó, bọn cướp chưa nhìn thấy y, cho nên chỉ cần y thay đổi cách nói chuyện, thì sẽ như hai người khác nhau. Phỏng vấn vẫn do y tiến hành chính, mấy người khác phối hợp mà thôi. Còn có một bác sĩ mặc áo blouse cầm theo cái hộp cấp cứu đi theo phía sau họ.

Lâm Tĩnh đi ở cuối cùng, Lôi Hồng Phi đứng chắn ngang trước mặt hắn, để Trần Bảo Cường không nhìn

ra được mặt của hắn. Lâm Tĩnh cũng không tranh chấp làm gì, chỉ an tĩnh đi theo, nhanh nhạy đánh giá hoàn cảnh chung quanh, theo bản năng đưa ra các phương án hành động, tìm ra cách cứu được con tin ra mà không gây thương tổn gì.

Chuyên gia đàm phán dựa theo sự chỉ huy khẩn trương bằng giọng hét lớn của Trần Bảo Cường, đứng ở vị trí cách chúng 10 thước, chắn giữa hai bên là một cái bồn hoa cao ngang thắt lưng, vừa phải miễn cưỡng mà cố gắng ra biểu hiện trấn tĩnh mặc dù sự hoảng loạn vẫn rõ ràng, rất nghiêm túc mà nói: “Tiên sinh, cảm tạ ngài tiếp nhận sự phỏng vấn của chúng tôi, xin ngài nói cho chúng tôi biết vấn đề mà ngài muốn nói?” Ý nghiêm trang mà giọng bút ghi âm hướng tới Trần Bảo Cường.

Bao gồm cả Lâm Tĩnh thì ở đó có 3 người làm “Người quay phim”, lúc này đều giơ camera lên, nhắm thẳng ngay bọn cướp.

Nhưng cổ họng của Trần Bảo Cường lúc này lại cứng ngắc, dường như có chút khẩn trương, phản ứng này khá bình thường khi tự dừng bản thân lại trở thành tiêu điểm để mọi người chú ý. Lúc này, vị bác sĩ rất khách khí mà nói: “Tiên sinh, cô gái kia vẫn chảy máu như thế, sẽ khiến người đó bị shock do mất máu quá nhiều, xin để tôi băng bó vết thương lại cho cô ấy.”

Ánh mắt của Trần Bảo Cường liền hướng tới người đó, do dự mà không có hé răng. Cô gái trong tay gã đã ngất đi rồi, cả người như cái túi nặng chìm xuống, mặc dù gã có cật mạnh, kéo người cô ta lên vẫn khá lao lực. Gã quan sát vị bác sĩ kia vài lần, nghĩ tên này hào hoa phong nhã, nhìn qua như tay trái gà không chặt, có thể bắt người đó làm con tin cũng được, liền gật đầu: “Được, mày lại đây băng bó cho nó.”

Bác sĩ mang theo hộp cấp cứu đi tới, Lâm Tĩnh từ phía sau Lôi Hồng Phi đứng ra trước, cầm camera chậm rãi đi theo, tựa như muốn quay lại toàn bộ quá trình bác sĩ cứu người.

80. Chương 79

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Làm cảnh sát ngay tại thành phố này, điều đầu tiên cần phải đảm bảo chính là không được để phát sinh đại án, tựa như cướp đoạt ngân hàng, án sát nhân liên hoàn, bắt cóc con tin, vợ vét tài sản, v.v.... toàn bộ những án đó trong thoáng chốc đều có thể oanh động, cho nên khi cảnh sát phá án luôn luôn phản ứng cấp tốc, cùng với kỹ thuật, chỉ viện đều rất kịp thời.

Bác sĩ còn chưa kịp tới được trước người bị thương, thì mấy tên giả thành phóng viên lập tức nhận được tiếng nói truyền ra tai nghe mini gắn bên tai, “Xác nhận, toàn bộ bọn cướp kia đều là tội phạm nguy hiểm đã vượt ngục, đến từ các tổ chức khủng bố khác nhau, thuộc dạng hành động bên ngoài, có hơn 15 năm ở tù. Thuốc nổ ở trên người chúng là thật. Với lại, bộ quốc an có gửi tin tình báo đến, người của bọn họ đã bắt được và đang áp giải nhân vật số 2 của tổ chức “Thánh đoàn”- A Tát, tối nay sẽ áp giải tới Bắc Kinh,

hiện tại máy bay đã hạ cánh ...”

Phó cục trưởng cảnh sát còn chưa kịp nói, thì Trần Bảo Cường liền dùng súng chỉ thẳng vào bác sĩ kia, lớn tiếng kêu: “Mày, lại đây! Đi cùng tụi tao! Lập tức chuẩn bị xe cho tụi tao! Hiện tại tụi tao phải rời khỏi đây! Lập tức!”

Nghe được người bên cục Quốc An đã bắt được A Tát, bản năng Lôi Hồng Phi lập tức nghĩ tới điều đây tiên, chính là Lăng Tử Hàn là người thực hiện hành động đó, bởi vì cậu cứ đi công tác suốt, đến giờ vẫn chưa trở lại. Nhưng Lâm Tĩnh lại chưa biết rõ thân phận thực sự của Lăng Tử Hàn trái lại không có miên man suy nghĩ, chỉ là nhạy cảm phát hiện Trần Bảo Cường hồ đồ ở đây, chắc chắn có liên hệ với việc A Tát bị giải tới Bắc Kinh.

Thấy tình huống có biến, hai người họ không dám tùy tiện hành động, cũng không can thiệp vào hành động của cảnh sát, mà dừng bước chân lại, giả dạng thành bộ dáng không biết phải làm sao, để cho cảnh sát đi giải quyết.

Bọn chúng muốn xe, lập tức rời khỏi đây, kỳ thực đây chính là thời cơ cứu con tin tốt nhất. Vị trí mà bọn cướp chọn cũng khá tốt, phỏng vấn trước đó đã từng khảo sát qua địa hình ở đây, tay súng bắn tỉa dù cho ở vị trí nào, cũng không thể một súng bắn chết được chúng, nếu như chúng đi ra ngoài rồi, cơ hội cũng sẽ có nhiều hơn. Hiện tại vướng tay chân nhất chính là cái tên có cột thuốc nổ trên người, tay phải gã nắm thành quyền, run nhè nhẹ, hiển nhiên là đang cầm kích nổ, hơn nữa khá là khẩn trương, coi như dù cho tay súng bắn tỉa chuẩn xác một súng bắn trúng trán của gã, thì theo quán tính co quắp của hệ thần kinh, có thể khiến cho tay phải của gã co lại, nhấn kích nổ.

Trần Bảo Cường vừa nói xong, chuyên gia đàm phán giả trang thành phóng viên lập tức trấn an: “Được, chúng tôi lập tức báo cảnh sát biết. Anh đừng có vội, lúc chúng tôi tới, có thấy ở bên ngoài đậu sẵn mấy chiếc xe việt dã ở ngay cửa plaza, hình như là chuẩn bị cho các anh đấy. Nếu như anh không ngại, có thể để chúng tôi tiếp tục đi theo các anh tiếp tục phỏng vấn không, anh biết đó, đây là tin hiếm thấy, chúng tôi nhất định đưa tin toàn bộ quá trình, để lấy trọn tiền thưởng.” Thái độ của y rất thành khẩn, tựa như máu me không hề liên quan gì tới mình, chỉ một lòng truy tin đến cùng, nói đến cuối, y thậm chí còn cười lộ lên, thân thiết mà cười đùa tựa như chuyện này rất bình thường.

Trong tiếng cười của mấy phóng viên, tâm tình khẩn trương của bọn cướp cũng dần trầm tĩnh lại, nếu như lúc này phóng viên kia đưa một điều thuốc cho chúng, không chừng còn có thể vỗ vỗ vai nhau, xưng huynh gọi đệ. Trần Bảo Cường đã ném con tin trong tay xuống đất, bọn cướp đang giữ hai con tin khác lập tức tiến lên trước, chắn trước gã, khiến gã có chút thư giãn, nòng súng trong tay cũng không còn kề sát đầu con tin nữa, có chút nghiêng lệch, ngón tay cũng không còn kề sát cò súng, hai ngón tay đã di chuyển ra ngoài, lập tức có 3 tay súng bắn tỉa thấy được tình hình, lập tức báo cáo, rồi nhắm vào mục tiêu, tùy thời nổ súng.

Ngay lúc bọn họ đang nói, trong tai nghe truyền tới mệnh lệnh của đội trưởng đặc công. Tay súng bắn tỉa bắn chết hai tên cướp đang giữ con tin, nếu như không thể 1 súng bắn chết, thì liền bắn rơi súng trên tay chúng. Tên trên người cột thuốc nổ thì giao cho Lôi Hồng Phi, đây chính là điều mà trước đó y đã nhiều lần nhấn mạnh, chỉ có cánh tay của y mới có thể ở trong thời điểm nguy kịch thời điểm nguy kịch phát huy tác dụng then chốt. Trần Bảo Cường đối phó với đám phóng viên do cảnh sát giả trang. Bác sĩ phụ trách cứu con tin. Lâm Tĩnh căn cứ tình huống hiện trường phối hợp tác chiến.

Đợi khi mọi người đang cười haha, trong tai nghe truyền tới mệnh lệnh quả đoán, “Chuẩn bị — động thủ!”

Hai tiếng súng vô thanh lập tức bay tới, đồng thời nhắm thẳng vào đầu hai tên cướp kia. Thân thể bọn chúng hơi nghiêng vẹo, ngã về phía sau hướng Trần Bảo Cường. Bác sĩ chạy tới trước mặt chúng, lúc này nhanh chóng ra tay, kéo hai con tin kia ra, đẩy ngã trên mặt đất, dùng cơ thể mình bảo vệ họ. Lôi Hồng Phi một bước liền chạy nhanh tới, tay phải chuẩn xác mà vươn ra trước, ấn chặt lấy ngón cái tay phải của tên đang cột thuốc nổ trên người kia, trong nháy mắt đã đem xương ngón tay của gã bẻ nát bấy, không có khả năng nhấn kíp nổ nữa, tay trái của y giờ quyền nâng ra, đánh gã ngất nằm dài trên mặt đất. Lâm Tĩnh nhanh như chớp nhảy lên, hầu như cùng một lúc khi hai tên cướp kia trúng súng ngã xuống lập tức nhào tới Trần Bảo Cường. Chuyên gia đàm phán cùng một đặc công so ra chậm hơn hẳn 1 chút, theo sát phía sau hẳn, chạy ào tới. 3 phóng viên cùng lập tức giơ súng ra, hướng thẳng tới bên người Trần Bảo Cường mà nổ súng.

Tất cả chỉ hoàn thành trong tích tắc, chỉ có Trần Bảo Cường phản ứng rất nhanh, nhanh chóng giơ súng. Lâm Tĩnh tay cầm lấy súng tự động trong tay kéo ra ngoài, nghiêng người nâng tay lên, đánh thẳng vào dạ dày của gã. Trần Bảo Cường đau tới trong nháy mắt không thể hít thở, lui hai bước về phía sau, đau tới nghiêng thất lưng, liên tục ho khan.

5 tên cướp, giết 3, bắt sống 2, con tin thuận lợi được cứu ra, hành động sạch sẽ lưu loát, rất thành công.

Cảnh sát xông lên, còng tay Trần Bảo Cường, kéo gã đi.

Trần Bảo Cường nhìn chằm chằm Lâm Tĩnh, trong mắt tràn đầy hung quang. Lâm Tĩnh cười nhạt nhìn gã: “Hai lần đều bị tao bắt, đây chính là mạng của mày đấy. Mày có bản lĩnh thì trốn ra thêm lần nữa đi, tao đi bắt mày tiếp.”

Lúc trước khi Lâm Tĩnh cửa nát nhà tan, Trần Bảo Cường đã nằm trong ngục, hoàn toàn không biết việc này, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Mày lợi hại, nhưng cẩn thận vợ con trong nhà mày chết không toàn thây ...”

Gã còn chưa nói hết câu, Lôi Hồng Phi liền giận tím mặt, nâng cánh tay phải lên, hung hăng tạt 1 quyền. Trần Bảo Cường bị đánh tới đầu vầng mắt hoa, bên tai ong ong vang lên, nửa khuôn mặt bị thủng vào sâu, mũi gãy xương, máu chảy đầm đìa.

Gã không đứng thẳng nổi, choáng váng mặt mày mà nhắm mắt lại, hai hình cảnh kia cố sức mà đỡ gã, xụ mặt nói: “Mày còn dám làm bậy hả? Thành thật chút đi!”

Lôi Hồng Phi vẫn chưa hết giận, nắm chặt tay còn muốn đánh gã. Lâm Tĩnh kéo tay y lại, bình tĩnh mà nói: “Không cần tính toán với chó điên, không đáng.”

Lúc này Lôi Hồng Phi mới dừng tay, thân thiết nhìn hẳn, thấp giọng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Lâm Tĩnh khẽ lắc đầu. “Mỗi lần tôi bắt được bọn phần tử khủng bố, luôn có tên sẽ

máng loạn, ngôn ngữ cầm thú này vốn không cần nghe làm gì, càng không cần để trong lòng.”

“Ừ, được.” Lôi Hồng Phi thấy hẳn tâm tình ổn định, không bị câu nói kia làm ảnh hưởng, lúc này mới yên tâm.

Lúc này, có khá nhiều cảnh sát cùng bác sĩ tiến đến, bắt đầu ngay ngăn thu thập hiện trường. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi cùng nhau lùi di, đứng bên cạnh vừa nhìn hiện trường vừa thảo luận.

“Trần Bảo Cường ở Tân Cương là tội phạm nguy hiểm, giam trong ngục ở đó, khắp nơi đều là sa mạc, bọn chúng có thể vượt ngục ra tới tận đây, chúng tỏ bản lĩnh không nhỏ, theo lý thuyết đáng lẽ phải đi theo hướng Tây mà vượt cảnh, đến khu Trung Á hội hợp cùng đồng bọn, sao lại thiên lý xa xôi chạy đến Bắc Kinh?” Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày. “Bọn chúng nháo như thế, theo lý thuyết có chút không thích hợp.”

“Tôi cũng thấy có chút kỳ quặc.” Lôi Hồng Phi gật đầu, nhưng hào hiệp vung tay lên. “Đây là chuyện hao tổn tâm trí của cảnh sát, chúng ta không nên để tâm nhiều.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh không hề suy nghĩ nhiều, ngẩng đầu nhìn phía khu trẻ em, có chút tiếc nuối mà nói, “Chúng ta mua nhiều đồ như thế, chẳng biết để ở đâu rồi.”

Lôi Hồng Phi nhớ tới: “Ồ bên cạnh lan can trên lầu, cậu chờ chút, tôi đi lấy.”

Thang cuốn bên cạnh đã tắt điện, y xoay người liền chạy đi. Lâm Tĩnh nhìn thân ảnh mạnh mẽ của y, khoái trá cười rộ lên.

81. Chương 80

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Trò khôi hài do Trần Bảo Cường khơi mào lần này nhìn bề ngoài có vẻ rất đơn giản, trên thực tế lại khá phức tạp, thế nhưng cũng như lời mà Lôi Hồng Phi nói, đây là án hình sự, phải để cảnh sát xử lý, quân đội nếu không nhận được mệnh lệnh thì không cần phải chen vào. Hai người căn dặn mấy cảnh quan cao cấp không nên nói tên hai người họ ra ngoài, càng không được tiết lộ thông tin cho cánh truyền thông, sau đó trở về nhà.

Sáng ngày hôm sau, Lôi Hồng Phi ngay cả điểm tâm cũng không ăn, lôi kéo Lâm Tĩnh ra cửa, dưới ánh bình minh chạy thẳng tới Mai Uyển.

Ở đây vẫn an tĩnh như trước giờ, một vườn cỏ xanh biếc tràn đầy sức sống, mai thụ bên cạnh biệt thự xanh ngát, ven đường toàn là hoa nở rộ, từng đóa hoa bạch sắc tản mát ra hương thơm thấm vào ruột gan, phía sau còn đủ loại hoa không ngừng nở rộ, muôn hồng nghìn tía, thập phần mỹ lệ.

Lôi Hồng Phi dừng ngay trước cửa biệt thự, xuống xe liền nghênh ngang đi vào cửa chính mở rộng. Lâm Tĩnh biết y cùng Lăng gia có quan hệ khá tốt, từ nhỏ tới lớn đều là khách không mời mà đến, chưa bao giờ trước khi xuất phát gọi điện báo 1 tiếng hoặc là tới thì lễ phép gõ cửa 1 cái, đều là cứ thế mà thẳng xông vào, đương nhiên tới mức khiến người khác không thể tin được. Theo một người vô phép tắc như thế, hẳn cũng không tiện khách sáo, chỉ có thể cùng y bước vào.

Lăng Nghị, Đồng Duyệt, Vệ Thiên Vũ đang cùng 3 đứa nhỏ trong nhà ăn sáng, nghe tiếng phanh xe, 3 người lớn kia đều biết Lôi Hồng Phi tới rồi. Thấy y cùng Lâm Tĩnh sóng vai đi vào, Vệ Thiên Vũ cười hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Vẫn chưa.” Lôi Hồng Phi cười tủm tỉm mà nói. “Chạy tới đây ăn ké đó.”

“Giờ này còn ké được gì nữa. Để bữa trưa rồi ké luôn đi.” Lăng Nghị thân thiết ngoắc bọn họ ngồi xuống.

Bảo mẫu từ nhà bếp lấy thêm 2 bộ đồ ăn, đặt trước mặt bọn họ, lại rót ly sữa bò nóng, sữa đậu nành để bọn họ lựa chọn.

Miệng của Lăng Tiêu, Lăng Diêu đều đầy đồ ăn tới mức phình ra, vừa nhai vừa hài lòng gọi: “Bác Hồ, bác Lang.”

Lôi Hồng Phi vươn bàn tay to, trên mặt hai đứa nhỏ nhéo nhéo vài cái, lại sờ sờ đầu của Đồng Húc, cao hứng mà nói: “Sao nhà của anh vẫn còn nguyên vậy? Hai đứa nhóc này chịu ngoan ngoãn tới vậy sao? Vẫn chưa ra tay à?”

“Sao lại thế được?” Vệ Thiên Vũ lấy một lồng bánh bao tới trước mặt bọn họ, khoái trá cười nói. “Tụi nó nghiên cứu không chỉ có thể tháo ra, mà có vài thứ đơn giản sau khi tháo ra rồi cũng có thể ráp lại được.”

“Lợi hại như vậy?” Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều có kinh ngạc.

Hai đứa nhỏ cười tới híp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương tràn đầy đắc ý.

Lôi Hồng Phi rất thích hai đứa nhỏ này, bởi vì tất cả mọi người lớn ở đây đều là thuộc dạng người mặt trầm tĩnh ít lời, lại có thể có được hai đứa nhóc quỷ tính cách đường hoàng rộng rãi hoạt bát hướng ngoại trong nhà, quả thực là ngạc nhiên. Hai đứa nhỏ khá tùy tiện, cá tính nghịch ngợm khá giống Lôi Hồng Phi, y thường nghĩ, nếu đời này có thể may mắn có con, khẳng định chính là giống thế này. Ngay cả cha y, Lôi Chấn cũng cười haha nói: “Hai đứa tụi nó như người nhà họ Lôi vậy.”

Vui vẻ ăn xong bữa sáng, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đi ra xe lấy đồ chơi tặng đến, kín đáo đưa cho ba

đứa nhỏ. Hai anh em Tiêu Dao cùng Đồng Húc vô cùng cao hứng cầm lấy túi đồ chơi chạy thẳng lên lầu, khẩn cấp mà bắt đầu chơi.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh nhìn theo thân ảnh hoạt bát của tụi nhỏ, trên mặt đều là nụ cười rục rờ.

Lăng Nghị cùng Đồng Duyệt liếc nhau, cười đứng dậy đi ra nhà kính trồng hoa phía sau biệt thự, một người bắt đầu chạm gỗ, một người thì trồng hoa.

Vệ Thiên Vũ dẫn bọn họ tới phòng làm việc ngầm của mình ngồi xuống, mỉm cười nói: “Tôi có một số tin tức, vẫn còn chưa chứng thực, cho nên muốn truyền tới chỗ các cậu cũng mất chút thời gian nữa, thế nhưng, tôi lấy tư cách cá nhân cho các cậu xem trước, sau này các cậu đừng nói là nhìn thấy ở đâu nhé.”

Đây là lần đầu tiên Vệ Thiên Vũ lấy công làm tư với hai người họ, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều vui vẻ, lập tức hứng thú. Lôi Hồng Phi liên tục gật đầu, “Yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không nói ra đâu.”

Vệ Thiên Vũ mở máy vi tính, lần lượt phát tư liệu trong một folder độc lập đặt sẵn trước đó ra, lần lượt chiếu lên màn hình lớn.

“Đây chính là Trần Bảo Cường, người mà đem qua các cậu bắt được. Chúng tôi sau khi nhận được thông báo của cục cảnh sát nhờ hiệp lực điều tra, tôi liền sưu tập rồi chỉnh sửa các tư liệu liên quan, không hẳn là đầy đủ, khẳng định có chỗ chưa đề cập, nhưng hầu hết điểm quan trọng đều có ở đây.” Vệ Thiên Vũ liên tục chuyển hình ảnh liên quan ra, ở cục cảnh sát, ở toà án, ở ngục giam, chính là bộ mặt khô khan của gã, biểu tình bẽ tắc, hoàn toàn không có hình dạng cực kỳ hung ác gì cả. “Trong lúc ở trong ngục gã có biểu hiện tốt, lập được đại công, cho nên nhận được hai lần giảm hình phạt, một lần là sửa án thành còn 20 năm, lần thứ hai giảm thêm 5 năm, tiếp tục như vậy, không chừng chỉ vài năm nữa gã có thể ra ngục. Cho nên, nói về mặt cá nhân, thì lần vượt ngục này hoàn toàn không đáng.”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng cảm thấy khá kỳ quặc, dường như cảnh sát cũng cảm giác có gì đó không hợp lý với một tội phạm thông thường.” Lâm Tĩnh nhìn các tư liệu, nghiêm túc thảo luận cùng anh. “Lúc trước gã do chính tay tôi bắt được, tuy rằng tên này không có văn hóa, lỗ mãng còn hung ác độc địa, nhưng kiến thức cơ bản vẫn có, nhìn gã trong lúc giám thị biết cách nịnh nọt, bỏ tiền để ra ngoài, cũng biết gã không ngu ngốc, cho nên hiện tại gã làm vậy chắc chắn có dụng ý đặc biệt.”

Lôi Hồng Phi đưa tay lên cằm, có chút suy nghĩ: “Nghe tin của cảnh sát đem qua, thì bên các anh đã cho người bắt được nhân vật số 2 của tổ chức ‘Thánh đoàn’, tên A Tát, tối hôm qua ngay lúc áp giải gã đó về Bắc Kinh, có khi nào hai sự kiện này liên quan tới nhau không?”

Vệ Thiên Vũ lắc đầu, “Hành động bên chúng tôi rất bí mật, bên ngoài không có khả năng biết được đâu. Tin đem qua cũng là do chúng tôi thông báo cho cảnh sát đó, chủ yếu vì thân phận cùng bối cảnh của tên Trần Bảo Cường này khác với tội phạm bình thường, nên chúng tôi có thể khẳng định, thời gian áp giải A Tát về Bắc Kinh đến lúc cuối cùng mới quyết định, vì muốn phối hợp với đường hàng không không trung điều phái phân phối, ngay cả tôi, tới lúc A Tát leo lên tới máy bay thì mới nhận được thông báo cao cấp đặc biệt của nội bộ, phần tử khủng bố không cách nào biết trước cả tôi.”

“Ừ, tôi biết.” Lôi Hồng Phi rất tin tưởng Vệ Thiên Vũ, không hề nghi ngờ câu nói của anh

Vệ Thiên Vũ tiếp tục gửi ra một số hình ảnh, cũng là một loạt hành động của Trần Bảo Cường tại Bắc Kinh, nào là mua đồ trong siêu thị, đứng ở ngay cửa hết nhìn đông tới nhìn tây, đây toàn bộ là hình ảnh được chụp lại từ máy giám sát được phân bố rải rác khắp thành phố này, do Vệ Thiên Vũ đích thân viết code, trong một kho tin tức khổng lồ mà tìm ra được.

Cuối cùng chính là hình ảnh của Trần Bảo Cường đang uống cà phê trong một quán nước cùng một người khác, Vệ Thiên Vũ dùng bút lệnh quang chỉ vào người đàn ông mặc T-shirt, quần tây ngồi đối diện Trần Bảo Cường, bình tĩnh mà nói: “Các cậu có nghĩ người này quen mặt không?”

“Ừ, cảm giác có chút quen.” Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày, suy nghĩ một hồi lâu, nhưng không nhớ ra được đã gặp qua ở đâu.

Lôi Hồng Phi cũng cẩn thận suy nghĩ 1 chút, bỗng nhiên nói: “Hình như tôi từng gặp y ở trong bộ tư lệnh.”

Lâm Tĩnh giật mình: “Y là người của chúng ta?”

“Đúng.” Vệ Thiên Vũ không nhanh không chậm cười nói. “Y chính là thuộc chỗ hậu cần trong bộ tư lệnh, chủ yếu phụ trách mua đồ ăn. Y không xuất thân từ bộ đội đặc chủng, là văn chức, thông qua quan hệ mà được vào đó, cho nên có được một chức béo bở như thế. y là dạng người hay chạm với tiền nhiều, nếu có thể có quan hệ tốt với bên cung ứng, thì tham ô cũng không dễ bị phát hiện đâu. Vì vậy sẽ càng ngày càng tham lam, người như vậy rất dễ bị mua chuộc.”

Lâm Tĩnh tức giận đến vỗ mạnh bàn, đứng dậy muốn đi, “Hiện tại tôi phải đi bắt thằng khốn này lại.”

“Lão Lâm.” Lôi Hồng Phi tay mắt lạnh lẽo, ôm lấy hán. “Bình tĩnh chút nào, hiện tại là muốn quảng lưới lớn, bắt cá to, chỉ bắt một con tôm nhỏ nhép như thế thì có ý nghĩa gì nữa?”

Lâm Tĩnh thở ra một hơi, lúc này mới một lần nữa ngồi xuống.

“Người của chúng tôi đã điều tra y rồi, hiện nay có thể xác nhận y chỉ là nhân viên bên ngoài, cho nên cần phải tìm ra đường dây bên trong. Hiện tại các cậu không được động tới y, không thể khiến y cảnh giác, không được phá nát đầu mối này, nếu không rất đáng tiếc.” Vệ Thiên Vũ cười khẽ. “Chúng tôi sẽ tìm hiểu nguồn gốc, xem người đứng phía sau y là ai. Việc này các cậu chỉ cần biết trong lòng thôi dù sao các cậu cũng không còn thời gian quan tâm chuyện này nữa đâu, còn công việc quan trọng hơn đang chờ các cậu đó.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều thối thối nhìn anh.

Nét mặt Vệ Thiên Vũ vẫn rất ôn hòa: “Lập tức sẽ có hành động chống khủng bố liên minh quốc tế, tổ chức hợp tác quân sự thế giới triệu tập các tinh anh quân trên khắp thế giới đến Lausanne Thụy Sĩ để họp, ở

đó tiến hành thảo luận kế hoạch hành động. Hai người các cậu sẽ đại diện Trung Quốc tham gia. Hành động lần này là tuyệt mật, cho nên số quốc gia được mời tới cũng không nhiều, người được phái đi cũng rất hữu hạn, thành tích cùng tư lịch của hai cậu đều rất tốt, tới đó cũng có thể trấn được thêm cho họ. Có mấy quốc gia muốn cướp lấy vị trí làm tổng chỉ huy mặt trận lần này, đến lúc đó sẽ là một trận long tranh hổ đấu, môi súng lưỡi tiễn, Lão Lô ở phương diện này công lực thâm hậu, khẳng định có thể toàn thắng.” Anh nhìn Lô Hồng Phi 1 chút, lại nhìn Lâm Tĩnh, nụ cười càng thêm rực rỡ, trong lòng cũng vui vì họ. “Đó là một thành phố xinh đẹp, lúc các cậu tới đó công tác, có thời gian thì đi dạo vòng quanh, thuận tiện coi có gì đặc biệt thì mua về cho chúng tôi.”

Lô Hồng Phi cao hứng mi phi sắc vũ: “Không thành vấn đề, khẳng định mua quà về cho từng người các anh.” Ý hưng phấn mà mà vỗ vai Lâm Tĩnh. “Lão Lâm, ngày hôm đó nhất định phải đi chơi cho đã.”

Lâm Tĩnh vẫn đang vì chuyện trong bộ tư lệnh xuất hiện nội gian mà không thoải mái, sắc mặt không tốt lắm. Từ khi hắn nhập ngũ cho tới này, trong quân đội của hắn chưa từng có gian tặc, tất cả đều là những con người rần rỏi như thiết, có lòng trung thành một người quân nhân tận chức trách, sao có thể dễ dàng bị tiền thu mua? Hắn thống hận nội gian, đồng thời cũng tự trách bản thân, tự nhiên lại để cho một tên như vậy ở ngay trong bộ tư lệnh như cá gặp nước. Hắn không có cá nhân chủ nghĩa hẹp hòi, khi tiền nhiệm cũng không có mang theo đội quân con em của chính mình, cũng giống như Lô Hồng Phi và Ninh Giác Phi, người được điều tới bộ tư lệnh đều là được sàng lọc từ các quân đội đặc chủng khác nhau, có một số cương vị không chiến đấu, không quan trọng, thì bọn họ cũng thích hợp mà chú ý tới người ta. Đây là tình huống thực tế, không thể giống như lúc trước hắn còn ở Tân Cương mà thiết diện vô tình, cho nên hắn cũng không phản đối lắm, đối xử với tất cả đều bình đẳng, cũng không kỳ thị ai, thế mà hết lần này tới lần khác cũng từ bọn người đó mà phát sinh vấn đề. Tuy rằng Bộ tư lệnh là một bộ phận then chốt, cũng không phải một bộ môn thông thường, bọn họ thả lỏng 1 chút, nói không chừng sẽ mất rất nhiều mạng của quân sĩ.

Lô Hồng Phi nhìn khuôn mặt xơ xác tiêu điều của hắn, tay phải hắn vô ý thức nắm chặt thành quyền, trong lòng biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, vì vậy đưa tay đặt lên nắm tay của hắn, ôn hòa thoải mái: “Lão Lâm, bộ tư lệnh chúng ta cũng không phải bền chắc như thép. Nó không còn giống như đội đột kích mà lúc trước cậu từng dẫn dắt nữa rồi, ngoại trừ khi chiến tranh cùng huấn luyện ra, còn có rất nhiều công năng khác nữa, vì vậy cũng có khá nhiều dạng người, những người này cũng có mềm yếu, có tham lam, có dã tâm hoặc là có sự không phục thuần túy với cậu, tôi hoặc Giác Phi, mang đủ tâm tư, sẽ có nhược điểm để người khác thừa cơ nắm lấy. Cậu không cần tự trách, tôi mới là quan tư lệnh đệ nhất đảm nhận trong bộ tư lệnh, nếu muốn nói tới trách nhiệm, đầu tiên phải để tôi gánh.”

Lâm Tĩnh giương mắt nhìn về phía y, khuôn mặt này giờ gât gao dần dần nhu hòa. Hắn hơi hơi gạt đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Tôi biết rồi.”

Vệ Thiên Vũ nhìn thoáng qua bàn tay đang nắm của hai người họ, cười đứng dậy đi ra ngoài, trong miệng nói nhỏ: “Tôi đi xem tụi nhỏ, tụi nó không thấy người lớn bên cạnh, khẳng định đang sốt ruột.”

Lâm Tĩnh trầm mặc một hồi, nhìn hình vẽ trên tường, có phần chờ mong mà nhếch khóe miệng: “Tôi rất mong được tới Thụy Sĩ công tác.”

“Tôi cũng vậy.” Lô Hồng Phi lập tức vui vẻ, nét mặt đều là nụ cười. “Chúng ta trở về thu dọn đồ nào.”

82. Chương 81

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Qua hết cuối tuần, Lôi Hồng Phi, Lâm Tĩnh nhận được mệnh lệnh đến Lausanne (1) Thụy Sĩ tham gia hội nghị quân sự hợp tác quốc tế liên minh, Ninh Giác Phi cũng nhận được bổ nhiệm tổng chỉ huy mặt trận Trung Quốc tham gia hành động liên minh quốc tế chống khủng bố, bộ đội đặc chủng do Trung Quốc phái ra sẽ do hắn đích thân chỉ huy, còn Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh sẽ tranh thủ cơ hội để có thể giúp cho quan tư lệnh Trung Quốc có thể tổng chỉ huy trên toàn mặt trận của đợt tham gia lần này.

Ba người cảm thấy mệnh lệnh mình nhận được đều rất hợp ý, vì vậy đến tối liền hẹn nhau đi uống rượu để chúc mừng 1 chút.

Khu vực chung quanh bộ tư lệnh đều có quán bar, nhưng bọn họ chưa bao giờ ghé qua, những khu này mật độ gián điệp còn cao hơn chỗ khác nhiều, nói không chừng cả một chủ quán nhỏ nhoi bán hạt dẻ ở bên cạnh cửa chính bộ tư lệnh là một gián điệp do nước khác phái tới không chừng. Bọn họ vốn định chúc mừng ở nhà, nhưng Ninh Giác Phi ngại không đủ không khí, nhất định phải tới quán bar, nghe nhạc, uống rượu, chơi cho đã.

Lúc ba người tan tầm liền thay đồ thường, cùng nhau đi tới con đường đầy quán bar nhất trong khu Cũ Cung.

Lôi Hồng Phi đã nhiều năm rồi không tới nơi này, mà ở đây cơ bản vẫn không hề thay đổi, vẫn phồn hoa như trước, âm thanh vẫn ồn ào như trước, chỉ là người đến tầm hoan mua vui đều đã thay đổi.

Ba người trước tiên tìm một nhà hàng để ăn uống, vì không có đặt trước, nên chỉ có thể ở bên ngoài phòng ăn ngoài đại sảnh. Nhưng họ cũng không để tâm lắm, nhưng ngồi chưa được bao lâu lại liên tiếp bị quấy rầy.

Nếu như chỉ có Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh, thường thường sẽ bị người khác cho rằng họ là một đôi, tuy rằng vẫn khiến người nhiều chú ý, nhưng sẽ không công nhiên quấy rối, thế nhưng ba người đi chung với nhau sẽ đánh vỡ thế cục đôi tình nhân, khiến người khác nhận ra họ chỉ là bạn bè, đồng nghiệp, không có liên hệ với tình cảm. Bọn họ khí chất khá đặc biệt, hoàn toàn khác với những sếp lớn, thành phần tri thức, người người làm công tác văn hoá, ngôi sao điện ảnh và truyền hình trong nhà hàng này, không ngừng có người viết giấy nhờ nhân viên phục vụ đưa qua, mời bọn họ sau bữa cơm cùng nhau đi uống 1 ly.

Không hề nghi ngờ, Lâm Tĩnh nhận được giấy mời nhiều nhất, ngoại trừ tiếng Trung, còn có người viết tiếng Anh tới làm quen.

Lôi Hồng Phi có chút tức giận, có chút buồn cười. Y lấy gói thuốc ra, rút một điếu đưa cho Ninh Giác Phi, sau đó lấy 1 điếu đặt lên môi mình châm lửa, chậm rãi hít 1 hơi, sau đó đưa cho Lâm Tĩnh. Lâm Tĩnh đang xem thực đơn, tiện tay tiếp nhận điếu thuốc của y cầm giữa hai ngón tay. Lôi Hồng Phi đắc ý cười, từ gói

thuốc lại lấy ra thêm 1 điều đặt trong miệng, dùng bật lửa châm, chậm rãi thở ra một làn khói trắng.

Ninh Giác Phi lấy cái bật lửa trước mặt y, tự mình châm lửa, dùng khẩu hình miệng phát ra một câu đối với sư phụ mình: “Trọng sắc khinh hữu.”

Lôi Hồng Phi nhú mi, cũng không tiếng mà trả lại cho hắn: “Không lớn không nhỏ.”

Lâm Tĩnh chọn xong 2 món, sau đó hít 1 hơi, ngẩng đầu hỏi bọn hắn: “Hai người muốn ăn gì?”

“Tùy tiện.” Ninh Giác Phi thoải mái mà dựa vào lưng ghế dựa. “Đừng quên gọi thêm một bình vang đỏ là được.”

“Cậu chọn gì tôi ăn đó.” Lôi Hồng Phi cười tủm tủm mà nói. “Dù sao tôi có thể ăn gì, không thể ăn gì, cậu còn biết rõ hơn tôi mà.”

Lâm Tĩnh nghĩ câu này có chút kỳ lạ, quay đầu nhìn y một chút: “Ý gì? Anh nói tôi là một kẻ dài dòng?”

“Không không, tuyệt đối không có ý đó nha.” Lôi Hồng Phi lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm trang mà nói, “Tôi là thật sự mong muốn có 1 người quản lý tôi đó. Cậu nghĩ xem khi còn bé tôi hay đánh nhau, dễ gặp rắc rối, kỳ thực chính vì chẳng có ai quản cả, mà tôi lại rất muốn có người quản, cho nên mới làm thế. Khi đó chỉ có Tử Hàn quản tôi, có đôi khi lại giúp tôi ra chủ ý, sợ tôi gặp chuyện, có đôi khi cũng cản trở tôi, không để tôi làm chuyện gì quá phạm, cho nên tôi mới cùng em ấy 1 chỗ. Hiện tại có cậu quản tôi, không cho tôi uống rượu mạnh, thì tôi không uống, không cho tôi ăn đồ ăn có chất kích thích, thì tôi sẽ không đụng tới, muốn tôi làm gì tôi làm cái đó. Cậu xem đi, kỳ thực tôi rất nghe lời đó, thế nhưng vì sao chẳng có ai thèm quản tôi cơ chứ?”

Y càng nói càng ủy khuất, trên mặt Lâm Tĩnh xuất hiện chút chần chờ, dường như có chút đồng tình, lại có chút không tin. Ninh Giác Phi ở trong lòng cười đến điên cuồng nhưng lại không dám thể hiện ra ngoài mặt, rất phối hợp mà tha thán thêm hai tiếng: “Sư phụ sống cũng chẳng dễ dàng gì ha?”

Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn Ninh Giác Phi, lại nhìn Lôi Hồng Phi mang vẻ mặt phiền muộn, chậm rãi nói: “Tôi nghe nói, khi còn bé anh là Hồn Thế Ma Vương, cha mẹ anh chính là không quản được anh?”

“Không thể nào, bọn họ chính là không thèm quản tôi đó.” Lôi Hồng Phi ủy khuất nhìn hắn. “Cậu đừng nghe mấy câu bịa đặt hãm hại tôi chứ, cậu nhìn tôi giống mấy tên ăn chơi trác táng hay sao?”

“Nhìn cũng không giống.” Lôi Hồng Phi không phải dạng chơi bởi lêu lổng, vô pháp vô thiên, hoàn khổ thiếu gia, Lâm Tĩnh có thể khẳng định được. Vì vậy liền tiếp nhận lời y nói, lại cầm lấy thực đơn, chọn tiếp món ăn, sau đó chọn tiếp thêm canh và tráng miệng, nói với nhân viên phục vụ. “Mang trước mấy món này đi. Với lại, dặn đồng nghiệp của cậu, nếu còn có người gọi các cậu đưa đồ tới đây, thì cứ nói với bọn họ, chúng tôi cảm ơn ý tốt của họ, nhưng chúng tôi đã có hẹn trước rồi, cho nên không thể tiếp nhận lời mời của bọn họ.” Dừng lại một chút, hắn lại bổ sung. “Cám ơn.”

Mặt của nhân viên phục vụ có chút ửng đỏ, đáp ứng rồi nhanh chóng lùi đi.

Tiếp theo quả thực không còn ai đưa giấy mời tới nữa, Lôi Hồng Phi dùng hành động biểu lộ cho họ thấy y cùng Lâm Tĩnh rất thân mật, mà Lâm Tĩnh lại dùng ngôn từ biểu lộ bọn họ có hẹn, Ninh Giác Phi trên tay mang nhẫn kết hôn, giá trị câu dẫn không lớn, vì vậy cả trai lẫn gái chỉ có thể tiếc nuối mà nhìn, dùng hết sức mà quan sát mỹ nam tử đã có chủ kia.

Ba người cơm nước xong, hàn huyên một hồi, dãy quán về đêm bắt đầu bước vào thời kỳ cao điểm. Cả con đường đèn đuốc sáng trưng, âm nhạc và tiếng ca không dứt bên tai, xe hơi một chiếc một chiếc dừng lại, đậu ở đầu phố, không ngừng đưa tới nhiều khách, khiến ở đây càng thêm náo nhiệt.

Bọn họ đi ra khỏi nhà hàng, thấy ở quán bar đối diện tên là “Thiểm điện”, Ninh Giác Phi lập tức lên tinh thần, “Chúng ta tới đó đi.”

Lâm Tĩnh cười gật đầu, tự nhủ: “Chẳng biết có chỗ nào tên là ‘Dã lang’ hay không?”

Lôi Hồng Phi liền hứng thú: “Đi tìm thử đi.”

Ninh Giác Phi đương nhiên không có ý kiến, cao hứng bưng bưng theo sát hai người họ đi dọc con đường, kết quả quả thực có một quán bar tên là ‘Dã lang’, tu sửa phong cách cao bồi Tây Mỹ, thô ráp dã tính, rất đúng khẩu vị bọn họ. Ba người chẳng cần thảo luận, liền cùng nhau đi vào.

Ngon đèn ngon đèn rất ám, ở giữa có một sàn nhảy nhỏ, trên tường đầy ảnh chụp thời đệ nhị thế chiến, các bộ phim chiến tranh, các phục chế phẩm quân công chương cùng một ít nhân mang thân phận, nhìn qua rực rỡ muôn màu, ngoài ra còn có không ít tranh ảnh, chủ yếu là phong tình Tây Vực, đại mạc cô yên, trường hà lạc nhật, tuyệt phong cao và dốc, sa mạc hoang vắng, mang theo khói thuốc súng cùng tang thương.

Ba người hy vọng tìm một chỗ thanh tĩnh 1 chút, nhân viên phục vụ liền đưa bọn họ vào tận trong góc. Sau khi Lâm Tĩnh ngồi xuống, nhìn bên tường, đột nhiên hỏi: “Chủ của các cậu trước đây là quân nhân à?”

Hắn không phải người thứ nhất hỏi như thế, nên nhân viên phục vụ hoàn toàn lơ đãng, mỉm cười nói: “Đúng, ông chủ chúng tôi trước đây đã từng là quan quân, sau khi xuất ngũ thì mở quán bar này.”

“À,” Lâm Tĩnh gật đầu, thân thiết hỏi. “Làm ăn được không?”

“Rất tốt.” Nhân viên phục vụ có chút tự hào mà nói. “Không ít khách nhân trước đây đã từng là quân nhân cũng tới đây đó.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Tĩnh rất vui mừng.

Lôi Hồng Phi nhìn hắn có chút cảm khái, nhất thời quên gọi món, y lập tức nói với nhân viên phục vụ đang

đứng: “Lấy nửa két bia, một đĩa thịt bò, một đĩa lạc.”

Nhân viên phục vụ kia gật đầu, viết xong liền đi lấy đồ.

Lôi Hồng Phi tiến đến bên tai Lâm Tĩnh hỏi: “Cậu đoán chủ của bọn họ có phát xuất ngũ từ đại đội dã lang hay không?”

Lâm Tĩnh trừng mắt nhìn, nhẹ giọng nói: “Tôi đoán là vậy.”

Ninh Giác Phi cũng chồm tới: “Có muốn gặp thử chủ của họ không?”

Lâm Tĩnh cười lắc đầu: “Thôi, thấy xong khẳng định không chịu lấy tiền của chúng ta đâu, chúng ta cũng không thể chiếm tiện nghi của người khác như thế.”

“Cậu quyết định vậy.” Lôi Hồng Phi lập tức gật đầu, “Vốn hôm nay định thả lỏng, chơi cho đã, không cần kêu người ta đến làm gì, dù sao sau này cũng còn có cơ hội mà. Chờ Giác Phi chiến thắng trở về, chúng ta lại tới đây uống rượu, lúc đó có thể gặp ông chủ của họ rồi.”

“Được.” Lâm Tĩnh đồng ý.

Ninh Giác Phi càng không có ý kiến, nhìn nhân viên phục vụ mang đồ tới, liền cướp lấy hóa đơn thanh toán, sau đó cùng bọn họ mỗi người một chai, hài lòng mà uống.

Khách đến càng lúc càng đông, khắp nơi đều là tiếng cười đùa hoan hô, tiếng vung quyền hào phóng, dần dần áp luôn cả tiếng nhạc.

Tới 9h, có một dàn nhạc lên sân khấu. Một người đàn ông mặc trang phục, bề mặt được làm theo phong cách mê màu phục sa mạc, chủ cười nói vài câu lời dạo đầu, sau đó cao giọng kích động: “Ca khúc hạng đầu là gì?”

Phía dưới bộc phát ra thanh âm tiếng sấm: “Dã Lang chi ca!”

Xướng lớn tiếng trầm trồ khen ngợi: “Nếu vậy, mọi người cùng nhau hát ca khúc chủ đề của quán bar dã lang — Dã Lang chi ca.”

Lời của ông còn chưa dứt, thì tiếng trống dày đặc vang lên, sau đó là tiếng keyboard, đàn guitar cùng nhau tấu giai điệu hữu lực.

Xướng liền hát đoạn mở đầu, lập tức có rất nhiều khách cũng đồng loạt hát theo.

“Tôi là dã lang

Xuyên qua bóng tối là đôi mắt lợi hại của tôi

Tôi là dã lang

Đón lấy phong tuyết là kiên cường thiết cốt của tôi

Đại mạc sa mạc, không hủy đi được mộng tưởng chấp nhất của tôi

Mưa bom bão đạn, càng kích động nhiệt huyết hào hùng của tôi

Trước nguy hiểm, chúng tôi có thân thể kiên nghị

Trước tai họa, chúng tôi có tấm lưng sắt thép

Chúng tôi là dã lang

Chúng tôi là dã lang

Kẻ thù trốn thì chúng tôi đuổi bắt

Răng nhọn phong duệ luyện mãi thành thép

Chúng tôi là dã lang

Chúng tôi là dã lang

Đoàn kết nhất trí, sóng vai cùng chạy

Vĩnh viễn hướng tới phương hướng thắng lợi.”

Lâm Tĩnh có chút kích động, Lôi Hồng Phi cùng Ninh Giác Phi vừa kinh ngạc cũng có chút hưng phấn.

Đây không phải là một khúc ca được yêu thích, tuy rằng đã được phối nhạc lại, hơn nữa cũng ôn hòa hơn, nhưng vẫn không thể thay đổi được bản chất của nó.

Đây chính là đội ca của Đại đội Dã Lang.

Nhìn con mắt lờ lờ chiếu sáng của Lâm Tĩnh, Lôi Hồng Phi kẻ sát gần hẳn, ghé vào lỗ tai hắn mà nói: “Tôi nghe nói, có những quân nhân xuất ngũ từ đại đội Dã Lang, sau khi mở công ty tiến hành kinh doanh, phát triển thành đại tập đoàn, đã đem chi ca này biến thành ca khúc chủ đề của công ty họ. Lão Lâm, cậu nhất định sẽ lưu danh thiên sử.”

“Tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này.” Lâm Tĩnh nhìn về phía y. “Chỉ có 1 con lang thì không làm được gì cả, chỉ có một bầy lang cường đại mới Sở Hưởng Vô Địch, bách chiến bách thắng.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi gật đầu, “Lang là loài sống bầy đàn, là một loại động vật rất trung thành với tộc đàn của mình, tôi rất thích.”

Lâm Tĩnh rất hài lòng, hăng hái bưng bưng đề nghị: “Hôm nay chúng ta uống nhiều 1 chút đi.”

“Được.” Lôi Hồng Phi lập tức ngoắc nhân viên phục vụ, “Lấy thêm 2 két bia tới.”

“Được.” Ninh Giác Phi cao hứng vỗ bàn, “Hôm nay chúng ta không say không về.” **HẾT CHƯƠNG 81**

(1) **Lausanne:** Lausanne is a city on Lake Geneva, in the French-speaking region of Vaud, Switzerland.

83. Chương 82

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lausanne Thụy Sĩ là một thành thị xinh đẹp, nằm kế bên dòng sông, hòa cùng với mỹ cảnh của hồ Geneva và núi Alps.

Tuy rằng chỉ là 1 thành thị nhỏ, từ nửa thế kỷ qua cũng chẳng xây dựng gì thêm, đã có sẵn hơn trăm plaza, đủ loại nhà hàng khách sạn chi chít như sao trên trời, khắp chốn đều là quán bar, đường đi có tranh vẽ, quán cơm. Ở chỗ này có thể thanh tịnh mà nghỉ phép, cũng có thể vui vẻ mà du lịch, mỗi ngày trôi qua cũng không sợ buồn tẻ.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh dùng chuyên cơ đến Geneva, xe của đại sứ quán Trung Quốc đã chờ sẵn ở sân bay, vị quân nhân ở trong đại sứ quán tiến lên đón 2 người họ, đưa bọn họ trực tiếp tới chỗ hội nghị ở Lausanne.

Đây là một khách sạn 5 sao cao cấp, cách nội thành Lausanne 1 khoảng, ngay bên hồ Geneva, khung cảnh thanh tĩnh, lại tiện bố trí công tác bảo vệ, các tướng lĩnh quân sự cùng trợ lý đi cùng đến từ các quốc gia khác đều đến khá đông, nên tổ chức hợp tác quân sự thế giới liền bao trọn cả khách sạn này.

Ngày họp dự tính trong vòng 1 tuần, lịch trình khá dày đặc, thảo luận phương án hành động, binh lực xuất động của các nước, kế hoạch tác chiến liên hợp, phí dụng dự toán cần cho hành động cùng tỉ lệ bỏ vốn của các nước, còn có thành lập cơ cấu chỉ huy, v.v.... hầu như mỗi hạng mục đều sẽ phát sinh việc biện luận kịch liệt thậm chí khắc khổ. Chờ khi mọi mặt đều đạt chung được nhận thức, thì hội nghị mới có thể kết thúc, sau đó mấy người tham chiến chủ yếu của các nước sẽ thành lập thành 1 tiểu tổ quân sự riêng, hoạt động cho tổ chức hợp tác quân sự thế giới, tiến hành cung cấp hành động cùng trợ giúp.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đại biểu Trung Quốc tham gia hội nghị, cuối cùng cả hai còn được thêm vào tiểu tổ phối hợp quân sự, hoạt động ngay tại Geneva. Công tác lần này rất quan trọng, cũng khá phức tạp, cân nhắc đến lý lịch cá nhân cùng độ ăn ý của cả hai người, nên các phương diện đều cho rằng bọn họ chính là người thích hợp được chọn nhất.

Trước khi đi, bọn họ lại phải tiến hành họp vài ngày nữa, nào là với tổng tham, với bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng, với uỷ ban Quốc Gia An Toàn, với đám chuyên gia sưu tập tư liệu của các tướng lĩnh quốc gia khác đến tham gia hội nghị lần này, căn cứ tình hình của các nước, cương lĩnh người chấp chính, quan hệ của chính trị gia cùng quân đội rồi suy đoán ra bọn họ ở hội nghị sẽ muốn đưa ra phương án gì, sau đó định ra được đối sách ứng phó tương ứng, mục đích chính là có thể khiến cho Ninh Giác Phi trở thành tổng chỉ huy mặt trận của toàn bộ hành động lần này.

Hai người bận rộn tới sắc trời đen khịt, lên máy bay còn phải tiếp tục xem văn kiện, hầu như chưa từng nghỉ ngơi qua. Từ sân bay quốc tế Geneva đến khách sạn Lausanne mất tới 40 , bọn họ ở trong xe nghiêm túc nghe quân nhân đại sứ quán giới thiệu sơ lược, lúc này mới nghỉ ngơi được 1 chút.

Sau khi đến khách sạn, tất cả đều được sắp xếp chu đáo, từng tướng quân đều ở phòng xép, người đi cùng sẽ ở phòng đơn hoặc tiêu gian. Đến tham gia hội nghị có cả người phương Đông, cả người phương Tây, còn có người A Rập, vì thế về mặt ẩm thực cùng kiêng kỵ trong ẩm thực cũng khác nhau, vì vậy khách sạn căn cứ vào yêu cầu của tổ chức hội nghị, cả một ngày 3 bữa đều là dạng buffer, có đủ dạng món ăn, rất tiện.

Nếu như không thích buffer, thì có thể đặt cơm trước hoặc đến thẳng phòng bếp, vì có không ít người làm việc tới khuya, nên khách sạn đã đảm bảo 24 tiếng đều có phục vụ đưa cơm.

Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh ở trong phòng xép liền nhau, thế nhưng tới tối, bọn họ vẫn còn phải thảo luận chuyện công tác, ngại hai người tại hai phòng thì không tiện lắm, nên Lôi Hồng Phi không nói hai lời, trực tiếp dọn qua phòng của Lâm Tĩnh, để hai sĩ quan phụ tá đến ở phòng sát vách, như vậy còn dư ra được thêm 2 phòng, giảm bớt cục diện đông người ít phòng của tổ chức, khiến cho tổ hội nghị trong tình trạng trống chọi đá cảm ơn rồi rít.

Bọn họ tới sớm 1 ngày, sau khi báo danh đăng ký xong thì có thể tự do hoạt động. Lúc này có mấy đại biểu của các nước khác đã tới, đều là tướng quân, có thể thấy được với hành động lần này cực kỳ coi trọng. Hai người lập tức bắt đầu tiến hành xã giao, trong quá trình giao lưu tình cảm đều tranh thủ lấy được 1 phiếu bầu, sau đó có khả năng làm tốt chuẩn bị cho tranh luận kỳ tới.

Danh tiếng của Lâm Tĩnh trong giới quân sự quốc tế rất cao, có khá nhiều người biết tới hắn, hắn lại không nhận ra được ai hết. Hắn chủ yếu quen thuộc với các tướng quân bên các nước thuộc khu Trung Á, hơn nữa giao tình cũng tốt, đã từng có sinh tử chi giao sống vai chiến đấu. Lâm Tĩnh ở Tây Vực nhiều năm, thời khắc đều tạo nên đả kích trầm trọng với chủ nghĩa khủng bố, cũng từng đồng ý lời mời nhiều lần dẫn đội xuất ngoại, hỗ trợ nước bạn bao vây tiêu trừ doanh địa phân tử khủng bố, mang tới an ninh hòa bình cho nước bạn, những tướng quân các nước này rất có thiện cảm với hắn, trong các quân nhân ở đây thì hắn có uy tín khá cao, vì vậy có thể khẳng định được bọn họ nhất định ủng hộ hắn, không cần mất quá nhiều thời gian để đi xã giao.

Còn Lôi Hồng Phi đã từng nhiều lần xuất ngoại phỏng vấn, tiến hành đủ loại giao lưu quân sự, bởi vậy người quen so với Lâm Tĩnh thì nhiều hơn, nhưng phần lớn đều là mặt chi giao hời hợt trên phương diện ngoại giao, cần phải nghiêm túc câu thông, liên lạc tình cảm kỹ xảo, hàm súc đã biểu đạt ý nguyện, nỗ lực tranh thủ sự ủng hộ của đối phương. Chuyện này cần khá nhiều thời gian và tinh lực, Lâm Tĩnh vẫn đi theo sát Lôi Hồng Phi, lúc uống trà cũng giúp đỡ cổ vũ, lúc ăn thì giúp y đỡ rượu.

Những trợ lý đi theo các đại biểu tham gia đều mặc đồ thường mà tới, sau khi tới khách sạn thì thay đồ, trong lúc nhất thời tương tình vân tập. Ngoại trừ Lâm Tĩnh, thì trong quân đội bên nước Tây cũng có khá nhiều người đàn ông anh tuấn đỉnh đạt, đi tới đâu cũng khiến người khác chú ý. So sánh ra, thì mỹ nam đông phương tuấn mỹ tuyệt luân như Lâm Tĩnh khiến cho người khác kinh diễm, với chiến tích thời xưa của hắn, cùng với chức vụ hiện tại và phong độ khí chất, đều khiến người khác mắt sáng ngời miệng mở to khi nhìn thấy hắn ở đây. Lôi Hồng Phi cảm giác bầu không khí nói chuyện có chút khác thường, vốn những người mang chủ nghĩa so vanh (1) kì thị chủng tộc cũng có thái độ hòa ái hơn, những người hoài nghi với thực lực của bọn họ cũng không dám khinh thị, nói gì cũng được, chuyện gì cũng có thể thương lượng.

Dưới ánh đèn hoa lệ, Lâm Tĩnh ngồi trên chiếc ghế phục cổ xa hoa sắc màu rực rỡ, trên tay cầm một chén trà tuyết trắng mạ vàng, trên gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết mang theo nụ cười hiền hòa, chuyên chú lắng nghe mọi người nói chuyện, khiến bản thân tựa một bức danh họa kinh điển, khiến người khác thưởng thức không ngớt.

Lôi Hồng Phi cách vài phút lại nhin không được nhìn hắn 1 cái, sau đó thở dài trong lòng: được rồi, coi như dùng mỹ nhân kế đi.

Do sáng hôm sau sẽ khai mạc, nên tất cả các nước đều phải tham gia, cho nên mọi người trước 12h khuya đều tự mình quay về phòng. Nửa đêm, khách sạn chợt an tĩnh lại, rất nhiều phòng vẫn còn sáng đèn.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh lần lượt tắm rửa, mặc đực bào màu trắng trong khách sạn, cùng nhau nằm xuống chiếc giường lớn xa hoa trong phòng ngủ, nhin không được bắt đầu thảo luận chuyện công tác.

“Tôi nghĩ, những nước muốn giành vị trí chỉ huy với chúng ta chỉ có 3.” Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày. “Mỹ, Pháp và Nga. Anh nghĩ sao?”

“Ừ, chuyện này cũng không có gì bất ngờ. Tại quốc nội, các chuyên gia cũng đã liệt kê ra 3 nước này.” Lôi Hồng Phi định liệu trước nhìn hắn. “Luận khoa học kỹ thuật quân sự, có thể bọn họ tiên tiến hơn chúng ta. Luận sức chiến đấu bộ đội đặc chủng, chúng ta không hề kém bọn họ. Trong lãnh thổ Trung Á, tác dụng của khoa học kỹ thuật dùng trong đánh nhau cũng bị giám sát, dù vũ khí tiên tiến cỡ nào cũng không mạnh bằng vũ khí thường. Mà chúng ta có một ưu thế mà bọn họ không có, chính là cạu.”

Lâm Tĩnh lập tức hiểu ý của y, cũng nở nụ cười: “Đúng vậy, tôi ở khu đó đánh trận hơn 10 năm, đều quen thuộc với phần lớn tổ chức khủng bố ở đó, có ai trong mặt này so được với tôi?”

“Đúng, cho nên tôi rất có lòng tin.” Lôi Hồng Phi hít một hơi thật sâu, cảm giác tâm trạng có chút đong đưa. Dựa như từ đêm say rượu tại Moscow kia, chỉ cần y tới gần Lâm Tĩnh, liền cảm giác có thể cảm nhận được một mùi hương ngọt ngào nhẹ, mùi hương này cực kỳ kỳ dị, tản ra hương thơm ngọt ngào, khiến cho trái tim y tâm ngứa khó yên, thường thường không thể kiềm được mà phải chạy vào trong phòng tắm, mượn tay của mình để phát tiết xung động ra, bằng không, nói không chừng y không chế không được, sẽ áp đảo Lâm Tĩnh ... Nếu y làm vậy, Lâm Tĩnh khẳng định sẽ tuyệt giao với y, hậu quả thiệt không tưởng nổi.

Y yên lặng suy nghĩ, nhẹ nhàng thở dài 1 hơi, lúc này mới ôn hòa mà nói: “Ngủ đi, ngày mai còn phải cùng các bộ môn chính thức giao phong rồi, chúng ta phải nghỉ ngơi dưỡng sức.”

“Ừ, được.” Lâm Tĩnh đáp ứng một tiếng, kéo chăn ra, an tĩnh nhắm hai mắt lại.

Lôi Hồng Phi tắt đèn, trong bóng đêm vẫn không nhúc nhích, nhưng khí tức người bên cạnh mình càng lúc càng đậm, ngọt tới mức khiến y say sưa.**HẾT CHƯƠNG 82**

(1) Chủ nghĩa Sô vanh (chauvinism) là một chủ nghĩa sùng bái tinh thần bè phái cực đoan, mù quáng trên danh nghĩa của một nhóm (thường là một quốc gia hoặc một dân tộc), nhất là khi tinh thần bè phái đó có bao gồm cả sự thù hận chống lại một nhóm địch thủ.

84. Chương 83

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Nghi thức khai mạc hội nghị rất đơn giản, tổng bí thư trưởng tổ chức hợp tác quân sự thế giới, tướng quân Phạm Dũng Cường, ngắn gọn phát biểu, tán dương cao độ thành tựu của các nước tham dự trong lĩnh vực chống khủng bố, hy vọng mọi người có thể bỏ qua những mâu thuẫn trước đó, tiếp tục chân thành hợp tác, đả kích chủ nghĩa khủng bố, giữ gìn hòa bình thế giới, cầu chúc cho hành động liên minh quốc tế hợp chống khủng bố lần này thành công viên mãn.

Tướng quân Phạm Dũng Cường đến từ Trung Quốc, là chuyên gia quân sự chống khủng bố. 9 năm trước, Lôi Hồng Phi dẫn theo đội đột kích thiêm điện thực thi hành động Cung Đảo, đã thành công giúp cho ông chiến thắng sự cạnh tranh của các đối thủ cạnh tranh mạnh của các nước khác, thành công đảm nhiệm tổng bí thư trưởng của tổ chức hợp tác quân sự thế giới mới thành lập. Chức vụ này nhiệm kỳ 5 năm, trên nguyên tắc không có hạn chế liên nhiệm, thế nhưng các nước đều thỏa thuận rằng mỗi bí thư trưởng có thể liên nhiệm 2 kỳ, vì vậy, tướng quân Phạm Dũng Cường quân hàm đã thăng tới trung tướng vẫn còn đảm nhiệm thượng cấp thủ tịch của tổ chức quân sự tân hưng kim cầu này.

Vừa thấy ông, các tướng quân đang ngồi đều nhớ tới hành động tại Cung Đảo năm trước, nhớ tới lần đó Lôi Hồng Phi trong đêm mưa bão mạo hiểm lên đảo, đập tan tổ chức khủng bố số một thế giới ‘Founder’, tự tay bắt sống được phân tử khủng bố Heinz cùng Antinogen nguy hiểm nhất. Công tích như vậy, có thể coi là một sự kiện quan trọng trong chủ nghĩa đả kích khủng bố toàn cầu, không ít người liền quay đầu nhìn Lôi Hồng Phi.

Vẫn không ai hay biết tới tác dụng then chốt từ lúc bắt đầu hành động tại nơi quỹ đảo đó của Lăng Tử Hàn, Lôi Hồng Phi vừa nghĩ tới lại thấy phiền muộn, lúc này ngồi yên ở đó, vẻ mặt nghiêm túc, không cảm giác đặc ý kiêu ngạo.

Với vị trí là tổng bí thư trưởng của tổ chức hợp tác quân sự thế giới, tướng quân Phạm Dũng Cường sẽ không thiên vị bất kì quốc gia nào, nhưng y ngồi ở đó, lại nhắc nhở mọi người nhớ tới hành động đột kích sáng khoái năm đó oanh động toàn bộ thế giới vượt cả nửa địa cầu, thực lực Trung Quốc quả thực không thể hoài nghi, bản thân nó sở hữu lực quân cường đại nhất trên thế giới, mà vài năm trước đó, tổ bộ đội đặc chủng được tách riêng ra khỏi lực quân cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Lâm Tinh cũng nổi lên từ hành động 9 năm trước, tuy rằng biểu hiện ra ngoài vẫn là cười nói như thường, nhưng trong lòng lại nhớ tới cuộc nói chuyện tối hôm qua. Kỳ thực, ưu thế của bọn họ không chỉ có mỗi Lâm Tinh, còn có Lôi Hồng Phi, y đã từng tham gia hành động bao vây tiểu trừ Kim Tân Nguyệt, lãnh đạo hành động tại Cung Đảo, đây đều là vốn rất thuyết phục, dù là ai cũng không thể phủ nhận.

Tướng quân Phạm Dũng Cường nói, hội nghị chính thức đi vào lịch trình.

Đề tài thảo luận đầu tiên chính là tổng số lượng binh chủng tham chiến của các nước, bắt đầu tiến hành khắc khẩu. Có quốc gia cho rằng chỉ cần phái ra bộ đội đặc chủng đột kích các doanh địa tổ chức khủng bố là được, có nước lại cho rằng cần phải có bộ đội thường tiến hành lực soát toàn diện, cũng có nước cho rằng phải tiến hành đả kích không trung. Chuyện này liên quan tới vấn đề chiến thuật chiến lược, bên phạm vi biện luận khắc khẩu càng lúc càng lớn, đề tài thảo luận càng ngày càng nhiều, các tướng quân đều không ai muốn tỏ ra yếu kém, thậm chí có người còn gân cổ đỏ mặt cãi.

Trong vòng hỗn chiến đó, Lâm Tinh rất cục bất được quyền lên tiếng. Hắn đứng thẳng lưng, bộ quân phục tướng quân bộ đội đặc chủng màu đen càng khiến cho hắn lãnh ngạnh như cương. Hắn trầm giọng nói: “Các vị tướng quân, tôi đã từng ở khu này đánh hơn chục năm.” Hắn dùng bút ánh huỳnh quang bắt đầu vẽ một vòng tròn đánh dấu phạm vi ở trên trên bản đồ điện tử chiếu trên màn hình lớn. “Ở đây tiến hành đả kích không trung không có ý nghĩa gì cả, các bộ đội ngoại trừ việc đả thảo kinh xà cũng không có tác dụng gì. Chỗ này là cao nguyên, có rất nhiều nơi không có 1 ngọn cỏ, hoàn cảnh khá ác liệt, nếu như không có quân đội được huấn luyện tác chiến tại cao sơn trường kỳ, thì không thể đánh trận tại nơi này, hơn nữa thân thể vẫn chưa kịp thích ứng, rất có khả năng khiến cho giảm quân số về sức chiến đấu. Cho nên, tôi cho rằng hành động lần này nên để bộ đội đặc chủng tham gia, tìm đúng mục tiêu, thực thi đánh bất ngờ. Về phần bộ đội thường hiện, có thể tiến hành cảnh giới ngoại vi cùng với công tác thanh lý chiến hậu tại các khu vực đó.”

“Tôi đồng ý.” Lôi Hồng Phi không có quyền lên tiếng, liền tiến đến bên cạnh Lâm Tinh nói giúp. “Tôi đã từng tham gia hành động bao vây tiểu trừ Kim Tân Nguyệt, phá hủy công binh xưởng ngầm, xưởng chất có hại, đuổi bắt thủ lĩnh phân tử khủng bố, đều được đội đột kích thiểm điện bên chúng tôi cùng tiểu tổ Alpha của Nga thực hiện, còn bộ đội thường quy tham chiến cũng chỉ tham gia việc thiêu hủy ruộng cây thuốc phiện, quét tước chiến trường. Tổ chức khủng bố ở đây có rất nhiều doanh địa rải đều trong khu vực

lớn, ấn dấu khá sâu, phản ứng linh mẫn, hành động mau lẹ, bộ đội thường hiện không thể ứng phó được, chỉ có thể để cho bộ đội đặc chủng tới đối phó. Do vậy, tôi kiến nghị mọi người nên thảo luận tình huống cụ thể khi phái bộ đội đặc chủng ra, không nên phí thời gian tranh cãi những việc khác.”

Trong các tướng quân đang ngồi, bọn họ còn khá trẻ, nhưng lý lịch lại không hề cạn, ý kiến đưa ra cũng khá quyền uy. Trong khu tập hợp tổ chức khủng bố tại Trung Á, thì người đã đánh qua vô số trận, còn là vị tướng lĩnh bách chiến bách thắng như Lâm Tĩnh chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, dù là thuộc về trận doanh của ai, thì ý kiến của hắn đều rất đáng được tôn trọng. Lôi Hồng Phi tham dự cuộc chiến đấu năm đó cũng là một trận thành công điển hình của việc liên hợp quốc gia chống tổ chức khủng bố, từ đó về sau, không còn hành động như thế nữa, vì vậy kinh nghiệm của y cũng là cực kỳ quý giá. Hai người sau khi kết thúc quyền phát biểu, bầu không khí gay cấn lập tức hạ nhiệt độ, mọi người tạm thời đạt thành chung nhận thức, đi vào đề tài thảo luận tiếp theo.

Rất nhanh, việc khắc khẩu giữa mấy trận doanh lại tiếp tục, Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi cẩn thận lắng nghe ý kiến của mỗi người, cùng với đoàn tham mưu thấp giọng đối sách thương nghị, đúng lúc kiến giải với phát biểu của phe mình, nỗ lực để khiến kết quả cuối cùng tới gần với phương hướng kỳ vọng của bọn họ.

Buổi trưa tiến hành nghỉ ngơi ngắn, buổi chiều lại tiếp tục, đến tận tối, mọi người mới kiệt sức mà rời khỏi hội trường.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đi vào nhà hàng, vừa cầm đĩa chọn thức ăn trên quầy vừa nói chuyện phiếm. Hai người đều cảm giác như suy nghĩ của mình đã bị vắt khô, hiện tại không muốn nghĩ gì khác nữa, trước tiên cứ nạp điện đầy đủ, sau đó tiếp tục bàn chính sự.

Cả hai bụng vài đĩa đồ ăn tới bàn, liền ngồi xuống, cầm đũa bắt đầu ăn.

Chưa được mấy đĩa thì liền có mấy quan quân quen biết lập tức tiến tới ngồi chung, cùng bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện.

Tướng quân (Aleksey Goma) đến từ Nga là một người đàn ông 40 tuổi cao lớn, trước đây đã từng tham gia bộ đội đặc chủng, cùng Lôi Hồng Phi nhất kiến như cố, lúc này nhìn hai người họ, cười nói: “Lão Lôi, cậu cùng cậu Lâm là một đôi à?”

Những người tới đây tham dự hội nghị đều dùng tiếng Anh, vì vậy không cần phiên dịch, Lôi Hồng Phi biết vậy nên có chút xấu hổ, nhìn nhìn thoáng qua Lâm Tĩnh, ho khan hai tiếng, không dám thừa nhận, lại không muốn phủ nhận, nhất thời không biết phải nói thế nào mới tốt.

Lâm Tĩnh cho rằng y bị vị thiếu tướng người Nga này hỏi vấn đề đột ngột khiến cho ngây người, vì vậy trả lời giúp y: “Không, chúng tôi là bạn bè, là đồng nghiệp.”

Aleksey vui vẻ, “Nếu vậy, tôi có thể theo đuổi cậu không, Lâm yêu dấu? Tôi còn chưa kết hôn, hiện tại cũng chưa có người yêu, tôi với cậu chính là nhất kiến chung tình, không thể thoát ra.”

Lâm Tĩnh sững sốt. Đây là lần đầu tiên có người ở trước mặt hắn lớn mật rõ ràng như thế, khiến hắn trong lúc nhất thời không thể đưa ra được phản ứng thỏa đáng.

Trong lòng Lôi Hồng Phi bùng lên ngọn lửa, đại não vốn đang bãi công nhanh chóng hoạt động trở lại, lập tức tìm ra được lý do, “Chúng tôi là quân nhân, việc yêu đương cùng kết hôn đều phải được thượng cấp phê chuẩn. Thật đáng tiếc, điều kiện của anh rất khó được thượng cấp chúng tôi cho phép, cho nên, anh không thể theo đuổi cậu ấy được đâu.”

Lâm Tĩnh nghĩ lý do này cũng phù hợp, vì vậy cười gật đầu: “Đúng vậy, đây là cản trở không thể vượt qua, tôi xin lỗi.”

“À, ra là thế.” Aleksey có chút thất vọng, nhưng không hề lùi bước. “VẬY LÂM, chờ hành động lần này kết thúc, tôi sẽ xin nghỉ phép, đến Bắc Kinh thăm cậu. Đến lúc đó tôi sẽ xin gặp mặt thượng cấp của cậu, tranh thủ sự cho phép của ngài ấy, sau đó theo đuổi cậu vậy.”

Lôi Hồng Phi rất muốn vỗ bàn đứng lên, chỉ vào mũi ông mà nói: “Anh đừng có vọng tưởng, hắn chỉ được phép mỗi tôi theo đuổi mà thôi.” Thế nhưng, y không dám, chỉ có thể nhìn Lâm Tĩnh, hy vọng hắn có thể kiên quyết cự tuyệt.

Lâm Tĩnh cười nhẹ nhàng lắc đầu, “Tướng quân Goma, cảm ơn tâm ý của anh, nhưng tôi không thể tiếp nhận được, hiện tại tôi không có dự định bàn chuyện yêu đương kết hôn.”

Lôi Hồng Phi thở dài 1 hơi, trong lòng vừa thả lỏng vừa có cảm giác rất ghen khuất. Y nhìn vị tướng quân nước bạn vẫn chưa chịu bỏ cuộc kia, thật muốn đập 1 phát vào mặt ông, để ông không dám có ý định theo đuổi Lâm Tĩnh nữa.

85. Chương 84

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Hội nghị mở được 2 ngày thì âm ỉ đúng 2 ngày, để hòa hoãn bầu không khí, buổi tối ngày thứ hai của hội nghị đã sắp xếp một buổi vũ hội, hy vọng mọi người có thể nhân cơ hội này mà kết nối tình cảm, để trong việc công có thể đạt chung nhận thức, để tránh trong cuộc hội nghị lại giương nỏ, một bước cũng không nhường.

Đại biểu tham gia của mỗi quốc gia đều mang theo một đoàn tham mưu cùng nhân viên công tác đi cùng hỗ trợ, bọn họ cũng có thể tham gia cuộc vũ hội này, như vậy cũng sẽ náo nhiệt hơn. Dù sao phần lớn quan quân cao cấp đều là nam, trong đó có hơn phân nửa là dị tính luyện, cho nên vũ hội cũng cần khá nhiều nữ.

Trong đoàn đại biểu Trung Quốc cũng không thiếu nữ, trong đoàn tham mưu nhiều người như thế, người giữ vị trí chuyên môn giải hòa lại là một nữ học sĩ cơ trí. Cô ấy là giáo sư của đại học quốc phòng, quân hàm thiếu tướng, chuyên môn nghiên cứu chính trị, mà lần hành động này lại liên quan tới phần lớn các khu vực thuộc các tỉnh biên cảnh luôn thích tự trị độc lập hoặc là các bộ tộc không thể khống chế, những khu vực này đều thuộc phạm trù chính trị. Vị học sĩ hơn 30, khí chất xuất chúng, tràn ngập trí tuệ, nhìn nhận vấn đề nhất châm kiến huyết, cũng hỗ trợ khá lớn cho Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh.

Có thể có một vũ hội để có thể khai triển hoạt động ngoại giao, nhiều tham mưu trong đoàn đều rất vui vẻ, có bọn họ đốc xúc nên những đại biểu đều phải bấm bụng mà tham gia. Do vũ hội này không phải được sắp xếp chính quy trong lịch trình hàng ngày được sắp xếp sẵn từ trước, nên tất cả mọi người không cần phải mặc quân phục, nam thì mặc âu phục, nữ có thể mặc trang phục dạ hội, cũng có người không có váy thì có thể mặc quần. Trong đại sảnh xanh vàng rực rỡ tựa như y hươg tấn ảnh, bầu không khí rất nhiệt liệt.

Lôi Hồng Phi ngồi ở trong phòng, nhìn Lâm Tĩnh thay âu phục mà y đã chọn, màu lam hôi sắc, phối cùng với áo sơmi đặc biệt không cần mang cravat, nhìn qua không chính quy lắm, rất thích hợp tham gia vũ hội này. Lâm Tĩnh đại khái là dạng người mà dù có lấy bao tải chụp lên người cũng không giảm được phong thái, nên Lôi Hồng Phi nhìn nửa ngày, không khỏi có chút bất đắc dĩ mà nói: “Đêm nay khẳng định có rất nhiều người tới tìm cậu đó, tôi biết cậu không thích mấy dạng chuyện này, lại tốn tinh thần phí thời gian. Bằng không, hai chúng ta giả thành một đôi đi, đuổi hết đám ong bướm kia đi, cũng tránh phiền phức, cậu thấy sao?”

Lâm Tĩnh có chút kinh ngạc nhìn y: “Hai chúng ta? Hai chúng ta giả thế nào?”

Lôi Hồng Phi căn nhắc thật lâu, lúc này mới to gan mà nói: “Chúng ta có thể giả bộ thân mật 1 chút, chắc không khó đâu ha?”

Lâm Tĩnh có chút lú lẫm, nhìn y thật lâu, cũng không thể nào tưởng tượng sẽ thân mật với y như thế nào. Lâm Tĩnh với chuyện tình cảm chỉ có duy nhất 1 ký ức, chính là người bạn đời quá cố Vu Phong. Đó là một thư sinh nhã nhặn khiêm tốn, do là giáo viên tiểu học, nhiều năm tiếp xúc với trẻ nhỏ, nên cả người đều tràn ngập vị đạo ôn nhu thân thiết. Từ trước tới nay, Lâm Tĩnh cũng chỉ thân thiết với mỗi mình cậu, thân mật trong ấn tượng cũng chỉ là hình thức khi ở bên cậu, dù thế nào cũng không thể tưởng tượng cảnh cùng một người vốc người khô ngô, thái cường ngạnh như Lôi Hồng Phi mà thân mật được.

Lôi Hồng Phi nhìn con mắt mờ mịt của hắn, không khỏi có chút thất bại. Y hung hăng vò tóc, ép buộc chính mình tỉnh táo lại, mỉm cười nói: “Đi thôi, sắp tới lúc khai mạc vũ hội rồi.”

Lâm Tĩnh thấy y không còn đưa ra yêu cầu kỳ lạ nữa, liền yên lòng, cùng y bước ra khỏi phòng, dùng thang máy đến phòng khiêu vũ lầu hai.

Sắp tới lúc bắt đầu vũ hội, trong đại sảnh xa hoa lãng phí hoa lệ có rất nhiều người, dàn nhạc nổi tiếng được mời tới đặc biệt đang chơi vài giai điệu quen thuộc, ca sĩ đang hát một ca khúc tình lưu hành tại Âu Mỹ, bầu không khí càng thêm nhiệt liệt, cũng càng thêm kiều diễm.

Lôi Hồng Phi mặc một bộ âu phục màu gỉ sét, cũng không mang cravat, bên trong cũng là áo sơmi cùng 1

dạng như Lâm Tĩnh. Không ít người hiểu ý cười, biết được bọn họ chính là đang mặc một bộ đồ đôi, thế nhưng chuyện ngày hôm qua Lâm Tĩnh phủ nhận mối quan hệ yêu đương với Lôi Hồng Phi, việc này cũng có khá nhiều người nghe thấy, lúc này không khỏi nghi hoặc, rõ ràng lời nói và hành động giữa hai người họ thể hiện rõ ràng như thế, trong hành động cũng không hề che giấu ý tứ, quan hệ rõ ràng đến vậy, mà lại không chịu thừa nhận, chẳng biết hai người họ đang diễn trò gì. Thế nhưng, cuối cùng mọi người đều tự giác mà đưa kết luận cho loại biểu hiện này của họ chính là dạng hàm súc của người phương Đông, vì vậy cũng không thắc mắc nữa.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh sóng vai đi vào phòng khiêu vũ, rất nhanh có một số quan quân cao cấp quen thuộc cùng bọn họ lại đây chào hỏi.

Bọn họ đều mang theo bạn nhảy, trang phục cả trai lẫn gái cũng đều phối giống người đi cùng, mang lại một cảnh tượng sung sướng. Thấy bên cạnh hai vị tướng quân Trung Quốc lại không có ai, bọn họ đều nhin không được hỏi: “Sao không mang bạn nhảy tới? Hay hai người là bạn nhảy của nhau luôn?”

Lôi Hồng Phi lập tức vui vẻ, dự định mở miệng thừa nhận Lâm Tĩnh là bạn nhảy của mình, nhưng Lâm Tĩnh lại nói trước: “Tôi là một người không thú vị, không hiểu âm nhạc, lại càng không thích khiêu vũ.”

Những người đó đều rất kinh ngạc: “Không thể nào?”

“Là thật đó.” Lâm Tĩnh cười rất nhẹ. “Tôi không có hứng thú với mấy trò giải trí, công tác mới là niềm vui của tôi.”

“Tôi hiểu mà.” Một vị tướng quân đến từ EU lập tức sợ hãi than, “Trách không được mấy tổ chức khủng bố ở Trung Á đều bị anh đánh bại cả, đây chính là kỷ lục khó vượt đó nha.”

“Quá khen.” Lâm Tĩnh gật đầu với người đó. “Các anh cứ nhảy đi, tôi đi uống một ly, thưởng thức kỹ thuật nhảy của các anh, như vậy cũng là một niềm vui mà.”

Tướng quân Aleksey Goma từ bên kia phòng khiêu vũ chạy tới nhiệt tình mà nói: “Được, tôi cùng cậu đi uống 1 ly, cậu muốn ngồi tại đây, hay là muốn tới quầy bar?”

“Đi tới quầy đi.” Lâm Tĩnh tao nhã cười nói. “Đại sảnh để lại cho mọi người khiêu vũ vậy.”

Aleksey Goma lập tức đồng ý, mang hắn đi tới quầy bar.

Lôi Hồng Phi muốn đuổi theo, lại bị mấy ông tướng quân giữ lại, lại tiếp tục hàn huyên về đề tài thảo luận hồi sáng, nói xong hết mới có thể thoát thân. Y gấp tới mức muốn chạy ào qua sàn khiêu vũ, chạy thẳng tới quầy bar, nhưng giữa đường lại gặp phải Ôn Kỳ mặc một bộ tây phục.

“Tướng quân, sao lại gấp tới thế? Bạn nhảy của anh đâu?” Trên tay Ôn Kỳ cầm một ly vang đỏ, nụ cười vui vẻ, cả người đều khá trầm tĩnh, không còn sự lợi hại lạnh lùng khi làm việc nữa.

Lôi Hồng Phi có chút vô cùng kinh ngạc, xuất phát từ lễ phép, y đành phải ngừng lại, cười giải thích. “Tôi không định khiêu vũ, muốn tới quầy bar uống 1 ly.”

“À, vậy tôi đi cùng anh.” Ôn Kỳ thông thả đi cùng y, ánh mắt có chút lấp lánh, có chút thắc mắc hỏi. “Nhớ kỹ trong cuộc hội nghị nghiên cứu và thảo luận về tình thế chống khủng bố tại bộ quốc phòng đầu năm, tôi có thấy được kỹ thuật nhảy tiêu sái của tướng quân, sao mới qua 1 thời gian, tướng quân lại không nhảy nữa?”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức nhớ tới đợt tết âm lịch vừa qua, bộ quốc phòng triệu tập 1 ít chuyên gia quân sự phân tích hướng đi mới của tổ chức khủng bố cùng với sách lược ứng với phù hợp. Trong lúc hội nghị có hai tiệc tối, Lôi Hồng Phi xuất phát từ lễ phép, mời mấy phu nhân hoặc bạn đời của mấy tướng quân mà nhảy qua vài điệu. Đặc điểm của hoạt động tổ chức khủng bố là một trong những đầu đề nghiên cứu của Ôn Kỳ, hội nghị như vậy cô nhất định phải tham gia, đương nhiên cũng đã nhìn thấy y nhảy. Y nghiêm túc nhớ lại 1 chút, trong quá trình công tác không cùng nhân sĩ độc thân khá thân cận, nhất là với mấy cô gái trí tuệ, y càng kính nhi viễn chi. Trước đây đã từng phạm qua 1 lần sai, gây thành đại họa, khiến y hối hận không ngớt, vì vậy y càng tuyệt đối không để mình tái phạm lần thứ hai.

Nếu chưa cùng Ôn Kỳ khiêu vũ qua, trong lòng y càng thêm chắc chắn, dù là cô đang mượn cớ, y cũng bình thản ung dung, nụ cười vui vẻ mà nói: “Đêm nay thực sự không có hứng thú khiêu vũ, Ôn tướng quân cũng nên bỏ qua cho tôi nhỉ?”

Ánh mắt của Ôn Kỳ liền chuyển tới quầy bar, mang chút trêu chọc hỏi: “Có phải vì Lâm tướng quân không khiêu vũ, nên Lôi tướng quân cũng sẽ không khiêu vũ?”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức thoải mái gật đầu: “Đúng vậy.”

Ôn Kỳ không nghĩ tới y sẽ thản nhiên thừa nhận như thế, liền sững sốt 1 chút, lập tức rộng rãi mà cười: “Được được, hy vọng Lôi tướng quân sớm ngày đạt được mong muốn, tôi không quấy rối nữa.”

“Cám ơn Ôn tướng quân.” Lôi Hồng Phi vui vẻ mà khom người chào cô, liền vội đi tới quầy bar.

86. Chương 85

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lôi Hồng Phi ở bên quầy bar tìm thấy Lâm Tĩnh, liền nhìn thấy Aleksey Goma đưa cho hắn 1 cái hộp. Y đến gần tầm hai bước chân, liền nghe Aleksey Goma nói: “Tặng cho cậu, hy vọng cậu thích.”

Lâm Tĩnh mở nắp hộp ra, nhìn mã tấu Thụy Sĩ tinh xảo bên trong, lần đầu tiên không có chói từ: “Cảm ơn, Aleksey Goma.”

Lôi Hồng Phi từ phía sau ôm vai Lâm Tĩnh, hầu như là vây quanh cả người hắn, sau đó thăm dò thứ trong tay hắn, trong lòng âm thầm mắng cái tên Tây già âm hiểm, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười, khen ngợi: “Đồ tốt.”

Trước đây cũng từng có người thử tặng đồ cho Lâm Tĩnh, nếu là nhà, xe, kim cương, tiền mặt, hơn phân nửa sẽ bị mắng một trận, nếu là hoa tươi, chocolate gì gì đó, sẽ bị khinh bỉ, kết quả chỉ có một, không nhận. Nhưng cái tên tướng quân nước Nga này cũng rất biết tâm lý của hắn, tặng một bộ mã tấu Thụy Sĩ điêu khắc tinh xảo, ở trên còn có một viên kim cương nho nhỏ, từ mặt thực dụng mà nói là một công cụ cắt thủy tinh khá tốt, nói chung, tuy rằng khá quý, nhưng lại không quá phận, hơn nữa rất hợp với thân phận của Lâm Tĩnh, khiến hắn không tìm được lý do từ chối. Lâm Tĩnh đóng nắp hộp lại, đặt lên quầy bar, quay đầu cười với Lôi Hồng Phi: “Anh không đi khiêu vũ?”

“Không có.” Lôi Hồng Phi lễ thẳng khí hùng mà nói, ngồi xuống bên cạnh hắn, nói với bartender. “Cho tôi ly rượu, cũng giống họ.”

Vị bartender tuổi trẻ anh tuấn lễ phép cười đáp ứng, rất nhanh một ly vang đỏ đặt trước mặt y.

Aleksey Goma ngay thẳng nhiệt tình, cùng Lâm Tĩnh hăng hái bưng bưng mà nói tới mấy chuyện liên quan tới chiến thuật cùng kỹ xảo của các dạng bộ đội đặc chủng. Y rất lão luyện, cùng Lâm Tĩnh chưa nói được bao nhiêu đã đoán được phần nào trọng tâm câu chuyện mà hắn thích, vì vậy liền bắt được chủ đề. Lâm Tĩnh xác thực rất cảm thấy hứng thú, cũng không phải xã giao, nên thả lỏng cùng y tham thảo.

Lôi Hồng Phi cầm ly rượu, nhìn Aleksey Goma ngó trái ngó phải, trên mặt vẫn là nụ cười, nhưng trong lòng đang tính toán, dùng cách nào để đuổi y đi đây.

Đúng lúc này, cứu tinh tới,

Ôn Kỳ nhanh nhẹn đi tới, nói với Aleksey Goma: “Tướng quân anh tuấn, tôi có thể mời anh nhảy 1 điệu không?”

Aleksey Goma không có đánh đá như Lôi Hồng Phi, cũng không có lạnh lùng như Lâm Tĩnh, Ôn Kỳ vừa đột nhiên xuất hiện tấn công, y bất ngờ không phòng bị, không kịp ngẫm nghĩ đã theo bản năng mà thể hiện phong độ ưu nhã, đứng dậy cúi người: “Vinh hạnh.”

Ôn Kỳ đặt ly rượu của mình lên quầy bar, kéo tay của Aleksey Goma hướng tới sàn nhảy. Lúc hai người cùng nhau chuyển người xoay vòng đầu tiên, thì cô lại đứng ngay trước mặt Lôi Hồng Phi, hơi nhếch khóe mi, khóe môi hiện ra nụ cười đầy ý tứ.

Lôi Hồng Phi rất cảm kích cô, cũng nhận phần nhân tình này của cô, càng không thể phụ hảo ý của cô được. Gì mà công tác, chức trách, chính nghĩa, chân lý, tạm thời đều bị quăng tới chín tầng mây, y lập tức

ôm lấy vai Lâm Tĩnh, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ồ đây ồn quá, chúng ta ra ngoài tản bộ đi.”

Lâm Tĩnh luôn luôn không thích xã giao, càng không thích cảnh tượng xa hoa truy lạc. Kỳ thực hắn đã từng khiêu vũ rồi, ở thời đại học có học qua, lúc yêu đương với Vu Phong cùng với sau khi kết hôn, hai người cũng đã từng tới K, quán bar, ca hát, khiêu vũ, từ sau nỗi đau mất người thân yêu, hắn không còn khiêu vũ nữa, ngoại trừ quốc ca, quân ca, đội ca ra, hắn càng không mở miệng hát bài nào khác. Hôm nay ngồi ở đây, là do yêu cầu công tác, thế nhưng nếu muốn hắn thoải mái mà vui đùa, hoan ca vui vẻ, hắn không thể làm được, lúc này cũng cảm thấy khó chịu. Đề nghị của Lôi Hồng Phi đúng lúc chen vào nỗi khó xử của hắn, hắn lập tức gật đầu: “Được, chúng ta đi.”

Hai người sợ làm người khác chú ý, liền phân tán ra, lần lượt chuồn ra khỏi phòng khiêu vũ, hội họp dưới sảnh lớn khách sạn, cùng nhau đi ra ngoài.

Bọn họ cũng không phải đang mặc âu phục chính quy, tham gia lễ hội không mất lễ, đi ra ngoài tản bộ dạo phố cũng không quá đặc biệt khác lạ, đối với chỗ mà Lôi Hồng Phi muốn đi, bộ đồ này càng thích hợp.

Hai người dọc theo hồ đi tới thành nội Lausanne. Bên cạnh sông có một con đường đi bộ khá lớn, đình viện mang phong cách cổ điển Âu Châu làm đẹp những bụi hoa, tia sáng nhu hòa, mang ra ý tứ hàm xúc an tĩnh. Ánh trăng sáng nhô cao, ánh trăng bao phủ hồ Geneva, gió mát nhẹ thổi qua, mặt nước gợn sóng, giống như tiên cảnh.

Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh sóng vai bước chậm, trong lòng bỗng nhiên cảm giác rất thỏa mãn. Y biết Lâm Tĩnh là một người mặt lạnh tâm cũng lạnh, thế nhưng với chính bản thân y lại tràn ngập dịu dàng, dù cho y làm gì, dù cho hắn không hiểu rõ, cũng sẽ không tức giận, sẽ luôn khoan dung mà tiếp thu, đây kỳ thực là một hiện tượng tốt, chỉ cần không có cái tên Aleksey Goma kia tự dưng nhảy ngang vào quấy rối, tự mình không nhận thức được, nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, sớm muộn cũng sẽ nước chảy đá mòn, nước chảy thành sông.

Suy nghĩ nửa ngày, trong lòng y yên ổn 1 chút, lúc này mới nhìn ra ngọn đèn dầu thành thị xa xa, liền cao hứng mà nói: “Chúng ta đi tới thành nội xem thử đi, khó có được một tối rảnh như thế.”

“Được.” Lâm Tĩnh không có ý kiến.

Hai người đi hơn hai mươi phút, đi ra được khu thương nghiệp của Lausanne. Lâm Tĩnh đánh giá con đường cùng dòng người rộn ràng nhộn nháo, nói với Lôi Hồng Phi: “Phần lớn đều là du khách.”

“Đúng vậy, nơi này là thiên đường mua sắm, rất nhiều du khách đã chạy tới đây, nhất là người Trung Quốc.” Lôi Hồng Phi nhìn những khuôn mặt người đông phương, nghe tiếng tiếng Trung Quốc quen tai, cảm giác rất hài lòng. “Người Trung Quốc luôn luôn đi khắp nơi, mua rất thoải mái, nên đâu đâu cũng rất hoan nghênh du khách Trung Quốc quang lâm. Có một số quốc gia, chính phủ đối đầu với chúng ta, nhưng những ông chủ mở khách sạn thấy du khách Trung Quốc, cũng rất nhiệt tình, nói ra còn ái quốc yêu đảng hơn người Trung Quốc.”

Lâm Tĩnh bị y chọc cười ra tiếng: “Thật à? Có chuyện như thế?”

“Đương nhiên là thật.” Lôi Hồng Phi sinh động kể chuyện xưa như thật. “Có một lần tôi tới K quốc họp, cậu biết không, đó là một quốc gia có vài trận tranh chấp, thái độ với quốc gia của ta khá cứng ngạnh, kiên quyết chống lại. Sau khi họp mặt, tôi cùng mấy thành viên trong đoàn đại biểu bên ta đi ra ngoài dạo phố, kết quả mấy ông chủ ở đó thấy bọn tôi lại rất nhiệt tình, vẫn biểu thị họ rất thích Trung Quốc, hơn nữa còn chấp nhận nhân dân tệ, nói xong mỗi người bọn tôi đều là long nhan đại duyệt, nên mua của ông không ít đồ đó.”

Lâm Tĩnh ha ha cười nói: “Ông chủ này thật thông minh.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi thấy hẳn vui vẻ, chính mình cũng vui vẻ, đáng muốn tiếp tục kể chuyện cho hẳn nghe, bỗng nhiên thấy có một tiệm đồng hồ nổi tiếng quốc tế gần đó, liền kéo Lâm Tĩnh đi vào.

Đây là 1 tiệm nổi tiếng, bên trong có đồng hồ do đại sư thủ công chế tác, còn có đủ loại đồng hồ có tiếng, nhìn hàng trưng bày trước mặt, nhưng giá lại khá cao. Người đến tiệm này mua cũng không nhiều, nhân viên cửa hàng liền ân cần tiếp đãi, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh ăn mặc dù nhìn qua khiến người khác nghĩ hai người họ là cậu ấm có tiền, nên quản lý trong cửa tiệm lập tức đi tới. Tướng mạo của ông tất nhiên là người phương Tây, nhưng lại nói tiếng Trung lưu loát, “Hai vị tiên sinh, xin tới đây ngồi, chúng tôi có một bình trà Trung Quốc rất tốt.”

“Cám ơn.” Cùng Lâm Tĩnh đi tới khu mời khách ngồi xuống, Lôi Hồng Phi nói với quản lý, “Tôi muốn mua đồng hồ đeo tay, gia công bằng hợp kim, tạo hình thô khoách, hay nhất là có hình lang.”

Quản lý cười gật đầu: “Xin chờ ...” Lập tức đứng dậy đi lấy đồ.

Lâm Tĩnh thắc mắc nhìn Lôi Hồng Phi: “Sao tự dưng anh lại muốn mua đồng hồ đeo tay? Chẳng phải anh có rồi sao?”

“Đã tới Thụy Sĩ sao lại không mua đồng hồ chứ?” Lôi Hồng Phi lễ thẳng khí hùng. “Coi như vật kỷ niệm đi.”

Lâm Tĩnh có chút không cho là đúng, ở trong lòng nói thầm, “Còn nói chính mình không phải quần áo lụa là, tác phong này chẳng phải không đúng?”

87. Chương 86

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Quản lý rất nhanh cảm ra hai cái đồng hồ đeo tay ra, nhiệt tình giới thiệu với bọn họ: “Đây là kiệt tác do hai vị thiết kế đồng hồ nổi tiếng Martin Dobermann cùng Christopher Joe thiết kế, được gọi là ‘Tiếng gọi

noi hoang dã. Hai cái này đều cùng 1 loạt, dùng 688 linh kiện cấu thành, bề ngoài ưu nhã, bên trong sử dụng kỹ thuật tiên tiến nhất. Ổ trục bảo thạch có 68 khối ... Đủ loại công năng, xem giờ, kim chỉ Bắc, vệ tinh hướng dẫn, đọc sách, nghe nhạc, xem phim, lên mạng, tiếp điện thoại ... Dây đồng hồ là dây cá sấu, vỏ đồng hồ, dây cài đồng hồ đều là bằng bạch kim, không thấm nước, phòng chấn động, chống bụi, phòng phóng xạ, chịu được áp suất cao, chịu được nhiệt độ lạnh ...”

Ông thuộc như lòng bàn tay, thao thao bất tuyệt, Lôi Hồng Phi nghe rất chuyên tâm.

Hai cái đồng hồ này làm cực kỳ tinh xảo, một cái có hình dạng một con lang đang chạy trốn, một cái khác là hình một con lang đang ngoái đầu nhìn lại, hai con lang này đều là khí chất cao ngạo cao quý chính là, tựa như vương giả chốn hoang dã.

Lâm Tĩnh vốn không đồng tình lắm, nhưng nhìn hai cái đồng hồ này lại có chút động tâm. Nhưng hẳn biết giá của hai cái đồng hồ này khẳng định rất cao, cho nên không dự định mua, nhìn qua cho đã ghiền cũng đủ thỏa mãn rồi.

Lôi Hồng Phi nghe quản lý giới thiệu xong, lại hỏi 1 chút công năng, cách sử dụng của cái đồng hồ này, mấy vấn đề về quá trình bảo dưỡng, lúc này mới cùng ông thảo luận giá cả.

Hai cái đồng hồ này đều là do nhà thiết kế nổi tiếng tạo ra, nhưng cũng không phải do bọn họ tự tay chế tác, nên cũng không đưa giá lên trời lắm. Lôi Hồng Phi nụ cười vui vẻ, quanh co lòng vòng mà thuyết phục quản lý giảm giá 9%, sau đó lấy thẻ ra, cùng lúc mua cả hai. Hành động của y quá nhanh, Lâm Tĩnh căn bản không kịp ngăn cản.

Quản lý cực kỳ vui vẻ, tựa mình đi lo thủ tục thanh toán giúp hai người họ. Lôi Hồng Phi cười tươi nhìn Lâm Tĩnh, rất tùy ý mà nói: “Cậu chọn 1 cái đi, chúng ta mỗi người mang 1 cái.”

Lâm Tĩnh lập tức lắc đầu, “Tôi không muốn.”

“Chẳng lẽ một mình tôi mang 2 cái? Lẽ nào cậu muốn tôi đưa 2 cái này về cho 2 thằng nhóc kia, để tụi nó tháo ra chơi?” Lôi Hồng Phi cười tùm tùm mà dụ dỗ. “Quan hệ của chúng ta là gì chứ? Còn phải phân ra tôi và cậu hay sao? Đồng hồ này rất đẹp, cậu 1 cái, tôi 1 cái, chẳng phải vừa hợp hay sao? Chỉ là một cái đồng hồ lẻ thôi, cũng không phải đồng hồ đôi, cậu sợ gì chứ?”

Lâm Tĩnh bị y ngụy biện vừa thông suốt nói tới á khẩu không trả lời được, nhưng lắc đầu, không chịu nhận. Cái đồng hồ này quá đắt, hẳn không thể lấy được.

Lôi Hồng Phi lập tức thay đổi chiến thuật, “Tôi đâu có nói là tặng cậu đâu, chỉ là nhờ cậu giúp đỡ 1 chút, mang 1 cái trên tay giùm tôi, như vậy tôi có thể nhìn thấy cả hai cái luôn, trong lòng sẽ rất vui vẻ.”

Lâm Tĩnh không biết nên khóc hay cười: “Tôi không có ngọc, anh tưởng đang dỗ ngọt trẻ con sao?”

“Tôi nói thật mà, tôi giúp cậu mang.” Lôi Hồng Phi không nói nhiều, lập tức vươn tay phải cầm lấy tay trái của hắn, cầm lấy cái đồng hồ có hình con lang đang quay đầu mang vào cổ tay hắn.

Lâm Tĩnh dù có dũng mãnh phi thường, cũng không thể giãy ra khỏi bàn tay thiết này của y, ở chỗ này cũng không thể sử dụng thuật bắt người để kéo y ra ngoài, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn y đeo cái đồng hồ đó lên cổ tay mình, sau đó thở dài: “Được rồi, đồng hồ này tôi nhận, về nhà tôi trả tiền lại cho anh.”

“Nếu cậu đã nhận, tôi đương nhiên không phản đối, cái đồng hồ này tôi tặng cậu.” Lôi Hồng Phi biết thời biết thế, “Cậu cũng không cần phân rõ giới hạn với tôi như thế, chỉ là một cái đồng hồ thôi mà, cũng không phải chuyện gì lớn lao, coi như tôi tặng quà sinh nhật sớm cho cậu vậy. Chờ tới sinh nhật tôi, cậu tặng quà lại cho tôi là được rồi.”

Lâm Tĩnh vừa nghĩ, thấy vậy cũng được, đến lúc đó cũng tặng lại 1 phần lễ vật tương đương giá trị như thế, trong lòng cũng thấy cân bằng hơn, vì vậy cười gật đầu: “Được.”

Lôi Hồng Phi cầm lấy cái còn lại mang lên cổ tay mình, trong lòng cực kỳ vui sướng hài lòng, rất đắc ý.

Thu nhập của y cùng Lâm Tĩnh rất cao, ăn, mặc, ở, đi lại cũng đều trong quân đội, bình thường ít khi nào xài tiền, tiền để dành khá nhiều, dù có mua 1 đôi đồng hồ như thế, bất quá cũng chỉ là tiền lương 1 2 năm mà thôi, không tính là bao, với lại với giao tình giữa hai người họ nhiều năm qua, y kết luận Lâm Tĩnh

không có khả năng lạnh lùng cự tuyệt quà tặng của y. Để tránh cho Lâm Tĩnh phòng bị, y không hề nói gì trước, chờ mua xong hết mới đột nhiên nói ra, cũng tránh để Lâm Tĩnh cẩn thận suy nghĩ gì, tìm ra lý do thỏa đáng để từ chối. Quả nhiên tính toán của y rất chính xác, y cười tủm tỉm mà tự dưng thặng 1 ngón tay cái khen ngợi mình âm thầm trong lòng, trong lúc nhất thời tăng khá nhiều tự tin.

Quản lý cầm hai túi đến chỗ hai người, là một cái hộp da dùng để đựng đồng hồ, đưa giấy đảm bảo chất lượng, thẻ bảo hành, thẻ khách VIP cùng một đôi cravat có gắn 1 ít kim cương nho nhỏ là quà tặng kèm giao cho bọn họ.

Lôi Hồng Phi tiếp nhận hai cái túi, cầm trên tay, rồi vui vẻ cùng Lâm Tĩnh ra khỏi cửa.

Từ quảng trường St.Francois có tiếng nhạc truyền đến, tiết tấu thanh thoát, tràn ngập sung sướng, có thể nhận ra tiếng nhạc từ đàn phong cầm, vừa nghe biết là âm nhạc dân tộc, khiến bầu không khí càng thêm vui.

Đi dạo một hồi, Lôi Hồng Phi nghiêng đầu hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Lâm Tĩnh không hề kinh ngạc với cái tính trẻ con đôi lúc bộc phát của y, mỉm cười giơ tay lên xem đồng hồ, sau đó nói với y: “10h27 ”

“Còn chưa tối lắm, chúng ta tiếp tục giao du.” Lôi Hồng Phi cao hứng, đi được vài bước, lại hỏi hần. “Cậu đói chưa? Nếu không ăn khuya nha?”

Ven đường có một loạt quán cà phê, ngoài cửa quán ngay lòng đường đi bộ cũng đặt khá nhiều bàn, khắp nơi đều là người, rất náo nhiệt. Lâm Tĩnh nhìn lướt qua, liền nói: “VẬY ỨNG TÁCH CÀ PHÊ ĐI.”

“Uống cà phê buổi tối sẽ không ngủ được mà? Chúng ta ngồi xuống trước đi đã.” Lôi Hồng Phi vừa nói vừa nhìn xung quanh, cùng Lâm Tĩnh đi thêm 1 đoạn nữa, liền chọn một quán cà phê không quá nhiều khách.

Hai người cởi nút áo âu phục, thông thả ngồi xuống ghế. Lôi Hồng Phi từ trên tay bồi bàn tiếp nhận menu, thay Lâm Tĩnh ý bảo y cứ tự chọn, liền dẫn đo lựa chọn mấy món ăn bản địa đặc sắc: Filet de Perche (1), bò nỏ dầu, phô mai khoai tây, rồi chọn thêm một chai rượu nho.

Ở giữa chiếc bàn tròn bằng thủy tinh có một cái đĩa nước, ở trên có một ngọn nến nhỏ hình hoa sen đang di động, bồi bàn liền châm nến, cầm menu lui ra. Gió đêm từ từ thổi tới, ánh nến hơi hơi lay động, dưới ánh trăng càng tăng thêm vài phần lãng mạn.

Lôi Hồng Phi ngồi ở bên cạnh Lâm Tĩnh, hài lòng mà nói: “Sau này chúng ta cùng nhau đi du lịch, được không?”

Hàng năm hàng năm đều có một tháng nghỉ phép, thế nhưng hai người họ đều khá bận, khó có được một lần nghỉ trọn vẹn, càng đừng nói là ra ngoài nghỉ phép. Lâm Tĩnh cười gật đầu: “Được, chỉ cần anh có thể đi được.”

“Nghĩ cách là được thôi, biết cách sắp xếp là được.” Lôi Hồng Phi hăng hái. “Một tháng, có thể tới Âu Châu, cũng có thể tìm một cái trấn nhỏ yên tĩnh xinh đẹp ở 1 thời gian mà, cậu thấy sao?”

“Tôi không có ý kiến.” Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút. “Trước đây khi còn học đại học, tôi đã từng muốn tới mấy nơi có cánh đồng hoang vu, như Siberia, Alaska, muốn tới đó xem thử thế nào.”

“Tôi đi cùng cậu. Không chỉ có Siberia, Alaska, còn có nam cực, bắc cực, chúng ta đều phải đi thử.” Lôi Hồng Phi nói, bỗng nhiên nhân tình sáng lên. “Nguyên vọng khi còn bé của tôi là làm một nhà du hành vũ trụ, cho nên sau đó mới chằng thềm để ý đến sự phản đối của ông cha, chạy tới học viện hàng không. Haizzz, chúng ta nên nghĩ cách gì đó, lên vũ trụ chơi thử 1 lần đi.”

Lâm Tĩnh rộng rãi cười nói: “Anh thật đúng là mơ mộng.”

“Có sao đâu? Thành sự tại nhân mà.” Lôi Hồng Phi vươn tay cánh tay, khoát lên lưng ghế dựa của Lâm Tĩnh, trong lòng rất thỏa mãn.

Không ít người bán hàng rong đi trên con đường đi bộ mà chào hàng với du khách, thái độ rất nho nhã, dù bị từ chối cũng không dây dưa, giống như một phần của cảnh đêm này vậy. Lâm Tĩnh thả lỏng tựa lưng

vào ghế ngồi, nhìn 1 đôi tình nhân đang ôm nhau đi, du khách chụp ảnh cho nhau, cầm thứ mới vừa mua trong tay mà bình phẩm, cảm giác rất vui vẻ.

Bồi bàn bưng món ăn lên, đặt lên bàn, thì có một niên thiếu địa phương chọt chạy tới chỗ bọn họ, đứng trước mặt, con mắt sáng nhìn Lôi Hồng Phi, thanh âm thanh thúy nói ra một câu động nhân tuyệt vời: “Ngài à, mua cho người yêu của ngài một bó đi?”

Lôi Hồng Phi tâm hoa nộ phóng, lập tức bỏ tiền.

Niên thiếu lập tức đưa cho y một đóa hoa hồng được buộc lại như sao trên trời, thu tiền xong, thành tâm thành ý mà nói với Lâm Tĩnh: “Ngài à, anh là người đông phương anh tuần nhất mà trước giờ em được gặp đó, chúc hai anh hạnh phúc.”

Lâm Tĩnh ngẩn ra, niên thiếu đã trong tiếng cười của Lôi Hồng Phi mà chạy đi.

Lôi Hồng Phi cầm hoa hồng trong tay, đưa tới trước mặt Lâm Tĩnh, “Tặng cậu nè.”

Bóng đêm thật đẹp, bầu không khí rất tốt, niên thiếu quá hồn nhiên, Lâm Tĩnh nghĩ sự hiểu lầm đó cũng khá tốt đẹp, vì vậy không tức giận, cũng không thấy xấu hổ. Hắn thoải mái tiếp nhận bó hoa, vui vẻ mà nói. “Cám ơn,” HẾT CHƯƠNG 86

(1) Filet de Perche

88. Chương 87

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Vũ hội qua, mọi người lại tiếp tục họp, tiếp tục khắc khẩu, nhưng bầu không khí cũng không còn giương cung bạt kiếm nữa. Mọi người đều cứ theo công việc mà cố gắng, không còn công kích ngầm ngấm hại người nữa, khiến cho tổ hội nghị trở phò nhẹ nhõm.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh bắt đầu tập trung vào trong công việc, ban ngày tham gia đại hội, thời gian trống thì tham gia xã giao, tối thì cùng đoàn tham mưu nghiên cứu thái độ cùng ý kiến tham luận của các đại biểu các quốc gia, sau đó thương nghị đối sách ứng phó.

Người người đều không thoải mái, cho dù thấy trên cổ tay hai người họ đều có đeo đồng hồ đôi mới, cho dù biết tối hôm đó Lâm Tĩnh có cầm theo một bó hoa hồng về khách sạn, mọi người cũng chẳng ai để tâm.

Bó hoa đó được cắm trong bình hoa, đặt ở ngay bên tường lò sưởi mang tính trang trí trong khách sạn, nhân viên phục vụ khách sạn phục vụ có chế thêm tấm đặc chế dinh dưỡng để nuôi hoa vào nước trong bình, vì vậy nó không hề héo rũ, ngày nào cũng nở những đóa hoa lóa mắt, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào. Có đôi khi làm việc quá mệt mỏi, Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn đóa hoa kia, sẽ nhớ tới buổi tối hôm đó, con mắt lạnh lùng nghiêm nghị trong nháy mắt chợt nhu hòa lên.

Lôi Hồng Phi đối với tình hình bây giờ có chút phiền não lại có chút hưởng thụ. Lâm Tĩnh với sự minh kỳ ám chỉ của y luôn luôn không rõ, nhưng cũng vì vậy mà không có cảnh giác, vì vậy không hề từ chối sự tiếp cận của y. Công tác thì hai người luôn kề vai chiến đấu, khi rảnh rỗi thì hai người họ cùng nhau đồng hành, ban ngày ngồi cùng bàn ăn, ban đêm nằm cùng giường ngủ. Với “Hữu nghị chiến đấu” thâm hậu như vậy, Lâm Tĩnh chỉ có 1 mình y, khiến trong lòng y mừng rỡ không gì sánh được, cực kỳ thỏa mãn. Cơm phải từng miếng từng miếng ăn, đường phải từng bước từng bước đi, dù sao hiện tại người cũng đang ngay bên cạnh mình, tự mình canh chăm chăm như thế, cũng không sợ hấn bay mất. Y biết ngoại trừ cái tên tướng Tây Aleksey Goma còn có rất nhiều người khác có chủ ý với hắn, thế nhưng mặc cho tình địch rất nhiều, y cũng không sợ loạn trận tuyến. Lâm Tĩnh hiện tại không có suy nghĩ gì về vấn đề này, y cứ bất động thanh sắc mà chậm rãi dẫn lối, cái gọi là nước chảy thành sông, tương lai cuối cùng cũng sẽ có ngày thành công thôi.

Ý chí chiến đấu trong lòng y sục sôi, nhưng bề ngoài lại trầm tĩnh, tiêu sái như thường mà bồi bạn bên cạnh Lâm Tĩnh, cùng nhau họp, cùng nhau thảo luận, cùng nhau xã giao, cùng nhau biện luận, tận dụng mỗi tối mà sau bữa cơm liền kéo hắn đi ra ngoài, đến bên hồ tản bộ, thưởng thức ánh chiều tà mặt trời lặn, non sông tươi đẹp. Tuy rằng công tác khẩn trương, nhưng từ tối hôm đó trở đi cũng dần trở nên có sự thú vị.

Đại hội mở được tới ngày thứ 5, tình thế từ từ rõ ràng hơn, khắc khẩu dần dần giảm thiểu, mọi người bắt đầu có chung ý kiến.

Đại biểu tham dự đến từ các quốc gia đứng ở sân khấu, nhưng ở màn phía sau cũng có không ít người làm phần lớn công tác. Lăng Nghị cùng Lôi Chấn đều lần lượt gọi điện tới cho những người bạn đến từ các quốc gia, phân tích tình thế, cho thấy thái độ, nhờ sự hỗ trợ của bọn họ.

Rất nhanh, Mỹ cùng Pháp cũng xuất hiện tình huống tương tự, nghị viên đảng đối lập tại hội nghị đề án, những người không vốn không lời không ngừng biểu thị bất mãn cường liệt đối với những tình huống hy

sinh tại hải ngoại, tâm tình của những người trong nước cũng xuất hiện sự chấn động, khiến các vụ án đấu súng cùng sự kiện tự sát liên tiếp phát sinh vì vậy yêu cầu đương cục thận trọng với hành động quân sự hải ngoại. Sự phản đối của Quốc nội tăng vọt, đảng chấp chính cùng đảng đối lập nhiều lần bàn bạc không có kết quả, chỉ có thể phái ra một bộ đội đặc chủng tới tham gia hành động trước, cũng không tranh cãi quyền chỉ huy nữa.

Còn lại một mình nước Nga thì dễ dàng hơn, hai nước ngồi xuống hiệp thương hai ngày liền có chung ý kiến, lần này nước Nga ủng hộ Trung Quốc, phía Trung nhận phần nhân tình này, sau này nếu bên Nga cần Trung Quốc hỗ trợ, Trung Quốc nhất định hoàn trả lại phần tình này không thiếu.

Một ngày đêm cuối cùng của đại hội, đại biểu tham dự tiến hành biểu quyết toàn thể, phía bên Trung Quốc đề cử tướng quân Ninh Giác Phi chiếm được ưu thế áp đảo, chính thức chiến thắng, trở thành tổng chỉ huy mặt trận của hành động chống khủng bố liên minh quốc tế do tổ chức hợp tác quân sự thế giới bổ nhiệm.

Hội nghị bế mạc, phần lớn đại biểu tham dự đều về nước, chỉ còn một số người thuộc tiểu tổ phối hợp quân sự được cấu thành từ mấy nước tham chiến chủ yếu chuyển tới Geneva, khẩn trương chuẩn bị cho công tác trước chiến đấu.

Nhân viên đi theo đoàn đại biểu các nước cũng đều về nước. Với vị trí là chuyên gia lĩnh vực học thuật, bọn họ đã làm tròn công tác của mình rồi, còn công việc kế tiếp không cần quá nhiều tham mưu phê bình, mà là cần chuyên gia quân sự cùng tình báo.

Sau khi Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đến Geneva, được sắp xếp vào trong khu nhà trọ cao cấp do tổ chức hợp tác quân sự thế giới chuyên dùng để tiếp đãi các quan viên các quốc gia hoặc học giả chuyên gia. Lần này không cần Lôi Hồng Phi ra tay, nhân viên công tác tự động sắp xếp cho hai người ở chung một phòng, khiến y vô cùng vui vẻ. Lâm Tĩnh luôn luôn không thích quản mấy việc vặt vãnh này, dù kêu hấn ngủ lều bạt, nằm đất bằng, hấn đều chẳng để tâm, cho nên cùng Lôi Hồng Phi dọn vào trong nhà trọ, hoàn toàn không có ý kiến gì cả.

Đây nhà trọ này ở bên cạnh hồ Geneva, tổng cộng ba tầng, bạch tường hạt ngói, trước và sau phòng đều có rất nhiều đại thụ, có không ít lá cây đã biến thành màu vàng óng, rất đẹp.

Lôi Hồng Phi rất hoàn cảnh ở đây, mở cánh cửa sổ thủy tinh lầu ba đi ra sân thượng, nhìn hồ nước màu ngọc bích dập dờn bỗng bành, lúc này mới quay đầu lại nói với Lâm Tĩnh: “Ồ đây thật đẹp.”

Lâm Tĩnh nhìn ra phía ngoài 1 chút, hồ hững nói: “Phong cảnh có ở Âu Châu, Tân Cương cũng có.”

Lôi Hồng Phi suy nghĩ cẩn thận, lập tức gạt đầu: “Cậu nói đúng.”

Lâm Tĩnh mỉm cười, mở hệ thống che chắn do Vệ Thiên Vũ tặng riêng lên, sau đó mở máy vi tính quân sự chuyên dụng của mình, đăng ký vào cấp điều khiển của bộ tư lệnh, tìm hiểu tình hình gần đây, xử lý những công sự mà cần có sự xét duyệt của mình mới có thể ra quyết định.

Lôi Hồng Phi pha cho hắn 1 ly trà, lúc này mới ngồi vào ghế sofa đối diện, mở máy vi tính bắt đầu công tác.

Cũng phải nói tới, người phương Tây đối với những ngày nghỉ cuối tuần đều có sự tôn trọng tối đa, vì vậy sau khi hội nghị kết thúc, bọn họ có hai ngày nghỉ, Lôi Hồng Phi vốn dự định đưa Lâm Tĩnh tới núi Alps chơi, thế nhưng Ninh Giác Phi sẽ lập tức tới đây gặp họ, có rất nhiều chuyện cần phải thương nghị, y không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý định đó, lấy công tác làm trọng.

Ninh Giác Phi đã thành lập được hai trung đội bao gồm các tinh anh đến từ bộ đội đặc chủng, đội đột kích thiếu điện, đại đội dã lang cùng đại đội tác chiến đặc chủng khu Tây Nam, hợp thành đội ngũ có năng lực tác chiến siêu cường ở 3 vùng (bộ, hải, không), hiện tại tập kết tại Tây Vực, tiến hành huấn luyện chuyên môn. Ninh Giác Phi là tổng chỉ huy mặt trận hành động lần này, nhất định phải tới đây gặp mặt các thành viên ở trong tiểu tổ phối hợp quân sự, cùng bọn họ nghiên cứu kế hoạch hành động, phương án tác chiến.

Hắn là tướng quân tuổi trẻ nhất Trung Quốc, thế nhưng hành sự lại cực kỳ kín kẽ, đây chính là tố chất được rèn đúc của một bộ đội đặc chủng. Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh cũng không đi đón hắn, mà kêu hai sĩ quan phụ tá tới sân bay đón.

Chạng vạng, Ninh Giác Phi đi vào nhà trọ của bọn họ.

“Woa, bộ hai anh là khách du lịch hả?” Hắn nhìn mặt hồ dưới ánh chiều hồng bên ngoài, vẻ mặt ước ao đổ kị, “Chỗ mà các anh làm việc phong cảnh quả là danh thắng nha, Khê La chính là thắng địa du ngoạn, mà ở đây chính là thiên đường du lịch đó, em thì tới vùng khí hậu ôn hòa, không công bằng tí nào.”

Lôi Hồng Phi tự tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Vậy hai ta đổi chỗ đi, cậu ở chỗ này ăn sung mặc sướng, tôi đến vùng hoang sơn dã lĩnh chịu tội cho?”

“Thôi bỏ qua đi.” Ninh Giác Phi cợt nhả mà nói, “Có việc phải để cho đệ tử đi làm chứ, sao lại làm phiền tới sư phụ được?”

Lâm Tĩnh vỗ vỗ vai hắn: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn, trở về rồi bàn công tác sau.”

“Được đó.” Phòng của Ninh Giác Phi được sắp xếp kế bên phòng của bọn họ, Miêu Đan cầm hành lý của hắn vào trong đó, không để hắn phải đụng tay vào. Hắn đang định xoay người ra cửa, bỗng nhiên nhìn thấy trên bàn bên tường có đặt một bình hoa lớn, bên trong có cắm một bó hoa hồng, không khỏi mở to mắt nhìn. “Hoa đó sư phụ mua à?” Hắn có thể khẳng định 200%, vì Lâm Tĩnh chắc chắn sẽ không bao giờ mua hoa.

“Nhóc con, đừng có hỏi nhiều.” Lôi Hồng Phi một tay kéo lấy hắn, kéo ra ngoài cửa.

Ninh Giác Phi thuận thế đi theo y, thừa dịp Lâm Tĩnh ở phía sau đang đóng cửa lại, hắn thấp giọng hỏi: “Sao rồi? Có cửa không?”

“Quan hệ gì tới cậu? Cậu giúp gì được hả?” Lôi Hồng Phi tuyệt đối không nói cho hắn nghe, đây liên quan tới vấn đề vấn đề mặt mũi.

“Một người là sư phụ của em, một người là đồng nghiệp của em, đương nhiên có liên quan tới em rồi.” Ninh Giác Phi cười không ngừng. “Đây chính là chuyện lớn liên quan tới việc đoàn kết yên ổn trong quân ta đó nha.”

“Yên tâm, sẽ có cách mà.” Lôi Hồng Phi đáp rất chắc chắn, “Bây giờ còn chưa phải lúc, chờ cậu chiến thắng trở về, tôi sẽ đâm nát cánh cửa này.”

“Được.” Ninh Giác Phi đại hỉ. “Chúng ta một lời đã định.”

89. Chương 88

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Ninh Giác Phi ở Geneva 5 ngày.

Phương án hành động đã chuẩn bị xong xuôi tại quốc nội, hắn mang tới đây để tiến hành xác nhận cùng tiểu tổ phối hợp quân sự lần cuối, căn cứ đặc tính cùng nhân số của bộ đội đặc chủng của các nước sẽ xuất động được báo trước đó, tiến hành điều chỉnh kế hoạch hành động.

Tất cả đều rất thuận lợi.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cùng nhau tiễn Ninh Giác Phi đến sân bay, ba người đứng ở ngoài cửa hải quan hàn huyên thật lâu. Ninh Giác Phi đăng ký thủ tục xong xuôi, lại chạy tới chỗ họ nói chuyện phiếm. Ánh mắt của hắn luôn đảo tới đảo lui giữa Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh, cũng không dám thể hiện rõ quá, sợ bị đánh. Đến tận khi được thông báo, hắn mới cười ôm lấy hai người họ, phất tay rời đi.

Đến Bắc Kinh rồi, hắn mới tới ủy ban, báo cáo với Lăng Nghị cùng Lôi Chân, sau đó mã bắt đình đề mà chạy tới Tân Cương, rất nhanh xuất cảnh, đến mặt trận ban chỉ huy.

Trong một đêm không có một ánh sao nào, chiến hỏa triển khai.

Công tác của Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh tương đối dễ chịu hơn 1 chút. Những gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong, sau khi khai chiến, chuyện bọn họ có thể làm cũng không còn gì nhiều, phần lớn thời gian chính là tham quan học tập.

Thông qua hệ thống tác chiến của từng binh sĩ cùng hệ thống chỉ huy, tin tức chiến đấu từng lúc đều được gửi tới văn phòng của tiểu tổ phối hợp quân sự. Do hành quân cùng chiến đấu trên cơ bản đều tiến hành trong đêm, cũng chính là từ buổi chiều đến hừng đông tại Geneva, nên bọn họ cũng phải điều chỉnh lại thời gian làm việc và nghỉ ngơi, 2h chiều đi làm, đến tận 3h sáng mới tan tầm, sau đó ngủ thẳng tới trưa mới dậy.

Cơm trưa thông thường thường xử lý ngay tại tiệm cơm bên ngoài, còn bữa tối cùng ăn khuya bọn họ có thể giải quyết tại trong văn phòng, đây chính là thời gian duy nhất mà có thể tiêu diêu tự tại trong ngày.

Chiến sự vẫn đang được đẩy mạnh theo đúng kế hoạch, vị trí của Ninh Giác Phi di động đến vùng núi trong cảnh nội Afghanistan, tín hiệu của hắn chợt bị gián đoạn, đã bị quấy rầy khá lớn. Khoa học kỹ thuật của con người dù có tiên tiến đến cỡ nào, cũng không thể chiến thắng hoàn toàn được thiên nhiên, tại vùng cao nguyên có núi cao cản trở, tín hiệu bị cách trở là việc rất bình thường, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cũng không quá để ý, trước đây khi bọn họ đảm nhận nhiệm vụ, cũng có tình huống phát sinh việc tín hiệu hoàn toàn mất, cũng không có gì lớn.

Nhưng tròn 1 tháng, trời bắt đầu lạnh, mưa nhỏ bắt đầu tí tách rơi. Mở rộng cửa sổ đón gió lạnh từ núi thổi xuống, khiến Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cảm giác rất thoải mái. Hai người nằm trên chiếc giường hai người rộng lớn, một cái chăn đắp ngang ngực, Lâm Tĩnh nghiêng người sang phía tường, Lôi Hồng Phi nghiêng người về phía hắn, đều ngủ rất say.

Còn chưa tới buổi trưa, bọn họ đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Lôi Hồng Phi mò lấy điện thoại di động, hàm hồ mà đáp: “Alô?”

Bên tai truyền đến thanh âm trầm trọng cấp bách của Lôi Chấn, cha y: “Nhanh lên đi, kêu cả Lâm Tĩnh nữa, 10 phút sau họp khẩn cấp.”

“Yes, sir.” Lôi Hồng Phi lập tức thanh tỉnh, liền lập tức ngồi dậy.

Động tác của y khá mạnh, không cần y gọi, Lâm Tĩnh cũng tỉnh. Lôi Hồng Phi nói với hắn: “10 phút sau họp.” Rồi chui vào phòng tắm.

Động tác của hai người họ đều khá nhanh, phối hợp ăn ý. Lúc Lôi Hồng Phi dùng phòng tắm, Lâm Tĩnh đã thay đồ xong, kiểm tra hệ thống an toàn trong phòng. Lâm Tĩnh vào rửa mặt, thì Lôi Hồng Phi đi ra thay quần áo, mở máy vi tính, đăng ký vào cấp điều khiển của quốc nội. Chỉ mất 5 phút, tất cả đã sắp xếp xong, hai người ngồi ở phòng khách, vừa uống cà phê vừa thảo luận xem thử đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, hai người họ được đưa vào một phòng họp internet cấp bí mật nhất, bên trong còn có Lôi Chấn, Lăng Nghị cùng mấy lãnh đạo cao tầng của bộ quốc phòng, tổng tham, bộ quốc an.

Hội nghị lập tức bắt đầu, không ai nói lời mở đầu, bộ trưởng bộ tình báo tổng tham mang vẻ mặt ngưng trọng, nói sơ tình hình với mọi người: “Đây chính là hình ảnh thông qua vệ tinh mà sáng sớm hôm nay

chúng tôi mới nhận được.” Ông đưa ra một loạt hình ảnh. “Trải qua sự đọc hiểu của chuyên gia, nhận định đây chính là khu vực mà mấy ngày qua tư lệnh Ninh Giác Phi đang ở.”

Trên ảnh chụp là một dãy núi phập phồng, có một vùng đất hoang vắng cằn cỗi cát đất trụi lụi, hầu như không có một ngọn cỏ nào, trong đó có một đỉnh núi mang hình dạng khá kỳ lạ, đá vụn cùng cát đất như bị phóng xạ bắn ra bốn phía, bọn họ vừa nhìn liền biết được, đây chính là do thuốc nổ tạo thành.

Lôi Hồng Phi nhất thời nóng nảy, “Giác Phi thế nào rồi?”

Vị kia chính là chuyên gia tình báo quân sự, quân hàm cũng là thiếu tướng, rất rõ ràng Lôi Hồng Phi và Ninh Giác Phi vừa là thầy trò vừa là bạn bè, lúc này chợt dừng lại 1 chút, hít sâu 1 hơi: “Chúng tôi đã nhiều lần liên lạc với tiền tuyến, đã sưu tập được khá nhiều tình báo ...” Ông giới thiệu sơ lược nhân viên đã liên hệ, những tin tức nhận được, các tình báo nhận được qua các đường cùng với kết quả phân tích, cuối cùng nghiêm trọng mà nói: “Hiện nay đã chứng thực, Ninh tướng quân ... đã hy sinh rồi.”

“Không có khả năng!” Lôi Hồng Phi một quyền đánh mạnh lên bàn trà, lớn tiếng hét: “Hôm qua chúng tôi còn thấy tín hiệu của hãn truyền tới, lúc này mới có mấy tiếng trôi qua ...”

“Là giả đó!” Nét mặt của Lăng Nghị rất trầm thống, ánh mắt nhưng rất lãnh tĩnh. “Trong kế địch có một cao thủ máy tính, chúng dùng một dải tần số quấy rầy toàn bộ, hoàn toàn chặn đứng đường liên hệ của Ninh Giác Phi với hậu phương, sau đó sử dụng hình ảnh mà chúng tự tạo ra truyền tới, đánh tráo, lẫn lộn đường nhìn của chúng ta. Chúng làm rất cẩn thận, hầu như đã cân nhắc tới những nhân tố có được, hình vẽ tiền tuyến mà chúng ta nhận được rất chân thực, cho nên vẫn không phát hiện được.”

Lôi Hồng Phi mở to mắt, vẫn không thể tin được sự thật. Ý nghĩa của Lâm Tĩnh thì ông ông tác hưởng, cũng không dám tin chuyện này là thực.

Lôi Chấn đau đớn vì mất đi một dũng tướng tiền đồ rộng lớn, dũng mãnh thiện chiến, khổ sở tột đỉnh. Ông hít sâu mấy hơi, lúc này mới có thể bảo trì bình tĩnh, trầm giọng nói: “Lâm Tĩnh, hiện tại sẽ do cậu đảm nhiệm tư lệnh chính. Cậu lập tức về nước, ngày mai chạy tới tiền tuyến, tiếp nhận chức vụ tổng chỉ huy mặt trận.”

Lâm Tĩnh đứng dậy: “Yes, sir.”

Lôi Hồng Phi lập tức nói: “Tôi cũng đi.”

Lôi Chấn nhìn hai mắt đỏ bừng của con mình, trong lòng đau lòng vô cùng. Ông hiểu rõ con trai mình, cũng biết Ninh Giác Phi là do một tay con trai mình dẫn dắt nên, không chỉ thân như anh em ruột, mà còn đối đãi như con mình, lúc này đột nhiên nghe tin dữ, nếu như còn bắt y ở tại Geneva chờ, chỉ sợ y sẽ liều lĩnh cãi mệnh lệnh, một mình chạy đến tiền tuyến, còn không bằng cho y một mệnh lệnh chính thức, điều y tới đó. Ninh Giác Phi ở tiền tuyến hy sinh kỳ lạ, bộ quốc phòng phải phái tổ điều tra đi thăm dò tình huống, Lôi Hồng Phi là người thích hợp nhất đảm nhiệm tổ trưởng tổ điều tra, Lôi Chấn cũng có chung ý kiến với Lăng Nghị.

Ông không hé răng, tham mưu trưởng ra lệnh: “Chuyên cơ đã cất cánh từ Bắc Kinh, dự tính 12h30 trưa sẽ đến Geneva. Tướng quân Lý Hải Thanh của bộ Quốc phòng cùng đại tá Trình Anh bên tổng tham sẽ tiếp nhận vị trí công việc hiện tại của hai cậu trong tiểu tổ phối hợp quân sự, các cậu bàn giao công việc cho hai người họ xong, sau đó cùng nhau dùng chuyên cơ trở về Bắc Kinh.”

“Yes, sir.” Lôi Hồng Phi cắn răng tiếp nhận mệnh lệnh.

Hội nghị rất nhanh kết thúc, Lôi Hồng Phi ngồi ở chỗ kia, hai tay nắm chặt, nhưng vẫn run nhè nhẹ.

Lâm Tĩnh không nói được một lời, ra ra vào vào mà thu dọn đồ. Đôi môi hằn cắn chặt, sắc mặt tái mét, ánh mắt lãnh liệt, cả người tựa như tảng băng, tản ra sát khí sắc bén.

Lôi Hồng Phi cứ ngồi đó thật lâu, trước mắt không ngừng dần hiện ra khuôn mặt tươi cười của Ninh Giác Phi, bộ dáng tính trẻ con mà quật cường khi vừa mới gia nhập đội đột kích thiểm điện, ánh mắt cơ cảnh trong đêm tối khi tham gia chiến đấu, sự dịu dàng khi nói chuyện yêu đương, thân ảnh vui mừng khi kết hôn, vẻ mặt thỏa mãn khi ôm con trai, sự cao hứng bừng bừng khi chọc chuyện của mình cùng Lâm Tĩnh, sự hăng hái khi giúp mình bày mưu tính kế, sự hưng phấn cùng nghiêm túc khi đi ra tiền tuyến, tình hình ảnh cứ lần lượt lướt qua trong đầu y, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh oai hùng trong lễ phục tướng quân của hắn.. Vành mắt của y càng lúc càng đỏ, rốt cục đưa tay che mặt, nhịn không được rơi lệ.

Mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, không ngừng rơi xuống, phảng phất toàn bộ thế giới đều đang khóc.

90. Chương 89

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tâm tình của Lôi Hồng Phi không thể khống chế được, vừa ra tiếng liền nghẹn ngào. Lâm Tĩnh yên lặng đi tới bên cạnh y, cố sức ôm lấy y.

Ninh Giác Phi là đồng nghiệp của hắn, thời gian đầu lúc hai người họ mới bắt đầu làm việc cùng nhau thì đều có tâm tính cạnh tranh lẫn nhau, rất nhanh bội phục nhau, sau đó trở thành bạn tốt, phối hợp lại cực kỳ ăn ý. Hiện tại Ninh Giác Phi tráng niên tảo thê, khiến hắn cảm thấy khiếp sợ, thậm chí đến bây giờ cũng không chịu tin tưởng.

Hắn trầm giọng nói: “Nghe nói ở hiện trường vẫn chưa phát hiện ra di thể của Giác Phi ... tôi không tin hắn đã hy sinh, có thể hắn bị bắt nhốt ở đâu đó, thiết bị thu từ ở đó không thể liên thông được, không thể liên hệ với chúng ta. Tôi vừa đến tiền tuyến sẽ lập tức sắp xếp một tiểu đội đi tìm người, nhất định đưa hắn trở về. Bị thương nặng cũng không sao, dưỡng thương xong rồi, hắn vẫn trở thành một hảo hán ...” Nói đến cuối, trong lòng hắn chột đau xót, vành mắt cũng đỏ lên.

Lôi Hồng Phi nghe hắn nói như thế, tuy rằng biết rõ đó chỉ là hy vọng xa vời, nhưng cũng có chút tin tưởng. Y gật đầu, đưa tay lau mặt lung tung, tiếng mắt tiếng được mà nói: “Chuyện bàn giao ... cậu đi đi, tôi muốn yên tĩnh 1 chút.”

Lâm Tinh ôm bờ vai rộng của y, trầm giọng đáp ứng: “Được.”

Chuyện mà cần bọn họ bàn giao cũng không nhiều, chủ yếu là trả mấy giấy thông hành, pass đăng nhập vào trong trang làm việc chung của tiểu tổ phối hợp quân sự cùng những văn kiện liên quan, những điều này để một mình Lâm Tinh một người đảm nhiệm cũng đủ để giải quyết xong.

Đối với sự hy sinh của Ninh Giác Phi, tổ chức hợp tác quân sự thế giới treo cờ rú để tang. Sau khi Lâm Tinh đi vào cao ốc, không ngừng có người tới bắt tay với hắn, nét mặt nghiêm túc mà biểu đạt ý an ủi.

Lâm Tinh đã sửa lại tính tình kiệm lời ít nói của mình rồi, trở thành một người chủ động xã giao. Hắn ở Tây Vực nhiều năm, đã đánh qua biết bao trận, chiến hữu hy sinh nhiều vô số, cha mẹ bạn đời con cái của thuộc hạ hàng trăm người phải chịu sự sát hại thảm thương, những thứ này đều rèn luyện khả năng chịu đựng của hắn. Hắn rất đau khổ, cũng càng hận, muốn lập tức chạy tới tiền tuyến, sạn bằng sào huyết của địch, báo thù cho Ninh Giác Phi.

Công tác bàn giao rất thuận lợi, nét mặt ai cũng nghiêm túc, thanh âm ôn hòa, chủ động vì hắn mà hỗ trợ hoàn thành thủ tục, thành khẩn mà nói: “Chuyện của Ninh tướng quân ... tôi rất tiếc.”

Lâm Tinh lãnh tĩnh liên tục cảm ơn mọi người, sau đó ở trong phòng văn tiểu tổ phối hợp quân sự, nói lời tạm biệt với toàn bộ những đồng nghiệp cùng nhân viên hỗ trợ công tác cho họ.

Toàn thể thành viên trong tiểu tổ phối hợp Quân sự đều nhận được tin, nhanh chóng từ nhà trọ của mình chạy tới. Tổng chỉ huy mặt trận hy sinh, khiến bọn họ cảm thấy khiếp sợ, càng thêm phẫn nộ. Quân nhân so với chính khách càng thêm quang minh lỗi lạc, cho nên không có quốc gia nào nhân cơ hội này mà muốn đưa người khác ra thay đổi tổng chỉ huy mặt trận, bởi vì bên Trung Quốc đã đưa ra thông báo với họ, hy vọng Lâm Tinh tiếp nhận chức vụ này. Không ai đưa ra dị nghị, trong lòng bọn họ, Lâm Tinh càng thích hợp với vị trí này hơn cả Ninh Giác Phi, mà bên Trung Quốc vừa tổn thất một danh tướng, khẳng định cũng muốn báo thù, nếu như lúc này lại tranh quyền đoạt lợi, đó chính là đối đầu với Trung Quốc, hoàn toàn không phải là một cách làm hay, cho dù chính khách trong nước họ đang yêu cầu bọn họ phải nhân cơ hội này mà đoạt lại quyền chỉ huy, nhưng bọn họ cũng từ chối nghe theo.

Nhưng Lâm Tinh căn bản không có nghĩ tới vấn đề quyền chỉ huy, dù cho hắn không đảm nhận tổng chỉ huy mặt trận, bộ đội xuất động bên Trung Quốc cũng phải do hắn điều động. Hắn được điều ra tiền tuyến, chỉ có duy nhất 1 tâm tư, chính là phải tiêu diệt phân tử khủng bố, tuyệt không cho chúng 1 đường lui nào.

Toàn bộ các tướng quân có mặt đều bắt tay, ôm Lâm Tinh, chân thành mà nói: “Bảo trọng.”

Aleksey Goma nắm chặt lấy tay hắn, tâm tình kích động: “Lâm, tôi đã đưa yêu cầu với bên tổ chức, yêu cầu được điều đến tiền tuyến, cùng cậu hiệp đồng tác chiến. Cậu phải chờ tôi.”

Lâm Tĩnh có chút bất ngờ, lập tức yên lặng gật đầu, cầm chặt lấy tay y, biểu thị cảm kích.

Trở về nhà trọ, đã sắp tới trưa, bọn họ không kịp ăn gì, liền dùng xe chạy thẳng tới sân bay quốc tế Geneva.

Bọn họ cũng không dùng chuyến bay hàng không dân dụng, vì vậy nhân viên công tác trong sân bay đưa bọn họ ra đại sảnh chờ máy bay tư nhân. Sắc mặt của Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều rất khó coi, lặng lẽ không nói gì mà ngồi xuống, nhìn sân bay bận rộn ngoài cửa sổ. Thái Hân Uy cùng Trần Kiến Hữu tận trách với cương vị của mình, thả hành lý xuống mà thu xếp cơm nước đồ uống.

Lôi Hồng Phi nhìn bò bít-tết đặt trước mặt, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi ăn không nổi.”

Lâm Tĩnh cũng không có khẩu vị, nhưng vẫn cầm lấy dao nĩa, nói với y: “Tiếp theo chúng ta phải làm một loạt công tác mang đây áp lực, không có thời gian nghỉ ngơi, không có tinh lực không chịu nổi đâu, dù ăn không vô, cũng phải ăn 1 chút. Tôi không nói đạo lý với anh, cái gì anh cũng hiểu cả rồi, không cần tôi nhiều lời. Nếu Giác Phi ở đây ...” Hắn đột nhiên không nói gì nữa, dao nĩa cầm trong tay ném lên bàn, xoay người sang chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ, không muốn để Lôi Hồng Phi thấy nước mắt của mình.

Lôi Hồng Phi đã đau càng thêm đau, bắt đầu quặn lại từng cơn. Y chậm rãi cầm lấy dao nĩa, nhẹ nhàng mà nói: “Cậu nói đúng, chúng ta không thể suy sụp thế này được, sau này còn phải làm rất nhiều chuyện.”

Tâm tình Lâm Tĩnh dần dần bình tĩnh trở lại, xoay người cầm lấy ly nước uống 1 hớp, vừa ăn cơm vừa cắn bò bít-tết: “Chúng ta tới Bắc Kinh chắc cũng nửa đêm rồi, ngày mai khẳng định phải đi thêm 1 ngày đêm nữa, đó tôi sẽ tới thẳng ban chỉ huy mặt trận.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi gật đầu. “Tôi quá lắm sẽ trễ 1 2 ngày gì đó cũng sẽ đi.”

Tâm tư hai người dần dần chuyển tới chuyện giết địch, tâm tình cũng dần ổn định hơn.

Chuyên cơ đến từ Bắc Kinh buổi trưa đúng giờ đáp xuống, hai vị quan quân đến đây tiếp nhận công tác của hai người họ đều mang nét mặt nghiêm trọng. Bốn người họ nắm tay nhau, ngay sân bay tiến hành chào hỏi, sau đó Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh leo lên máy bay, đúng 1h sáng thì đáp xuống sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh.

Bọn họ gấp, cấp cao tầng trong quân đội càng thêm gấp. Ninh Giác Phi lần này là gấp ám toán, bị dụ vào trong hiểm địa để bị vây khốn, cuối cùng ở dị quốc hy sinh thân mình. Một vị tướng quân, lại bị nổ tới mức thi cốt vô tồn, đây chính là cơn chấn động mạnh mà trong nửa thế kỷ qua trong quân giới chưa từng gặp phải. Nếu như không thể báo thù rửa nhục, thì từng vị tướng quân bọn họ còn ai còn mặt mũi ngồi tiếp trên cái ghế này nữa. Máy bay mới cất cánh từ Geneva, Lôi Chấn liền gọi cho Lôi Hồng Phi, muốn y cùng Lâm Tĩnh ngủ một giấc ở trên máy bay, sau khi đáp xuống Bắc Kinh sẽ lập tức tới bộ quốc phòng họp. Sáng mai, Lâm Tĩnh khởi hành đến tiền tuyến.

Hai người đều tán thành với sự sắp xếp này, trên máy bay miễn cưỡng khống chế được tâm tình, nằm ở trên giường ngủ 1 giấc phục hồi, khôi phục tinh thần. Sau khi đáp xuống, có xe ở trong sân bay đã đậu sẵn

để đón bọn họ, trực tiếp đưa bọn họ tới cao ốc bộ quốc phòng.

Ngoại trừ cao tầng quân giới, Lăng Nghị cũng dự họp vào hội nghị này. Là chủ tịch Ủy Ban An Toàn Quốc Gia, ông cảm thấy cực kỳ đau lòng với sự hy sinh của Ninh Giác Phi, sắc mặt ủ dột mà nói: “Tôi đã nghiên cứu những tình báo có được hiện này, Ninh tướng quân thâm nhập hiểm địa, cũng không phải lỗ mãng liều lĩnh, mà là do hấn tin lầm người, rốt cục bị quăng bẫy, dính vào vòng vây của phân tử khủng bố. Kẻ địch của Ninh tướng quân đã dùng toàn bộ dải tần số cách trở quấy rầy, không thể liên hệ với chúng ta, huyết chiến nhiều ngày, đạn tận lương tuyệt. Từ hành động của kẻ địch có thể suy đoán ra được, bọn chúng muốn bắt sống Ninh tướng quân, muốn thông cáo khoe khoang với toàn bộ thế giới, nhưng Ninh tướng quân lại phát bom cho nổ, khiến bản thân phần thân toái cốt, không để cho kẻ địch có cơ hội dùng hấn để làm nhục giới quân đội chúng ta.”

Lôi Hồng Phi kinh sợ dị thường: “Ai? Cái tên bán đứng Giác Phi là ai?”

“Bên chuyên gia còn đang phân tích.” Lăng Nghị lãnh tĩnh. “Từ tư liệu hiện tại xem ra, rất có thể là người thân cận bên cạnh Ninh tướng quân.”

Lôi Chấn nhìn con trai, trầm giọng nói rằng: “Tiền căn hậu quả của sự hy sinh của Giác Phi, còn phải nhờ cậu dẫn người mang tổ điều tra đến đó triển khai điều tra, phải nắm thật rõ từng chi tiết.”

“Yes, sir.” Lôi Hồng Phi nắm chặt lòng bàn tay. “Tôi nhất định sẽ bắt toàn bộ bọn người đã mưu hại Giác Phi.”

Ý nghĩ của Lăng Nghị vẫn là đầu vào đấy. “Bên kẻ địch có cao thủ máy vi tính, bên chúng tôi sẽ cử một tiểu tổ đến ban chỉ huy mặt trận, một là tìm ra bằng được cao thủ đó, bắt chúng, hai là để phản lại bọn chúng, dùng tin tức lệch lạc để khiến chúng lọt vào vòng vây của chúng ta, toàn bộ tiêu diệt chúng.”

“Yes, sir.” Lâm Tĩnh gật đầu. “Hội nghị vừa kết thúc, tôi sẽ lập tức tập kết quân đội, trưa nhất định đưa bọn họ ra tiền tuyến.”

Quân nhân cùng chết trận với Ninh Giác Phi có hơn 31 người, những người thuộc đội đột kích Thiểm Điện không có tham dự hành động lần này tâm tình kích động, yêu cầu đưa toàn bộ ra ra tiền tuyến, vì Ninh tư lệnh báo thù. Lâm Tĩnh chọn lựa tinh anh giữa đội đột kích Thiểm Điện cùng đại đội Dã Lang, tự mình dẫn họ đi đánh 1 trận với bọn phân tử khủng bố.

Hội nghị tác chiến tới hơn nửa đêm, ngay khi ánh bình minh sáng lên thì mới kết thúc. Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi trở lại đại viện bộ tư lệnh, bằng tốc độ mau nhất tắm rửa, thay quần áo, ăn sáng, sau đó hai người họ bắt đầu đầu nhập vào công tác khẩn trương.

Lâm Tĩnh tới văn phòng mình trước, thông qua hệ thống chỉ huy mà hạ lệnh cho toàn bộ đại đội Dã Lang, sau đó chạy tới vùng ngoại ô tới doanh địa đội đột kích Thiểm Điện chọn nhân viên xuất chinh.

Lôi Hồng Phi lái xe đến cao ốc tổng tham, đến thẳng bộ tình báo, nhìn những tình báo liên quan tới Ninh

Giác Phi, tới hành động chống khủng bố hợp liên minh quốc tế cùng bộ đội đặc chủng bộ tư lệnh, trong đó bao quát cả tư liệu mà Vệ Thiên Vũ đã từng lén cho y cùng Lâm Tĩnh xem qua về tên trong ban hậu cần lúc trước.

Tên đó đã xác nhận chính là gián điệp, nhưng chỉ là nhân viên bên ngoài, Trần Bảo Cường ở plaza làm một trận hồ nháo kia, cũng khiến người khác chú ý tới gã, mà hành động của gã trong thời gian này cũng khá bình thường, không có tiếp xúc khác biệt với những người nào. Giờ xem ra, gã trên thực tế chỉ là một đồ bỏ, tung gã ra, chỉ là muốn hấp dẫn lực chú ý của người khác, mục đích chân chính đại khái chính là muốn yếm hộ sự ẩn núp của cái tên bên cạnh Ninh Giác Phi.

Chuyên môn bộ tình báo Tổng tham thành lập một tiểu tổ, vì Lôi Hồng Phi mà cung cấp trợ giúp kỹ thuật cho việc điều tra. Vị tổ trưởng thượng tá là một chuyên gia tình báo quân sự, ông ngồi bên cạnh Lôi Hồng Phi, đưa ra một loạt giấy tờ ngân hàng, có chút xấu hổ nói: “Chúng tôi xác thực đã bị cái kế sách giản đơn này lừa mất rồi, tuy rằng đã điều tra qua những người khác trong bộ tư lệnh, nhưng không có cẩn thận điều tra qua. Sau khi Ninh tướng quân gặp chuyện không may, chúng tôi mới bắt đầu tiến hành cẩn thận điều tra lại những người đã đi theo hắn ra tiền tuyến, phát hiện sĩ quan phụ tá Miêu Đan của Ninh tướng quân trong mặt tài chính có vấn đề khá lớn.”

Lôi Hồng Phi nhìn danh sách chuyển khoản ra vào bằng tài khoản ngân hàng, mặt trầm như nước. Tiền lương của Miêu Đan còn chưa tới 10.000, nhưng trên chi phiếu của gã lại có những khoản thu hơn 100.000 thậm chí có hơn 1.000.000, mà tiền chi ra phần lớn đều là dùng để mua sắm, đa số là đồ trang sức quý báu, túi xách, trang phục mốt, đồ trang điểm, v.v.... Y không thể nhớ tới có một lần tình cờ nhìn thấy Miêu Đan trên đường cùng một cô gái, diễm lệ, xinh đẹp, lồ mẫn, phóng đảng, cả người hàng hiệu, thấy thế nào cũng không giống 1 cô gái đàng hoàng, nhưng hiện tại có khá nhiều thanh niên đều thích shopping thời trang thời thượng, một cô gái buông thả như cô gái ấy chỗ nào cũng có, cho nên y không có hỏi. Hiện tại nghĩ đến, hơn phân nửa chính là cô ta đã dụ dỗ Miêu Đan, khiến gã phản bội quốc gia, quân đội, thậm chí cả lời thề đã lập khi xưa.

Hai mắt y phun hỏa, nhìn ảnh chụp Miêu Đan trên màn hình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tên khốn Miêu Đan đó chết chưa?”

“Hiện nay vẫn chưa xác nhận, nhưng từ dấu hiệu cho thấy, gã còn sống, nhưng đã trốn khỏi khu vực đó.” Vị tổ trưởng thượng tá khẽ nhún mày. “Có khả năng gã đang ẩn giấu ở đâu đó, từ huấn luyện phản truy tung mà gã đã từng nhận được khi xưa, muốn tìm được gã cũng khá khó.”

Lôi Hồng Phi nôn nóng đứng dậy, đi qua lại trong phòng, sau đó hạ quyết tâm, cầm lấy điện thoại, gọi tới Mai Uyển.

Người tiếp máy là Đồng Duyệt, hắn cũng không biết chuyện Ninh Giác Phi hy sinh, thân thiết hỏi Lôi Hồng Phi: “Hồng Phi, nghe nói tụi con đi công tác rồi, hiện tại đã về Bắc Kinh rồi à? Cánh tay hiện tại sao rồi? Có ổn không?”

“Dạ tốt.” Lôi Hồng Phi kiềm chế tâm tình lo lắng, nỗ lực bảo trì bình tĩnh, ôn hòa hỏi: “Từ Hàn đã về chưa?”

“Nó cùng Thiên Vũ đưa tụi nhỏ lên núi nghỉ phép rồi.” Đồng Duyệt mỉm cười nói. “Con gọi cho nó đi.”

“Dạ.” Lôi Hồng Phi thực sự vô tâm hàn huyên, liền lễ phép gật đầu, lập tức cúp máy, một lần nữa gọi tới số trong phòng nhỏ trong núi. Vì bảo mật, y dùng tín đạo mã hóa thông qua hệ thống quốc an mà liên lạc, dùng cách này cũng có nghĩa là có chuyện lớn xảy ra.

Lăng Tử Hàn xuất hiện trên màn hình thần thanh khí sắc, trầm ồm hỏi: “Hồng Phi, xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Lôi Hồng Phi cực kỳ ngưng trọng: “Tử Hàn, Giác Phi hy sinh rồi.”

“Gì cơ?” Lăng Tử Hàn giật mình. “Chuyện gì xảy ra?”

Lôi Hồng Phi ức chế không được bi thống trong lòng, “Lần trước, bọn anh hợp tác với quân cảnh Âu Châu, Nhật Bản, cùng nhau càn quét thế lực khủng bố, nhận được hiệu quả khá lớn, không lâu sau đó liền có một số quốc gia đưa ra yêu cầu với tổ chức hợp tác quân sự thế giới, xin ra đưa một chương trình nghị sự, yêu cầu tiến hành hành động chống khủng bố liên hợp toàn cầu, sau đó được đa số thành viên hưởng ứng. Một tuần trước, hành động triển khai toàn diện, Giác Phi được bổ nhiệm tổng chỉ huy mặt trận hành động lần này. Ai ngờ có người bên cạnh hắn bán đứng hắn, đưa hắn vào trong vòng vây kẻ địch. Kẻ địch dùng toàn bộ dải tần số quấy rầy chặn thông tin của hắn, nên bọn anh không thể tìm ra vị trí đích xác của hắn. Căn cứ điều tra tại hiện trường của bọn anh, Giác Phi bị bọn chúng vây ít nhất cũng 3 ngày 3 đêm, hắn là đạn tận lương tuyệt, đến cuối cùng không thể đột phá vòng vây, liền dùng toàn bộ thuốc nổ có được cho nổ tung toàn bộ phần đỉnh núi đó, bản thân hắn cũng ...”

Lăng Tử Hàn sắc mặt trầm tặc, lặng lẽ không nói. Vị tướng quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn kia, hầu như là do chính cậu nhìn hắn trưởng thành. Vào một đêm lạnh nhiều năm về trước, khi cậu tham gia sinh nhật của Lôi Hồng Phi, ở trong lòng không tiếng động nói lời từ biệt với hắn, là vì đã xem Ninh Giác Phi là bạn. Tại Cung Đảo, khi cậu sắp lâm vào thời khắc tử vong, là Ninh Giác Phi dẫn người chạy tới, đứng lúc chặn lại kẻ địch, bảo vệ mạng cho cậu. Nhiều năm qua đi, vị thanh niên luôn sang sảng hoạt bát anh dũng kia đã trở thành một vị tướng quân tiền đồ vô lượng. Lăng Tử Hàn vẫn cho rằng tương lai hắn sẽ trở thành một trong những thủ lĩnh quân giới thậm chí quốc gia giống như Lôi Hồng Phi, Lâm Tĩnh, oai phong một cõi, bề nghề thiên hạ, không nghĩ tới, hắn lại đi sớm tới vậy.

Vành mắt Lôi Hồng Phi đỏ: “Lâm Tĩnh được bổ nhiệm tư lệnh thay thế, hôm nay sẽ dẫn toàn đội xuất phát, đến khu vực mà Giác Phi hy sinh. Hắn nhất định sẽ bình định kẻ địch chỗ đó, báo thù cho Giác Phi. Chỉ là, căn cứ tình báo bên bọn anh, tên bán đứng Giác Phi vẫn chưa chết, mà đã chạy trốn tới một chỗ khác ẩn núp rồi. Tử Hàn, bọn anh cần internet cùng tình báo bên em, cần người của em trợ giúp bọn anh tìm gã, bắt gã trở về. Cái tên khốn ăn cây táo, rào cây sung này, nhất định anh phải bằm thây vạn đoạn gã ra!”

“Được, em hiểu rồi.” Lăng Tử Hàn lãnh tĩnh quả đoán mà nói. “Em lập tức về.”

91. Chương 90

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lăng Tử Hàn dùng tốc độ nhanh nhất xuống núi. Điều đầu tiên chính là cậu liên lạc với cha mình, Lăng Nghị, sau đó dựa theo chỉ lệnh của cha mà chạy tới ủy ban.

Lăng Nghị triệu tập bộ quốc phòng, bộ mưu, bộ quốc an cùng bộ an toàn tin tức quốc gia, tập hợp các nhân viên liên quan tới hợp, tiến hành phân tích các tình báo liên quan tới sự hy sinh của Ninh Giác Phi.

Lăng Tử Hàn đến phòng họp, trực tiếp đi tới trước mặt Lôi Hồng Phi, ôm chặt lấy y. Cậu không nói câu an ủi nào, nhưng Lôi Hồng Phi lị cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Vệ Thiên Vũ cũng chạy tới. Là một tinh anh máy vi tính, anh được khá nhiều chuyên gia chuyên nghiệp trong nước kính ngưỡng. Các chuyên gia an toàn tin tức thuộc các bộ môn khác cũng đều đứng lên bắt tay cùng anh, nhiệt tình nói: “Vệ cục trưởng, có anh ở đây, việc này rồi sẽ ổn thôi.”

Vệ Thiên Vũ khiêm tốn vài câu, sau đó bước tới nắm chặt tay Lôi Hồng Phi, trong mắt tràn đầy trầm thống: “Hồng Phi, cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm ra bằng được hung thủ đã hại Giác Phi, dù là chủ mưu hay là đồng lõa, thì một người cũng không chạy thoát.”

Lôi Hồng Phi nghiêm túc gật đầu 1 cái nhưng sắc mặt vẫn không được tốt. Y tin tưởng năng lực của Vệ Thiên Vũ, nhưng những người có nhiệm vụ truyền lệnh của Ninh Giác Phi từ tiền tuyến về đây thì lại cực kỳ bất mãn. Tin tức giả được tập hợp gửi tới đây liên tục trong 3 ngày, nếu thật sự dùng tâm, thì sao lại chẳng thể phát hiện được gì? Rõ ràng chính là làm việc qua loa, cái dạng người mà làm tới đâu hay tới đó, không có lý tưởng, thì căn bản không đáng ngồi ở vị trí này.

Người đã đến đông đủ, vị tổ trưởng thượng tá thuộc bộ tình báo tổng tham gia vẫn đảm nhiệm báo cáo tình hình. Mọi người nhất trí tán thành ý kiến của ông, cho rằng nội gian chính là Miêu Đan, hơn nữa gã còn sống, đang lẫn trốn ra hải ngoại.

Lăng Tử Hàn nhìn chằm chằm ảnh chụp Miêu Đan trên màn hình, hờ hững nói: “Tìm gã là chuyện lớn, chúng ta ai cũng có trách nhiệm cả. Người này đã từng nhận được huấn luyện nghiêm khắc, nên tính cảnh giác khá cao, chúng ta không thể đả thảo kinh xà, không thể tách biệt từng bộ ra mà tìm được, như vậy quá mức hỗn loạn, rất có khả năng khiến cho đối phương phát hiện được, bỏ trốn mất dạng. Mạng tình báo toàn cầu của bên tôi thì tương đối thích hợp với dạng chuyện này hơn, cho nên tôi đề nghị, việc bắt Miêu Đan cứ giao cho bên Bộ Quốc An chúng tôi đảm trách. Nếu như cần bộ môn khác hỗ trợ, chúng tôi sẽ lập tức yêu cầu.”

Đối với kiến nghị của cậu, các lãnh đạo khác cũng không có dị nghị. Bọn họ trước đó đã nắm được tin, Lăng Tử Hàn sẽ thăng nhiệm phó bộ trưởng Bộ Quốc An, chủ quản cơ quan tình báo quốc tế, cơ quan tình báo tin tức, cơ quan tình báo hoạt động gián điệp, cục trinh sát hoạt động gián điệp, cơ quan tình báo đặc

biệt, cục phân tích tình báo thống hợp, cục đốc tra, đây chính là chuyện thực. Cá nhân của cậu vốn dĩ có năng lực thật sự hay không thì không đề cập tới, nhưng dựa vào người cha tài năng cùng người thuộc hạ là Vệ Thiên Vũ, thì cậu nói cậu có thể bắt được Miêu Đan, sẽ không có ai hoài nghi.

Hai ngày sau, lệnh bổ nhiệm của Lăng Tử Hàn chính thức truyền xuống, Lôi Hồng Phi mang theo tổ điều tra lên máy bay, lao tới chiến khu. Trên bầu trời cao hàng ngàn mét, y nhận được tin, sau khi Lăng Tử Hàn nhậm chức, mệnh lệnh đầu tiên mà cậu truyền ra, chính là hạ lệnh truy bắt toàn cầu, bắt bằng được Miêu Đan.

Tuy rằng Lôi Hồng Phi cũng không hiểu rõ lắm về bộ môn tình báo, nhưng cũng biết những vụ án lớn trong mấy năm gần đây. Dù là những kẻ trộm trong quốc an sau khi bỏ trốn được bảo hộ nghiêm mật, hay là những tên giảo đồ hung hãn ẩn nấp nhiều năm, chỉ cần Bộ Quốc An tuyên bố lệnh truy bắt toàn cầu, những người đó hoặc bị ám sát, hoặc bị bắt sống, dù cho chạy trốn tới chân trời góc biển, trên trời dưới đất, cũng không thoát được thiên la địa võng này.

Đã từng có lúc, Lăng Tử Hàn chính là con dao sắc bén nhất trong tay cha cậu, chí cương tới duệ, Sở Hưởng Vô Địch. Hôm nay, cậu trấn giữ ngay trung tâm, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý, dần dần giống như cha cậu, tựa như ngọn núi cao ổn trọng, không thể nào phá vỡ được.

Thấy được một Lăng Tử Hàn như vậy, y rất vui mừng, trong lòng cũng tràn ngập tự tin, biết cậu nhất định sẽ bắt được Miêu Đan, báo thù cho Ninh Giác Phi.

Sau khi xuống máy bay, y chuyển sang phi cơ trực thăng quân dụng, đến ban chỉ huy mặt trận.

Trong mắt người khác, thân phận Lôi Hồng Phi càng hiển hách hơn cả Lâm Tĩnh, cũng có tầm quan trọng hơn, vì vậy tất cả mọi người đều khuyên y nên ở lại trong ban chỉ huy, còn để cho các thành viên khác trong tổ điều tra chạy tới hiện trường mà Ninh Giác Phi hy sinh, triển khai điều tra. Lần này đi cùng còn có chuyên gia pháp chứng, chuyên gia máy tính, chuyên gia vũ khí, chuyên gia tâm lý học phạm tội, v.vv..... chỉ cần có bọn họ, thì cũng đủ để điều tra tình hình hiện trường, báo lại toàn bộ các chi tiết liên quan.

Lôi Hồng Phi không có phụ lòng tốt của mọi người, chỉ ở lại trong ban chỉ huy. Kỳ thực, đảm nhiệm tổ trưởng tổ điều tra chỉ là 1 cái cờ, y chính là muốn lao thẳng ra ra tiền tuyến tham gia chiến đấu, cha y cũng biết rõ phần tính tình này của y, cho nên mới dùng quyền mưu tư, cho y chức vụ này, để y có thể quang minh chính đại mà tới ban chỉ huy mặt trận, có thể phát tiết tức giận trong lòng một chút.

Mặc dù Lâm Tĩnh tức giận, nhưng không hề lỗ mắng, cũng không có khinh suất mà đưa đội xuất kích ra, luôn ở lại chỗ này đợi, căn cứ tình huống tiền tuyến mà tuyên bố mệnh lệnh, cho nên sở chỉ huy có bộ đội tham chiến bao vây tiêu trừ mục tiêu. Lôi Hồng Phi sau khi xuống phi cơ trực thăng, đi qua dây cát vàng nóng bức, vào thẳng ban chỉ huy.

Đây là một căn phòng gỗ đã chiến được dựng lên, còn có thông gió hoàn thiện, hệ thống bảo an cùng làm lạnh, trong phòng và ngoài phòng là hai thế giới. Trong không khí mát mẻ, mấy tham mưu bận rộn công tác, Lâm Tĩnh đang nhìn trang web chính trước mắt, thỉnh thoảng đưa tay kiểm tra tình huống, hạ đạt mệnh lệnh. Lôi Hồng Phi tiến vào, hẩn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nét mặt nghiêm túc dần hiền hòa lại, lập tức tiếp tục vùi đầu công tác.

Tiền tuyến đánh khá kịch liệt, bộ đội đặc chủng các quốc gia đều dùng hết sức lực, hướng thẳng tới mục tiêu của mình.

Ninh Giác Phi hy sinh không chỉ là tổn thất lớn dành cho bên Trung Quốc, mà còn là vô cùng nhục nhã lớn cho toàn bộ bộ đội tham chiến trong trận này, bọn họ đều ghen cực tức đó, muốn đánh tan cái sự kiêu ngạo của bọn tổ chức khủng bố, san bằng doanh địa của chúng, tiêu diệt thành viên của chúng.

Hành động lần này thống nhất sử dụng tiếng Anh, trong phòng đầy rẫy các loại khẩu âm để hỏi, báo cáo, bầu không khí khá khẩn trương. Lôi Hồng Phi đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh, cúi đầu nhìn trên trang web quân sự hiển thị đầy các tin tức, yên lặng phán đoán tình thế hiện tại.

Lâm Tĩnh đã đưa ra một địa đồ tam duy trong 1 khu vực, đưa tay chỉ lên 1 điểm, nhẹ giọng nói: “Chúng tôi ở chỗ này đã chặn được một tín hiệu điện thoại di động, xác nhận chính là tên thủ lĩnh mới của ‘Lê minh chi tử’, Adam Mohammed Khan.”

Lôi Hồng Phi biết tên này, gã chính là con trai út của Mohammed Bughra, căn cứ tình báo biểu hiện, chuyện thu mua Miêu Đan gã cũng có tham dự, nói không chừng chính gã là chủ mưu, mà mục tiêu lúc trước cũng không nhất định là Ninh Giác Phi, chỉ sợ gã càng muốn giết Lâm Tĩnh hơn, chỉ là không cách nào thu mua được sĩ quan phụ tá của Lâm Tĩnh và mình, còn Miêu Đan lại không chịu nổi mê hoặc, bị bọn chúng kéo chìm xuống nước, mới dẫn đến sự hy sinh của Ninh Giác Phi.

Tư liệu kia thể hiện ra một cái thôn nhỏ, thôn dân chỉ có khoảng 100 người, hiện này dường như đều là người không thể chiến đấu. Lôi Hồng Phi cẩn thận quan sát địa hình thôn làng đó cũng với cự ly của những bộ đội tham chiến ở nơi đó, thấp giọng nói: “Có đội ngũ đi tới đó à?”

“Có.” Lâm Tĩnh chỉ cho y 3 hướng. “Tiểu đội 2 của đội đột kích Thiểm Điện, tiểu đội 3 và 7 của đại đội Dã Lang đều đã dùng phi cơ trực thăng bay tới đó, đổ bộ cách đó khoảng 10km, sau đó nhanh chóng hành quân vây quanh làng. Hiện tại bọn họ đều thuận lợi đáp xuống rồi, không có kinh động kẻ địch. Ở đó địa hình phức tạp, bọn họ đại khái cần 1 tiếng mới tới được địa điểm.”

Hiện tại đã hoàng hôn, ánh chiều tà mặt trời lặn chiếu xạ trên dãy núi phập phồng không có một ngọn cỏ, càng thêm sự hoang vắng. Lôi Hồng Phi mở hệ thống tác chiến từng binh sĩ để truyền hình ảnh không ngừng truyền tới, nhìn ba tiểu tổ bộ đội đặc chủng mặc quần áo tác chiến sa mạc trèo đèo lội suối, đi nhanh về phía trước, y trầm mặc không có hé răng.

92. Chương 91

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Chiến tranh hiện đại có khoa học kỹ thuật, tuy rằng căn cứ tình báo đã xác nhận mục tiêu, nhưng Lâm Tinh cũng không lỗ mãng, bộ đội được phái đi trước đó cũng song song nhận thêm mệnh lệnh từ bộ tham mưu rồi mới tiến hành xác định tình huống thêm 1 lần nữa, tiểu tổ đối kháng điện tử chú ý so sánh với mệnh lệnh điện tử từ tiền phương truyền lại rồi xác nhận có phải là thật hay không, có phải là do hacker tạo ra hay không, tiểu tổ xem xét hình vẽ mệnh lệnh vệ tinh nhiều lần điều tra thôn kia, xác định bên trong cùng chung quanh không có bẫy rập.

Tin tức không hề cùng với những báo cáo phân tích không ngừng cuộn cuộn truyền tải tới chỗ hắn, hắn cùng Lôi Hồng Phi vừa chú ý tình hình chiến đấu tiền tuyến vừa nghiêm túc nghiên cứu, thỉnh thoảng thấp giọng thảo luận, đưa ra phán đoán chính xác.

Hắn là tổng chỉ huy mặt trận, mệnh lệnh toàn bộ do hắn đưa ra, còn Lôi Hồng Phi lâm thời đảm nhiệm chức tham mưu trưởng của hắn, cực kỳ tận trách mà đưa ra các loại kiến nghị, không bỏ qua bất kì chi tiết nào.

Ba đội ngũ vẫn đang hành quân gấp, mục tiêu Adam đã ở ngay trong thôn kia, vẫn chưa di động. Hai người khi đang nghiên cứu những tình huống của mấy khu lân cận, thì một tham mưu bên bộ thư từ qua lại bên cạnh báo cáo: “Tư lệnh, Lãng phó bộ trưởng Bộ Quốc An yêu cầu trò chuyện cùng ngài.”

Lâm Tinh lập tức nói: “Tiếp!”

Lãng Tử Hàn đang ở trong văn phòng của cậu, nét mặt rất bình thản: “Lão Lâm, bên chúng tôi có một tiểu tổ công tác đang ở gần bên chỗ các cậu, tôi đã thông báo cho bọn họ đến báo danh tại ban chỉ huy mặt trận. Tiểu tổ trưởng là Thành Thước, thuộc tình báo tin tức bên chúng tôi, cũng xem là phân nửa học trò của Thiên Vũ. Y có thể giúp cho các anh điều tra cái tên cao thủ máy vi tính đứng ở phía sau, chỉ cần công tác về phương diện tin tức, y đều có thể làm được, anh cứ tùy ý dẫn dò.” Theo sự giới thiệu của cậu, cậu lập tức truyền những tư liệu cơ bản của các thành viên trong tiểu tổ của Thành Thước.

Tổng cộng bốn người, 3 nam 1 nữ, đều là tinh anh máy vi tính, ở phương diện tình báo tin tức là cao thủ. Lâm Tinh rất vui: “Thật tốt, ở chỗ tôi thiếu nhất chính là mấy nhân tài như vậy đó, Tử Hàn, cảm ơn cậu.”

“Sao lại khách khí với tôi như thế? Nếu cần tôi hỗ trợ, cứ nói.” Lãng Tử Hàn biết hắn ở bên đó đang chiến đấu khá kịch liệt, cho nên không nói chuyện phiếm với hắn, mà rất nhanh kết thúc trò chuyện.

Vài phút sau, có điện thoại tới, báo cáo với hắn: “Lâm tướng quân, tôi là Thành Thước, hiện tại đang ở doanh địa số 15, xin trao quyền cho tôi, chấp nhận cho phi cơ trực thăng của tôi đến ban chỉ huy.”

“OK!” Lâm Tinh lập tức chuyển mệnh lệnh trao quyền phân biệt thông qua internet chỉ huy, để quan chỉ huy bên doanh địa số 15 tiến hành hỗ trợ, giúp nhóm Thành Thước đi tới ban chỉ huy.

Rất nhanh nhận được hồi đáp, phi cơ trực thăng từ doanh địa số 15 trong vòng nửa tiếng sẽ đáp tới.

Lâm Tinh thật cao hứng, nói với Lôi Hồng Phi: “Giống như hổ thêm cánh vậy.”

Biểu tình nghiêm túc của Lôi Hồng Phi trở nên nhu hòa rất nhiều: “Tử Hàn chính là đưa than nóng tới sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đó, chúng ta không thiếu nhân viên chiến đấu, nhân tài ở mấy phương diện khác cũng đều đủ, nhưng về việc đối phó hacker thì còn kém xa Thiên Vũ nhiều, có học trò của anh ấy ở đây, chúng ta có thể yên tâm ở phương diện này rồi.”

“Đúng.” Lâm Tĩnh thở dài, “Đáng tiếc, người như Thiên Vũ quá ít, mà ảnh suốt ngày lại bận rộn như thế, nếu có thời gian, thật muốn nhờ ảnh đào tào cho chúng ta vài cao thủ.”

Lôi Hồng Phi lập tức hứng thú: “Cách này của cậu cũng khá tốt đó. Tôi suy xét, hẳn có thể thực hiện được đó.”

Lúc này, 3 đội ngũ đi tới thôn kia đã đến được địa điểm ẩn nấp dự định, chuẩn bị chờ màn đêm buông xuống thì lập tức tiến đánh bất ngờ vào thôn.

Lâm Tĩnh xoa xoa con mắt mỏi mệt của mình, đứng dậy đuổi thẳng thắt lưng, lúc này mới nói: “Chúng ta đi ăn chút gì đi, sau đó canh thời gian ngủ 1 chút, tối này còn phải hành động, khẳng định không thể ngủ được.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi không có dị nghị, đứng dậy cùng hắn đi ra cửa.

Mặt trời đã về tây, nhưng cơn nóng vẫn không ngừng ập tới. Lôi Hồng Phi nhìn mặt trời lặn hỏa hồng sắc cực đại đang lộ ra dưới đỉnh núi vàng óng, có chút cảm khái nói: “Túy ngọc sa tràng quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỹ nhân hồi (1), cứ mỗi lần nhìn thấy cảnh trí như vậy, luôn nhớ tới chiến trường cổ đại. Tuy rằng hoàn cảnh ác liệt, nguy hiểm trọng trọng, thế nhưng sẽ khiến cho quân nhân tăng thêm vài phần dũng cảm.”

“Đúng vậy.” Trên mặt Lâm Tĩnh có nét cười, vì Lôi Hồng Phi bỗng nhiên trở nên có văn hóa như thế. “Cho nên tôi mới thích Tân Cương, đại mạc sa mạc tuyết sơn rừng rậm, đều mang lại một cảm giác thê lương.”

“Nhìn bố trí trong phòng cậu, thì đúng là không nghĩ tới đó nha.” Lôi Hồng Phi cười haha. “Từ bị tôi đập bể mấy cái đồ thủy tinh trong phòng cậu ra, phong cách mới tương đối dễ chấp nhận hơn.”

Lâm Tĩnh nghĩ khi đó là do y vựng về, nên cũng cười.

Hai người dưới ánh mặt trời chiều đi vào căn tin, lính cần vụ nhanh chóng bưng lên 4 món 1 canh, 2 mẩu 2 chay, phân phối tiêu chuẩn, chỉ là cơm bình thường cùng món thanh đạm, quan binh ai cũng như nhau hết, không có đãi ngộ đặc thù. Bọn họ cũng đã quen rồi, ăn sạch đồ ăn không còn gì, sau đó đứng dậy đi tới khu nghỉ ngơi cách đó không xa.

Cùng với các bộ đội đặc chủng đã hy sinh chung với Ninh Giác Phi, còn có thêm vài nhân viên văn chức, nên trong ban chỉ huy có không ít người là hảo bằng hữu, đồng nghiệp tốt với bọn họ, lúc này tuy rằng có chung mối thù, nhưng sự trầm thống trong lòng vẫn không hề giảm bớt, khắp chốn đều tràn ngập một cổ áp suất thấp, rất ít người có thể cười, trên mặt người người đều nghiêm trang, thần tình ngưng trọng, cho

dù ngay cả khu nghỉ ngơi cũng y như nhau.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi sóng vai đi đến về phía trước, ven đường gặp phải toàn bộ quan quân hướng bọn họ nghiêm chào. Hai người khẽ gật đầu, nhưng rất không hài lòng với bầu không khí ở đây.

Sự hy sinh của Ninh Giác Phi khiến bọn họ đau lòng, nhưng không thể để mặc mọi người cứ ủ rũ, tâm tình nặng nề như thế được. Lâm Tĩnh luôn luôn không thích động viên người khác, liền hỏi Lôi Hồng Phi, “Anh có ý kiến gì để kích động lại tâm tình cho mọi người không?”

Lôi Hồng Phi lắc đầu, “Tôi không có cách gì cả, hiện tại nói cái gì cũng là vô nghĩa. Chờ bắt được Adam rồi, tinh thần mọi người sẽ tự khắc hưng phấn lại thôi, hoàn toàn không cần cậu làm công tác tư tưởng đâu.”

“Cũng đúng.” Lâm Tĩnh suy nghĩ một hồi, buông tha việc đó rồi lập tức nghiêng về phương pháp tác chiến, quyết định nghỉ thêm 1 chút, buổi tối mới có thể tập trung tinh thần chỉ huy.

Lôi Hồng Phi đưa Lâm Tĩnh đưa đến phòng nghỉ, thấy hần cởi áo khoác, nằm lên giường, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Tôi đi xem giúp cậu, cậu cứ ngủ trước 1 giấc đi.”

“Ừ,” Lâm Tĩnh đáp ứng, an tâm nhắm mắt lại, không mất vài phút liền ngủ.

Thời điểm khi Lôi Hồng Phi chưa tới, y là quan chỉ huy duy nhất ở đây có thể khiến cho tất cả mọi người tín phục, cả ngày lẫn đêm làm liên tục, trực tại phòng tác chiến, thực sự là chống đỡ không nổi nữa, đôi lúc chỉ có thể dựa lưng vào ghế chợp mắt 1 chút, hiện tại có Lôi Hồng Phi canh giữ rồi, hần có thể yên tâm mà nghỉ ngơi.

Lôi Hồng Phi xác nhận hần đã ngủ, Thái Hân Uy ngồi ở bên cạnh canh giữ, lúc này mới lặng lẽ đi ra khỏi phòng, mang theo Trần Kiến Hữu dạo qua một vòng trong doanh địa.

Phần lớn quan binh ở đây đến từ bộ đội đặc chủng, chỉ cần tới từ Trung Quốc, trên cơ bản đều biết y, có không ít người khá sùng bái y cùng Lâm Tĩnh, lúc này thấy y, tất cả đều mừng rỡ, hướng y mà nghiêm chào thăm hỏi.

Lôi Hồng Phi phất tay với bọn họ, lớn tiếng gọi bọn họ rồi bắt chuyện, hỏi han tình hình cuộc sống của họ ở chỗ này. Khác với tính cách lãnh của Lâm Tĩnh, y luôn mang đại khí hào sảng, khiến mọi người trong quân đều rất thân thiết.

Sau khi đi dạo quanh cả doanh địa, y chuẩn bị tiến vào phòng tác chiến, liền nghe được tiếng oanh minh của phi cơ trực thăng truyền đến. y dừng bước, nhìn về phía không trung, rất nhanh phán đoán ra đó chính là phi cơ trực thăng vận tải đại hình đang bay tới.

Y cúi đầu nhìn đồng hồ, thỏa mãn cười: “Tới rất nhanh nha.” **HẾT CHƯƠNG 91**

(1)

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tì bà mã thượng thôi.

Túy ngộ sa trường quân mạc tiếu,

Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi?

,

.

,

?

Rượu ấm, nho tươi, cùng chén ngọc, Chử uống tỳ bà đã giục vang.

Sa trường nằm say xin chớ lạ, Miệt mài chinh chiến biết ngày nao.

93. Chương 92

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Phi cơ trực thăng vừa đáp xuống, một tiểu đội chiến sĩ được sắp xếp trước trong doanh địa chạy lên. Mà đi xuống trước từ phi cơ trực thăng cũng không phải là người, mà là rất nhiều thiết bị máy móc dựng trong các hành lý lớn.

Lôi Hồng Phi bước tới, liền nghe được một loạt tiếng gọi “Cẩn thận, cẩn thận, đặt nhẹ chút” từ trong phi cơ vang ra. Mỗi người chiến sĩ đều cẩn thận, thể hiện sự tôn trọng với tri thức và khoa học kỹ thuật.

Đội toàn bộ hành lý xuống hết, mới bắt đầu có 4 người mặc thường phục lục tục đi xuống, đi đầu là một

người đàn ông khá trẻ, nhìn qua tựa như thanh niên vừa qua 18 vậy, khiến Lôi Hồng Phi có chút vô cùng kinh ngạc.

Y mặc tác chiến màu mê sa mạc, nhưng ngôi sao ở trên phù hiệu vẫn khiến người khác không thể nhận sai người được, người đàn ông vừa nhìn thấy thân ảnh cao to khôi ngô của y đứng dưới ánh tà dương, lập tức mỉm cười bước tới, rất lễ phép mà nói: “Lôi tướng quân, tôi là Thành Thước, phụng mệnh tới đây báo danh.”

Lôi Hồng Phi nhiệt tình bắt tay với y: “Tốt tốt, quả thực anh hùng xuất thiếu niên nha.”

“À ...” Thành Thước xấu hổ cười giải thích, “Kỳ thực tôi đã 25 rồi, chỉ là lớn lên ... có chút, nhìn hơi nhỏ, kỳ thực không còn trẻ đâu.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha, “Thì ra là thế. thế nhưng, 25 cũng là khá trẻ rồi.”

“Trong nhóm của chúng tôi, có những thiên tài mới 17, 18 không ít đâu nha. Năm ngoái bên Anh có một học sinh cao trung hack được vào trong Lầu Năm Góc của Mỹ, từ hệ thống chỉ huy của họ hack thẳng tới bộ tư lệnh không quân luôn. Hai tháng trước, bên Ấn có 1 đứa nhỏ hack vào được ngân hàng, lấy cắp được vài tỷ. Quốc gia của chúng tôi cũng có không ít cao thủ niên thiếu, số lượng cũng chẳng kém đâu. So với bọn họ, thì chúng tôi thuộc vào bậc lão nhân rồi.” Thành Thước hài hước cười nói, cùng y bước vào trong ban chỉ huy mặt trận, “Chúng tôi đều là thuộc hạ của Vệ cục, lúc trước khi buồn chán, thường thường lên mạng quậy phá, kết quả bị Vệ cục lưu loát mà thu dọn sạch. Anh ấy mới là cao thủ cấp bậc độc cô cầu bại, chúng tôi ai cũng sùng bái ảnh cả. Mấy năm qua, ảnh chỉ cho chúng tôi khá nhiều thứ, lần này nhận lệnh tới đây, chúng tôi nhất định đem hết toàn lực, nhất định không khiến Lôi tướng quân cùng Lâm tướng quân thất vọng.”

“Cậu quá khách khí rồi, cậu chính là học trò của Thiên Vũ, vậy khẳng định rất có thực lực.” Lôi Hồng Phi cười khen ngợi 1 câu, sau đó hỏi y, “Có cần cho các cậu chức vụ hay phương tiện gì để các cậu làm việc không?”

Thành Thước khiêm tốn nói: “Chúng tôi không phải quân nhân, tới đây cũng chỉ là hỗ trợ 1 phần công việc mà thôi, rất nhiều thời điểm không có quan hệ chặt chẽ với phần chỉ huy của ngài và Lâm tướng quân, cho nên không cần chức vụ gì cả, cứ bảo chúng tôi là tiểu tổ quản chế an toàn internet đi, tôi là tổ trưởng.”

“Được.” Lôi Hồng Phi không có ý kiến, dẫn bọn họ vào bộ tác chiến, chỉ định một tham mưu trợ giúp bọn họ, dựa vào yêu cầu của họ mà sắp xếp một phòng làm việc.

Căn phòng được sắp xếp xong xuôi, sát vách phòng tác chiến, Thành Thước bắt đầu lấy thiết bị máy móc mang theo người ra, lắp đặt, điều chỉnh thử, bận rộn bất diệc nhạc hồ. Lôi Hồng Phi không có hỏi gì, ngồi vào trước bàn chỉ huy, cẩn thận kiểm tra các tin tức đến từ khắp nơi.

Hiện nay còn đang những trận đánh nhỏ linh tinh, đội trưởng phụ trách có thể tự mình xử lý, ban chỉ huy thông qua hệ thống tác chiến từng binh sĩ có thể nhận được tin tức tức thời của từng quan binh, sau đó do mấy bộ môn liên quan phân tích sàng lọc rồi mới báo cáo lên, cung cấp cho quan chỉ huy thông tin không

quá nhiều cũng không quá hỗn độn, đều là những thông tin mạch lạc rõ ràng, có phương hướng.

Căn cứ mức độ quan trọng, Lôi Hồng Phi cẩn thận nghiên cứu những báo cáo này, dù là tiểu tổ chuyên môn hay bình thường của bộ tham mưu, kết luận mà họ đưa ra đều có thể tham khảo được, phán đoán cuối cùng còn phải dựa vào y hoặc là Lâm Tĩnh, không thể nào là cạm bẫy được.

Mấy tiểu quốc chung quanh đều lục tục phát sinh sự kiện tập kích bom tự sát của phân tử khủng bố, ban chỉ huy mặt trận thiết lập tại một thành phố nhỏ sát biên giới, cũng là nghiêm mật phòng bị. Lôi Hồng Phi xem qua hướng hoạt động khủng bố, sắc mặt âm trầm. Y hận nhất chính là hành vi lạm sát người vô tội, nhất là sát hại đồng bào của chính nước mình chỉ để thị uy hoặc là tuyên truyền quyền lực và dã tâm của chính mình.

Ngay khi màn đêm buông xuống, Thành Thước thông qua hệ thống nội bộ trò chuyện cùng y: “Lôi Tướng quân, tôi muốn nghiên cứu tín hiệu điện thoại di động liên quan đến tên Adam kia, xin ngài tạm thời dừng hạ lệnh tấn công.”

“Được.” Lôi Hồng Phi lập tức đáp ứng.

Trải qua việc Ninh Giác Phi bị dụ dỗ tiến vào vòng vây xong, chứng thực đối phương có cao thủ máy vi tính, bọn họ đối với tin tức liên quan càng thêm cẩn thận gấp bội, tuy rằng tín hiệu điện thoại di động của cái tên Adam kia nhiều lần chứng thực xác nhận là không lầm, nhưng Lôi Hồng Phi cũng không dám phớt lờ, hoàn toàn tin tưởng, để cho bọn Thành Thước kiểm nghiệm lại thêm lần nữa, càng thêm ổn thỏa hơn.

Y thông qua hệ thống hệ chỉ huy phát ra lệnh cho 3 đội ở tiền tuyến, bảo bọn họ ngừng hành động đợi lệnh.

Nhận được câu trả lời của cả 3 đội, y đưa tay nhìn đồng hồ 1 chút, quay đầu nói với sĩ quan phụ tá đứng ở bên tường đối diện: “Đi, xem thử Lâm tư lệnh tỉnh chưa.”

Trần Kiến Hữu lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đẩy cửa ra, Lâm Tĩnh liền bước vào, Trần Kiến Hữu lập tức nghiêm, “Lâm tư lệnh!”

Lâm Tĩnh gật đầu với anh, đi tới bên cạnh Lôi Hồng Phi ngồi xuống. Bộ tác chiến gió êm sóng lặng, bầu không khí hài hòa, không giống như đang có chiến sự phát sinh, khiến hắn nhận không được hỏi: “Có tình huống gì à?”

“Không có gì bất thường cả.” Lôi Hồng Phi thân thiết nhìn hắn 1 chút, thấp giọng nói, “Sắc mặt của cậu không tốt, có phải đang bệnh không vậy?”

“Không có.” Lâm Tĩnh tiếp nhận ly nước trên tay Thái Hân Uy, uống ngụm nước xong, sau đó mỉm cười với y, “Suốt 1 thời gian dài tôi không có nghỉ ngơi đầy đủ, hiện tại ngủ được 1 giấc, tinh thần rất tốt. Chắc là do gần đây tôi công tác liên tục nhiều ngày trong phòng, nên có chút trắng ra đó. Trận này nếu đánh lâu 1 chút, sắc mặt của tôi sẽ khôi phục thôi.”

Lôi Hồng Phi yên tâm, cười ha hả: “Với bộ dạng này của cậu, dù trắng hay đen cũng được hết, không ai bằng hết.”

Lâm Tĩnh không muốn thảo luận về bề ngoài của mình với người khác, nên khoát tay, thăm dò nhìn về bàn công tác: “Bọn họ vẫn chưa hành động à?”

“Chưa.” Thanh âm Lôi Hồng Phi hạ xuống 1 chút. “Tổ mà Tử Hàn phái tới đã đến rồi, bọn họ yêu cầu kiểm nghiệm tín hiệu của tên Adam kia có phải là thật hay không, tôi liền hạ lệnh tạm thời không hành động, kêu họ ngừng chờ lệnh.”

“À, cũng được.” Lâm Tĩnh không có ý kiến, đưa tay lật xem những báo cáo được truyền tới trong lúc hẩn ngủ, thì thầm. “Chỉ mong Adam ở đây, lần này nhất định phải bắt bằng được gã.”

“Không cần gấp.” Lôi Hồng Phi đưa tay lên vai hẩn, cố sức nắm chặt. “Dù lần này gã không ở đây, thì lần sau chúng ta cũng sẽ bắt gã. Bọn phân tử khủng bố này, một tên cũng đừng hòng trốn, cũng chỉ là sớm muộn mà thôi.”

Thanh âm của y rất nhẹ, nhưng tràn ngập sát khí. Kỳ thực y chỉ hận mình không thể tự mình mặc áo giáp ra trận mà thôi, đến tiền tuyến cần quét sào huyệt phân tử khủng bố, giết sạch đám thủ lĩnh của mấy tổ chức khủng bố từ nhỏ tới lớn, nhưng hiện tại y là quan chỉ huy cao cấp, dù cho lửa giận ngút trời cũng chẳng thể làm gì được cả. Y chỉ sợ Lâm Tĩnh chỉ vì nhất thời bồng bột mà xảy ra sai lầm, với bọn họ mà nói, dù chỉ là một sai lầm rất nhỏ, cũng có thể tạo ra thương vong lớn cho quan binh tiền tuyến, đây chính là tổn thất mà bọn họ không thể nào gánh được, dù cho chết đi 1 người, cũng là nhiều rồi.

Lâm Tĩnh hiểu ý của y, rất lãnh tĩnh mà gật đầu với y: “Tôi hiểu mà.”

Lôi Hồng Phi cười cười với hẩn, vừa muốn nói gì đó, thì nhận được báo cáo của Thành Thước: “Lâm tư lệnh, Lôi tướng quân, chúng tôi đã nhiều lần nghiệm chứng, tín hiệu điện thoại di động này không có người động tay qua, là thật.”

“Tốt.” Lâm Tĩnh tinh thần rung lên, lập tức hạ lệnh cho 3 đội ở tiền tuyến, “Theo kế hoạch hành động!”

Ở ngay màn hình trước mặt bọn họ, bộ đội đặc chủng đang ẩn nấp trong bóng đêm lần lượt đứng dậy, chạy nhanh về phía trước.

94. Chương 93

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Hai ngày một đêm đó, vệ tinh trên bầu trời đã bay qua mục tiêu vô số lần, địa hình chung quanh, kết cấu phòng ốc, vị trí của người dân thường cùng những người có trang bị vũ khí, toàn bộ đều được gửi tới hệ thống mũ giáp của đội viên, để bọn họ nắm rõ.

Đội ngũ của 3 đội đều dọc theo con đường tốt nhất đã được tính toán trước đó mà tiến vào làng, một tiểu đội quét sạch vòng ngoài, một tiểu đội thì không chế mấy phòng ốc quan trọng, một tiểu đội thì tiến thẳng đến nhà đá của Adam.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh, kẻ địch chưa kịp bắn phát súng nào, thì đã bị bọn họ giết hoặc bắt, không chế được.

Lâm Tĩnh lập tức cảm thấy kỳ lạ, thấp giọng nói: “Nếu như ở đó thật là Adam, phần tử khủng bố trong thôn lại không nhiều, sao gã lại có gan lớn như vậy nhỉ?” Hắn vừa nói vừa tiến hành kiểm tra dò xét tin tức truyền đến từ tiền tuyến, xác nhận ở đó có vũ khí mang tính sát thương quy mô lớn hay không.

Trong từng hệ thống tác chiến từng binh sĩ của nguyên bộ đội đặc chủng đều có hệ thống tổng hợp lại dò xét, tương đối mẫn cảm với địa lôi, thuốc nổ, hiện nay lại không hề phát hiện điểm gì khác thường.

Tam đội trưởng đang ở tiền tuyến đã có nhiều năm kinh nghiệm thực chiến, hành động khá cẩn thận, dù cho tình huống khác thường, thì vẫn dựa theo kế hoạch cũ mà tiến đến vây quanh căn nhà nơi mà Adam đang ở.

Tiểu đội đột kích chọn xong vị trí, liền phá cửa xông vào, yểm trợ cho nhau mà tiến vào trong phòng. Bên trong cực kỳ vắng vẻ, không hề có ai cả, tín hiệu nhiệt từ cơ thể con người luôn biểu hiện bên trong có người cũng chợt biến mất.

Thành Thước cũng giống như những người thuộc bộ tác chiến của hắn vậy, cùng một hệ thống kết nối với Lâm Tĩnh, đều tiếp nhận được tin tức đồng bộ. Lúc này thấy trong phòng không có ai, mấy bộ môn khác đều giật mình, lập tức phân tích tin tức, tra tìm vệ tinh, tiếp nhận tin mới nhất, nhanh chóng đọc các số liệu cùng hình vẽ. Thanh âm của mọi người đều nhẹ, nhưng khiến trong toàn bộ tác chiến lại tràn ngập sự khẩn trương.

Tiểu đội đặc chủng đang ở trong phòng kia tra xét, liền phát hiện có một đường hầm nhỏ ở bên góc tường.

Lâm Tĩnh không có hé răng, nghe thấy tiểu đội ở tiền phương dựa theo trình tự quy định mà tiến hành dò xét báo cáo. Không có khí độc, không có bẫy, không có vết tích hỏa hoạn, không có vết tích vũ khí sinh hóa, tất cả đều bình thường, khiến hắn cảm thấy quỷ dị vô cùng.

Hắn trầm mặc chốc lát, quả đoán hạ lệnh: “Tiến vào đường hầm truy đuổi.”

“Yes, sir.” Đội trưởng lập tức dùng tay ra hiệu, mệnh lệnh đội quân mũi nhọn chui vào đường hầm, sau đó bọn họ lần lượt theo sau.

Tiểu đội canh ở bên ngoài lập tức chia ra, phân nửa tiến vào trong, để bảo vệ cho cửa đường hầm không bị phá hủy.

Con đường hầm cứ tà tà mà hướng chệch xuống dưới lòng đất, đường như vậy rất khó để vệ tinh trên bầu trời tra ra được, nhưng chỉ cần biết được phương hướng đại thể, cũng có thể nhận ra. Chốc lát sau, đã có bộ môn kỹ thuật đem số liệu của vệ tinh quân sự phát hiện, phân tích rồi chuyển thành hình ảnh, gửi tới chỗ Lâm Tĩnh, ở trên biểu thị có mười mấy người đang ở trong chỗ sâu của đường hầm mà không ngừng tiến nhanh về phía trước, trải qua phân biệt sơ bộ, trong đó có Adam.

Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày, tuy rằng cảm giác việc này quá mức dễ dàng, thế nhưng đôi khi sự tình chính là xảo diệu như thế, trong lịch sử cũng từng có tiền lệ, ví dụ như lúc trước thủ lĩnh của bọn phản quân Chechnya ở trong xe đậu ngoài thôn gọi vài phút điện thoại, lại bị gián điệp nước Nga xác định tín hiệu, điều khiển máy bay chiến đấu xoay quanh xe phóng tên lửa, khiến gã nổ đến phần thân toái cốt. Vệ Thiên Vũ cũng thường chỉ bằng vào đường dây điện thoại của đối phương mà tìm ra được kẻ địch, khiến người đó không cách nào lẩn trốn được. Nghĩ vậy rồi, hắn liền hạ lệnh, để đội đột kích tiền phương toàn lực truy kích.

Đúng lúc này, Thành Thước cầm theo máy tính bước vào, nghiêm túc mà nói: “Lâm tư lệnh, tôi cho rằng cái tên Adam kia là một tên thể thân, tên Adam chân chính đang ở đây.”

Lâm Tĩnh nhìn màn hình vi tính mà y đưa ra trước mặt, ở trên đó có bóng người lay động, đang di chuyển nhanh chóng bóng đêm. Những tên đó đều cầm vũ khí, trong đó có một tên đội khăn trên đầu, chỉ lộ ra con mắt hung hãn khắc sâu, khiến hắn cực kỳ quen thuộc. Đó chính là con mắt giống y đức Mohammed.

“Đây là chỗ nào?” Hắn nhìn 1 hồi, cũng không phán đoán ra được địa hình chung quanh. Bóng đêm quá nặng, dùng mắt thường khó mà phân biệt.

“Ngay gần chỗ chúng ta, cách ban chỉ huy không tới 5km, hướng Tây Bắc.” Thành Thước rất bình tĩnh mà nói. “Tôi phán đoán mục tiêu của chúng chính là chúng ta.”

Lâm Tĩnh không có chần chờ gì, lập tức hướng ra phía ngoài tuyên bố mệnh lệnh, muốn toàn thể nhân viên trong ban chỉ huy lập tức chuẩn bị chiến đấu, chuẩn bị đón địch.

Thành Thước chờ hắn hạ lệnh xong, mới tiếp tục giải thích: “Vũ khí mà chúng mang theo có cả tên lửa phòng không vắc vai (1), súng trường đột kích, súng tự động, súng lục, thuốc nổ plastic cường lực, lựu đạn, còn có thêm vũ khí lạnh, không có vũ khí sinh hóa và vũ khí hạt nhân.”

Lâm Tĩnh gật đầu, thành khẩn mà nói với y: “Cám ơn.”

“Lâm tư lệnh đừng khách khí, đó là công việc của tôi mà.” Thành Thước mỉm cười, trở lại phòng làm việc sát vách.

Lôi Hồng Phi nghe ở bên ngoài vang lên tiếng khẩu lệnh cùng tiếng chạy bộ.

Adam sử dụng kỹ thuật tiên tiến, ở thôn xóm phương xa cùng vùng núi hoang gần đó dùng tín hiệu nguy trang bao trùm, để bọn họ đều nhận được tin giả. Lúc trước bọn chúng cũng dùng chính cách này để che kín hậu phương, do đó nắm được phần lớn thời gian, vây khốn Ninh Giác Phi ba ngày ba đêm, khiến cho hắn phải ngọc thạch câu phần. Kỹ thuật này quá tiên tiến, người làm ra phải là cao thủ, nhân viên kỹ thuật trong ban chỉ huy đều không thể phát hiện được, càng đừng nói phá hủy được nó, nhưng Vệ Thiên Vũ khi còn ở Bắc Kinh đã từng nghiên cứu qua phương pháp này, tìm ra được chút đặc điểm, bởi vậy Thành Thước khi nhận được tin tức mà tiền phương gửi về có chút vấn đề, vì vậy mới dùng cách mà Vệ Thiên Vũ từng đề cập qua mà thử phá hủy nó, quả nhiên tìm được kẽ hở, bắt đầu tra xét ra được tình huống thực sự.

Hiện tại với cự ly 5km cũng xem như gần trong gang tấc rồi, mệnh lệnh mà Lâm Tĩnh đưa ra chưa được bao lâu, thì vài loại đạn đạo loại nhỏ không ngừng gào thét bay tới.

Hệ thống phòng ngự trong ban chỉ huy lập tức khởi động, loại phi đạn nhỏ dưới sự chỉ huy của hệ thống máy tính mà tự động phóng ra, trên không trung chuẩn xác mà bay thẳng tới từng quả đạn đạo.

Chỉ nghe vài tiếng nổ “Oanh, oanh, oanh”, bầu trời nổ tung thành một ngọn lửa lớn, khiến mặt đất chấn động không ngừng.

Đèn ở trên các tòa gác cao của bốn mặt Ban chỉ huy đều mở, ánh sáng mạnh tạo hình quạt lớn hướng thẳng về phía trước. Hơn mười quả pháo sáng cũng lập tức được bắn ra, di chuyển trong không trung, kéo dài không tắt, khiến cho toàn bộ vùng đất đó sáng bừng lên.

Mấy tin giả chỉ có thể lừa được máy, nhưng không thể lừa được con mắt người, phần tử khủng bố đến đây đánh lén tất cả đều hiện rõ thân ảnh mình trước mắt mọi người. Bộ đội cảnh giới ở trên bốn mặt Ban chỉ huy, đội trưởng đảm nhiệm chỉ huy, lập tức ra lệnh, tiếng súng vang lên rầm trời, đạn như mưa không ngừng bắn ra, đạn hỏa tiễn cũng không ngừng mà bắn về phía trước, nổ lớn thành một vòng khói lớn.

Lôi Hồng Phi đứng dậy đi tới ngoài cửa sổ, ngưng mắt nhìn thẳng ra phía ngoài, trong lòng ngứa ngáy vô cùng. Ngọn lửa lớn khi thì bùng cháy, khi thì tắt, phản chiếu lên khuôn mặt y, mang lại một cảm giác thật đặc biệt.

Lâm Tĩnh vẫn đang cúi đầu công tác trên bàn, tra tìm bộ đội đóng quân hoặc là chấp hành nhiệm vụ gần đó, mệnh lệnh cho bọn họ phải dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy tới đây, bọc đánh phía sau, tranh thủ để có thể tiêu diệt bọn địch dám xâm nhập vào địa bàn, nếu như có thể bắt sống Adam được thì càng tốt.

Lôi Hồng Phi quay đầu lại nhìn Lâm Tĩnh cùng bộ tham mưu đang cực kỳ bận rộn, liền lặng yên không tiếng động mà chạy ra ngoài, nói với Trần Kiến Hữu bên cạnh: “Đi, đi tìm cho tôi vài cây súng vừa tay đi.”

Trần Kiến Hữu biết y đã ngứa tay, nhưng liền ngăn cản: “Tướng quân, vị trí của anh không thích hợp.”

“Ở đây còn có Lâm tư lệnh chỉ huy, tôi không thể xen vào, nếu không thì càng lộn xộn hơn.” Lôi Hồng Phi khoát tay chặn lại. “Đi đi đi, nhanh lên, lấy cho tôi vài khẩu súng đi.”

Trần Kiến Hữu không có biện pháp, chỉ có thể chạy đi kiếm mấy quan quân mà mình quen biết, lấy được hai cây súng trường đột kích cùng một túi đạn tới.

Lôi Hồng Phi cầm cây súng loay hoay một chút, nhìn một chút túi đạn được chất đầy, liền kích động mà chạy thẳng ra bên ngoài.**HẾT CHƯƠNG 93**

(1) Hand-carried missile system

95. Chương 94

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Buổi tối chính là thời điểm đánh lén tốt nhất, không chỉ phần tử khủng bố đột kích mặt trận ban chỉ huy, mà vài bộ đội đặc chủng của vài quốc gia tham dự hành động liên hợp chống khủng bố cũng đang đánh bất ngờ vài căn cứ tổ chức khủng bố. Chiến đấu lập tức triển khai ở những chỗ khác nhau, nên Lâm Tinh phải quan tâm đủ mọi chỗ để có thể đưa ra được mệnh lệnh đúng lúc.

Không biết đã qua bao lâu, Thái Hân Uy đột nhiên chạy lại, nhẹ giọng nói bên tai hắn: “Lôi tướng quân đã chạy ra ngoài rồi.” Vừa nói vừa chỉ cho hắn xem.

Trang chỉ huy của Lâm Tinh đang mở khá nhiều cửa sổ, phân biệt tập trung những chiến trường bất đồng, Thái Hân Uy chỉ vào một cửa sổ nhỏ mà tập trung chính vào cái tên Adam kia. Chỉ thấy dưới ánh sáng của pháo sáng, một thân ảnh khôi ngô cao lớn mang theo mấy bộ đội đặc chủng cùng lúc chạy tới chỗ Adam đang được bảo hộ chặt chẽ, bọn họ cùng chúng lập tức đánh nhau kịch liệt. Song phương hỗn chiến cùng một chỗ, ánh sáng lạnh của đao không ngừng lóe sáng cùng ngọn lửa của đạn bắn ra không ngừng thoáng hiện, tình cảnh cực kỳ hỗn loạn.

Lâm Tinh đứng lên, tức giận đến sắc mặt tái mét: “Ai cho phép y chạy ra ngoài đó?”

Thanh âm Thái Hân Uy vẫn cực kỳ thấp: “Tiểu Trần không cản được y, nên cũng chạy ra ngoài cùng y rồi.”

“Ồ đồ!” Lâm Tinh giận dữ, đầu óc có chút loạn, đi qua lại 2 vòng, lúc này mới tỉnh táo lại, quay đầu nói với Thái Hân Uy, “Cậu lập tức mang theo một tiểu đội, bắt y về lại đây cho tôi.”

Cậu lập tức mặc áo chống đạn, mang theo súng trường đột kích chạy tới cửa chính, một tiểu đội được cậu ra lệnh tập hợp cũng được hội họp lại. Hệ thống mũ giáp của bọn họ đều nhận được tọa độ của Lôi Hồng Phi, mọi người không ai nói gì, lập tức trong cơn mưa bom lửa đạn mà chạy ra ngoài.

Lâm Tĩnh đứng trước bàn chỉ huy, phóng to cửa sổ kia lên, chuyển thẳng tới trước mặt mình.

Vệ đội của Adam đều là dân bỏ mạng, tất cả bọn chúng đều phấn đấu quên mình mà chiến đấu với Lôi Hồng Phi, muốn yểm hộ Adam trốn thoát. Người mà Lôi Hồng Phi dẫn theo cũng toàn lực chống trả, nỗ lực chống đỡ công kích của chúng, để Lôi Hồng Phi có thể thừa dịp mà bắt Adam.

Phần tử khủng bố lần này tập kích mang sẵn tính chất tự sát, khẳng định chính là mang tư tưởng đập nổi chìm thuyền mà chạy tới đây, vì vậy từng chiêu đưa ra đều là tư thế đồng quy vu tận, nếu như không phải ngại có Adam đang ở đây, khẳng định có tên sẽ dùng lựu đạn trên người mà cùng nổ chết gã cùng Lôi Hồng Phi.

Lâm Tĩnh nhìn Lôi Hồng Phi vui vẻ mà đánh cho bọn vệ đội của Adam lăn lông lốc, không thể không hận tới cắn răng. Cho dù cách xa một khoảng, hẳn cũng có thể cảm thấy được sự cao hứng bùng bùng của Lôi Hồng Phi. Y vốn có thân thủ tuyệt hảo, kinh nghiệm thực chiến phong phú, hiện tại lại sở hữu cánh tay thiết độc nhất vô nhị trên thế giới, không ai địch lại, rất nhanh đã đánh cho bọn phần tử khủng bố nhanh nhẹn dững mẫn kia đến gãy xương, thổ huyết, hôn mê, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà bắt trụ Adam.

Lúc Thái Hân Uy dẫn người chạy tới, thì cuộc chiến đấu nhỏ này đã kết thúc, thế nhưng việc Adam bị bắt lại phát kích cho ý chí chiến đấu của bọn phần tử khủng bố khác, bọn chúng như như thủy triều mà chạy ào tới chỗ họ, ý đồ chính là chặn bọn họ quay trở lại ban chỉ huy, cướp lại Adam.

Adam dường như nhận ra Lôi Hồng Phi, vừa liếc mạng giãy dụa vừa lớn tiếng dùng tiếng Arabic nói: “Chỗ này có quan lớn của chúng, nổ chết tụi tao, nhanh, nổ chết tụi tao đi.”

Lôi Hồng Phi nghe không hiểu gã đang nói gì, nhưng nói chung cũng không phải lời tốt đẹp gì, vì vậy một quyền đánh ra, gã liền mền người nằm trong tay Trần Kiến Hữu.

Thái Hân Uy bắt lấy Lôi Hồng Phi kéo trở về: “Lôi tướng quân, Lâm tư lệnh rất tức giận, muốn anh lập tức trở về.”

Lôi Hồng Phi vừa nghe đến Lâm Tĩnh rất tức giận, lập tức cũng cảm thấy hậu quả lần này quả thực rất nghiêm trọng, liền xoay người chạy tới ban chỉ huy. Dù sao cũng đã bắt được Adam, mục đích đã đạt được, y cũng không dám mạo hiểm chọc giận Lâm Tĩnh, tuy rằng hình như đã lỡ chọc mất tiêu rồi.

Y vừa mới chạy được hai bước, thì có hơn 10 phát đạn hỏa tiễn bay tới chỗ bọn họ.

Lâm Tĩnh đã hạ lệnh từ lâu, hệ thống chặn lại phi đạn của ban chỉ huy đều hướng tới bên kia, vừa có động tĩnh liền lập tức bắn ra đạn đạo chặn lại. Tiếng rít, tiếng nổ mạnh liên tục không ngừng mà vang lên, trên đầu bọn Lôi Hồng Phi lập tức xuất hiện một ngọn lửa lớn, tiếng âm âm đình tai nhức óc, trong lúc nhất thời mảnh đạn bay ngang, cực kỳ nguy hiểm.

Lôi Hồng Phi nửa bước cũng không dừng lại, nhanh chóng chạy vào cửa chính ban chỉ huy. Ở đây có trọng

binh, đang dùng hỏa lực cực mạnh để ngăn chặn chính diện phân tử khủng bố, yểm hộ bọn họ thuận lợi trở về.

Ở dưới ngọn đèn sáng tỏ, trên người bọn họ đều là máu loang lổ, có người khập khiễng, có người bị thương nặng không thể chống đỡ, được đỡ lưng dựa vào trong cửa chính.

Lúc này Lâm Tĩnh mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn những đội ngũ ở gần đó đang đáp phi cơ trực thăng tới phía sau bọn phân tử khủng bố, lập tức hạ lệnh vây kín, khởi xướng công kích.

Bên ngoài tiếng súng pháo nổ lớn, so với lần chiến đấu hồi nãy còn kịch liệt hơn, Lôi Hồng Phi quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại có chút hưng phấn. Thái Hân Uy rất cảnh giác, liền đứng ngay trước mặt y, làm ra bộ dáng tuyệt không nhường bước. Lôi Hồng Phi cười haha, cầm lấy súng trong tay nhét vào trong tay cậu, xoay người vào trong phòng tác chiến.

Lâm Tĩnh thấy vết máu trên người y, sắc mặt càng thêm âm trầm, quay đầu sang bàn công tác, chuyên tâm chỉ huy chiến đấu.

Lôi Hồng Phi đứng bên cạnh hắn, có ý muốn xin lỗi, nhưng lại sợ ảnh hưởng tới công tác chỉ huy của hắn, nên đành trầm mặc mà đứng đó, trong lòng vừa vui sướng vừa hài lòng. Có thể tự tay bắt được Adam, cuối cùng cũng giải tỏa được cơn hận trong lòng rồi.

Một lát sau, Lâm Tĩnh lạnh lùng mà nói: “Anh muốn đứng đây cho máu chảy hết luôn à?”

Lôi Hồng Phi lúc này mới phát hiện bản thân mình bị thương. Vừa rồi đánh giáp lá cà, toàn thân của y đều bị trúng dao, đau đớn là điều không thể tránh được, vì vậy không để ý nhiều, trên người có vài chỗ bị mảnh đạn văng trúng mà bị thương, máu thấm đẫm ra ngoài. Nghe giọng nói lạnh như băng của Lâm Tĩnh, y lập tức tự mình kiểm điểm: “Tôi sai rồi, tôi không nên ...”

Lâm Tĩnh vỗ mạnh bàn: “Còn đứng đó dong dài.”

“À tôi tới chỗ bác sĩ, cậu đừng giận ...” Lôi Hồng Phi lập tức an ủi hắn.

Lâm Tĩnh nghe y cứ đứng đó nói lảm nhảm, không chịu đi băng bó vết thương, tức giận hừ lạnh 1 tiếng, hai mắt phun lửa, hận không thể đưa tay đánh y một trận để giải cơn giận trong lòng.

Lôi Hồng Phi thấy tình thế không ổn, lập tức cầm miệng, chạy đi trốn.

Vết thương của y kỳ thực không nặng, nhưng thân là con trai độc nhất của Bộ trưởng Bộ quốc phòng, lại là thiếu tướng tổng tham, thân phận thực sự quý trọng, cho nên vừa vào trong bệnh viện chiến địa lập tức được quân y tiến hành kiểm tra rồi từ đầu đến chân, xác nhận chỉ là vết thương ngoài da, không có tổn hao gì tới gân mạch huyết quản, lúc này mới yên tâm, cần bôi thuốc thì bôi thuốc, cần băng bó thì băng bó, lại tiêm thêm một liều chống uốn ván, sau đó y tá nhanh chóng xử lý thỏa đáng.

Lôi Hồng Phi bị Thái Hân Uy canh giữ chăm chăm, tuy rằng cảm thấy là do quân y cùng y tá ở đây chuyện bé xé ra to, nhưng cũng không dám lên tiếng. Đợi khi xử lý vết thương hoàn tất, y lập tức tiến hành thăm hỏi những người bị thương trong bệnh viện, lúc này mới chậm rãi mà trở về phòng tác chiến.

Thái Hân Uy xụ mặt, tìm thấy Trần Kiến Hữu một tay đeo băng, lập tức cần nhằn mắng nhiếc anh một hồi. Trần Kiến Hữu nghĩ trợn vừa rồi đánh rất đã tay, lại có thể tự tay bắt tên Adam đó bỏ vào trong tù, trong lòng vẫn đắc ý vô cùng, nên tuyệt không lưu ý gì tới việc Thái Hân Uy trách cứ, khiêm tốn mà tỏ vẻ tiếp thu, đồng thời kiểm điểm sự thất trách trong công tác của chính mình.

Ánh sáng nhạt của ánh bình minh xuất hiện ở phía chân trời, chiến đấu bên ngoài đã kết thúc, bốn phía vẫn còn khói thuốc súng nhẹ nhàng phiêu đảng, mùi máu tanh kéo dài không tiêu tan. Khắp chốn đều có người chết nằm trải dài trên mặt đất, các quân sĩ cẩn thận mà quét tước chiến trường, thỉnh thoảng có tên bắn lên, quanh quẩn trong không khí lạnh.

Lôi Hồng Phi đứng ở ngoài phòng tác chiến, nhưng không đi vào. Nhớ tới Lâm Tĩnh bận rộn một đêm, khẳng định đói bụng, y liền đi tới nhà bếp. Lâm Tĩnh hiện tại khẳng định vẫn tức giận chưa tan, y không dám đi vào nghe mắng, nên trốn được cứ trốn, trước tiên đi làm bữa sáng mà Lâm Tĩnh thích để đưa tới cái đã, coi như là chịu đòn nhận tội vậy.

96. Chương 95

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lâm Tĩnh suốt đêm không ngủ, luôn phải khẩn trương mà làm việc. Ngay khi ánh bình minh bắt đầu ló dạng sau đỉnh núi, ánh sáng mờ nhạt chiếu rọi bộ tác chiến, Lâm Tĩnh vẫn còn đang ngồi trên bàn làm việc.

Hắn này giờ vẫn không hề có biểu tình gì, nhưng những thuộc hạ theo hắn nhiều năm liền có thể cảm giác được dưới sự băng lãnh đó của hắn đang che giấu lửa giận, đôi môi hơi nhếch kiềm nén cơn giận. Vào thời điểm này, ai đi tới đều chính là làm bia đỡ đạn, không ai không ai dám tự cao tự đại dám tới khuyên bảo vị quan chỉ huy cấp cao này, chỉ có thể cẩn thận mà tận lực trốn đi, nhất là tránh xa cái tên đầu sỏ đã gây nên mọi chuyện thích rước lấy họa kia ra, để tránh bản thân cũng gặp tai họa.

Vì vậy, ngay khi Lôi Hồng Phi bưng khay đồ ăn đi từ nhà bếp ra, thì không có bất kì ai tiến lên hỗ trợ. Chờ cho y bước vào trong bộ tác chiến rồi, thì bên trong chỉ còn lại một mình Lâm Tĩnh, không khí lạnh tới mức như ở vùng Bắc cực chứ không phải là nhiệt độ cao bình thường ở vùng núi Trung Á nữa rồi.

Lôi Hồng Phi sững sốt một chút, phát triển tinh thần da mặt dày, dùng cảm đi tới bên cạnh Lâm Tĩnh, đặt khay đồ ăn lên bàn, nhỏ giọng nói: “Lão Lâm, trước ăn chút gì đó rồi hãy làm việc tiếp.”

Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn y một cái, ánh mắt tựa như lưỡi dao sắc bén mà lướt qua người y. Lôi Hồng Phi cười haha, che giấu khuôn mặt đầy mồ hôi, ân cần mà đưa khăn ướt lên: “Trước lau mặt cái đã, cậu bận suốt cả đêm rồi, mệt lắm không?”

Lâm Tĩnh nhìn khăn mặt mà y đưa tới trước mặt, vẫn không hé răng. Hắn chưa từng tiếp nhận mấy cái viên kẹo bọc đường thể này (sự nịnh nọt), muốn dùng cách này để khiến hắn mềm lòng à, nằm mơ đi?

Lôi Hồng Phi rất hiểu tính cách của hắn, lập tức nghiêm trang nói: “Cậu cứ ăn cơm trước đi, tâm tình khỏe rồi mới mắng tôi được mà phải không, tôi nhất định nghiêm túc tiếp thu ý kiến, hữu tắc cải chi, vô tắc gia miễn (có lỗi thì sửa, không lỗi thì sẽ cố gắng thêm nữa).”

Lâm Tĩnh nghe câu cuối, trong lòng lửa giận càng bùng lên, đứng lên, đi ra ngoài. Đến giờ vẫn không chịu nhận sai, quả thực buồn cười!

Lôi Hồng Phi lập tức tiến lên ngăn cản: “Đừng mà, Lão Lâm, chúng ta là mâu thuẫn nội bộ, giải quyết nội bộ đi mà, đừng nháo ra tận bên ngoài, để các quân sĩ ở ngoài thấy không tốt lắm đâu.”

“Anh ...” Lâm Tĩnh cảm tức nhìn y. “Anh còn biết nếu để cho quân sĩ bên ngoài thấy sẽ không tốt hay sao, vậy lúc anh không xin chỉ thị của tôi đã chạy ra ngoài tới tuyến đầu, sao không sợ quân sĩ nhìn thấy sẽ không tốt đi? Đúng, thân phận của anh cao hơn tôi, anh có thể không cần phục tùng mệnh lệnh của tôi, không cần nghe theo chỉ huy của tôi, vậy tôi sẽ tặng anh vị trí hiện tại của tôi, tôi hôm nay chạy ra tiền tuyến, anh đến nhận chức tổng chỉ huy này đi.”

“Không được.” Lôi Hồng Phi không chút nghĩ ngợi, kiên quyết cự tuyệt, sau đó khẩu khí biến đổi, lại bắt đầu nịnh hót, hảo ngôn trấn an, “Lão Lâm, lần này là tôi sai, chỉ là lúc đó quả thực cảm thấy buồn chán, nên mới chạy ra tham chiến. Cậu chỉ huy ở đây, bọn họ chiến đấu ở ngoài, cậu nói tôi thì phải làm gì đây? Cũng không thể cứ đứng một bên nhìn mãi được mà phải không. Vốn dĩ tôi cũng chỉ đứng ở bên trong dùng súng bắn thôi, giết chết mấy tên cũng được, thế nhưng lại khoảng trống, vừa lúc lại có thể chạy ngay tới chỗ bọn Adam, nên tôi mới kích động. Ý định ban đầu của tôi cũng chỉ vì muốn phân ưu cùng cậu mà thôi, nhưng lại không thể làm nhiều sự chỉ huy của cậu, vậy chỉ có thể chạy ra ngoài phát huy sở trường chính của mình, cậu nói đúng không?” Nói xong, y giơ tay phải mình lên, phát huy một chút biểu thị đó chính là sở trường của y.

Lâm Tĩnh một quyền đánh vào tay của y, lớn tiếng trách: “Sở trường của anh không phải là cái này! Lẽ nào ngoài trừ việc đánh đấm ra anh không còn gì khác hay sao? Hiện tại anh không phải quân sĩ, mà là tướng quân!”

“Đúng, cậu nói đúng!” Lôi Hồng Phi nỗ lực đàn xếp ổn thoả, “Lão Lâm, tôi không có ý khác, chỉ là lúc đó nhện không được mà thôi. Cậu biết mà, Adam ... tên khốn đó là một trong những thủ phạm đã hãm hại Giác Phi, nếu như cứ để cho gã vô thanh vô tức mà bị đánh chết như thế, tôi thật không cam lòng. Tôi ... biết mình làm vậy là sai rồi, xin lỗi, đã khiến cho cậu phải lo lắng.”

Cơn giận trong lòng của Lâm Tĩnh chợt bị tạt nước lạnh, ánh mắt sắc bén thu lại, hạ mi mắt, ngồi xuống ghế, giữa trán thể hiện sự ừ rừ.

Lôi Hồng Phi đau lòng vô cùng, lập tức bước tới, lấy chõ bánh bao hấp nhỏ cùng chén cháo thịt trứng muối đặt trước mặt hắn, lại dùng khăn ướt ấm áp cầm trong tay vì hắn lau mặt cùng lau tay.

Lâm Tĩnh vẫn trầm mặc, nhưng không có khước từ, giương mắt nhìn món ăn trước mặt cùng vài bữa ăn sáng thanh đạm, chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, không có chút khẩu vị nào. Bộ đội đặc chủng tác chiến, người người đều biết cuộc sống này của họ như liếm máu trên lưỡi dao, nhảy múa trên mũi dao, nguy hiểm chính là thường ngày. Hắn tận mắt nhìn thấy Lôi Hồng Phi xông vào chỗ nguy hiểm, mà bản thân lại không thể rời khỏi vị trí công tác của mình. Nếu như Lôi Hồng Phi ở ngay trước mặt hắn mà có chuyện gì xảy ra ... Hắn căn bản không dám tưởng tượng thêm nữa. Thấy Lôi Hồng Phi khỏe mạnh trở về, vui vẻ mà xuất hiện trước mặt hắn, một Dã Lang luôn luôn cảm thấy không hề sợ hãi trước bất kì chuyện gì chợt cảm thấy sợ hãi.

Lôi Hồng Phi thả khăn mặt, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: “Lão Lâm, tuy rằng tôi lỗ mãng, nhưng trong lòng cũng biết rõ, sẽ không thể tùy tiện mà đi liều chết đâu. Tôi biết cậu lo lắng cho tôi, với thân phận của tôi, cũng xác thực không thể tùy tiện mà xông vào nguy hiểm được, nhưng chúng ta đều xuất thân từ bộ đội đặc chủng, khi cần ra chiến trường, tôi cũng không thể do dự mà, phải không? Cậu yên tâm, tôi đảm bảo sau này tôi sẽ đứng yên ở trong bộ chỉ huy, nếu muốn ra ngoài, nhất định sẽ xin chỉ thị của cậu, sau khi cậu đồng ý mới hành động, được không? Nào nào, ăn chút gì đi, người là thiết, cơm là cương đó, cậu mệt suốt 1 đêm rồi, không ăn sao chịu nổi?” Nói xong, lập tức đưa chén cháo tới trước mặt hắn, ra bộ dáng cậu mà không ăn là tôi dứt đó.

Lâm Tĩnh nghe y này giờ cứ một mực xin lỗi rồi hứa hẹn, tâm tình cũng bình phục được 1 chút. Hắn đưa tay cầm lấy cái chén, uống một ngụm cháo. Mùi vị thanh đạm của cháo trượt qua cổ họng, đánh thức vị giác cùng khẩu vị của hắn, hắn mới cầm lấy đũa, ghim một cái bánh bao, cắn 1 miếng lớn, sau đó nhẹ giọng nói: “Vị cũng được.”

Lôi Hồng Phi thụ sủng nhược kinh, nụ cười đầy mặt mà lấy một cái chén lớn đặt ở trên khay bưng qua, lấy lòng mà đưa tới trước mặt hắn: “Tôi còn làm hoành thánh gà xé nè, cậu nếm thử đi.”

Cháo trứng muối thịt tất nhiên là theo vị của Quảng Đông, bánh bao cũng là khẩu vị Giang Nam chính tông, mà hoành thánh gà xé lại là dựa theo cách làm truyền thống của khu Tây Bắc, Lâm Tĩnh ăn cũng cảm thấy thích. Các món có rau xào, khoai tây sợi xào tiêu, đậu hũ hoa hồng, hắn ăn sạch bánh bao, cháo cùng hoành thánh, ngay cả miếng nước cũng không còn.

Lôi Hồng Phi nhận được sự cổ vũ lớn lao, vui mừng tới mặt mày rạng rỡ, chờ hắn ăn xong, lại ân cần đưa lên khăn mặt, thân thiết mà nói: “Lúc này cũng không còn chuyện gì lớn, cậu đi nghỉ 1 chút đi. Trưa nay muốn ăn gì, tôi đi làm cho cậu?”

“Tôi không mệt.” Ngày hôm qua lúc chạng vạng Lâm Tĩnh có ngủ mấy tiếng rồi, tuy rằng đã trải qua một đêm khá khẩn trương, nhưng cũng không cảm thấy uể oải gì nhiều. Hắn cầm lấy khăn lạnh lau mặt 1 chút, thần thanh khí sảng nhìn Lôi Hồng Phi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Chiến đấu còn chưa kết thúc đâu, Thành Thước báo rằng y đã tìm thấy tung tích của tên cao thủ máy vi tính đã hỗ trợ cho bọn phân tử khủng bố rồi, đang tiến hành xác định, tôi còn đang chờ bắt người đây này.”

Lôi Hồng Phi vừa mừng vừa sợ: “Thật à? Vậy thật tốt quá. Cái tên đã hỗ trợ cho bọn tổ chức khủng bố này cũng là tội ác tày trời, nhất định phải bắt bằng được, báo thù cho Giác Phi.”

“Ừ, đó là tất nhiên.” Tâm tình Lâm Tĩnh cũng giống y, vì vậy không dong dài nữa, phát tay với y. “Anh đi ngủ 1 chút đi, có tinh thần rồi mới giải quyết được rắc rối sắp tới.”

Lôi Hồng Phi thấy hắn nói xong liền xoay người, hiển nhiên cơn giận còn sót lại chưa tan hết, liền trở mặt ra phát thệ, lại ngoan ngoãn mà bảo đảm, lúc này mới thu dọn chén đĩa, mỉm cười bưng khay chạy ra ngoài.

97. Chương 96

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trần Kiến Hữu cùng Thái Hân Uy vẫn chờ ở ngoài cửa này giờ, đứng sắp thành tượng đá luôn rồi. Nhìn thấy Lôi Hồng Phi đi ra hai người họ đều thấp giọng hỏi: “Thế nào rồi? Còn giận không?”

“Có tôi ra ngựa, không có gì là không thể bình giải được hết.” Lôi Hồng Phi thực sự cao hứng, nhịn không được tự biên tự diễn. “Tay nghề của tôi, không phải hạng xoàng nha, mỹ thực vừa lên, dù tức giận thế nào cũng sẽ tiêu tan thành mây khói hết.”

Y còn chưa dứt lời, thì tiếng của Lâm Tĩnh vang lên từ sau lưng y: “Tiểu Thái, lấy cho tôi chậu nước rửa tay.” Ngữ khí có chút bất thiện.

“Yes, sir.” Thái Hân Uy vội vã đáp ứng, quay đầu bỏ chạy.

Trần Kiến Hữu cầm lấy cái khay từ trong tay Lôi Hồng Phi: “Để em cầm về cho.” Nhanh như chớp mà chạy vào nhà bếp.

Lôi Hồng Phi xoay người, cười nói với Lâm Tĩnh đang đứng thẳng tắp đối diện mình: “Cái này ... tôi cùng cậu đi vòng quanh một vòng đi, tối hôm qua đánh 1 trận ác liệt như thế, chúng ta đi thăm các binh sĩ xem thử được không?”

Lâm Tĩnh lạnh lùng nhìn y, không nói gì mà đi ra ngoài, hướng tới chỗ bệnh xá. Lôi Hồng Phi không dám cười quá rạng rỡ, nỗ lực khống chế tâm tình, đi theo sau người hắn.

Ngày hôm qua mặc dù có hệ thống phòng ngự chặn lại, nhưng phần lớn đều tập trung ở bộ tác chiến bảo hộ Lâm Tĩnh, có một số chỗ không phòng vệ nghiêm mật, vì vậy không ít bom đạn bắn phá vào, nổ trung trong sân, khu ký túc xá cũng bị hủy đi mấy phòng, hiện tại đang sửa gấp, Lâm Tĩnh đi qua nhìn 1 chút, sau đó tới chỗ bệnh xá.

Ở đây chia làm 2 khu, 1 khu dùng để cứu trị người bệnh bên mình, cực kỳ bận rộn, khu kia thì trị liệu phần tử khủng bố bị bắt, đề phòng sâm nghiêm. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi thăm hỏi quân sĩ bên mình trước. Bệnh xá này là được tổ kiến trong lúc hành động, viện trưởng chính là phó viện trưởng tổng y viện lục quân, chuyên ngoại khoa, từ nửa đêm tới giờ, vẫn đều ở trong phòng phẫu thuật, từng ca từng ca đẩy vào mà bắt đầu tiến hành phẫu thuật. Hai người họ không có quấy rầy ông, mà hỏi han tình huống của bác sĩ tiến ra đón tiếp, biết được bên quân mình có 7 người bị trọng thương, bên phần tử khủng bố có mười mấy tên bị trọng thương, tuy rằng đã giải phẫu xong, nhưng cần phải đưa về bệnh viện ở hậu phương để tiến hành xử lý cẩn thận, bằng không sẽ nguy hiểm tính mạng.

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, nói với người đó: “Tôi lập tức gọi y viện không trung tới đây, anh gọi vài bác sĩ, y tá chuẩn bị cho tốt, một giờ sau khi đăng ký, sẽ quay về Bắc Kinh.”

Vị quân y kia lập tức gật đầu: “Yes, sir.”

Lâm Tĩnh hỏi tình hình người bệnh xong, bỗng nhiên chỉ tay vào người bên cạnh: “Thương thế của Lôi tướng quân thế nào?”

Quân y lập tức tìm bệnh án, tường tận tỉ mỉ nói ra tình hình vết thương, sau đó nghiêm túc nhắc nhở: “Vết thương của Lôi tướng quân không nghiêm trọng, như căn cứ vào kết quả kiểm tra của chúng tôi, Lôi tướng quân có dấu hiệu mệt mỏi quá độ, chúng tôi kiến nghị Lôi tướng quân nên nghỉ ngơi nhiều hơn, bằng không sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe của ngài ấy, cũng không có lợi cho vết thương.”

“Ừ, tôi hiểu rồi.” Lâm Tĩnh xoay người đi ra ngoài, bước tới chỗ bộ tác chiến. Lôi Hồng Phi nhắm mắt theo đuôi, theo sát bên cạnh hắn, vốn định giải thích bản thân mình không có mệt nhọc quá độ gì, nhưng thấy hắn không đề cập tới, nên y cũng không hé răng

Y viện không trung sử dụng một máy bay vận tải cỡ lớn viễn trình bay thẳng, bên trong đã được thay đổi tu sửa như một bệnh viện thu nhỏ đầy đủ chức năng, dùng cho quân sự, cứu tế, giá chế tạo ra khá mắc, lần hành động này là do Trung Quốc, Nga, Nhật, các nước EU ra tiền, có thể đảm bảo cho các quân sĩ bị thương trong quá trình chiến đấu đều được cứu chữa kịp thời, giảm thiểu đến thấp nhất số lượng nhân viên thương vong. Lâm Tĩnh dự định điều tới một y viện không trung, tất nhiên là dùng của Trung Quốc phái ra.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đi vào đi bộ tác chiến, ở đây đã có không ít người, đang bắt đầu ngồi vào vị trí tiến hành công tác. Sáng sớm bọn họ đều chạy trốn, để một mình Lôi Hồng Phi đi đối phó với cơn giận của Lâm Tĩnh, đợi hai người họ đi ra ngoài rồi, nhìn qua như là gió êm sóng lặng, lúc này mọi người mới trở về, một lần nữa bắt đầu công tác.

Lôi Hồng Phi nhìn Lâm Tĩnh ra lệnh cho cấp dưới, kêu một y viện không trung đang ở sân bay Đại Thành gần đó lại đây tiếp người bệnh, rồi phái thêm hai máy bay tiêm kích hộ tống. Từng quyết định của hắn đều chuẩn xác đúng chỗ, mệnh lệnh tuyên bố ngắn gọn quả đoán, khiến Lôi Hồng Phi từ kính hỉ đến thương thức. Trước đây Lâm Tĩnh là tham mưu trưởng, phần lớn thời gian là để đưa ra kiến nghị, để quan tư lệnh có thể đưa ra được phán đoán chính xác, ra được mệnh lệnh chính xác, đây là lần đầu tiên ở trong 1 cuộc đại chiến đảm nhận tổng chỉ huy. Lôi Hồng Phi mừng rỡ thấy sự phát triển vượt bậc của hắn, không thể nghi ngờ, hắn cực kỳ thích hợp với vị trí tư lệnh bộ đội đặc chủng.

Lâm Tĩnh hạ lệnh xong, sau đó từ trang web chỉ huy mà kiểm tra các báo cáo của các bộ đội tham chiến gửi tới. Lôi Hồng Phi vẫn ở bên cạnh hắn, nhưng không ra bất kì ý kiến gì.

Đây là cuộc chiến của Lâm Tĩnh, Lôi Hồng Phi sẽ không nhúng tay, lại càng không cướp đi vinh quang của hắn.

Y viện không trung còn chưa tới, thì bọn họ nhận được điện thoại của Lăng Tử Hàn.

“Nghe nói các anh bắt được Adam rồi?” Lăng Tử Hàn mỉm cười ngồi ở văn phòng. “Người bên tôi khoảng nửa tiếng nữa sẽ tới chỗ các anh. Chúng tôi cần thông tin từ tên Adam đó.”

“Không thành vấn đề.” Lâm Tĩnh không chút do dự đáp ứng.

Bọn họ nơi này có học viện bồi dưỡng ngoại ngữ dành cho quân đội, phiên dịch tiếng Arab, nhưng bọn họ cũng không phải chuyên gia thẩm vấn, hoàn toàn không có cách để có thể mở miệng của cái tên thủ lĩnh tổ chức khủng bố ngoan cố như tên Adam này. Người của bên Lăng Tử Hàn thì có khả năng này, nên Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi cực kỳ hoan nghênh người mà cậu cử tới, cũng cực kỳ tin tưởng năng lực của người đó.

Lăng Tử Hàn trước sau như một vẫn ôn hòa, nhẹ cười nói: “Thiên Vũ cùng tổ công tác của Thành Thước đã tìm ra được 4 tên hacker khả nghi, hiện tại vị trí của chúng lần lượt tại Vedenov ở Chechnya, Russia (1); Gomare và Tarogan ở Afghanistan; còn có 1 tên ở gần chỗ của các anh. Vedenov thuộc Chechnya, Vedenov, Gomare, Tarogan, ba tên đó sẽ do bên người của tôi xử lý, chỗ đó là thành trấn, để tránh cho nhân viên thương vong, chỉ có thể bí mật bắt giữ. Còn tên ở gần của các anh, tôi sẽ không quản đầu. Gã luôn di động liên tục, tọa độ thì luôn bất định, Thành Thước đang tiến hành xác nhận lại tin tức.”

“Tốt.” Lâm Tĩnh gật đầu, trên mặt cũng có vài phần tiểu ý. Hắn trước đây vẫn luôn nghĩ bộ quốc an chỉ là một bộ phận văn chức, cảm giác chính là cả một đám người chỉ biết ngồi trong văn phòng, không ngừng xử lý tình báo, số liệu từ khắp nơi trên thế giới, sau đó đem kết quả báo cáo cho lãnh đạo các quốc gia hoặc là thông báo cho quân đội, cảnh sát để hành động. Từ sau khi biết Lăng Tử Hàn chính là Quỷ Thu, hắn càng có thêm một hiểu biết mới với bộ môn luôn thần bí kỳ dị kia, năng lực hành động của Lăng Tử Hàn cùng phân kỹ thuật mà Vệ Thiên Vũ phụ trách đều không gì sánh kịp, dù cho bọn họ có sáng tạo ra kỳ tích thế nào đi nữa, Lâm Tĩnh cũng không cảm thấy bất ngờ.

Lôi Hồng Phi cao hứng xoa tay: “Thật tốt quá. Tử Hàn, mấy tên khốn đó nhất định phải bắt bằng hết, anh thật muốn tự tay mình bẻ gãy tay tụi nó mà.”

“Yên tâm, bọn chúng sẽ không có cơ hội dùng tay gõ bàn phím được nữa đâu.” Lăng Tử Hàn mỉm cười. “Chúng ta tự mình hành động vậy.”

Trò chuyện trò chuyện, bỗng nhiên Lâm Tĩnh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lôi Hồng Phi, tức giận mà nói: “Anh, lập tức đi ngủ.”

Lôi Hồng Phi có chút mê man, chẳng phải cần phải hành động hay sao? Sao lại phải đi ngủ?

Lâm Tĩnh nổi giận: “Từ hôm qua tới giờ anh vẫn chưa chớp mắt, lại còn bị thương, nhanh chóng nghỉ ngơi, còn chuyện này liên quan gì tới anh hả?”

“Tôi không mệt.” Lôi Hồng Phi thấy hẳn quan tâm mình, không khỏi mừng rỡ. “Cậu đừng có nghe bác sĩ nói bậy, kỳ thực máy móc đôi lúc cũng không thể tin hoàn toàn được mà. Bản thân tôi chẳng mệt gì hết, sao tự dưng lại bảo là mệt nhọc quá độ?”

Lâm Tĩnh vừa muốn phát hỏa, thì tiếng nói đầy hưng phấn của Thành Thước vang lên; “Lâm tư lệnh, tôi đã xác định được vị trí của tên nhóc kia rồi.”

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều thấy hứng thú, chờ không kịp Thành Thước tới đây báo cáo, đã lập tức đi tới sát vách, trằm miệng một lời hỏi: “Ở đâu?” **HẾT CHƯƠNG 96**

(1) Cộng hòa Chechnya là một nước thuộc liên bang Nga. Nằm trên vùng núi Bắc Caucasus, Chechnya giáp phía tây-bắc với Stavropol Krai, phía đông; đông-bắc giáp Gruzia, phía tây giáp Ingushetiya và Bắc Ossetia.

98. Chương 97

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

“Tên nhóc này là một hacker khá có tiếng nhé, chúng tôi đều gọi nó là ‘Blaze’, khi online nó rất thường sử dụng nickname, lúc trước cũng thành danh với cái nickname này.” Thành Thước không chút hoang mang mà cho hiện lên 1 tấm ảnh, ở trên đó mặt người không rõ, nhưng có một màu tóc đỏ rực, khiến người ta cực kỳ ấn tượng. “Hacker hoạt động trên online, thường khó mà tìm ra được thân phận thực tế lắm, căn cứ vào đặc thù hoạt động lúc trước của nó, mà chúng tôi đoán được, nó mắc chứng tâm thần phân liệt, trí tuệ siêu phàm, chính vì vậy mà lực phá hoại cũng cực kỳ mạnh. Đây là một bức ảnh chụp được từ trình sát trên không, có lẽ nó mang theo thiết bị quấy rầy cường lực, nên phần mặt chụp khá mơ hồ, chúng tôi không cách nào tra ra được thân phận thực của nó cả. hiện nay nó đang ở khu số 31 ... là chỗ này.” Y phát ra một bản đồ 3D, đưa tay chỉ vào 1 điểm trước mặt. “Trước đây nó luôn một mực di động, tốc độ đại khái là trong 1 tiếng di chuyển được 7 tới 10 km, hẳn là đang dùng xe, hiện tại lại động nhiên đứng yên ở bên biên giới, rất có thể đang đợi người tiếp ứng.”

Y chỉ vào phần biên giới giao giữa Afghanistan và Pakistan, chỗ đó thuộc về cao nguyên Pamir, địa hình khá phức tạp, núi cao sườn núi xoay nghiêng, nhiều ám động, mật đạo tương liên, chỉ là khá nhiều con đường hầm đã từng bị nổ hủy, lúc này mới chặt đứt được tuyến giao thông ngầm của chúng. Cái tên ‘Blaze’ kia cùng nhân viên vũ trang lúc này đang ở trên một con đường núi, bên cạnh có hai chiếc xe việt dã, do hệ thống chấn của chúng quá mạnh, nên hình vẽ từ vệ tinh không được rõ, khá méo mó, lúc liền lúc đứt, căn bản không thấy rõ lắm.

Lâm Tĩnh không chút nghi ngờ người có khuôn mặt không rõ này không phải chính là mục tiêu của họ, do Vệ Thiên Vũ đã thực hiện xong giai đoạn chuẩn bị, sau khi xác nhận mới để Thành Thước tiến hành xác nhận vị trí, vì vậy mục tiêu này trên cơ bản có thể khẳng định được rồi. Với lại, người mà anh phái ra nhất định là muốn nghĩ cách bắt sống, nếu như gặp phải vũ lực, đối phương khẳng định là phần tử khủng bố, nếu như đối phương không phản kháng, một ngày chứng thực bắt sai thì sẽ lập tức thả ra, cũng không tổn thất gì.

Thấy rõ vị trí rồi, Lâm Tĩnh lập tức trở lại phòng chỉ huy, mệnh lệnh cho bộ tham mưu tác chiến tìm đội ngũ ở khu vực gần đó.

Rất nhanh, tham mưu báo cáo: Tiểu tổ Alpha của Nga có một đội người ở gần đó, cách mục tiêu khoảng 11km.”

“Kết nối tôi với quan chỉ huy bên Nga.” Lâm Tĩnh cẩn thận kiểm tra tư liệu cùng tọa độ bộ đội mà tham mưu gửi tới, sau đó phát hiện quan chỉ huy bên Nga quả nhiên chính là tướng quân Aleksey Goma.

Lâm Tĩnh giao tiếp khá tốt với y, không có nhiều lời vô ích, tuy rằng nụ cười trên gương mặt Aleksey Goma rất trong sáng, nhưng lại khiến Lôi Hồng Phi cực kỳ khó chịu, nhưng đối với ý đồ hành động của y lại cực kỳ linh hội chuẩn xác, cũng rất tôn trọng quyền tổng chỉ huy mặt trận của Lâm Tĩnh, nên không thể khiến cho người ta soi mói chỗ nào, Lôi Hồng Phi không thể làm gì hơn, chỉ có thể đứng sát bên cạnh Lâm Tĩnh, để có thể ẩn ý mà bày tỏ địa vị của mình.

Aleksey Goma không có cảm thấy khác biệt gì với sự hiện diện của Lôi Hồng Phi ở đây, chỉ là thuận miệng bắt chuyện với y, sau đó bắt đầu tiến hành tham khảo mấy trọng điểm cùng Lâm Tĩnh, chính mình có chung được ý kiến. Thời gian cấp bách, y cũng không nói thêm câu chuyện phiếm nào, lập tức cúp máy, chỉ huy bộ đội đặc chủng của mình bắt đầu hành động.

Thế nhưng, tiểu tổ Alpha vừa xuất động, mục tiêu đang đứng yên cũng lập tức di động. Chỉ thấy bóng người không rõ này lập tức lên xe, bay nhanh tới chỗ biên giới hai nước.

“Quá khác thường rồi.” Đây là phản ứng đầu tiên của Lâm Tĩnh.

Lôi Hồng Phi cũng đồng ý: “Đúng, giống như đang gài bẫy vậy.”

Aleksey Goma cũng đồng thời thấy được hình ảnh mà Thành Thước gửi tới trang web chỉ huy, lập tức nhíu mày: “Tình huống không tốt.”

“Hành động tạm dừng.” Lâm Tĩnh không có chút do dự nào.

Aleksey Goma lập tức hạ lệnh, để đội người của tiểu tổ Alpha ngừng di chuyển.

Trải qua sự kiện thẩm thông của Ninh Giác Phi gặp phải bẫy mà bỏ mình, nên bất kì quan chỉ huy cao cấp

nào cũng trở nên cực kỳ cảnh giác, tuyệt không muốn để mình giẫm lên vết xe đổ, cho kẻ địch có cơ hội thừa nước đục thả câu, tình nguyện vạ bất đắc dĩ thì để cho địch chạy trốn, cũng không để đội quân của mình rơi vào trong cái tròng, hy sinh mất mát quá lớn, dù cho bọn họ lần này quyết tâm lê đĩnh táo huyệt, muốn triệt để dẹp yên căn cứ tổ chức khủng bố, bất quá cũng chỉ là vấn đề thời gian, dù sao mấy tên phần tử khủng bố ngoan cố này cũng không trốn thoát được.

Quản chế vệ tinh rất nhanh đã bị quấy rầy mạnh, màn hình của bọn họ biến thành một mảng hoa tuyết. Thành viên trong tiểu tổ của Thành Thước nỗ lực trong thời gian ngắn nhất mà phá được rào chắn này, thế nhưng cũng phải mất tới vài phút mới có thể thành công. Màn hình xuất hiện trước mắt bọn họ cũng không còn nhìn thấy người nữa, chỉ còn lại phong cảnh cao nguyên hoang vắng.

Lâm Tĩnh, Lô Hồng Phi cùng Aleksey Goma đều khá nghi hoặc. Đó là khu hoạt động bình thường của tổ chức khủng bố, hàng năm đều lọt vào càn quét, có đôi khi để vây bắt 1 tên phần tử khủng bố quan trọng, quân đội của Pakistan hoặc Afghanistan thường oanh tạc 3 thước của khu đó, chỉ cần là sơn động có thể giấu được người, phần lớn đều bị nổ tung, bọn họ có thể khẳng định ở đó không có huyệt động ngầm có thể khiến cho hai chiếc xe trong tíc tắc biến mất vô tung trong vài phút.

Thành Thước lại định liệu trước: “Đây là thủ thuật che mắt. Blaze thực sự là danh bất hư truyền, nghiên cứu ra không ít thứ mới, xong cái này lại thêm cái khác, thật khiến cho người khác khó mà phòng bị ... Tốt, Vệ cục nhất định sẽ rất vui. Lâm tư lệnh, tôi kiến nghị trước tiên không nên vội bắt người này, chờ chúng ta phá giải kỹ thuật của nó đã.”

“Tốt.” Lâm Tĩnh nghe xong lời giải thích của Thành Thước, cũng hiểu được tên Hacker kia hiện tại đã không thể tạo ra uy hiếp lớn nữa, vì vậy nói với Aleksey Goma, “Căn cứ lộ tuyến hành động suốt mấy tiếng vừa rồi của bọn chúng, tôi biết được mục đích chủ yếu của chúng chính là muốn an toàn thoát đi, cho nên sự biến động của bẫy rập hư hư thực thực hồi nãy mới có thể cố bố nghi trợn. Nếu như suy đoán của tôi không sai, bên tiền phương của chúng nhất định có tổ chức khủng bố tiếp ứng. Tướng quân Goma, người của anh tốt nhất nên chạy tới bên cảnh nội Pakistan, nếu như ở đó có phần tử khủng bố mai phục, nên ở lại giám thị, đợi cho bọn chúng hai bên hội họp, rồi sau đó một lưới bắt hết. Ở chỗ này của tôi sẽ điều thêm 2 đội quân tới trợ giúp cho anh, do anh chỉ huy, anh thấy được không?”

“OK.” Aleksey Goma lập tức điều chỉnh bố trí, hạ lệnh cho bộ đội đang di chuyển về tiền tuyến, để bọn họ dùng con đường khác đi tới cảnh nội Pakistan, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này, mấy chỗ tối hôm qua phát sinh chiến tranh đều đã kết thúc, 3 đội ngũ được phái đi bắt thể thân của Adam cũng đuổi được mấy tên phần tử khủng bố trốn chết, trải qua kịch liệt bắn nhau, phần lớn mấy phần tử khủng bố đều bị đánh gục, bắt được 2 tên trọng thương. Lâm Tĩnh ra lệnh cho họ bắt tù binh đưa tới doanh địa gần đó, nghỉ ngơi đợi mệnh.

Lô Hồng Phi nhìn hấn cứ bận rộn liên tục, mà hành động bắt ‘Blaze’ cũng dừng lại, sau đó y ra ngoài chuẩn bị bữa trưa.

Các chiến sĩ bên ban bếp núc thấy y ở cửa đã lập tức tươi cười đón chào, không cần y ra lệnh, liền chuẩn bị cho y một cái thớt, phân ra 1 chỗ trong bếp.

Động tác Lôi Hồng Phi khá nhanh, cắt, xào, chiên, rán, ninh cách thủy, vừa nhìn thấy giống 1 chuyên gia, mấy món ăn được phối hoàn mỹ, dinh dưỡng cân đối, đủ mùi đủ sắc, công lực không thua gì đầu bếp đặc biệt.

Bọn quan binh trong ban bếp núc đã sớm nói qua với mấy chiến hữu canh ở ca hừng đông, vị tướng quân thân phận quý trọng này có kỹ thuật nấu ăn siêu phàm, lúc này tận mắt nhìn thấy, càng thêm bội phục. Bọn họ cũng không phải quan bếp núc của bộ đội đặc chủng, mà là bộ quốc phòng đặc biệt phân phối cho hành động lần này, ai cũng đều có giấy chứng nhận đầu bếp hạng nhất ở ngoài, nhưng không giống binh bếp núc bộ đội đặc chủng, bình thường phải tham gia huấn luyện, cầm lấy vũ khí là có thể ra chiến trường, không đánh trận cũng là một bộ đội đặc chủng hợp cách, cho nên càng thêm kính ngạc với trù nghệ của Lôi Hồng Phi, cũng cực kỳ kính phục.

Lôi Hồng Phi làm xong bữa ăn này, một người cầm không hết, cười ha hả gọi thêm 2 binh sĩ nữa, đem đồ ăn bỏ vào trong lồng đựng thức ăn đặc chế, cầm tới bộ tác chiến.

Mới vừa tới cửa, y liền thấy hai bác sĩ mặc áo blouse cầm theo hộp thuốc đi tới, không khỏi ngần ra, “Sao thế? xảy ra chuyện gì?”

Quân y đang đi trước vội vã nói: “Lôi tướng quân, Lâm tư lệnh bị bệnh, lại không chịu nghỉ ngơi đầy đủ, chúng tôi hiện tại chỉ có thể truyền dịch trước cho anh ấy ...”

Lôi Hồng Phi còn chưa nghe xong, đã 1 tay đẩy cửa, chạy vào trong bộ tác chiến.

Bệnh của Lâm Tĩnh là đột nhiên phát tác. Hắn đang ngồi ở đó nghe tham mưu báo cáo tình huống, kiểm tra kết quả phân tích của chuyên gia cùng tình báo gửi tới từ uỷ ban quốc gia an toàn Trung Quốc cùng tổ chức hợp tác quân sự thế giới, lại phải liên tục hội nghị thường kỳ mỗi ngày online, cùng các quan chỉ huy các quốc gia thảo luận tình hình chiến đấu hiện tại cùng phương án tác chiến tiếp theo. Đang nói chuyện, hắn cảm thấy cổ họng có chút ngứa, ho vài tiếng, sau đó cảm giác choáng váng đầu, hai tay dần tê dại.

Hắn rất ít sinh bệnh, cũng không lưu ý, cho rằng uống vài hộp nước nóng là được, thế nhưng khi Thái Hân Uy bưng nước tới để cho hắn rửa mặt, thì phát hiện sắc mặt của hắn không ổn, trong sự tái nhợt lại có chút ửng hồng, liền cảnh giác, lập tức thông báo bác sĩ tới kiểm tra cho hắn. Lâm Tĩnh cũng không phản đối, kiểm tra một chút cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Bởi vì hắn không bị thương, nên bệnh xá cử tới một chủ nhiệm nội khoa, rất nhanh đã có được kết quả chẩn đoán bệnh sơ bộ. Lâm Tĩnh phát sốt, là dạng bệnh thuộc về cảm mạo, bác sĩ yêu cầu hắn phải lập tức nghỉ ngơi tiếp nhận điều trị. Lâm Tĩnh cũng không muốn rời khỏi vị trí, nên vừa xem văn kiện vừa phát phát tay: “Truyền dịch ngay tại đây luôn đi, cũng không phải bệnh gì nặng.”

Chủ nhiệm bất đắc dĩ, chỉ có thể kêu trợ lý của mình tới truyền dịch trước. Chờ Lôi Hồng Phi tiến đến, chủ nhiệm lập tức báo cáo cho y: “Lâm tư lệnh quá mệt mỏi, tuy rằng biểu hiện ra hiện tại chính là cảm mạo, kỳ thực thân thể đang phát sinh cảnh báo, nếu như anh ấy không chịu nghỉ ngơi tốt, thì tình hình sẽ dễ nghiêm trọng hơn.”

“Được, tôi sẽ khuyên hấn.” Lôi Hồng Phi bình tĩnh nghe xong, liền đi tới ôm lấy đầu vai của Lâm Tĩnh.
“Cậu lập tức trở về phòng nghỉ ngơi.”

Lâm Tĩnh cau mày nhìn y một cái: “Tôi không sao, bắt quá chỉ là cảm mạo mà thôi, cũng không phải bệnh nặng, anh mới là người phải lập tức nghỉ ngơi mới đúng đó.”

“Được thôi, vậy chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi.” Lôi Hồng Phi không khỏi phân trần, đã kéo hấn đi về phòng.

Lâm Tĩnh muốn phát hỏa, thế nhưng nghĩ y chỉ vì muốn tốt cho mình, lại miễn cưỡng nhịn xuống, lấy tay đặt trước miệng ho hai cái, lúc này mới tâm bình khí hòa mà nói: “Tôi thật sự không có việc gì. Hiện tại đang trong quá trình hành động, là thời khắc then chốt, tình huống tiền tuyến thay đổi trong nháy mắt, thời cơ chỉ thoáng qua chớp mắt, tôi không có khả năng đi ngủ tròn 1 giấc đâu. Anh dù cho ép tôi ngủ, tôi cũng không ngủ được.”

Lôi Hồng Phi gắt gao nhìn hấn, thở hổn hển hít sâu hai hơi, lúc này mới quay đầu nói với Thái Hân Uy: “Đi lấy cái giường tới đây.”

Động tác Thái Hân Uy rất nhanh, chạy đi một hồi liền lấy được cái giường xếp tiến đến, ở bên giường đặt xuống rồi trải ra, lấy gối cùng chăn để lên.

Lôi Hồng Phi hất đầu về phía giường: “Cậu tới đó nằm xuống đi, vừa truyền dịch vừa công tác.”

An bài này coi như hợp lý, Lâm Tĩnh cũng không từ chối nữa, đứng dậy đi tới đó. Trên mặt hấn mang chút ý cười, trong lòng lại có chút bất đắc dĩ, đích đầu vầng mắt hoa càng ngày càng nghiêm trọng, khiến hấn biết bệnh của mình không hề nhẹ, mà hấn thì tuyệt đối không thể ngã xuống được, chỉ ít cũng phải chống đến khi hành động lần này kết thúc.

Nghĩ như vậy, hấn rất phối hợp với trị liệu của bác sĩ, cũng tiếp thu sự cần nhắc nhở của Lôi Hồng Phi. Vì vậy, mọi người trong bộ tác chiến liền tận mắt nhìn thấy cảnh Lôi Hồng Phi ôn nhu săn sóc mà dứt Lâm Tĩnh ăn canh, mà càng thêm vô cùng kinh ngạc không ngớt với sự tiếp nhận chuyện đó đầy bình thản ung dung của Lâm Tĩnh.**HẾT CHƯƠNG 97**

99. Chương 98

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh nhận vài bình thuốc, nhưng tới chiều tình hình vẫn không tốt lên được, vẫn phát sốt, ho khan,

cảm thấy lạnh người, ngực khó chịu, tay chân tê dại. Một người rất ít bị bệnh, một khi bệnh rồi thì sẽ cực kỳ khó chịu, sắc mặt của hắn rất khó nhìn, nhưng vẫn nhẫn nại, dường như không có việc gì mà tiếp tục làm việc.

Vùng xung quanh lông mày Lôi Hồng Phi càng lúc càng nhíu chặt, đợi khi hội nghị kết thúc, liền mạnh mẽ ép buộc hắn phải nghỉ ngơi, còn uy hiếp hắn nếu hắn cứ tiếp tục như thế, sẽ bắt hắn quay về Bắc Kinh. Lúc này Lâm Tĩnh mới không dám cố chấp nữa, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ.

Lôi Hồng Phi nhìn hắn ngủ say, liền đối với những người trong bộ tác chiến ra dấu tay “đừng làm ồn”, rồi đứng dậy đi ra ngoài, thẳng tới bệnh xá, gặp mặt chủ nhiệm nội khoa, lo lắng mà hỏi thăm: “Rốt cuộc Lâm tư lệnh bị bệnh gì vậy? Trong phòng nhiệt độ luôn được giữ ổn định, hai ngày qua hắn không hề ra ngoài, sao tự dưng lại bị cảm mạo?”

Nét mặt của vị chủ nhiệm nội khoa kia có chút nghiêm trọng, liền một mình đưa y vào văn phòng. Ngồi trước máy vi tính, bác sĩ kia liền mở bệnh án của Lâm Tĩnh ra xem, dường như cũng không chắc chắn, nên có chút do dự.

Lôi Hồng Phi có chút sốt ruột: “Lẽ nào bệnh của Lão Lâm rất nghiêm trọng?”

Chủ nhiệm chần chờ một chút, hơi hơi lắc đầu: “Hiện nay chúng tôi vẫn chưa thể khẳng định.”

Lôi Hồng Phi càng nóng nảy: “Vậy rốt cục là sao?”

Chủ nhiệm chỉnh lý suy nghĩ của mình 1 chút, lược qua mấy thuật ngữ chuyên môn, nói kết luận ra trước: “Tôi nghi ngờ hệ thống miễn dịch của Lâm tư lệnh bị thiếu tính nhạy dị ứng, đương nhiên, bây giờ còn vẫn chưa có gì nghiêm trọng, chỉ là cần cẩn thận điều trị và cẩn thận thôi.”

“Hệ thống miễn dịch bị thiếu mất tính nhạy dị ứng?” Lôi Hồng Phi vẻ mặt mờ mịt, “Đó là bệnh gì? Sao lại bị? Tôi nhớ trước đây hắn không có bị bệnh gì nặng mà, sức khỏe rất tốt.”

Chủ nhiệm gật đầu, “Tôi đã xem lại bệnh án cũ của Lâm tư lệnh còn lưu ở tổng y viện lục quân Tân Cương cùng tổng y viện lục quân Bắc Kinh gửi tới. Sức khỏe của hắn vốn rất tốt, thể nhưng hai năm trước, khi hắn từ rừng nhiệt đới trở về, đã từng bị dị ứng do một nguyên nhân không rõ, thiếu chút nữa tạo nên cơn shock. Sau đó hắn hồi phục khá nhanh, nên bác sĩ cũng đem bệnh này trở thành bệnh dị ứng bình thường, không coi trọng. Hiện tại xem ra, tôi nghi ngờ Lâm tư lệnh khi còn ở rừng nhiệt đới đã bị vũ khí gen tấn công, khả năng không phải công kích trực tiếp, mà là bị lan nhiễm, do đó khiến cho gien của hắn có vài đoạn bị phá hủy, hệ thống miễn dịch dần dần xuất hiện vấn đề. Nếu như không coi trọng, Lâm tư lệnh lúc nào cũng có thể bị một thứ gì đó thật nhỏ mà chúng ta nghĩ chẳng có lực sát thương gì lại đoạt đi tính mạng.”

Lôi Hồng Phi vừa nghe đến mấy chữ “vũ khí sinh học”, trong lòng liền hồi hộp, sau đó không ngừng đập mạnh, lo lắng vô cùng. Đợi khi nghe chủ nhiệm nói Lâm Tĩnh cũng không phải bị tấn công chính diện, tâm tình của y mới bình tĩnh được hơn 1 chút, lý trí hỏi: “Vậy hiện tại hắn có thể tiếp tục đảm nhận công tác này không?”

“Tôi đã thảo luận qua với viện trưởng, cũng liên lạc với tổng y viện lục quân và hai vị viện trưởng của y viện 643, xin bọn họ tiến hành xác nhận với bệnh của Lâm tư lệnh.” vị chủ nhiệm vẫn rất bình tĩnh. “Từ kết quả kiểm tra này xem qua, sức khỏe của Lâm tư lệnh cũng không có vấn đề gì lớn, hoàn toàn có thể tiếp tục công tác. Đối với trị liệu cho hắn, chúng tôi cần phải tra ra cho đúng bệnh, tìm hiểu đúng đoạn gen bị tổn thương của hắn, sau đó mới hốt được đúng thuốc, tiến hành tu bổ. Những điều này chỗ này không thể làm được, nhưng chúng tôi có thể điều trị cho hết chứng cảm mạo hiện tại của hắn, rồi nghiêm mật quan sát tình hình sức khỏe của hắn, đảm bảo không để xảy ra tình huống bất ngờ. Chúng tôi đã cấp cho Lâm tư lệnh máy giám sát y học, một ngày phát sinh tình huống nguy hiểm, chúng tôi sẽ lập tức nhận được cảnh báo, chạy tới cứu trị.”

Lôi Hồng Phi vẫn đang lo lắng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Y muốn lập tức đưa Lâm Tĩnh quay về Bắc Kinh, làm kiểm tra rồi tiếp nhận trị liệu, nhưng y biết tính tình của Lâm Tĩnh, khẳng định sẽ không chịu rời khỏi đây, mà ngoại trừ bản thân mình ra, cũng không tìm ra được ai có thể tiếp tục tiếp nhận vị trí của hắn. Nếu như y nhờ cha mình ra lệnh, bắt Lâm Tĩnh về nước, còn mình tiếp nhận quyền chỉ huy, trong mắt mọi người xung quanh, chẳng biết sẽ đưa ra lời đồn ác tiếng nào nữa đây. Chỉ sợ Lâm Tĩnh sẽ giận y, vì hành động chống khủng bố lần này không phải bình thường, mà còn là báo thù cho Ninh Giác Phi, y không thể chỉ vì Lâm Tĩnh bị cảm mạo mà bắt hắn rời đi, vì vậy dù cho hiện tại lo lắng thế nào, thì y cũng chỉ có thể để hắn ở lại tiếp tục làm việc, đến tận khi hành động chống khủng bố liên minh quốc tế này kết thúc.

Tâm tình của y nặng nề, hỏi thêm 1 chút vấn đề, vì như trong lúc hành động cùng sinh hoạt hằng ngày cần phải chú ý chuyện gì, kiêng kỵ gì trong ăn uống, đến khi hiểu rõ rồi, mới rời khỏi bệnh xá, trở lại bộ tác chiến.

Lâm Tĩnh ngủ rất say, sắc mặt dường như cũng tốt hơn nhiều, không còn vàng như nến như người bệnh nữa, mà chỉ có chút tái nhợt. Lôi Hồng Phi để không làm ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ của hắn, liền hạ thấp độ tiếp nhận ánh sáng của kính cửa sổ, tắt gần hết phần đèn chiếu tới chỗ hắn, chỉ có bàn công tác còn ánh lên vài phần ánh sáng nhu hòa. Y lặng lẽ ngồi trong phần tia sáng ảm đạm, nhìn đồng tin tức hiển thị trên trang web chỉ huy, cảm giác trong lòng loạn vô cùng.

“Vũ khí sinh học” cực kỳ hung hiểm thâm độc, nhằm vào người khá rõ, mục tiêu công kích cực kỳ chuẩn xác, chỉ cần dính phải, dù ít dù nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nhiều năm qua Lâm Tĩnh vẫn kiên trì huấn luyện cường độ cao, sức khỏe rất tốt, Lôi Hồng Phi từ khi biết hắn tới giờ hầu như không nghe nói hắn sinh bệnh, nhưng hiện tại lại không có dấu hiệu gì mà bắt đầu sốt cao, khiến y cực kỳ lo lắng. Nhớ tới lần dị ứng trước của Lâm Tĩnh, y chỉ cảm thấy trong lòng mình rét lạnh, nếu như lúc đó y không ghé qua xem 1 chút, chỉ sợ hậu quả không thể tưởng nổi.

Y cau mày mà ngơ ngẩn cả người, sau đó mới tỉnh táo lại, cẩn thận ở trang web chỉ huy mà xem lướt qua hành động lần này, quy tắc chung, quy tắc chi tiết cùng với tình huống tiến triển hiện nay, tính toán còn cần mất bao nhiêu thời gian hành động mới có thể kết thúc, Lâm Tĩnh mới có thể quay về Bắc Kinh.

Chuyện bệnh tình của Lâm Tĩnh tất nhiên cũng là cơ mật, ngoại trừ Lôi Hồng Phi, cũng không nói cho người khác biết, ở trong bệnh xá cũng chỉ có chủ nhiệm nội khoa cùng viện trưởng là biết, cho nên Lôi Hồng Phi tuy rằng lo lắng, nhưng nét mặt vẫn không biểu lộ ra ngoài, nhìn qua khá bình tĩnh. Toàn bộ quan binh trong ban chỉ huy cho rằng Lâm Tĩnh chỉ là cảm mạo thường, chủ yếu là do mệt nhọc quá độ mà thành, nên bọn họ cũng khá bình thường, tâm tình mọi người khá ổn, tất cả đều đang ở tại vị trí của mình mà ngay ngắn rõ ràng công tác.

Lôi Hồng Phi tính toán chung chung 1 chút, nếu như tất cả thuận lợi, từ đây đến lúc hành động kết thúc cần phải hơn 1 tháng nữa, sau đó khi kết thúc rồi còn phải bắt đầu bàn giao cho quan viên địa phương. Nếu như Lâm Tĩnh phải về nước, thế nào cũng phải hơn 2 tháng nữa. Y rất phiền muộn, do y đảm trách nhiệm vụ là tổ trưởng tổ điều tra, nên không có khả năng ở đây lâu tới thế, tối đa nửa tháng là phải trở về, thế nhưng, với tình hình lúc này của Lâm Tĩnh, y thực sự không yên lòng.

Đóng toàn bộ tài liệu liên quan, nhấn nút cho màn hình trang web chỉ huy trở về màn hình chính, y xoay người nhìn Lâm Tĩnh đang ngủ say, sau đó nhẹ bước đi ra ngoài.

Đứng ở dưới mái hiên, y lấy ra điều thuốc, châm 1 điều, hít sâu 1 hơi, sau đó nhìn dãy núi phật phòng đằng xa mà chờ người ra, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thể nghĩ ra được biện pháp nào tốt toàn vẹn cho cả đôi bên.

Chẳng biết qua bao lâu, bỗng nhiên có người nhẹ đẩy y, bên tai truyền tới tiếng quan tâm của Lâm Tĩnh, “Anh sao thế? Có tâm sự?”

Lôi Hồng Phi nhìn lại, vội vã ném tàn thuốc trong tay xuống đất, đẩy hẳn vào phòng: “Bệnh của cậu đỡ chưa vậy? Ra đây làm gì? Đi vào, đi vào, cậu làm cái gì mà ra đây hả?”

Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy đầu khớp xương cả người đều đau, sau khi tỉnh lại vẫn thấy khó chịu, lúc này bị y đẩy, chân đứng trụ không vững, đầu gối mềm nhũn, liền ngã xuống đất.

Lôi Hồng Phi lại càng hoảng sợ, nhanh chóng ôm lấy hẳn, cố sức kéo ôm vào trong lòng.

100. Chương 99

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lôi Hồng Phi lo lắng cho sức khỏe của Lâm Tĩnh, dù tình cảm dành cho hẳn càng lúc càng sâu, nhưng y là người biết phân biệt nặng nhẹ, bề ngoài tuy rằng luôn cột nhả, kỳ thực trong lòng cực có chừng mực, lúc này y ôm lấy Lâm Tĩnh. Nhưng không có bất kì cử động ám muội nào, chỉ là cố sức trụ đỡ cho hẳn, chờ hẳn ổn định lại, mới buông hai tay ra, chỉ dùng một tay để đỡ hờ, tùy thời đề phòng hẳn té ngã nữa.

Y rất muốn trực tiếp bế lấy Lâm Tĩnh ôm vào trong, thẳng tới phòng ký túc xá bắt hẳn nghỉ ngơi, nhưng nếu làm vậy, Lâm Tĩnh sẽ mất đi uy tín, mà quân sĩ với tình hình sức khỏe của hẳn cũng sẽ sản sinh hoài nghi cùng lo lắng, quân tâm rối loạn, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Tay của Lâm Tĩnh khoát lên cánh tay hữu lực của Lôi Hồng Phi, một lát sau mới ổn định thân thể. Lôi

Hồng Phi rất khác với bình thường, không nói nhiều, không cười đùa, không có mặt dày mày dạn, cả người như ngọn núi anh tuấn kiên định, khiến Lâm Tĩnh cảm giác rất an tâm. Trước đây, Lâm Tĩnh cho đến tận bây giờ luôn là người để người khác dựa vào, cha mẹ, bạn đời, con trai, thuộc hạ cùng với hơn trăm nghìn dân thường, bọn họ đều cần hắn bảo hộ, giữ gìn, lãnh đạo, hắn chưa từng nghĩ tới hắn cũng có thể dựa vào người khác. Từ hai năm trước cho tới nay, Lôi Hồng Phi chăm sóc hắn, hắn cũng từng chăm sóc Lôi Hồng Phi, cho nên trong lòng chưa từng sản sinh cảm giác muốn dựa vào y, chỉ cảm thấy hai người chính là gặp gỡ bình đẳng, tựa như anh em, ai bị thương bị bệnh thì cũng như nhau, mình cũng có thể quan tâm chăm sóc, đây là chuyện bình thường. Thế nhưng, giờ này khắc này, giống như lần đầu tiên, người bên cạnh hắn khiến hắn có cảm giác an toàn. Người này hiểu hắn, thông cảm cho hắn, ủng hộ hắn, chăm sóc hắn, khiến trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một sự cảm động mà trước nay chưa từng có.

Lâm Tĩnh quay đầu nhìn Lôi Hồng Phi, thấy rất rõ sự thân thiết thể hiện trong mắt y, trong lòng không khỏi nóng lên, cười nói với y: “Tôi ổn mà, mai chắc chắn không có vấn đề gì nữa đâu.”

Lôi Hồng Phi đương nhiên sẽ không tùy tiện nói ra bệnh tình thực sự của hắn, chỉ “ừ” một tiếng, sau đó nắm chặt lấy đầu vai của hắn, nghiêm túc mà nói: “Dù cho không có việc gì lớn, thì hiện tại cậu cũng đang bệnh, cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Lâm Tĩnh không có đáp ứng, cũng không có phủ định. Hắn chỉ cười cười, dựa theo sức tay của Lôi Hồng Phi mà trở lại bộ tác chiến, ngồi xuống giường lại, nhưng không có nằm xuống. “Tôi ngủ lâu lắm rồi, mệt.”

Lôi Hồng Phi cũng không miễn cưỡng, tìm hai cái gối lên đặt sau lưng hắn, để hắn có thể thoải mái mà nửa nằm nửa ngồi. Sau khi chuẩn bị xong, y nhìn đồng hồ 1 chút, nhẹ giọng hỏi: “Tối nay cậu muốn ăn gì?”

Lâm Tĩnh căn bản không có khẩu vị, hơn nữa cảm thấy bụng khá căng, cảm giác có chút đau, biết rõ Lôi Hồng Phi sẽ không để mặc hắn không ăn uống, nhưng vẫn ngay thật nói: “Tôi không thấy đói.”

Lôi Hồng Phi cũng không giống như trước mà lập tức không nói gì đi làm đồ ăn cho hắn, sau đó tới buộc hắn ăn, mà chỉ nhẹ giọng thương lượng cùng hắn: “Tôi kêu bếp nấu chút cháo nhuyễn cho cậu, cũng không sệt, chỉ là dạng nước cơm thôi, cậu ăn thử 1 chút, được không?”

Lâm Tĩnh lập tức gật đầu. Không ăn không uống khẳng định không được, không có thể lực, không có dinh dưỡng, sức khỏe sẽ rất lâu hồi phục, hắn đương nhiên cũng muốn cố gắng ăn chút gì đó.

Lôi Hồng Phi lập tức thông báo cho nhà bếp, để bọn họ đem chút cháo cùng vài món ăn sáng thanh đạm không có chất kích thích tới.

Lâm Tĩnh nhìn bàn cơm đặt trước mặt, cảm giác đau đớn ở trong dạ dày cũng không bài xích với những món này, không có cảm giác buồn nôn ghê tởm, liền thoải mái mà cầm lấy chén, ăn từng miếng.

Lôi Hồng Phi thấy hắn có thể ăn gì đó, lặng lẽ thở dài 1 hơi, có chút yên tâm.

Dạ dày của Lâm Tĩnh vẫn còn khá khó chịu, cho nên không dám ăn nhiều, chỉ uống nửa chén cháo thì lập

tức buông chén. Lôi Hồng Phi cũng không miễn cưỡng hẳn, người bệnh tốt nhất là ăn ít nhiều bữa, vì vậy liền kêu người đi dọn dẹp chén đĩa, dọn đem phần đồ ăn còn lại bỏ vào trong nồi giữ ấm.

Lâm Tĩnh thấy y tuy rằng mặt không có thể hiện gì khác lạ, nhưng giữa trán lại có chút ưu tư, không khỏi trầm tư.

Lôi Hồng Phi gọi Thái Hân Uy mang một chậu nước nóng tiến đến, để Lâm Tĩnh rửa mặt cùng tay, sau đó thúc giục hắn nằm xuống nghỉ ngơi

Lâm Tĩnh ngưng mắt nhìn y một hồi, thấy trong lòng y có chút loạn, cười gượng hai tiếng, ánh mắt chuyển nhanh qua 1 bên. Lâm Tĩnh xuống giường, nói với y: “Đến văn phòng đi, tôi có việc muốn hỏi anh.”

Lôi Hồng Phi đau đầu nói: “Cậu nghỉ ngơi trước đi, chờ khỏe rồi hỏi cũng được mà.”

“Là chuyện rất quan trọng.” Lâm Tĩnh nhấn mạnh sau đó đi trước.

Lôi Hồng Phi chỉ có thể đi theo sau, cùng hắn bước vào một căn phòng nhỏ bên cạnh đó. Đây là căn phòng mã hóa mà một mình Lâm Tĩnh đơn độc sử dụng, để cho hắn có thể tiện bề cùng các quản lý cấp cao hội họp hoặc cùng người khác trò chuyện mật.

Lâm Tĩnh đóng cửa, sau đó mặt đối mặt với Lôi Hồng Phi, ngồi xuống, bình tĩnh mà nói: “Rốt cục tôi bị bệnh gì?”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, bản năng lảng tránh. “Bác sĩ không phải nói cậu bị cảm hay sao?”

“Tôi thấy không giống vậy.” Lâm Tĩnh nhìn y, ánh mắt rất nhu hòa. “Theo biểu hiện hiện tại của anh, tựa như tôi đã bị bệnh nan y rồi ...”

“Nói vậy.” Lôi Hồng Phi lập tức cắt ngang lời hắn. “Cậu đừng suy nghĩ lung tung, chỉ là bệnh nhỏ mà thôi.”

Lâm Tĩnh nhìn y 1 hồi, khe khẽ thở dài. “Anh không phải đang bịt tai trộm chuông đó chứ. Ở đây tôi là quan cấp bậc cao nhất, tất cả quân y trong bệnh xá đều phải nghe theo lời tôi. Nếu tôi đi hỏi viện trưởng, chẳng lẽ ông ấy sẽ bịa chuyện mà giấu tôi được hay sao?”

“Tôi ...” Lôi Hồng Phi bật cười, vì nóng ruột mà y quên mất chuyện này. Nếu đã vậy, thì không cần phải che giấu nữa, hơn nữa, bệnh này cũng không phải bệnh nan y, không cần phải thận trọng nói năng. Y cầm lấy tay của Lâm Tĩnh, nhỏ giọng nói. “Tôi đã hỏi qua chủ nhiệm rồi, y nói cậu bị chứng bệnh hệ thống miễn dịch thiếu mất tính nhạy cảm ...”

Y nói lại tình hình bệnh của Lâm Tĩnh, sau đó an ủi hắn. “Đây cũng không phải bệnh nghiêm trọng gì, cần trị hết cũng không khó khăn lắm, chỉ là hiện tại cần phải đặc biệt chú ý 1 chút. Bên cạnh cậu không

thể thiếu người được, sau này khi cậu quay về ký túc xá nghỉ ngơi, cứ để tôi ngủ cùng cậu đi.”

Lâm Tĩnh cũng hiểu chuyện này không đến nỗi gì, vì vậy cười gật đầu: “Được, nghe lời anh vậy. Thế nhưng, chẳng phải anh sắp về nước hay sao?”

“Ừ, tôi sẽ cố gắng nghĩ cách ở lại đây lâu 1 chút.” Lôi Hồng Phi đem tay hấn bỏ vào trong lòng hai bàn tay của mình, đột nhiên nhiệt huyết dâng lên, khó có thể khống chế, nhịn không được thốt ra, “Lâm Tĩnh, chúng ta kết hôn đi.”

Lâm Tĩnh giật mình, sau đó cảm động nói. “Anh đừng như thế, tôi đâu phải bệnh không thể trị được đâu, anh không cần làm tới mức này để an ủi tôi đâu.”

Lôi Hồng Phi có chút nhụt chí, “Tôi chỉ nói thật thôi, không phải bị mấy bộ phim trong TV làm ảnh hưởng đâu, mấy cái bộ phim yêu đương huyết sinh tử ly biệt gì đó chẳng có gì hay cả.”

Lâm Tĩnh buồn cười, rút tay mình ra khỏi tay y, trấn an vỗ vỗ vai y. “Anh em tốt à, ý tốt của anh lòng tôi nhận, nhưng thực sự không cần đâu, chút bệnh nhỏ này với tôi mà nói thì không có vấn đề gì, chẳng ảnh hưởng gì tới tinh thần của tôi đâu.”

Lôi Hồng Phi thở dài một tiếng, nhưng cũng không muốn quá mức tiến nhanh, nhất là lúc này hấn đang bệnh, tâm tình quá mức bất ổn sẽ ảnh hưởng tới sự khôi phục của hấn, thứ hai cũng đang trong thời kỳ chiến tranh căng thẳng, trên vai hấn đang mang trọng trách rất nặng, cần sự tập trung cao độ, không thể rối loạn tâm thần. Nhìn nụ cười hồn nhiên của Lâm Tĩnh, y cũng cười, sáng khoái mà nói: “Được, coi như tôi chưa nói gì đi.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu, sau đó đứng dậy mở cửa. “Bên ngoài ánh trăng rất tốt, cùng tôi ra ngoài dạo 1 chút đi.”

Lôi Hồng Phi nhìn về phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy một vầng trăng sáng nhô cao, không có mây che, hiển nhiên khí trời khá tốt, liền đồng ý. “Được, chúng ta có thể tản bộ, nhưng không thể quá lâu, tối đa chỉ được 10 thôi.”

“Được, có đôi khi anh thật là lễ mễ.” Tâm tình Lâm Tĩnh rất tốt, nhịn không được trêu chọc y.

Vài phần uể oải trong lòng Lôi Hồng Phi cũng nhanh chóng lướt mất qua, chỉ cười haha, cùng hấn đi ra cửa.

101. Chương 100

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Đêm khuya, Ban chỉ huy mặt trận rất an tĩnh, phần lớn phòng đều đã tắt đèn.

Ký túc xá quan tư lệnh vang lên vài tiếng ho nhẹ, sau đó thì có một ngọn đèn nhu hòa chợt sáng lên. Lôi Hồng Phi nhanh chóng đứng dậy, từ tủ đầu giường lấy 1 ly nước ấm đưa cho Lâm Tĩnh đang nằm bên kia.

Đợi ho khan chấm dứt, Lâm Tĩnh uống mấy ngụm nước, đặt ly xuống, mỉm cười nói với Lôi Hồng Phi: “Anh không cần miễn cảm như thế, cứ vậy sao ngủ ngon được? Tôi kêu anh đừng có tới đây, nhưng anh không chịu nghe, nếu tiếp tục như thế, tôi ho vài tiếng cũng cảm thấy bất khoan.”

Lôi Hồng Phi nở nụ cười: “Có gì mà phải bất khoan? Bệnh của cậu không phải chuyện lớn, nhưng cũng phải đề phòng đột nhiên xuất hiện triệu chứng khác thường chứ. Nếu như không ở cùng cậu, tôi càng lo hơn, khẳng định cũng ngủ không được, giờ thì rất tốt nha. Cậu không cần phải cố gắng nhịn, muốn ho thì cứ ho, không được nghẹn lại, không tốt cho sức khỏe. Tôi ngủ rất tốt, cậu không cần lo.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh biết y cố chấp, cũng không khuyên nữa, mỉm cười nằm xuống.

Vài ngày qua gió êm sóng lặng, dường như phần tử khủng bố đều co đầu rút cổ trở về ổ, tạm thời chẳng có ai lộ đầu ra. Lôi Hồng Phi đều suy đoán có lẽ do việc Adam bị bắt đã ảnh hưởng tới chúng. Tuy rằng Adam chỉ là một trong số những tên tử linh của đám tổ chức khủng bố, nhưng trong trận doanh khủng bố thì gã cũng là một nhân vật quan trọng, việc gã bị bắt hiển nhiên đã giáng 1 đòn đả kích trầm trọng vào tổ chức khủng bố.

Lâm Tĩnh cảm thấy có chút hao tổn tâm trí, liền tiếp phái ra trinh sát viên điều tra phần tử khủng bố, hy vọng có thể tốc chiến tốc thắng. Lôi Hồng Phi cầu còn không được, nhân cơ hội bắt Lâm Tĩnh nghỉ ngơi nhiều, đồng thời gọi người đem giường trong ký túc xá của mình dọn hẳn vào trong ký túc xá của hắn. Do đang trong quân doanh, y cũng không dám quá phạm, mà tựa như một căn phòng đôi trong khách sạn tiêu chuẩn, hai giường đơn cách nhau ở giữa 1 khoảng, vừa vặn có thể kê thêm một cái tủ đầu giường.

Lôi Hồng Phi chuẩn bị máy hô hấp nhân tạo, đặt sẵn ly nước, nhưng vẫn cứ lo lắng, cứ phải để Lâm Tĩnh ngủ trước, chính mình phải nghỉ ngơi. Lâm Tĩnh cảm thấy khá buồn cười với sự khẩn trương của y, nhưng mấy năm qua cả hai đều là thế này, hai người cũng đã quen rồi, cũng cảm thấy không có gì không được tự nhiên.

Truyền dịch mất 3 ngày liền, cơn sốt của Lâm Tĩnh cũng lùi, chỉ là cổ họng thỉnh thoảng sẽ ngứa, nhịn không được ho vài tiếng. Hắn nghĩ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Lôi Hồng Phi lại cũng không dám phớt lờ, mỗi ngày đều phải kéo hắn tới bệnh xá kiểm tra 1 chút, xác nhận cổ họng của hắn không có sưng, cũng không khiến hắn hít thở không thông, hoặc tạo cơn shock, y mới yên lòng.

Lâm Tĩnh nằm xuống giường, cảm thấy không có buồn ngủ, liền nhẹ giọng hỏi: “Khi nào thì anh đi?”

Chuyện điều tra chiến địa liên quan tới sự hy sinh của Ninh Giác Phi đã kết thúc, trải qua kiểm tra đo

lường, tại hiện trường tìm được một phần di hài xác thực thuộc về Ninh Giác Phi, vị tướng quân tuổi trẻ đã huyết nhiệm chiến trường, vĩnh viễn ly khai.

Nhìn phần báo cáo ghi rõ chi tiết, đồng thời cùng với ảnh chụp và di vật thu được từ hiện trường, Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi đều rất khó chịu, đau lòng vô cùng. Lâm Tĩnh cắn răng, quyết tâm, lần này nhất định phải đánh 1 trận thật dã, không báo được thù quyết không lui binh. Lôi Hồng Phi tất nhiên cũng có chung suy nghĩ đó, nhưng y là người phụ trách tổ điều tra, nên phải về nước.

“Tôi không muốn đi.” Y tắt đèn, trong bóng tối rầu rĩ nói. “Thứ nhất, tôi lo cho sức khỏe của cậu; thứ hai, tôi cũng muốn tham gia trận chiến này, ý nghĩa trận này rất đặc biệt. Giác Phi là một tay tôi đào tạo ra, tình cảm của tôi và hắn cũng không chỉ là tình anh em, thậm chí tôi xem hắn như con mình. Hắn.. chết thảm như thế, tôi nhất định phải báo thù cho hắn.”

“Tôi hiểu tâm trạng của anh.” Lâm Tĩnh khe khẽ thở dài. “Nhưng anh không thể chống lại mệnh lệnh được. Chỗ này có tôi rồi, anh cứ yên tâm mà trở về đi.”

“Không được, tôi không thể yên tâm được.” Lôi Hồng Phi không chút do dự kiên trì. “Ngày mai tôi sẽ liên hệ với cha tôi, kêu ông nghĩ cách lưu tôi lại đây.”

Lâm Tĩnh bật cười: “Anh dùng quyền mưu tư, nếu việc này lộ ra, thì chỉ khiến hại mình thôi, ngốc cực kỳ.”

Lôi Hồng Phi nghe được vui mừng: “Tôi đồng ý làm một tên ngốc.”

Lâm Tĩnh nở nụ cười, cảm giác có chút ủ rũ, vì vậy nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, có chuyện gì thì mai nói tiếp.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi lập tức đáp ứng.

Chứng cảm mạo của Lâm Tĩnh tuy rằng trên cơ bản đã ổn, nhưng nguyên khí bị hao tổn khá nhiều, khiến tinh thần của hắn cũn không được tốt, dễ mệt, cho nên Lôi Hồng Phi hy vọng hắn có thể nghỉ ngơi nhiều.

Ngày thứ hai, Lôi Hồng Phi liên hệ với cha mình, biểu thị rõ ý định muốn mình lưu lại đây, trợ giúp Lâm Tĩnh chỉ huy tác chiến. Lôi Chấn lần đầu tiên không có giáo huấn y, vì ông đã nhận được báo cáo bệnh tình liên quan tới Lâm Tĩnh. Từ tình hình hiện này xem ra, bọn họ không thể điều Lâm Tĩnh trở về, bằng không quyền chỉ huy rất khả năng sẽ phải tặng không cho nước khác. Các quốc gia khác phái nhiều quân tới đây tham chiến như thế, hơn nữa ai cũng là tinh anh đặc chiến của các nước, nếu như quan chỉ huy chỉ trong thời gian ngắn mà liên tục thay đổi như thế, chỉ khiến cho bọn họ hoài nghi năng lực của Trung Quốc, hậu quả rất nghiêm trọng. Bởi vậy, để Lôi Hồng Phi ở lại đó trợ giúp, là một phương pháp giải quyết tương đối tốt, nếu như Lâm Tĩnh thật sự ngã bệnh, Lôi Hồng Phi hoàn toàn có thể tiếp nhận chỉ huy, nhưng không cần phải thay đổi danh hiệu quan chỉ huy, vì y cũng chẳng ham cái hư danh này.

Nghe được cha mình rất thông khoái đáp ứng như thế, Lôi Hồng Phi vui vẻ xém chút nữa hoa chân múa tay vui sướng. Hành động của y cực kỳ nhanh, lập tức triệu tập tổ điều tra họp, biểu dương công tác của họ, sau đó để phó tổ trưởng cùng toàn thể thành viên đoàn điều tra quay về Bắc Kinh để báo cáo với cấp

trên, còn y thì danh chính ngôn thuận bồi lại bên cạnh Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh rất rõ ràng Lôi Chấn khá yêu chiều đứa con trai duy nhất của mình, tuy rằng vừa thấy y là lập tức tức giận, không ngừng mắng nhiếc, nhưng trong lòng lại cực kỳ yêu thương. Lôi Hồng Phi là con hổ nhà nổi danh phù kỳ thực, điều này làm cho khiến cho những người cha mẹ có mấy đứa con ăn chơi trác táng khá ao ước không ngừng. Lôi Hồng Phi mỗi lần tìm cha mình “dùng quyền mưu tư”, đều là toàn vì những chuyện người khác liều mạng né tránh, ví dụ như nhận lấy nhiệm vụ nguy hiểm nhất, ví dụ như ở lại tiền tuyến không trở về nước, đây là chuyện khiến Lâm Tĩnh bội phục nhất.

Hắn xuất thân bình dân, lại biết giai tầng quyền thế hầu như không gì làm không được, nói có chút khó nghe, là vô ác bất tác, nhưng một con dòng nòi như Lôi Hồng Phi, không xa hoa dâm dật, không lên mặt nạt người, không tham ô hối lộ, không gian thương kiếm lợi, mà lại lựa chọn làm bộ đội đặc chủng, một nghề nghiệp có tính chất nguy hiểm khá cao, cho dù bị nổ mất hẳn 1 bên cánh tay, cũng không có lùi bước, rất có tư thế đứng chống cả trời. Đây quả thực là một người hiếm có, thậm chí có thể coi là hoàn mỹ.

Ngày thanh nhàn qua được 1 tuần, Lôi Hồng Phi mừng rỡ vô cùng, chỉ còn mong cái ban chỉ huy ở khu cao nguyên hoang vắng này biến thành một chốn đào nguyên mà thôi. Mỗi ngày, ban ngày thì Lâm Tĩnh ở trong phòng tác chiến điều động bộ đội, hoặc trinh sát, hoặc lục soát nùi, tìm bắt phần tử khủng bố, buộc chúng phải lộ hình. Lôi Hồng Phi thì nghiên cứu thực đơn, bưng trà rót nước, theo dõi bắt hẩn uống thuốc đúng giờ. Tối tối thì hai người ở cùng 1 phòng, an tĩnh hài hòa.

Bọn họ sinh hoạt có tư có vị, các quân sĩ ở ngoài phòng tác chiến thì không nhìn thấy gì, nhưng mấy tham mưu thì sưng sốt không ngớt, từ kinh ngạc không ngớt đến nhắm mắt làm ngơ, thỉnh thoảng cảm thấy kỳ quái 1 chút, hai vị thủ trưởng của mình đến thế này mà sao còn chưa chịu kết hôn đi? Mặc dù đang trong quân đội vài người ở chung 1 phòng ký túc xá là chuyện bình thường, nhưng với cấp bậc của bọn họ, khẳng định không bị ép nhét chung 1 chỗ với nhau rồi, hành vi ở chung của họ càng tăng thêm ý vị sâu xa nữa. Thế nhưng không ai dám thảo luận, đều biết tính tình nóng như lửa của hai vị tướng quân nhà mình, ngàn vạn lần không thể chọc.

Trải qua từng bước tiến sát chu đáo chặt chẽ, mấy doanh địa quan trọng của bọn tổ chức khủng bố rốt cục nửa tháng sau đã được kiểm ra, hành động liên hợp chống khủng bố quốc tế lần thứ hai tiến công mạnh.

102. Chương 101

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Hành động càn quét lần này, chiến hỏa cực lớn, mạnh mẽ san bằng sạch toàn bộ những khu vực có phần tử khủng bố.

Lâm Tĩnh bận rộn làm việc liên tục, Lôi Hồng Phi trở thành hậu cần cho hắn, hầu như 24 tiếng đều thiếp

thân hầu hạ. Công tác của Thái Hân Uy bị cướp mất không còn chút gì, thực sự nhàn nhả tới nhiều chuyện, liền gửi đơn xin được ra chiến trận, ra tiền tuyến đánh giặc. Trần Kiến Hữu chỉ bị thương nhẹ, cũng nhện không được cả ngày đều nhàn rỗi uống trà nói chuyện phiếm, liền chạy đi theo cậu.

Lâm Tĩnh không biết nên khóc hay cười với tình huống này, thế nhưng hắn đã quá quen với tính cường thế của Lôi Hồng Phi rồi, biết thằng nhóc này một khi đã quyết tâm muốn làm gì đó, sợ không ai có thể cản được y, nếu như trở cái tính lưu manh ra, dù là Lăng Tử Hàn cũng không có biện pháp với y. Lôi Hồng Phi nói rất rõ ràng, ở lại đây chính là vì muốn chăm sóc hắn, nên hắn cũng không cách nào từ chối được, đành để cho y chăm sóc.

Lôi Hồng Phi chú ý tình hình chiến đấu, thấy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay Lâm Tĩnh, liền yên tâm mà đi vào bếp xào rau nấu canh, vui vẻ làm mấy công việc vặt vãnh, khiến các quân sĩ nhìn thấy đều ngạc nhiên không ngớt.

Y ở đây vui đến quên cả trời đất, đợi được chiến dịch sắp kết thúc, y nhận được điện thoại của Lăng Tử Hàn: “Bọn em tìm được tung tích Miêu Đan rồi ...”

Trong lòng y chấn động, cuống hỏi: “Ở đâu?”

“Âu Châu. Gã đang trốn trong một thành phố nhỏ ở dưới chân núi Alps.” Lăng Tử Hàn kể lại tình huống cho y, sau đó bình tĩnh kiên định mà nói, “Anh yên tâm đi, em sẽ đích thân đi bắt gã, an ủi linh hồn Giác Phi trên trời có linh thiêng.”

Giờ khắc này, Lôi Hồng Phi có chút ghen ngào: “Nếu như Giác Phi biết Lăng đại ca của nó tự mình ra trận đi bắt hung thủ hãm hại nó, nhất định sẽ mỉm cười dưới cửa tuyến ...”

Lăng Tử Hàn trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: “Sức khỏe Lâm Tĩnh thế nào rồi? Bệnh của hắn cũng cần phải chú ý nhiều đó.”

“Ừ, anh vẫn luôn chú ý đây.” Tâm tình của Lôi Hồng Phi ổn định dần. “Hiện tại hắn rất tốt, không có vấn đề gì đâu.”

“Vậy là được rồi.” Lăng Tử Hàn nhanh chóng kết thúc trò chuyện, rồi đi Âu Châu.

Lôi Hồng Phi hưng phấn mà chạy tới phòng tác chiến, nhìn bàn công tác trước mặt Lâm Tĩnh, thấy không có trận nào đang chiến đấu kịch liệt, không nói gì mà kéo Lâm Tĩnh vào trong văn phòng nhỏ có tính năng bảo mật kia.

“Tử Hàn tìm được Miêu Đan rồi.” Về mặt của y rất phức tạp, có thống hận, có bi thương, cũng có vui mừng. “Em ấy sẽ tự mình đi bắt tên khốn đó.”

“Thật tốt quá.” Lâm Tĩnh khẩn cấp hỏi. “Tên khốn đó đang ở đâu?”

“Âu Châu.” Lôi Hồng Phi từng chút mà chuyển hết lời Lăng Tử Hàn đã nói ra đầy đủ. “Hừ, có Tử Hàn ra ngựa, tôi chờ xem gã còn có thể chạy tới đâu.”

Lâm Tĩnh gật đầu, thật sâu hít vào một hơi, ánh mắt có chút mê ly nhìn về phía chân trời ngoài cửa sổ, thanh âm rất nhẹ mà nói: “Chờ bắt được gã về, dù phải vi phạm kỷ luật, tôi cũng muốn xử lý gã 1 trận cho đẹp.”

Lôi Hồng Phi giơ lên tay phải, một quyền ôm lấy hần, tay trái vỗ ngực của chính mình, hào khí mà nói: “Nếu muốn phạm tội, hai chúng ta cùng nhau phạm.”

Lâm Tĩnh cười ra tiếng: “Được.”

Hai người bắt đầu làm việc cũng có tinh thần hơn, muốn kết thúc mấy công tác vụn vặt, chủ yếu là bảo đảm không để sót bất kỳ một nhân viên cao tầng nào trong đồng tổ chức khủng bố.

Đợi khi bọn họ chiến thắng quay về Bắc Kinh, thì Lăng Tử Hàn đã ở Innsbruck, Áo bắt được Miêu Đan, bí mật áp giải về nước.

Lúc này đã là cuối thu, Bắc Kinh đột nhiên hạ nhiệt độ, bão tuyết lớn tới mức trước nay chưa từng có, khiến mọi người đều kinh hãi. Khi chính phủ họp, liền yêu cầu lập tức bắt đầu cung cấp khí ấm, bộ môi trường phải tăng cường cào tuyết, bộ giao cảnh thì toàn bộ phải thay phiên nhau trực đường, đảm bảo giao thông thông thuận, còn phải ổn định giá hàng, v.v...

Bên phía cao tầng thì thổ bất lực, một mảnh rối ren, nhưng Lăng Tử Hàn lại khí định thần nhàn mà đứng hạn trở về nhà.

Trong đại viện đã có sẵn hệ thống cung cấp khí ấm độc lập, lúc này đang khởi động hệ thống sưởi hơi, sau khi Lăng Tử Hàn vào cửa liền cởi áo khoác, sau đó liền bị hai đứa con chạy tới ôm lấy.

Lăng Tử Hàn cười ôm hai đứa nhỏ lên, mỗi tay ôm 1 đứa, ôn hòa hỏi: “Gần đây lại đang tháo gì rồi?”

Lăng Tiêu lập tức biện bạch: “Chúng con lớn rồi, không có tháo đồ bậy bạ nữa đâu.”

Lăng Diêu lập tức phụ họa, “Đúng vậy, tụi con tháo cái gì ra cũng lấp lại hết trơn rồi.”

“Ừ, ba biết tụi con không có tháo đồ bậy, là có kế hoạch, có phương pháp mà tháo.” Lăng Tử Hàn trêu chọc cười, ôm hai đứa con ngồi xuống phòng khách, đặt tụi nhỏ ngồi trên đùi mình, thân thiết hỏi: “Ba và cha các con không có ở nhà, có quậy phá hai ông không đó?”

“Không có đâu.” Lăng Tiêu dựa vào lòng ba mình, hết sức vui mừng.

Lăng Diêu ôm lấy 1 cánh tay của cha mình, vui hớn hở mà nói. “Chúng con ngoan lắm đó.”

Lăng Tử Hàn nhẹ cười: “Thiệt không? Ngoan thế nào?” Hai đứa con của cậu không có ngày nào chịu ngồi yên cả, một khi ham tháo cái gì rồi là mất ăn mất ngủ luôn, thế nhưng cậu lại thích tụi nhỏ tràn đầy sức sống như thế, nhất là tính trẻ con vô ưu vô lự sức sáng tạo vô cùng tận này, cũng không có dự định ép buộc ước thúc quy định cho tụi nhỏ. Nhìn quanh 1 chút, cậu hỏi: “Tiểu Húc đâu?”

“Ông dẫn chú út đi rồi.” Lăng Tiêu mạn bất kinh tâm mà nói, sau đó liền liên miện hỏi. “Ba, bác Hồ, bác Lang có về chưa vậy?”

Lăng Tử Hàn không khỏi bật cười. Hai đứa nhỏ này rất thích Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh, có đôi khi còn thân thiết hơn cả với cậu và Vệ Thiên Vũ. Cậu mở micro, gọi tới nhà của Lôi Hồng Phi.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh hôm nay mới trở lại Bắc Kinh, tới Ủy Ban An Toàn Quốc Gia báo cáo hành động lần này cùng kết thúc công tác bàn giao cuối cùng, tới chạng vạng mới vượt qua hoa tuyết tung bay mà trở lại bộ tư lệnh. Lôi Hồng Phi không nghĩ ngợi đã kéo Lâm Tĩnh quẹo vào nhà mình. Sau khi tắm rửa xong, hai người đang ngồi ở phòng khách thương lượng nên ăn ở nhà hay ra ngoài ăn, điện thoại liền vang lên.

Lăng Tiêu, Lăng Diêu xuất hiện trên màn hình, vui mừng nói: “Bác Hồ, bác Lang, các bác về rồi hả?”

Nhìn hai đứa nhỏ, Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh đều rất hài lòng. Lôi Hồng Phi hỏi tụi nhóc: “Không có thừa dịp cha và ba tụi con ở nhà mà tháo cả nhà ra đó chứ?”

Hai đứa nhóc áp ứng: “Đâu có đâu. Tụi con không có làm thế đâu.”

Lôi Hồng Phi, Lâm Tĩnh cùng Lăng Tử Hàn đều là người thấy mammals biết cây, lại biết rõ tính cách của hai đứa nhỏ này, lập tức phán đoán ra, tụi nhỏ khẳng định có nghĩ tới việc này rồi, chỉ là hiện tại còn quá nhỏ, không có năng lực để tháo cả 1 căn nhà. Lôi Hồng Phi cười ha ha, nói với Lăng Tử Hàn phía sau: “Sớm muộn gì nhà tụi em cũng bị tụi nhỏ tháo sạch, lúc đó bọn anh thu nhận bọn em, khỏi để cho em phải lưu lạc đầu đường.”

Lâm Tĩnh cũng bị câu nói đùa của y mà cười ra tiếng: “Đúng vậy, tụi nhóc kia tháo sạch nhà các cậu thành một đồng vụn, lúc này các cậu cứ tới đây ở đi.”

Lăng Tiêu, Lăng Diêu nắm chặt lòng bàn tay, cường liệt kháng nghị: “Đây là vụ hãm, phỉ báng, tụi con không có tháo nhà tụi con đâu, muốn tháo cũng phải tháo dỡ nhà của bác Hồ, bác Lang kia.”

“Chủ ý này được đấy.” Lăng Tử Hàn lập tức gạt đầu. “Ba ủng hộ.”

Lăng Tiêu cười, được được dục thí: “Đến lúc đó tụi con sẽ thu nhận bác Hồ, bác Lang.”

Lăng Diêu cười haha, xoa tay: “Ái chà, em rất muốn làm liền bây giờ luôn.”

Lôi Hồng Phi chẳng hề để ý mà nói: “Đến đây đi.”

Lâm Tĩnh nhìn đồng hồ 1 chút: “Các cậu chắc chưa ăn cơm đâu ha? Lại đây, chúng ta cùng nhau ăn.”

“Đúng đúng.” Lôi Hồng Phi liền thanh phụ họa. “Nhanh tới đây đi, tụi anh làm cơm cho tụi nhỏ ăn luôn.”

Hai người tiểu tử kia hoan hô: “Dạ.”

Lâm Tĩnh chưa quên hỏi nhóc còn lại: “Tiểu Húc đâu?”

“Đi ra ngoài rồi, chưa về.” Lăng Tử Hàn cười nói. “Hiện tại tôi sẽ đưa hai đứa nhóc quỷ này tới gặp các anh, thuận tiện quan sát kết cấu nhà của các anh 1 chút, sau đó từ từ mà tháo.”

Hai đứa nhóc cười ha ha, hoan hô nhảy nhót.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cũng cười: “Hoan nghênh tới tháo.”

Sau khi kết thúc trò chuyện, Lăng Tử Hàn mang hai đứa nhỏ lên xe ra khỏi cửa, còn Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh nhanh chóng đi làm cơm.

103. Chương 102

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tuyết dần dần nổi lên, trên đường tắc xe, Lăng Tử Hàn phải ngừng xe tới mấy tiếng đồng hồ, mới có thể từng chút từng chút một mà đến được trước cửa bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng.

Lâm Tĩnh đi ra mở cửa, hai nhóc lập tức chạy vào lòng hắn, vươn cánh tay nhỏ ôm lấy hắn, cùng nhau kêu lên: “Bác Lang!”

Lâm Tĩnh tươi cười rạng rỡ, cúi người ôm lấy hai đứa nhỏ lên, sau đó kéo Lăng Tử Hàn vào trong nhà, thuận miệng nói: “Cậu muốn uống gì không, tự mình đi lấy nhé. Lão Lôi đang trong bếp đấy, món ăn làm xong hết rồi, nhưng y lại muốn làm thêm hai món nữa. Hôm nay tâm tình y tốt, nên y muốn uống chút

rượu.”

“À.” Lăng Tử Hàn cười gật đầu, quan sát phòng khách rộng mở. Tuy rằng nhìn không rõ dấu vết, nhưng ở nơi này lại tràn ngập khí tức của cuộc sống hai người. Nụ cười của cậu càng đậm, đi tới máy uống nước tự rót lấy một ly nước, sau đó ngồi xuống sofa, nhìn Lâm Tĩnh đang chơi đùa với hai đứa nhóc, thân thiết nói: “Anh gầy rồi, sức khỏe anh thế nào?”

“Rất tốt.” Lâm Tĩnh ngẩng đầu lên, hơi hột mà nói. “Bên kia nóng quá, nên ai cũng gầy hết. Quân nhân mà, đều rắn chắc cả, chỉ ra chút mồ hôi mà thôi, cũng không phải chuyện gì lớn.”

Lăng Tử Hàn uống một ngụm nước nóng, mỉm cười, “Anh cứ bệnh hoài thì Hồng Phi sẽ lo lắng đấy.”

“Y chính là cứ thích lo lắng mấy chuyện vặt vãnh mà.” Lâm Tĩnh có chút không cho là đúng. “Suốt ngày không lo làm chính sự, dài dòng quá.”

Lăng Tử Hàn buồn cười, nhẹ cười: “Tuy rằng bệnh của anh không nghiêm trọng, nhưng cũng phải chú ý, không thể lơ là được.”

“Ừ, ngày mai tôi sẽ đến bệnh viện kiểm tra.” Lâm Tĩnh vừa đùa với hai đứa nhóc vừa nói. “Thân thể là tiền vốn mà, tôi đương nhiên phải chú ý, nhất định sẽ coi trọng.”

“Vậy là tốt rồi.” Lăng Tử Hàn thả ly xuống, đứng dậy đi tới nhà bếp. Cậu biết Lôi Hồng Phi chưa bao giờ làm chuyện nhà, nên có chút hiếu kỳ, chẳng biết một người đàn ông nhanh nhẹn dũng mãnh khi làm cơm sẽ ra bộ dáng gì.

Lôi Hồng Phi một tay cầm nồi nhỏ, một tay cầm đũa, đang trộn sợi măng tuyết trắng. Gia vị bỏ vừa đủ, hương thơm ngào ngạt, khiến cho người ta có cảm giác thèm ăn.

Lăng Tử Hàn tựa người ở cạnh cửa, nhìn thân ảnh bận rộn của y, khóe môi mỉm cười, trong mắt có vài phần vui mừng. Nhìn người đàn ông đã từng là người yêu, hiện tại là bạn tốt của mình có thể bỏ qua được quá khứ, lấy lại tâm tình, một lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới, trong lòng cậu rất vui mừng. Trước đây không có dịp nghĩ tới, dù sao Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh đều là hai người cực kỳ mạnh mẽ, hai người ở cùng một chỗ thì luôn như hỏa tinh đụng địa cầu, hoàn toàn không nghĩ tới hai người họ có thể trở thành song tử tình. Thế nhưng, mấy năm qua nhìn lại, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đều cho rằng hai người họ chính là một đôi trời sinh, ở bên nhau là một chuyện hiển nhiên, chỉ là xem coi lúc nào hai người họ mới nhận ra được đây. Hai người họ trong cuộc sống bình thường đều khá hời hợt, cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể phát hiện ra được đây.

Lôi Hồng Phi trộn xong món ăn, để đầu đũa vào miệng ném thử vị, thoả mãn cười buông chiếc đũa, sau đó bắt nồi đi ra ngoài. Quay người lại liền thấy Lăng Tử Hàn đứng cạnh cửa, y dừng bước, hài lòng nói: “Tử Hàn tới rồi à? Con của anh đâu rồi?”

“Đang chơi cùng Lâm Tĩnh bên ngoài.” Lăng Tử Hàn cười bước tới rửa tay, sau đó cầm đồ ăn, cùng y đi

tới bàn ăn.

“Mau tới đây ăn nào.” Lôi Hồng Phi gọi 1 lớn 2 nhỏ trong phòng khách. “Đi rửa tay trước đi.”

Hai nhóc lập tức đồng thanh dạ, sau đó nhảy lên chạy vào nhà bếp. Lâm Tĩnh đi nhanh tới, giúp tụi nhỏ rửa tay, mỉm cười dẫn tụi nhỏ tới bàn ăn, ôm hai nhóc bỏ lên hai cái ghế đã được lót đệm dày sẵn.

Hai nhóc nhìn bàn ăn đầy đồ ăn, mừng rỡ cười không ngừng: “Bác Hồ thật lợi hại, có thể nấu ăn luôn.”

“Sao lại nói thế?” Lôi Hồng Phi vươn bàn tay to, xoa đầu hai nhóc một chút. “Cái này gọi là chên đó, không phải khen đâu, nói lại đi.”

Lăng Tiêu cọt nhả nói. “Bác Hồ thật lợi hại, đồ ăn đều chín.”

“Đúng vậy.” Lăng Diêu thêm mắm thêm muối. “Bác Hồ thật lợi hại, cơm cũng không có khét.”

Lâm Tĩnh cười ha ha. “Đúng vậy, bác Hồ của tụi con rất lợi hại nha, đồ ăn làm ra đều ăn được, tuyệt không độc chết người.”

Hai nhóc kia cười đến ngửa tới ngửa lui

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh tuy lợi hại, nhưng tay nghề so ra vẫn kém hẳn với Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ, hai nhóc cũng sẽ không nói dối, nên không khen bậy, thế nhưng bầu không khí trên bàn cơm rất tốt, hai nhóc thường thường “woa thật ngon”, đến nhà người khác ăn, luôn cảm thấy món ăn khác với món nhà mình, bởi vậy ăn càng thêm ngon.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều uống bia, Lăng Tử Hàn uống nước, hăng hái mà nói chuyện nhà, nói chuyện trời đất, với mấy chuyện tình thế quốc tế cùng với thế cục chính trị quốc nội, xu thế phát triển kinh tế cũng đều tham khảo 1 chút, với mấy nơi bị thiên tai làm ảnh hưởng cũng có phân tích 1 chút, tuy chỉ nói sơ lược, không liên quan đến cơ mật, nhưng cũng không tính là chuyện phiếm. Ba người đều phát biểu ý kiến của mình, đưa ra ý kiến nghiêm túc, phát biểu ý tưởng mới, nhưng thật ra có thể dẫn dắt ra được một tư duy mới.

Bọn họ trò chuyện hưng khởi, hai đứa nhỏ cũng ăn đến no căng bụng, nhảy xuống ghế ra chạy ra ngoài, châu đầu nói nhỏ với nhau gì đó, sau đó âm âm chạy lên lầu.

Lầu hai có 3 phòng ngủ, phòng khách, phòng sách, phòng chủ, chưa từng khóa, hai đứa nhóc lần lượt bước vào từng phòng dạo qua 1 lần, sau đó thấp giọng thương lượng 1 chút, rồi chạy vào phòng khách, không hề trở ra.

Đến hơn 9h, bữa tối mới tính là kết thúc. Lôi Hồng Phi không cho Lâm Tĩnh cùng Lăng Tử Hàn động thủ,

một mình dọn dẹp chén đĩa vào trong bếp, bỏ vào máy rửa chén, sau đó đi ra lau khô bàn.

Lăng Tử Hàn ngồi vào phòng khách, nhìn thân ảnh bận rộn của Lôi Hồng Phi, không khỏi cười nói: “Hồng Phi bây giờ còn thực sự là lo cả trong lẫn ngoài mà, trước đây tôi cứ nghĩ cả đời này chắc y cũng không biết mấy việc này.”

Lâm Tĩnh ách nhiên thất tiếu: “Trước đây y với mấy thứ thủ công nghiệp thật không thể chịu được mà, là do tôi buộc y học đó. Sau khi y lắp tay giả, cần phải làm quen với công năng của cánh tay, để khôi phục tri giác, cho nên ngoại trừ tới bệnh viện tiến hành điều trị phục hồi, tôi cũng bắt y ở nhà học làm mấy chuyện nội trợ, rèn đúc tính linh hoạt của tay phải cùng độ phối hợp của hai tay. Mấy việc này làm nhiều năm, y cũng tìm thấy niềm vui trong đó, nên cũng rất thích.”

“Rất tốt nha.” Lăng Tử Hàn liên tục gật đầu, sau đó nhìn về phía hắn, ở trong lòng do dự 1 chút, quyết định không nên mở miệng trêu chọc, càng không thể giúp bọn họ đâm cửa sổ dẫn lối. Tính cách Lâm Tĩnh cậu rất hiểu, mà cậu với Lâm Tĩnh rất ít nói chuyện liên quan đến chuyện tình cảm, đó là chuyện cá nhân, bọn họ rất ít đàm luận, cũng không có hứng thú, cho nên cậu với phản ứng của Lâm Tĩnh không nắm bắt được, không muốn nhiều chuyện thành ra làm bậy, nên ngậm miệng không nói chuyện lại tốt hơn. Cậu cầm ly nước uống hai ngụm, để tâm tình chuyển tiếp 1 chút, lúc này mới căn dặn: “Sức khỏe của anh tuy rằng rất tốt, nhưng tình huống hiện nay vẫn nên chú ý thì tốt hơn, nên triệt để điều trị cho hết, tốt nhất tạm thời không nên đến mấy vùng rừng nhiệt đới, sa mạc, cao nguyên tuyết sâu gì đó, nếu như vì mấy khí trời khắc nghiệt hay hoàn cảnh ác liệt mà xảy ra chuyện gì bất ngờ, thì mắt mắt này không ai có thể bù đắp được đâu.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu. “Nếu như không có chuyện gì lớn, tôi phần lớn đều sẽ làm việc tại bộ tư lệnh.”

Lăng Tử Hàn thấy hắn không cố chấp, biết nghe lời khuyên của người khác, nên yên tâm.

Lôi Hồng Phi dọn xong nhà bếp, đi ra, mời bọn họ tới phòng sách, lúc này mới cẩn thận hỏi han mấy chuyện liên quan đến việc truy bắt Miêu Đan. Lăng Tử Hàn kể lại việc trinh sát, bố trí cùng hành động, đặc biệt kể lại tình hình trước khi Ninh Giác Phi hy sinh qua lời kể của Miêu Đan.

Lúc đó toàn bộ chiến sĩ quanh Ninh Giác Phi đều đã hy sinh, chính hắn cũng đã đạn tận lương tuyệt, phần tử khủng bố muốn xông lên để bắt sống hắn, Miêu Đan “khuyến bảo” hắn nên đầu hàng, nhưng hắn chỉ cười nhạt “Trong từ điển của Ninh Giác Phi tôi có hai chữ ‘đầu hàng’ hay sao?” Sau đó liền cho nổ một loạt thuốc nổ còn sót lại.

“Lực nổ mạnh đến thế, Miêu Đan lại có thể trốn được.” Lăng Tử Hàn có chút cảm thán. “Lúc trước gã cũng là một tinh anh đặc chiến kiệt xuất, đáng tiếc, lại thua bởi mỹ nhân kế.”

Lôi Hồng Phi vỗ mạnh bàn, kiềm chế không được đứng dậy, trong phòng đi tới đi lui, thì thào chửi bới, lúc này mới nói: “Tử Hàn, ngày mai anh cùng Lão Lâm sẽ đi gặp Miêu Đan.”

Lâm Tĩnh gật đầu, “Chúng tôi muốn xử lý cái tên khốn đó.”

“Được đó, ngày mai cứ gọi cho em đi. Hiện tại Miêu Đan đang bị giam tại chỗ bên em, chúng em dự định sẽ thăm vấn trước, xem có thể tìm kiếm được thông tin về tổ chức gián điệp phía sau gã hay không. Chờ bọn em thăm tra xong, sẽ chuyển giao cho bên anh.” Lăng Tử Hàn nhìn đồng hồ 1 chút. “Cứ vậy đi, trời không sớm nữa, em đưa tụi nhỏ về đây, các anh cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ.” Hai người họ không có giữ cậu lại, theo cậu ra khỏi phòng.

Lăng Tử Hàn ở trước cửa phòng ngủ của khách gọi hai đứa nhỏ. Cậu liếc mắt nhìn tình cảnh bên trong, trên mặt càng thêm nét cười, nhưng không nói gì mà đi thẳng xuống lầu.

Lăng Tiêu cao hứng bưng bưng mà nói: “Bác Hồ, bác Lang, phòng khách chắc hai bác không cần nữa đâu, tụi con đã tháo đi vài thứ rồi, không kịp lắp lại. Đến lần sau tới tụi con lắp lại cho nha.”

Lăng Diêu mi phi sắc vũ mà phát phát tay với Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh: “Bác Hồ, bác Lang, hẹn gặp lại.”

Không chờ bọn họ nói gì, tụi nhỏ đã chạy ào xuống lầu, chạy vội đi ra ngoài, cố sức mà đóng cửa lại. Tiếng cười haha lập tức vang vọng ở bên ngoài, dần dần đi xa.

Lôi Hồng Phi nhanh chóng tiến đến mở cửa phòng khách ra nhìn, trong lòng âm thầm khen ngợi, con trai ngoan, rất biết điều!

Đây là phòng mà Lâm Tĩnh ngủ, chiếc giường lớn có kết cấu tinh xảo phức tạp có nhiều công năng đã bị tháo đến thất linh bát lạc, đồ đạc vơ ra khắp phòng, dù thế nào cũng không thể dùng được nữa.

Y mừng rỡ, khê nhú mày: “Hai nhóc con này, chạy tới nhà chúng ta phá đồ thiệt kìa.”

Lâm Tĩnh lập tức bảo vệ con nuôi mình: “Phá thì phá thôi, cũng có phải thứ gì to lớn lắm đâu.” Hấn vừa nói vừa đi vào, vào bên trong, vừa nhìn liền ngẩng ra, bất đắc dĩ lắc đầu: “Tụi nhỏ thiệt có thể phá đó, dù đồ phức tạp đến đâu cũng không làm khó tụi nhỏ được.”

Lôi Hồng Phi hừ một tiếng: “Có cơ hội bắt tụi nó vào trong quân đội, cho tụi nó một chiếc xe tăng, xem tụi nó có thể phá được hay không. Hai tụi nó, thật cần phải dạy dỗ lại mà.”

Lâm Tĩnh lại không thấy đúng: “Không phải anh nói hoan nghênh tụi nó tới phá hay sao? Sao nào? Chỉ có một chiếc giường, mà anh lại không vui rồi à? Hừ, người làm cha nuôi như anh cũng quá keo kiệt rồi đi? Chẳng phải anh chính là nghĩ một đằng nói một nẻo, hư tình giả ý, lòng dạ ...”

“Này này này, ngừng được rồi nha.” Lôi Hồng Phi chịu không nổi, trừng mắt nhìn hấn. “Tôi chỉ sợ tụi nó phá tới thành thói, thấy cái gì cũng tháo ra hết, nhà chúng ta sớm muộn gì cũng bị hai tụi nó tháo thành một đồng bóng bây giờ.”

Lâm Tĩnh hăng hái: “Có thể tháo nhà của anh, tôi cũng thấy đó là chuyện tốt mà.”

Lôi Hồng Phi trừng mắt nhìn hắn, nhin không được cười: “Được được, cậu là người tốt, tôi cũng không muốn làm người xấu đâu, sau này cứ tùy tiện tụi nó đi. Nay, đêm nay cậu không có giường rồi, đến phòng tôi ngủ đờ 1 đêm đi. Ở đây thật đúng là không thể đưng vào đâu, cứ để nguyên thế đi, chờ tụi nó lần sau tới, để tụi nó lấp lại vậy.”

“Ừ, được.” Lâm Tĩnh đi vào phòng, mở tủ quần áo, lấy áo ngủ ra, tự nhiên mà bước vào phòng chủ, đến toilet thay quần áo.

Lôi Hồng Phi đứng ở bên ngoài sờ sờ cằm, trong lòng vui mừng vụn vụn, suy xét nên mua nhiều thứ tốt cho hai đứa con nuôi của mình, nhất định phải thưởng cho hành động hiếu học cùng tinh thần nghiên cứu không biết mỏi mệt, nhất là phải đem cái giường đó nhiều lần tháo ra nghiên cứu, chờ tụi nó nghiên cứu thấu triệt rồi, sau đó lại mua thêm cái giường công nghệ cao, để tụi nó tiếp tục tháo nữa, hahaha ...

104. Chương 103

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đêm khuya, tuyết càng lúc rơi càng lớn, dần dần không hề hòa tan, mặt đất, nóc nhà, trên cây đều xuất hiện từng mảng tuyết trắng đọng lại. Nhiệt độ không khí trở nên rất thấp, thế nhưng bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng từng nhà đều có lắp đặt hệ thống cung cấp khí ấm độc lập, có cái dùng điện, có cái dùng khí, có cái dùng năng lượng mặt trời, có thể chọn lọc mà sử dụng.

Trong nhà Lôi Hồng Phi cũng đang mở hệ thống sưởi hơi, đắp một tấm mền mỏng cũng đủ dùng rồi. Lâm Tĩnh đã ngủ say, Lôi Hồng Phi lại trợn tròn mắt, trong lòng đang mang ngàn tâm trạng, tính toán làm sao có thể bắt được người bên cạnh mình.

Bộ đội đặc chủng chính là tinh anh trong quân đội, mà Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều là người kiêu ngạo nhất trong số đó, thực lực mạnh, tâm chí cường đại, rất kiên định, tựa như sắt thép khó mà lay động. Lôi Hồng Phi hoàn toàn không biết nên ra tay từ đâu, cố gắng cẩn thận suy nghĩ 1 chút những chuyện tình cảm của bạn bè thân thiết, phát hiện phần lớn đều là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, hoặc là đồng nghiệp, chiến hữu nhiều năm làm việc bên cạnh nhau, tình cảm tựa như nước chảy thành sông, tự nhiên mà thành, hoàn toàn không cần tấn công gì cả. Nếu như có thể miễn cưỡng đi tìm một ví dụ để hình dung, chắc cũng chỉ có đôi của Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ. Tuy rằng hai người bọn họ chưa bao giờ đề cập đến chuyện tình cảm cá nhân, nhưng Lôi Hồng Phi khá thân với Lăng Tử Hàn, nên cũng có nghe thấy rằng, dường như Vệ Thiên Vũ ở bên cạnh Lăng Tử Hàn yên lặng chờ đợi đến gần 15 năm, mới có thể chiếm được phần tình yêu mà anh tha thiết ước mơ.

15 năm là một khoảng thời gian dài, cũng chính là toàn bộ năm tháng thanh xuân của họ, có thể chờ đợi

vượt qua suốt chặng thời gian đó, thực sự khiến người ta kính phục. Lôi Hồng Phi suy nghĩ, trong lòng cũng yên ổn 1 chút. Nếu muốn nói tâm kiên như thiết, thì y cũng không kém Vệ Thiên Vũ bao nhiêu, nếu hiện tại đã nhận định Lâm Tĩnh, vậy y cũng có thể chờ đợi, bao nhiêu năm cũng được.

Đương nhiên, y chưa bao giờ là người tiêu cực mà chờ đợi cả, luôn là người chủ động đề xướng tấn công, thế nhưng đối mặt với một Lâm Tĩnh cũng tâm tính cường hãn, phản ứng nhạy cảm, nhưng tại phương diện tình cảm lại cực kỳ trì độn này, nhất định phải cẩn thận, muốn nghĩ cách dẫn động tới tâm của hắn, nhưng lại không thể để hắn giật mình rời chạy xa khỏi mình được. Chuyện này cần yêu cầu kỹ xảo khá cao, mà hiện tại y lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Lâm Tĩnh nằm nghiêng người bên cạnh y, mặt dường như dán sát vào đầu vai y, hơi thở nhẹ dài phảng phất qua khuôn mặt y, một cánh tay vô thức mà khoác lên người y. Lôi Hồng Phi rất thích cảm giác thân mật khắng khít thế này, trong lòng đặc biệt thỏa mãn. Kỳ thực, bọn họ ngoại trừ không có sự thân thiết giữa những người đang yêu nhau ra, thì toàn bộ cái khác chẳng khác gì một cặp bạn đời cả.

Y hơi quay đầu nhìn đường viền Lâm Tĩnh, nhớ tới Lăng Tử Hàn sau khi về nhà có gọi điện cho y, mỉm cười khoái trá, ngữ khí trêu chọc, chỉ nói đúng 5 năm chữ, “uống rượu lấy can đảm”. Y không khỏi vừa bực vừa buồn cười. Ý của Lăng Tử Hàn y rất hiểu, nói y mượn rượu làm mặt dày, dùng thủ đoạn đánh đá đuổi theo Lâm Tĩnh, nhưng rốt cục lại chẳng có gan làm. Y thân kinh bách chiến, danh dương thiên hạ, cũng chỉ có Lăng Tử Hàn có thể hài hước mà nói y là một người nhát cày không có can đảm.

Nhưng mà cái loại chuyện này, y dám có can đảm sao? Cho y ăn thêm 100 gan báo gan chó, y cũng không dám. Y chính là uống thêm chút bia, nhưng cái loại nước lọc này đâu tính là rượu chứ? Cũng uống chút ít lấy ý mà thôi, hoàn toàn không thể biến y lên cái trình độ to gan cỡ đó được. Hơn nữa, dù cho y uống nhiều rượu đến cỡ nào, y cũng không dám dùng sức mạnh với Lâm Tĩnh, nếu dám chọc giận “Dã Lang” đại danh鼎鼎 kia, hậu quả khó lường nha.

Y từ nhỏ đến lớn đều lớn mật, chính là một tên tiểu ma vương quậy phá khắp nơi, chỉ sợ duy nhất Lăng Tử Hàn. Hiện tại, y đang trong thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp, thế mà lại xuất hiện thêm một người khiến y phải nể sợ rồi, suy nghĩ lại, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà thở dài.

Y cẩn thận mà nghiêng người, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên mặt Lâm Tĩnh 1 chút, trong lòng có chút ngọt ngào. Nhát gan thì nhát gan vậy, cũng không có gì, có người quản đầu quản cước, cũng là một chuyện hạnh phúc mà.

Ngày thứ hai, hai người đến Bộ Quốc An. Lăng Tử Hàn đã sắp xếp hai nhân viên trẻ dẫn họ tới phòng thẩm vấn. Hai thanh niên kia nhìn rất cơ linh, sau kia gọi người mang Miêu Đan tiến vào, liền một người lấy cốc đi lấy nước, 1 người nói rằng đi xem xét thiết bị phương pháp ghi hình, cứ thế mà không hề quay trở lại.

Lâm Tĩnh sụ mặt, đóng cửa phòng, hai mắt như lợi kiếm đâm thẳng tới Miêu Đan đang bị cầm lại trên ghế. Lôi Hồng Phi mặt trầm như nước, khí thế như núi, lạnh lùng nhìn cái tên phản bội này.

Miêu Đan đờ đẫn như khúc gỗ, đối mặt với áp lực cường đại của hai đại danh tướng, vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi ở trong phòng 10 phút, một chữ cũng không nói, cũng không tức giận, không có ép hỏi, càng không hề động tay. Trước khi tới, hai người họ đã định sẵn trong lòng hơn 10 loại phương pháp, nói chung phải khiến cho cái tên Miêu Đan đau tận xương cốt, sống không bằng chết, thế nhưng sau khi ngồi xuống trước mặt cái tên vô sỉ này, bọn họ nghĩ dù cho giờ có làm gì cũng không còn ý nghĩa nữa rồi. Ninh Giác Phi đã hy sinh, tên đứng phía sau cùng kẻ phản bội bán đứng hắn đều đã bị bắt, phần tử khủng bố tham dự hành động cũng đã bị bộ đội do Lâm Tĩnh chỉ huy giết thất linh bát lạc, còn sót lại chẳng được mấy tên. Hiện tại chỉ còn cái tên khốn hacker “Blaze” kia là vẫn còn đang lẩn trốn, Vệ Thiên Vũ đến nay không về, hẳn là đang đuổi bắt y, chuyện bắt được y cũng chỉ là sớm muộn.

Hai người tựa như đang xem bụi bặm mà nhìn Miêu Đan cái cuối cùng, sau đó đứng dậy rời đi.

Đi ra cửa chính Bộ Quốc An, Lôi Hồng Phi hít sâu một hơi, sắc mặt ủ dột mà nói: “Sau khi tin tử trận của Giác Phi truyền về, vợ của nó liền bị bệnh, nhập viện rồi, con của nó thì được Ninh lão tướng quân nuôi dưỡng. Chúng ta đến bệnh viện trước, trước để cậu kiểm tra sức khỏe, sau đó đi thăm họ.”

Trong mắt Lâm Tĩnh xẹt qua một tia bi thương, hơi hơi gật đầu: “Được.”

Di thể Ninh Giác Phi cùng di vật chỉ còn sót lại 1 phần, ban chỉ huy của họ trước đó đã cử hành nghi thức truy điệu long trọng. Sau khi hoả táng, Lâm Tĩnh phái ra một tiểu đội trong đội đột kích thiểm điện hộ tống tro cốt về nước.

Bắc Kinh cử hành quốc táng cho hắn.

Tuy rằng hắn mất khi còn quá trẻ, nhưng sinh vinh tử ai, tiếng tăm ghi sử xanh, suốt đời không nổi tiếc.

Lâm Tĩnh ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời trời u ám, khe thở dài: “Ngay cả ông trời cũng đang đau lòng cho Giác Phi.”

Trận tuyết này rất kỳ dị, các nhà khí tượng học đã giải thích với công chúng, thế nhưng mọi người vẫn không giải được nghi ngờ, có thể thực sự ông trời vì tương tiếc cho vị thanh niên danh tướng đã hy sinh mà đổ tuyết chẳng.

Lôi Hồng Phi lái xe, ngược cơn bão tuyết tới bệnh viện 643. Y không phải không tin tổng y viện lục quân, nhưng trong tiềm thức cứ nghĩ tới Đồng Duyệt chính là chuyên gia trong mấy chứng bệnh kỳ lạ, bệnh Lâm Tĩnh lại do giens vũ khí tạo ra, không phải bệnh bình thường, nên y đã dự định tới bệnh viện 643 tìm Đồng Duyệt, nghe ý kiến của hắn một chút.

Đồng Duyệt đã cẩn thận nghiên cứu qua bệnh án Lâm Tĩnh, lại sớm nhận được điện thoại của Lôi Hồng Phi, sắp xếp thỏa đáng tất cả. Chờ họ vừa tới, thì đã có bác sĩ tới dẫn họ vào Đặc Biệt Y Liệu. Lâm Tĩnh đi tiếp nhận kiểm tra, còn Lôi Hồng Phi vào văn phòng Đồng Duyệt.

Đồng Duyệt vẫn tao nhã, trầm ổn anh tuấn vẫn như cũ, đối với Lôi Hồng Phi đang lo lắng nói: “Kết quả kiểm tra bây giờ còn chưa có, bọn chú cần phải cẩn thận phân tích, mới có thể đưa ra kết luận được. Con

gắng chờ hai ngày. Không cần lo lắng, bệnh của hắn không nặng, chỉ cần chú ý một chút, thì không có vấn đề gì. Bọn chú sẽ mau chóng nghiên cứu phương án điều trị, đúng bệnh hốt thuốc, giải trừ tai họa ngầm này.”

Tuy rằng bác sĩ nào cũng đã nói với Lôi Hồng Phi như thế, bệnh của Lâm Tĩnh đừng lo, nhưng y vẫn cứ lo lắng. Đồng Duyệt nhìn y, nhin không được cười nói: “Nếu lo đến thế, thì cứ ở bên cạnh hắn, chăm sóc hắn cả đời đi.”

Lôi Hồng Phi bất ngờ không phòng bị, trên mặt nóng lên, một hồi lâu mới khôi phục trấn định. Y cười hắc hắc: “Kiến nghị của chú Đồng rất hay nha, con sẽ nỗ lực.”

Câu nói kia của Đồng Duyệt vốn là nói giỡn mà thôi, lúc này thấy y nghiêm túc như thế, cũng không phủ nhận, nên liền ngắt ra, lập tức cười ra tiếng: “Tốt tốt, rất tốt nha, cố lên, chú ủng hộ con.”

105. Chương 104

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Liệt sĩ hy sinh thì phải truy điệu, anh hùng còn sống thì cần được ca ngợi, sau khi Lâm Tĩnh trở về không bao lâu, quân đội liền tổ chức một cuộc họp long trọng để khen ngợi.

Đối với hành động lần này, Lâm Tĩnh đệ trình báo cáo tường tận, tổng kết kinh nghiệm giáo huấn, thỉnh công cho toàn bộ quân sĩ tham chiến. Trong báo cáo, hắn không hề nhắc tới công lao của chính mình, nhưng lại gánh chịu toàn bộ trách nhiệm với sai lầm dù nhỏ nhất. Đây chính là tác phong làm việc trước giờ của hắn, với quân sĩ của mình yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng lại rất bao che khuyết điểm, nếu huấn luyện bình thường làm không tốt, hắn sẽ mắng tới cẩu huyết lâm đầu, sau đó cho bọn họ tập luyện tới mức muốn chết luôn, nhưng chỉ cần ra trận, trong lúc chiến đấu hăng hái dẫm máu, hắn dù một người cũng không muốn bỏ lại, tất cả đều phải được nhận công, chỉ có tội đổ hết vào người mình. Các tướng quân trong Bộ quốc phòng cùng Bộ tổng tham đều biết rất rõ tính cách này của hắn, trong lúc khen ngợi cũng hiểu được hắn quá thật thà phúc hậu, tất nhiên cũng sẽ không quên công huân của hắn. Ngoại trừ lập công được thưởng ra, thì bổ nhiệm chính thức cũng được ban, Lâm Tĩnh trở thành quan tư lệnh bộ đội đặc chủng.

Trong hội nghị khen ngợi chính là tiệc khánh công, người dự họp không chỉ có tướng lĩnh quân giới, mà còn có lãnh đạo của các bộ môn trong chính phủ, hầu như ai cũng có địa vị hiển hách, không ít người có xuất thân hiển quý thế gia, tổ tiên đều là công thần khai quốc, hoặc là danh sĩ trị quốc, hoặc là cự kinh khoa học, hoặc là phú hộ nhà giàu, nói chung đều là đại danh đỉnh đỉnh, rất nhiều tên đã từng xuất hiện trong mấy cuốn sách giáo khoa của trung học tiểu học, có thể xem là cực kỳ nổi tiếng.

Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi cùng yến hội Quốc Tân Quán Điều Ngự Đài, vừa vào cửa, hai người đã bị kéo

cách nhau ra.

Lôi Hồng Phi bị mấy ông bạn già của cha mình kéo qua 1 bên, thân thiết hỏi han. Bọn họ đều là cao tầng quân giới, đều tán thưởng hổ tướng có một đứa con ưu tú, có vài ông bạn có con gái cũng không chịu thua kém càng đổ mắt vị danh tướng thanh niên khí vũ hiên ngang này, nên liền xoay Lôi Chân vừa khen vừa lấy lòng.

Lâm Tĩnh cũng bị mấy quan quân cao cấp bắt lại nói chuyện phiếm. Bọn họ đều là thanh niên trong quân giới, quan hệ với Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi cũng khá tốt, thuộc bộ quốc phòng, bộ tổng tham, bộ tổng chính, bộ tổng hậu, bộ lắp ráp ... Những bộ môn này cũng không thể khinh thường được, Lâm Tĩnh dù cho không thích xã giao, cũng phải gắng lấy tinh thần để cùng họ chuyện trò vui vẻ, nếu tùy tiện mà đụng chạm ai, thì công việc của hắn rất có khả năng sẽ gặp phải cản trở, không thể thông thuận được.

Yến hội còn chưa bắt đầu, thì nhân viên tham gia đã lục tục đến đủ, đều đang trong phòng khách quý mà nghỉ ngơi uống trà. Hai người họ lần lượt bị kéo vào vòng tròn nói chuyện khác nhau, bắt đầu xã giao.

Chẳng được bao lâu, có một thiếu tướng đi tới chỗ Lâm Tĩnh. còn chưa tới nơi, thì có mấy người quan quân thấy được anh, lập tức nhiệt tình cung kính nghênh đón: “Bộ trưởng Phương.”

Vị tướng quân kia có chiều cao trung bình, vóc người cân xứng, ngũ quan đoan chính, khí chất nhã nhặn, có chút thư sinh, nhưng ánh mắt lại lại sâu thẳm như biển, mang theo sự kiên định của một người quân nhân. Anh đi tới, trên mặt mang theo nét cười, vươn tay về phía Lâm Tĩnh: “Lâm tư lệnh, hân hạnh, tôi là Phương Thành.”

Một vị đại tá bên bộ lắp ráp đứng bên cạnh vội vã giới thiệu với Lâm Tĩnh, “Đây chính là bộ trưởng tiền nhiệm của chúng tôi.”

Lâm Tĩnh vội vã nhiệt tình bắt tay với Phương Thành, “Bộ trưởng Phương, hân hạnh.”

Phương Thành chính là một người mà người khác không thể không nể mặt, anh rất giống với vị lãnh đạo cao nhất của quốc gia này, Phương Quốc Cơ, lại mang họ Phương, nên gia thế bối cảnh có thể thấy được rõ ràng, ai cũng không dám sơ suất với anh. Có thể mấy người bình thường chỉ biết tới bộ tổng tham, bộ tổng hậu, tổng chính cùng bộ quốc phòng, phần lớn người nào không rõ sẽ không biết còn có một bộ gọi là bộ lắp ráp, nhưng trong quân đội thì lại cực kỳ coi trọng bộ môn này. Chiến tranh hiện đại không thể so với thời đại vũ khí lạnh, không có trang bị tiên tiến thì còn đánh được gì? Mà quân phí dù có nhiều thế nào, phân tới các binh chủng cũng không đủ, vì như một hệ thống tác chiến của một binh sĩ trong bộ đội đặc chủng cũng có giá tới hơn 500.000, trang bị cho một 1000 quân sĩ sẽ mất tới 5 tỷ, còn hải quân, không quân, bộ đội đạn đạo, bộ đội bọc thép thì càng dùng nhiều hơn, sự nhiều chao ít, đều phải biết nỗ lực tranh thủ, nhất định phải có mối quan hệ tốt với cao tầng thuộc bộ lắp ráp. Mà bộ trưởng bộ lắp ráp cũng xem là một vị trí cực kỳ quan trọng, cho dù anh cùng Phương Quốc Cơ không có bất kì mối quan hệ gì, cũng không ai dám khinh thường Phương Thành.

Phương Thành xác thực chính là con trai út của Phương Quốc Cơ, là thái tử gia danh phù kỳ thực. Từ nhỏ anh đã được yêu thương, nhưng cũng không có dưỡng thành tính quần áo lụa là, được anh hai ân cần dạy bảo, trong quá trình trưởng thành của anh khá điệu thấp trầm ổn, từng bước một mà đi lên được vị trí

ngày hôm nay. Năm nay anh 40, nhưng nhìn qua chỉ mới vừa 30, trong quân cũng được xem là lớp thanh niên trai tráng, nhưng so với bọn tướng quân huyết chiến như Lôi Hồng Phi lại khác hẳn. Anh là xuất thân khoa học kỹ thuật, đi theo con đường kỹ thuật, trong quá trình khai phá thì chuyên về tính toán quá trình, trong cải tiến kỹ thuật cùng phương diện không chế dự toán chính là chuyên gia, nên anh rất thích hợp ở trong bộ lắp ráp.

Hiện tại đã sắp tới cuối năm, liên quan tới vấn đề dự toán năm sau, nên người đứng đầu trong các quân chủng đều lục lục chạy tới Bắc Kinh, tới bộ lắp ráp, muốn sang năm có nhiều gạch mức hơn, nghĩ cách có thể cải tiến trang bị cũng được cung cấp vũ khí tiên tiến. Lâm Tĩnh cũng không ngoại lệ, lần này tham gia hành động chống khủng bố liên minh quốc tế, bọn họ dùng rất nhiều vũ khí, còn có không ít trang bị đã bị phá hủy, đều cần phải mua thêm. Công lao thì công lao, nhưng nếu hẳn muốn có những trang bị này cũng phải bỏ tiền, với lại cũng chưa chắc có tiền đã mua được, cho nên hẳn rất vui với sự chủ động giao lưu của Phương Thành.

Phương Thành khá hiền hòa, với Lâm Tĩnh thông thả mà đàm luận hành động lần này có nhìn thấy vũ khí mới hoặc kỹ thuật mới của kẻ địch hay không, với từng chi tiết mang tính khác biệt đều khá lưu tâm. Cuộc nói chuyện không liên quan đến đạo lý đối nhân xử thế, chỉ thuộc về kỹ thuật không khiến cho Lâm Tĩnh cảm giác rất thoải mái, nụ cười trên mặt dần từ công thức hóa thành chân thực.

Không ngừng có các tướng lĩnh khác chạy tới chào hỏi với Phương Thành, anh đều mỉm cười đối ứng, để ai cũng không có bị đối xử lạnh lùng, vừa nhìn liền biết anh chính là dạng người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, khá thành thực.

Lâm Tĩnh nghe bọn họ nói chuyện phiếm, trên mặt mang theo nụ cười, không đáp lại gì cả, đôi lúc ánh mắt họ đảo qua thì hẳn cũng gật đầu thăm hỏi, khiến cho hẳn cảm thấy khá nhẹ nhàng.

“Bộ trưởng Phương, nghe nói Trương tư lệnh bên hạm đội Nam Hải muốn vài khu trục hạm mới, Tần tư lệnh bên hạm đội Đông Hải ngày hôm trước có gọi điện cho tôi, nói cuối tuần sau sẽ tới đây gặp anh, bọn họ cũng cần vài quân hạm mới.” Một thiếu tướng hải quân cười tủm tỉm mà nhìn Phương Thành, thái độ rất nhẹ.

Phương Thành cười haha: “Nghe câu nói của anh, cứ như mua quân hạm với mua rau cải trắng chẳng khác biệt nhau gì cả, tốn không ít tiền đâu, phải tính toán trước đã cuối cùng mới có thể quyết định được, tôi cũng không hề đáp ứng với Trương tư lệnh điều gì cả.”

Các chủ đề cứ tới ùn ùn, Lâm Tĩnh thấy người tới càng lúc càng nhiều, nên chậm rãi bước ra ngoài, tìm một góc, ngồi xuống uống trà.

Lôi Hồng Phi rốt cục thoát khỏi mấy lão già uy phong bát diện, danh chấn tứ phương kia, tìm được Lâm Tĩnh, liền ngồi xuống bên cạnh hẳn, vừa uống trà vừa nhìn đoàn người náo nhiệt, cười hỏi: “Đại nhân vật nào thế?”

“Bộ trưởng tân nhậm của bộ lắp ráp, Phương Thành.” Lâm Tĩnh hồ hững nói. “Có phải anh ta là thái tử gia không?”

Lôi Hồng Phi suy nghĩ một hồi, hơi hơi gật đầu, “Ừ, là thái tử gia hàng thật giá thật đó.”

Lâm Tĩnh có chút hiếu kỳ, “Anh quen thân với anh ta lắm à?”

“Không quen, anh ta lớn hơn tôi vài tuổi, khi còn bé không chơi cùng nhau. Anh ta là dân kỹ thuật, không có chiến đấu tại quân đội, trước đây chúng tôi cũng chẳng có giao tiếp nào cả.” Lôi Hồng Phi cẩn thận suy nghĩ 1 chút, “Anh ta là bạn học từ nhỏ tới tận cấp 3 với Long Tiềm đó, giao tình cũng tốt lắm. Sao thế? Muốn tìm anh ta có việc gì à?”

“Ai không muốn tìm anh ta?” Lâm Tĩnh cười nhìn y. “Cũng chỉ có mấy bộ tổng tham, tổng chính các anh mới không cần tìm anh ta thôi, bộ đội chiến đấu có ai mà không đem anh ta cung phụng làm ông chủ.”

Lôi Hồng Phi nhin không được cười ra tiếng: “Đúng, tôi quên mất. Trước đây tôi cũng phải đem bộ lập rạp bọn họ cung phụng đó.”

Đang nói, có một quan quân phụ trách việc tiếp đãi yến hội lần này tới thông báo cho họ: “Lôi tướng quân, Lâm tướng quân, có thể vào chỗ ngồi rồi.”

Lôi Hồng Phi đáp ứng một tiếng, cùng Lâm Tĩnh đứng dậy đi tới tiệc yến hội. Y rất tự nhiên dự định cùng Lâm Tĩnh ngồi cùng một chỗ, nhưng quan quân dẫn đường phía trước lại cung kính nói với y: “Lôi tướng quân, chỗ ngồi của ngài ở bên đây, xin đi theo tôi. Lâm tướng quân, chỗ ngài ở bên kia, kế bên Phương tướng quân.” Người đó đưa tay chỉ chỉ về một bàn yến tiệc ở phía trước.

Phương Thành vừa ngồi xuống, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bọn họ. Ánh mắt của anh bình thản mà đảo qua Lôi Hồng Phi, thoáng gật đầu, lập tức mỉm cười nhìn về phía Lâm Tĩnh, “Lâm tướng quân, tới đây ngồi, cậu thích uống rượu nào? Hôm nay cậu chính là nhân vật chính đó, người kính rượu cậu khẳng định rất nhiều, tôi thấy không nên uống rượu mạnh, chỉ nên dùng vang đỏ thôi, cũng nên kiềm chế 1 chút, không nên tổn hại sức khỏe.”

Lôi Hồng Phi thấy bộ dáng đạm nhiên nhưng lại có tính toán trước của anh, dây bắt sóng bắt đầu dựng lên, cảm nhận được nguy cơ lớn. Tên này chỉ sợ không có ý tốt với Lâm Tĩnh, chuột đám xoay súng lục, nổi lên dựng tâm bắn mìn.

Chỗ được sắp xếp cho Lôi Hồng Phi chính là thuộc về lãnh đạo bên bộ tổng tham, đương nhiên y không thể từ chối, nếu không chỉ sợ có vài tên bụng dạ khó lường đồn đại, nói y ý thế là con trai của Bộ Trưởng Bộ quốc phòng mà dám khinh thường mấy lão tướng quân. Y khẽ nhú mày, lập tức cười đưa tay khoác lên vai Lâm Tĩnh, vô cùng thân thiết mà nói: “Bộ trưởng Phương suy nghĩ thật chu đáo, Lão Lâm quả thực không thể uống rượu mạnh, lấy ý là được rồi.”

Phương Thành lập tức tỏ thái độ: “Tôi sẽ thay Lâm tướng quân nhận rượu.”

Lôi Hồng Phi trong lòng nói thầm, thông thường nhắc tới việc mời rượu này đều chính là người hào sảng. Thằng nhóc này nếu thật cần rượu giùm cho Lâm Tĩnh, trong mắt mọi người xung quanh, thì chẳng phải

quan hệ giữa hai người họ đã rõ ràng quá rồi sao. Y rất ảo não, đừng nói không thể ngồi cùng Lâm Tĩnh 1 bàn, dù cho ngồi cùng bàn, chính y cũng không thể uống rượu mạnh được, nếu không Lâm Tĩnh khẳng định không tha cho y. Lẽ nào thật tình phải để cho cái tên này lấy lòng trước mặt Lâm Tĩnh?

Y còn chưa suy nghĩ thấu đáo, nhưng lại không thể không buông Lâm Tĩnh ra, đi tới chỗ ngồi của mình, vì yến hội muốn bắt đầu rồi. Cùng đồng nghiệp bên cạnh hàn huyên vài câu, y giả dạng làm dáng dấp mạn bất kinh tâm, thuận miệng hỏi: “Phương lão đại mới nhậm chức bên bộ lấp ráp có gia đình chưa ta?”

Có một đại tá biết tình hình, thấp giọng đáp: “Hình như không có. Nghe nói trước đây đã từng kết hôn, nhưng sau đó ly hôn rồi, không có con. Sao thế? Cậu có ý với người ta à?”

“Sao có khả năng chứ?” Lôi Hồng Phi chẳng đáng. “Ánh mắt tôi kém vậy sao?”

Quan quân kia cười gật đầu: “Cũng đúng. Nếu như chỉ bề ngoài, thì đương nhiên anh ta không so được ‘Dã Lang’ rồi, nếu luận về gia thế, thì cậu cũng đâu có kém anh ta, không cần phải trèo cao làm gì.”

“Nói đúng đó.” Lôi Hồng Phi cầm ly, bên trong chỉ là nước trà uống sạch 1 ngụm, trong lòng như có một ngọn lửa đang bùng cháy. Ánh mắt y thỉnh thoảng quét về phía Phương Thành, suy xét nên làm thế nào để cái tên da mặt dày kia biết khó mà lui.

Lâm Tĩnh ngồi vào bên cạnh Phương Thành, bên kia chính là phó tổng tham mưu trưởng. Yến hội này chủ yếu chính là tiệc khánh công cho hắn, nên hắn ngồi vào ghế chủ, bên cạnh đều là cao tầng thuộc bộ quốc phòng, bộ tổng tham, bộ tổng chính, tổng hậu, bộ lấp ráp, tuy rằng hắn tâm chí kiên định, cũng có chút áp lực.

Phương Thành dường như phát hiện được điều đó, đưa tay cầm lấy một ấm trà đặt ngay giữa bàn xoay, rót một ly trà nóng cho hắn, ôn hòa cười nói: “Đợi lát nữa trước tiên ăn 1 vài miếng, sau đó uống rượu mới chịu được.” Trong giọng nói của anh mang đầy sự thân thiết, tựa như một chuyên gia thường xuyên bị chuốc rượu vậy.

Trên mặt Lâm Tĩnh lộ ra nụ cười cảm kích vừa phải, lễ phép lấy tay chỉ vào chén trà gõ hai tiếng, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

106. Chương 105

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Sau khi buổi tiệc bắt đầu, các lãnh đạo liên quan đến lên đài phát biểu, sau đó mọi người bắt đầu hân hoan

mà cụng ly.

Đầu tiên thì mọi người còn tương đối tiết chế, cố kỵ có các lãnh đạo cấp cao ở đây, nên không dám làm quá, nhưng lúc này ai cũng khá thả lỏng, cười nói mọi người không cần khách khí, vì vậy liền có không ít người thả lỏng thiệt, luân phiên rời ghế, cầm ly kính lãnh đạo, kính Lâm Tĩnh, nên mọi người cũng bắt đầu ủa vào.

Các lãnh đạo cấp cao cũng không phải ai mời cũng cụng, phần lớn chỉ uống 1 ngụm nhỏ, thể hiện ý tứ, thế nhưng Lâm Tĩnh lại không thể làm vậy được, rượu đến liền uống, rất hào sảng.

Dưới dạng tiệc tùng như thế này, không có khả năng không nể mặt người khác, vì vậy Phương Thành dự định đợi khi rượu qua ba tuần sẽ bắt đầu ra tay thay cho Lâm Tĩnh, từ chối khéo giúp hắn, nhưng rượu qua mấy tuần, Lâm Tĩnh vẫn mặt không đổi sắc, thần thái tự nhiên, lại khiến Phương Thành giật mình không thôi. Thừa dịp Lâm Tĩnh ngồi xuống dùng bữa anh cười nói: “Không ngờ từa lượng của cậu lại tốt đến vậy, hôm nào tới nhà tôi đi, chỗ tôi có cất vài bình rượu ngon đó, chúng ta cùng nhau phẩm thưởng.”

“Được.” Lâm Tĩnh gật đầu, thuận tiện nói. “Tôi không thích rượu Tây.”

“Tôi cũng không thích lắm.” Phương Thành làm ra một bộ dáng rượu phùng tri kỷ thiên bôi, nở nụ cười vui sướng. “Chỗ tôi có vài bình rượu nổi tiếng, nguyên độ, như Maotai, rượu ngũ lương, cũng không có dùng cồn pha chế qua, tuyệt đối là ngọc dịch quỳnh tương. Tôi còn sưu tập vài bình rượu xái lâu năm được lưu cất từ tận thế kỷ trước, khẳng định cậu sẽ thích. Được rồi, còn có rượu nho dựa theo phương pháp gia truyền của chủ vườn nho ở Tân Cương chỗ các cậu nữa đó, thực sự là mỹ vị, chỉ là không pha nước thì uống thật chịu không nổi, lần trước tôi chỉ uống 1 chén nhỏ, kết quả liền gục ngã.”

Lâm Tĩnh thật cao hứng: “Loại rượu đó tôi cũng không dám uống nguyên bản đâu, cần phải pha nước mới dám uống. Lúc tôi còn ở Tân Cương, có mấy người bạn cũ tới thảo nguyên chơi, bọn họ cố ý chỉnh tôi, đưa tôi bình rượu bảo là đã pha nước rồi, tôi yên tâm mà uống. Cũng là 1 ly mà gục đó, căn bản đỡ không được, dù từa lượng tốt cỡ nào cũng không chịu nổi.”

“Không thể nào chứ.” Phương Thành liên tục gật đầu. “Vậy xem như chúng ta hẹn rồi nha, ngày nào đó cậu có thời gian, đến nhà tôi chờ, nhà tôi có bao nhiêu rượu ngon đều sẽ lấy ra hết, chúng ta cùng nhau chậm rãi thưởng thức.”

“Vậy thì không thể không say rồi nha.” Lâm Tĩnh sung sướng cười nói, không có từ chối lời mời của anh. Vốn kế hoạch công tác của hắn cần phải mời lãnh đạo bộ công đoạn lắp ráp đi ăn, chuyện này là chuyện phải làm, chỉ là không nghĩ tới có thể kết giao với lão đại của bên bộ công đoạn lắp ráp, trước đây quan hệ có thể nghĩ tới cũng chỉ là 2,3 người phụ trách bên đó, qua đi qua lại mà mời được 1,2 phó bộ trưởng bên đó thì cũng đã tốt lắm rồi, hiện tại có thể trực tiếp đối thoại với lão đại của công đoạn lắp ráp, phần giữa đi qua không cần phải tốn sức với mấy chi tiết nhỏ, đây là một chuyện cực kỳ tốt với hắn.

“Vậy một lời đã định, đến lúc đó chúng ta nhất tụy phương hư.” Trên mặt Phương Thành mang theo nụ cười nhẹ, khiến người khác tiêm nhiễm.

Lâm Tĩnh lập tức gạt đầu: “Được, một lời đã định.”

Lôi Hồng Phi nhìn Lâm Tĩnh nghiêm túc mà chạm cốc thân thiết với người tới kính rượu, uống 1 hơi cạn sạch, rất hào khí mà không muốn Phương Thành giúp hắn đỡ, trong lòng rất vui. Ý biết ở trong trường hợp thế này không thể nào bảo lưu thực lực được, Lâm Tĩnh cuối cùng nhất định sẽ say, cho nên dù cho đau lòng cũng không đến cản, về nhà cẩn thận chăm sóc hắn là được rồi. Lúc này thấy Lâm Tĩnh một mình ứng chiến, không muốn Phương Thành ngoại viện, cảm giác rất thoải mái. Tuy rằng tên Phương Thành đó dường như luôn tìm cơ để nói chuyện, nhưng anh ta lại là lão đại công đoạn lấp rập, Lâm Tĩnh khẳng định cần phải xã giao với anh ta, Lôi Hồng Phi cũng không thể tránh được.

Buổi tiệc tầm mấy tiếng thì kết thúc, mọi người bắt tay chào nhau, đều tự rời đi. Không ai đề nghị đi hát, khiêu vũ, ngâm hồ gì đó, đây là hoạt động chính thức của chính phủ, không thể ở trước mặt nhiều cao tầng quân giới mà để lại nhược điểm được.

Phương Thành nhìn con mắt trong trẻo của Lâm Tĩnh, càng thêm thưởng thức tự lượng của hắn. Anh chính là 100 ly không say, mỗi lần xã giao đều có thể đại chiến 10 phương, để người khác phải gục ngã trước mình, mà bản thân vẫn không si nhê gì, lúc này phát hiện Lâm Tĩnh cũng cùng 1 dạng, nhất thời lấy được chí bảo, gặp được tri kỷ. Anh cười hỏi: “Cậu sao rồi? Tôi chờ cậu về nhé?”

Lâm Tĩnh kỳ thực đã say, nhưng hắn luôn là dạng dù uống thế nào cũng không đỏ mặt, con mắt càng say càng sáng, cho nên những ai không biết hắn đều thấy hắn càng uống càng sợ, đến cuối cùng đều lui binh trước, không dám chiến tới cùng với hắn. Lúc này hắn nỗ lực ngồi thẳng, mỉm cười nói: “Tôi không sao, Hồng Phi là hàng xóm của tôi, chúng tôi sẽ cùng về, cảm ơn Phương bộ trưởng quan tâm.”

“Sao lại khách khí với tôi như thế chứ?” Phương Thành hơi nhíu mày, nhìn Lôi Hồng Phi nhanh bước tới, liền mỉm cười đứng lên, cùng vị Hồ tướng kia bắt tay nói lời từ biệt, thong dong rời đi.

Lôi Hồng Phi bất động thanh sắc đỡ lấy cánh tay Lâm Tĩnh, nhẹ giọng hỏi: “Say rồi à? Còn có thể đi không?”

“Có thể.” Đầu Lâm Tĩnh không dám lộn xộn, sợ mình không thể giữ được cân bằng, ánh mắt sáng sủa chậm rãi đảo qua, khoái trá nhìn Lôi Hồng Phi, cúi đầu nói. “Tôi say rồi, nhưng bản thân vẫn tự đi được.”

“Được, chúng ta về thôi.” Lôi Hồng Phi không nói thêm nữa, cùng hắn lên xe.

Trần Kiến Hữu ngồi ở phía trước, lập tức lái xe quay về bộ tư lệnh. Thái Hân Uy ngồi ở ghế phó, xoay người lại đưa thuốc giải rượu cùng một chai nước khoáng cho hai người họ. Lôi Hồng Phi tiếp nhận, hầu hạ Lâm Tĩnh uống thuốc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lâm Tĩnh từ từ nhắm hai mắt, dựa vào ghế, khí tức tỏa ra tất cả đều là vị rượu.

Trần Kiến Hữu chạy xe rất ổn, rất sợ chạy xóc nảy trên đường sẽ khiến cho Lâm Tĩnh khó chịu. Lôi Hồng Phi cầm tay Lâm Tĩnh, hận không thể chấp cánh mà bay nhanh về nhà, để hắn có thể lập tức nằm lên giường nghỉ ngơi.

Hiện đang là giờ cao điểm, khắp đường đều kẹt cứng xe. Lôi Hồng Phi vốn sốt ruột, thấy Lâm Tĩnh ngủ say trong xe, tâm tình của y lập tức bình tĩnh lại. Chỉ cần Lâm Tĩnh bình yên vô sự, ở nơi nào đều không quan trọng, mặc kệ đang là đường cái, hay là chiến trường, cũng đều như nhau mà thôi.

Xe cứ lần lượt mà nhích tới, rốt cục cũng trở về được bộ tư lệnh, không chỉ Lâm Tĩnh ngủ rất say, mà cả Lôi Hồng Phi cũng đang ngủ. Thái Hân Uy và Trần Kiến Hữu nhìn nhau 1 chút, thấp giọng thương lượng một hồi, lúc này quyết định đánh thức Lôi Hồng Phi. Căn cứ vào hiểu biết về hai người thủ trưởng của họ, đây là lựa chọn tốt nhất.

Lôi Hồng Phi rất nhanh tỉnh lại, mở mắt ra nhìn chung quanh 1 chút, lập tức xuống xe, móc chìa khóa nhà đưa cho Trần Kiến Hữu, sau đó đi qua đầu xe, từ bên kia mà ôm Lâm Tĩnh xuống. Trần Kiến Hữu nhanh chóng mở rộng cửa, bật đèn, nhìn Lôi Hồng Phi ôm người vào trong, liền cực kỳ biết điều mà để chìa khóa lại vào tủ để giày cạnh cửa, rồi cùng Thái Hân Uy khóa cửa, tự mình quay về nhà trọ quan quân cách đó không xa nghỉ ngơi.

Lôi Hồng Phi đặt Lâm Tĩnh lên giường, tay phải vững vàng nâng hần, tay trái rất nhanh cởi nút áo của hần, cởi toàn bộ quần áo ra, sau đó đắp chăn lại cho hần. Y tiến vào phòng tắm rửa mặt một chút, cảm giác thanh tỉnh rồi, sau đó cầm khăn mặt đi ra, cẩn thận lau toàn thân Lâm Tĩnh. Động tĩnh mạnh như thế mà Lâm Tĩnh vẫn không tỉnh, có thể thấy được hần cực kỳ say.

Tuy rằng chỉ là một buổi tiệc, nhưng đối với bọn họ lại là một chiến trường mang tính chất khác mà thôi. Lâm Tĩnh say tới tổn hại cơ thể, nhưng lại nhận được sự khen ngợi của rất nhiều lãnh đạo cùng các quan quân đồng cấp, rốt cuộc cũng đánh thắng được một trận đẹp. Hần xuất thân bình dân, cho dù có Lôi Hồng Phi bảo vệ ở bên, vẫn cần phải dựa vào chính hần, mới có thể bước đi lên một chỗ cao hơn.

Nhìn khuôn mặt cùng cơ thể hoàn mỹ của Lâm Tĩnh, Lôi Hồng Phi tim đập mạnh tới tận cổ, chấn động dường như cả nhà đều đang lay động. Y miễn cưỡng khống chế được chính mình, vài lần đi ra đi vào từ phòng tắm vào phòng ngủ, lau sạch sẽ toàn bộ mồ hôi trên người Lâm Tĩnh, lúc này mới dùng chăn bọc kín cả người hần.

Trong phòng ấm áp như, Lâm Tĩnh cảm giác rất thoải mái, trong cơn ngủ thích ý mà rên 1 tiếng.

Thanh âm rất nhẹ, nhưng trong căn phòng an tĩnh lại mang lại cảm giác long trời lở đất. Lôi Hồng Phi bất ngờ không phòng bị, con đê trong lòng này giờ cố gắng kiềm rớt cục bị đánh vỡ. Trong đầu y âm âm chấn động, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa, không tự chủ mà cúi người xuống, cách một lớp chăn mà ôm lấy Lâm Tĩnh, mạnh mẽ hôn hần.

107. Chương 106

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Môi của Lâm Tĩnh góc cạnh rõ ràng, cực kỳ gợi cảm mê người, Lôi Hồng Phi đã mơ tưởng từ lâu rồi. Lần trước tại Nga, y chỉ thoáng chạm qua, lúc đó không có tinh tế cảm nhận, nhưng cảm giác vẫn còn đọng lại. Hôm nay y mượn rượu làm bạo, thừa dịp Lâm Tĩnh say lợi hại, rất cực hôn lên.

Trong bóng đêm, y giống như một thằng nhóc mới lớn chưa qua sự đời, kích động đến khiến cả người run nhẹ, nếu như không khống chế lực, chỉ sợ ngay cả cái nệm mềm mại kia cũng có thể bị y làm thủng 1 lỗ.

Nụ hôn nóng rực của y khiến cho Lâm Tĩnh men say thâm trầm cũng không thể yên, dù đang ngủ vẫn cố sức giãy dụa, muốn tỉnh lại. Hô hấp hai người càng lúc càng gấp, Lâm Tĩnh mơ thấy 1 giấc mơ, có một con hổ hung mãnh đang nhào lên người mình, từng ngụm mà cắn xé. Hấn giật mình mà đưa tay ra đòn, dùng hết toàn khí lực, muốn ném con cọp trên người mình đi

Lôi Hồng Phi cảm giác được hấn đang vận sức chuẩn bị ra đòn, vội vã nâng người né qua 1 bên. Lâm Tĩnh vốn chuẩn bị phát lực ra đòn, nhưng chợt cảm thấy trên người mình nhẹ tênh, giống như một khoảng không, nhất thời giật mình tỉnh giấc. Ý nghĩa của hấn một mảng mờ mịt, trước mắt đã có từng mảnh từng mảnh sao Kim bay lượn trong bóng đêm, khiến hấn nửa ngày không nhớ ra nổi mình đang ở đâu, đang xảy ra chuyện gì

Lôi Hồng Phi ngừng thở, nằm bên cạnh chờ 1 lát, nhưng không thấy Lâm Tĩnh phát hỏa. Y vô cùng kinh ngạc, vội vã quay người qua nhìn.

Lâm Tĩnh bằng cảm giác biết là y, mê man 1 hồi mới ý thức mà hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, không nghĩ tới hấn lại hỏi cái này, vì vậy đưa tay lục lọi rồi mở đèn bàn, nhìn đồng hồ: “Chưa tới 12g.”

“À.” Lâm Tĩnh nhắm mắt lại, hô hấp trở nên dần dần nhẹ nhàng chậm chạp, hiển nhiên đang ngủ.

Lôi Hồng Phi nằm ngốc lẳng ở đó, nhìn khuôn mặt ôn nhu tuấn mỹ dưới ánh đèn, nhất thời tâm loạn như ma. Lá gan của y đã bị dọa quay ngược trở về rồi, thế nhưng sâu trong nội tâm vẫn đang rục rịch, chung quy vẫn có chút không cam lòng. Y cẩn thận mà nâng người qua, nằm bên cạnh Lâm Tĩnh, cẩn thận quan sát 1 chút, xác nhận Lâm Tĩnh quả thực cực kỳ say, liền đánh bạo mà nâng người qua, nhanh chóng hôn lên môi hấn.

Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày, mở thấy có một con chó lớn đang lấy quấy đuôi, dùng đầu lưỡi không ngừng liếm mặt mình. Hấn nhìn không nổi mà đưa tay chém qua, cố sức đẩy con chó lớn đó qua một chỗ khác, sau đó trở người, tiếp tục ngủ.

Lôi Hồng Phi rất bất đắc dĩ. Y dựa ở đầu giường, nhìn bóng lưng Lâm Tĩnh, ngốc ra 1 chút, lúc này mới tự giễu cười, xuống giường tắt đèn, đến phòng tắm dùng nước nóng tắm rửa hơn nửa ngày. Y đem toàn bộ bận thân của mình ra liệt kê 1 lượt, phát hiện ra người có thể xử lý cái tên Phương Thành kia quả thực không nhiều, có khả năng nhất chắc cũng chỉ có Lăng Tử Hàn.

Chủ ý đã định, y liền yên tâm, mệt mỏi mà leo lên giường, đưa tay ôm Lâm Tĩnh, đắc ý vô cùng nghĩ. “Dù sao cái tên họ Phương kia cũng không có được vận tốt như mình, có thể khiến Lâm Tĩnh không hề đề phòng mà ngủ bên cạnh hắn.” Nghĩ như thế, y lại đắc ý.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tĩnh dưới cơn đau đầu do say rượu mà tỉnh lại, ngồi ở trên giường suy nghĩ thật lâu, dường như tối qua có khá nhiều giấc mộng kỳ lạ, nhưng hiện tại lại chẳng thể nhớ ra nổi. Hắn thở dài 1 tiếng, đứng dậy đi vào phòng tắm. Trên người hắn chẳng có mảnh vải nào, nhưng lại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, hiển nhiên tối qua Lôi Hồng Phi đã lau người cho hắn. Người bị say đến bất tỉnh nhân sự nặng đến cỡ nào hắn biết rất rõ, trong lòng vừa cảm động lại có chút băn khoăn. Tắm rửa xong, lau khô tóc, tinh thần hắn không còn uể oải, liền mặc quần áo mà đi xuống lầu.

Lôi Hồng Phi đang làm bữa sáng, thấy hắn xuất hiện ngay cửa nhà bếp, liền khoát trá cười nói: “Sao rồi? Có khó chịu lắm không?” Thuận lợi đưa cho hắn 1 ly sữa bò.

“Cũng được.” Lâm Tĩnh tiếp nhận ly sữa, uống 1 hớp, thở phào 1 hơi. “Uống rượu rồi chẳng có nổi khẩu vị.”

“Tôi có nấu cháo, cùng với mấy món điểm tâm thanh đạm, cậu ăn 1 chút cũng được.” Lôi Hồng Phi thân thiết nói. “Hôm nay cậu nghỉ 1 ngày đi, đừng đi làm.”

“Không được.” Lâm Tĩnh lắc đầu, “Tôi vừa nhậm chức, dù thế nào cũng phải triệu tập mọi người mở 1 cuộc họp, để sắp xếp chuyện quan trọng truyền xuống dưới, phần nhân sự cũng phải điều chỉnh lại nữa. Nội bộ chúng ta có gian tể, đây là một chấn động không nhỏ với mọi người, nhân tâm rung chuyển, không thể bỏ qua.”

“Ừ, cậu nói đúng.” Lôi Hồng Phi đồng ý. “Vậy cậu cứ đi làm đi, thế nhưng hôm nay đừng tăng ca, trưa tôi chạy tới chỗ cậu cùng cậu đi ăn.”

“Trưa có ít thời gian như thế, anh không cần chạy tới chạy lui. Tôi tùy tiện ăn chút gì đó ở căn tin cũng được.” Lâm Tĩnh tiếp nhận một cái đĩa bánh bao của y, xoay người đi tới bàn ăn ngồi xuống.

Lôi Hồng Phi bưng tô cháo ra, thịt bò ngâm muối, rau xà lách, khoai tây rán, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn, cùng hắn ăn sáng.

Lâm Tĩnh rất an tĩnh, ăn xong 1 cái bánh bao, như có chút suy nghĩ mà nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói: “Trời mưa rồi.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi ngẩng đầu nhìn nhìn cơn mưa kéo dài bên ngoài, phụ họa, “Thời tiết năm nay khá kỳ quái, đầu tiên là tuyết rơi, sau đó là mưa, âm lạnh, chẳng có nổi 1 ngày nắng.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh cúi đầu uống chén cháo, khẽ cau mày, suy tư về nói. “Tôi cứ nghĩ tối hôm qua phát sinh chuyện gì đó, mà nghĩ hoài nghĩ cũng chẳng ra.”

Tim Lôi Hồng Phi chợt đập mạnh 1 cái, nhưng mặt lại bất động thanh sắc, haha cười nói. “Cậu say lợi hại luôn, ngủ rất say, chắc là mơ đó. Đêm qua khá yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra cả.”

“À.” Lâm Tĩnh rất tin y, nên không suy nghĩ gì, nên tâm tình lại chuyển sang việc công tác.

Lôi Hồng Phi cũng không có tiếp tục nói, sau đó ăn xong bữa sáng liền dọn vào bếp, liền ra cửa đi làm.

Tối vẫn phòng, lửa trong lòng y vẫn không cách nào tắt được, càng lúc càng bùng lên. Y nghiêng răng nghiêng lợi mà đi qua lại trong phòng của mình, rồi khẩn cấp mà gọi cho Lăng Tử Hàn, “Alô, Tử Hàn, em có quen với Phương Thành không?”

Lăng Tử Hàn suy nghĩ một chút, “Em không quen anh ta, nhưng Thiên Vũ có chút giao tình với anh ta đó, hình như đã từng thảo luận qua việc liên quan phương diện kỹ thuật cải tạo thì phải.”

“À.” Lôi Hồng Phi phiền táo gãi gãi đầu. “Em có chủ ý nào cho anh không, làm sao mới xử lý được thằng đó đây?”

Lăng Tử Hàn nhíu mày. “Sao tự dưng anh lại đối đầu với anh ta chứ? Bộ Tổng tham và Bộ công đoạn lắp ráp muốn thi đấu gì à?”

“Không có, không có.” Lôi Hồng Phi vội vã làm sáng tỏ. “Bộ anh là ân oán cá nhân.”

Lăng Tử Hàn nghi hoặc nhìn y. “Anh và anh ta?” Đang khi nói chuyện, cậu đã từ cơ sở dữ liệu tìm ra được tư liệu liên quan đến Phương Thành, sau khi nhìn thoáng qua thì nói. “Anh ta là dân kỹ thuật, cũng chẳng liên quan gì tới anh cả, sao tự dưng các anh lại gây thù oán với nhau thế?”

Lôi Hồng Phi hừ hừ hai tiếng, trong lòng có chút quẫn, chẳng biết nên nói như thế nào mới tốt. Mắt Lăng Tử Hàn mắt sáng như đuốc, ở trước mặt cậu không thể nói dối được, nếu muốn cậu hỗ trợ, tất nhiên phải nói rõ nội tình cho cậu nghe. Lôi Hồng Phi suy xét một chút, nói thẳng ra: “Thằng đó có chủ ý với Lâm Tĩnh, dù thế nào anh cũng chẳng thể để anh ta đạt được mục tiêu. Vừa nhìn thấy anh ta là biết một bụng xấu xa rồi, Lâm Tĩnh quá quang minh lỗi lạc, lỗ đỉnh mưu của anh ta thì sao?”

Lăng Tử Hàn nao nao, lập tức cười ha ha: “Thì ra là vậy, hiểu rồi, hiểu rồi. Vậy anh muốn xử lý anh ta thế nào đây? Đừng có quên, cha của anh ta là ai nha, nếu như làm quá, mặt mũi của mọi người đều sẽ khó coi đó, mà với tiền đồ của Lâm Tĩnh cũng sẽ ảnh hưởng nữa.”

“Anh biết.” Lôi Hồng Phi lau mặt, có chút phiền muộn mà nói, “Nói chung, chuyện khác anh mặc kệ, chính là không thể để cho tâm tư của anh ta động tới người Lâm Tĩnh.”

“Ừ, em hiểu mà.” Lăng Tử Hàn mỉm cười suy tư một chút, vừa giỡn vừa thật mà kiến nghị. “Kỳ thực việc này không khó, anh tìm một người phù hợp kết hôn với Lâm Tĩnh, có thể rút củi dưới đáy nồi, để Phương Thành biết khó mà lui. Theo em được biết, Phương Thành về phương diện tình cảm khá là cố chấp đó,

nếu một ngày đã nhận được rồi thì sẽ dừng cảm mà tiến tới, thế nhưng anh ta có một nguyên tắc, tuyệt đối không đụng tới người đã kết hôn, cũng không phá hư nhà của người ta.”

Lôi Hồng Phi nhíu mày. Y thật ra cũng đã suy nghĩ tới bước đó rồi, trực tiếp lôi kéo Lâm Tĩnh kết hôn, thế nhưng lại không dám lỗ mãng hành sự. Hiện nay như đang vào ngõ cụt vậy, y chỉ dựa vào năng lực của mình thì không giải quyết được, chỉ có thể nhờ Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ xin giúp đỡ mà thôi.

“Vậy đi hen,” Y quyết định thật nhanh. “Tôi nay sau khi tan tâm, anh đến nhà em, chúng ta cẩn thận thương lượng 1 chút.”

Lăng Tử Hàn buồn cười, rất sáng khoái đồng ý: “Được thôi, anh cứ tới.”

Lôi Hồng Phi kết thúc trò chuyện, ngồi ở đó mà bần thần, vẫn cảm giận bất bình, nắm tay hung hăng đập mạnh xuống bàn 1 chút, cắn răng nói: “Tên họ Phương đó, anh dám nghĩ tới người của tôi, tôi với anh không đội trời chung.”

108. Chương 107

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lúc tan tâm, Vệ Thiên Vũ từ văn phòng đi ra, lên lầu đến văn phòng của Lăng Tử Hàn đón cậu. Thấy cậu hiem có được nụ cười ngậm ngẫm như thế, liền hiếu kỳ hỏi: “Có chuyện gì vui à?”

Lăng Tử Hàn cười nói: “Nửa đường lòi ra thêm một Trình Giảo Kim, Phương Thành có vẻ như muốn theo đuổi Lâm Tĩnh, nên Hồng Phi lo lắng.”

Vệ Thiên Vũ ngẩn ra, cũng cười ra tiếng: “Lão Phương là một người đàn ông tốt, rất xứng với Lâm Tĩnh. Tuổi tác và diện mạo tương đương, gia thế rất tốt, nỗ lực làm việc, đối xử với mọi người hòa nhã, lại xuất thân từ dân kỹ thuật, có tri thức, có văn hóa, trong sinh hoạt bình thường cũng rất có tình thú, có khá nhiều sở thích phong nhã, thực sự là không kiếm ra được khuyết điểm nào cả.”

“Đúng vậy, nên Hồng Phi mới sốt vó đến thế.” Lăng Tử Hàn cầm lấy áo khoác mỏng, cùng Vệ Thiên Vũ đi ra ngoài, nụ cười đã thu lại một phần, nhưng vẫn rất vui vẻ. “Anh đoán y phải đối phó Phương Thành thế nào mới được đây?”

Vệ Thiên Vũ suy nghĩ một hồi, khẽ lắc đầu: “Anh thật đoán không ra, thế nhưng, có thể kết luận được, Hồng Phi đang gặp phải kinh địch rồi. Từ chức vụ mà nói, thì lão Phương cao hơn Hồng Phi nửa cấp, mà cha của lão Phương cũng cao hơn cha của Hồng Phi nửa cấp. Cái gọi là quan cao một cấp áp người chết,

dù chỉ nửa cấp cũng khiến người sợ khiếp. Với lại, Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều là người khá cứng rắn, chỉ sợ chẳng có tí nhu tình mật ý nào, nếu Hồng Phi muốn theo đuổi Lâm Tĩnh, thì đó là con chuột kéo rùa, không có chỗ ra tay. Nhưng lão Phương lại khác, anh ta là văn võ song toàn, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, cảm kích thích thời, tiêu sái rộng rãi, rất dễ hấp dẫn người khác. Nhất là vị trí hiện tại của anh ta khá quan trọng, lại nhắm vào ngay mạch máu của Lâm Tĩnh, dù cho anh ta không cần ra sức thì Lâm Tĩnh cũng phải đi tìm anh ta để xã giao. Đây chính là thiên thời địa lợi nhân hoà tất cả đều có, Hồng Phi sẽ phiền muộn chết cho coi.”

Lăng Tử Hàn cùng anh bước vào thang máy chuyên dụng, có chút hả hê mà nói: “Đáng đời, ai kêu y cứ rề mè như thế làm gì cơ chứ? Người như Lâm Tĩnh, muốn dánh dấp có dánh dấp, muốn năng lực có năng lực, bối cảnh giản đơn, không dính tới việc phân tranh chính trị phe phái, bản thân thì tiền đồ vô lượng, là một nguồn trợ lực rất mạnh. Có biết bao nhiêu người mơ ước tới hần, mà Hồng Phi thì sống trong phúc lại chẳng biết hưởng, kéo dài suốt nhiều năm như thế, hiện tại lại sốt vó lo lắng, có ích gì chứ?”

Vệ Thiên Vũ mỉm cười nhìn cậu: “Hồng Phi có phải tìm em giúp y quyết định gì không?”

“Đúng vậy, sáng này gọi tới cho em nói chuyện này nè.” Lăng Tử Hàn buồn cười. “Em đã cẩn thận suy nghĩ rồi, nếu muốn đối phó với Phương Thành, để anh ta tự mình biết khó mà lui, là một chuyện cực kỳ khó khăn, hiện tại em vẫn không có cách nào hay cả.”

Vệ Thiên Vũ cũng tỉ mỉ suy tư một chút, có chút không rõ hỏi: “Em nghĩ có khi nào y chịu không nổi, đi tìm lão Phương đánh 1 trận không?”

“Không thể nào đâu.” Lăng Tử Hàn lắc đầu. “Y là một người thông minh, không dùng mấy cách thức ngu ngốc đó đâu.”

“Ừ.” Vệ Thiên Vũ đồng ý. Lôi Hồng Phi sớm đã trở thành một danh tướng trưởng thành ổn trọng, mấy cái thủ đoạn lưu manh đầu đường đó không dám sử dụng bậy bạ đâu.

Ở gara leo lên xe, Vệ Thiên Vũ lái xe về nhà. Bọn họ còn chưa về nhà, thì Lôi Hồng Phi đã chạy tới Mai Uyển trước rồi.

Lăng Nghị còn đang họp, Đồng Duyệt vẫn đang kẹt một ca giải phẫu phức tạp chưa xong, chưa về nhà, trong nhà ngoại trừ bảo mẫu thì chẳng còn người lớn nào cả, Lăng Tiêu, Lăng Diêu cùng Đồng Húc vô pháp vô thiên, chơi tới bất diệc nhạc hồ. Thấy Lôi Hồng Phi vào, ba thằng nhóc như thấy được vật quý, hoan hô chạy tới ôm y không tha, hỏi liên tiếp mấy vấn đề lộn xộn, kéo y đi xem mấy cái mô hình mà tụi nhóc mới vợ vét được gần đây, khiến cho y phải căng não choáng váng, nhưng tiếng cười vô tư lại khiến cho tâm tình thấp thỏm bất an cùng tâm tình phần uất của y lại dần trở nên bình thản.

Lúc Lăng Tử Hàn Vệ Thiên Vũ về đến nhà, thì thấy ba đứa nhóc đang kéo Lôi Hồng Phi ngồi trên sofa trong phòng khách rộng, đang buộc y phải đưa khẩu súng thật của y cho tụi nhỏ. Một lớn 3 nhỏ đang nhào nhào cả lên, không hề chú ý có người vào cửa.

Lôi Hồng Phi cười nói: “Không được, đó là thằng nhóc kiếm ăn của bác đó, nếu đưa tụi con tụi con phá hư

rồi thì làm sao đây?”

“Tụi con không có phá hư đâu mà.” Lăng Tiêu rất nghiêm túc.

Lăng Diêu cũng rất nghiêm túc, “Tụi con khẳng định sẽ lắp ráp lại nó thật tốt cho bác mà.”

Đồng Húc hưng phấn mà cầm lấy áo của y mà lắc: “Anh Lôi, cho em mượn cây súng đi, cho em mượn cây súng đi.”

Lôi Hồng Phi cả ngày đều chìm trong sự u buồn, cảm giác không đường nào xoay sở cả, hiện tại lại nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của tụi nhỏ, nghe thanh âm non nớt vừa vui đùa vừa đánh đá của tụi nhỏ, phiền muộn gì cũng đã nhanh biến mất, chỉ một lòng vui đùa cùng tụi nhỏ.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ bèn nhìn nhau cười, chỉ biết y dụng tâm chẳng mấy tinh tế lắm. Dù cho có gặp khó khăn, y cũng không buồn phiền quá lâu, rất nhanh sẽ tươi tỉnh lại, tiến nhập trận chiến

Thời gian đã trễ, Lăng Tử Hàn tiến lên vỗ vỗ đầu của hai đứa con: “Được rồi, ăn cơm trước, ăn xong rồi chơi tiếp.”

Ba nhóc con kia ngẩng đầu lên vừa nhìn, lập tức hưng phấn nhảy xuống ghế, chạy tới Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ.

Lôi Hồng Phi ngồi dậy, cao hứng cười nói: “Nhóc con thối, vừa quay người đã trở mặt rồi nha.”

“Câu này của anh chẳng hợp lý tí nào cả. Tụi nó là em trai cùng con trai em, đương nhiên không chịu anh mà chịu bọn em rồi.” Lăng Tử Hàn ngồi xuống bên cạnh y, cười tủm tỉm nói. “Anh cũng không còn trẻ nữa, mau có đứa con đi.”

Nụ cười trên mặt Lôi Hồng Phi phai dần, nhìn hai đứa con nuôi lạnh lợi đang ngồi trong lòng Lăng Tử Hàn, đang nhìn mình nháy mắt, nhú mày, không khỏi thở dài: “Anh cũng muốn mà, thế nhưng, nếu không kết hôn thì không có con được, không có cách nào cả. Một mình anh thì không có khả năng chăm con được rồi, lẽ nào anh cứ nhận nuôi 1 đứa rồi quăng cho cha mẹ anh đi chăm hay sao?”

Lăng Tử Hàn vỗ vỗ hai đứa con: “Đi giúp cha mang chén bát ra.”

Hai đứa nhỏ rất nghe lời cậu, lập tức chạy vào nhà bếp. Đồng Húc theo Vệ Thiên Vũ vào nhà bếp rồi, phòng khách chỉ còn lại Lăng Tử Hàn cùng Lôi Hồng Phi. Hai người không nói đùa nữa, tương đối nghiêm túc mà tham khảo nên phải đối phó với một đối thủ nặng ký như Phương Thành thế nào đây.

“Chuyện tình cảm, có khi giao tình mười năm cũng không đỡ được nhất kiến chung tình nha.” Lăng Tử Hàn có chút cảm khái. “Nếu anh thật lòng thích Lâm Tĩnh, phải chú ý tới phương thức ở chung hiện tại

của cả hai đi, đừng có càng lúc càng sống như anh em đang sống chung, sau này lỡ đi sai đường rồi không quay lại kịp đâu.”

Lôi Hồng Phi vỗ đùi, “Hiện tại anh chính là lo cái này nhất đó, nhưng không có cách nào thay đổi cả, dù anh có làm gì, thì Lão Lâm cũng đều nghĩ bọn anh là anh em cả.”

Lăng Tử Hàn nhìn bộ dáng phiền não cực kỳ của y, nhịn không được cười nói: “Nếu thực không được, thì anh thử rượu hậu loạn tính thử đi, đương nhiên là anh nằm dưới, như vậy sau khi Lão Lâm tỉnh dậy, hơn phân nửa sẽ cảm thấy áy náy với anh, sau đó anh nhân cơ hội mà biểu đạt tâm ý với hắn, rất có khả năng nước chảy thành sông đó nha.”

“Thật không đó?” Lôi Hồng Phi tưởng tượng đến cảnh bản thân mình bị Lâm Tĩnh áp, liền rùng mình 1 cái, lấm bầm. “Thật phải làm cách đó sao? Với anh thì cũng có thể đi, đơn giản coi như một chuyện cần rãng cho qua là xong, thế nhưng ... Anh sợ Lâm Tĩnh không vượt qua được ổ gà trong lòng, cuối cùng cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào nhìn anh, biến mất không thấy tăm hơi luôn thì sao giờ?”

Lăng Tử Hàn chau mày, suy tư một chút, gật đầu, “Cũng có thể ha?”

Lôi Hồng Phi sốt ruột trừng mắt nhìn cậu: “Em đừng có ra mấy cách bừa này nữa được không? Làm ơn thể hiện phong thái khi còn nhỏ của em đi, lúc trước khi anh đánh nhau, em luôn đứng phía sau đưa ra mấy âm mưu quỷ kế giúp anh thoát nạn, anh không tin một tên Phương Thành mà anh cũng không xử lý được.”

Lăng Tử Hàn nhịn không được buồn cười: “Thực lực của Phương Thành quá mạnh, quá có lực, anh cho em thời gian đi, để em cẩn thận suy nghĩ đã. Hiện tại điều anh cần làm là canh giữ thật chặt, với Lâm Tĩnh phải tự đưa tự đón, nhất là lúc hắn đi xã giao gặp mặt Phương Thành, thì anh càng phải chú ý.”

“Nói đúng, không thể để cho anh ta có cơ hội lợi dụng sơ hở.” Lôi Hồng Phi vừa vỗ đùi, lập tức lấy ra điện thoại. “Anh lập tức gọi cho lão Lâm, hỏi hắn đang ở đâu, nếu như đang xã giao bên ngoài, thì anh sẽ tính thời gian đi đón hắn.”

109. Chương 108

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lôi Hồng Phi gọi điện thoại cho Lâm Tĩnh đang tăng ca, quan tâm hỏi han.

Lăng Tử Hàn thấy tâm tư y đã bay tới bộ tư lệnh, nên đứng dậy vào nhà bếp.

Vệ Thiên Vũ đang thực hiện mấy món ăn theo yêu cầu của bọn nhỏ. Tuy rằng bảo mẫu đã chuẩn bị sẵn bữa tối, nhưng ba đứa nhỏ vẫn thích nhất được ăn món ăn do chính hai người cha cùng ông nội mình làm, cứ có cơ hội là lại đòi bọn họ nấu. Chỉ cần có thời gian, Vệ Thiên Vũ sẽ vui vẻ đồng ý. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của con trai mình tràn đầy nụ cười vui vẻ, anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Lăng Tử Hàn đi vào nhà bếp rộng, ba đứa nhỏ đang lúi rúi lập tức cầm chén đĩa không đi ra ngoài, cao hứng đi quần lấy Lôi Hồng Phi.

Lăng Tử Hàn đi tới bên người Vệ Thiên Vũ, đưa tay ôm lấy thắt lưng anh, cười nói: “Em chưa từng nghĩ tới Hồng Phi cũng có ngày này.”

Vệ Thiên Vũ thiếu chút nữa cười ha ha, sợ kinh động Lôi Hồng Phi trong phòng khách, nên mới cố nén, quay đầu nhìn cậu, dịu dàng nói: “Khó có lúc y thật sự động tâm, Lâm Tĩnh cũng không thể một mình sống mãi như thế được, anh nghĩ bọn họ rất xứng, việc này có thể giúp được.”

“Giúp thì giúp, nhưng không cần phải toàn lực ứng phó, cần phải để cho Hồng Phi bị lột mấy tầng da, y mới có thể quý trọng cả đời được.” Lăng Tử Hàn mỉm cười. “Anh với Phương Thành quan hệ cũng khá tốt, có thể thử đi khuyên anh ta thử xem. Dùng chút kỹ xảo ám muội cho anh ta, Phương Thành cũng không có gốc như Hồng Phi, khẳng định có thể hiểu được đó.”

Vệ Thiên Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, “Người như lão Phương anh cũng hiểu được đôi chút, không cần phải dùng mình kỳ ám chỉ. Anh ta sẽ mặc kệ việc Lâm Tĩnh có đối tượng hay không, chỉ cần chưa chính thức kết hôn, anh ta sẽ lẽ thảng khí hùng mà ra tay. Hơn nữa, anh ta theo đuổi người ta là vì mục đích kết hôn, cho nên cũng không thể nói anh ta đùa giỡn lưu manh. Việc cạnh tranh trước hôn nhân là công bằng mà, đây là chuyện bình thường, chúng ta cũng không có phản đối đạo lý này. Một ngày người mà anh ta theo đuổi chợt kết hôn, anh ta lập tức buông tay, tuyệt không dây dưa. Đối với tác phong hành sự của anh ta, anh rất tán thưởng.”

“Em biết, nếu không anh cũng trở thành bạn với anh ta.” Lăng Tử Hàn cười gật đầu. “Có kiên trì, có nguyên tắc, đây chính là tố chất của những người thành công. Kỳ thực Hồng Phi cũng giống như anh ta vậy, y có thể thủ vững bên cạnh Lâm Tĩnh, không miễn cưỡng Lâm Tĩnh nhưng cũng không để người khác tiếp cận hẳn. Ừ, điểm này có chút tương đồng với con cạp nha.”

“Đúng vậy, con cạp chính là sơn vương mà, đã lang lại đang ở trong địa bàn của nó, ai cũng khó mà chạm vào được.” Vệ Thiên Vũ cười nói. “Hiện tại chợt có thêm một con cạp khác xông tới, y không dễ bỏ qua đâu.”

“Hai hổ đánh nhau, sẽ có 1 con bị thương.” Lăng Tử Hàn thở dài. “Hai người họ thực lực tương đương, chỉ sợ lưỡng bại câu thương.”

“Không đâu.” Vệ Thiên Vũ khẳng định mà nói. “Thứ nhất, Phương Thành sẽ không khinh xuất; Thứ hai, Hồng Phi cũng không lỗ mãng; thứ ba, cha của hai người họ cũng không để hai người họ huyền não đâu.”

“Ừ, cũng đúng.” Lăng Tử Hàn cười khê. “Vỡ kịch này thật náo nhiệt nha, chúng ta ở ngoài đứng xem đi,

thật vui mà.”

Giờ khắc này, trong mắt Vệ Thiên Vũ, Lăng Tử Hàn tựa như một đứa nhỏ dễ thương, trong ánh mắt luôn luôn trầm tĩnh tràn đầy tâm tình thỏa mãn, hài hước, hiếu kỳ, sung sướng, thú vị, khiến trong lòng anh rất vui mừng, nhin không được đưa tay vuốt khuôn mặt cậu, cúi đầu cười ra tiếng.

Hai người thân thiết đứng chung một chỗ, nhẹ giọng đàm tiếu. Nồi trong tay Vệ Thiên Vũ vẫn không ngừng qua lại trên bếp, Lăng Tử Hàn ôm thắt lưng anh cũng không buông. Trong phòng bếp ngoại trừ hương món ăn không ngừng lan tỏa, còn tràn ngập âm áp và ngọt ngào nồng đậm.

Lôi Hồng Phi đột nhiên xuất hiện ở ngay cửa, sát phong cảnh nói: “Tử Hàn, Thiên Vũ, anh trở về nha, không ở nhà em ăn đâu.”

Lăng Tử Hàn vô cùng kinh ngạc: “Sao thế?”

Lôi Hồng Phi gãi gãi đầu: “Lâm Tĩnh còn đang tặng ca, nói là đã ăn cơm tối rồi, phỏng chừng chắc cũng tùy tiện mà thôi, anh muốn về làm đồ ăn khuya cho hẳn.”

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ nhin không được buồn cười, nhưng không giữ lại. Vệ Thiên Vũ tắt bếp, cùng Lăng Tử Hàn tiễn y.

Ba đứa nhóc cũng lại không chịu, từ trong nhà lao ra, chạy tới ôm lấy chân y, không cho y đi.

Lôi Hồng Phi cười ha ha, cúi đầu kỹ xảo mà giải tay của tụi nhóc ra, lần lượt xách từng đứa lên, lần lượt ném cho Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn. Hai người nhẹ nhàng tiếp lấy, ôm con mình trong khuỷu tay.

Lăng Tiêu, Lăng Diêu mừng rỡ kêu to: “Trở lại nhé, trở lại nhé.”

Lôi Hồng Phi khoát tay áo với tụi nhóc: “Lần sau chơi tiếp.” Sau đó lên xe, chạy đi.

Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ bèn nhìn nhau cười, ôm con mình về phòng. Lăng Tử Hàn không chút khách khí mà nói: “Từ mai, tụi con phải tập viết chữ, không được làm mấy chuyện vô pháp vô thiên này nữa.”

Ba đứa nhỏ “Nha” một tiếng, nhưng thật ra Đồng Húc rất ngoan, liền nhanh chóng cầm chén lên ăn. Mà hai anh em Tiêu Diêu cũng chuyển tròn mắt, chẳng biết đang suy nghĩ trò gì.

Lăng Tử Hàn vỗ một cái lên đầu hai đứa con mình, hừ một tiếng: “Đang nghĩ cái gì? Sau này mỗi ngày đều cho tụi con bài tập, nếu không hoàn thành, các con không được làm gì hết, xem ba xử lý tụi con thế nào.”

Lăng Tiêu không e ngại, hì hì cười nói: “Ba à, con chợt nhớ ra, giường trong nhà bác Hồ bị tụi con phá rồi, bây giờ vẫn chưa có lắp lại.”

Lăng Diêu nhăn tình sáng lên: “Đúng rồi nha, tụi con phải lắp lại tốt cho bọn họ mới được, nếu như khách của bác Hồ, bác Lang tới thấy được, hình như không được tốt.”

“Đừng có tìm có. Làm xong bài tập mà ba cho, cuối cùng có thể cân nhắc việc dẫn tụi con tới đó chơi, nếu như làm không xong, đừng có mong đi đâu hết.” Lăng Tử Hàn xụ mặt, nhưng trong lòng lại nhin cười. Hai đứa nhóc này hủy đi giường phòng khách, Lôi Hồng Phi khẳng định rất vui vẻ, chỉ ước gì cái giường đó vĩnh viễn khỏi được lắp lại được luôn ấy chứ.

Anh em Tiêu Dao lập tức vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Tụi con bảo đảm làm tốt.”

Lăng Tử Hàn làm ra bộ dáng chẳng thèm để ý đến tụi nhỏ, gấp một con tôm cho Đồng Húc, ôn hòa nói: “Mau ăn cơm, ngày mai em cũng phải làm bài tập đấy.”

Đồng Húc vui vẻ gật đầu: “ạ”

Mai Uyển đang hoà thuận vui vẻ, thì nhà Lôi Hồng Phi lại có chút quạnh quẽ. Sau khi y trở về, thấy văn phòng Lâm Tĩnh đèn đuốc sáng trưng, liền biết người này còn đang tăng ca.

Lâm Tĩnh vừa chính thức đảm nhận quan tư lệnh, chuyện cần xử lý rất nhiều. Vài đội đột kích tham chiến đã xuất cảnh giờ cũng đang lục tục trở về, công tác tiếp theo còn khá nhiều, người bệnh cần phải thăm, liệt sĩ hy sinh cần phải trợ cấp, trang bị tổn thất cần phải thống kê, trạng thái tâm lý của quân sĩ tham chiến cũng phải tiến hành kiểm tra lại, vật tư cùng trang bị cần bổ sung càng phải báo cáo đúng lúc, quân sĩ chết trong trận này cũng cần phải có sự báo cáo thảo luận để điều động nhân sự lại, chuyện nào cũng quan trọng cả, không cái nào được qua loa. Lâm Tĩnh bận rộn cả ngày, chỉ cảm thấy thời gian không đủ, hoàn toàn không để ý đến trưa và tối mình ăn cái gì, chỉ cần đầy bụng là được.

Lôi Hồng Phi cũng từng trải qua thời kỳ này, cho nên biết rõ tình hình làm việc hiện tại của hắn, vì vậy cũng không đi quấy rối hắn, mà thẳng về nhà, dự định làm nhiều món dinh dưỡng, chờ sau khi Lâm Tĩnh trở về thì bổ sung nguyên khí cho hắn.

Nhà của y cùng với nhà của Ninh Giác Phi và Lâm Tĩnh kề bên đều đen kịt một mảnh, hiển nhiên chưa từng có ai ở qua. Sau khi Ninh Giác Phi hy sinh, nhà cấp cho hắn vẫn chưa được thu hồi, vẫn để cho vợ cùng con hắn ở, thế nhưng vợ của hắn do thương tâm quá độ, vẫn đang trị liệu trong bệnh viện, con trai thì được ông bà mang về bên nội, nên nhà ở đây đã không còn nhân khí. Bên cạnh nhà của Lâm Tĩnh, là nhà của phó tư lệnh tân nhậm cùng tham mưu trưởng, đèn đều sáng, phỏng chừng là người nhà, còn bọn họ hắn là còn đang tăng ca.

Lôi Hồng Phi dừng trong gara, từ cửa hông vào thẳng nhà. Mở đèn phòng khách, y liền nhìn thấy ở trên bàn có đặt một thứ gì đó rất lớn, dưới ánh đèn chớp động ánh sáng.

Y nghi hoặc mà đi qua nhìn, phát hiện đây là một tác phẩm nghệ thuật khá tinh mỹ. Còn chưa kịp nhìn kỹ, thấy trên đó có tấm bưu thiếp hấp dẫn tầm mắt của y.

Đó là một tấm bưu thiếp nhỏ được thiết kế ngắn gọn tinh xảo, ở trên có chữ viết tay khá đẹp, “Lâm tư lệnh, thứ này là hàng mỹ nghệ, toàn bộ đều do vỏ đạn các loại được mài dũa tạo thành, gọi là Sứ Giả Hòa Bình, hy vọng cậu thích!” Dưới đó có một dòng rồng bay phượng múa, là cái tên “Phượng Thành.”

Lôi Hồng Phi nhất thời lửa giận thượng trùng, “Hay nha, tôi còn chưa ra tay đối phó anh, anh đã tiến công nhà tôi trước rồi ha?”

110. Chương 109

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lúc Lâm Tĩnh về đến nhà thì cũng đã sắp nửa đêm.

Trong nhà Lôi Hồng Phi vẫn đang sáng đèn, hiển nhiên còn chưa ngủ, đang chờ Lâm Tĩnh trở lại. Lâm Tĩnh đứng trong cơn gió đêm lạnh, nhìn ngọn đèn màu da cam lộ ra từ cửa sổ, trong lòng cảm thấy ấm áp, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị trở nên nhu hòa. Hắn từng bước đi tới, dần dần thoát ly khỏi trạng thái bận rộn, mang theo vài phần ủ rũ.

Thấy hắn vào cửa, Lôi Hồng Phi đang ở máy vi tính xử lý tư liệu lập tức đứng dậy: “Đã về rồi. Cậu thay đồ trước đi, tôi lấy cơm nước cho cậu.”

“Được.” Lâm Tĩnh cởi quân mào, quân trang, móc vào móc áo hình trang sức bên cạnh cửa, sau đó đi tắm.

Lúc đi qua phòng khách, hắn chú ý tới thứ trên bàn trà, nhưng chỉ nhìn thoáng qua, bước chân vẫn không ngừng. Sau khi tắm rửa, thay sang đồ ở nhà, hắn mời ngồi xuống sofa, cẩn thận quan sát thứ trên bàn trà.

Tác phẩm nghệ thuật này mang hình dáng một cỗ thuyền tạo hình kỳ lạ, trên mình có rất nhiều mảng màu rực rỡ, khí tức tang thương tràn ngập. Trên đầu thuyền có một con chim bồ câu, cánh chim giơ phân nửa, trong mắt tràn ngập vẻ phong sương. Trong miệng nó ngậm một nhánh ôliu, một chân thì cuộn tròn lơ lửng, một chân thì bấu vào mép thuyền, hiển nhiên là vừa trở về, đang muốn đáp xuống.

Lâm Tĩnh cũng không rõ lắm mấy câu chuyện thần thoại, nhưng cổ sự thuyền Noah cũng biết 1 chút, lúc này vừa nhìn liền biết chủ đề của tác phẩm nghệ thuật này. Trong truyện thuyết, sau cơn đại hồng thủy kết thúc, con chim bồ câu Noah thả đi đã ngậm một cành ôliu trở về, biểu thị việc lũ lụt đang biến mất, lục địa bắt đầu hiện ra, con tàu chở đầy sinh mạng có thể tiếp tục sống sót, để thế giới lần thứ ba

sáng sinh cơ, hướng tới văn minh. Vì vậy bồ câu và cành ô-liu trở thành tượng trưng cho hòa bình và hy vọng.

Toàn bộ tác phẩm đều dùng đạn khảm thành, nhưng cũng không phải là một hàng mỹ nghệ đơn thuần, bởi vì nó có linh hồn, tràn ngập khí tức nghệ thuật, người chế tác ra nó phải cực kỳ giỏi, hẳn là thuộc về cấp bậc nghệ thuật gia, mà không phải một người tay nghề tinh xảo.

Trong lúc hần đang cẩn thận xem xét, Lôi Hồng Phi dùng khay bưng bốn chén nhỏ ra, vui vẻ bắt chuyện với hần: “Mau tới ăn.”

Lâm Tĩnh lập tức đứng dậy tới. Lôi Hồng Phi đặt 2 món 1 canh cùng một chén cơm trước mặt hần, sẵn sóc nói: “Nửa đêm rồi, không thể ăn quá nhiều, uống nhiều canh chút đi.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu. Hần cứ một mực công tác cường độ cao, lại vừa tắm xong, nên hiện tại ngửi thấy mùi thơm, cảm thấy cực kỳ đói, liền bắt đầu cầm chén mà ăn.

Lôi Hồng Phi đưa bưu thiếp của Phương Thành tới trước mặt hần, thuận miệng nói: “Thứ này là do cậu gọi người mang tới à?”

“Đúng.” Lâm Tĩnh liếc mắt nhìn dòng chữ trên bưu thiếp, nhẹ giọng nói. “Là do sĩ quan phụ tá của anh ta mang tới, mà tôi nhìn từ xa 1 chút, thấy cũng không phải của công quan trọng gì, nên kêu Tiểu Thái mang về nhà, khi nào rảnh thì xem lại sau, không nghĩ tới đó lại là một tác phẩm nghệ thuật có ý nghĩa như thế. Làm ra một thứ như thế này, khẳng định rất tốn tâm tư, rất tốn thời gian.”

“Đúng vậy, xác thực là một tác phẩm nghệ thuật rất tốt.” Thấy Lâm Tĩnh phản ứng bình thản, Lôi Hồng Phi trong lòng có chút vui, lại thấy hần khen ngợi tác phẩm này tới thế, lập tức tán thành. “Trước đây tôi cũng thấy qua mấy thứ làm bằng vỏ đạn, kết cấu đều tương đối giản đơn, không có phức tạp như thế. Ngoại trừ cấu tạo bên ngoài cẩn thận tinh xảo ra, nó còn biểu đạt chủ đề rất vô cùng nhuần nhuyễn, ngay cả bầu không khí cũng nhuộm đậm đúng chỗ, thật rất giỏi.”

Lâm Tĩnh rất tán thành với đánh giá cao độ của y: “Tác phẩm nghệ thuật này rất có giá trị, nếu mua thì có lẽ khá mắc.” Nói đến việc này, hần nhú mày. “Anh nói thử xem sao Phương bộ trưởng lại tặng tôi một thứ quý như thế, có lợi ích gì chứ? Chẳng lẽ cao tầng quân đội nội bộ có động tĩnh gì đó, anh ta cần tôi ủng hộ hay sao?”

Lôi Hồng Phi trong lòng cười lớn, tất nhiên không vạch trần dụng tâm của Phương Thành, trái lại còn hòa theo ý của hần: “Có thể đó, nói chung cậu không được dính mưu của anh ta được, nếu sau này quả thực có tranh chấp gì đó, cậu nhất định phải đứng về phía tôi đó.”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Tĩnh thốt ra, lập tức nghi hoặc nhìn y. “Sao thế? Có động tĩnh gì thật à? Ai với ai vậy?”

Cha của Phương Thành là chủ tịch quân ủy, cha của Lôi Hồng Phi là phó chủ tịch quân ủy, hai người quan

hệ vẫn khá tốt, không có nghe nói là có vấn đề gì, chẳng lẽ người ngoài không biết, mà hai đứa con lại biết được nội tình? Nếu nói như thế, quả thực là dẫn phát đại rung chuyển nha.

Lôi Hồng Phi biết hẳn đang nghĩ gì, đây cũng không phải là một việc nhỏ, tuyệt không để hẳn hiểu lầm được, vì vậy liền lắc đầu: “Cậu đừng nghĩ bậy, cao tầng không có động tĩnh gì đâu, chỉ đơn giản là tên Phương Thành đó có chút tâm tư mà thôi.”

“À, không có gì là tốt.” Lâm Tĩnh gật đầu, yên lòng. Binh sĩ nào mà lại không muốn trở thành tướng quân, mà người làm tướng quân nào lại chẳng có hùng tâm tráng chí? Phương Thành dù cho dùng cách gì, muốn bước thêm một bước nữa, cũng không phải chuyện lạ. Nếu như hẳn đã bước tới vị trí này, cũng khẳng định vô pháp đặt mình bên ngoài, khoanh tay đứng nhìn, nếu như Phương Thành có yêu cầu gì đó, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc đối đãi của hắn, không xúc phạm đến bạn của hắn, thì hẳn đương nhiên có thể giúp đỡ 1 tay, có bạn bè có bối cảnh cũng là một chuyện tốt mà.

Lôi Hồng Phi nhìn Lâm Tĩnh như có chút suy nghĩ kia, quả thực tâm hoa nô phóng. Ánh mắt Lâm Tĩnh trong suốt, nét mặt bình tĩnh, hiển nhiên không có nghĩ gì tới phương diện tình cảm, vậy có thể nói rõ Phương Thành trong cảm nhận của hắn cũng không có gì đặc biệt, đó là tin tức cực tốt đó.

Nếu đã vậy, thì y chẳng cần có khúc mắc với mấy thứ mà Phương Thành đưa tới. Chờ Lâm Tĩnh cơm nước xong, hai người liền ngồi xuống sofa, cẩn thận nghiên cứu tài liệu của tác phẩm nghệ thuật này, nhận biết mấy loại vũ đạn.

Muốn sưu tập đạn kỳ thực rất dễ, chỉ cần 1 đợt diễn tập, vũ đạn có thể lấy vô số, vì vậy phần lớn vũ đạn của điều khắc này bọn họ đều biết khá rõ, nhưng có vài loại thì hơi hiếm, hai người thảo luận nửa ngày, lên mạng tra tư liệu, mỗi người một nửa. Trong kho số liệu của bộ tư lệnh Bộ đội đặc chủng có toàn bộ tin tức vũ khí của các quân binh của các quốc gia thế giới, rất tường tận, chỉ cần có thể sử dụng được, bọn họ cũng đều có, chủ yếu là dùng cho bộ đội đặc chủng khi huấn luyện để quen thuộc, nắm được trang bị này, khi đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ thì có thể cướp vũ khí từ trên tay địch. Bọn họ đều là danh tướng thân kinh bách chiến, với các loại vũ khí luôn luôn có nhiệt tình cực đại, lúc này ở trong kho vũ khí chu du quên đường về, khi tìm ra được xuất xứ của mấy vũ đạn hiếm này, lại thấy cực kỳ thỏa mãn.

Lễ vật mà Phương Thành đưa tới sử dụng mấy vũ đạn rất phong phú, vũ khí các nước đều có, nhưng đều là trang bị phổ biến trong quân đội, cũng không thuộc về bí mật quân sự, nên rất nhanh rất nhanh tra xong. Trong quá trình tra cứu, hai người họ phát hiện tư liệu thú vị, rất tự nhiên mà quăng cái lễ vật đó qua 1 bên, hăng hái càng tra càng xa, đến tận khuya mới hài lòng cùng nhau đi ngủ.

Ngày thứ hai, Lôi Hồng Phi rất nghiêm túc mà đo đạc tác phẩm nghệ thuật này, dự định bớt thời giờ lên mạng online mua cái tủ trưng bày, chuyên môn đặt mấy thứ này. Lâm Tĩnh rất thích lễ vật này, nên rất đồng ý cách làm của y, sau đó ra ngoài đi làm trước.

Rất nhanh Phương Thành gọi tới cho Lâm Tĩnh, thái độ ôn hòa, nói cũng là chính sự, “Lâm tư lệnh, báo cáo của cậu tôi xem xong rồi, có một số hạng mục tôi vẫn chưa nắm rõ, cần phải tiến hành xác định lại. Cậu xem có thời gian thì ghé qua văn phòng tôi 1 chút được không?”

Lâm Tĩnh nhìn lịch công tác của mình, liền nói: “Chiều nay đi, anh thấy mấy giờ tôi có thể đến văn phòng

của anh được?”

“Vây 5h đi.” Phương Thành mỉm cười nói. “Chúng ta bàn công việc trước, sau đó tan tầm thì tới nhà tôi, uống 1 chén, thế nào?”

Tối hôm nay Lâm Tĩnh vốn có kế hoạch tặng ca, thế nhưng xã giao với Phương Thành cũng là một công tác khá quan trọng, vì vậy gật đầu nói: “Được, nghe theo anh vậy.”

“Được, vậy chúng ta chiều nay gặp.” Phương Thành mỉm cười cúp máy.

111. Chương 110

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Nhà của Phương Thành cùng cha anh nằm ở trong viện, nơi này ở gần Nhị Hoàn, từ bên ngoài nhìn không nổi bật, cũng không có tên, chỉ có một biển số nhà, cửa chính bình thường đều đóng, bên tường có chút vết tích loang lổ vươn đầy tán cây dong, chi phồn điệp mậu, con đường cũng không rộng, bình thường trên đường ngay cả một người đi đường cũng không thấy, rất an tĩnh.

Xe của Phương Thành có hệ thống điện tử đặc chế để phân biệt thân phận, vừa đến cửa chính, thì cánh cửa chính kim loại nhìn qua rất bình thường kia tự động mở ra, không có ai đi ra tuần tra, chờ khi anh chạy qua, thì cửa chính lại vô thanh vô tức mà đóng lại.

Sân rất lớn, Phương Quốc Cơ cùng hai đứa con trai của ông đều có một dãy biệt thự riêng, bình thường ít khi nào tụ hội. Lão gia cùng lão thái thái không can thiệp vào cuộc sống riêng của con trai mình, thỉnh thoảng lúc rảnh rỗi hay có gì đặc biệt thì mới gọi con mình tới ăn bữa cơm. Anh của Phương Thành đã kết hôn sinh con, Phương Quốc Cơ cùng phu nhân rất thích đưa cháu trai gái nội của mình đi chơi, bình thường cũng khá mặc kệ cuộc sống riêng của hai đứa con trai, để cho họ có một không gian riêng, có thể tự do sinh hoạt.

Phương Thành ở trong một tiểu biệt thự cách khá xa biệt thự lớn của Phương Quốc Cơ, bên trong có một công xưởng nhỏ lao động đầy đủ tất cả các thiết bị, để khi anh có thời gian thì có thể phát minh. Lâm Tĩnh sau khi nhìn thấy, cảm giác có chút tương tự với phòng làm việc của Vệ Thiên Vũ, nhưng phong cách cũng có chút khác biệt, Vệ Thiên Vũ là thiên tài về phương diện máy tính, vì vậy mà rất tự nhiên hướng tới phương diện tự động hóa, còn Phương Thành thì hiển nhiên thích người máy, cho nên phòng làm việc thiết trí khá lạnh nhạt, không có một dàn hệ thống công nghệ cao khiến người ta hoa mắt như Vệ Thiên Vũ. Phong cách này lại có chút tương tự với Lâm Tĩnh, khiến hắn rất tán thưởng.

Tuy rằng đây là chỗ ở của người lãnh đạo tối cao của quốc gia cùng quân đội, nhưng hắn bình thường cũng

hay qua lại Mai Uyển, cũng không có cảm giác kinh sợ, ngôn hành cử chỉ đều khá tự nhiên, khiến Phương Thành cũng khen ngợi.

Hắn ở trong phòng tham quan 1 chút, bảo mẫu liền bưng bữa tối lên bàn, Phương Thành bắt chuyện Lâm Tĩnh đến bàn ăn ngồi xuống, đưa tay lấy một chai rượu nhỏ từ trong tủ kính làm bằng tay tinh xảo, rót nửa ly rượu cho hai người, sau đó lại rót thêm một nửa nước trắng vào, cười nói: “Ném thử.”

Chất rượu đỏ rực như lửa, cho dù đã pha thêm nước màu sắc có phần nhạt đi, thì vẫn tựa như một khối hồng ngọc trong suốt, tản ra mùi thơm ngát ngọt ngào, rất mê người.

Lâm Tĩnh vui vẻ cầm ly rượu, trước tiên ngửi mùi rượu, nhịn không được nói: “Rượu ngon.”

Bên môi Phương Thành nở nụ cười vui vẻ, lấy ly của mình, cùng hắn chạm nhẹ, chậm rãi uống. Trong mắt của anh hiện ra sung sướng đích, trên mặt thỏa mãn: “Chuyện tốt đẹp nhất trong đời người, chính là rượu phùng tri kỷ, yêu người ta yêu, tùy tâm sở dục.”

Lâm Tĩnh cười uống một ngụm rượu ngon, bình thần mà nói: “Rượu phùng tri kỷ xác thực là một chuyện rất tốt đẹp, thế nhưng cả đời người, có thể có cơ hội tùy tâm sở dục sợ rằng khá ít, vẫn còn khá nhiều quy tắc cần phải tuân thủ.”

Với thân phận của Phương Thành, xác thực có thể hoành hành một đời, thế nhưng vẫn không có khả năng muốn làm gì thì làm, dù cho có tham quan ô lại, cũng phải bí ẩn tiến hành, ai cũng chẳng dám giống trống khua chiêng, đó là quy tắc. Tuy rằng thân phận của Phương Thành cao quý, vị trí cũng khá quan trọng, nhưng Lâm Tĩnh cũng không cần phải uốn mình theo mình, vẫn ăn ngay nói thật, chỉ cần tìm từ uyển chuyển, khẩu khí ôn hòa, tận lực để dị nghị của mình cũng không đến mức chói tai là được.

Phương Thành càng thêm vui sướng: “Cậu nói đúng. Trước đây tôi vẫn thường làm về mặt kỹ thuật, khoa học nên càng phải tuân thủ theo quy luật khách quan, toàn bộ định luật, công thức đều trải qua khoa học nghiệm chứng mà có được, ăn khớp nghiêm mật, thiên chùy phi luyện, nếu như làm trái, khẳng định thất bại. Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn vi phạm quy tắc, lại càng không muốn lập dị, làm người khác chú ý, thí dụ như tiệc tối yêu cầu mặc chính trang, chợt có người mặc quần áo thường, biểu thị mình có tính cách, không giống người thường, những hành vi này trong mắt tôi đều là ngu xuẩn. Cái tùy tâm sở dục mà tôi nói, ý chính là có thể hiểu được thế giới này quả thực đã cho chúng ta tất cả rồi, nếu làm việc thì hưởng thụ công việc, trong cuộc sống thì hưởng thụ cuộc sống, gió mát trăng sáng, điệu ngử mùi hoa, thảo nguyên phóng ngựa, bầu trời bay lượn, đối rượu đương ca, đấm máu sa trường, đều là một cách tiêu sái.”

“Tốt.” Lâm Tĩnh nghe thấy liền nhiệt huyết sôi trào, nhịn không được vỗ bàn, nâng chén tương kính. “Tùy tâm sở dục như thế, quả thực chính là chuyện tốt đẹp nhất cuộc đời này.”

Phương Thành rất thông khoái cùng hắn cụng ly, sau đó lại cầm bình rượu rót đầy cho hắn, thân thiết nói: “Nào nào, ăn trước đi rồi uống tiếp, rượu này dù nhẹ, kỳ thực tác dụng lại mạnh, bụng rỗng uống không chịu nổi đâu.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu, cầm lấy chiếc đĩa hướng tới đĩa rau.

Ăn được hai đĩa, Phương Thành thoải mái mà hỏi: “Lễ vật mà tôi tặng, cậu thích không?”

“Rất thích.” Lâm Tĩnh nghiêm túc mà nói. “Đó cũng không phải hàng mỹ nghệ bình thường, hoàn toàn phải nói đó là tác phẩm nghệ thuật, rất có giá trị. Anh tặng tôi một lễ vật quý trọng như thế, tôi nhận rồi lại không biết phải làm gì bây giờ.”

Phương Thành cầm lấy chén của hắn, múc cho hắn nửa chén canh, khoái trá cười nói: “Tuyệt không quý trọng, là tôi tự tay mình làm.”

Lâm Tĩnh giật mình: “Anh làm? Lợi hại ... thế sao?”

“Cũng không gọi là lợi hại.” Phương Thành thuận miệng nói. “Mấy năm trước, tôi thiên về phát minh vũ khí, khiến cho người ta tìm tới cho tôi không ít đạn dược, toàn bộ đạn trên khắp quốc gia đều có. Khi đó, trong lúc đang nghiên cứu thì lại rơi vào bình cảnh, trì trệ không tiến, tôi liền một ngày đang loay hoay đồng đạn cùng vỏ đạn này, sau đó linh cơ khẽ động, lại nghĩ muốn kết hợp mấy vỏ đạn này thành một thứ gì đó, kết quả càng làm càng phức tạp, khiến cho tôi có linh cảm, hoàn thành được đầu đề nghiên cứu. Tôi một khi làm vikệc, nếu đã bắt đầu thì nhất định phải hoàn thành, cho nên liền kiên trì hoàn thành cho xong tác phẩm này. Vì quá phức tạp, lại còn làm toàn bộ bằng thủ công, nên chỗ nào không hài lòng đều có thể tháo bỏ làm lại, cứ như thế, làm gần 6 năm mới thành, bản thân cũng rất thỏa mãn. Lần này cậu chỉ huy hành động chống khủng bố liên hợp thành công như thế, trước đây cũng có chiến tích rạng ngời, nên tôi cảm thấy tác phẩm này rất hợp với cậu, nên đưa tới. Hơi mạo muội 1 chút, nhưng cậu thích là tốt rồi.”

Tự tay mình làm cùng với mua là hoàn toàn khác biệt, Lâm Tĩnh rất cảm động: “Anh làm tới 6 năm, vậy thì cho dù có dùng tiền cũng không mua được, vậy thì càng quý giá.”

Phương Thành khoát khoát tay: “Trong quá trình làm tôi có hưởng thụ qua rồi, sau khi hoàn thành thì phải tặng cho người biết thưởng thức, đó là một loại hưởng thụ khác, cậu không cần khách khí với tôi đâu, để tôi hưởng thụ nó một thời gian đi.”

Lâm Tĩnh vốn không phải chính trực, cũng sẽ không khách sáo, ha ha cười nói: “Vậy được rồi, tôi nhận vậy.”

Phương Thành cao hứng, lại cùng hắn thống khoái mà cụng ly.

Hai người hàn huyền một hồi, Phương Thành ngừng một chút, bỗng nhiên nói: “Tuyệt rồi.” Anh cầm lấy một cái điều khiển từ xa bên cạnh bàn, nhẹ nhàng ấn.

Lâm Tĩnh tựa hồ nghe thấy một thanh ong ong rất nhỏ, sau đó cảm giác được sàn nhà dưới chân chậm rãi di động. Hắn không có hỏi, chỉ hiểu kỳ đánh giá, muốn nhìn một chút sàn nhà này sẽ đưa bọn họ tới đâu.

Phảng phất toàn bộ sàn nhà trong nhà này đều đang chuyển động, đại khái 10 phút sau mới dừng lại, sau đó, bức tường trước mặt bọn họ dần chậm rãi biến thành một thủy tinh trong suốt một mặt, xuất hiện trước mắt Lâm Tĩnh chính là một hoa viên mỹ lệ.

Màn đêm đã phủ xuống, đèn trong sân đều đang mở. Những ngọn đèn cao thấp chằng chịt chẳng biết dùng chụp đèn gì, cũng không biết là không bộ phận bộ phận then chốt gì, mà ở dưới hoa tươi nở rộ lờ lờ nhấp nháy, tạo ra hiệu quả vân vụ lượn lờ, ở dưới hoa tuyết bay lả tả, khiến hoa viên nho nhỏ nhìn qua như đảo nguyên tiên cảnh, không giống nhân gian.

Lâm Tĩnh cho tới bây giờ chưa thấy qua cảnh tượng đạt tới trình độ này được xây dựng trong một khuôn viên, một thời cũng không biết ca ngợi thế nào, sợ run một hồi lâu, mới thở dài nói: “Rất giỏi.”

“Chỉ cần chút kỹ thuật là có thể làm được rồi, không tốn bao nhiêu, tuyệt không khó.” Phương Thành nhìn hắn, ôn hòa cười nói. “Tôi làm một cái cho nhà cậu nhé?”

112. Chương 111

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh nhìn mỹ cảnh như thi như họa bên ngoài, tưởng tượng nếu như trong bộ tư lệnh lại có một hoa viên nhỏ như thế, nhất thời chẳng biết nó sẽ trông như thế nào, nên thực sự câu thị mà nói: “Cái này chỉ thích hợp ở chỗ anh thôi, tôi nghĩ nếu chỗ tôi cũng làm thành như thế, hình như không ổn cho lắm.”

Phương Thành cũng nghĩ hắn sẽ từ chối, nhưng không nghĩ hắn lại thành thực như thế, biết hắn cũng không phải là có ý riêng với mình, mà là do thiên tính của hắn là thế, vì vậy sự từ chối này cũng không khiến Phương Thành thấy xấu hổ, mà trái lại càng thêm vui mừng. Anh kiên trì giải thích, “Hoa viên này của tôi rất xảo diệu, từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy gì cả, chỉ có ngồi trong nhà nhìn ra mới có thể trông thấy được thôi, như vậy sẽ không làm ảnh hưởng tới phong cách của bộ tư lệnh các cậu, mà bản thân cậu cũng có thể hưởng thụ nữa.”

“Kỳ diệu như thế sao?” Lâm Tĩnh rất hiếu kỳ, lại có chút động tâm, ngưng thần suy nghĩ một chút, trong mắt bỗng nhiên xuất hiện một chút bất đắc dĩ. “Tôi có hai đứa con nuôi, tuổi còn nhỏ, cũng rất thông minh, lại vô pháp vô thiên, rất hiếu kỳ, trên cơ bản thấy cái gì sẽ tháo tung cái đó ra, tôi đoán nếu như đưa tụi nó vào trong quân đội, ngay cả xe tăng, máy bay đều sẽ bị tụi nó tháo tung ra hết. Chỉ cần có thứ gì lạ, khẳng định không thoát ra bàn tay của tụi nó, hoa viên này của anh chỉ cần để cho tụi nhỏ nhìn thấy, bảo đảm nó sẽ ngay lập tức biến thành phế tích, vậy càng đáng tiếc, hay là thôi đi. Tối nay ở đây tôi được nhìn thấy, cũng đã là một sự hưởng thụ rất tuyệt rồi.”

Phương Thành ngẩn ra, lập tức cười ha ha: “Cậu đang nói hai đứa con thiên tài của Thiên Vũ à?”

“Đúng.” Lâm Tĩnh có chút vô cùng kinh ngạc. “Anh rất thân với Thiên Vũ?”

“Ừ, chúng tôi là bạn thân, quen nhau cũng nhiều năm rồi. Tôi rất khâm phục anh ấy, ở phương diện kỹ thuật, anh ấy chính là thiên tài, người khác theo không kịp, hơn nữa Vệ gia nhà họ nhiều thế hệ đều là khoa học gia nổi danh, gia thế cũng không kém, nhưng anh lại rất khiêm tốn, đối xử với mọi người rất thành khẩn, thích giúp người khác, chưa bao giờ làm ra dáng mình là chuyên gia cả.” Phương Thành cảm thán. “Trước đây tôi có hơi tự phụ, từ sau khi biết anh, tâm tư kiêu ngạo cũng đã dần giảm bớt, nhưng nhờ vậy cũng kiên định mà học thêm được nhiều thứ.”

Lâm Tĩnh liên tục gật đầu: “Thiên Vũ quả thật là một người rất tốt, đối với ai cũng rất tốt, tôi cũng đã học được từ anh rất nhiều thứ.”

“Đúng vậy.” Phương Thành uống 1 ngụm canh, bỗng nhiên nở nụ cười. “Thiên Vũ thì tôi khá thân, nhưng bạn đời của anh thì tôi không quen cho lắm, nhưng cũng biết đó là một người rất lãnh tĩnh trầm ổn, thật không nghĩ ra, hai đứa con của họ lại hào hiệp đến thế, cũng không biết là giống ai trong nhà họ nữa.”

Lâm Tĩnh cũng nhin không được buồn cười, “Tôi cùng Lão Lôi cũng hay nói vấn đề này, thấy cũng khá kỳ quặc. Kỳ thực, tính tình của hai đứa nó lại tương đối giống chúng tôi, tôi cùng Lão Lôi rất thích tụi nhỏ, nên muốn tháo gì cũng tùy ý chúng cả.”

Phương Thành gật đầu, đứng dậy lấy chén canh đã uống sạch bước vào trong bếp để mức thêm. Lâm Tĩnh ăn thêm hai món, nhìn tuyết lớn bên ngoài bay tán loạn, trong lòng cảm giác có gì đó không đúng, suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra. Dưới khí trời này, hẳn không quay về, nhưng Lôi Hồng Phi dĩ nhiên tất nhiên sẽ không gọi điện hỏi, có hơi chút khác thường. Suy nghĩ 1 hồi, hẳn có chút lo lắng, liền lấy điện thoại ra gọi cho Lôi Hồng Phi, thế nhưng bên kia dĩ nhiên tắt máy, gọi về nhà cũng chẳng ai tiếp máy, tình huống này rất ít thấy, khiến hẳn có chút bất ngờ.

Hắn đang suy tư, thì Phương Thành bưng canh đi ra, thấy nét mặt hẳn khác thường, quan tâm hỏi: “Sao thế?”

“Hả? À, không có gì.” Lâm Tĩnh nhìn đồng hồ 1 chút, cũng quyết tâm. Thời gian còn sớm, Lôi Hồng Phi có thể đang tăng ca, có vài thời gian không cho phép mở máy, đây là nguyên tắc bảo mật, hẳn đương nhiên hiểu được.

Phương Thành không hỏi nữa, ngồi xuống tiếp tục cùng hẳn nâng cốc nói chuyện. Năm xưa khi tuổi trẻ đây nhiệt huyết, đam mê thám hiểm, ba lô du ngoạn, đã từng đi qua rất nhiều nơi, còn từng cưỡi ngựa đi qua sa mạc Taklamakan, bơi qua hồ Thanh Hải, leo qua ngọn Mt.Chomolungma, hầu như chuyện nguy hiểm nào cũng đều đã trải qua, khiến Lâm Tĩnh vừa giật mình mà cũng rất nể phục.

Bữa cơm này ăn rất lâu, sau khi cơm no rượu say, Phương Thành lại mời Lâm Tĩnh phẩm thưởng trà ngon với anh. Nhìn ngọc thụ quỳnh hoa bên ngoài, lại là một tư vị tuyệt vời khác hẳn. Anh rất biết cách nói chuyện, tuy rằng chỉ có 2 người, nhưng lại không hề thấy tẻ nhạt, biết cách tạo bầu không khí khiến cho Lâm Tĩnh cảm giác rất thoải mái. Vốn như hai người họ không phải như mới lần đầu gặp, mà như là những người bạn thân nhiều năm tương giao.

Nói chuyện tới hứng khởi, Phương Thành lại ở trên màn hình trên tường bắt đầu trình chiếu một bộ phim khoa học viễn tưởng, hăng hái mà nói: “Cậu chú ý vào vũ khí bên trong kia, rất có nhiều ý nghĩa đó nha. Có khá nhiều thời gian, sự tưởng tượng của nghệ thuật gia lại vô câu vô thúc dẫn dắt chúng ta, khiến cho chúng ta phải suy xét khá nhiều tới tính khả năng đó.”

Với đề tài này, Lâm Tĩnh càng cảm thấy hứng thú, lập tức đem toàn bộ lực chú ý của mình vào trong bộ phim.

Đang trong lúc náo nhiệt, thì điện thoại của hắn vang chuông, là Lôi Hồng Phi gọi tới. Hắn vừa mới “Alô” một tiếng, thì điện thoại chợt truyền tới thanh âm trầm thấp: “Cậu chưa về nhà à? Đừng uống quá nhiều rượu. Trời tuyết đường trơn, lúc cậu lái xe về nên cẩn thận. Tôi còn phải họp, phải tắt máy đây, tôi lên chạy ra gọi đó, nên không nói nhiều được. Buổi tối cậu khỏi chờ tôi, đi ngủ sớm 1 chút, cứ vậy nha, tôi cúp máy đây.” Sau đó cúp máy.

Lâm Tĩnh hai mắt nhìn điện thoại di động, sau đó mới hồi phục tinh thần, bỏ điện thoại vào trong túi.

Phương Thành bắt động thanh sắc mà mỉm cười. Lúc anh theo đuổi tình yêu chưa bao giờ dùng thế hiếp người, dùng quyền mưu tư, thế nhưng tìm một người bạn hỗ trợ, khiến cho tình địch của mình phải tăng ca, họp hành, cũng không tính là một việc gì khó. Lôi Hồng Phi là một tình địch khá mạnh, nếu bỏ qua thân phận địa vị, gia thế bối cảnh, thì chỉ cần bằng việc y đã từng cứu mạng Lâm Tĩnh, cũng vì vậy mà mất đi 1 cánh tay, thì phương diện ân nghĩa đã vượt mức rồi. May mà Lâm Tĩnh dường như về mặt này cũng không thông suốt cho lắm, mà Lôi Hồng Phi cũng không biết là vì nguyên nhân gì, mà vẫn chưa hề ra tay, chuyện này tạo cho anh cơ hội, khiến anh có thể trực đảo Hoàng Long.

Cuộc gặp mặt đêm nay rất vui vẻ, xem phim xong, hai người họ lại hứng thú dạt dào mà thảo luận một chút về phương hướng phát triển của vũ khí tương lai, sau đó Lâm Tĩnh ý chưa hết mà phải từ biệt.

Phương Thành ôn hòa cười nói: “Tuyệt khá lớn, cậu lại uống rượu, lái xe không an toàn lắm. Dù sao chỗ của tôi cũng lớn, phòng nhiều, cậu cứ ở lại đi, sáng mai đi làm cũng tiện hơn mà.”

Lâm Tĩnh sững sốt một chút, vội vã lắc đầu: “Không được, tôi nên về thì hơn. Hôm nay cũng uống không bao nhiêu rượu, lái xe không thành vấn đề, dù sao cảnh sát cũng đang duy trì giao thông thông thuận, xe của tôi lại là xe quân đội, nên không bị tra xét đâu.”

Phương Thành cũng không miễn cưỡng, cầm lấy điện thoại gọi xe đưa lên, kêu hai tài xế tới, 1 người chạy xe anh, 1 người chạy xe của Lâm Tĩnh theo ở phía sau. Anh kiên trì muốn đưa Lâm Tĩnh trở lại, Lâm Tĩnh chối từ một hồi, nhưng không thể lay chuyển anh, chỉ đành cùng anh leo lên xe, ngồi ở ghế sau.

Tuy rằng tuyết rất lớn, thế nhưng các bộ môn đều đã chuẩn bị trước, rất nhiều người thông minh ném xe mình ở lại công ty, dùng đường sắt ngầm hoặc xe lửa thành thị quay về nhà, trên đường cũng không kẹt xe.

Hoa tuyết lẳng lặng tung bay, thành thị thật lớn đèn đuốc sáng trưng, tựa như một một khối thủy tinh mang ánh sáng ngọc loá mắt, trong bóng đêm phóng xạ quang thái đẹp nhất. Lâm Tĩnh cùng Phương Thành suốt đường đi đều khá an tĩnh, nhìn con đường bên ngoài, để tâm tình hưng phấn dần bình tĩnh lại.

Khi xe dừng lại trước cửa nhà Lôi Hồng Phi thì cũng đã sắp nửa đêm. Lâm Tĩnh thấy cả căn nhà vẫn cảnh tối lửa tắt đèn, liền biết Lôi Hồng Phi vẫn chưa trở về. Hắn cười cùng Phương Thành bắt tay nói lời cảm tạ, sau đó xuống xe, tiếp nhận chìa khóa xe từ tay tài xế đã lái xe của mình, xoay người khoát tay với Phương Thành: “Mau trở về đi thôi, nghỉ ngơi, ngủ ngon.”

Phương Thành cũng rất thẳng thắn, không có giả bộ lưu luyến chia tay, cười phất phất tay với hắn: “Cậu cũng nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon.”

Xe nhanh chóng quay đầu lại, dưới bão tuyết mà bay nhanh đi.

113. Chương 112

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Khi Lôi Hồng Phi trở về thì cũng đã quá nửa đêm. Thượng cấp của y thông báo họp, toàn là chuyện quan trọng, thuộc về cấp bách, cho nên y phải ở lại văn phòng làm việc tới khuya.

Lâm Tĩnh sáng mai còn phải đi làm, nên cũng không đợi y, ở trước cửa hiên cùng phòng cách đều bật đèn nhỏ cho y, còn mình thì đi ngủ trước.

Lôi Hồng Phi nhìn ngọn đèn trong bóng đêm, trong lòng nhất thời ấm áp. Lâm Tĩnh nghe lời y đi ngủ trước, nhưng vẫn không quên mở đèn sẵn cho y, chiếu sáng cho y một con đường trở về. Y cảm thấy rất vui mừng.

Tắm rửa xong, y thay áo ngủ, nhẹ bước leo lên giường, vừa nằm xuống, liền nghe thấy tiếng hàm hồ của Lâm Tĩnh: “Về rồi à?”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi kề sát vào người hắn, nhẹ giọng hỏi. “Tối nay uống nhiều lắm à?”

“Không có, chỉ mấy ly thôi.” Lâm Tĩnh trở mình, cảm thấy tiếng mình có chút khô, liền muốn ngồi dậy định xuống giường.

Lôi Hồng Phi lại đè hắn xuống: “Muốn lấy gì? Tôi đi lấy cho.”

Lâm Tĩnh cũng đã quen, nên nằm xuống nói: “Muốn uống nước.”

Uống rượu xong buổi tối thường hay miệng khô lưỡi khô, cổ họng khó chịu, Lôi Hồng Phi biết rất rõ, vì thế liền nhanh chóng đi tới máy uống nước bên góc tường lấy ly nước ấm, bên trong bỏ thêm nước thuốc táo khô để nhuận hầu, sau đó đưa đến cho Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh ngồi xuống dựa vào đầu giường, vừa uống nước vừa hỏi y: “Bên ngoài còn đang tuyết à?”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi ngồi xuống bên cạnh hắn, thân thiết nói. “Hôm nay gặp Phương Thành mà, sự tình chắc thành rồi ha?”

“Khá thuận lợi, dù sao anh ta đã hứa sẽ tu bổ cho trang bị bị tổn thất lần này của chúng tôi rồi.” Lâm Tĩnh mỉm cười nói, “Còn về chuyện tôi yêu cầu cung cấp tăng thêm trang bị mới, thì anh ta còn phải tìm hiểu tình hình nữa, ra ước định, tổng hợp lại rồi mới suy tính, sau đó mới ra quyết định có nên liệt vào kế hoạch cung cấp cho năm sau hay không.”

Lôi Hồng Phi âm thầm cắn răng. Tên Phương Thành này gian trá xảo hoạt quá đi, lúc trước nếu chỉ là trang bị bổ sung quy mô nhỏ, thì vấn đề cũng đâu có gì lớn, chỉ cần mời lãnh đạo bên bộ công đoạn lắp ráp ăn 2 bữa cơm là xong xuôi rồi, nếu như chuẩn bị đại chiến, thì y chẳng biết cần phải phí bao sức lực, mới có thể thuyết phục được lãnh đạo bên công đoạn lắp ráp chịu nhả mồi, bổ sung cho trang bị bị tổn thất của họ, hôm nay Phương Thành lại dễ dàng đồng ý hiển nhiên đã tạo được ấn tượng khá tốt với Lâm Tĩnh, sau này nếu anh ta có thể hỗ trợ cho Lâm Tĩnh cơ hội mua thêm những trang bị mới, tăng thêm nhiều lần gặp mặt tìm hiểu tình hình, chậm chạp đưa ra ước định, không chịu quyết định, đợi đến khi Lâm Tĩnh nóng nảy, thì anh ta sẽ ra tay hạ thủ. Tên khốn này, thực sự con mẹ nó hỗn đản.

Tuy rằng nghĩ thế, nhưng bề ngoài của y vẫn không thể hiện gì, chỉ cười nói: “Vậy là được rồi, có thể thuận lợi hoàn thành việc, sau này không cần phải cực khổ xã giao nữa.”

“Cũng không tới mức gọi là khổ cực, Phương Thành là một người khá trưởng thành, tuyệt không tự cao tự đại hay làm khó dễ người khác. Chúng tôi muốn mua thêm thiết bị mới, tiền phải chi cũng không ít, anh ta chỉ dựa theo trình tự công tác mà làm, cũng là chuyện hiển nhiên thôi.” Lâm Tĩnh uống xong nước, cảm thấy thoải mái hơn, liền đặt ly lên tủ đầu giường bên cạnh, nói với y. “Mai còn phải đi làm, ngủ thôi.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi tắt đèn, cùng hắn nằm xuống, cũng không thèm nói gì nữa.

Rất nhanh, Lâm Tĩnh ngủ say, Lôi Hồng Phi nhắm mắt lại, tuy rằng còn chưa ngủ, nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh, không còn hoảng loạn như ngày hôm qua nữa. Y đã suy nghĩ rất cẩn thận rồi, Phương Thành dù có ý định với Lâm Tĩnh hay không, thì toàn là do bản thân mình suy đoán, căn bản không phải là chuyện đã được chứng thực, không cần phải tự loạn đầu trận tuyến.

Vì y phải một mực họp, tăng ca, không có hỏi qua bữa ăn của Lâm Tĩnh cùng Phương Thành, nên cũng không biết Lâm Tĩnh hỏi tối là ở nhà Phương Thành ăn cơm, còn tưởng là ở bên nhà hàng bên ngoài dùng bữa xã giao, nên cũng không lưu ý lắm, cho đến tận sáng ngày thứ hai, mới nghe Lâm Tĩnh thuận miệng nhắc tới: “Hoa viên trong nhà Phương Thành khá đẹp đấy, rõ ràng phải dùng công nghệ cao mới tạo ra được, nhìn qua chẳng có chút nào giống máy móc cả, tựa như tiên cảnh vậy. Anh ta còn ra ý định làm cho tôi 1 cái, nhưng tôi sợ để hai đứa con nhìn thấy, sẽ tháo tung phá hủy nó đi mất, cảm thấy tiếc, nên không đồng ý.”

Lôi Hồng Phi giật mình: “Cậu tới nhà anh ta?”

“Đúng.” Lâm Tĩnh hồn nhiên gật đầu. “Anh ta cùng cha mình, anh hai đều ở cùng một đại viện, chỉ là khác dãy nhà mà thôi, cách nhau cũng chỉ một khoảng, nhưng lại khá an tĩnh.”

Sắc mặt Lôi Hồng Phi có chút khó coi, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại, hời hợt nói: “Nhắc tới chuyện này mới nhớ, hình như cậu chưa tới Trúc Uyển nhà tôi hả, cuối tuần này ghé qua đó chơi thử đi. Lâu rồi tôi cũng chưa về nhà, chúng ta cùng cha mẹ tôi ăn bữa cơm, được không?”

“Hả?” Lâm Tĩnh đang cúi đầu uống cháo, nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y. “Chuyện này ... hình như không hợp cho lắm?”

Nghĩ đến chuyện đi gặp Lôi Chấn, chẳng biết vì sao, trong lòng hắn bỗng nhiên có chút xấu hổ, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng cũng khiến hắn cảm thấy có chút quẫn bách. Hắn sống hơn 30 năm qua, tuy rằng từng có vô số gian nan gian khổ, sinh tử tồn vong, cho đến tận giờ vẫn luôn nghiêm nghị không hãi sợ. Trước đây, khi Lôi Chấn còn là Bộ Trưởng Bộ Quốc Phòng muốn đưa Lăng Tử Hàn vào trong Đại Đội Dã Lang của hắn, hắn còn dám dũng cảm chống đối trực tiếp, chưa từng có cái cảm giác muốn tránh lui giống như thế này, điều này khiến cho hắn có chút mờ mịt không giải thích được, nhưng tạm thời cũng không dám đổi mặt.

Lôi Hồng Phi nhìn thấy một tia hoảng loạn ẩn sâu trong đôi mắt hắn, có chút ngạc nhiên, liền cường hi: “Chuyện đó ... có gì không thích hợp chứ, cha tôi vẫn luôn rất thích cậu mà, ở trong lòng đã sớm xem cậu là con trai rồi, lẽ nào cậu chẳng biết?”

Lâm Tĩnh đương nhiên là biết, khi hắn chỉ là một đại đội trưởng nho nhỏ, Lôi Chấn đã cho hắn rất nhiều cơ hội, vừa khen ngợi, vừa bao dung, bồi dưỡng, bảo hộ, có thể đi tới được vị trí ngày hôm nay, nỗ lực cùng tài năng của hắn dù cho thật có xuất sắc, thì muốn đi lên ở vị trí cao tầng hơn nữa, thì kỳ thực không có nhiều ưu thế, vì hắn chỉ là một người bình thường, cũng không thuộc về phe phái nào, nhưng sự ủng hộ của Lôi Chấn lại tạo cho hắn một nền tảng vững chắc, cũng vì thế mà tăng thêm tầm quan trọng của hắn, hắn mới có thể cưỡi ngựa phóng thẳng mà không cần ngừng lại, có thể tiếp tục vươn về phía trước. Những điều này hắn đều biết rõ, trong lòng cũng tràn ngập cảm kích, thế nhưng hắn không phải dạng người thích dùng hoa ngôn xảo ngữ ngay đầu lưỡi, chỉ có thể dùng hành động mà toàn lực hết sức, hoàn thành công việc tốt nhất, chỉ cần Lôi Chấn hoặc là Lôi Hồng Phi cần, hắn tuyệt đối không chút do dự đứng về phía bọn họ, vì họ mà tạo nên một lực lượng hữu ích. Thế nhưng, tới Lôi gia, đây là chuyện mà hắn chưa từng nghĩ tới. Hôm qua khi tới Phương gia, tâm tình của hắn rất bình tĩnh, không hề sợ hãi, không nghĩ tới ngày hôm nay khi Lôi Hồng Phi nhắc tới việc tới Lôi gia, hắn lại muốn lùi bước.

Cúi đầu suy nghĩ 1 hồi, hắn vẫn không thể rõ được lý do là vì sao, thế nhưng cũng không muốn miễn cưỡng bản thân, liền ngẩng đầu cười nói: “Việc này sau này hãy nói tiếp đi, gần đây công việc của tôi khá bận, cuối tuần không chừng còn phải tặng ca, sau đó còn phải ra ngoài để xem xét mấy bộ đội tham chiến khác, thực sự không có thời gian đi cùng anh tới thăm bác trai bác gái.”

Lôi Hồng Phi thấy biểu hiện này của hắn, trong lòng càng thêm vui mừng, đương nhiên sẽ không ép buộc hắn, lập tức gật đầu: “Được, vậy không cần vội, cho công việc của cậu ổn định rồi, chúng ta hãy nói tiếp.”

Lâm Tĩnh âm thầm thở ra một hơi, lúc này mới trầm tĩnh lại.

114. Chương 113

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Mấy câu mà Lâm Tĩnh nói với Lôi Hồng Phi cũng không phải chỉ là thoái thác, rất nhanh hẳn phải rời khỏi Bắc Kinh, đi khắp toàn quốc, thị sát bộ đội đặc chủng.

Sau khi đi tới mấy nơi ở phía Nam xong, hẳn mới dùng chuyên cơ tới Đông Bắc, trong lúc đó nhận được tin, khiến hẳn không biết nên khóc hay cười.

Nguyên nhân ban đầu khá đơn giản, một bộ đội đặc chủng nhận được kỳ nghỉ, ra nội thành đi chơi với bạn gái. Bạn gái cậu ta vẫn chưa tan tâm, nên cậu ta ở gần đó tìm một quán bar, uống một chai nước khoáng, nghỉ ở ngoài mua một chai nước cũng chỉ 2 đồng, ở đây quá lăm cũng chỉ 20 đồng là cùng, không ngờ, khi bạn gái tới, cậu phải đi, lúc tính tiền lại thu của cậu ta tới 300, hơn nữa nếu không trả sẽ đánh người. Đám bảo an trong quán bar ào lên, nhìn qua là biết chính là dân xã hội đen, bộ đội đặc chủng này cũng không muốn đánh nhau làm bạn gái mình bị thương, nên nhẫn nhịn mà tính tiền rời đi. Ngày tiếp theo, vị bộ đội đặc chủng này mang theo một đám chiến hữu chạy vào trong nội thành, không chỉ san bằng quán bar kia, mà còn đánh như tử mậy thể lực xã hội đen khác ở trong mấy quán bar khác, khiến toàn bộ đám đó đều phải nhập viện, mấy bách tính bình dân chẳng bao giờ thấy qua khí thế bề gãy nghiền nát này khiến cho bọn họ không ngừng khiếp sợ.

Tuy rằng chỗ mà bọn họ phá cũng là chỗ bọn xã hội đen dùng để tẩy tiền, buôn lậu thuốc phiện cùng mại dâm, nhưng nhìn về biểu hiện, thì vẫn là xí nghiệp kinh doanh chính quy, bị người ta phá nát như thế, cũng xem là trái pháp luật, bởi vậy sau khi cảnh sát nhận được báo án, lập tức điều tra tình huống liên quan, sau đó càng thêm khó xử. Từ mặt nội tâm, bọn họ đều muốn vỗ tay tỏ ý vui mừng với hành động lần này của bộ đội đặc chủng, thế nhưng vẫn phải dựa theo kỷ luật mà làm việc, thế nhưng dựa vào năng lực cùng quyền hạn của bọn họ, không có khả năng chạy ào vào trong quân doanh của bộ đội đặc chủng để bắt bộ đội đặc chủng, hơn nữa quân đội có toà án quân sự, cũng không có khả năng giao cho địa phương họ xử lý, vì vậy, báo cáo cứ theo từng tầng mà lên, đến tận khi đến tay Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh ở trên máy bay xem xong báo cáo, lại không cảm thấy tức giận, trái lại còn cười nói: “Đám nhóc này, quả thực hồ đồ.” Nhưng trong thanh âm mang theo tán thưởng.

Hắn thông hận xã hội đen, không chỉ vì bọn chúng luôn phạm tội, mà còn vì bọn chúng đã từng khiến cho 1 phần những bộ đội đặc chủng xuất ngũ không thể có cuộc sống an bình, chỉ có thể bí quá hoá liều, tha hương tới nước khác mà trở thành lính đánh thuê, cho nên thấy quân của mình đánh cho bọn cặn bã xã hội tới hoa rơi nước chảy, nửa điểm cũng không trách cứ, chỉ có tán thưởng.

Sau khi máy bay đáp xuống, hấn lập tức tới căn cứ bộ đội đặc chủng ở chỗ đó. Bầu không khí ở đó khá nhiệt liệt, tiếng âm ì của huấn luyện tràn ngập trong không khí, ngoại trừ khí tức xơ xác tiêu điều của bộ đội đặc chủng ra, còn có một niềm vui khó tả.

Lâm Tĩnh biết rõ niềm vui này từ đâu mà đến, bên môi hiện lên nét cười.

Bên cạnh hấn chính là đại đội trưởng của đại đội này, vừa nhìn nét mặt của sếp liền biết hấn đang suy nghĩ gì, lập tức cười nói: “Chúng tôi đã báo cáo với các bộ môn bên chính phủ, các chiến sĩ tham gia trận ẩu đả vừa rồi đều đang cảm bế.”

Bọn họ đều biết, đây bất quá chỉ là một lý do để thoái thác mà thôi, các chiến sĩ trong doanh địa nên làm gì thì làm đó, không có khả năng cảm bế. Lâm Tĩnh gật đầu, bình thản hỏi: “Bọn họ có làm bị thương dân thường không?”

“Tôi đã hỏi qua cục cảnh sát rồi, không có dân thường nào bị thương cả.” Đại đội trưởng kia rất nghiêm túc trả lời. “Bọn họ khi vào trong đó, trước tiên đều để toàn bộ khách cùng nhân viên phục vụ đi ra ngoài, sau đó mới động thủ. Ngoại trừ mấy tên tiểu lưu manh ra, còn có một chút tai to mặt lớn bị thương dưới tay bọn họ, có người nói còn có mấy tên trùm ma túy lớn, vốn đang định giải trí trong quán bar của chúng, cho rằng không phải bàn chuyện làm ăn thì không có gì nguy hiểm xảy ra, ai biết lại có một trận hỗn chiến, sau đó còn động tới súng ống, đánh cho bọn chuyên buôn đồ độc hại đó đến không động đậy nổi, chờ cảnh sát tới bắt. Cục trưởng Cảnh sát có gọi điện tới báo cho chúng tôi, chủ yếu là cảm ơn, còn muốn vì chúng tôi mà thỉnh công. Ý của tôi, tuy rằng đám đó có phạm tội, thì cũng không xin phép trước mà đã chạy ra ngoài đánh nhau, không phải là chuyện để cổ vũ.”

“Nói đúng.” Lâm Tĩnh đồng ý. “Vô tổ chức vô kỷ luật tụ họp lại đánh nhau, báo thù riêng, đó là chuyện tuyệt đối không cho phép.”

Chuyện này khiến cho lịch công tác của Lâm Tĩnh ở chỗ này phải kéo dài, vốn định tháng 12 sẽ trở về, nhưng lại phải ở lại đây chờ qua hết tết nguyên đán. Hấn gọi điện về, báo cho Lôi Hồng Phi biết hấn sẽ trở về trễ, sau đó tiếp tục công tác.

Lễ Giáng Sinh náo nhiệt vừa qua khỏi, Lôi Hồng Phi từ Bắc Kinh bay tới.

Bão tuyết lớn bao trùm cả phương Bắc, khiến nhiệt độ giảm xuống tới dưới -30 độ, Lôi Hồng Phi ở trong cơn bão tuyết đi vào tới văn phòng của Lâm Tĩnh, khiến cho hấn vô cùng kinh ngạc: “Sao anh lại tới đây? Không đi làm à?”

Lôi Hồng Phi xua đi hoa tuyết trên người, cười nói với hấn: “Sau khi tan tâm tôi liền tới sân bay. Hôm nay là sinh nhật tôi, đột nhiên muốn cùng cậu ăn bữa cơm. Sáng mai tôi bay về rồi đi làm, cũng không sao.”

Lâm Tĩnh đứng dậy, nhìn bóng đêm bên ngoài, cuồng phong gào thét cùng hoa tuyết hỗn loạn bay khắp nơi, hiển nhiên không phải là khí trời thích hợp để ra ngoài uống rượu ăn tối. Nhưng sinh nhật cũng phải tổ chức, hấn suy nghĩ 1 chút, mỉm cười nói: “Kêu nhà bếp nấu mấy món ngon, chúng ta cùng nhau uống 1 ly.”

“Được.” Lôi Hồng Phi gãi đúng chỗ ngứa.

Mặc dù y đang cười, nhưng Lâm Tĩnh lại có thể nhìn ra ẩn sâu trong đôi mắt y chứa đựng đầy buồn bã, điều này khiến cho Lâm Tĩnh cũng khá bất ngờ, cũng có chút lo lắng. Hắn dặn Thái Hân Uy đi sắp xếp bữa tối, sau đó nhanh chóng kết thúc công việc, rồi cùng y trở về phòng của mình.

Đây là phòng ở trong căn cứ chuyên môn cấp cho thủ trưởng cấp trên tới đây, trang trí như một căn nhà xa hoa, ở rất thư thích. Lâm Tĩnh rót cho Lôi Hồng Phi ly trà, quan tâm hỏi: “Sao thế? Tâm tình không tốt à?”

Lôi Hồng Phi thần người ra 1 chút, mới nhìn hắn, khẽ cười: “Sinh nhật năm nào tôi cũng thế cả, tâm tình không được vui cho lắm ...” Nói tới đây, y liền trầm mặc, thở dài.

Lúc trước Lôi Hồng Phi cũng không tổ chức sinh nhật, Lâm Tĩnh cũng không đặc biệt chú ý tới mấy việc này, đêm nay chính là lần đầu tiên thấy tinh thần y tinh thần sa sút như thế, không khỏi vô cùng kinh ngạc. Hắn suy xét có nên hay không hỏi một chút, Thái Hân Uy cùng mấy người trong nhà bếp tiến vào, lấy cơm nước trong hộp giữ ấm ra sắp lên bàn.

Lâm Tĩnh nhìn bọn họ lui ra ngoài, đóng cửa lại, lúc này mới kéo Lôi Hồng Phi ngồi xuống bàn, rót cho y ly rượu nho, cười tủm tỉm nói: “Nào, trước tiên chúc anh sinh nhật vui vẻ, cụng ly nào.”

Tâm tình Lôi Hồng Phi rõ ràng tốt được hơn 1 chút, cầm lấy ly rượu cụng với hắn, uống 1 hơi cạn sạch.

Lâm Tĩnh lại rót cho y 1 ly, sau đó lại múc 1 chén canh đặt tới trước mặt y: “Ăn nhiều chút đi.”

“Ừ.” Động tác Lôi Hồng Phi rất chậm, cầm lấy chiếc đũa gấp món ăn, nhưng lại không bỏ miệng mà đặt vào trong bát, cúi đầu nhìn nửa ngày, rồi thở dài. “Tôi muốn uống rượu xái.”

Lâm Tĩnh cau mày nhìn y 1 hồi, không có khuyên can, mà gọi điện thoại kêu Thái Hân Uy. “Lấy cho anh bình rượu xái.”

Thái Hân Uy rất mau mang vào, đưa bình rượu nhỏ cho Lâm Tĩnh, sau đó xoay người rời đi

Lâm Tĩnh cầm hai ly lại, chia rượu trong bình thành hai phần, rót vào trong ly, sáng khoái nói: “Tôi cùng anh uống.”

Thần sắc Lôi Hồng Phi thả lỏng 1 chút, cầm lấy ly cụng cùng hắn, uống một hớp rượu mạnh, cảm nhận được hương rượu nóng hổi chảy xuống cổ họng, lúc này mới thở phào một cái, chậm rãi nói: “Mỗi lần tới sinh nhật tôi, tôi sẽ nhớ tới mùa đông rất nhiều năm về trước. Sinh nhật của tôi, rất nhiều bạn bè, chiến hữu cùng tề tụ trong quán bar, chúc mừng tôi. Tử Hàn cũng tới, khi tôi uống say, lại không cách nào nói chuyện cùng em ấy, sau đó phải để Giác Phi tiễn em ấy về. Vài ngày sau, Tử Hàn rời khỏi Bắc Kinh. Thật lâu sau, tôi mới biết được, em ấy phải đi chấp hành nhiệm vụ tử vong, có khả năng đi rồi sẽ không quay về

nữa.”

115. Chương 114

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

“Đó là lần cuối cùng tôi có thể nhìn thấy một Tử Hàn khỏe mạnh.” Lôi Hồng Phi vẻ mặt cay đắng.

Lâm Tĩnh giật cả mình. Thân phận của Lăng Tử Hàn vẫn luôn khiến cho hắn cảm thấy bí ẩn khó lường, nhưng cũng biết đó là chuyện không thể nào hồi tới, không ngờ, Lôi Hồng Phi lại nói ra, cũng không nghĩ tới, nguyên nhân cơ thể Lăng Tử Hàn suy yếu như thế từ đây mà ra.

“Từ đó trở đi tôi không còn tổ chức sinh nhật nữa.” Lôi Hồng Phi cầm chặt ly, cúi đầu nhìn rượu hơi nhộn nhạo bên trong, nhẹ nhàng thở dài. “Chuyện này vẫn cứ luôn đè nặng trong lòng tôi, khiến tôi cả đời này đều khó mà quên được.”

Lâm Tĩnh có chút nghi hoặc, “Chẳng lẽ vì anh nên mới khiến cho Tử Hàn không thể không tham gia hành động đó à?”

“Đương nhiên không phải.” Lôi Hồng Phi vô cùng kinh ngạc với câu hỏi của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn 1 cái. “Đó là quyết định của thượng cấp. Nhiệm vụ đó cần phải có nhân viên ưu tú nhất đi thực hiện mới có thể hoàn thành, mà trải qua một lượt kiểm tra cùng ước định, xác nhận được Tử Hàn chính là người xuất sắc trong số những người được đề cử.”

“Nếu đã là quyết định của thượng cấp, thì anh ...” Lâm Tĩnh đánh giá y, cẩn thận hỏi. “Anh cũng đâu cần áy náy tới mức đó?”

Lôi Hồng Phi hiểu được, không khỏi cười khổ. “Tôi ... là tự làm tự chịu, gây ra lỗi, nhưng lại chẳng còn cơ hội để hối cải. Cho đến giờ, Tử Hàn vẫn luôn cho tôi một cảm giác vững chãi như bàn thạch, dường như dù tôi có đi tới nơi nào, làm chuyện gì, thì chỉ cần quay đầu lại, em ấy vẫn sẽ luôn ở đó chờ tôi, thế nhưng, đến khi tôi thực sự gây ra lỗi lầm rồi, tổn thương em ấy, thì em ấy lại lựa chọn rời đi, hơn nữa cũng không còn quay đầu lại. Tôi rất hối hận, rất hối hận, thế nhưng ... đã không còn cơ hội để bù đắp nữa rồi.” Nói đến đây, cổ họng y chột nghẹn lại, vành mắt cũng đỏ.

Lâm Tĩnh trấn an đưa tay cầm vai y, nhẹ nhàng nói. “Tử Hàn sẽ không trách anh đâu, anh không nên tiếp tục tự trách mình như thế.”

“Phải, em ấy chưa từng trách tôi.” Lôi Hồng Phi hít sâu 1 hơi, nỗ lực bảo trì bình tĩnh. “Tôi đã tận mắt

nhìn thấy em ấy chịu đựng bao nhiêu đau khổ suốt bao nhiêu năm, nhưng bất lực, vốn dĩ phải là tôi ở bên cạnh em ấy, chăm sóc, bảo vệ cho em ấy, thế nhưng ... tôi chính vì hành vi ngu xuẩn của mình đã tự làm mình đánh mất đi tư cách đó, chỉ có thể mở to mắt nhìn em ấy càng lúc càng rời xa thôi.”

Lâm Tĩnh rất lãnh tĩnh suy nghĩ một chút, thành khẩn thoải mái y. “Với tính cách lúc trước của anh, thì không phải là người thích hợp chăm sóc người khác, Thiên Vũ mới là sự lựa chọn tốt nhất của Tử Hàn.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi than thở. “Tôi đã sớm nhận ra được điều đó, vì vậy có thể nhìn thấy Tử Hàn chậm rãi khôi phục lại, có thể có được cuộc sống hạnh phúc như bây giờ, cảm giác cũng thấy thỏa nguyện rồi, chỉ là, hàng năm vào ngày sinh nhật ... vẫn khiến tôi nhớ lại lỗi lầm nhiều năm trước đây, nhớ lại tiếc nuối suốt bao năm qua. Tôi lớn đến vậy rồi, đã sai lại càng sai ...”

Lâm Tĩnh có thể hiểu được tâm tình của y, hiện tại y cũng không nghĩ sẽ cùng Lăng Tử Hàn gương vỡ lại lành, chỉ đơn thuần là vì sai lầm đã từng phạm trong quá khứ mà vô cùng hối hận, tâm tình như vậy hẳn cũng đã từng trải qua, cho nên rất hiểu. Hắn đã từng vô số lần nghĩ tới, nếu như lúc trước mình cảnh giác 1 chút, với người bên cạnh thêm bảo vệ hơn, chỉ ít ở nhà cũng nên trang bị một hệ thống bảo an công nghệ cao hoàn chỉnh, khi xảy ra tình huống khẩn cấp thì có thể phát sinh ra cảnh báo, thông báo cảnh sát hoặc quân đội chạy tới, thì khi nào có thể đúng lúc cứu mạng được cha mẹ bạn đời con trai mình không? Có đúng là không cần phải mất đi bọn họ hay không?

Nhìn bàn tay trái hơi run nhẹ của Lôi Hồng Phi, hắn đưa tay cầm lấy, ôn hòa nói: “Chúng ta đều đều có thể phạm sai lầm, may là không có gây ra hậu quả không thể挽回 là được, cũng đáng để ăn mừng rồi.”

Lôi Hồng Phi trầm mặc một hồi, tâm tình đỡ hơn, gạt đầu với hắn: “Cậu nói đúng.”

Lâm Tĩnh thấy tâm tình của y hồi phục lại, liền cầm lấy ly rượu trong tay y, nhẹ giọng nói: “Rượu này mạnh lắm, uống ít chút đi, nào, chúng ta ăn thôi.”

Lôi Hồng Phi vẫn nhìn theo ly rượu đó, vẫn không đỡ được mê hoặc, cầm lấy cái chén uống một hớp lớn, lúc này mới buông ra, mỉm cười nói: “Được, ăn thôi ăn thôi.”

Đối với chuyện quá khứ, có rất nhiều chuyện Lôi Hồng Phi không thể nói, đặc biệt liên quan đến thân phận thực cùng những hoạt động của Lăng Tử Hàn, chuyện này đều là siêu cấp cơ mật, vĩnh viễn sẽ không tiết lộ, dù cho y có xúc động đến thế nào, cho dù Lâm Tĩnh có là người mà y hoàn toàn tin tưởng được, thì y cũng sẽ không nói ra. Có thể nói ra đến thế này, thì y cũng cảm thấy thoải mái hơn rồi. Nhìn ánh mắt thân thiết của Lâm Tĩnh, y cảm thấy rất vui vẻ, vì vậy thả lỏng bản thân, ăn uống no say 1 bữa.

Hai người cơm no rượu say, cùng nhau ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm. Lôi Hồng Phi thả dài cả người ra, lười biếng hỏi: “Cậu thế nào rồi? Sức khỏe nhìn qua cũng khá ổn đấy, không có vấn đề gì cả, vậy công việc thuận lợi không?”

“Cũng tốt, không có việc gì lớn cả.” Lâm Tĩnh mỉm cười, đem chuyện bộ đội đặc chủng ở đây chạy ra ngoài đánh bọn xã hội đen 1 trận kia ra nói. “Lần này là bọn họ chạy đi quấy rối, lại khiến cho phía cảnh sát bắt được trùm ma túy lớn, coi như cũng là chuyện tốt. Tôi chỉ ngại bọn buôn lậu thuốc phiện chạy tới báo thù,

nên có dặn đại đội trưởng, lập ra một tiểu tổ, lần lượt thay phiên ra ngoài bảo vệ cô gái kia, coi như một chương trình huấn luyện vậy, ở trong thành phố tập luyện ẩn nấp, theo dõi, bảo hộ.”

“Ừ, rất hay, rất hay.” Lôi Hồng Phi liên tục gật đầu. “Nếu chỉ là đám xã hội đen bình thường, thì vậy cũng được, nhưng trong đó có trùm ma túy lớn, bọn nó cũng tàn nhẫn ác độc tựa như phần tử khủng bố vậy, có thể quay lại trả thù. Nhưng bọn nó không dám tới tìm quân của chúng ta đâu, nếu muốn trả thù thì chỉ có duy nhất bạn gái của nhóc quân kia thôi, nên phải bảo vệ một khoảng thời gian mới được.”

Lâm Tĩnh gật đầu. Từ khi cả nhà của hắn bị phần tử khủng bố giết chết, hắn đều khá chú ý chuyện thể này, không thể để cho cấp dưới của mình cũng gặp phải tao ngộ thảm thống như mình được.

Lôi Hồng Phi thấy tâm tình của hắn có chút hạ, liền nói: “Nào, chúng ta ra ngoài uống rượu đi, nếu như có thể gặp được bọn xã hội đen đang vợ vét tài sản, vừa lúc có dịp đánh bọn nó một trận. Đã lâu rồi tôi không có đánh nhau, tay ngứa chết được.”

Lâm Tĩnh không khỏi buồn cười, nhưng vui vẻ đồng ý. “Được, đi thôi, hôm nay sinh nhật anh, cũng nên ra ngoài uống 1 ly.”

Bên ngoài vẫn đang tuyết rơi đây, nhưng sau khi chạy vào thành phố thì tuyết lại ít hơn. Trong bóng đêm, có khá nhiều chỗ ăn chơi vẫn đang cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều người chẳng quan tâm tới bão tuyết, mà không khí của lễ Giáng Sinh vẫn còn đang, nên không ít người tiếp tục cuồng hoan trong mấy quán ăn đêm.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi không có gọi sĩ quan phụ tá, tự mình lái xe vào thành, dạo một vòng quanh con đường chính, rồi chọn một quán bar nhìn qua quy mô cũng không nhỏ mà ghé vào. Bọn họ đậu xe bên cạnh, sóng vai đi vào, trực tiếp ngồi xuống quầy bar.

Bởi vì phải lái xe, nên Lâm Tĩnh không chọn rượu mạnh, chỉ một ly bia, nhưng không có quán Lôi Hồng Phi, thế nhưng Lôi Hồng Phi cũng không định uống rượu mạnh, nên cũng chọn bia giống hắn. Hai người mặc đồ thường, thông thả ngồi ở quầy bar mà uống bia, vừa nghe ca sĩ trên đài biểu diễn vừa thoải mái mà nói chuyện phiếm.

Khí chất trên người bọn họ đều rất kiên cường, khiến có nhiều người nghĩ rằng hai người họ là bạn, không phải tình nhân, vì vậy rất nhanh đã có người hành động.

Một cậu bé mang khuôn mặt tú mỹ đi tới, đứng bên cạnh Lôi Hồng Phi, cười tủm tỉm hỏi: “Đêm nay có muốn tìm bạn không?”

Lôi Hồng Phi nhìn cậu bé một chút, ôn hòa nói: “Tôi có bạn rồi.”

Cậu bé kia có chút kinh ngạc, thăm dò nhìn Lâm Tĩnh nhìn một chút. Người đàn ông kia quả thực quá hoàn mỹ, khiến cho cậu cũng cảm thấy tự ti mặc cảm, không dám tiến qua bên kia, thế nhưng với người đàn ông trước mặt này nhìn chẳng giống 1 đôi tí nào, làm cho cậu cảm thấy kinh nghiệm nhìn người của mình dường như xảy ra vấn đề. Cậu nhin không được mang về mặt kính ngạc hỏi: “Anh ta?”

Lôi Hồng Phi khẳng định mà nói: “Đúng, là anh ta.”

“À.” Cậu bé có vẻ không vui mà đi.

Lâm Tĩnh bật cười, cầm lấy ly bia nói với Lôi Hồng Phi. “Anh thật đúng là có mị lực mà.”

Lôi Hồng Phi nhẹ nhàng lắc đầu. “Vì mị lực của tôi không bằng cậu, nên bọn họ mới chạy hết qua tôi chứ không dám tới tìm cậu đây. Nếu nói thật lòng, thì tôi ở trước mặt cậu thì không thấy áp lực, chứ người khác thì áp lực khá lớn đấy.”

Lâm Tĩnh không khỏi cười ra tiếng, nhưng cũng không giả bộ khiêm tốn, mà lấy ly của mình cụng vào ly của y, nhẹ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lôi Hồng Phi vui vẻ cầm lấy ly cụng cùng hắn, giữa đầu uống một hớp lớn.

Lúc này, bỗng nhiên bên cạnh Lâm Tĩnh có 1 người lên tiếng: “Uống bia thế này thì có ý nghĩa gì chứ, tôi mời anh uống 1 ly nhé.”

116. Chương 115

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh quay đầu vừa nhìn, kinh ngạc nói: “Phương bộ trưởng, sao anh lại ở đây?”

Đứng trước mặt hắn chính là Phương Thành đang mặc đồ thường, anh không giống Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi, bản thân mang sức chiến đấu cường đại, nên bên mình mang theo tới 4 người bảo vệ, chỉ là giả dạng bên ngoài là một đám bạn đi ra ngoài giải trí, lần lượt đứng ở 4 phía phía sau Phương Thành, bảo vệ anh vô cùng nghiêm mật. Nhìn Lâm Tĩnh dưới ngọn đèn biển ảo, anh cười dịu dàng: “Tôi đến đây công tác, nghe nói cậu cũng ở đây, định đến gặp cậu rồi. Thế nhưng, cũng coi như tình cờ đi, một người trợ thủ của tôi tình cờ thấy các cậu vào đây, liền gọi điện cho tôi biết. Đây là hữu duyên đó, tôi tất nhiên phải chạy tới rồi, cùng các cậu uống 1 ly.” Vừa nói, anh vừa cười cười với Lôi Hồng Phi.

Lôi Hồng Phi gật đầu với anh, cười rất khách khí, nhưng trong lòng lại thầm mắng, thằng quỷ này thực sự là âm hồn không tiêu tan mà, đi tới đâu cũng đụng được.

Phương Thành ngồi xuống bên cạnh Lâm Tĩnh, thân thiết mà nói: “Đừng uống nước mạch nha nữa, xem thử ở đây có rượu nào ngon không, chúng ta thử một chút đi.”

Lâm Tĩnh uốn chuyển giải thích với anh: “Hồi ăn tối bọn tôi có uống không ít rồi, hiện tại chỉ muốn ngồi đây, thả lỏng 1 chút thôi, không định uống rượu mạnh nữa.”

“Tôi cũng không định uống rượu mạnh, ngày mai còn phải làm việc, uống nhiều khó chịu lắm.” Phương Thành biết điều, rất sáng khoái mà vẫy tay với bartener. “Cho một chai bia, giống họ.”

Bartener kia cười gật đầu, bật 1 chai bia, ở bên miệng chai gắn 1 miếng chanh, sau đó đặt trước mặt anh.

Phương Thành cầm lấy, cụng ly với Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi, sau đó uống 1 hớp nhỏ. Sau khi phẩm vị xong, anh hào hiệp cười nói: “Tuy rằng nó nhẹ như nước, nhưng cũng có thể giải khát, cũng là một thứ tốt đấy.”

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều không có dị nghị gì với đánh giá này, bia này khá đậm, câu đó nói không sai, mục đích của hai người họ khi ra đây cũng không định uống rượu, cho nên mới lựa chọn loại bia nhạt nhẹ này.

Phương Thành cũng không tiếp tục nói chuyện rượu nữa, mà cùng bọn họ chuyện trò vui vẻ, bắt đầu nói chuyện phiếm. Nhạc khá ồn, mà anh cũng nói khá nhỏ, vì vậy chỉ có Lâm Tĩnh nghe rõ được anh nói cái gì, còn Lôi Hồng Phi hoàn toàn không nghe được, cũng lười nghe, nên chỉ cầm ly bia, từng ngụm mà uống.

Để tránh việc hiểu lầm cùng phiền phức, y không nhìn quanh khắp nơi, chỉ sợ lại có thêm thằng nhóc nào nữa chạy tới đây nháo. Lúc này Phương Thành ngồi bên cạnh Lâm Tĩnh, loại khí chất thông dong nhu hòa trên người anh cùng Lâm Tĩnh mang lại cảm giác quần anh tụ hội, khiến người ta vừa nhìn lại nghĩ hai người họ mới là 1 đôi, vì vậy có người lại bắt đầu rục rịch, dự định chạy tới chỗ của Lôi Hồng Phi. Y lười ứng phó, nghĩ muốn kêu Lâm Tĩnh trở về. Vừa muốn nói, điện thoại di động trên người y rung lên. Lôi Hồng Phi đã tiến hành cài đặt, đem những người quan trọng cài đặt vào quá trình liên hệ đặc biệt, từ đó có những tần suất rung động khác nhau, cho nên y lập tức người đang gọi tới chính là Lăng Tử Hàn. Vốn y đang có chút buồn bực, hiện tại lại dễ dàng bị quét sạch, y vui mừng mà cầm lấy điện thoại, chạy ra khỏi quán bar ồn ào, mới bắt máy.

Màn hình nhỏ hiện ra, khuôn mặt Lăng Tử Hàn rất rõ ràng. Cậu ôn hòa cười nói: “Hồng Phi, sinh nhật vui vẻ.”

Lôi Hồng Phi thật cao hứng: “Cám ơn, anh rất vui đó.”

Lăng Tử Hàn nhìn hoàn cảnh chung quanh anh 1 chút, có chút kinh ngạc hỏi: “Anh không ở Bắc Kinh à?”

Lôi Hồng Phi có chút xấu hổ gãi gãi đầu. “Anh đến tìm Lâm Tĩnh uống rượu.”

Lăng Tử Hàn nhin không được cười ra tiếng: “Thì ra Lâm Tĩnh ở bên đó à.”

“Đúng vậy.” Lôi Hồng Phi bỗng nhiên than thở. “Em không có tưởng ra được đâu, Phương Thành cũng ở

đây đó, lại dám chạy tới tận đây, còn nói là tình cờ gặp bọn anh, tức chết đi được.”

“Hà? Anh ta quả thật thần thông quảng đại nha.” Lăng Tử Hàn bất ngờ, lập tức cười nói. “Các anh đang ở đâu vậy?”

Lôi Hồng Phi lập tức nói cho cậu nghe.

Lăng Tử Hàn hơi hơi cúi đầu, ở máy vi tính gõ gõ vài cái, sau đó ngẩng đầu lên, mỉm cười. “Em giúp anh một chút vậy. Có một người mà bọn em muốn bắt đang lẩn trốn ở một thành phố tại Mông Cổ, cách bọn anh khoảng hơn 1000 km. Em sẽ thông báo cho Lâm Tĩnh, nhờ hắn hỗ trợ bắt người. Em nghĩ, hắn nhất định tìm anh đi cùng đó.”

Lôi Hồng Phi tinh thần rung lên. “Tốt.”

Lăng Tử Hàn lập tức cúp máy, rồi gọi cho Lâm Tĩnh, mỉm cười nói: “Lão Lâm, giúp tôi bắt một người được không?”

Lâm Tĩnh ngẩn ra, lập tức tinh thần tỉnh táo: “Được, cậu nói đi”

Thanh âm Lăng Tử Hàn trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp, bình tĩnh. “Người nọ chính là một trong những thủ phạm lúc trước đã tham gia vào việc mưu sát Giác Phi, hacker “Blaze”. Sau khi y bỏ chạy khỏi cao nguyên Pamir, vì sự nghiêm mật phong tỏa của bọn tôi, mà y không cách nào chạy qua phương Tây được, chỉ có thể đảo quanh các quốc gia Trung Á. Chúng tôi dự định bực y bước vào lãnh thổ một nước, cho nên vẫn chưa nóng lòng bắt y. Thế nhưng, dù cho y cùng đường, nhưng vẫn chưa tiến vào cảnh nội nước ta, mà lại lạng lè trốn ở Mông Cổ, sau đó một đường vãng đông, muốn đào tẩu vào biên giới Nga. Hiện tại y đang cách chỗ các anh ở khoảng hơn 1200km, trong một trấn nhỏ, dự định từ đó trốn vào cảnh nội nước Nga, sau đó lại hướng về phía cảng, ngụ trang thành du khách, leo lên một du thuyền xa hoa của Âu Châu. Y thông qua internet đặt được một vé tàu rồi, nếu y lên tàu thì sẽ rất khó bắt được, cho nên tuyệt đối không thể để cho y lên thuyền được. Chú ý, hành động đừng quá lớn, không thể kinh động tới phía chính phủ Mông Cổ hoặc nước Nga, nhất định phải bí mật bắt về, bí mật đưa về nước.”

“Được, cậu yên tâm đi.” Vừa nghe muốn bắt chính là một trong những thủ phạm đầu đảng tội ác đã hại chết Ninh Giác Phi, Lâm Tĩnh nhất thời nhiệt huyết sôi trào, hoàn toàn không hề cân nhắc gì đã đồng ý. Hắn cúp máy, nói vội với Phương Thành. “Phương bộ trưởng, hiện tại tôi đi phải muốn đi chấp hành một nhiệm vụ quan trọng, không tiện ở lại cùng anh nữa. Chờ khi tôi về Bắc Kinh, nhất định sẽ tới chào anh.”

Trong mắt Phương Thành xuất hiện vài tia tiếu nuối, nhưng bên môi vẫn mang theo nụ cười âm áp, nhẹ nhàng gật đầu. “Đương nhiên công tác là quan trọng rồi, cậu cứ đi đi, tôi ở Bắc Kinh chờ cậu.” Nói xong, anh vươn tay với Lâm Tĩnh.

“Được, gặp lại ở Bắc Kinh.” Lâm Tĩnh bắt tay chào từ biệt với anh xong, sau đó chạy thẳng ra phía ngoài quán bar.

Lôi Hồng Phi vẫn chậm rãi mà bước vào trong, Lâm Tĩnh đã chạy tới trước mặt y rồi, liền kéo cả người đi, chạy thẳng ra phía cửa. Lôi Hồng Phi tâm hoa nộ phóng, cầm chặt lấy tay hắn, nhắm mắt theo đuôi theo sát bên cạnh hắn. Y cái gì cũng không hỏi, tin tưởng Lâm Tĩnh khẳng định sẽ nói cho y biết.

Lâm Tĩnh lên xe, vừa chạy xe như bay về phía căn cứ vừa nói với y: “Cái tên hacker “Blaze” kia, hiện tại đang ở trong một thành nhỏ ở quốc nội Mông Cổ, tôi muốn tự tay mình đi bắt y, anh có đi cùng hay không?”

“Có chứ.” Vừa nghe tên cần bắt là người này, Lôi Hồng Phi nhất thời giận dữ. “Tôi cũng muốn tự tay mình bắt nó, báo thù cho Giác Phi.”

“Được.” Lâm Tĩnh nhìn về phía phía chân trời hắc ám vô tận đằng xa, nhẹ giọng nói. “Những tên đầu đảng tội ác đã hại Giác Phi, nếu không phải bị chúng ta giết chết, thì cũng bị chúng ta bắt được, chỉ có mình nó là lọt lưới trốn được, giờ chúng ta tự tay mình bắt nó trở về, tế cho linh hồn linh thiêng trên trời của Giác Phi.”

117. Chương 116

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Căn cứ tình báo mà Lăng Tử Hàn truyền tới, thì tên hacker biệt hiệu “Blaze” này là một người đàn ông trung niên, nhìn qua tao nhã, mắt tràn đầy trí tuệ, tuy rằng một mực bị đuổi bắt, nhưng nét mặt luôn trầm ổn trấn định. Do y chính là cao thủ vi tính số một số hai thế giới, bởi như vậy dù dùng hết biện pháp, cũng không cách nào tra ra được thân phận thực sự của y, chỉ biết y mang huyết thống Arab thuần khiết, vì vậy động cơ cùng tổ chức khủng bố liên thủ mưu hại Ninh Giác Phi cũng không phải do tiền tài hoặc lợi ích bản thân. Người như thế thường là một phần tử khủng bố ngoan cố, nhưng cũng là lực lượng trung kiên nhất trong cấp bậc thủ lĩnh.

Tục ngữ nói không sai, “không sợ lưu manh biết đánh nhau, chỉ sợ lưu manh có văn hóa.” Tựa như cao thủ vi tính đứng đầu như cái tên “Blaze” này, một ngày chiến tranh xảy ra, y phát huy tác dụng của mình, chỉ sợ còn có uy lực hơn cả thiên quân vạn mã, so với y, thì mấy cái tên phần tử khủng bố cột bom trên người chạy đi tập kích tự sát thì chẳng đáng kể tới. Nếu như không phải do y, thì Ninh Giác Phi cũng không bị rơi vào tuyệt cảnh đến nỗi không cách nào thoát thân, cuối cùng đành phải phần thân toái cốt tại nơi núi hoang.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều đã suy nghĩ cẩn thận điểm mấu chốt trong quá trình này, đối với cái tên hacker “Blaze” bản thân hận thấu xương, trước đó cũng biết Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đang nghĩ cách bắt y, thì hai người họ cũng không hỏi nhiều, hiện tại Lăng Tử Hàn để cho hai người họ đi bắt, thì quả là giải đúng chỗ ngứa. Giờ này khắc này, chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện này.

Hai người trở lại căn cứ bộ đội đặc chủng vùng ngoại ô, lập tức triệu tập đại đội trưởng cùng tham mưu

trường, cùng bọn họ bí mật thương nghị phương án tác chiến. Muốn đi Mông Cổ thì khá đơn giản, người Trung Quốc xuất quan từ biên cảnh, có thể thị thực tại quan khẩu, ở trong lãnh thổ Mông Cổ tối đa 30 ngày, rất tiện lợi.

Tuy rằng Lâm Tĩnh lớn lên tuấn mỹ, nhưng cũng là lớn lên ở Tây Vực, trong cốt khí mang sự nhanh nhẹn dũng mãnh rất giống người Mông Cổ, mà Lôi Hồng Phi thì càng hào phóng, bởi vậy hai người họ giả thành thương nhân Mông Cổ cũng không có vấn đề gì. “Blaze” cũng không mang theo nhiều người, Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi thương lượng một chút, cũng cho rằng không cần mang theo nhiều người, ở trong tiểu đội đặc cần chọn ra 3 bộ đội đặc chủng ưu tú nhất.

Để tiện chấp hành nhiệm vụ, bọn họ bất kì lúc nào cũng có vài tư liệu thân phận hoàn chỉnh, giấy chứng nhận cũng đầy đủ, cho nên nhanh chóng chuẩn bị thỏa đáng, suốt đêm xuất phát.

Trong cơn bão tuyết tràn ngập, bọn họ dùng máy bay quân dụng, hướng vào phía trong biên cảnh Mông Cổ.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều mặc y phục thường, bên ngoài mang áo khoác thông khí màu đen chuyên dùng để nhảy dù. Ngồi ở trong cabin, hai người họ cũng không nhìn bóng đêm bên ngoài, mà cầm máy vi tính, nghiêm túc xem tình báo mà Lăng Tử Hàn tức thời gửi tới.

“Blaze” chính là hacker đỉnh cấp, tùy thời tùy chỗ đều có thể dùng máy vi tính kết nối tiến hành quấy rầy vệ tinh trong vũ trụ, dù cho bất kì số liệu hoặc hình vẽ được truyền về từ máy quản chế đều có thể là giả, bởi vậy Lăng Tử Hàn vẫn dùng phương pháp nguyên thủy nhất, chính là phái liệt thủ tổ 3 đang trong giai đoạn huấn luyện theo dõi, luôn dùng đôi mắt theo sát y. Hacker dù cho cao tới đâu cao tới đâu, cũng không cách nào làm ảnh hưởng tới đại não con người, càng không thể sử dụng mấy thủ thuật tàng hình trong truyền thuyết, dù cho “Blaze” cải trang thế nào đi nữa, thì những liệt thủ tuổi còn trẻ kia cũng có thể nhìn thấy được, không bị bọn họ qua mặt.

“Blaze” vốn dĩ đang ở trong một khách sạn ở thành phố nhỏ tại Mông Cổ, hiện tại lại đột nhiên di chuyển, dùng xe việt dã chạy thẳng tới hướng đông. Chiếc xe đó là do bọn họ thuê tại quốc nội Mông Cổ, tính năng cũng không tính là tốt, nhưng dùng để chạy trốn cũng đủ. Hiện tại có thể xác nhận, bên cạnh “Blaze” có 4 người, đều là phần tử khủng bố chiến lực cường hãn, rất trung thành với “Blaze”, nếu như gặp phải tập kích, bọn chúng tuyệt đối quyết chiến đến chết, không có khả năng đầu hàng.

Lâm Tĩnh dùng địa đồ Mông Cổ để tìm xem con đường bộ dự định thoát đi của “Blaze”, suy luận ra được phương hướng của chúng, sau đó ra lệnh cho phi công đổi hướng bay. “Blaze” một đường thẳng phía Đông, tốc độ cực nhanh, nếu bọn họ lại đáp xuống địa điểm mà chúng đã đi qua, chờ sau khi nhập cảnh mới đuổi theo tiếp, thì khẳng định rất khó, nên chỉ có thể đáp xuống trước chỗ bọn chúng định đi qua, sau đó mới canh được thời gian.

Tốc độ máy bay rất mau, một tiếng sau, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh dẫn đầu đoàn người nhảy dù trong đêm, bình ổn rơi xuống cao nguyên đầy tuyết đọng.

Nơi này là đã sớm là thảo nguyên thoái hóa, trên cơ bản cũng đã sa hóa luôn, nên khá hoang tàn vắng vẻ. Lúc này cuồng phong gào thét, bông tuyết phô thiên cái địa, đưa tay ra không thấy ngón, hoàn cảnh khá

ác liệt.

Lôi Hồng Phi nhìn bốn phía 1 chút, nhưng không nói gì. Hành động của họ lần này, chỉ huy là Lâm Tĩnh, Lôi Hồng Phi tuyệt đối sẽ không ra tiếng đoạt lấy quyền làm chủ, quấy rầy Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh mở máy vi tính, kiểm tra vị trí của vệ tinh, rất nhanh tìm được con đường đến quan khẩu biên cảnh. Bọn họ lập tức gấp dù lại, bỏ vào túi, sau đó bắt đầu bước trong tuyết hướng về phía trước.

118. Chương 117

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Sắp tới nguyên đán, cũng chính là thời điểm rét đậm nhất, trận bão tuyết trải khắp cao nguyên Mông Cổ này không hề ngừng lại, trái lại càng lúc càng có xu thế nghiêm trọng.

Toàn bộ quốc nội Mông Cổ đều nằm trong phạm vi tàn sát bừa bãi của trận bão tuyết, cho nên toàn bộ các chuyến bay trong các sân bay đều được hủy bỏ, đường cao tốc đóng lại, đường cái bình thường thì tuyết đọng đầy dẫy, Mông Cổ không phải một nước mạnh gì, nên chính phủ không có khả năng xuất toàn lực để dọn tuyết toàn quốc, bởi vậy giao thông tắc, gần như là bị liệt.

Chiếc xe việt dã của “Blaze” chạy đi hơn 200km, liền không cách nào đi tiếp, chỉ có thể tìm một thành trấn nhỏ gần đó để trụ lại, chờ bão tuyết ngừng lại, khí trời trong. Tuy rằng y khá lo lắng, thế nhưng giao thông không thông thuận cũng ảnh hưởng tới truy binh phía sau, mọi người đều gặp khó khăn, nên khiến cho y thoáng an tâm 1 chút.

Thấy xe của “Blaze” dừng lại, Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi cũng không nóng. Bọn họ giả thành thương nhân, lại không thể suốt đêm chạy tới quan khẩu biên phòng được, vì vậy ở giữa một cánh đồng mênh mông gần đó dựng hai tấm lều bạt đơn giản, tạm lánh bão tuyết, đợi trời sáng mới qua cửa biên quan.

Lều bạt không lớn, bề ngoài nhìn qua cũng chẳng khác biệt gì với lều bạt đóng quân dã ngoại mà khách ba lô sử dụng, nhưng chất liệu và kết cấu lại một trời một vực, Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đóng chặt cửa lều, nằm trên giường giữ ấm nghỉ ngơi, rất nhanh cảm giác được nhiệt độ nóng dần lên, chung quan dần ấm áp, rất thoải mái. Hai người họ liền cởi áo khoác giữ ấm ra, khoác lên người.

Lôi Hồng Phi miễn cưỡng nhắm mắt lại, cảm thấy mỹ mãn. Hành động lần này vừa tránh được Phương Thành, lại có thể cùng Lâm Tĩnh sống vai chiến đấu, còn có thể báo thù cho Ninh Giác Phi, thực sự là nhất cử tam đắc.

Bởi vì hừng đông sẽ ra đi, nên hiện tại bọn họ đều quý trọng thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức. Ba đặc chủng binh bên cạnh lều bạt đều thay phiên nghỉ ngơi, vẫn luôn có 1 người canh giới, nên Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi rất nhanh liền ngủ.

Bên ngoài tiếng gió thổi gào thét, hàn ý lạnh thấu xương, càng tăng thêm cảm giác ấm áp trong lều, khí tức Lâm Tĩnh nhàn nhạt tràn ngập ra, khiến Lôi Hồng Phi như đang trong mộng đẹp, rất say sưa, ngủ càng thêm ngon giấc.

Mùa đông hừng đông khá chậm, khí hậu lại khắc nghiệt, nên chờ bọn họ tỉnh giấc, thì bên ngoài vẫn còn âm trầm đen tối, bão tuyết vẫn chưa ngừng. Bọn họ thu dọn xong, tiếp tục đi, rất nhanh đã qua cửa quan.

Ở đây ngoài trừ quân sĩ thủ vệ ra, thì hoàn toàn chẳng có xe hoặc người nào ghé tới cả. Lúc bọn Lâm Tĩnh xuất hiện, thì khiến cho mấy binh sĩ này đều hoảng sợ, vừa kiểm tra hộ chiếu của bọn họ vừa thân thiết nói: “Sao loại khí trời này còn ra ngoài làm gì? Nguy hiểm lắm đó.”

Lâm Tĩnh mỉm cười trả lời: “Sắp tới năm mới rồi, tới Mông Cổ buôn bán chút đồ. Chúng tôi cũng không nghĩ bão tuyết càng lúc càng lớn thế này, thế nhưng đều đã tới tận đây rồi, cũng không cách nào quay lại được.”

Lôi Hồng Phi ở bên cạnh bổ sung: “Chúng tôi chuẩn bị đầy đủ cả, ở trên đường đi có thể bảo đảm an toàn được, không có việc gì đâu.”

“Vậy là tốt rồi.” Trung úy kia gật đầu, đóng con dấu xuất cảnh trên hộ chiếu cho bọn họ, sau đó đưa cho họ, ý bảo họ có thể xuất cảnh.

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi mang khí chất ông chủ đầy 10 phần, ba người đi theo phía sau nhìn qua giống như bảo vệ kiêm giúp việc, rất phù hợp với hình tượng phú quý thích tìm nguy hiểm, khá tương tự với mấy vị khách thường xuyên qua lại nơi đây. Vì vậy, lúc họ đi qua cửa khẩu Mông Cổ, việc thông quan khá thuận lợi, rất nhanh liền có được visa du lịch 3 tháng.

Mông Cổ đối với thương nhân Trung Quốc khá tốt, những quân sĩ bên biên quan đồn biên phòng này đều có thể nói được tiếng Trung, cùng bọn họ chuyện trò vui vẻ, bầu không khí có chút hòa hợp. Lâm Tĩnh không thích xã giao cùng người khác, Lôi Hồng Phi hiểu tính cách của hắn, nên không chút do dự tiến lên trước, trở thành người bắt chuyện. Y lấy thuốc lá ra, nhiệt tình hào sảng tặng bọn họ mỗi người 1 hộp, đồng thời còn đưa thêm một trăm nhân dân tệ nhét vào tay từng người bọn họ ngay lúc tặng hộp thuốc. Đồng tiền này cũng mạnh so với dolla Mỹ, đồng Euro, đáng giá ở Mông Cổ, khiến cho mấy quân sĩ binh thường cùng quan quân cấp thấp đều thật cao hứng. *(Kaori: thiết tình không biết MTYQTT nghĩ gì mà so NDT TQ với dolla Mỹ, euro nữa, cái nào có giá hơn thì nhìn quy đổi là đủ thấy rồi)*

Trong lúc nói chuyện, Lôi Hồng Phi hiểu rõ được tình hình khu vực chung quanh, sau đó mới cùng quân sĩ nơi đây quan binh lưu luyến không rời mà chào tạm biệt, cùng Lâm Tĩnh bước vào bão tuyết, vào lãnh thổ Mông Cổ.

Lâm Tĩnh rất bội phục với khả năng ăn nói của Lôi Hồng Phi. Nếu cần, thì hắn có thể lấy lệ với người khác

vài câu, nhưng không thể giống Lôi Hồng Phi tự nhiên đến thế, rất nhanh hòa mình với bất kì người thuộc bất kì giai cấp nào. Trong người hẳn mang nét lãnh đạm cao ngạo có sẵn, cho dù có mỉm cười với người khác, cũng khiến người khác cảm giác khá canggung, không dám làm càn. Chỉ có những người mang có thân phận địa vị cao hơn hẳn, ở trước mặt hẳn mới có thể tiêu sái như thường, nhưng cũng chẳng ai dám nói đùa giỡn, dù thế nào cũng biết đúng mực, không giống như đối với Lôi Hồng Phi, có thể không kiêng nể gì cả.

Trên thực tế, có thể ở trước mặt Lâm Tĩnh mà chẳng hề kiêng dè, hoàn toàn thể hiện toàn bộ bản thân chắc cũng chỉ có mỗi Lôi Hồng Phi, tuy rằng y mang áp lực tình cảm đè nặng trong lòng, không biết nên biểu lộ với Lâm Tĩnh thế nào, nhưng dù sao cũng là người thân cận nhất trong sinh hoạt bình thường, nên mới có thể không cố kỵ, không có lo lắng như thế.

Bọn họ qua cửa khẩu, đưa mắt nhìn, bên ngoài không có một bóng người, ở chỗ này kiếm một chiếc xe taxi để chở khách cũng không có, chỉ có thể dựa vào hai chân mà xuống núi thôi.

Lôi Hồng Phi suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn đồn biên phòng, rất thân thiết nói với quan quân cao nhất ở đó: “Có thể dùng xe của các anh đưa chúng tôi xuống núi không? Tôi sẽ trả tiền.”

Có tiền, tất nhiên chuyện gì cũng có thể thương lượng được, dù sao hiện tại cũng đang bão tuyết, không ai lui tới, mấy quân sĩ Mông Cổ này cũng chẳng có gì làm, vì thế nhanh chóng bàn luận xong giá cả cùng Lôi Hồng Phi. Lôi Hồng Phi sáng khoái lập tức thanh toán toàn bộ khoản tiền, vì vậy mấy quân sĩ mặt mày rạng rỡ mà nhận tiền xong, lập tức gọi tới một binh sĩ có kỹ thuật lái xe tốt nhất, kêu cậu lái 1 chiếc xe việt dã tốt nhất tiễn bọn họ xuống núi.

Đây là chiếc xe do Trung Quốc chế tạo, là loại xe chạy được trên bốn loại địa hình, mang theo tính năng vượt chướng ngại vật, tính năng khá tốt, hơn nữa bên trong còn có tới 7 chỗ, cũng đủ cho họ 5 người kèm 1 tài xế đi. Tuy rằng bão tuyết khá lớn, đường núi gồ ghề, xe vẫn chạy như trên đất bằng. Sắp tới 5h, bọn họ đã ra khỏi núi tới một thành phố nhỏ đầu tiên.

Binh sĩ kia đặc biệt nịnh bợ, không có đưa bọn họ tới thôn nhỏ ngay chân núi mà chạy thẳng tới phía trước, tới một thành phố tương đối phồn hoa, mới cho họ xuống. Lôi Hồng Phi tất nhiên hiểu ý của cậu, lại cho cậu thêm 200 nhân dân tệ làm tip, để cậu nhóc kia vui mừng, đưa tiếp họ tới thẳng bến xe đường dài bên trong thành, lúc này mới quay đầu rời đi.

Hiện tại “Blaze” đã dừng lại ở một thành phố xa xa, không hề đi tiếp, cho nên Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh cũng không cần phải quá sốt ruột. Hai người thương nghị một hồi, vẫn do Lôi Hồng Phi trao đổi với tài xế lái xe đường dài ở bến xe.

Biên quan trên núi kia cũng không phải cửa khẩu chính giữa biên giới Trung Mông, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thương nhân hai người đi qua đi lại, cho nên thành phố nhỏ này cũng được xem là đầu mối giao thông then chốt, trong thành có không ít người làm việc lái xe taxi nhóm, lái xe đồ, xe vận tải. Mấy ngày nay bão tuyết khá lớn, nên những người này mới không lên núi chờ, vẫn canh giữ ở bến xe, hy vọng có thể tìm được mối làm ăn. Lôi Hồng Phi nhìn một chút, chọn 1 chiếc xe xe 7 chỗ, sau đó bàn giá với tài xế.

Xe này vẫn của Trung Quốc chế tạo, nhưng không có chức năng che chắn tốt như xe của cửa khẩu biên phòng, cho nên ở con đường đầy tuyết đọng khó mà đi. Lôi Hồng Phi thương lượng với tài xế xong, đôn

giản kêu gã mượn một chiếc máy ủi đất mở đường phía trước, sau đó mới thuận lợi mà đi được.

Hai chiếc xe một trước một sau chạy ra khỏi thành phố, máy ủi đất lập tức bắt đầu tác nghiệp, âm ầm chạy phía trước, đẩy tuyết đọng ở hai bên đường qua 1 bên, thanh thế kinh người.

Lâm Tĩnh và Lôi Hồng Phi ngồi ở ghế sau của việt dã việt dã, nhìn cảnh đó, không khỏi cười.

“Blaze” mặc dù có văn hóa, cũng không phải một lưu manh chân chính, sẽ không nghĩ ra được cách dùng máy ủi đất mở đường, rốt cục bị cầm chân, đây chính là trời muốn y chết, y chắc chắn trốn không thoát.

119. Chương 118

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Dùng tốc độ chẳng khác gì rùa bò mà đi, nhưng Lôi Hồng Phi tuyệt không gấp, trái lại trong lòng rất vui mừng.

“Blaze” đã bị cầm chân, hơn nữa căn cứ vào người mà Lăng Tử Hàn phái ra điều tra, thì cái thành nhỏ kia bên trong không có xe hạng nặng công trình hoặc máy móc thiết bị cùng loại, cho nên cho dù “Blaze” cuối cùng có nghĩ ra được cách này, muốn dùng nó trốn thoát, thì cũng không có cách nào tìm được công cụ tương ứng, chỉ có thể phiền muộn lưu lại nơi đó.

Lâm Tĩnh ngồi ở bên cạnh, Lôi Hồng Phi nhìn đồng hồ 1 chút, nói với hắn: “Cậu ngủ trước 1 chút đi, đợi tới thôn kế tiếp, chúng ta ăn chút gì đó rồi đi tiếp.”

Hiện tại bọn họ là thương nhân, ở trời bão tuyết mà đi vội đến thế, cũng sẽ khiến người khác hoài nghi. Lâm Tĩnh gật đầu, cười cười với y: “Anh cũng nghỉ ngơi đi, có 3 người họ, anh cũng không cần phải cố chống.”

“Được, tôi cũng ngủ 1 chút.” Lôi Hồng Phi hài lòng đáp ứng, rất thống khoái nhắm hai mắt lại.

Ghế sau khá rộng, nhưng y lại ngồi ngay giữa, kề sát bên Lâm Tĩnh. Một lát sau, trong tốc độ rùa bò, chiếc xe chạy khá ổn, nhưng thân hình của y lại không giữ được bình ổn, chậm rãi ngã vào người Lâm Tĩnh, gối lên đầu vai Lâm Tĩnh, ngủ càng lúc càng say.

Mấy năm qua, Lâm Tĩnh đã quen với sự tiếp cận của Lôi Hồng Phi, lúc này cũng không thấy đột ngột gì, trái lại điều chỉnh tư thế một chút, dựa lưng ghế dựa, để cho y nằm thoải mái hơn. Trong thân thể Lôi

Hồng Phi dường như luôn tồn tại một ngọn lửa nóng khác với người thường, mơ hồ tản ra khí tức cổ bá đạo, khiến cho trước đây khiến hắn phải xem y là một kinh địch mạnh, mà mấy năm qua lại càng lúc càng có cảm giác thân thiết. Hắn nhìn bầu trời tuyết bay ở ngoài cửa sổ, dần dần ngủ.

Xe tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, tài xế cùng ba người kia đều có đồ khô mang theo người, ở trên xe giải quyết bữa trưa. Do hai ông chủ đang ngủ, nên tài xế không có mở nhạc, chỉ là nhẹ giọng nói chuyện phiếm với người bên cạnh. Vì tốc độ đi quá chậm, nếu như không nói chuyện, thì tài xế rất dễ mệt mỏi, ba đặc chủng binh này tất nhiên biết điều đó, không chỉ nói chuyện với ông, đồng thời nhân cơ hội tìm hiểu tình hình, đặc biệt ở cái khí trời này, ngoại trừ xe công trình đang chạy ra, còn cách nào để đi lại nữa đâu.

“Nếu thế vẫn còn có xe trượt tuyết mà, thế nhưng người thành phố chúng tôi khẳng định không biết dùng, đều do dân chăn nuôi dùng thôi.” Ông tài xế hào phóng cười nói, “Đều là dạng xe trượt tuyết ngựa kéo, tuy rằng so ra kém xe hơi, nhưng tốc độ đi trên tuyết chẳng kém cạnh đâu nha, giống như trên con đường trong bão tuyết thế này nè, xe trượt tuyết chính là phương tiện giao thông tốt nhất.”

“Xe trượt tuyết?” Ba chiến sĩ kia đều ngẩn ra, lập tức ánh mắt hơi trầm xuống, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Người ngồi ở ghế phó hỏi. “Vậy ở vùng gần đây có thể thuê xe trượt tuyết không? Chúng tôi chưa từng ngồi qua nó, ông chủ tôi chắc chắn rất thích đó.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Hai người kia cũng nói bóng nói gió hỏi thăm, muốn biết ở khu của “Blaze” có thể thuê được xe trượt tuyết ngựa kéo thời xưa hoặc xe mô-tô tuyết hiện đại hay không.

Người tài xế này tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn. Ông nhiều năm qua ở vùng này kiếm khách chạy, tất nhiên là hiểu rõ tình hình ở đây, nên chậm rãi nói, rất tỉ mỉ.

Cho tới nay, kinh tế Mông Cổ luôn không phát triển, ở mấy quốc gia giàu có đã nhập xe mô-tô tuyết, nhưng ở đây thì lại rất ít, dường như chỉ có ở thủ đô hoặc một số thành phố lớn phồn hoa mới có bán, hơn nữa giá rất cao, thông thường đều dùng làm vật trang trí trong mấy tiệm xa xỉ, ở thành nhỏ khẳng định không cách nào nhìn thấy.

Tất cả mọi thứ, Lăng Tử Hàn đều tính toán rất cẩn thận. Kỳ thực người của cậu hoàn toàn có thể đi bắt “Blaze”, thế nhưng Lôi Hồng Phi cần hỗ trợ, nên cậu tất nhiên không chút do dự cho y cơ hội để ra ngoài, tuy rằng cậu nói với Lâm Tĩnh nghe nghiêm trọng như thế, kỳ thực chỉ muốn hắn nghe xong liền lo lắng không kịp suy nghĩ, sẽ kéo cơ hội Lôi Hồng Phi xuất cảnh. “Blaze” tội ác tày trời, nhưng trốn không thoát khỏi tay cậu, cho dù y có thể có thể đột phá, đến vịnh biển leo lên du thuyền, cậu cũng có cách bắt y ngược trở về. Hiện tại có Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đi, cậu cũng không phải hao tâm nữa, chỉ là tùy thời quản lý, ở phía sau ủng hộ mặt kỹ thuật cho họ.

Những chuyện này thuộc về hậu phương bí mật, ba đặc chủng binh kia tất nhiên không biết, bởi vậy trong lòng có chút gấp, nếu như mục tiêu đuổi bắt tìm được xe trượt tuyết, có thể thuận lợi rời đi. Cảnh đồng tuyết mênh mông, nếu như không có thiết bị, muốn theo dõi mà không để cho đối phương phát hiện, vậy quá khó khăn rồi đi. Năng lực của “Blaze” khiến cho bọn họ không dám tin tưởng vào tin tức do thiết bị quân chế truyền tới, cho nên chỉ có thể thông qua mắt thường quan sát hoặc là trực giác nhận biết đã được trải qua huấn luyện nhưng dùng những thứ này theo dấu trong tuyết, hơn nữa mục tiêu còn là một người tuyết đỉnh thông minh cũng là cực kỳ cẩn thận, độ khó so với tại sa mạc còn nhiều hơn.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều đang ngủ, nhưng khi nghe đến hai chữ xe trượt tuyết, cũng song song trong tiềm thức tâm thần chấn động, tỉnh lại. Hai người đều biết đối phương đã tỉnh, nhưng không hẹn mà tiếp tục giả bộ ngủ, nghe 3 binh kia nói chuyện cùng tài xế, để đem tình hình tất cả đều rõ ràng hơn.

Lôi Hồng Phi trong lòng mừng rỡ, đã không biết phải làm gì. Y tựa trên người Lâm Tĩnh, đầu gối lên vai của Lâm Tĩnh, cảm nhận được khí tức ấm áp chậm rãi phát trên đỉnh đầu, trong lòng y bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác hạnh phúc. Còn về phần bắt cái tên “Blaze” nho nhỏ kia, y căn bản không cần đa tâm, lần này dù sao cũng chính là đi phụ Lâm Tĩnh, nhiều lắm nếu thấy “Blaze” thì chỉ cần xông lên bắt y thôi, mấy cái khác không cần phải khẩn trương tìm cách, cho nên chuyến đi này chủ yếu là lấy công làm việc tư. Không nghĩ tới lại có được nhiều phúc lợi đến thế, khiến y hạnh phúc chịu không nổi, vừa giả bộ ngủ vừa thầm khen Lăng Tử Hàn trong lòng thực là người anh em tốt, nếu sau này có thêm nhiều chuyện tốt như thế này càng được.

Đợi khi 3 binh kia hỏi cũng được rõ mọi chuyện rồi, Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh mới lần lượt tỉnh lại. Lôi Hồng Phi lưu luyến ngồi thẳng thân thể, vươn thắt lưng, nhìn ngoài cửa sổ hỏi: “Đến đâu rồi?”

Khí chất của y như lưu manh, cho nên một đường đều là do y giả bộ, còn Lâm Tĩnh luôn lạnh lùng nhàn nhạt, mang cái khí chất ông chủ giả đạt tới 10 phần.

Nghe được câu hỏi của y, hai người ngồi phía trước cung kính quay đầu lại đáp: “Đi được phân nửa rồi ạ.”

“Chậm thế cơ à.” Thanh âm Lôi Hồng Phi không vừa lòng, tiến đến phía cửa sổ nhìn kỹ 1 chút, chán chết mà nói. “Đi làm chút gì đó ăn đi.”

“Cái này ...” Một binh sĩ mang vẻ mặt đau khổ ngồi phía trước nói. “Chỗ này băng thiên tuyết địa, đến đâu ăn bây giờ?”

Một binh sĩ ân cần mà nói: “Sếp à, nếu không ăn chút bánh mì đi, đợi mấy tiếng nữa, phía trước sẽ có một trấn nhỏ, chúng ta sẽ ở đó ăn cơm chiều.”

“Ừ, vậy tùy tiện ăn chút gì đó trước đã.” Lôi Hồng Phi hiền hoà đồng ý.

Đúng lúc này, điện thoại di động của y cùng Lâm Tĩnh song song nhận được tin tức do Lăng Tử Hàn phát tới: ““Blaze” đã dùng giá gấp 3 đặt ở tiệm xe hơi ở Ulan Bator mua 2 xe việt dã địa hình có thiết bị chặn tuyết cùng 4 chiếc mô-tô đi tuyết, hiện tại xe đang được chở tới chỗ của “Blaze”, dựa theo tốc độ hiện tại của chúng, nếu như suốt đường không dừng lại đợi khách 4 tiếng sau xe sẽ nằm trong tay “Blaze”.”

Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi xem qua sau đó bất động thanh sắc mà phản hồi “Rõ rồi”, sau đó liếc nhau, cùng nhau đẩy cửa ra xuống xe.

120. Chương 119

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tốc độ máy ủi đất không cao, đẩy tuyết trên một quãng đường ngắn thôi, đã đem một khối tuyết khổng lồ đẩy qua hai bên đường, vì vậy xe việt dã ở phía sau chính là đi 1 quãng dừng 1 quãng. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi từ sau xe sóng vai đi tới, không lo lắng tới việc sẽ theo không kịp.

Hai người xuống xe thì mặc vào áo ba-đờ-xuy lông cừu giữ ấm, trong bão tuyết thì không cảm thấy lạnh, giày không thấm nước dẫm nát tuyết đọng linh tinh, cũng không gây trở ngại gì. Trong trời đất mênh mông, bọn họ lại cảm thấy trong lòng cởi mở, càng thêm sung sướng.

Lôi Hồng Phi nhìn cánh đồng bát ngát bốn phía cùng đại tuyết bay lượn khắp bầu trời, thoải mái mà cười nói: “Thật không nghĩ tới, đầu óc của “Blaze” cũng khá sáng suốt nha.”

“Tôi nghĩ, với trí thông minh của “Blaze”, thì hẳn đã dự tính được điểm này rồi, chỉ sợ Tử Hàn bảo Thiên Vũ động thủ động cước, khiến cho y vẫn không thể phô trương được.” Lâm Tĩnh khoái trá mỉm cười. “Nếu như không có Thiên Vũ quấy rầy, chỉ sợ “Blaze” đã hoài nghi tới sự xuất hiện của chúng ta rồi đó, có Thiên Vũ đấu trí về mặt kỹ thuật cùng y, thì sẽ khiến cho y say mê, khiến tâm tư của y chỉ đặt lên phương pháp của Thiên Vũ. Bất quá, y có thể phá được sự quấy rầy của Thiên Vũ, rốt cục mua được xe, cũng khiến cho tôi bội phục thật đó, quả nhiên là hacker vang danh quốc tế, danh bất hư truyền.”

“Ừ, cậu phân tích rất đúng.” Lôi Hồng Phi lập tức gật đầu. “Vậy là, hiện tại “Blaze” có thể mua được xe, chính là y rốt cục đột phá được kỹ thuật kỹ thuật của Thiên Vũ.”

“Cũng có thể là do Thiên Vũ cố ý lộ ra kẽ hở, để cho y thực hiện được ý định, một là khiến cho y thần trí lơ là, hai là để cho chúng ta có cơ hội chơi 1 trận cùng y.” Trong mắt đích xuất hiện một tia lãnh ý. “Nếu có thể vây bắt y gắt gao, đơn giản bắt được, thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Người như thế, nhất định phải khiến cho y cảm giác mệt mỏi, như chó chết chủ, sau đó mới bắt y, vậy mới hả được giận.”

“Đúng.” Trên mặt Lôi Hồng Phi hiện ra chút hưng phấn. “Tôi thích cách làm như thế, đáng tiếc trước đây không có cơ hội, mỗi lần đảm nhiệm đều phải sạch sẽ lưu loát, yêu cầu 1 đòn trí mạng, bằng tốc độ nhanh nhất mà giết địch.”

Nét mặt cùng câu nói của y đều khiến cho Lâm Tĩnh ách nhiên thất tiểu, Lôi Hồng Phi lớn hơn hẳn 1 tuổi, xuất thân không quân, dùng thực lực chính mình mà thông qua khảo hạch, thêm vào bộ đội đặc chủng, thân kinh bách chiến, đi từng bước 1 cho đến hôm nay, trong quá trình đó không hề có bất kì may mắn hoặc sự ưu đãi đặc biệt nào của giới cao tầng, nhưng y cho đến hôm nay vẫn mang sự thẳng thắn, là một phẩm chất quý giá cực kỳ hiếm thấy. Lâm Tĩnh càng hiểu thì càng thích, dù cho Lôi Hồng Phi làm ra chuyện gì đanh đá thế nào, thì trong mắt hắn vẫn chỉ là tính trẻ con, không đáng ghét, mà còn rất dễ thương, đây cũng là một nguyên nhân khiến cho hắn lần này không chút do dự đã kéo Lôi Hồng Phi đi theo. Hai người bọn họ có tính cách giống nhau, thích chiến tranh tuyến đầu nguy hiểm, ghét đấu tranh chính trị, thế nhưng mang trách nhiệm trên vai, thì nhất định phải vươn tới vị trí xa hơn cao hơn, đây chính là

tín niệm mà bọn họ vĩnh viễn cũng không thể từ bỏ, chuyện phải tự tay mình đi bắt 1 trong những thủ phạm hại chết Ninh Giác Phi, với vị trí của họ hiện tại, cũng khó cho mình cơ hội để tự đi làm.

Nhìn nét mặt hưng phấn của Lôi Hồng Phi, Lâm Tĩnh cười nói: “Đúng vậy, lần này chúng ta cùng cái tên “Blaze” kia chơi 1 trận. Lần trước đuổi theo y, lại để cho y đột nhiên tiêu thất ly kỳ, lần này tôi muốn xem, y có thần công gì, có thể phi thiên độn địa không thành được không?”

“Haha, điều cậu nói khiến tôi cũng có chút hiếu kỳ nha.” Lôi Hồng Phi hào sảng vỗ vai Lâm Tĩnh, lấy ra điện thoại di động gọi cho Lăng Tử Hàn. “Người anh em, đừng có thừa nước đục thả câu, anh biết em khẳng định đã chuẩn bị sẵn tốt màn phía sau rồi, nhanh nói ra đi.”

Lăng Tử Hàn biết y khẳng định sẽ ra cái chiêu này, nên giả bộ bất đắc dĩ, ôn hòa cười nói: “Sau khi các anh đến thành Huhehaote City (1) ở phía trước, sẽ đi tìm mua xe hơi, ông chú bán xe là một người bạn cũ của các anh, các anh đã sớm đặt trước một chiếc xe rồi, các anh có thể trực tiếp nhận hàng. Trước đó các anh đã thanh toán xong xuôi, sau khi làm xong thủ tục nhận hàng, thì các anh có thể lái nó đi.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha: “Người anh em, anh biết, em nhất định sắp xếp tốt mọi thứ mà. Được rồi, không cần nói gì cả, khi về anh và Lão Lâm sẽ mời em và Thiên Vũ uống rượu, sau đó mua nhiều thứ tốt cho hai đứa nhỏ, để cho tụi nhỏ có thể tháo thoải mái.”

Lăng Tử Hàn cười lắc đầu: “Các anh đừng có chiều hư hai đứa nó.”

“Haha, chuyện này không có liên quan đến chuyện của em nha, đây là chuyện mà một người ba nuôi như anh và Lão Lâm phải làm cho hai đứa con nuôi đó, không thể gộp chung với chuyện của em được, em không cần quan tâm.” Lôi Hồng Phi tùy tiện nói, nhìn sang Lâm Tĩnh bên cạnh.

Lâm Tĩnh nghe y nhắc tới hai đứa con trai nuôi tinh quái, trong mắt cũng tràn đầy tiểu ý: “Nói đúng, đây là chuyện giữa bọn tôi cùng con trai nuôi của bọn tôi, người khác không thể xen vào được, dù cho đó là Tử Hàn cùng Thiên Vũ.”

Lôi Hồng Phi càng thêm cao hứng, nói chuyện phiếm cùng Lăng Tử Hàn hai câu, liền cúp máy, thấp giọng đem chuyện xe cộ nói lại cho Lâm Tĩnh nghe, cuối cùng nói: “Chúng ta sẽ dùng xe đó chạy cản ở phía trước, chặn lại xe của “Blaze”.”

“Được.” Lâm Tĩnh không có ý kiến, lập tức cùng y lên xe.

Lôi Hồng Phi nói với tài xế kia: “Anh đi nói với tài xế lái xe ủi đất phía trước kia, dùng tốc độ nhanh hơn, mau chóng chạy tới Huhehaote City phía trước, không cần đến Aruun-Urt (2) nữa, nhưng khoản tiền vẫn sẽ trả cho các anh. Tôi chỉ có 1 yêu cầu, phải dùng tốc độ nhanh nhất.”

Tài xế kia lập tức dựng dậy tinh thần, lập tức nhảy xuống xe, chạy tới bên cạnh xe ủi đất phía trước, nói với tài xế kia đèn khoa tay múa chân. Rất nhanh, tốc độ máy ủi đất nhanh chóng tăng lên, thanh âm lớn hơn nữa, như sấm bên tai, hiển nhiên đã chạy hết mã lực, không cần nghĩ tới vấn đề tiết kiệm nhiên liệu

nữa.

Vốn cần mất mấy tiếng nữa mới có thể đi hết đường, kết quả chỉ cần dùng nửa tiếng là xong.

Lúc này đã đèn rực rỡ, bão tuyết vẫn như trước, thành phố bị bao phủ trong đại tuyết không ngớt, phần lớn mọi người đều ở trong căn phòng ấm áp, trên người rất ít người cùng xe qua lại, ngay cả cửa hàng ven đường cũng không ít nơi đóng cửa, không hề doanh nghiệp.

Vừa vào trong thành, thì Lô Hồng Phi đã kêu bọn Lâm Tĩnh xuống xe trước, sau đó tính tiền cùng hai người tài xế, lúc này mới kêu một taxi để đi mua xe. Ông chủ ở đây là người Hoa, vừa thấy Lô Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đi tới liền mỉm cười gọi anh em, hỏi sức khỏe của bác trai bác gái, sau đó hỏi lại tiết trời quê nhà, hàn huyên vài phút, sau đó mới đi chuẩn bị xe cùng nguyên bộ giấy chứng nhận cho họ, đến lúc đem biển số xe và một số thứ khác giao họ xong, sau đó nhiệt tình tỏ ý muốn mời họ ăn.

Cửa hàng này quy mô không nhỏ, tuy rằng hôm nay không có làm ăn gì, nhưng bên trong vẫn không có ít người làm việc. Trước mặt mấy viên chức này, Lô Hồng Phi cùng ông chủ chuyện trò vui vẻ, làm như là anh em thân thiết lớn lên từ nhỏ tới lớn cùng nhau vậy. Nghe ông chủ nói muốn mời họ đi ăn, Lô Hồng Phi ha ha cười: “Ăn thì thôi đi, chúng tôi cả ngày chạy trên đường, mệt quá, tùy tiện ăn gì đó rồi về khách sạn nghỉ ngơi thôi. Để hôm khác đi, chờ chúng tôi làm xong chuyện làm ăn, lúc trở về cùng anh uống 1 chén vậy.”

“Vậy cũng được.” Ông chủ mỉm cười hài hòa mà tiễn họ đi, trên mặt làm ra cảm thấy mỹ mãn khi vừa làm xong một cuộc làm ăn lớn.

Chiếc xe việt dã này rất tiên tiến, bên trong đã tiến hành cải trang, tính năng rất mạnh, phía sau còn có ẩn giấu một không gian ẩn, trang bị ba chiếc mô-tơ tuyết, nhưng trong xe tuyết không chật chội, vẻ ngoài nhìn cũng chẳng ra được bên trong có thứ gì. Lô Hồng Phi vốn định cùng Lâm Tĩnh ngồi vào phía sau, không định lái xe, nhưng vừa lên thì chợt có cảm giác, chiếc xe này hơn phân nửa đã được Vệ Thiên Vũ cải trang qua. Y nhất thời kích động, lập tức ngồi vào ghế lái, kêu binh kia lui ra: “Để tôi lái.”

Lâm Tĩnh lập tức nói: “Tôi cũng ngồi phía trước.”

Hai binh đang ngồi ở buồng lái lập tức nhảy xuống xe, mở cửa xe, ngồi vào phía sau. Lô Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đổi sang ngồi phía trước, nhìn một loạt đồng hồ đo đạc ở phía trước, trong lòng hai người càng thêm chắc chắn. Chiếc xe này xác thực đã do Vệ Thiên Vũ tự tay thay đổi qua.

“Cực phẩm nha.” Lô Hồng Phi hưng phấn mà nói. “Chờ bắt được “Blaze”, tôi nhất định phải lấy được chiếc xe này về, tham ô đó.”

Lâm Tĩnh cười ra tiếng: “Tôi ủng hộ, chúng ta cùng nhau tham ô.”

“Đương nhiên, của tôi chính là của cậu mà, đều là của nhau hết.” Lô Hồng Phi cười ha ha, nhấn chân ga, chạy nhanh ra ngoài thành. **HẾT CHƯƠNG 119**

(1) Hohhot, đôi khi còn viết thành Huhehot hay Huhhot, là một thành phố tại Khu tự trị Nội Mông Cổ, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

(2) Baruun-Urt là một đô thị tại miền đông Mông Cổ và là thủ phủ của tỉnh Sükhbaatar. Đô thị cùng vùng phụ cận thuộc một sum của tỉnh tỉnh Sükhbaatar. Sum Baruun-Urt có diện tích 59 km², dân số là 15.549 người, mật độ cư dân đạt 265/km².

121. Chương 120

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Khí trời càng ngày càng ác liệt, bóng đêm tối đen như mực, hầu như ngưng trệ, ngay cả đèn xe cũng không cách nào xuyên qua. Lôi Hồng Phi phải phối hợp với các hình ảnh cùng hệ thống hướng dẫn vệ tinh trong xe, mới có thể duy trì chạy thẳng đến thành phố.

Lâm Tĩnh nhìn vị trí của “Blaze” hiển thị trên máy vi tính cầm tay, sau đó quay đầu nói: “Có muốn ăn chút gì đó hay không?”

Hai quân sĩ ngồi ở ghế giữa lập tức kéo lấy balô của mình, từ bên trong lấy ra thực phẩm dã chiến được chế biến sẵn xuất dành riêng cho bộ đội đặc chủng. Bên trong có đồ ăn cùng cơm, ngăn cách bởi vật chất hóa học đặc thù, vừa chạm nước là có thể tăng nhiệt độ. Hai người họ xé bao bì, cầm một chai nước khoáng chậm rãi đổ quanh, đợi khi đồ ăn nóng lên, mới đưa cho họ.

Lâm Tĩnh cầm lấy, nói với Lôi Hồng Phi: “Tôi sẽ ăn trước, sau đó tới lượt tôi lái, anh ăn.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi lập tức gạt đầu, bỗng nhiên tâm niệm khê động, khóe mắt nhìn túi canh thịt bò mà Lâm Tĩnh đang cầm, nói: “Để tôi uống vài hớp canh đã.”

Lâm Tĩnh cầm túi canh trong tay mình, tự nhiên mà đưa qua cho y. Lôi Hồng Phi một tay cầm lái, một tay tiếp nhận, cầm lấy túi ngậm vào miệng hút một ngụm lớn, sau đó mới trả lại, thích ý mà nói: “Thật là thoải mái.”

Lâm Tĩnh cười cười, nhìn bộ dáng hưởng thụ của y, bản thân cũng uống một ngụm canh, sau đó mới bắt đầu ăn.

Bọn họ hai người anh một miếng tôi một miếng, ba quân sĩ ngồi phía sau toàn bộ đều ngó mặt ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng đêm tối đen, tựa như ở đó có mỹ cảnh chưa từng được nhìn thấy.

Lôi Hồng Phi lái xe như bay trên con đường tuyết đọng, trong lòng lại đang tính toán lộ tuyến trốn về phía Đông của “Blaze” cùng phương án hành động tiếp theo. Một lát sau, y hỏi: “Hiện tại xem ra, “Blaze” không hề có dự định dừng lại trên đường. Y có đến 4 tên bảo vệ, thay phiên lái xe, tiếp tục gia tăng vận tốc, rất nhanh sẽ một đường thẳng đến Nga.”

“Ừ, nếu tôi là y, tôi cũng sẽ làm vậy.” Lâm Tĩnh tán thành. “Hiện tại băng thiên tuyết địa thế này, trên đường xe cộ rất ít, nếu chúng ta cứ theo chúng như thế, rất nhanh sẽ bị phát hiện.”

“Xe này có trang bị che đậy máy dò xét, cho nên bọn “Blaze” chỉ có thể dùng mắt thường mà quan sát mới có thể phát hiện được.” Lôi Hồng Phi một cách tự tin. “Lúc chúng ta tiếp cận, bọn chúng chắc chắn sẽ không phát hiện, chỉ là dù sao trong tầm nhìn của chúng, ta cũng nên cẩn thận. Trời tối đen như thế, nếu như canh thời gian tắt đèn xe, thì tôi tin y sẽ không nhìn thấy chúng ta đâu.”

Lâm Tĩnh suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu: “Biện pháp này, bắt được chúng cũng không phải vấn đề. Thế nhưng, muốn phòng ngừa chúng chó cùng rứt giậu, thấy trốn không thoát lỗ cho nổ bom tự sát thì nguy.”

“À, chuyện này cũng quan trọng.” Lôi Hồng Phi suy tư. “Lúc ra tay nhất định phải vào ban đêm, thế nhưng phải để chúng không kịp phòng bị, không kịp tự sát ... Haizzz, cho tôi ăn chút đã.” Y vừa trầm tư vừa thuận miệng nói.

Lâm Tĩnh cầm đĩa ghim một miếng thịt kho tàu đến trước mặt y, y cầm lấy bỏ vào miệng rồi đưa nĩa lại cho hắn. Lâm Tĩnh tiếp nhận cây nĩa, lại tiếp tục ghim ăn, đồng thời trong đầu cũng đang suy nghĩ đến các phương án khác: “Nếu như chỉ là một biện pháp trực tiếp đơn giản nhất, chính là chạy trước bọn chúng rồi mai phục. Xe chạy ngang chắn giữa đường, để hai người lại giả bộ đang sửa xe, ba người khác thì mai phục. Thế nhưng, chỉ sợ “Blaze” không thèm để ý, thà rằng bỏ mặc chứ không ngừng xe lại.”

“Ừ, có thể.” Lôi Hồng Phi thả chân ga, yên lặng nhìn con đường phía trước, bỗng nhiên nói. “Cho tôi thêm miếng nữa.”

Lâm Tĩnh lại đút cho y một viên cá.

Hai người lại tiếp tục tôi một miếng, anh một miếng, cứ thế mà chia đôi bữa tối, anh một câu, tôi một câu phân tích tình huống. Ba quân sĩ phía sau lại chẳng ai dám lên tiếng, rất sợ để cho hai vị thủ trưởng phát hiện ra phía sau còn có người, lại phá hoại bầu không khí hài hòa này.

“Nếu như bọn chúng muốn đi đường vòng, vậy thì tạo tai nạn xe cộ đi.” Lôi Hồng Phi nói. “Cho một người lái mô-tô tuyết chờ ở phía trước, nếu như bọn chúng vẫn tiếp tục chạy bỏ mặc, thì mô-tô tuyết cứ giả bộ không thể thắng được rồi đụng vào.”

Lâm Tĩnh suy tư nói: “Đây cũng là một cách. Mô-tô tuyết chỉ có 1 chiếc, không gây nguy hiểm với chúng, “Blaze” không có khả năng vừa thấy một chiếc đã lập tức cho phát nổ. Y chỉ biết nghi thần nghi quỷ, nhưng cũng phải quan sát và phán đoán, mới đưa ra quyết định được. Lúc đó chính là cơ hội của chúng ta.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi nhìn hần 1 cái, thấy hần đang uống canh, liền nói. “Tôi cũng muốn uống.”

Lâm Tĩnh lại đưa cái túi canh bỏ không còn nhiều đưa qua cho y, sau đó quay đầu nói với ba quân sĩ phía sau: “Làm thêm túi canh nữa đi.”

Mấy bộ đội đặc chủng ngồi đối diện đang mở to mắt nhìn chột lên tiếng “rờ”, sau đó có người nhanh chóng lấy ra thêm một túi canh rồi đun nóng.

Lôi Hồng Phi uống sạch túi canh, chặc lưỡi, vui mừng cười nói: “Quả nhiên rất ngon.” Sau đó trả cái túi không về.

Lâm Tĩnh bỏ túi vào túi rác, rồi nói “Kỳ thực khí trời khắc nghiệt như thế, ngay cả ngón tay còn không thấy được 5 ngón, chỉ cần chúng ta che đây quần chế điện tử, bọn chúng sẽ không phòng bị được. Chúng ta cần tìm con đường núi mà chúng dự định đi, đặt sẵn nhiều tảng đá lớn ở phía trên, tạo thành một trận lở tuyết. Chờ bọn chúng dừng xe, xuống xe, thì chúng ta cùng nhau ra tay, có thể khống chế được chúng.”

Ánh mắt Lôi Hồng Phi nhân tình sáng lên: “Chủ ý này hay đó, giờ cậu tra thử xem địa hình chung quanh đi, tìm một con đường mà bọn chúng bắt buộc phải đi qua, sau đó mới thực hiện kế hoạch này được. Nếu như bọn chúng lại đi lệch khỏi con đường đã dự tính trước, thì phương án đó không dùng được đâu.”

“Ừ, để tôi tra thử.” Lâm Tĩnh lấy ra máy vi tính, điều ra bản đồ địa hình lập thể khu phía Đông Mông Cổ, sau đó chồng lên con đường cái mà “Blaze” đang di chuyển, cẩn thận tra cứu.

Quân sĩ phía sau hâm canh xong, do dự một chút, không dám đưa cho Lôi Hồng Phi, mà đưa cho Lâm Tĩnh, cung kính mà nói: “Lâm tư lệnh, canh đã nóng rồi.”

Lâm Tĩnh cũng không quay đầu lại, cầm lấy liền uống 1 ngụm, uống hơn nửa phần mới nhớ ra gì đó, liền đưa qua: “Canh của anh.”

Lôi Hồng Phi tiếp nhận, uống hai ngụm, sau đó đặt lại vào tay hần. Tay kia của Lâm Tĩnh đang tạm thời làm thành công cụ giữ túi canh, nếu y muốn uống thì cứ lấy, ngón tay đang cầm của Lâm Tĩnh sẽ thả ra, khi y uống xong bỏ vào tay hần, thì ngón tay Lâm Tĩnh sẽ nắm chặt túi lái. Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý.

Qua một hồi lâu, Lâm Tĩnh nói rằng: “Tôi đã nhiều lần cẩn thận phân tích, chỗ này bọn chúng nhất định phải đi qua.” Nói xong, hần ở ngay hệ thống hướng dẫn vệ tinh phía trước xe hơi chỉ vài điểm, địa điểm đó lập tức hiển thị ra trên bản đồ điện tử.

Tình huống hiện tại, “Blaze” đang chạy nhanh về phía từ Tây sang Đông, còn bọn họ thì đang đi từ hướng Nam sang Bắc ở ngay phía trước “Blaze”, vị trí mà Lâm Tĩnh chỉ ra là một sơn cốc nhỏ, hai bên đều là đồi núi, không cao cũng không hiểm, thế núi bằng phẳng, nếu đất đá rơi xuống cũng không có thực vật nào giữ lại, tạo thành lở núi là chuyện bình thường, bọn “Blaze” đang đi từ ở đường cái kia sẽ nhanh chóng chạy qua sơn cốc này, là con đường chính. Dựa theo tốc độ hiện nay, bọn Lôi Hồng Phi sớm nhất cũng

phải mất hơn 2,3 tiếng mới có thể chạy tới đó, vừa lúc sắp xếp cùng ăn nấp.

Lôi Hồng Phi rất tin tưởng phán đoán của Lâm Tĩnh, nhìn địa đồ vài lần, liền không chút do dự nói: “Đi, đến đó thôi.”

Lâm Tĩnh buông máy, thuận lợi cầm lấy túi canh trong lòng bàn tay đưa lên miệng hút. Lôi Hồng Phi thấy, lại nói: “Tôi cũng muốn uống nữa.”

Lâm Tĩnh ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, đưa túi qua chỗ y.

Lôi Hồng Phi đắc ý vô cùng mà ngậm miệng túi uống canh, trong lòng hừ hừ: “Hôm nay đã qua năm mới rồi nha, thật là hạnh phúc quá mà ...”

122. Chương 121

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Chiếc xe do tự tay Vệ Thiên Vũ thay đổi qua, đã chứng thực được chế độ an toàn trên thực tế, lại mang tốc độ số một số hai trên thế giới, cho dù ở vùng tuyết dày hay vùng cao nguyên cũng không khác biệt gì.

Lôi Hồng Phi một đường chạy như bay, phá vỡ bão tuyết, rốt cục cũng đến được chỗ gần sơn cốc nhỏ kia. Y không dám đậu ở vị trí mà đèn xe có thể chiếu tới, mà nằm ở ngoài cách đó 1km, dù cho đã tắt đèn nhưng vẫn bảo trì hệ thống che đậy. Bão thực quá lớn, bọn họ không dám chạy mô tô tuyết, sợ sẽ bị cuồng phong cuốn đi, 5 người họ mặc trang phục tác chiến, chuẩn bị trang bị, sau khi xuống xe thì vượt qua bão tuyết, gian nan tiến lên vào sâu trong tuyết.

Bọn họ mang hệ thống mũ giáp có kính quang học tinh xảo, tín hiệu của ‘Blaze’ do bên Lăng Tử Hàn truyền tới vẫn còn rõ ràng. Xe mà ‘Blaze’ đặt mua giữa đường đã bị người Lăng Tử Hàn phá ra cài đặt thiết bị theo dõi, bởi vì y là một cao thủ máy tính, cho nên không sử dụng tín hiệu điện tử, mà dùng tín hiệu sinh vật. Sau khi người của Lăng Tử Hàn thu được thì chuyển thành tín hiệu điện tử, rồi truyền tới cho Lâm Tĩnh ngay. Do khí trời ác liệt, không lưu hỗn loạn, tín hiệu nhận được với khoảng cách thực tế cũng kém vài phút, nếu như không có hiện tượng gì khả nghi khiến cho ‘Blaze’ cảnh giác, vậy thì không có vấn đề gì, thế nhưng nếu có gì khiến cho y cảnh giác, thì vài phút kém này lại chính là tai họa ngầm, cho nên trong hành động bọn Lôi Hồng Phi cực kỳ cẩn thận, không thể cho bên ‘Blaze’ phát hiện.

Đi vào cốc rồi, 5 người đàn ông thân thể cường kiện đều thở hổn hển, nhưng vẫn không nghỉ ngơi, lập tức kiểm tra địa hình.

Lâm Tĩnh thở gấp nói: “Chúng ta chỉ còn 1 tiếng để chuẩn bị, nhanh.”

Với tốc độ của ‘Blaze’, thì đại khái khoảng 2 tiếng nữa sẽ tới được đây, bọn họ phải mai phục tốt trước đó 1 tiếng, như vậy mới có thể đảm bảo không đả thảo kinh xà.

Ở trên xe đã phân công xong xuôi, ba đặc chủng binh lần lượt tiến về phía trước, điều tra từ sườn núi vào trong. Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh từ trung tâm cóc đi ra hai bên, cẩn thận tra khám mặt đất. Dù cho dốc núi hay là mặt đường, thì tuyết đều đọng tới đùi bọn họ, phải sử dụng hệ thống mũ giáp tổng hợp lại mới có thể dò xét ra được chân diện mục.

Nhiệt độ không khí hiện tại đã âm 40, trên người bọn họ đều là trang bị tác chiến ở khu lạnh, mỗi một bộ phận đều làm từ vật liệu đặc thù, tận lực bảo trì nhiệt độ cơ thể của họ ổn định, gió lạnh bên ngoài không thể xâm nhập, nhưng vì phải chiến đấu, nên không có khả năng ăn mặc quá cồng kềnh, ảnh hưởng tới hành động, cho nên ở bên ngoài lâu, vẫn có thể cảm nhận được khí lạnh.

Lôi Hồng Phi là thể chất nóng, nên không thèm để ý với hàn ý lạnh thấu xương, nhưng vẫn mơ hồ có chút lo lắng tới thân thể của Lâm Tĩnh. Hệ thống miễn dịch của hắn có vấn đề, ở tình huống không rõ lúc nào cũng có thể ngã gục, đây mới chính là tai họa ngầm lớn nhất, nhưng y biết Lâm Tĩnh không có khả năng không tham gia hành động, đều đã đến tận đây, sao chỉ có thể ngồi trong xe khoanh tay đợi? Cho nên y không khuyên, nhưng trong lòng lại rất bất an, chỉ có thể không ngừng để ý hắn, may là hành động này cũng không kéo dài lâu, chỉ cần ở bên ngoài mấy tiếng, có lẽ Lâm Tĩnh có thể đứng vững, không có việc gì.

Khoảng chừng 20 phút sau, 5 người họ trở về cóc, tập hợp lại tình huống đã tra được, thương nghị khoảng 10 phút, xác định được phương án hành động.

“Gần đây có hai khối đá dễ cho nổ rớt xuống, chỉ cần hai khối là đủ rồi.” Lâm Tĩnh ra quyết định, “Canh thời gian, hành động.”

Hai chiến sĩ leo lên sườn núi, Lôi Hồng Phi cùng một người khác thì chạy tới trước khối đá. Lâm Tĩnh lui ra xa 1 chút, quan sát hành động, chỉ huy toàn cục.

Hai tiểu tổ động tác rất nhanh, trước tiên ở chung quanh khối đá đục nhiều lỗ nhỏ sâu, sau đó đưa thuốc nổ cường lực vào trong, rồi mới lui ra xa, lần lượt dẫn kíp nổ.

Chỉ nghe vài tiếng phốc nặng nề vang lên, trong bóng đêm, từng phần núi đá nhỏ vụn dần dần trượt xuống dưới, khối đá bị tuyết đọng cùng phần đá ở dướ nâng đỡ, cùng chậm rãi trượt xuống sườn núi, nằm ở ven đường. Đợi khi động tĩnh bên này dần dần chấm dứt, thì một tiểu tổ dẫn thuốc nổ, để một khối đá khác cũng trượt xuống chân núi, vừa lúc chặn ngay giữa đường chính qua lại.

Tuy rằng bố trí của họ đã tận lực cẩn thận, nhưng những mảng tuyết đọng lớn vẫn không ngừng trượt xuống, ngọn núi này rõ ràng có màu đất nhạt cùng màu trắng tuyết hỗn loạn cùng màu đen của những khối đá bị nổ đến cháy đen, nếu như đèn xe chiếu qua, sẽ rất bắt mắt. Đây là hình đã dự liệu trước được, 5 người họ trước đó đã phân công thỏa đáng, 3 chiến sĩ xông lên sườn núi, với tốc độ nhanh nhất bắt đầu đẩy những mảnh thuốc nổ còn sót lại ra khỏi đất. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi thì lo phần khối đá còn lại,

lấy ra rất nhiều công cụ, nhanh chóng làm thành một cái xẻng, đem những phần tuyết đọng hai bên đường chất lên phần khối đá, xếp đứng lên, giả thành một khối đá đã bị rớt xuống từ rất lâu trước rồi.

Động tác bọn họ rất nhanh, tất cả đều hết toàn lực, không bao lâu khiến người bắt đầu phát nhiệt, đến sau bắt đầu ra mồ hôi, sương trắng trong miệng phun ra càng ngày càng đậm, mặc dù có mũ che đầu, nhưng trong không khí vẫn có thể thấy rõ được.

Đợi khi bố trí thỏa đáng xong, từ bên ngoài nhìn không thấy gì khác lạ, thì cũng qua 1 tiếng.

Lâm Tĩnh để 1 chiến sĩ mai phục trên núi, chuẩn bị ngắm bắn viên trình: “Bọn chúng mặc dù có 4 người, thế nhưng cũng phải thay phiên lái xe, khẳng định là hai người một tổ, thay phiên nhau ngủ, cho nên, nếu như giữa đường phát hiện có khối đá chắn ngang, thì cũng chỉ có 2 người xuống xe. Nếu như chỉ xuống xe 1 hoặc 2 người, thì do cậu đối phó, chờ bọn chúng bước qua khối đá đầu tiên, đến trước khối đá thứ hai để xem xét, thì anh liền ra tay, phải bắt chết được ít nhất 1 tên, hơn nữa còn phải nhanh.”

Sau đó hắn lại chỉ huy hai chiến sĩ khác mai phục ở gần phần khối đá thứ nhất. “Nếu như xuống xe chỉ có 1 hoặc 2 người, thì bảo tiêu còn lại trên xe chính là hai hoặc 3 người, sẽ do các cậu cùng tôi đối phó. Nếu như xuống tới tận 3 đến 4 người, thì tay súng bắn tỉa vẫn phụ trách hai người, còn lại giao cho các cậu, có thể bắt sống thì bắt sống, không thể bắt sống thì cứ giết. Còn về mục tiêu của tay súng bắn tỉa thế nào, các cậu có thể phối hợp, cho các cậu 5 phút, chính mình tự thương lượng. Chú ý, mục tiêu chính là hacker, tuy rằng khả năng hiện tại y sẽ ngủ trên xe, nhưng vẫn có thể mở hệ thống tra xét, vừa có gì khác thường sẽ lập tức ra cảnh báo. Vì vậy, sau khi đã thảo luận việc mai phục xong xuôi, thì nhất định phải tắt vô tuyến.”

“Yes, sir.” Ba đặc chủng binh lập tức thối lui một bước, gom lại cùng nhau thấp giọng thương nghị.

Lâm Tĩnh nhìn về phía Lôi Hồng Phi, nhẹ giọng nói: “‘Blaze’ sẽ do anh phụ trách nhé. Cánh tay thiết của anh chính là công cụ thích hợp nhất, có thể phá xe bắt người, không được để y có cơ hội tự sát.”

“Được.” Lôi Hồng Phi đồng ý, sau đó có chút lo lắng hỏi: “Sức khỏe của cậu ... không có gì chứ?”

“Ừ, không có việc gì.” Lâm Tĩnh biết y quan tâm mình, nhưng hiện tại ngoại trừ hành động ra hắn không có quan tâm đến thứ gì khác, lập tức nói lại chuyện chính. “Chờ chúng tới rồi, thì sẽ do anh ra tay trước. ‘Blaze’ ngồi ở vị trí nào anh phải xác nhận. Chờ anh ra tay rồi, tôi mới hành động. Lúc này chỉ cần đảm bảo bắt sống ‘Blaze’, những tên khác không quan trọng, không quan tâm sống chết.”

Ba ba đặc chủng binh kia thương lượng xong, có một người là tay súng bắn tỉa lập tức lên núi tìm vị trí thích hợp, còn hai khác thì đi tới chỗ họ, cùng Lâm Tĩnh thương lượng phương án nếu có đến 3 tên bảo tiêu xuống xe.

Sau khi xác định xong Lôi Hồng Phi hành động thế nào, bọn họ tiến lên thế nào, thì bốn người lập tức tản ra. Bọn họ tắt toàn bộ thiết bị điện tử trên người, chỉ để lại máy tiếp thu tín hiệu trên tay. Đây là người của Lăng Tử Hàn đã đặt sẵn trong xe, bên trong có tư liệu phân biệt của ‘Blaze’, có thể giúp họ xác nhận thân phận của Blaze.

Hai bộ đội đặc chủng mai phục tại hai bên khối đá đầu tiên, có thể tiến có thể lùi, có thể chú ý tới tình huống khác thường. Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh thì lui ra phía sau khoảng 100m, lần lượt mai phục tại hai bên đường.

Tuyết đọng rất sâu, bọn họ chậm rãi vùi mình vào tuyết, không hề nhúc nhích, kiên trì chờ đợi.

Ở trong hắc ám vắng vẻ vô tận, từng bông tuyết lớn không ngừng rơi xuống, lần lượt trùm lên tất cả, rất nhanh làm mai một đi những mảng vết tích mà họ chưa kịp xử lý.

123. Chương 122

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Trải qua sự tàn sát bừa bãi của bão tuyết, nhiệt độ không khí càng lúc càng thấp, hoa tuyết tại không trung tựa như muốn đông thành băng, sau đó mới rơi xuống mặt đất, ngay cả tuyết trên mặt đất cũng không còn xộp nữa, trở nên cứng.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều đang vùi sâu mình vào trong tuyết, chỉ mới 1 tiếng đồng hồ trôi qua mà lại tựa như dài đằng đẵng. Bọn họ không ai nhúc nhích, không nói gì, nhưng lại phải nỗ lực chống lại hàn khí, để đại não cùng thân thể bảo trì cảnh giác cao độ ở trạng thái tốt nhất, tùy thời ra tay, vì vậy, bọn họ đều tổn khá nhiều thể lực cùng tinh lực.

Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày, cảm giác khí lạnh bên ngoài dần dần xâm nhập vào trong cơ thể, trong lòng lại không hề lo lắng gì. Hắn đã ở Tân Cương nhiều năm, hoàn cảnh băng thiên tuyết địa là chuyện thường, cơ thể vốn đã thích ứng, vốn cũng không thấy khó chịu. Trang bị của họ cũng rất tiên tiến, nội y đặc biệt, được chế tạo từ nguyên liệu đặc thù lợi dụng sinh vật nhiệt năng tuần hoàn, tập trung nhiệt lượng không để bị mất, lại ngăn trở hàn khí bên ngoài xâm nhập, nhưng cũng không phải vạn năng, nhất là ở dưới hoàn cảnh bão tuyết lợi hại thế này làm thế nào cũng không thể ngăn trở toàn bộ khí lạnh được. Nếu như hắn vẫn đang hoạt động thì khí lạnh không có gì đáng kể, nhưng hiện tại cứ phải bất động, đây thực sự là một khảo nghiệm nghiêm trọng với tổ chất cơ thể hắn. Hắn biết bệnh tình của mình, bình thường sẽ không phát tác, nhưng ở tình huống hiện tại thì rất khó nói. Hắn cảm thấy có chút phiền não, nhưng với kinh nghiệm lúc xưa, dường như bệnh này cũng không phát tác cấp tính, luôn bắt đầu từ trạng thái cảm mạo trước, nói theo cách khác, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không phát bệnh, cũng không sẽ ảnh hưởng tới hành động tiếp theo.

Cách bởi một con đường cái chật hẹp, Lôi Hồng Phi đang mai phục đối diện hắn lại đang cực kỳ lo lắng. Trước khi tới đây, y không hề nghĩ tới hành động sẽ triển khai ở một hoàn cảnh ác liệt thế này, mà cơ thể Lâm Tĩnh lại mang theo một tai họa ngầm cực lớn, chỉ cần phát bệnh, hậu quả thực sự sẽ không chịu nổi, thế nhưng với tính tình của Lâm Tĩnh, tên đã bán không thể rút lại được, hắn khẳng định sẽ không rời khỏi hành động, ngồi trong xe chờ hưởng phúc. Cho nên Lôi Hồng Phi không khuyên, thế nhưng trong lòng lại lo lắng không thể chịu nổi. Y vừa nỗ lực bảo trì sức sống vừa cầu khẩn trong lòng, hy vọng Lâm Tĩnh

tất cả đều tốt, không bị bệnh ở đây.

Sau khi đợi tới hơn 2 tiếng, thì xe của ‘Blaze’ mới khoan thai mà chạy tới. Ở trên đường bọn chúng có dừng qua vài phút, hai bảo vệ đang lái xe chạy ra phía sau ngủ 1 giấc, hai người đã được nghỉ ngơi tốt thì đổi sang lái xe. ‘Blaze’ ngại ở ghế sau không đủ rộng, nằm ngủ thì cảm thấy khó chịu, nên vẫn ngồi ở vị trí chính giữa, lấy ghế ngã dựa phía sau, mang dây an toàn, đắp cái chăn, ngủ rất ngon. Khí trời thế này, y cũng không phát hiện ai theo dõi mình, vì vậy tinh thần khá thả lỏng, chỉ mở hệ thống che đậy cùng hệ thống giám sát, liền yên tâm mà ngủ say.

Bên tai vẫn nghe tiếng gió thét gào, đèn xe chiếu tới cũng chỉ thấy toàn là băng tuyết trắng xóa cùng bóng đêm vô biên vô hạn, ở hoàn cảnh thế này mà lái xe, rất dễ mệt mỏi rã rời, người lái xe cùng người ngồi ghế phó cũng dần thư giãn, hoàn toàn không hề nghĩ ra sẽ có ai ở trong hoàn cảnh thế này lại đi tập kích được cả, với lại ở khí trời khắc nghiệt thế này bọn chúng cũng sẽ thể chạy trốn.

Mang theo tâm tình lạc quan, bọn chúng tiến vào sơn cốc. Đây là một giải đất đồi núi, sơn cốc này cũng chẳng khác gì mấy sơn cốc mà họ vừa đi qua, chợt giữa đường xuất hiện tảng đá lớn, nhìn qua cũng khá bình thường. Hai người chậm rãi dừng xe lại, thấp giọng thương lượng 1 chút, không đánh thức người phía sau mà xuống xe, cùng nhau đi thăm dò tình hình.

Khối đá phía trước ở ngay ven đường, vấn đề không lớn, hai người chỉ nhìn thoáng qua lại đi về khối đá ở phía sau đặt ngay giữa đường, đứng đó cẩn thận quan sát.

Trời rất tối, cho dù có đèn chiếu tới, thì chiếu tới đây cũng khá ảm đảm. Bọn chúng cầm đèn pin, đi quanh tảng đá đó nửa vòng, vừa kiểm tra địa hình vừa thường lượng làm thế nào để xe qua được đây ổn thỏa nhất.

Ngay khi bọn chúng bước tới khối đá thứ hai, để người trong xe không nhìn thấy được chúng nữa, thì mai phục trên núi lập tức nổ súng. Một lần cậu bắn 2 phát, đều trúng vào đầu hai người bọn chúng. Trong bọn chúng chỉ có 1 người khẽ hừ 1 tiếng, còn người kia ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có, hầu như song song ngã xuống mặt tuyết. Âm thanh rất nhỏ đó rất nhanh bị tiếng gió che giấu, khiến người khác không thể nghe được gì.

Lôi Hồng Phi đã xem cẩn thận vị trí của ‘Blaze’ trong xe, khi xe vừa dừng lại, hai tên kia xuống xe đi tới khối đá thứ nhất, thì y đã bắt đầu di chuyển trong tuyết. Dần dần đi tới bên cạnh xe. Cùng lúc đó, Lâm Tĩnh cũng chậm rãi di chuyển tới, canh giữ ở cửa xe bên kia. Hắn ngưng tụ tâm thần, đợi khi hai tên kia đi tới khối đá thứ hai, thì lập tức trong nháy mắt hành động nhanh mạnh với khí thế lôi đình vạn quân.

Tay phải của y một phát như đao, giật mạnh cửa xe, ôm lấy tên Blaze đang say ngủ, sau đó dùng sức kéo, ngay cả dây an toàn cũng bị kéo đứt ra luôn, sau đó lùi ra sau.

Tiếng nổ đoàn vang vọng trong sơn cốc vắng vẻ, tay phải Lâm Tĩnh cầm súng, đồng thời hung hăng làm bể cửa kính xe, sau đó liên tục bóp cò về ghế sau của xe, tất cả đều hạ gục hai tên đã bị tiếng vang đánh thức nhưng còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, đã bị giết chết toàn bộ.

Hầu như hai chiến sĩ tới cùng lúc kia chẳng kịp làm được gì, thì tất cả đã kết thúc.

Toàn bộ mọi chuyện chỉ cần mất 1 phút đã hoàn thành, Lâm Tĩnh vung tay lên với hai chiến sĩ kia, dự định đi ngang qua đầu xe, nhìn Lôi Hồng Phi bắt được ‘Blaze’.

Đúng lúc này, lòng bàn tay của ‘Blaze’ mang sắc mặt tái nhợt khê động, dường như hung hăng ấn một cái gì đó. Lôi Hồng Phi không thấy được động tác của y, nhưng trong nháy mắt cảm giác toàn thân nổi da gà, theo bản năng kêu to: “Lão Lâm, mau tránh xa.”

Lâm Tĩnh lập tức nhảy ra phía ngoài, thế nhưng tuyết ở phía sau làm chậm lại tốc độ của hắn.

Xe của ‘Blaze’ lập tức nổ ầm ầm, rất nhanh phóng ra một quả cầu lửa to lớn. Xe rất rắn chắc, không bị nghiền nát trong bạo tạc lớn, chỉ có cửa kính thủy tinh của xe bay tứ tung, như đạn mà bắn ra bốn phía trong bóng tối.

Lâm Tĩnh bị sóng xung kích cường liệt đẩy mạnh ra xa, văng vào trong lớp tuyết đọng bên sườn núi. Hai chiến sĩ ở cách xa hơn, nên tránh được, tuy rằng cũng bị khí nổ ném xuống mặt đất, nhưng nhờ có tuyết ở dưới như mặt nệm lót tránh giảm xóc, nên không có bị thương.

Lôi Hồng Phi vừa sợ vừa vội, một chưởng đánh mạnh vào ‘Blaze’, ném y vào một chiến sĩ trước mặt, lập tức xông lên sườn núi, cẩn thận ôm lấy Lâm Tĩnh bị ngã vào trong hố tuyết, lo lắng kêu lên: “Lão Lâm, Lão Lâm.”

Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, ngực bị đè nén, cổ có chút khô, nhin không được ho hai tiếng, hít sâu không khí lạnh lẽo, lúc này mới cảm thấy tỉnh táo hơn. Hắn nhẹ giọng nói: “Tôi không sao.”

Lôi Hồng Phi nghe Lâm Tĩnh nói thì thần trí thanh tỉnh, hô hấp cũng thông thả, trong lòng thoáng kiên định một ít. Ở đây cảnh tối lửa tắt đèn, băng thiên tuyết địa, không có khả năng kiểm tra thương thế, y quyết định thật nhanh, gọi người đang tập kích ở trên núi về lại, để lại hai người xử lý hiện trường, một người cầm giữ ‘Blaze’, cùng mình đi trước.

Y cẩn thận công Lâm Tĩnh trên lưng, ở tuyết từng bước từng bước cẩn thận mà đi về phía trước, lòng nóng như lửa đốt, thế nhưng gió lớn tuyết mạnh, dù sao cũng không thể nhanh hơn được. Lâm Tĩnh cả người vô lực, cũng sẽ không có cậy mạnh, nằm trên lưng y, cảm giác được sự lo lắng vô vàn của y, cười nhẹ: “Tôi thật sự không sao, chỉ là đụng mạnh 1 chút, tạm thời không có khí lực, anh không cần lo.” Mới nói được mấy câu, hắn cảm thấy cổ họng lại ngứa, nhin không được ho vài tiếng.

Lôi Hồng Phi trầm giọng nói: “Được rồi, cậu đừng nói nữa, dưỡng thần đi.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh không hề hé răng. Ở trong bóng đêm lạnh lẽo, hắn cảm giác càng lúc càng sáng, trước mắt ứa ra sao Kim, chỉ có thể nhẹ nhàng mà nghiêng đầu nằm ở trên vai Lôi Hồng Phi, an tĩnh nhắm mắt lại.

124. Chương 123

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Gió rất mạnh, tuyết đọng rất sâu, trên lưng lại mang một người bị thương mà thể trọng cũng không nhẹ, Lôi Hồng Phi đi khá là khó khăn, nhưng y lại không thấy gian khổ, mà chỉ hận bản thân không thể đi nhanh hơn.

Y không biết mình đã đi bao nhiêu lâu, trong sự hoảng hốt lại tựa như trải qua thiên niên vạn tải, lúc này mới đi tới được bên cạnh xe của mình. Mở cửa xe xong liền lập tức mở hệ thống sưởi, kéo ghế ngã xuống, đặt Lâm Tĩnh nằm ngang hoàng, lúc này y mới cảm thấy uể oải bất kham, nhưng không kịp hoãn khẩu khí, liền xoay người đem cái tên ‘Blaze’ mà chiến sĩ đi bên cạnh kéo xuống, ném vào ghế sau, lập tức ngồi trên xe, đóng kín cửa, lúc này mới thở dài 1 hơi, trầm tĩnh lại.

Lâm Tĩnh bình tĩnh mà nằm đó, sắc mặt có chút tái nhợt, ngoài ra cũng không có gì khác biệt, Lôi Hồng Phi lại không dám phớt lờ, vội vã lấy ra vali thuốc, cởi nút áo của Lâm Tĩnh, kiểm tra tình hình thân thể của hắn.

Hệ thống sưởi hơi mở, chiến xe bị đóng kín nhanh chóng trở nên ấm áp, không mất quá nhiều thời gian, Lâm Tĩnh liền tỉnh lại. Lúc này Lôi Hồng Phi đang gọi cho Lăng Tử Hàn, bên này cũng không sai biệt mấy giờ với Bắc Kinh, nên bên kia cũng đang là hừng đông, phần lớn mọi người lúc này đang ngủ say, nhưng Lăng Tử Hàn lại bị Lôi Hồng Phi gọi điện làm ồn, mục đích chính là muốn nhờ họ đi gọi Đồng Duyệt, nhờ chuẩn đoán bệnh giùm cho Lâm Tĩnh rồi đưa ra phương án trị liệu khẩn cấp, Lôi Hồng Phi sợ quan tâm quá sẽ bị loạn, nên không có chỉ đạo của bác sĩ, dù thế nào cũng không dám làm bậy.

Lăng Tử Hàn luôn luôn ngủ không say giấc, thanh âm nhỏ của điện thoại đủ để gọi cậu dậy. Cậu cảm điện thoại, rón rén bước ra phòng ngủ, ra bên ngoài rồi bắt máy.

Đối với hành động, Lôi Hồng Phi chỉ đơn giản dùng câu nói “Hành động kết thúc, mục tiêu bị bắt” để tổng kết, sau đó liền nhấn mạnh vào tình hình của Lâm Tĩnh, “Tử Hàn, em cũng biết bệnh của lão Lâm rồi đó, hiện tại anh không dám dùng thuốc bậy, chỉ sợ làm sai thành hại, trái lại khiến cho bệnh hắn càng thêm nặng. Em lập tức gọi chú Đồng giúp anh được không? Anh cần chú ấy hỗ trợ.”

Lăng Tử Hàn không chút do dự nói: “Được, anh chờ 1 chút.”

Lôi Hồng Phi thở phào một cái, vừa nắm điện thoại vừa đưa mắt nhìn Lâm Tĩnh bên cạnh, thấy hắn đã tỉnh, liền vui mừng, lập tức cúi sát người xuống, thân thiết hỏi: “Cậu cảm thấy sao rồi?”

“Không có việc gì ...” Chỉ nói được nhiều đó, Lâm Tĩnh liền ho dữ dội, ngực thấy đau nhức, khó mà kiềm

được, khiến hần liền khẽ nhúu mày.

Lôi Hồng Phi nhất thời luống cuống tay chân, đưa tay vuốt nhẹ trên ngực hần, cũng không dám dùng nhiều sức, quá lắm chỉ là muốn thoải mái tâm lý mà thôi. Y nhẹ giọng hỏi: “Có muốn uống nước không?”

“Được.” Lâm Tĩnh nỗ lực khống chế chính mình, cố gắng kiềm nén cơn ho khiến cho mình càng lúc càng không khỏe này, trên mặt hiện 1 nụ cười.

Các chiến sĩ ngồi ở ghế sau trông chừng ‘Blaze’ đã chuẩn bị xong nước nóng, luôn cầm trong tay, lúc này nhanh chóng đưa qua. Lôi Hồng Phi tiếp nhận, cẩn thận đút Lâm Tĩnh uống. Lúc này, Đồng Duyệt xuất hiện trước màn hình điện thoại di động của y, quan tâm hỏi: “Hồng Phi, gửi số liệu kiểm tra đo lường của Tiểu Lâm qua đây.”

Lôi Hồng Phi mừng rỡ, nhanh chóng lấy máy kiểm tra đo lường y học kết nối với điện thoại di động của mình, chuyển toàn bộ dữ liệu qua đó.

Đồng Duyệt thức, tất nhiên Lăng Nghị cũng sẽ tỉnh. Bọn họ có động tĩnh, Vệ Thiên Vũ cũng lập tức bị kinh động. Thư phòng của Mai Uyển đèn đuốc sáng trưng, Đồng Duyệt hết sức chăm chú nghiên cứu số liệu tư liệu được gửi tới, Lăng Tử Hàn bắt tay sắp xếp đường lui cho bọn Lôi Hồng Phi.

Do Lâm Tĩnh bị thương, con đường lui ban đầu dưới khí trời ác liệt ảnh hưởng, nên thời gian trở lại cũng dài hơn. Lăng Tử Hàn lo lắng bệnh tình Lâm Tĩnh xuất hiện biến cố, nếu đang ở cao nguyên đang vượt tuyết sơn xảy ra chuyện, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện khó mà chịu được, cho nên kế hoạch phải thay đổi, cậu phải kiểm tra toàn bộ tình hình khí trời ở quanh đó, bằng tốc mau nhất mà sắp xếp đường về Bắc Kinh cho họ. Nếu như bị sóng xung kích của cơn nổ đụng phải, thì loại thương này không tính là nghiêm trọng, thế nhưng cũng vì vậy mà dẫn phát tới bệnh căn ẩn nấp trong cơ thể Lâm Tĩnh, vậy rất phiền phức, cho nên cấp bách, muốn nghĩ cách đưa họ về càng nhanh càng tốt.

Chẳng được bao lâu, Đồng Duyệt nói lại một lần toàn bộ những thuốc mà Lôi Hồng Phi mang theo, sau đó chỉ y cách dùng thuốc. Nét mặt của hần luôn ôn hòa, cố gắng điều hòa lại tâm tình nôn nóng của Lôi Hồng Phi, “Tình hình của Tiểu Lâm không có nghiêm trọng, thế nhưng không thích hợp ở tại cao nguyên trong thời gian dài, đặc biệt chú ý giữ ấm, đừng khiến cho hần cảm mạo, với lại, cho hần mang lồng ô xy, cố gắng không để đường hô hấp của hần bị nhiễm trùng ...”

Hần nói rất chi tiết, Lôi Hồng Phi nghe rất chuyên tâm, Lâm Tĩnh nghe thấy giọng nói mềm nhẹ của Đồng Duyệt, trong lòng cảm giác rất an tĩnh, ủ rũ càng ngày càng đậm, khiến cho hần dần chìm vào giấc ngủ say

Đồng Duyệt để Lôi Hồng Phi dùng các loại thuốc tiêm cho Lâm Tĩnh, so với uống thuốc thì hiệu quả hơn. Lôi Hồng Phi lấy máy truyền dịch điện tử ở trong xe ra, nhanh chóng pha nước thuốc, điều chỉnh tốc độ loại nhỏ, ống chích trí năng tự động tìm kiếm huyết quản trên mu bàn tay của Lâm Tĩnh, đâm vào rồi cố định. Lôi Hồng Phi tìm một cái chăn, cẩn thận đắp kín cho Lâm Tĩnh, sau đó mới lau mồ hôi hột rậm rạp trên trán cởi áo khoác chính mình.

Trong xe rất ấm, y vốn chính là thể chất nhiệt, vẫn mặc bộ đồ dùng để chống đỡ cơn lạnh dưới âm 40 độ,

trước đó không hề thấy nóng, toàn bộ tâm thần đều đặt ở trên người Lâm Tĩnh, giờ mới nhận ra cả người mình đầy mồ hôi, rất khó chịu. Y không quản nhiều như thế, đưa tay nhìn đồng hồ 1 chút, nói với chiến sĩ bên cạnh: “Hỏi hai người kia làm tới đâu rồi? Kêu bọn họ nhanh 1 chút, thế nhưng, chuyện này nên xử lý ổn thỏa, không để lại kẽ hở gì.”

“Yes, sir.” Chiến sĩ kia lập tức gọi hai người chiến sĩ còn lại, nhấn lại mệnh của sếp. Sau khi nói chuyện xong, y cung kính báo cáo. “Bọn họ đã dọn dẹp xong hết rồi, đang trở về, có lẽ nửa tiếng nữa là tới đây.”

“Ừ, chúng ta lái tới đó đón đi.” Lôi Hồng Phi ngồi vào ghế lái, vũng vàng nhấn chân ga, chạy nhanh về phía trước.

Bóng đêm dường như càng đậm, Lôi Hồng Phi lại tâm chí kiên định, phá vỡ hắc ám, vượt qua phong tuyết, đón hai chiến sĩ kia lên xe, sau đó dựa theo chỉ thị của Lăng Tử Hàn, chạy nhanh tới phía đông nam.

Lăng Tử Hàn bình tĩnh nói với y: “Căn cứ phân tích, bão tuyết ở khu đông nam Mông Cổ vào 10h25 sáng này sẽ chấm dứt, đến 12h thì bão tuyết lần thứ hai ập xuống. Anh phải trước 11h30 tới được Sükhbaatar, đã có sẵn 1 máy bay loại nhẹ tư nhân ở đó chờ các anh, tất cả thủ tục đã xong, có thể cất cánh bất kì lúc nào, tư liệu cụ thể em sẽ gửi cho anh. Do khí hậu quá ác liệt, nên phi công được chủ máy bay thuê từ chối bay, chỉ có thể dựa vào một mình bay về. Anh phải bay tới độ cao 8000m mới xem là an toàn. Anh bay tới Xích Phong (1) trong Mông Cổ thì đáp xuống, sau đó sẽ có chuyên cơ đưa các anh về lại Bắc Kinh, trên máy bay có bác sĩ, để phòng bệnh Lão Lâm nặng thêm. Thế nào, anh lái máy bay chắc không có vấn đề gì phải không?”

“Không thành vấn đề.” Lôi Hồng Phi hào khí đầy ngập. “Em cứ chuyển hết toàn bộ tư liệu cùng bản đồ hàng không qua cho anh đi, anh tuyệt đối có thể an toàn mà bay trở về.”

“Tốt.” Lăng Tử Hàn lập tức nén toàn bộ tư liệu rồi gửi qua cho y, sau đó quan tâm nói. “Chú ý an toàn.”

Lôi Hồng Phi thành khẩn nhìn cậu nói: “Tử Hàn, cảm ơn.”

Lăng Tử Hàn ôn hòa nở nụ cười: “Chúng ta là anh em, nói mấy câu này làm gì? Anh cứ mang lão Lâm cùng các chiến sĩ bình an trở về là được, hai đứa con đều rất nhớ anh đó.”

“Được.” Lôi Hồng Phi hài lòng mà nói. “Yên tâm đi, bọn anh nhất định an toàn trở về.” **HẾT CHƯƠNG 123**

(1) Xích Phong (chữ Hán giản thể: 赤峰, bính âm: Chífēng Shì, âm Hán Việt: Xích Phong thị) là một thành phố tại Khu tự trị Nội Mông, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thành phố này có diện tích 90.275 ki-lô-mét vuông, dân số 4,518 triệu người (năm 2003). Mã số bưu chính là 024000, mã vùng điện thoại là 0476. Về mặt hành chính, thành phố này được chia thành 12 đơn vị cấp huyện gồm 3 quận, 2 huyện và 7 kỳ.

125. Chương 124

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Tuy rằng Lôi Hồng Phi nóng ruột, nhưng mặt lý trí vẫn duy trì thanh tỉnh, chỉ lái nửa tiếng liền ngừng lại, đổi chỗ cho 1 chiến sĩ khác. Y phải nghỉ ngơi dưỡng sức, để lái máy bay, phải cất cánh lên không trung khi bão tuyết đang ngừng, bay lên cao.

Lúc trước, từ khi gia nhập đội đột kích Thiểm Điện, Lôi Hồng Phi đã không còn chạm đến máy bay tiêm kích, thế nhưng lại cực kỳ quen thuộc với phi cơ trực thăng. Trong lúc y còn ở bộ đội đặc chủng, hằng năm y đều có không ít thời gian lái máy bay lên không trung để đỡ ghiền, sau đó được điều tới tổng tham, càng có cơ hội làm quen với máy bay chiến đấu kiểu mới để bay thử. Tuy rằng chưa lái qua máy bay dân dụng, nhưng những máy bay so với dân dụng còn giản đơn hơn nhiều, hơn nữa đều có hệ thống lái xe tự động, một khi lái thì không khó mấy, hơn nữa đây chính là thứ duy nhất có thể đưa Lâm Tĩnh nhanh chóng trở về tiếp thu trị liệu, y nhất định phải dùng hết toàn lực, tuyệt đối không thể thất bại.

Lăng Tử Hàn cẩn thận tỉ mỉ chuyển toàn bộ tư liệu của máy bay dân dụng kia cùng hướng dẫn sử dụng cho y, ở trên đó còn có chú thích của Vệ Thiên Vũ, số từ không nhiều, nhưng chẳng có câu nào thừa thãi, toàn bộ đều là ý kiến chỉ đạo then chốt. Lôi Hồng Phi như nhận được chỉ bảo, lập tức bắt đầu nghiên cứu nghiêm túc trên đường, làm quen với các tính năng cùng các phương pháp sử dụng cho máy bay dân dụng khoảng cách ngắn loại nhẹ.

Bóng đêm dần dần thối lui, trời đất nhanh chóng trở nên sáng sủa, tuyết trắng phản xạ sắc trời, rất chói mắt, các chiến sĩ đều mang kính lọc. Lôi Hồng Phi lấy 1 chiếc khăn tay từ trong túi ra, cẩn thận gấp lại thành một mảnh dài hẹp, nhẹ nhàng đắp lên mắt cho Lâm Tĩnh, che mắt cho hắn, để tránh tia nắng mạnh mẽ kia quấy rối giấc ngủ của hắn.

Bọn họ tuy là nam tử hán, nhưng đều có thói quen mang theo bên người một chiếc khăn lớn sạch, nếu như gặp phải chuyện bất ngờ hoặc bị thương mà trong tay lại không có công cụ gì, thì khăn tay này có thể trở nên công dụng, khấn cấp, thoát khốn, băng vết thương, đều có tác dụng ở thời điểm quan trọng có thể cứu được sinh mạng. Đây là lần đầu tiên Lôi Hồng Phi dùng tới khăn tay của mình, nhưng là vì Lâm Tĩnh, trong lòng nhất thời cảm giác thỏa mãn. Nhìn Lâm Tĩnh không có bị quấy nhiễu, vẫn đang an tĩnh ngủ say, y đưa tay nhẹ nhàng lướt qua đường cong hoàn mỹ trên mặt hắn, qua một hồi lâu, xác nhận Lâm Tĩnh không có phát sốt, lúc này mới lưu luyến buông tay, tiếp tục vùi đầu nghiên cứu tư liệu từ máy vi tính nhận được.

Hai chiến sĩ kia đều biết thời gian cấp bách, từng đoàn khí lưu lưu động qua từng khe, bọn họ phải đứng lúc đến được thành phố kia, trong khi bão tuyết ngừng thì phải nhân cơ hội cất cánh, bằng không sẽ không còn cơ hội nào nữa, bằng không tình huống của Lâm Tĩnh nếu như chuyển biến xấu, hậu quả khó có thể dự liệu. Bởi vậy, các chiến sĩ tận lực mà đẩy nhanh tốc độ, đồng thời còn phải phòng ngừa tuyết đọng hãm lại, hoặc là bánh xe trượt, xuất hiện nguy hiểm. Chờ khi chạy tới được Sùkhbaatar, thì đã 11h sáng rồi. So với tình hình mà Lăng Tử Hàn căn cứ cùng tốc độ giới hạn cuối cùng đưa ra sớm hơn nửa tiếng.

Lăng Tử Hàn phái tới lập thủ đồi thứ ba cũng có 2 người chạy tới, 1 người đã hoàn thành thủ tục cất cánh,

leo lên máy bay, làm tốt chuẩn bị cất cánh, do cậu nhóc này quá trẻ, kinh nghiệm phi hành rất ít, ở dưới khí trời thế này cũng không đáng tin, nên Lăng Tử Hàn mới để cho Lôi Hồng Phi lái, một liệt thủ này khác cũng khá trẻ, sau khi tới đây thì cứ chạy thẳng ra khỏi thành, chờ ở con đường cái bên thành phố, vừa thấy xe của Lôi Hồng Phi liền chặn lại ngay giữa đường.

Lăng Tử Hàn đã gửi ảnh chụp của hai người họ qua cho Lôi Hồng Phi, y vừa nhìn liền biết, lập tức để cho người thanh niên chưa tới 20 kia lên xe.

Thanh niên này tướng mạo rất bình thường, là cái dạng người mà vừa quay người liền quên mất bộ dáng. Cậu lễ phép mà nói: “Tôi đưa các anh ra sân bay, hai vị tướng quân cứ lên máy bay là được, còn chiếc xe này cùng các vị bằng hữu khác thì theo tôi, xuất cảnh từ đường khác.”

“Được.” Lôi Hồng Phi lập tức gật đầu.

Toàn bộ trứng gà không thể đặt chung 1 rổ được, đạo lý này Lôi Hồng Phi rất rõ ràng, nếu để bọn họ tất cả đều lên máy bay, mà khí trời ác liệt như thế, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chỉ sợ 1 người cũng không trốn được, để ba chiến sĩ đưa ‘Blaze’ theo đường bộ về nước, đây là cách ổn nhất. Y đang suy nghĩ, thì người thanh niên kia giải thích: “Trên máy bay cần phải cố gắng giảm bớt trọng lượng, cho nên người không nên nhiều, nếu vậy các anh có thể bay cao hơn, cũng bay xa hơn.”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, hiểu được, khẳng định do Lăng Tử Hàn có đặc biệt dặn dò, để cậu trai này giải thích. Y cười haha, âm thầm suy nghĩ: *Kỳ thực mình cũng không nghĩ vậy, thế nhưng ... Tử Hàn thật hiểu mình mà.*

Thành phố này không lớn, sân bay cũng chỉ là một sân bay chi nhánh loại nhỏ tương đối đơn sơ, tòa điều khiển thấp bé lão cũ, bên trong chỉ có 1 đường băng, nếu ở thời tiết bình thường, suốt cả ngày chỉ tới đa có 2, 3 chuyến, khá nhàn. Ở dưới thời tiết bão tuyết này, toàn bộ chuyến bay đều bị hủy, hiện tại cũng chỉ có 1 máy bay tư nhân loại nhẹ đang đậu ở đường băng, dự định mạo hiểm cất cánh. Đài kiểm soát không lưu kết thúc trách nhiệm, khuyên bảo hai câu, thấy phi công kiên trì phải đi, cũng đồng ý cho họ cất cánh.

Người đến trước đã dùng tiền chuẩn bị lo liệu đầy đủ cho tất cả những người ở đây rồi, xe của bọn Lôi Hồng Phi thông suốt, trực tiếp chạy vào sân bay, đến trước máy bay mới dừng lại.

Lôi Hồng Phi dự định ôm Lâm Tĩnh xuống xe, vừa đưa tay qua, Lâm Tĩnh cũng đã ngồi dậy, lãnh tĩnh mà nói: “Tôi có thể đi.”

Truyền dịch đã kết thúc, lúc này toàn bộ máy móc đều bỏ vào trong va-li. Lôi Hồng Phi thấy hắn đã tỉnh, liền không kiên trì, mang hắn cùng va-li nhanh chóng leo lên máy bay.

Bão tuyết đã ngừng, nhưng cũng chỉ 2, 3 tiếng, nhân viên dọn dẹp sân bay sau khi nhận được tiền đã tiến hành dọn dẹp đường băng, hiện tại bọn họ phải giành giật từng giây, trước khi bão tuyết nổi lên phải cất cánh.

Lâm Tĩnh một mực ngủ say, không rõ ràng lắm tình huống, nhưng cái gì cũng không có hỏi, cùng Lôi Hồng Phi lên máy bay.

Người thanh niên tới sớm kia đã lập tức đóng cửa khoang thuyền, đỡ Lâm Tĩnh ngồi xuống, nhìn hẳn mang dây an toàn, sau đó mới vào khoang điều khiển, ngồi vào ghế phó lái ở bên cạnh Lôi Hồng Phi.

Bọn họ mới vừa bước lên máy bay, thì xe đã quay đầu, nhanh chóng rời đi.

Lôi Hồng Phi ngồi ở chỗ kia, dùng hai mươi phút, sau khi đã xác minh lần lượt từng tư liệu một đã học thuộc, hiểu rõ trong lòng, liền nói với thanh niên bên cạnh: “Xin lệnh cất cánh.”

“Yes, sir.” Thanh niên kia đáp ứng một tiếng, lập tức dựa theo lệ quốc tế, dùng tiếng Anh xin lệnh cất cánh từ đài kiểm soát không lưu.

Hiện tại trong không trung không có máy bay nào cả, bầu trời thông suốt, không cần chờ, yêu cầu của họ đã lập tức được phê chuẩn. Hệ thống động lực máy bay này giờ luôn vận chuyển, đã sớm không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ thấp, nên bất kì lúc nào cũng có thể cất cánh.

Lúc này, mây đen âm u xa vời bắt đầu kéo tới, tốc độ cực nhanh, dường như trong nháy mắt đi tới sân bay

Lôi Hồng Phi quả đoán mà bắt đầu nâng cao công suất động cơ, lập tức trượt dài trên đường băng. Y có khá nhiều kinh nghiệm phi hành, tuy rằng loại máy bay này chưa từng lái qua, nhưng cũng không khó khăn gì. Nhìn mây đen không trung cuộn cuộn mà đến bên này, trong lòng y lại rất bình tĩnh. Máy bay dưới động tác của y mà dần bay lên trời, ở giữa hai khe hở của tầng mây lên như điều gặp gió, phóng thẳng lên cao.

126. Chương 125

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Máy bay loại hình nhẹ dùng độ lớn của góc cùng tốc độ bay lên không trung, là một cử động coi là khá nguy hiểm, hơi vô ý, nếu máy bay mất đi tốc độ, thì sẽ rơi xuống, thế nhưng so sánh với tốc độ của khí bão đang không ngừng bay tới, thì chỉ cần bị cuốn vào đó, thì khung máy móc nhất định sẽ bị phá tan thành từng mảnh, ngay cả cơ hội rơi cũng không có. Lôi Hồng Phi không chút do dự, rất quả đoán, lúc cất cánh thì kéo thẳng mũi máy bay thẳng tận trời.

Thân máy bay tựa như không phụ kỳ vọng, trong không trung run lắc mạnh, dường như tùy thời đều có thể tan rã, cánh hai bên càng thêm run rẩy, hình như sắp bị bẻ gãy. Lôi Hồng Phi cũng nhìn như không thấy, ánh mắt trầm ổn, tay càng ổn, vẫn không hề giảm tốc độ, càng không thay đổi độ góc bay của máy

bay, hướng thẳng lên đỉnh đầu một đường bay xuyên qua giữa phần mây đen cho đến tận khi thấy được sắc xám trắng.

Trọng lực lớn đưa bọn họ áp chặt trên ghế, lỗ tai cũng ong ong. Lâm Tĩnh nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi, hoàn toàn không quan tâm tới tình hình xảy ra bên ngoài. Hắn tin tưởng năng lực Lôi Hồng Phi, cũng chưa bao giờ sợ sống chết, nếu đã lên máy bay, lại do chính Lôi Hồng Phi lái, thì hắn không cần phải lo lắng gì cả.

Lôi Hồng Phi bay thẳng lên ngàn mét trên cao, mây đen cuồn phong âm âm kéo tới, hầu như như gào thét mà lướt qua cánh máy bay, trong nháy mắt đóng băng toàn bộ thành thị, sân bay trên mặt đất, máy bay không còn cách nào bay được nữa.

Bay thẳng đến biển mây ở trên cao, tuy rằng vẫn chưa thấy được ánh mặt trời, thế nhưng trời cao cũng là một mảng xanh, chợt đi ra từ cảnh bão tuyết, cảnh sắc thoát nhìn mỹ lệ nhất. Tâm tình Lôi Hồng Phi thả lỏng, chuyển máy bay thành chế độ bình bay, tốc độ lại không giảm. Căn cứ theo bản đồ không lưu cùng số liệu đã điều chỉnh, y chuyển thành chế độ lái tự động, sau đó mỉm cười bắt tay cùng người thanh niên bên cạnh, thành khẩn nói tiếng cảm ơn.

Thanh niên nhân này khiêm tốn mà nói: “Lôi tướng quân quá khách khí, đây là chuyện chúng tôi phải làm.”

Tướng mạo của cậu bình thường, khí chất tao nhã, khiến người khác vừa nhìn liền thấy thiện cảm. Lôi Hồng Phi âm thầm tán thán, người như cậu ta, ra ngoài giao tiếp cùng người khác, nhất định không tay không mà về, hèn gì chỉ trong 1 thời gian ngắn có thể chuẩn bị tốt cho toàn bộ người ở trong sân bay như thế, lo liệu thỏa đáng mọi chuyện, để bọn họ có thể vừa tới là có thể thuận lợi cất cánh, không hề lỡ phút giây nào, bằng không, hơn phân nửa bọn họ sẽ bị cuốn vào trong cơn lốc, hậu quả khó lường.

Thanh niên kia vẫn không phân trần, ôn hòa nói: “Phía sau cabin có nhà bếp, trong tủ đã có sẵn cơm nước, nếu bị lạnh thì có thể dùng lò viba.”

“Cảm ơn.” Lôi Hồng Phi đương nhiên hy vọng chính mình có thể tự mình đi chuẩn bị thức ăn cho Lâm Tĩnh, rất cảm kích với sự hiếu ý của người thanh niên này.

Ngồi ở khoang điều khiển chưa được nửa tiếng, thì y đã nhện không nổi, nhìn tình hình ổn định, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi máy bay bay bình ổn, Lâm Tĩnh liền thả ghế xuống, hiện tại đang nằm ngủ, Lôi Hồng Phi ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn khuôn mặt chỉ mới qua mấy tiếng mà đã trở nên gầy gò rất nhiều, đau lòng vô cùng.

Y cùng Lâm Tĩnh bận rộn một đêm, tới giờ vẫn chưa ăn được gì, trước đó vì lo lắng cùng bận rộn, y không thấy đói, hiện tại bình thường rồi, lại cảm thấy bụng cồn cào. Tuy rằng Lâm Tĩnh đã được truyền dịch, nhưng không ăn gì thì cũng không được, cho nên y không suy nghĩ nhiều, lập tức đứng dậy đi vào nhà bếp phía sau.

Máy bay không lớn, rất dễ tìm được, đi tới đuôi máy bay, vừa kéo mình thì liền thấy rõ. Lôi Hồng Phi mở đồ giữ ấm, bên trong có đầy đủ, cơm, đồ ăn, canh, cái gì cũng có, mà các món uống cũng đều đã được chuẩn bị, có thể tùy ý sử dụng. Y nghĩ Lâm Tĩnh có thương tích có bệnh trong người, liền chọn mấy món canh, đồ ăn thanh đạm. Mấy món ăn này đều đựng trong chén đĩa được đặc chế, Lôi Hồng Phi trực tiếp cầm, mang tới khoang thuyền phía trước.

Lâm Tĩnh nhắm mắt lại, hai hàng lông mày cau lại, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Lôi Hồng Phi đi tới, ngồi vào bên cạnh hắn, hắn liền tỉnh, chờ Lôi Hồng Phi đi vào nhà bếp phía sau, hắn mới nỗ lực khống chế bản thân, chỉ ho nhẹ vài tiếng, cảm thấy ngực nặng nề, cổ họng ngọt ngọt, đầu vầng mắt hoa, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng tăng, dường như bị thương không nhẹ. Đêm qua uy lực nổ của xe tuy rằng rất kinh người, nhưng hắn lách rất lẹ, kỳ thực đã tránh được oanh kích chính diện, cho dù có văng xa, rơi xuống đất cũng có tuyết đỡ người, giảm lại lực mà đáng lẽ mà hắn phải chịu, bị thương cũng không tính là nặng, xem tình hình hôm qua, dường như chuyện này đã dẫn phát bệnh trong người hắn rồi. Tuy rằng hắn tâm kiên như thiết, nhưng cũng thấy có chút phiền muộn. Thân là một người quân nhân, một tướng quân, một tư lệnh bộ đội đặc chủng sức lực cực mạnh, phong nhã hào hoa, sừng sững, không có chết trận, lại bị một loại virút nhỏ nhoi đánh bại, thực quá uất ức rồi.

Lôi Hồng Phi cẩn thận bỏ thứ gì đó trong tay y xuống cái bàn bên cạnh, nhìn Lâm Tĩnh lại có chút do dự, không biết nên đánh thức hắn hay không. Lâm Tĩnh bị y nhìn chăm chăm, tất nhiên mở mắt. Lôi Hồng Phi vui mừng, thân thiết nói: “Ăn chút gì đi ha?”

Lâm Tĩnh cười cười, nâng ghế lên cao, ngồi dậy.

Lôi Hồng Phi đưa chén canh cho hắn trước, dịu giọng nói: “Uống trước vài hớp canh nóng đi, làm ấm dạ dày.”

Lâm Tĩnh gật đầu, tiếp nhận cái chén, uống 1 ngụm, cảm giác vị khá ngon, lại uống thêm vài hớp. Hắn bỏ chén xuống, đang muốn tiếp lấy chén cơm Lôi Hồng Phi đưa qua, bỗng nhiên cảm thấy ngực không thể thở được, cổ họng có chút gì đó, phun ra một ngụm máu.

Máu đỏ tươi văng vào quần áo của hắn cùng chén canh cách đó không xa, nhìn qua mà giật mình, Lôi Hồng Phi nhất thời luống cuống, đứng dậy ôm lấy hắn, liền thanh hỏi: “cậu ... sao rồi? Có phải ... có chỗ nào khó chịu?”

“Tôi không sao, anh cần không vội.” Lâm Tĩnh rất lạnh tĩnh, trầm ổn bỏ chén trong tay xuống, vỗ vỗ thất lưng của y, “Có thể do bị quăng ngã nên có nội thương thôi, vấn đề không lớn, anh không cần lo.”

Tuy rằng bất ngờ không phòng bị, nhưng sự hoảng loạn của Lôi Hồng Phi chỉ là chốc lát, sau đó nhanh chóng trấn định lại, trong đầu hoảng loạn, suy nghĩ hiện tại phải làm chuyện gì đầu tiên, trong tíc tắc liền quyết định.

Y ngã ghế xuống, đỡ Lâm Tĩnh nằm xuống, sau đó cầm điện thoại gọi cho Đồng Duyệt, nói lại tình hình cho hắn nghe, “Chú Đồng, chú xem coi là có chuyện gì rồi? Có nghiêm trọng không? Hiện tại phải xử lý thế nào?”

Nét mặt Đồng Duyệt cũng có chút ngưng trọng, trong lòng đã phán đoán ra, đây là thương thể dẫn phát bệnh tình, mà bệnh của Lâm Tĩnh lại do vũ khí gien tạo thành, mà đã đụng tới gien, thì mỗi người đều có triệu chứng khác nhau, tùy theo từng người mà xuất hiện sự biến hóa, hiện nay bọn họ còn chưa có phân tích triệt để, cho nên đối với bệnh tình của Lâm Tĩnh hẳn vẫn không có nắm chắc, gần đây chỉ dùng thuốc để giảm bớt cùng kiềm hãm mà thôi, hiện tại nếu người bị thương khiến cho bệnh tái phát, biến hóa phát sinh cũng khó mà phán đoán ra được trong thời gian ngắn. Hắn suy từ 1 chút, dùng lời nhẹ nhàng nói: “*Hồng Phi, con đừng vội, cho dù Tiểu Lâm bị thương khiến cho bệnh cũ tái phát, thì trong vòng mấy tiếng cũng chưa tới mức bạo phát tới tình trạng không thể cứu chữa đâu. Thuốc mà tụi con mang theo không nhiều, hẳn đã được truyền dịch, không thể tiếp tục dùng thuốc, cho nên hiện tại cứ để cho nó nghỉ ngơi nhiều, không được để hắn cảm lạnh. Nếu như nó phát sốt, thì có thể dùng nước mát làm giảm nhiệt, nhưng phải nhớ kỹ, cơ thể nó tuyệt đối không được để cảm lạnh. Nếu có nước hoa quả tươi, thì có thể cho nó uống nhiều 1 chút, chuyện khác thì không cần làm. Chờ khi tụi con đáp xuống rồi, trong sân bay có sẵn bệnh viện không trung, bác sĩ sẽ lập tức trị liệu cho Tiểu Lâm. Con yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn đâu.*”

Lôi Hồng Phi nghe xong câu trấn an của hắn, tâm trạng cũng ổn hơn, sau khi cúp máy thì đi rót nước trái cây, dùng nước chanh pha cùng nước ấm, ra ngoài đút cho Lâm Tĩnh uống vài hớp, đưa tay lên trán hắn, quả nhiên có phát sốt, lại nhanh chóng đi vắt khăn nước ấm, đặt lên trán hắn. Lâm Tĩnh nhìn thấy y nổi lòng hỗn loạn, bần rợn xoay xoay vòng, kỳ thực nhìn qua như chẳng biết phải làm sao, trong lòng vừa buồn cười vừa cảm động.

Đang trong lúc rối ren, thanh niên khoang điều khiển gọi Lôi Hồng Phi: “*Lôi tướng quân, vừa nãy Lăng phó bộ trưởng có gọi tới, luồng không khí lạnh đột nhiên thay đổi tuyến đường, chúng ta không thể đáp xuống Xích Phong, phải thay đổi đường bay, bay tới Tây Nam.*”

Trong lòng Lôi Hồng Phi trầm xuống, nhẹ giọng nói với Lâm Tĩnh: “*Cậu nghỉ ngơi 1 chút đi, tôi tới khoang điều khiển.*”

“*Ừ.*” Lâm Tĩnh đáp ứng, không hỏi gì thêm.

Lôi Hồng Phi cầm lấy khăn đắp lên người y xong, vội vã rời đi.

127. Chương 126

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Thế gian vạn vật, gió là thứ khó nắm bắt nhất, tuy rằng hiện tại khoa học kỹ thuật có phát triển, có khí tượng vệ tinh đặt khắp nơi cẩn thận quản chế, có đài khí tượng trên mặt đất dò xét khắp nơi, có nhà khí tượng học xuất sắc phân tích chu đáo chặt chẽ, có máy tính đại hình tiến hành giải toán nhanh, cho ra kết quả không rời quá 10, nhưng vẫn không thể chuẩn xác hoàn toàn. Dù cho bão phía Nam hay là luồng khí lạnh phương Bắc, thì mây vẫn thường hay bỗng nhiên thay đổi tuyến đường, khiến người ta khó nắm bắt được quỹ tích, lần này cũng vậy

Luồng khí lạnh đến từ Siberia chia làm vài luồng trước sau, lục tục xuống phía Nam, quét ngang Bắc cảnh, rồi nhanh chóng hướng thẳng tới phía Nam. Luồng khí lạnh ban đầu từng đợt vốn dĩ cách nhau một khoảng, nhưng càng tới phía Nam thì khe càng nhỏ, dần dần dung hợp, trước đó đã dự đoán hai luồng khí lạnh này trong khoảng khe này sẽ tạo ra gió lớn, có thể hiện tại đổi sang hướng Đông, càng lúc càng nhỏ, dường như sẽ nhanh chóng hòa thành một, sẽ không trước sau nữa. Đông Bắc cùng toàn cảnh Mông Cổ, Tân Cương, Hà Bắc, Sơn Đông, Sơn Tây ... cả một dãy đều sẽ có bão tuyết, Bắc Kinh cũng rơi tuyết vài ngày, đồng thời gió càng lúc càng lớn, hiện tại đã sắp xảy ra nạn bão tuyết.

Máy bay mà bọn Lôi Hồng Phi lái chính là một chiếc máy bay do phú thương người Hoa buôn bán ở Mông Cổ mua, giá không cao, là dạng nhiều công ty hàng không thường hay sử dụng cho mấy chuyến bay đường ngắn. Vị phú thương này là người Đông Bắc, tài sản ở vùng Mông Cổ có thể đứng trong top 10, bình thường hay dùng máy bay tới Bắc Kinh, Thẩm Dương, Cáp Nhĩ Tân. Bản thân chiếc máy bay này tương đối nhẹ, nếu đầy đủ xăng thì có thể bay tới hơn 3h, đủ để đáp ứng được yêu cầu của cơ chủ, nhưng hiện tại lại xuất hiện một vấn đề lớn, dù từ hướng nào, thì nhiên liệu của chiếc máy bay này cũng không thể hỗ trợ cho nó vượt qua được khu vực đang bị bão tuyết tàn sát bừa bãi kia.

Lôi Hồng Phi và Lâm Tĩnh xuất ngoại duỗi bắt ‘Blaze’, rất ít người biết. Lăng Tử Hàn đã trình lên cho Ủy ban cao tầng báo cáo tóm tắt để lập hồ sơ, trên báo cáo có ghi rõ là có sự trợ giúp của bộ tư lệnh bộ đội đặc chủng, để hỗ trợ cho Bộ Quốc An áp dụng cho đợt hành động quan trọng xuất ngoại truy bắt thủ lĩnh phân tử khủng bố. Nếu như bọn Lâm Tĩnh chỉ là hỗ trợ, như vậy tất nhiên chính nhất vẫn là Bộ Quốc An, do Lăng Tử Hàn chỉ huy và ủng hộ kỹ thuật, cho nên hành động lần này phần liên quan khá ít, nên việc tiếp dẫn Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh về nước thì lại do Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ tự mình phụ trách, toàn lực bảo chứng an toàn bọn họ.

Đợi được Lôi Hồng Phi đến khoang điều khiển ngồi xuống, Lăng Tử Hàn đã nói sơ lược tình huống cho y nghe, sau đó nói: “Các anh đầu tiên chuyển hướng bay tới Bắc Kinh, đường hàng không cụ thể sẽ chuyển cho anh sau, Thiên Vũ đang phân tích tình hình mặt đất thông qua vệ tinh chuyên chuyển. Vấn đề nếu có thể tìm được một khe núi có đám mây tương đối ổn định thì sẽ các anh nhảy dù, thế nhưng vậy thì bệnh của Lão Lâm sẽ nặng thêm, không thể nhảy dù, nên chỉ đành chờ anh mang hấn theo. Thiên Vũ sẽ tìm một chỗ đất bằng phẳng ít tuyết đọng hoặc đường cái rộng, lúc đó có thể hỗ trợ cho các anh đáp xuống đất. Khi xác định xong địa điểm, thì em sẽ thông báo cho bộ đội, quốc an, cảnh sát, bệnh viện, phòng cháy chữa cháy ở đó hỗ trợ cho các anh. Chỉ cần các anh tiếp đất an toàn, thì sẽ không còn vấn đề gì nữa cả.”

“Em yên tâm.” Lôi Hồng Phi nét mặt ngưng trọng, nhưng lại tràn ngập tự tin. “Chỉ cần cho anh địa điểm đáp, anh nhất định an toàn tiếp đất.”

“Em tin.” Lăng Tử Hàn mỉm cười. “Kinh nghiệm bay của Tiểu Tần chưa đủ, ở khí trời phức tạp phải cất cánh, hạ cánh, thì cậu ấy không bằng được anh, thế nhưng nếu bay bình ổn trên cao, thì cậu ấy có thể ứng phó được. Các anh còn phải bay thêm hơn 2 tiếng nữa, trong thời gian này, anh cố gắng chăm sóc tốt cho Lão Lâm đi. Chờ Thiên Vũ phân tích tình hình mặt đất xong, tìm được địa điểm có thể đáp xuống, em sẽ báo cho anh biết.”

“Được.” Lôi Hồng Phi rất thống khoái mà cúp máy, cùng thanh niên khách khí hai câu, rồi rời khỏi khoang điều khiển.

Lâm Tĩnh đang nằm, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Hấn vẫn đang nhắm mắt, nhưng không có ngủ. Hấn cảm thấy khó chịu cực kỳ, hô hấp thì khó khăn, không chỉ ngũ tạng lục phủ, ngay cả đầu khớp xương cả

người đều đau. Khó chịu đến thế, hẳn muốn ngủ cũng không được.

Lôi Hồng Phi khom lưng tiến đến trước mặt hắn, nghe thấy hơi thở không đều của hắn, lúc ngừng lúc gấp, lập tức cầm mặt nạ bảo hộ dưỡng khí mang cho hắn. Lâm Tĩnh dần dần cảm thấy khá hơn, mở mắt ra khẽ nhìn y, cười.

Đối với tình hình sức khỏe của hắn, trong lòng Lôi Hồng Phi cảm thấy rất lo nghĩ, trên mặt lại chẳng dám thể hiện gì, chỉ nhẹ giọng nói: “Chúng ta cần phải bay thêm hơn 2 tiếng nữa, cậu cố 1 chút, vừa đáp đất là sẽ có bác sĩ ngay.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh thoải mái mà cười nói. “Tôi không sao, anh không cần quá lo.”

“Tôi biết cậu không có việc gì.” Nét mặt của Lôi Hồng Phi so với hắn thì thoải mái hơn, cười hì hì nói. “Có đói không? Có muốn ăn chút gì không?”

“Được.” Lâm Tĩnh luôn luôn đều cho rằng đều phải cố ăn, mới có thể khiến thân thể cố trụ, cho nên chỉ cần có khả năng, thì hắn đều cố gắng ăn chút gì đó, để cơ thể chống đỡ được.

Lôi Hồng Phi biết rõ, với tình hình hiện tại của hắn, cũng chỉ có thể ăn thức ăn nhẹ, cơm cùng mì sợi đều để qua hết 1 bên. Y tới nhà bếp kiểm tra 1 chút, nước sôi liền nhanh pha một chén cháo mạch, cầm ra nói: “Cậu nằm đi, tôi dứt cậu.”

Lâm Tĩnh chẳng có chút khí lực nào, vài năm qua họ chăm sóc nhau cũng đã thành thói quen, cho nên không thấy gì không ổn, tự nhiên là “Ừ” một tiếng, đồng ý với kiến nghị của y.

Lôi Hồng Phi nâng ghế của hắn cao lên 1 chút, lấy mặt nạ bảo hộ dưỡng khí ra, cầm lấy chén cháo mạch thanh đạm từng muỗng mà dứt cho hắn ăn.

Lâm Tĩnh miễn cưỡng ăn vài muỗng thì không chống được nữa, không nói gì đã mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Lôi Hồng Phi không dám quấy nhiễu hắn, giúp hắn thả ghế xuống, giúp hắn mang mặt nạ bảo hộ dưỡng khí, sau đó đem toàn bộ đồ ăn vào bếp. Xong hết rồi, y ngồi vào bên cạnh Lâm Tĩnh, xác nhận hắn đã mê man, mới không cần phải khống chế tâm tình nữa, trong mắt chứa đầy sầu lo

Không thể theo kế hoạch đáp xuống Xích Phong, phải mạo hiểm ở ngay khe hai luồng không khí lạnh mà nhảy dù, thì cũng không tính là gì, chỉ cần sức gió không lớn, mặt đất san bằng, thì có thể an toàn đáp xuống, hiện tại khiến cho y lo nhất chính là vấn đề bác sĩ. Tuy rằng Lăng Tử Hàn nói sẽ phái bác sĩ tới địa điểm đáp xuống, thế nhưng cậu không có khả năng điều bác sĩ từ Bắc Kinh chạy tới, thời gian không kịp, địa điểm đáp xuống đến giờ còn chưa rõ, cho nên chỉ có khả năng điều bác sĩ ở các bệnh viện gần đó tới, nhưng bệnh của Lâm Tĩnh tương đối đặc thù, chỉ thuốc dùng thôi cũng chưa chắc là bệnh viện nào cũng có, cho nên mấy bệnh viện hẻo lánh chỉ sợ cũng chẳng có cách gì với hắn, hiện tại chỉ có thể hy vọng địa điểm đáp xuống cách gần Bắc Kinh, như vậy có thể dùng thời gian mau nhất đưa Lâm Tĩnh đến bệnh viện 643 tiến hành cứu trị. Bệnh Lâm Tĩnh hiện tại giống như là một viên đạn bắn nhưng không nổ, không biết lúc nào sẽ phát nổ, tạo thành tổn thất lớn.

Trong đầu Lôi Hồng Phi lộn xộn, miên man suy nghĩ một hồi, nhin không được nhẹ nhàng cầm tay Lâm Tĩnh, thở dài.

Y quyết định rồi, dù cho bệnh của Lâm Tĩnh không thể triệt để trị hết, tựa như hành động đuổi bắt vượt cảnh này là không làm nữa, dù cho tên Phương Thành khôn khéo kia mỗi ngày dây dưa Lâm Tĩnh, cũng tốt hơn bây giờ, nhìn Lâm Tĩnh phát bệnh lại thúc thủ vô sách. Nghĩ tới đây, trong lòng y bỗng nhiên tuôn ra chiến ý cường liệt. Phương Thành thì sao chứ? Luận gia thế bối cảnh thân phận địa vị tuổi tác tương mạo, y tuyệt không thua kém anh ta, mà tình nghĩa cùng Lâm Tĩnh càng tốt hơn cái tên Phương Thành kia nhiều, cho nên, không có gì phải sợ, để Phương Thành tới đây đi, y nhất định sẽ đẩy lùi tên đối thủ này.

Nghĩ vậy, trong mắt Lôi Hồng Phi không còn sự lo lắng nữa, bên môi có nụ cười. Y cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay nóng hổi của Lâm Tĩnh, ở trong lòng yên lặng mà nói: *Sắp rồi, chúng ta sắp về nhà rồi.*

128. Chương 127

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Địa điểm đáp xuống cuối cùng mà Vệ Thiên Vũ chọn lựa chính là một ngọn núi nhỏ giao giữa Mông Cổ và Hà Bắc, ở đó có dãy núi bao quanh, ở khu vực trung tâm hình thành một hẻm nhỏ, bên ngoài bão tuyết, nhưng bên trong hẻm chỉ là những mảnh tuyết nhỏ linh tinh, mà hoa mầu ở đó đã sớm được thu hoạch, nên hiện tại chỉ còn lại mặt đất san bằng rắn chắc, cỏ dại cũng khô đến mức không còn thấy, ở trên không có thể thấy rõ được, chỉ cần nhấn nút công tác theo quy trình, thì máy bay loại hình nhẹ có thể bình an chạm đất ở vùng này mà không có vấn đề gì.

Sau khi chọn được địa điểm, Lăng Tử Hàn lập tức tuyên bố một loạt mệnh lệnh, rất nhanh, những trú quân cùng bệnh viện quân y ở khu vực gần đó lập tức bắt đầu hành động, từng đoàn xe trùng trùng điệp điệp đội tuyết, chạy thẳng tới hẻm núi. Trong hẻm có một ngôi làng nhỏ, thôn dân ở đó đã được hội ủy trong thôn tổ chức đi lánh nạn đến sát biên khe.

Địa phương từ thôn, các bộ phận ở đó đều hoạt động, cố gắng chạy thẳng đến khe núi kia, nếu không kịp sẽ lập tức dùng điện thoại mà xử lý, chỉ huy từ xa, nhất định phải hoàn thành bằng được nhiệm vụ mà thượng cấp đã phân phó, để bản thân có thể tích góp một chút viên gạch nhỏ.

Những người đang chạy tới khe núi này cũng không biết là người nhảy dù từ máy bay kia là người thế nào, chỉ đoán có lẽ là một phú thương, dù sao cũng khá ít người có nhiều tiền mới có thể tự mình có máy bay tư nhân. Các trưởng bộ môn đều muốn đảm bảo sự an toàn của những người trên đó, đây cũng là một chuyện đương nhiên, cho nên không ai nghị luận gì, đều toàn lực ứng phó, vừa đối phó với bão tuyết vừa đồng thời nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ mà thượng cấp đã giao xuống.

Trên mặt đất bão tuyết xảy ra, bụi mù cuồn cuộn, trên cao thì gió êm sóng lặng, máy bay loại hình nhẹ

màu bạc bình ổn bay trên biển mây, dọc theo bản đồ hàng không mà Lăng Tử Hàn gửi tới, nhanh chóng đi tới địa điểm đáp xuống

Lâm Tĩnh cảm giác càng ngày càng khó chịu, ngủ không ổn, thường xuyên tỉnh lại từ mê man, cau mày mở mắt. Lôi Hồng Phi ngồi ngay trước mặt hắn, chỉ cần vừa có động tĩnh nhỏ sẽ lập tức tiến tới xem xét. Lâm Tĩnh biết y đang rất lo lắng, luôn luôn chủ động nói với y, hỏi 1 câu đến đâu rồi, khí trời hiện tại thế nào. Lôi Hồng Phi nghe thanh âm bình tĩnh của hắn xong mới có thể yên lòng, mỉm cười nhẹ giọng trả lời vấn đề của hắn.

Bầu không khí cabin rất ấm áp, Lôi Hồng Phi tuy rằng lo lắng, trong lòng cũng mang chút vui sướng, trả lời xong câu hỏi của hắn, còn hứng thú mà cùng hắn thương lượng, chờ khi về Bắc Kinh, cần phải mua thật nhiều đồ cho hai đứa con nuôi nhà Lăng gia.

Con nuôi của Lôi Hồng Phi tương đối nhiều, hai người con trai của Long Tiềm cùng Trương Hải Dương cũng bị y chẳng nói gì mà tự nhận lấy. Con trai của Ninh Giác Phi càng thuận lý thành chương mà trở thành con nuôi của y, tuy nói mấy đứa kia cũng đều rất lương thiện, thế nhưng vô pháp vô thiên nhất, tình quái nhất cũng chỉ có hai đứa con nhà Lăng gia, để mua được quà cho hai đứa nó cũng là chuyện khiến cho người khác phải vò đầu, lằn nào cũng phải vắt hết óc, suy xét nửa ngày.

Nhưng Lâm Tĩnh lại không có nhiều bạn như y, hiện tại cũng chỉ có 2 đứa con nuôi, cho nên với hai đứa con nuôi nhà Lăng gia cực kỳ yêu thương, vừa nói tới chuyện phải mua quà cho tụi nó, thì ngay cả ốm đau cũng đều giảm bớt, tinh thần đỡ hơn rất nhiều, khiến Lôi Hồng Phi mừng rỡ không ngớt.

Thời gian rất dài, Lôi Hồng Phi nóng lòng muốn đáp xuống, để Lâm Tĩnh có thể trị liệu kịp thời, thời gian cũng khá ngắn, Lôi Hồng Phi nghĩ định nói thêm mấy câu với Lâm Tĩnh, thì thanh niên ở khoang điều khiển đã thông báo cho y: “Chúng ta chuẩn bị đáp.”

Lôi Hồng Phi đỡ cho ghế của Lâm Tĩnh trở về vị trí cũ, kiểm tra dây an toàn xong, sau đó nhẹ giọng nói: “Cậu cố thêm chút nữa, rất nhanh sẽ ổn thôi.”

Lâm Tĩnh cười gật đầu, thoải mái mà nhắm mắt dưỡng thần.

Lôi Hồng Phi đi tới khoang điều khiển ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra khí trời cùng tình huống mặt đất nơi chuẩn bị đáp xuống. Chỗ được chọn kia khá tốt, thế nhưng, tuy rằng trong khe núi khá yên lặng, nhưng khí lưu tầng trời thấp bên ngoài vẫn khá hỗn loạn, cuồng phong bão tuyết ở một khu vực đặc thù không ngừng vòng qua vòng lại, ở giữa có một dòng sông cực kỳ nhỏ hẹp có thể giảm xuống, nếu không nắm được tay lái thì có thể bị gió to thổi qua 1 bên, khiến máy bay mất điều khiển mà mất tốc độ rơi xuống. Tuy rằng nguy hiểm, nhưng đây chính là con đường an toàn nhất, bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Lôi Hồng Phi nhìn khí lưu tầng mây được thể hiện trên máy khí tượng ở bên cạnh, ánh mắt chuyên chú. Máy bay này rất nhẹ, hoàn toàn không chống được gió to, cho nên khi bay xuống phải cực kỳ cẩn thận.

Y nhìn 1 hồi, nắm rõ được hướng gió, mới quả đoán điều chỉnh tốc độ và phương hướng, bắt đầu đáp xuống. Đầu máy bay bắt đầu hướng xuống phía dưới, xuyên qua tầng mây.

Máy bay xóc nảy theo khí lưu, thỉnh thoảng rung động kịch liệt, hai bên thân máy bay có luồng khí màu xám lượn lờ, tựa như cuộn sóng phập phồng, từng mảng mây nhìn qua đều khinh đạm phập phềnh, nhưng lực lượng ẩn chứa bên trong vẫn cực kỳ mạnh. Ở giữa biển mây, thì cái máy bay chẳng khác gì món đồ chơi, yếu đuối nhỏ bé, chịu không nổi 1 đòn, tựa như lúc nào cũng có thể nát bấy.

Toàn bộ tinh thần Lô Hồng Phi căng thẳng, chuyên chú mà lái máy bay xuyên qua tầng mây, né qua khí lưu, theo chiều gió mà chậm rãi chuyển động thân máy bay, điều chỉnh tốt phương hướng, để đầu máy bay nhắm ngay khe núi chuẩn bị đáp xuống, tà tà mà bay.

Tầm nhìn tầng trời thấp rất thấp, bởi vì địa hình đặc biệt mà tạo thành hoàn cảnh khá nhỏ, nhiệt độ trong khe núi so với nhiệt độ không khí quanh đó cao hơn, ở đây không có băng tuyết, nhưng trong không trung lại mang một luồng khí nhẹ, khiến người khác khó có thể nhìn rõ được cảnh tượng ở ngoài 10 thước. Lô Hồng Phi hầu như là hoàn toàn dựa vào hình vẽ dò xét ở trên máy móc để tổng kết lại địa điểm đáp xuống, chỉ hơn 20 phút mà lại tựa như 1 thế kỷ, trên người y bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng vẫn hết sức chăm chú, đại náo vận chuyển toàn lực, chuẩn xác phán đoán, quả đoán quả tác, không dám sai lầm.

Dần dần, người ở trên mặt đất có thể nhận ra ở giữa bão tuyết hiện ra tung tích một chiếc máy bay, tiếng gió thổi gào thét cũng không át được tiếng nổ vang càng lúc càng vang kia. Ở khe núi đó cả trong lẫn ngoài đều là người, nhưng đều cẩn thận dựa vào vách đá, để vị trí ở giữa cho máy bay đáp xuống.

Tuy rằng Lô Hồng Phi nhìn không thấy mặt đất, nhưng cũng biết sắp đến được điểm chạm đất. Khi sắp bay tới khe, thì y lại dính phải khí xoáy tụ phân loạn, khiến thân máy bay run run cực kỳ kịch liệt, còn thêm mưa đá bị gió thổi khiến cho máy bay phải hướng ra phía ngoài, phát sinh tiếng vang leng keng. Người bình thường khẳng định sợ đến kinh hồn táng đảm, nhưng ba người trên máy bay hiện tại lại dường như chưa từng phát sinh chuyện gì, vẫn trấn định bình tĩnh.

Lô Hồng Phi mạo hiểm tăng tốc ở ngay không trung, cường thế mà vượt qua từng khí xoáy tụ chắn ngang, lập tức phát hiện, máy bay phẳng phát bay tới một không gian khác, ở đây không có bão tuyết, phía dưới là một khe núi an tĩnh, rất nhiều người cùng xe đang chờ chung quanh, nhìn máy bay dần đáp xuống.

Y đẩy nhanh khối không khí, là lựa chọn chính xác nhất, thế nhưng do tốc độ quá mau, xông tới quá nhanh, chỉ có thể ở ngay giữa khe núi mà dẫn lực, trường độ trượt chưa đủ, có khả năng va vào vách đá, máy hỏng người chết, khí trời ác liệt, khí lưu cường đại ở không trung quá nguy hiểm, y không có khả năng giảm gia tốc, thay đổi phương hướng giữa không trung, một lần nữa đáp xuống.

Y vừa khống chế tốc độ cùng phương hướng vừa quan sát tình huống mặt đất, thấy trong khe có một thôn trang nhỏ, nhất thời có chủ ý, hỏi thanh niên bên cạnh: “Mọi người trong thôn đã được dời đi chưa?”

“Đã được dời đi toàn bộ.” Thanh niên kia chần chẫn nói. “Vừa xác định được địa điểm đáp xuống, thì toàn bộ mọi người trong khe núi này đã chuyển dời người dân ở đây đến nơi an toàn rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Ngữ khí Lô Hồng Phi rất bình tĩnh. “Sau khi chúng ta đáp xuống, sẽ trượt qua làng đó, lợi dụng tầng kiến trúc ở đó giảm tốc độ lại. Tôi nắm phương hướng, cậu hỗ trợ tôi.”

Thanh niên không chút do dự nói: “Yes, sir.”

Động tác Lôi Hồng Phi rất ổn định, máy bay ở giữa tuyết trắng linh tinh mềm mại nhanh chóng đáp xuống dưới.

129. Chương 128

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Máy bay nổ vang, xóc nảy trong không trung, ngay cả mặt đất cũng có thể nhìn ra được thân máy bay không giữ được ổn định, thế nhưng việc đáp xuống thì không thể thay đổi, đã vào thế bất buộc phải làm, những bộ đội cùng quan binh phòng cháy chữa cháy đang đứng sát bên bốn phía quanh khe núi đều khẩn trương mà nhìn tình huống của máy bay, tùy thời chuẩn bị cứu viện.

Khi toàn bộ máy bay dần hiện rõ ra trước mặt mọi người thì máy bay đã bay vào phạm vi trong khe, đợi khi nó bắt đầu đáp xuống, dần trượt một đường dài trên mặt đất, thì rất nhiều người nhìn ra, nó có khả năng sẽ đụng vào vách núi.

Đội trưởng phòng cháy chữa cháy khẩn trương mà ra lệnh cho toàn bộ xe cứu hỏa cùng đội viên chú ý, nếu máy bay thật sự phải đụng vách núi, thì lập tức tiến lên dập lửa cứu người. Các quân sĩ bên bộ đội cũng đang truyền mệnh lệnh, chuẩn bị cứu viện.

Tất cả mọi người ở khe núi đều chạy vội tới chỗ mà máy bay đang trượt dần theo sườn núi, để máy bay có thể thấy rõ được. Lôi Hồng Phi cẩn thận lái máy bay chạm đất, cẩn thận quan sát tình hình địa lý của thôn trang nhỏ phía trước cùng hình dạng kiến trúc, chậm rãi điều chỉnh phương hướng.

Người trong khe nhìn hướng đáp của máy bay, có không ít người kinh hãi kêu to. Những quan quân ổn trọng còn lại thần sắc kịch biến, nhất thời không biết nên hạ lệnh thế nào mới thỏa đáng.

Máy bay loại hình nhẹ màu ngân này lệch khỏi quỹ đạo, trượt dần một đường cung lớn trên mặt đất, dùng tốc độ cao mà hướng thẳng tới thôn trang nhỏ trong khe núi. Tất cả chỉ phát sinh trong vòng vài phút, thân máy bay lướt qua bên ngoài làng, cái cánh hơi nghiêng mà đâm thẳng vào một cây đại thụ lớn, sau đó va vào một bức tường thấp trong sân nhà. Tiếng “Ầm Ầm”, “Đùng Đùng” vang vọng khắp khe núi, chỉ thấy đại thụ bị bẻ gãy, tường thì sập đổ, cánh máy bay cũng bị nứt, rốt cục vượt qua được 4 bức tường nhà dân, thì văng ra phía ngoài, bay thẳng vào giữa một ngôi nhà khác. Tốc độ của máy bay dưới một loạt va chạm dần giảm bớt lại, cũng không còn đâm vào tường nữa, mà trượt thẳng về phía trước một đoạn rồi ngừng lại. Lúc này, đầu máy bay chỉ cách vách núi có vài mét, do chiếc cánh gãy mà tạo nên độ nghiêng, khiến không còn sự cân bằng nữa, thân máy bay một mực lay động trong gió, dường như bất kì lúc nào cũng có thể ngã xuống đất.

Chỉ trong thời gian ngắn, cũng rất kinh tâm động phách. Các thôn dân đều mở to mắt nhìn, bộ đội cùng quan binh phòng cháy chữa cháy lại không chút do dự, lập tức chạy thẳng tới chỗ máy bay. Máy bác sĩ, y tá mặc đồ trắng cũng mang theo cáng cứu thương mà chạy tới.

Lôi Hồng Phi thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy vào khoang thuyền sau, nói với Lâm Tĩnh: “Chúng ta tới rồi, cậu ngồi thêm 1 chút nữa, họ mang cáng cứu thương tới.”

Sắc mặt Lâm Tĩnh đã có chút xám trắng, may mà có mang mũ trùm, nếu không việc đáp xuống đầy giày vò như thế sẽ khiến hắn hít thở không thông mà chết mất. Hắn nhìn Lôi Hồng Phi cười cười, nhưng cả khí lực để nói cũng không có. Lôi Hồng Phi liếc mắt liền biết tình hình của hắn không tốt, tuy rằng lòng nóng như lửa đốt, cũng không dám lỗ mãng di chuyển hắn, chỉ có thể chờ nhân viên cứu hộ tới.

Thanh niên trong khoang điều khiển đi theo Lôi Hồng Phi ra phía sau. Cậu mở cửa khoang thuyền, trước tiên để bác sĩ, y tá lên, sau đó mới xuống dưới nói chuyện với các quân sĩ, biểu thị cảm ơn, nói tiếng khổ cực mọi người, sau đó đưa yêu cầu muốn lập tức muốn về Bắc Kinh. Các quân sĩ tất nhiên không có ý kiến gì, Lăng Tử Hàn đã thông qua thượng cấp của họ mà sắp xếp, bọn họ chỉ cần chấp hành.

Người đi lên máy bay khá nhiều, máy bay càng khó duy trì cân đối, lay động càng lúc càng bất ổn. Bác sĩ cũng không tiến hành kiểm tra ngay lập tức cho Lâm Tĩnh, lập tức nói: “Mau, đem bệnh nhân xuống dưới trước, đưa lên xe cứu thương.”

Không chờ bọn họ ra tay, Lôi Hồng Phi đã ôm lấy Lâm Tĩnh, nhẹ nhàng đặt lên cáng cứu thương, lập tức nâng lên.

Thân máy bay lay động càng thêm lợi hại, Lôi Hồng Phi lại chẳng thêm quan tâm, cánh tay hữu lực hầu như gánh vác gần hết trọng lượng của cáng cứu thương, chỉ vài bước đã ra trước cửa khoang thuyền.

Chờ thanh niên ở phía dưới kia đưa tay nắm lấy phần đầu của cáng cứu thương, nâng Lâm Tĩnh bình ổn xuống dưới máy bay rồi. Lôi Hồng Phi lại không xuống, mà nghiêng người, trong miệng giục “Mau mau mau”, để hai bác sĩ cùng 1 y tá nhanh chóng mà bước ra cửa khoang thuyền.

Lúc này, máy bay cũng không thể duy trì cân đối nữa, nghiêng về 1 bên mà âm ầm đổ, biến thành một đồng đá vụn và bùn đất.

Lôi Hồng Phi phóng người lên, lao ra máy bay, ở không trung xoay một vòng cung, vũng vàng đáp xuống mặt đất.

Thấy y bình an ra ngoài, thanh niên kia âm thầm thở phào nhẹ nhõm, liền bắt chuyện cùng với quan quân, cùng Lôi Hồng Phi chạy vội theo cáng cứu thương.

Tất cả mọi người đều biết cứu người là quan trọng nên chẳng để tâm tới thái độ của họ, trong lòng đều thấy vui mừng, dù sao bọn họ cũng an toàn hạ cánh, bệnh nhân trên máy bay nhìn qua tuy trạng thái không tốt, nhưng cũng không xảy ra biến cố bất ngờ. Còn về phần hỗn độn của thôn trang này, mấy bức

tường bị hủy, mấy căn nhà bị sập, hơn 10 cây bị bẻ gãy, đều đã có sẵn nhân viên công tác chính phủ đã phụ trách giải quyết tốt hậu quả từ huyện tới thôn, ở trên đã trực tiếp đưa chỉ thị, bồi thường ưu tiên, bảo đảm không tổn hại đến lợi ích thôn dân, không ảnh hưởng cuộc sống bọn họ.

Mấy việc này không cần bọn Lôi Hồng Phi xử lý, hai người họ mang cáng cứu thương, chạy như bay, mấy bác sĩ, y tá tay không đi phía sau lại theo không kịp, ai cũng đều thở hồng hộc, may là xe cứu thương đứng ở con đường cách đó không xa, không đến mức khiến họ mệt thở không nổi.

Xe cứu thương này là dạng xe cứu viện nhiều công năng chuyên môn phân phối cho toàn bộ địa hình, sau khi họ đi tới, Lôi Hồng Phi liền đối với xe cứu thương: “Chạy tới Bắc Kinh.”

“Yes, sir.” Tài xế kia cũng là được chọn riêng, có nhiều năm kinh nghiệm lái xe, đối với mấy tình hình giao thông phức tạp hoặc khí trời ác liệt đều có thể thông dong ứng phó.

Lâm Tinh sau khi được đưa lên xe cứu thương thì hôn mê, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc lập tức tiến hành kiểm tra cùng xử trí khẩn cấp cho hắn, trong xe bắt đầu bận rộn.

Lôi Hồng Phi tuy rằng lo lắng, nhưng vẫn có lý trí, không có làm nhiều tới công tác cứu hộ của họ, mà ngồi vào phòng điều khiển. Từ đây tới Bắc Kinh, lái xe mất ít nhất cũng 7, 8 tiếng đồng hồ, y dự định cùng tài xế và thanh niên kia thay phiên nhau lái.

Tình huống Lâm Tinh rất phức tạp, mấy bác sĩ này đều là từ bệnh viện thành phố nhỏ gần đây tới, xử lý cũng có chút khó khăn, liền dựa theo chỉ thị của thượng cấp trước đây, gọi cho Đồng Duyệt, đem toàn bộ số liệu kiểm tra chuyển qua cho hắn, để nhờ hắn hướng dẫn phương pháp cứu trị.

Đồng Duyệt tất nhiên biết rõ tâm tình Lôi Hồng Phi, vừa xem số liệu kiểm tra đo lường vừa gọi bác sĩ chuyển máy cho y, thoải mái nói: “Con không cần quá khẩn trương, bệnh của Tiểu Lâm cũng không nghiêm trọng lắm, hiện nay xem ra, hắn là phần phổi có chút vấn đề thôi, nhưng cũng không phải triệu chứng phức tạp gì, rất nhanh là có thể chữa trị được.”

“Dạ, cảm ơn chú Đồng.” Lôi Hồng Phi tôn kính hắn, thế nhưng với câu nói của hắn lại có chút hoài nghi.

Lăng Tử Hàn bệnh nặng mười năm, khiến Đồng Duyệt dốc hết tâm huyết, chờ đợi lo lắng, trải qua dần vật dài dòng như vậy, phỏng chừng trong lòng Đồng Duyệt, phàm là bệnh không nghiêm trọng như bằng Lăng Tử Hàn thì đều là bệnh nhẹ, nhưng đó là lý trí của một bác sĩ, còn Lôi Hồng Phi thì không được như thế, trong lòng rất lo lắng, lại không tiện nói ra.

An ủi y một chút, Đồng Duyệt lại bảo y chuyển điện thoại lại cho bác sĩ, bắt đầu tiến hành chỉ huy cứu chữa từ xa.

Có hắn chỉ đạo, lại khiến Lôi Hồng Phi an tâm hơn, nhất thời cảm thấy mệt mỏi rã rời. Y đã có một ngày một đêm không nghỉ ngơi, vẫn luôn chìm trong trạng thái khẩn trương và sầu lo, hiện tại mới có thể trầm tĩnh lại. Y bắt đầu giải thích cẩn thận tình hình con đường vào Bắc Kinh với người thanh niên kia, khẳng

định được thời gian thay phiên nhau lái xong, liền dựa vào ghế mà bắt đầu ngủ say.

Trong xe rất an tĩnh, mơ hồ có thể nghe được tiếng lả tả bánh xe nghiền qua đường, cùng tiếng gió thổi gào thét bên ngoài, khiến người trong xe nảy sinh cảm giác an toàn. Lôi Hồng Phi ngủ rất say, người thanh niên vẫn không đánh thức y, mà trên đường thay tài xế, 1 đường thẳng tới Bắc Kinh.

Ngay khi màn đêm buông xuống, đèn rực rỡ lên, trong bầu trời đầy tuyết, xe cứu thương vào thành Bắc Kinh, rốt cục tiến vào bệnh viện 643.

130. Chương 129

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Dưới cái nhìn của Lôi Hồng Phi, thì Đồng Duyệt khá hơi hợt trong việc xử lý bệnh của Lâm Tĩnh, không hề khẩn trương, cũng chẳng cứu giúp, không có tiến hành phẫu thuật, chỉ là đưa hấn vào phòng cách ly, thở oxy, truyền dịch, mở máy kiểm tra cùng giám hộ, hoàn toàn là phương cách xử lý bình thường, cùng với câu nói “không có vấn đề gì”, “Không nghiêm trọng lắm” trước đó của hấn rất tương xứng.

Đứng ở bên ngoài phòng, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh lớn nhìn tình cảnh bên trong, cảm nhận được bầu không khí bình thản, tâm tình Lôi Hồng Phi chậm rãi trầm tĩnh lại, trên mặt rốt cục cũng có nét cười.

Lăng Tử Hàn bên cạnh y cũng yên lòng, đưa tay vỗ vai y: “Anh cũng nên đi nghỉ 1 chút đi.”

Lôi Hồng Phi gật đầu, nhưng không nhúc nhích. Con mắt y vẫn dán chặt vào Lâm Tĩnh mê man trên giường bệnh, thanh âm rất nhẹ, rất hoang mang: “Tử Hàn, em nói anh nên làm gì bây giờ?”

Y hỏi không đầu không đuôi, khiến Lăng Tử Hàn ngẩn ra, nhưng lập tức hiểu được ý của y, mỉm cười nói: “Anh không cần suy nghĩ nhiều, em cảm giác hai anh như hiện tại vẫn rất tốt mà. Tính của Lão Lâm chúng ta đều hiểu, ngoại trừ công việc ra, hấn sẽ không suy nghĩ đến cái gì khác cả, cho dù có người ở trước mặt hấn bày tỏ, thì hấn cũng không có phản ứng gì đâu. Hiện nay, cũng là anh đang làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, hy vọng thành công lớn nhất. Huống hồ, các anh luôn ở bên nhau, dù cho có ai đâm ngang, thì cục diện vẫn lợi về anh nhất. Trước hết anh cứ bảo vệ hấn, che chắn cho hấn, không để người khác tiếp cận hấn. Còn về chuyện tương lai, dù sao các anh còn trẻ, thời gian còn dài, anh cứ chậm rãi chờ đi, cũng sẽ không có vấn đề gì mà phải không?”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi nghe xong sắc mặt vui mừng. “Đó là đương nhiên, anh đợi bao nhiêu lâu cũng không sao. Em nói đúng, anh vẫn cứ như cũ mà bảo vệ hấn, che chắn hấn, dù cho hấn không hiểu cũng không sao. Cuộc sống như hiện tại anh đã rất thỏa mãn rồi, mọi việc cứ chậm rãi mà tới thôi, anh không vội.”

Lăng Tử Hàn gật đầu, quan tâm mà nói: “Vậy anh mau đi nghỉ ngơi đi, Lão Lâm đêm nay chắc không tỉnh lại đâu, anh cứ đứng đây canh cũng không có ý nghĩa gì.”

“Được.” Lôi Hồng Phi hiểu cậu nói đúng, không kiên trì nữa, xoay người rời đi.

Vừa tới cửa, thì y dừng lại, nhìn Phương Thành đang gấp gấp chạy trên thang lầu, sắc mặt liền trầm xuống.

Lăng Tử Hàn đang đứng bên cạnh y, nở nụ cười, khách khí mà nói: “Phương tướng quân, khuya rồi sao còn tới bệnh viện vậy?”

“À, tôi đến thăm Lão Lâm.” Phương Thành thân thiết bắt tay cùng cậu. “Tôi nghe nói Lão Lâm trọng bệnh phải nhập viện, có chút lo lắng, nên chạy tới đây xem thử. Sao rồi? Bệnh tình của Lão Lâm thế nào rồi? Có gì nguy hiểm không?”

“Tốt rồi.” Nét mặt Lăng Tử Hàn ôn hòa. “Bệnh của hắn là do trước đây trong lúc chấp hành nhiệm vụ thì dính phải vũ khí gen công kích, phá hủy đi một phần hệ thống miễn dịch, vài ngày này lại phải vượt bão tuyết, khiến cho hắn bị cảm lạnh, làm bệnh phát tác, thế nhưng không có nghiêm trọng lắm.”

Chuyện mà Lâm Tĩnh bị thương, Phương Quốc Cơ khẳng định biết, là con trai của ông, lại thuộc cao tầng quân đội, lại có ý với Lâm Tĩnh, khẳng định điều tra rất rõ ràng, hơn nữa, khi đi tác chiến tiền phương mà lại bị thương, mà lại là tướng quân, thì càng có công huân lớn, không phải chuyện mất mặt, cho nên cũng không cần phải giấu giếm gì trong giới cao tầng, nên chuyện cứ thế mà lan ra.

Lúc Phương Thành nghe xong, cảm thấy vui mừng: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Tôi đi thăm hắn, các anh cứ về trước nghỉ ngơi nha.”

Lôi Hồng Phi sao có thể yên tâm để một mình anh đi thăm người được, lập tức thể hiện: “Tôi dẫn anh tới đó.”

Bước chân của Phương Thành ngừng lại 1 chút, tự tiếu phi tiếu nhìn y, săn sóc mà nói: “Chắc không cần đâu ha? Đêm khuya rồi, Lôi tướng quân công tác khổ cực, nên trở về nghỉ ngơi thì hơn.”

“Tôi không mệt.” Lôi Hồng Phi vẻ mặt thản nhiên. “Tôi sợ tướng quân 1 mình không tìm được chỗ, tôi dẫn anh tới đó.”

Phương Thành nhìn y 1 chút, rồi lại nhìn qua Lăng Tử Hàn đang cười đến phong khinh vân đạm, sáng khoái gật đầu. “Vậy làm phiền Lôi tướng quân.”

“Phương tướng quân không cần khách khí.” Lôi Hồng Phi dẫn anh đi, mang tư thế của người nhà bệnh nhân. “Đã trễ thế này còn khiến anh chạy tới thăm Lão Lâm, thực sự khiến tôi rất cảm động, rất cảm ơn anh.”

Phương Thành cũng không thể hiện khó chịu gì, tựa như không nghe thấy ý ẩn trong câu nói của y, vẫn hòa ái dễ gần cười nói: “Anh kêu tôi đừng khách khí, sao bản thân anh lại khách khí như thế làm gì? Lão Lâm là bạn của tôi, tôi nghe nói hắn bị bệnh, thì tự nhiên là phải tới thăm rồi, không cần cảm ơn, vậy quá xa lạ rồi. Lôi tướng quân dự định phân rõ giới tuyến với tôi sao?”

“Không có, không có. Tôi là thật lòng cảm động, cũng không phải là khách sáo.” Lôi Hồng Phi nhanh chóng phủ nhận, ai lại dám phân rõ giới tuyến với người đứng đầu bộ lấp rấp chứ, tư vị nghèo rớt mồng tơi cầm chén xin ăn cũng không phải dễ chịu gì. “Tôi là người thô lỗ, không có văn hóa, Phương tướng quân là dân tri thức, đừng tính toán với kẻ quê mùa như tôi.”

Phương Thành nhin không được cười nói ha hả: “Lôi tướng quân có bằng thạc sĩ, bây giờ còn đang học tiến sĩ, nếu như vậy mà gọi là không có văn hóa, thì toàn bộ những người khác đều là thô lỗ hết rồi.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều đang học bằng tiến sĩ của học viện chỉ huy quân giải phóng nhân dân Trung Quốc. Mấy năm gần đây, việc học tập đều thông qua mạng internet, download bài học, tự mình sắp xếp thời gian học, không cần phải tới lớp ngồi nghe giảng bài, chỉ cần tham gia cuộc thi cuối kỳ, làm luận văn, hoàn thành khóa luận bảo vệ, lúc đó mới cần phải tới trường. Hai người họ học tiến sĩ là đồng thời báo danh, rốt cục cũng là bạn cùng lớp, nhưng chuyện tới trường học thì không nói cho ai biết cả, vậy mà cái tên Phương Thành này lại biết rõ đến thế, khiến y không vui tí nào.

Nhìn vẻ mặt vui vẻ thoải mái của Phương Thành, cười tủm tỉm cười tủm tỉm mà nói: “Phương tướng quân tai thính mắt tinh, tôi nghĩ anh còn lợi hại hơn người bên bộ tình báo tổng tham chúng tôi đấy, tin gì cũng biết cả, thiên hạ chẳng có chuyện gì giấu được anh cả, thực sự khiến tôi cực kỳ kính phục.”

Lăng Tử Hàn đứng ở phía sau nghe thấy, tiểu ý trên mặt càng ngày càng đậm, nhưng vẫn không nói gì.

Phương Thành ngẩn ra, lập tức hiểu được. Nếu như không phải ở bệnh viện phải giữ yên lặng, thì anh khẳng định sẽ cười to. Anh đưa tay lau mặt, ổn định tâm tình mình, lúc này mới nhìn qua Lăng Tử Hàn, hiền hòa cười: “Lôi tướng quân ở ngay trước mặt Lăng bộ trưởng nói tôi như thế, không phải đang làm xấu mặt tôi hay sao? Muốn nói tới việc tai thính mắt tinh, thì sao mà so được với người bên cạnh tôi?”

Lôi Hồng Phi phản ứng miễn tiện, lập tức gật đầu: “Tôi không có nói anh mạnh hơn Tử Hàn nha. Em ấy chính là thiên tài vạn năm khó gặp, anh cần gì so với em ấy? Cũng chẳng có gì thoải mái cả. Thế nhưng, anh quả thực lợi hại hơn mấy người trong bộ tình báo chúng tôi đó, tôi thì kém xa anh luôn rồi.”

Y mang bộ dáng “Tôi chính là nói thật lòng đấy”, cực kỳ thật thà phúc hậu, trong giọng lại lộ vẻ thành khẩn thoải mái, câu nói ra lại mang chút nham hiểm, khiến cho Phương Thành cùng Lăng Tử Hàn đều buồn cười.

Phương Thành cũng không tiếp tục đấu võ mồm với y nữa, quay đầu hỏi Lăng Tử Hàn: “Hai đứa nhỏ sao rồi? Còn nghịch lắm không?”

Lăng Tử Hàn có chút bất đắc dĩ thở dài: “Đành chịu vậy, chỉ sợ tâm tính vô pháp vô thiên của tụi nó không đổi được.”

“Không cần đổi.” Phương Thành cười nói. “Vây rất tốt nha, cha mẹ tôi ai cũng thích tụi nó, để bữa nào rảnh rồi dẫn tụi nó tới chỗ tôi chơi đi.”

Lăng Tử Hàn lại thở dài.

Phương Thành vỗ vai cậu, “Đừng có than thở hoài như thế, không phải chỉ là thích tháo đồ đặc thôi hay sao? Cũng không phải mấy thứ gì đáng quý cả, thích tháo thì cứ tháo đi. Với lại, tụi nó cũng lắp lại được mà, tôi có thử qua rồi, hoàn toàn có thể sử dụng được. Hai tụi nó tuổi còn nhỏ mà lại có được khả năng như thế, quả thực chính là thiên tài, cha mẹ tôi đều nói nhà họ Lăng các anh rốt cục cũng có người kế tục rồi, đáng ra anh phải thấy kiêu ngạo mới đúng chứ.”

Lôi Hồng Phi sững sốt, nghe qua hình như hai đứa nhỏ đã từng chạy tới nhà của Phương Quốc Cơ chơi rồi, cũng chẳng có chút khách khí mà đem đồ trong nhà người ta tháo ra, quả thực là to gan lớn mật.

“Có người kế tục thì đúng, chính là khiến người khác hao tâm quá.” Lăng Tử Hàn cười khổ. “Hai đứa nhỏ đi tới đâu tháo đồ tới đó, có khi sẽ tháo ra gặp rắc rối đó.”

Cuối tuần trước, Vệ Thiên Vũ tiếp nhận lời mời của Phương Thành, mang theo hai đứa con tới nhà anh chơi. Sau khi Phương Quốc Cơ biết, liền gọi Phương Thành dẫn họ qua nhà ăn cơm, ai biết tụi nhỏ nghe lời Vệ Thiên Vũ, ở nhà của Phương Thành không dám quậy, nhưng đến nhà của Phương Quốc Cơ lại chịu không nổi, đem cái giường bảo vệ sức khỏe nhiều công năng kiểu mới mà người con lớn mới mua về để hiếu kính cha mẹ tháo tanh bành ra.

Vệ Thiên Vũ và Phương Quốc Cơ hàn huyên một hồi, chỉ chớp mắt không thấy hai tụi nó đâu, chỉ biết là đang tháo đồ nữa rồi, liền nhanh chóng đi tìm, nhưng lại thấy trong phòng chỉ còn lại linh kiện của cái giường, hai đứa nó ngồi ngay giữa phòng mà nghiên cứu. Trước khi tới đây, anh đã dặn vô số lần, bắt hai tụi nó hứa là ở nhà Phương Thành không được tháo đồ, lại không nghĩ rằng tới nhà của Phương Quốc Cơ, lại quên dặn. Tụi nhỏ không sợ người lạ, tuổi lại nhỏ, vốn dĩ cũng chẳng biết chủ tịch quốc gia là chức vụ gì, chỉ biết cha mẹ của bác Phương là hai ông bà hiền lành dễ thân, cũng giống như ông bà Lôi của bác Hồ vậy, mà trước khi vào đây cha cũng không có dặn là không được tháo đồ trong này nha, tất nhiên là thấy đồ cảm thấy hứng thú sẽ lập tức ra tay rồi.

Vệ Thiên Vũ vừa tức giận lại bất đắc dĩ, đi tới muốn giúp tụi nhỏ lắp lại cái giường, lại bị tụi nhỏ giận, lập tức nhào tới giật lấy đồ trong tay anh. Phương Thành nhìn cảnh tượng thú vị đó, cười đến ngứa tới ngứa lui.

Phương Quốc Cơ nhìn hai đứa nhỏ dễ thương, vui tươi hơn hờ mà nói: “Thiên Vũ à, chuyện này cậu đừng có quản nữa, để hai tụi nó tự do mà chơi đi, đừng có nghiêm quá thế, thiếu thứ gì cứ đưa cho tụi nó đi.”

“Đúng vậy.” Phương Thành lôi kéo Vệ Thiên Vũ đi ra. “Tháo thì cứ tháo đi, cùng lắm thì em lắp lại thôi.”

Lúc này Vệ Thiên Vũ mới bỏ qua, trở lại nói cho Lăng Tử Hàn nghe. Hai người họ thương lượng xem có nên dạy dỗ lại hai đứa nhỏ 1 chút, để tụi nó sửa lại cái tính cứ thấy cái gì mới là tháo tung ra, nhưng chẳng ai muốn đi làm người ác, mà hai tụi nó đã sớm chạy tới chỗ ông bà câu che chở, việc này cũng chẳng giải

quyết được gì. Nhưng Phương Quốc Cơ trước mặt Lăng Nghị lại khen ngợi không dứt hai đứa nhỏ, khiến Lăng Nghị cảm thấy kiêu ngạo vì hai đứa nhỏ này.

Phương Thành cùng Lăng Tử Hàn nói vài câu về tội nhỏ, thì đã đến trước phòng bệnh của Lâm Tĩnh. Lúc này, trong phòng bệnh cách ly đã không còn bác sĩ nào nữa, chỉ có một y tá đang ở bên trong tiến hành công tác thường quy. Lâm Tĩnh còn đang truyền dịch, gương mặt ngủ say rất bình tĩnh. Phương Thành cách kính thủy tinh nhìn tình hình bên trong, thấp giọng hỏi bệnh tình Lâm Tĩnh.

Lúc này Lôi Hồng Phi cũng không còn mang theo súng giáp mà đối đầu với anh nữa, chỉ đơn giản nói lại tình hình bệnh tật của Lâm Tĩnh.

Nghे thấy đích thân Đồng Duyệt đã từng nói qua “Không quá nghiêm trọng, không có vấn đề gì”, Phương Thành cũng vui mừng, yên tâm mà gật đầu.

Ba người vẫn đang đứng ở đó một hồi, thì Phương Thành hiểu rõ ý người mà nói: “Vậy là được rồi, Lâm tướng quân bình yên vô sự, tôi cũng không lo nữa. Nếu tôi tiếp tục đứng đây, sợ rằng Lôi tướng quân cũng sẽ không chịu dời bước. Nghỉ ngơi không tốt, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe, cũng ảnh hưởng tới công tác, tôi cũng không muốn thế.”

Anh nói gọn gàng dứt khoát, khiến Lôi Hồng Phi không ngờ một phần tử trí thức lại có thể nói thẳng tới thế, nên có chút quẫn, lập tức trấn định tự nhiên, thoải mái cười nói “Lão Lâm đang ngủ, trong một chốc cũng không tỉnh lại, dù có đứng đây cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta đều về nhà nghỉ ngơi thôi. Phương tướng quân, mời.”

Y biết thời biết thế cần người, mà Phương Thành vẫn như cũ không buồn bực, chỉ cười gật đầu một cái, nói một câu “ngủ ngon” với họ rồi tiêu sái rời đi.

131. Chương 130

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Đồng Duyệt nói với Lôi Hồng Phi rằng bệnh của Lâm Tĩnh “không có vấn đề gì” cũng không phải là sai, thế nhưng, bệnh của Lâm Tĩnh tuy rằng không xem là nghiêm trọng, cũng khá phiền phức, vì không biết lúc nào sẽ phát tác, phát bệnh sẽ như thế nào, tuy rằng hiện tại xem ra đều có biểu hiện giống như bệnh cảm, nhưng nếu như lần nào cũng dùng thuốc mà áp chế, thì khó mà biết trước tổn thương của vũ khí gen có thể phát sinh dị biến gì với hệ thống miễn dịch, nếu lúc Lâm Tĩnh phát bệnh vừa lúc đang đi ngang qua vùng có y tế lạc hậu hoặc là chỗ không có điều kiện chữa bệnh, thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Lâm Tĩnh nằm viện ngày thứ hai thì tỉnh lại, tuy rằng sắc mặt vẫn khó xem, sức khỏe cũng khá yếu, thế

nhưng không còn ho ra máu, chứng khó thở cùng choáng đầu đều giảm bớt, cũng không còn phát sốt, cảm giác dễ chịu hơn rồi.

Đồng Duyệt xem kết quả giám sát y học, tự mình tới thăm hẳn, nghiêm túc mà nói: “Tiểu Lâm, bệnh của con hiện tại vẫn chưa trị hết, chú đề nghị con nên ở lại Bắc Kinh. Nếu con đi công tác, thì cũng phải đến những thành phố lớn, không được đến những chỗ nguyên thủy hoang vắng.”

Lâm Tĩnh nhíu nhíu mày, nghiêm túc hỏi: “Chú Đồng, chú cho con 1 lời khẳng định, bệnh của con khi nào có thể chữa hết?”

Đồng Duyệt suy nghĩ một hồi, cẩn thận mà nói: “Theo tiến độ nghiên cứu hiện tại của bọn chú, thì ít nhất cũng mất thêm 1 năm, mới có thể hiểu rõ được bệnh của con rõ ràng, đến lúc hiểu được bệnh rồi thì mới có thể tiến hành điều trị.”

“Một năm?” Lâm Tĩnh thở dài 1 hơi. “Cũng không lâu lắm, con có thể chịu được.”

“Không được đến những nơi như thâm sơn rừng già, cũng không được đến sa mạc, núi tuyết sông băng càng không được đi.” Đồng Duyệt ân cần căn dặn. “Con đừng cho rằng mình còn trẻ thì tuổi trẻ lực tráng, tố chất sức khỏe mạnh hơn những người khác, không cần phải cố kỵ. Từ khi các con bắt đầu tham gia quân ngũ nhận được huấn luyện khắc khe, sau đó có nhiều năm chiến đấu, nhiều lần bị thương, sinh bệnh, cho nên căn cơ bản thân đã có thương tổn. Nhìn qua thì cường tráng hơn mấy vận động viên, thế nhưng lúc xuất ngũ thì lại bách bệnh triền thân, còn kém hơn cả người thường, phải cẩn thận điều dưỡng mới có thể chậm rãi khôi phục nguyên khí, còn nếu mặc kệ, thì đa số đều là trắng niên tảo thọ. Cho nên, con ngàn vạn lần không nên coi thường, cảm thấy bản thân rất cường tráng, mấy bệnh vặt thì lại chẳng để tâm, phải biết rằng con dễ ngàn dặm bị vỡ bởi một tổ kiến, không thể sơ suất. Với lại, con là bị vũ khí gây thương tích, không phải bệnh thường, nên càng phải chú ý.”

Lâm Tĩnh lập tức gật đầu: “Dạ, con hiểu rồi.”

Đồng Duyệt nhìn hẳn, nét mặt đều mang sự quan tâm bảo vệ của một vị trưởng bối: “Việc này chú cũng phải nói cho Hồng Phi biết, để nó chú ý con. Chú biết tính tụi con mà, nếu như con đã quyết tâm, thì Hồng Phi cũng ngăn không được. Thế nhưng, chú cũng phải nói cho Hồng Phi biết, việc này không phải việc nhỏ, không thể xử lý theo cảm tính. Nếu như không có sức khỏe, thì chuyện gì cũng không thể làm, hiểu không?”

“Dạ rõ.” Lâm Tĩnh cảm thấy trong lòng ấm áp, rất nghe lời mà đồng ý. “Con sẽ chú ý sức khỏe của mình.”

“Vậy là được rồi.” Đồng Duyệt cao hứng gật đầu. “Chỉ ít con phải ở lại bệnh viện 5 ngày, trong lúc này ráng ngoan ngoãn nằm yên trong phòng bệnh đi, không được ra khỏi tòa nhà này, không được rời khỏi bệnh viện.”

Nghe lời căn dặn của hẳn, Lâm Tĩnh cảm thấy rất vui, mỉm cười nói: “Dạ, con nhất định không rời khỏi tòa nhà, không rời khỏi bệnh viện, thế nhưng con xin phép được làm việc trong phòng bệnh.”

Đồng Duyệt suy nghĩ 1 hồi: “Nếu như không cho con làm việc, chỉ sợ con ngồi cũng không ngồi yên. Được rồi, con có thể làm việc trong phòng, thế nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, thời gian công tác không được qua 2 tiếng.”

“Dạ.” Lâm Tĩnh hoàn toàn không có ý kiến gì với yêu cầu này. Chỉ cần có thể làm việc, thì hẳn ở đâu cũng được, bị quản trong điều kiện gì, cũng không phải vấn đề gì lớn.

Đồng Duyệt rất thoả mãn với sự phối hợp của hắn, sau khi rời khỏi thì chú ý dặn dò Thái Hân Uy vẫn đứng canh ở bên ngoài, đem những chuyện cần chú ý nói cho cậu nghe, kêu cậu phải nghiêm túc giám sát, không được để bệnh của Lâm Tĩnh nặng thêm. Thái Hân Uy liên tục gật đầu, nghe rất cẩn thận, nhớ kỹ trong lòng.

Đợi khi Đồng Duyệt rời khỏi, Thái Hân Uy mặc áo phòng khuẩn đi vào phòng, thành khẩn khuyên bảo: “Tư lệnh, hiện tại đang nghỉ nguyên đán, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi, tình hình trong ngoài nước đều ổn, không có chuyện gì lớn phát sinh cả, anh cũng không nên vội vã làm việc. Mau chóng nghỉ ngơi cho tốt, sau đó rồi làm việc cũng không muộn mà.”

Lâm Tĩnh chẳng thèm để ý tới cậu: “Em lấy máy vi tính của anh vào đây.”

Thái Hân Uy không thể làm gì khác hơn là chọn cách kéo dài: “Máy vi tính đều để ở nhà rồi, hôm nay em không có mang theo.”

Lâm Tĩnh trừng mắt liếc cậu: “Vậy lấy điện thoại gọi cho Hồng Phi, kêu Tiểu Trần mang tới đây.”

“Lôi tướng quân không ở nhà, đang họp ở tổng tham.” Thái Hân Uy đối đáp trôi chảy. “Lôi tướng quân có nói, trưa nay y sẽ không tới, tối sau khi tan ca sẽ tới thăm anh, cùng anh ăn cơm chiều. À, em phải đi sắp xếp cơm trưa và cơm chiều nữa. Tư lệnh, trước anh cứ xem TV đi ha, tìm hiểu tin tức trước, em xong việc rồi ghé tới anh sau.” Sau đó, cậu trốn.

“Đứng lại.” Thanh âm Lâm Tĩnh rất nhẹ, nhưng tràn ngập uy nghiêm.

Thái Hân Uy không thể làm gì khác hơn là dừng lại, xoay người nhìn về phía hắn.

“Không phải nói đang nghỉ nguyên đán sao? Sao Hồng Phi lại đi làm?” Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày. “Xảy ra chuyện gì?”

Tổng tham họp trong ngày nghỉ, có nghĩa phần lớn chính là có chuyện lớn xảy ra, rất có thể cần phải xuất động quân đội thậm chí khai chiến, bởi vậy Lâm Tĩnh rất quan tâm.

Thái Hân Uy cười nói: “Chuyện này em cũng không rõ, thế nhưng bộ tư lệnh vẫn chưa nhận được bất kì mệnh lệnh nào cả, nên chắc không có việc gì lớn.”

Dù sao hiện tại cũng không phải thời đại chiến tranh, nếu như thật sự muốn đánh, thì bộ đội thường quy sẽ không ra quân trước, mà trước hết ra quân chính là bộ đội đặc chủng, nếu như bọn họ vẫn chưa nhận được lệnh, thì có nghĩa không phải chuyện nguy hiểm, có thể là có chuyện gì đó đột ngột phát sinh, cần phải ra quyết định ngay, nên mới triệu tập người phụ trách đi họp.

Lâm Tĩnh tất nhiên không quan tâm đến chuyện trong phạm vi tổng tham, càng không đi tìm hiểu làm gì, chỉ cần khẳng định không có chuyện lớn là được. Hắn nhìn Thái Hân Uy, nhẹ giọng nói: “Đi lấy máy tính đến cho anh, sau đó em cứ đi nghỉ đi. Đang nghỉ, em không cần phải tăng ca.”

“Chuyện này ... được, để em trở về nhà lấy.” Thái Hân Uy suy nghĩ một chút, quyết định tiếp tục chiến thuật kéo dài, chỉ cần kéo tới tối khi Lôi Hồng Phi tới, Lâm Tĩnh tất nhiên sẽ không cách nào làm việc được.

Cậu sáng khoái rời khỏi bệnh viện, đi tới căn tin bệnh viên sắp xếp bữa trưa cùng bữa tối. Đầu bếp trực thuộc Đặc Biệt Y Liệu đã soạn sẵn thực đơn dành riêng cho Lâm Tĩnh, sau khi cậu nhìn qua, không có gì phải xoi mói, thì trốn xuống phòng nghỉ dưới lầu nghỉ ngơi. Cậu đã hạ quyết tâm, nếu như Lâm Tĩnh chờ không được, gọi điện thoại hỏi, thì cậu sẽ nói “Tại kẹt xe”, nói chung là một từ “kéo”.

Cậu vừa đi thì đã không quay lại, trong lòng biết Lâm Tĩnh biết rõ chủ ý của cậu, nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể nảy sinh oán thâm trong lòng: “Thằng nhóc thối, chờ anh xuất viện xem anh xử lý em thế nào.”

Đang trong lúc phiền muộn, thì Vệ Thiên Vũ cùng Lăng Tử Hàn mang theo Đồng Húc và hai anh em Tiêu Diêu cười mím đi vào. Dựa vào khẩn cầu của Lôi Hồng Phi, bọn họ sẽ ở chỗ này canh ban ngày, một là giải sầu cho Lâm Tĩnh, hai là nếu Phương Thành có thừa dịp y không ở đây mà xuất hiện, thì còn tội nhỏ quấy rối, kiên quyết không để cho hai người họ có cơ hội đơn độc ở chung.

Trong mắt tội nhỏ, thì nằm viện là một chuyện vui sướng khiến người khác ước ao vô cùng, vì người bình thường rất khó hưởng thụ cảm giác này, cho nên khó có được tất nhiên là quý, vì vậy 3 đứa nhỏ mím cười hoan hô chạy tới bên cạnh giường bệnh, cùng nhau kêu “Anh Lâm”, “Bác Lang”.

Lâm Tĩnh nhìn 3 đứa nhỏ, thật cao hứng nở nụ cười.

132. Chương 131

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Sau khi Lôi Hồng Phi họp xong, giải quyết xong mấy phần công việc, lập tức cùng Trần Kiến Hưu chạy tới bệnh viện.

Sĩ quan phụ tá Trần rất trung thực lập tức gọi điện thoại cho sĩ quan phụ tá Thái: “Này, sếp anh đang tới đó. Bên chỗ em thế nào rồi? Có tình địch ở đó không?”

Sĩ quan phụ tá Thái như thấy được cứu binh: “Hồi sáng tư lệnh có đòi làm việc, kêu em đem máy tính qua, em giả bộ kẹt xe giữa đường, không lấy máy cho ảnh được. Sau đó Lăng bộ trưởng cùng Vệ cục trưởng mang theo 3 bé đến thăm tư lệnh, lúc này mới giải thoát được cho em. Chiều Phương bộ trưởng bên bộ lấp rập có tới, bây giờ vẫn chưa về. Em không dám tới, sợ bị mắng. Các anh mau tới đi.”

“Phương bộ trưởng cũng tới?” Trần Kiến Hữu ngẩn ra, liền nhìn Lôi Hồng Phi đang lái xe, thấy sắc mặt của y cũng đang biến dạng, liền nhanh chóng hỏi. “Vậy cả nhà Lăng bộ trưởng thì sao? Còn ở đó không?”

“Còn đó, chưa về.” Thái Hân Uy mật báo, chi tiết báo lại. “Em có hỏi y tá rồi, lúc Phương bộ trưởng tới thì tư lệnh đang ngủ, 3 bé thấy ảnh liền lập tức lôi kéo Phương bộ trưởng ra phòng nghỉ bên ngoài, bọn họ một mực nói chuyện phiếm, Vệ cục trưởng cũng ở đó. Sau đó, tư lệnh có tỉnh lại, thì Lăng bộ trưởng chơi cờ cùng ảnh.”

Trần Kiến Hữu thở dài: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Lôi Hồng Phi nghe rõ thanh âm truyền đến từ điện thoại, trong lòng cũng đỡ được gánh nặng, âm thầm suy nghĩ, chính mình quả nhiên anh minh, biết rõ thằng quỷ Phương Thành kia tà tâm không hết, đã sớm sắp xếp, để cả nhà Lăng Tử Hàn tới đó để quần lấy tên họ Phương kia, không để âm mưu của tên đó thành hiện thực.

Cả đường đi y đều mỉm cười, dù cho phong tuyết cùng giá lạnh bên ngoài cũng không ảnh hưởng tới tâm tình của y. Khi đến trước phòng bệnh của Lâm Tĩnh, thì đầu tiên y nhìn thấy phòng nghỉ ở bên ngoài hai đứa con nuôi đang ôm lấy cánh tay của Phương Thành, hăng hái thảo luận gì đó. Vệ Thiên Vũ ngồi ở bên cạnh, nét mặt đầy nét cười, nét mặt của Phương Thành cũng tràn đầy vui vẻ, hiển nhiên 2 lớn 2 nhỏ trò chuyện rất vui vẻ.

Nhìn Phương Thành bị nhốt ở bên ngoài, không có ở bên cạnh Lâm Tĩnh, Lôi Hồng Phi rất vui vẻ, lớn tiếng bắt chuyện: “Anh Phương, Thiên Vũ, đang nói gì thế? Sao vui như thế?”

Đây là lần đầu tiên y xưng anh gọi em với Phương Thành, có thể thấy rõ được nội tâm tràn đầy vui vẻ của y. Vệ Thiên Vũ cùng Phương Thành đều mỉm cười quay đầu nhìn về phía y. Bọn họ còn chưa nói gì, thì Lăng Tiêu đã lên tiếng trước: “Bác Hồ, tụi con đang nói vấn đề khoa học, đang tham khảo bác Phương đó.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha: “Tốt nha, vấn đề về khoa học rất quan trọng đó, bác Phương của tụi con chính là ngôi sao sáng trong giới khoa học đó, khó có thể gặp đó, xác thực là một người thầy rất tốt đó.”

“Ngôi sao sáng thì không bì được rồi, tôi bất quá chỉ là mới nhập môn mà thôi.” Phương Thành rất khiêm tốn. “Hai đứa nhỏ rất thông minh, chúng tôi thảo luận rất vui vẻ.”

“Dạ.” Hai đứa nhỏ nghiêm trang mà dùng sức gật đầu.

Vệ Thiên Vũ nhin không được buồn cười, quan tâm hỏi Lôi Hồng Phi: “Mới tan ca à? Có ăn cơm chiều chưa?”

“À phải.” Trong mắt Lôi Hồng Phi hiện rõ nét nhu tình. “Tôi đến đây ăn cùng Lão Lâm.”

“Được.” Vệ Thiên Vũ tự nhiên mà quay đầu nhìn Phương Thành. “Lão Phương, hay cùng tụi tôi ra ngoài ăn đi. Ở đây chỗ nhỏ, không tiện ở lâu, cũng không phải chỗ tốt để đãi khách, chúng ta không nên quấy rầy bọn họ.”

Phương Thành lại đây cũng hơi quá trưa 1 chút, tổng cộng chỉ nói với Lâm Tĩnh được hai câu, một câu là “Sức khỏe thế nào rồi”, một câu khác chính là “Phải chú ý nghỉ ngơi nhiều”, sau đó cũng không còn thể nói được gì. Lúc này nghe Vệ Thiên Vũ đề nghị ra ngoài ăn, tựa hồ là muốn để lại chỗ này cho thế giới hai người Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh, anh cũng không thể hiện sự bất mãn gì, chỉ là giương mắt nhìn Lôi Hồng Phi 1 chút, suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu vui vẻ: “Được đó, tối nay tôi mời khách, mời ba bé đi ăn một bữa, Thiên Vũ cùng bạn anh thì tự bồi nhau nhé.”

Lôi Hồng Phi không nghĩ tới anh không hề chống cự mà tiếp nhận kiến nghị của Vệ Thiên Vũ, không khỏi thầm khen ngợi anh. Nếu bỏ qua thân phận “Tình địch” với người này, thì Phương Thành hoàn toàn được xem là một quân tử, ý chí thẳng thắn, trời quang trăng sáng, nếu như người mà anh theo đuổi không phải Lâm Tĩnh, thì Lôi Hồng Phi nguyện ý đi làm mai cho anh, toàn lực thúc đẩy chuyện tốt này.

Trong tiếng hoan hô của anh em Tiêu Diêu, Phương Thành đứng dậy, bình tĩnh mà nói: “Tôi đi thăm Lão Lâm lần cuối rồi chúng ta ra ngoài ăn.”

Yêu cầu này của anh rất hợp lý, không ai có lý do cản được, Lôi Hồng Phi cười gật đầu: “Được.” Sau đó cùng anh vào trong phòng bệnh bên trong.

Lâm Tĩnh dựa vào đầu giường, Đồng Húc ngồi ở mép giường, Lăng Tử Hàn ngồi ở ghế bên giường, ba người đang đánh bài, chơi rất vui vẻ.

Phương Thành cùng Lôi Hồng Phi bước vào, cả ba người đều ngược mắt lên nhìn. Lâm Tĩnh có chút bất ngờ khi thấy Phương Thành: “Phương bộ trưởng vẫn chưa về ư? Tôi còn tưởng ... thực sự xin lỗi ...” Hắn nhất thời không biết nên nói thế nào mới tốt. Phương Thành tới chưa bao lâu đã bị tụi nhỏ lôi đi, sau đó thì hắn lại ngủ, khi tỉnh lại thì không thấy người nữa, Lăng Tử Hàn cũng không nói gì tới, nên hắn cứ tưởng Phương Thành đã về, không ngờ anh lại luôn ở bên ngoài phòng bệnh, khiến cho hắn rất băn khoăn.

Phương Thành khoát tay: “Cần gì xin lỗi chứ? Chúng ta cũng không phải người ngoài, đừng có khách khí đến thế. Tôi chính là đến thăm cậu, cũng không cần cậu phải toàn lực xã giao cùng tôi. Thấy bệnh của cậu đang dần tốt lên, tôi yên tâm rồi. Hiện tại trời cũng tối, tôi dẫn tụi nhỏ ra ngoài ăn. Cậu vừa khỏi được 1 chút, cũng đừng để mình quá mệt mỏi, ăn tối xong thì ngủ sớm 1 chút.”

Ngữ khí của anh càng lúc càng thân thiết, càng lúc càng quan tâm, nhưng sự biến đổi này lại diễn ra rất tự nhiên, khiến Lôi Hồng Phi cảm giác bất an, nhưng Lâm Tĩnh lại sinh thiện cảm lớn, gật đầu đáp ứng: “Ừ, tôi biết.”

Lăng Tử Hàn buông bài, đứng dậy ôm lấy Đồng Húc, cười tủm tỉm mà nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Phương Thành rất tự nhiên mà bước lên trước 1 bước, cầm lấy tay của Lâm Tĩnh, tràn ngập quan tâm mà lắc lắc, sau đó cẩn thận bỏ vào trong chăn, cười xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Lôi Hồng Phi vẫn không có hé răng, ba tụi nhỏ mới lần lượt từ bên ngoài bước vào, hoạt bát mà phất tay chào từ biệt với y, y hẳn mới giờ tay lên lắc lắc với tụi nhỏ, cười nói: “Hẹn gặp lại.”

Phòng bệnh nhanh chóng an tĩnh lại. Trần Kiến Hữu cùng Thái Hân Uy ở phía sau đi xem bữa ăn tối, dự định đi hỗ trợ chuẩn bị, không muốn tới quấy rối hai người họ. Bác sĩ cùng y tá cũng đã đến giờ tan tầm, lúc này đang cùng nhân viên trực đêm giao ca, nên động tĩnh cũng trở nên xa xôi, truyền không tới được khu phòng bệnh cao cấp của Lâm Tĩnh.

Lôi Hồng Phi ngồi xuống bên giường, đưa tay cầm lấy tay Lâm Tĩnh, nhìn khuôn mặt gầy gò của hắn, trong suy nghĩ bỗng nhiên trở nên trống rỗng, không nghĩ ra được mình cần phải nói gì.

Lâm Tĩnh luôn luôn không thích nói nhiều, cứ để mặc y cầm tay mình, toàn thân dần dần trầm tĩnh lại, cảm giác rất thoải mái.

Hai người họ chẳng ai nói gì, nhưng bầu không khí trong phòng lại rất dịu dàng. Dường như qua thật lâu, Lôi Hồng Phi mới phản ứng lại, nhẹ ho 1 tiếng, nhưng lại nói 1 câu cực kỳ sát phong cảnh: “Cái tên Phương Thành kia, hình như có tâm tư khá nhiều với cậu đó nha.”

Lâm Tĩnh ngẩn ra, lập tức nở nụ cười: “Anh ta chính là một người bạn đáng kết bạn, còn chuyện khác ... tôi không dám trêu cao.”

Đuôi lông mày khóe mắt Lôi Hồng Phi dần dần nhộn nhạo sắc mặt vui mừng, trong lòng nở hoa, liền mở miệng nói: “Anh ta không xứng với cậu.”

Lâm Tĩnh sửng sốt, liền cười ra tiếng: “Tôi cũng không có cuồng vọng đến thế đâu. Nếu nói thật lòng, thì anh ta là một người cực kỳ ưu tú, tri thức phong phú, tài năng xuất chúng, đối xử với mọi người chân thành, tiến thoái có độ, từ năng lực công tác, trí tuệ, tài hoa đến nhân phẩm, không chỗ nào xoi mói được. Thế nhưng, làm bạn thôi, không tính tới việc xứng hay không, tính cách sở thích hợp là được.”

“Cậu nói đúng.” Lôi Hồng Phi cũng hiểu được khả năng xã giao của Lâm Tĩnh quá hẹp, cũng không cần hẳn kết giao bạn, chuyện này khá có lợi với sự phát triển sự nghiệp trong tương lai của hắn. Nếu như có một người bạn như Phương Thành, thì không còn gì tốt hơn. Chỉ ít hiện nay mà nói, Phương Thành vẫn chưa tạo nên sự uy hiếp lớn.

Y mặt mày rạng rỡ thay đổi trọng tâm câu chuyện, lời nói nhỏ nhẹ trò chuyện mấy tin tức quốc nội hai ngày qua, nói tới vài việc thú vị vụn vặt, y miêu tả sinh động như thật, khiến Lâm Tĩnh buồn cười.

Trong bầu không khí hài hòa như thế, chợt Trần Kiến Hữu xuất hiện tại cửa, đau khổ mà nhìn tình cảnh 1 chút, phán đoán tình hình bên trong, thấy tâm tình sắp mình tốt, mới nhỏ giọng báo cáo: “Sếp, bữa tối đã xong.”

Lôi Hồng Phi vốn đang nghĩ tới chuyện này, không thể để cho Lâm Tĩnh chịu đói, nghe vậy lập tức quay đầu nói: “Mau, mang vào.”

Lâm Tĩnh nhìn bộ dáng gấp gáp của y, nét cười càng lúc càng đậm.

133. Chương 132

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh nằm trong bệnh viện 1 tuần, nhưng vẫn chưa nhận được sự cho phép của Đồng Duyệt, nên vẫn chưa xuất viện về nhà được.

Kỳ thực ở bệnh viện hay ở nhà cũng chẳng có gì khác nhau lắm, hiện tại hắn ở trong cách ly 1 ngày 1 đêm thì đã chuyển sang phòng bệnh cao cấp, không còn sự bảo vệ diệt khuẩn nghiêm ngặt nữa, thế nhưng hệ thống tinh lọc không khí trong khu phòng bệnh cao cấp này cũng rất hoàn thiện, cho nên có thể ngăn chặn xâm nhập bệnh khuẩn. Bệnh của hắn cũng nhanh chóng tốt lên, dù sao thì cơ thể của hắn tố chất tốt, có nguồn căn, nên cũng dễ lành bệnh.

Đồng Duyệt đồng ý cho hắn làm việc trong phòng bệnh, hắn không cần đến văn phòng cũng không sao, họp, phê duyệt văn kiện, tìm người nói chuyện, đều có thể tiến hành thông qua internet, tiến độ họp tác cũng không có chút khó khăn nào.

Phòng bệnh cao cấp ngoại trừ không có nhà bếp ra, thì toàn bộ các trang thiết bị sinh hoạt khác đều có đủ, rất tiện lợi, chỉ có Lôi Hồng Phi là người duy nhất cảm thấy không tiện. Y chiều nào tan ca cũng mới tới, ban đêm thì ngủ ở trên sofa trí năng kiêm giường, sáng thứ hai thì đi làm trực tiếp từ bệnh viện.

Vì trời quá lạnh, nên khiến cho một số lãnh đạo cao tầng tuổi lớn sinh bệnh, cho nên khu bệnh cao cấp cũng có vài người nhập viện, còn có cả trợ lý, bảo mẫu, người nhà thì chiều nào tan ca hoặc tan học cũng chạy tới tận hiếu, mây đứa con dâu, cháu dâu không có đi làm thì thay phiên canh giữ ở bệnh viện, trong khu phòng bệnh này cực kỳ náo nhiệt, rất có không khí năm mới. So với bọn họ, thì phòng bệnh của Lâm Tĩnh lại cực kỳ yên tĩnh, mà Lôi Hồng Phi chính là “người nhà” duy nhất của hắn.

Hai người đều thích cuộc sống như vậy, phòng bệnh cao cấp tựa như khách sạn hai phòng, tuy rằng không bằng biệt thự rộng rãi của họ, nhưng phòng nhỏ thì bọn họ cũng gần gũi nhau hơn, cho dù ai cũng tự mình bận rộn trên máy tính chính mình, đều cảm giác rất thoải mái, rất ấm áp. Lôi Hồng Phi bình thường hay

ngây người mỉm cười mỗi khi nhìn thấy bông tuyết rơi lất phất bên ngoài cửa sổ thủy tinh kính, cảm thấy cứ như vậy qua cả đời thật tốt.

Qua 1 tuần, vẫn chưa có tin xuất viện, Lâm Tĩnh không khỏi nhíu mày. Lôi Hồng Phi càng nóng nảy, lập tức chạy đi tìm Đồng Duyệt, vẻ mặt vô cùng lo lắng hỏi: “Chú Đồng, bệnh của Lâm Tĩnh có vấn đề gì à? Sao còn chưa xuất viện được vậy?”

Đồng Duyệt thấy y gấp đến thế, không khỏi cười nói: “Con đừng vội. Bọn chú đang cẩn thận nghiên cứu tình hình bệnh tình của Tiểu Lâm, cần phải tiến hành hoàn thiện phương án trị liệu, hiện tại có thể giúp nó tu bổ một số hệ thống miễn dịch bị hao tổn rồi. Trải qua 1 tuần trị liệu, thì bề ngoài chứng bệnh của nó trên cơ bản là trị xong, trạng thái thân thể cũng điều chỉnh khác tốt, tiếp tục như vậy mới có thể tiến hành tiếp nhận phương án này. Còn lại, nếu như nó muốn nằm tại bệnh viện thêm thời gian nữa, thì bọn chú sẽ tiến hành quan sát, nếu cơ thể nó không thể thích ứng được với thuốc này, thì cần phải sửa lại phương án trị liệu. Lát con trở về trấn an Tiểu Lâm đi, nói nó kiên trì thêm 1 chút nữa, nhất định phải phối hợp với sự trị liệu của bọn chú. Bản thân con càng không thể nóng ruột, sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của nó, hiểu không?”

Lôi Hồng Phi đại hỉ, cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Y cũng không ngồi tiếp, đứng dậy đi vòng quanh quanh phòng làm việc, hưng phấn mà chà tay, hơn nửa ngày mới tỉnh táo lại, chạy tới bàn làm việc của Đồng Duyệt hỏi liên tiếp vài vấn đề, chủ yếu chính là trong quá trình trị liệu có thể xảy ra nguy hiểm gì hay không.

Đồng Duyệt cứ phải hứa với y, khẳng định không có nguy hiểm tính mạng, trong quá trình sẽ có vài tác dụng phụ, nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn. Trải qua hơn 10 nghiên cứu và trị liệu bệnh của Lăng Tử Hàn, thì toàn bộ các lĩnh vực trực thuộc bệnh viện 643 đều tiến bộ vượt bậc. Lúc trước, hệ thống miễn dịch của Lăng Tử Hàn bị hư hỏng hoàn toàn, Đồng Duyệt đã mời hàng hà chuyên gia trong ngoài nước tiến hành nghiên cứu, dùng hết các cách để điều trị cho cậu, dường như tích cát thành tháp, từng chút một mà xây dựng, dần dần mới có thể giúp cậu khôi phục tới gần với trạng thái của người bình thường, đây chính là một thành tựu. Nếu so với Lăng Tử Hàn, thì tổn thương của Lâm Tĩnh không xem là nghiêm trọng, chỉ là liên quan đến gen, thì sẽ tương đối phức tạp, cho nên phải cẩn thận, có Đồng Duyệt phụ trách, thì khẳng định sẽ không có vấn đề gì lớn.

Lôi Hồng Phi yên lòng, kích động chạy ngược về bệnh viện, báo cáo tin tốt cho Lâm Tĩnh. Nói đến sau, y hài lòng hoa tay múa chân, cầm chặt lấy tay Lâm Tĩnh mà nói: “Vậy cậu cứ yên tâm ở lại đây đi, chữa dứt hẳn bệnh luôn, sẽ không còn phải lo sau này nữa.”

Tuy rằng Lâm Tĩnh có tính kiên trì cao, nhưng nằm ở bệnh viện suốt 1 tuần, hơn nữa tự bản thân cảm thấy đã ổn, xác thực rất muốn xuất viện, dù cho ra ngoài để hít thở chút không khí cũng tốt, lúc này nghe y nói vậy, trong lòng cũng vui, liền bỏ qua suy nghĩ đó. Vì căn bệnh này liên lụy, mà ngay cả mấy chỗ lạc hậu hẳn cũng không thể đi, hạn chế rất lớn, quả thực khiến hẳn không thể nhẫn nại được, nếu như có thể 1 lần cố gắng mà chữa dứt hẳn luôn, thì đương nhiên chính là chuyện tốt nhất.

Lôi Hồng Phi cách hẳn gần đến thế, hăng hái càng tăng cao, hài lòng mà suy nghĩ tới viễn cảnh mỹ hảo sau khi Lâm Tĩnh lành bệnh, càng nói càng chuyện không đầu. Lâm Tĩnh biết rõ tính này của y, nên vẫn mỉm cười nghe, cũng không giống như lúc trước châm chọc khiêu khích, chẳng thêm để tâm.

Hai người đang nói chuyện cao hứng, thì cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, Trần Kiến Hữu rạng rỡ chạy vội vào. Anh hoàn toàn chẳng thèm để ý đến sự không vui trên mặt Lôi Hồng Phi, đưa hai tờ giấy trên tay nhét vào tay Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh, cười nói: “Sếp, tư lệnh, phiền hai người ký tên giúp em.”

“Hà?” Hai người không hiểu ra sao, vừa cầm lấy, liền đồng thời cười rộ lên.

Đây chính là Đơn xin kết hôn của quan quân chính thức trong quân đội, do cá nhân tự mình online rồi download trực tiếp, sau khi điền xong xuôi thì chạy tới nhờ thượng cấp trực tiếp của mình ký tên, sau đó giao sang cho chỗ quan quân hoặc chỗ chính trị của bộ môn tương ứng, dựa theo quy định mà xét duyệt, sau khi xong, thì người đó có thể đến cơ quan liên quan mà đăng ký và lấy giấy chứng nhận kết hôn. Trần Kiến Hữu đưa lên hai tờ, 1 tờ tất nhiên là anh, tờ còn lại cứ nhiên lại là Thái Hân Uy.

Lôi Hồng Phi có chút bất ngờ, “Nhóc thối, cũng nhanh tay quá ha!”

Trần Kiến Hữu vẻ mặt đắc ý, “Nhà tụi em có 1 câu danh ngôn “Hữu tiền một tiền, thú cá tước phụ hảo quá niên”, chẳng phải hiện tại đang trong năm mới hay sao, liền suy xét cần phải làm gì đó, nên quyết định cưới về 1 người vợ ...”

Anh còn chưa nói xong, thì Thái Hân Uy từ ngoài cửa chạy vào như gió, nhắm ngay mũi của anh mà xuất ra 1 cước nhanh như chớp. Trần Kiến Hữu đắc ý vênh vác, căn bản không có phòng bị, mà động tác Thái Hân Uy quá mau, lại lặng yên không một tiếng động, trong nháy mắt đã chạy vọt tới phía sau anh. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi đều thấy rõ ràng, nhưng chẳng ai thèm nhắc, nhìn Trần Kiến Hữu bị Thái Hân Uy một cước đá té ngã xuống đất, lúc này mới cười ra tiếng.

Thái Hân Uy vẻ mặt lạnh băng, trầm giọng quát: “Ai là vợ?”

Trần Kiến Hữu quỳ rạp trên mặt đất, chưa kịp xoay người đã lập tức minh xác tỏ thái độ: “Anh, anh là vợ, đương nhiên là anh.”

Lâm Tĩnh cười ha ha: “Rất tốt, không hổ chính là người của đại đội Dã Lang đi ra, không làm anh mất mặt.” Sau đó cầm lấy bút trên giấy, ngay chỗ ý kiến thượng cấp viết hai chữ “đồng ý”, sau đó ký tên của chính mình.

Lôi Hồng Phi cũng là cười ha ha: “Rất tốt, đại trưởng phu cơ được dân được, không hổ là người do anh đào tạo ra.” Nói xong, y cũng y chang viết hai chữ “Đồng ý” xuống giấy.

Trần Kiến Hữu chậm rãi đứng lên, mặt ngoài giả bộ xấu hổ, nhưng trong lòng mừng thầm. Mặt mũi có tính là gì chứ? Lấy được người vào tay mới chính là đạo lý.

Thái Hân Uy thấy anh chịu thua, tức giận cũng nguôi, từ tay Lâm Tĩnh tiếp nhận đơn, trong lòng có chút xấu hổ, không thèm nói chữ nào nhanh chóng rời đi.

Lôi Hồng Phi nhẹ nhàng đá tên sĩ quan phụ tá bên cạnh mình: “Còn không đuổi theo?”

“Yes, sir.” Trần Kiến Hữu tinh thần chấn hưng mà cầm lấy đơn xin của mình, vui mừng chạy theo.

Lâm Tĩnh nhìn bóng lưng của anh, bỗng nhiên nói ra 1 câu: “Thượng bất chính hạ tắc loạn.”

Lôi Hồng Phi ngẩn ra, lập tức vui vẻ cười: “Cậu dùng câu này sai rồi nha, tội nó chính là quần anh tụt hậu, trời sinh một đôi, chính là việc vui lớn đó. Chờ khi cậu xuất viện rồi, thì chúng ta giúp tội nó chuẩn bị tiệc mừng vậy.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh gật đầu. “Nhất định phải tổ chức thật náo nhiệt.”

134. Chương 133

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Bệnh tình Lâm Tĩnh vẫn rất bình ổn, lúc dùng thuốc thì cũng có vài ngày sốt nhẹ, tinh thần không được phấn chấn, Đồng Duyệt cũng vì vậy mà điều chỉnh hai ba loại, để hấn bớt sốt, tinh thần cũng nhanh chóng khôi phục.

Muốn mừng năm mới, thì toàn bộ các bộ môn đều khá bận rộn, hầu như ai cũng phải tăng ca, buổi tối càng phải xã giao không ngừng, nhất là Phương Thành, từ sáng sớm tới tối muộn đều phải làm liên tục, căn bản không có thời gian tới bệnh viện. Các tư lệnh khu đại quân, tư lệnh binh chủng các nơi đều chạy tới Bắc Kinh, trong đó nhiệm vụ chính chính là đến bộ môn lắp ráp xin trang bị sang năm, thân là sếp của bộ lắp ráp, tất nhiên là đứng mũi chịu sào, thậm chí mới sáng sớm đã có người chạy tới đứng chặn ở cửa, muốn mời anh đi ăn sáng.

Lôi Hồng Phi cũng rất bận rộn, nhưng vẫn tự mình bớt chút chuyện, tình nguyện ở lại Bắc Kinh làm mấy công việc văn phòng rườm rà, họp, tổng kết, báo cáo, v.v..., vì như thế mới có thể tới tối chạy tới chỗ Lâm Tĩnh.

Tết âm lịch càng tới gần, thì khí trời càng ngày càng lạnh, phong tuyết vẫn không ngừng, các tỉnh có khả năng xảy ra băng tuyết bắt đầu lan tràn từ Bắc tới Nam, đến tận Giang Tây, Hồ Nam đều có bão tuyết, khiến cho giao thông bị tắc nghẽn trọng, phần lớn các chuyến bay đều bị hủy bỏ, đường cao tốc đóng lại, chỉ có đoàn tàu nổi là vẫn còn hoạt động, để mọi người đi làm bên ngoài đều có thể về nhà mừng năm mới.

Mỗi ngày khi phát sinh tai họa, thì quân đội đều phải ra tuyến đầu tiến hành cứu tế, lượng công việc của bên Lôi Hồng Phi cũng vì vậy mà tăng lên. Mà mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, bộ đội đặc chủng cũng phải

điều chỉnh tăng cường khả năng chiến đấu, tùy thời chuẩn bị khi có hoạt động khủng bố ở những khu quan trọng hoặc là kẻ địch tấn công ở khu thành thị.

Lâm Tĩnh không cần đến văn phòng làm việc, mà Lôi Hồng Phi lại phải qua lại giữa trời bão tuyết, hơn nữa trong thành phố lại luôn bị kẹt xe cứng ngắc, khiến cho Lôi lão tử tinh lực dư thừa cũng dần cảm thấy uể oải. Y luôn không ở trước mặt người khác tỏ ra tỏ ra yếu kém, nhưng Lâm Tĩnh vẫn có thể nhìn thấy một tia ủ rũ trong đáy mắt của y.

“Lão Lôi, anh đừng có ngày nào cũng chạy tới đây nữa.” Hấn nhin không được khuyên. “Tôi nằm ở bệnh viện, tuy rằng là trị liệu, thế nhưng rất thoải mái, cũng không phải bệnh gì to tát, anh đừng có ngày nào cũng chạy qua chạy lại như thế, cẩn thận bản thân mệt mỏi quá độ lại sinh bệnh đó.”

Lôi Hồng Phi nghe thấy được câu nói sần sọc của hấn, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, vui sướng mà nói: “Tôi không mệt, dù sao ở nhà hay ở đây cũng giống nhau thôi. Trên đường về nhà tôi cũng bị kẹt xe mà, mà đến bệnh viện cũng bị kẹt xe thôi, trừ phi ngủ ở văn phòng, thì đi đâu cũng sẽ bị kẹt hết.”

“Cũng đúng.” Lâm Tĩnh thở dài. “Bắc Kinh bị kẹt xe cũng qua mấy thế kỷ rồi, sao lại vẫn chưa điều chỉnh cơ chứ? Nếu là ở Tân Cương, nhắm mắt lại cũng có thể tùy tiện lái, rất rộng đường.”

Lôi Hồng Phi cười ha ha: “Đúng vậy, tôi cũng rất thích Tân Cương, thế nhưng không có biện pháp, chỉ có thể ở Bắc Kinh công tác.”

Lâm Tĩnh ngồi ở sofa, nhìn máy vi tính công tác. Y đi qua, rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Lâm Tĩnh, đưa tay khoát lên vai hấn, tay kia đưa lên trán hấn đo nhiệt độ.

“Ừ, hình như không còn phát sốt nữa rồi.” Y rất thỏa mãn. “Trị thêm 1 thời gian, giờ cậu cảm thấy sao rồi? Có còn thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Không có cảm giác gì.” Lâm Tĩnh rất bình thản mà nói. “Kỳ thực tôi cảm thấy mình hiện tại là một người rất khỏe mạnh, ngay cả đau đầu nhức óc cũng không có, căn bản không cần phải nằm viện nữa.”

“Vậy không được.” Lôi Hồng Phi rất nghiêm túc. “Bệnh của cậu có thể phát tác bất kì lúc nào, khi phát tác chính là muốn mạng người. Tôi cũng không muốn nửa đêm tỉnh lại thì kinh hãi rớt hồn, chạy như điên tới bệnh viện đâu.”

Lâm Tĩnh nhớ tới quá khứ, hai lần bản thân bỗng nhiên bệnh nặng, nhớ tới đáng dấp sợ đến hồn phi phách tán của Lôi Hồng Phi, không khỏi nở nụ cười: “Tôi chỉ là nói vậy thôi, chứ không phải đòi xuất viện. Chú Đồng đã không cho tôi đi, thì tôi sẽ ở lại đây vậy. Ở đây vẫn có công tác bình thường, vậy là được rồi, chỉ cần có thể trị được hết bệnh, ở đây mừng năm mới cũng không sao.”

“Vậy thì không được, lễ mừng năm mới thì phải về nhà chứ.” Lôi Hồng Phi thích ý mà nằm xuống, đầu gác lên chân của Lâm Tĩnh, trải người dài trên sofa, chân thì khoác lên tay vịn sofa, thư thư phục phục mà nằm, lưỡi biếng nói: “Bệnh của cậu chính là bom, không ai biết lúc nào nó sẽ nổ, trái tim luôn phải thấp

thôm, thật đáng ghét, phải trị dứt mới yên tâm.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh thấy y nằm xuống, liền tiếp tục nhìn màn hình máy tính, giải quyết cho xong phần công việc ngày hôm nay, trong lòng suy nghĩ, có nên chủ động hẹn gặp Phương Thành.

Kế hoạch mua trang bị sang năm của Bộ tư lệnh Bộ đội đặc chủng gửi tới bộ lắp ráp đến giờ vẫn chưa nhận được hồi âm, đương nhiên các bộ môn gửi kế hoạch tới cho bộ lắp ráp vào thời điểm này có rất nhiều, bọn Lâm Tĩnh muốn mua được trang bị mới cũng không dễ. Nếu đứng trên góc độ công việc thuần túy, thì trang bị đặc chủng của bọn Lâm Tĩnh cần rất nhiều tiền, ai cũng phải được trang bị đến tận răng, chiến lực rất mạnh, ở quốc tế có thể bài tiến tiền thập, chính là cực kỳ rất giỏi. So với bọn họ, thì trang bị của bộ đội lục quân dã chiến lại rất lạc hậu, cần phải đổi mới cấp bách, mà hải quân, không quân cũng vậy, còn phải cần rất nhiều chiến hạm cùng máy bay kiểu mới. Ai cũng có bối cảnh quyền thế, ai cũng muốn giành ăn ở miệng hổ, dựa vào gì Phương Thành có thể ưu tiên cho Lâm Tĩnh hẳn đây? Cho nên, phải thừa dịp lễ mừng năm mới, hẹn Phương Thành ra ngoài ăn, giải trí, liên lạc tình cảm, đạt được mục đích, chính là công tác mà một người đứng đầu của 1 binh chủng phải làm, sinh bệnh nằm viện không thể lấy làm có được. Chỉ là, Đồng Duyệt đã hạ lệnh chết, không cho phép hẳn ra khỏi tòa nhà, gặp trong không khí hàn lãnh, càng không thể đi qua lại ở giữa nơi công cộng đông người qua lại, cho người canh cửa rất chặt, đừng nói Lôi Hồng Phi xác định vững chắc sẽ không tha cho hẳn nếu hẳn ra ngoài, dù cho Lôi Hồng Phi yểm trợ giúp hẳn thì hẳn cũng không trốn được.

Suy nghĩ qua lại nửa ngày, hẳn liền đưa tay đang để trên bàn để lên ngực của Lôi Hồng Phi: “Haizzz, tới lễ mừng năm mới, tôi còn phải mời cho bằng được Phương Thành. Việc này rất quan trọng, tôi phải tự mình mời có thể biểu đạt được thành ý, anh thấy tôi phải làm thế nào?”

“Hả?” Lôi Hồng Phi mở mắt, hơi hơi nhú nhú mày, đưa tay bao trùm lấy phần mu tay hẳn, tâm tình chợt tĩnh lại, rất lý trí mà nói. “Mời thì nhất định phải mời, trang bị năm sau không thể không muốn, thế nhưng hiện tại cậu không thể ra ngoài, việc này cũng có chút phiền phức. Một bên chính là người đứng đầu của bộ lắp ráp, một bên là chú Đồng, đều không thể đắc tội được ... Cậu đừng vội, để tôi suy nghĩ chút đã.”

“Được.” Lâm Tĩnh đồng ý, lập tức bỏ qua chuyện này, không suy nghĩ nữa. Nhìn thoáng qua đồng hồ trên máy vi tính, hẳn thoải mái hỏi. “Anh chưa đói à? Có muốn gọi họ đưa cơm tới không?”

“Đương nhiên muốn, để tôi đi gọi.” Lôi Hồng Phi lập tức đứng dậy, đến đầu giường nhấn nút yêu cầu bữa tối.

Sĩ quan phụ tá của hai người họ hiện tại ngoại trừ công tác, còn phải dành thời gian chuẩn bị hôn lễ. Thái Hân Uy muốn giản lược tất cả ở Bắc Kinh, đợi khi được nghỉ đông thì chạy tới đại đội Dã Lang ở Tân Cương để tổ chức, Trần Kiến Hữu lại không chịu, dù sao Bắc Kinh chính là tổ chim của đội đột kích Thiểm Điện, đương nhiên anh muốn tổ chức một bữa tiệc thật vui, mời toàn bộ chiến hữu tới náo nhiệt một phen. Thái Hân Uy cũng không kiên trì, suy bụng ta ra bụng người, dù sao ai cũng có chiến hữu thân nhân, không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Lâm Tĩnh cùng Lôi Hồng Phi hiểu rõ ý người, cũng không cần bọn họ theo bên mình, tan ca thì cho họ trở về nhà, chuẩn bị tốt việc kết hôn. Còn phân chạy tới bệnh viện chăm sóc Lâm Tĩnh, đương nhiên chính là Lôi Hồng Phi tự mình cố gắng, nhưng y vẫn rất thích thú, thiếu chút nữa chỉ muốn tận tay dứt cho Lâm Tĩnh ăn.

Cơm nước xong, Lôi Hồng Phi lười nhác ngồi một hồi, sau đó lại nhu nhược mà nằm xuống, gối lên chân

Lâm Tĩnh nhắm mắt dưỡng thần. Lâm Tĩnh cười cười, cũng không quản y, mở TV xem các tin tức ở Tân Cương.

Tết âm lịch hàng năm hẳn đều quay về Tân Cương, năm nay lại không thể trở về, ngẫm lại cũng có chút phiền muộn. Hắn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh đèn đường trong trẻo nhưng lạnh lùng tỏa ánh sáng dưới bầu trời đầy tuyết, khiến hắn nhớ tới hồ dương lâm, núi tuyết nơi xa xôi cùng mộ địa thân nhân, chiến hữu được mai táng, trong mắt chậm rãi toát ra sự tưởng niệm nhàn nhạt.

135. Chương 134

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Nửa đêm, gió to tuyết lớn vẫn không dứt từ từ yếu bớt, nhiệt độ càng giảm thấp, đã gần tới mức thấp nhất trong suốt 100 năm qua. Tuy rằng trong phòng có hệ thống sưởi hơi, nhưng phần lớn mọi người đều nằm trên giường nghỉ ngơi, để ngày tiếp theo có thể bảo trì ý chí chiến đấu tràn đầy, dưới cơn gió lạnh lạnh thấu xương ra cửa đi làm, đến trường.

Trong bệnh viện 643 một mảnh an tĩnh, người chân chính càng ít hơn. Đối với bệnh viện mà nói thì cảnh vệ ở đây rất nghiêm mật, nhưng so với quân sự chân chính cùng đơn vị bảo mật thì lực lượng bảo an ở đây vẫn kém xa.

Thời gian qua nửa đêm, hắc ám dường như đã bị cơn gió lạnh đông cứng, ngay cả đèn đường cùng đèn sân nhà đều trở nên ảm đạm hơn, ánh sáng chỉ chiếu tới 1 vùng rất nhỏ, không cách nào tiến ra thêm bên ngoài.

Bên ngoài khu phòng bệnh đã sớm không còn ai, mấy bóng đen trong bóng đêm nhanh chóng xen kẽ, tựa như sương như khói mà lượn quanh các tường, chạy thẳng vào Đặc Biệt Y Liệu.

Bọn chúng dường như rất rõ ràng địa hình ở đây, không có chạy tiếp mà thông qua hệ thống thông gió mà di chuyển.

Một lát sau, ở sâu dưới lòng đất vang lên tiếng ầm ầm rất nhỏ, sau đó lại có vài tiếng súng yếu ớt truyền ra. Những âm thanh này vốn rất nhỏ, lại trong cơn gió đêm cuốn đi, nên không tiếng động mà biến mất.

Trên lầu, Lâm Tĩnh cùng Lô Hồng Phi ngủ say song song mở mắt, nét mặt có chút nghiêm túc.

“Là tiếng súng.” Lô Hồng Phi trầm ngâm nói.

Lâm Tĩnh khẳng định nói: “Là tiếng súng.”

Lôi Hồng Phi lập tức nhảy dựng lên, mặc áo lông cùng quần bộ, vừa mặc vừa nói với Lâm Tĩnh: “Cậu nằm yên đừng nhúc nhích, để tôi đi xem thử.”

Lâm Tĩnh lại giống y xuống giường mặc quần áo: “Tôi cũng muốn đi xem, coi thử ai lớn gan như vậy, dám gây sự ở đây.”

Lôi Hồng Phi có ý khuyên hấn, thế nhưng biết rõ hấn sẽ không thích, liền chỉ phải bắt đắc dĩ thở dài, đưa súng của mình cho hấn. Súng của Lâm Tĩnh đã để ở nhà, mà cánh tay thiết của Lôi Hồng Phi chính là vũ khí lợi hại nhất rồi, cho nên hấn cũng chẳng khách sáo, tiếp nhận súng mang vào bên hông, dùng áo khoác rộng thùng thình che khuất.

Hai người từ mở mắt ra đến đi ra cửa chỉ dùng 2, 3 phút, cũng không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa. Lôi đi nhỏ bên ngoài không có một bóng người, bọn họ tạo góc, yểm hộ cho nhau, tốc độ rất nhanh, lại thủy chung nghiêm mật đề phòng.

Đọc theo đường đi đều rất an tĩnh, y tá đang ở lầu 1, thỉnh thoảng có thể nghe thấy được tiếng chuông điện thoại nhẹ nhàng cùng thanh âm y tá nói chuyện, hiển nhiên chỗ nổ súng ở dưới sâu mặt đất, vẫn chưa để người trên đây phát hiện.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh liếc nhau, không kinh động đến y tá đang gọi điện thoại trên ghế, lặng yên không tiếng động mà khẩn cấp chạy ra ngoài, thả chậm tốc độ, cẩn thận đi xuống tầng ngầm.

Lôi Hồng Phi dùng cánh tay thiết giết địch, phải cận chiến, mà trong tay Lâm Tĩnh có súng, có thể bắn từ xa, vì vậy Lôi Hồng Phi luôn đi ở phía trước Lâm Tĩnh, để tùy thời ngăn trở công kích với hấn. Lâm Tĩnh lại cực kỳ tức giận với hành vi này của y, nếu có người cầm súng nhắm từ xa bắn tới, thì Lôi Hồng Phi chính là cái bia đỡ đạn rõ ràng nhất, mục tiêu quá rõ.

Hấn nhắc chân đẩy Lôi Hồng Phi qua góc tường đối diện, nghiêm mật lạnh lùng cẩn thận mà kẻ sát người vào mép tường đi nhanh xuống dưới rất nhanh. Lôi Hồng Phi tất nhiên biết rõ ý của hấn, cũng không dám đi tới che trước mặt hấn nữa, chỉ có thể chạy nhanh hơn, tới tầng hầm.

Bọn họ vẫn không nghe thấy tiếng súng nào nữa, nhưng trực giác bồi dưỡng qua thân kinh bách chiến vẫn khiến họ nhận ra được tiếng đánh nhau mơ hồ, tuy rằng động tĩnh rất nhỏ, chỗ chiến đấu cũng cách xa chỗ họ. Hai người nhanh chóng chạy tới cửa thoát hiểm của tầng ngầm thứ nhất, cửa kim loại đóng kín, hoàn toàn không rõ được tình hình bên trong. Bọn họ liếc nhau, không cần bất luận cái gì ngôn ngữ liền đạt thành ăn ý.

Tay phải Lôi Hồng Phi nắm chắc bắt tay cửa thô to, mạnh phát lực, giật mạnh cánh cửa đang khóa chết kia. Nòng súng Lâm Tĩnh nhắm ngay cửa, chuẩn bị tùy thời bóp cò.

Sau khi cửa mở ra, thì trong thông đạo chỉ có ngọn đèn yếu ớt, hiển nhiên hệ thống chiếu sáng ở đây đã bị

cắt, nhưng hệ thống khẩn cấp vẫn không bị phá hư, cho nên vẫn còn chút ánh sáng rọi sáng toàn bộ thông đạo.

Ánh mắt Lâm Tĩnh nhanh chóng đảo qua, liền muốn bước vào, nhưng Lôi Hồng Phi giành trước nhảy vào trong, bước vào thông đạo.

Ở đây vẫn không có bóng người, nhìn qua chỉ là một chỗ rất bình thường, có mấy căn phòng, trên cửa có dán “Phòng vệ sinh”, “Phòng kho”, “Phòng trung chuyển”, dường như cũng giống như những tầng hầm ở chỗ khác, đều là những phòng không quan trọng rất ít người dùng tới

Hai người họ không nhìn lâu, theo thanh âm nơi phát ra mà chạy tới phía trước. Còn chưa tới cửa của thông đạo, thì có hai bóng đen chợt xuất hiện, vội vàng chạy tới chỗ họ. Thấy bọn họ, hai tên kia không chút do dự, song song phi thân về phía trước, trong tay chúng, hàn ý sắc bén xé rách không khí, dùng thế sấm sét đâm thẳng về phía trước.

Tay phải của Lôi Hồng Phi nhanh chóng chém ra, lực đạo cương mãnh, tốc độ cực mau, dường như mơ hồ phát sinh tiếng nổ, hung hăng nện thẳng vào bóng đen đang lao tới mình, đâm tên đó bay thẳng về phía sau, nặng nề đụng mạnh vào vách tường. Cùng lúc đó, Lâm Tĩnh nhanh chóng nhắm súng thẳng vào tên trước mắt, liên tục bóp cò.

Cả hai tên đó phát động đánh bất ngờ lại chẳng kịp lên tiếng mà rơi xuống đất, hiển nhiên chết nhiều hơn sống.

Tất cả đều phát sinh trong nháy mắt, trong nháy mắt đã dẹp loạn, một bóng người trẻ tuổi đuổi theo hai tên đó nhanh chóng chạy tới, dừng bước, dường như trong nhất khắc đã nhận ra được Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh, sát ý lạnh thấu xương trên người lập tức thu liễm, tiến lên lễ phép mà nói: “Lôi tướng quân, Lâm tướng quân, sao hai anh lại ở đây?”

Tuy rằng thanh niên kia mặc đồ thường, từ bề ngoài không nhận ra điểm đặc biệt nào, nhưng Lôi Hồng Phi bằng trực giác có thể biết được đây chính là người của Lăng Tử Hàn, vì vậy mỉm cười giải thích: “Chúng tôi tựa hồ nghe thấy tiếng súng, nên xuống đây xem thử.”

Thanh niên kia nhíu mày: “Hai vị tướng quân quả thực hảo công phu, bội phục, bội phục.”

Lâm Tĩnh đậm đậm cười, thân thiết hỏi: “Tình huống thế nào? Có cần chúng tôi hỗ trợ không?”

Thanh niên chần chờ một chút, khách khí cười nói: “Người tới không nhiều, chúng tôi đã khống chế cục diện, nhưng hai tên này lại chạy trốn được, may có hai vị tướng quân chặn đứng, thực sự là cảm ơn.”

Lôi Hồng Phi tùy tiện vung tay lên: “Cậu quá khiêm tốn rồi, chúng tôi chỉ là vừa lúc gặp phải, thuận lợi làm chút thôi, kỳ thực cũng không có gì. So với thân thủ của cậu, chúng cũng chạy không thoát đâu.”

Thanh niên kia cũng không khách sáo tiếp nữa, dường như không muốn để hai vị tướng quân cao tầng này tiến thêm về chỗ tranh đấu phía trước, nhiệt tình mà nói: “Mời hai vị về nghỉ ngơi vậy, tôi cần phải thu thập 1 chút hiện trường chỗ này.”

Lôi Hồng Phi rất tin tưởng người của Lăng Tử Hàn, nếu bọn họ đã có phòng bị, thì khẳng định bọn tội phạm không trốn thoát được. Y cũng không muốn để Lâm Tĩnh chưa khỏi bệnh tiếp tục thiệp hiểm, gặt đầu, cùng Lâm Tĩnh đi.

Hai người trở lại phòng bệnh, nhất thời khó vào giấc ngủ, liền cởi áo khoác, ngồi xuống sofa uống trà, suy nghĩ đến tột cùng dưới tầng hầm kia giấu cái gì, lại có thể kéo bọn bỏ mạng chạy tới.

Nửa tiếng sau, Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ cùng nhau chạy tới bệnh viện 643. Vệ Thiên Vũ chạy thẳng đến ngầm, còn Lăng Tử Hàn thì chậm rãi lên lầu, vào phòng bệnh của Lâm Tĩnh.

136. Chương 135

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lăng Tử Hàn khá quen thuộc với kết cấu của các phòng bệnh thế này, vừa vào cửa thì thấy hai người họ đang ngồi, sau đó liền đi tới ghế sofa đơn ngồi xuống, nhẹ cười: “Cảm giác của hai anh cũng quá nhạy rồi đi. Tầng ngầm thứ 1, thứ 2 ở đây đều được bố trí đặc biệt, thanh âm bên trong rất khó truyền ra ngoài, càng đừng nói tới chuyện gió tuyết đang thổi bên ngoài. Tuy rằng trong ngầm có động tĩnh, nhưng người ở lầu 1 còn chưa phát hiện ra được điều gì bất thường, mà các anh ở lầu 3, lại có thể nghe thấy tiếng súng, khiến tôi rất bội phục, quả không hổ danh là tinh anh.”

“Thôi đi, đừng có chụp mũ bắt tội anh đeo.” Lôi Hồng Phi đứng dậy rót ly trà cho cậu, lại ngồi xuống bên cạnh Lâm Tĩnh, hăng hái hỏi. “Ồ dưới đó bọn em đang cất giữ thứ gì vậy? Nhìn bộ dáng của em, dường như đã phòng bị từ trước rồi phải không, chỉ sợ tập kích này cũng không phải lần đầu phải không?”

Lâm Tĩnh trừng mắt nhìn y, sau đó lại nhìn Lăng Tử Hàn. “Không thể nói thì đừng nói, không cần để ý tới y, lớn tới chừng này rồi, mà còn tò mò như thế, chẳng khác gì con nít ...”

Lôi Hồng Phi quay đầu nhìn hẳn, ánh mắt mở to hơn.

Lăng Tử Hàn nhin không được cười ra tiếng, giúp đỡ hoà giải: “Hồng Phi chính là tính tình này, từ nhỏ tới lớn chưa từng đổi. Tôi nghĩ ảnh vậy cũng tốt, dụng tâm hảo, nhân ngay thẳng, để ở chung, cho nên y có rất nhiều bạn, ở trong quân giới, hay chính giới thì nhân duyên đều rất tốt. Nhìn qua tính cách có hơi trẻ con, nhưng kỳ thực chính là đại trí giả ngu.”

Lôi Hồng Phi nhất thời đắc ý dào dạt: “Chỉ có Tử Hàn hiểu anh.”

Lâm Tĩnh chẳng thêm để tâm: “Nói trắng ra, không phải là gian trá xảo hoạt hay sao, Tử Hàn không muốn đả kích anh, nên lúc nói cũng cố gắng dùng từ tốt đẹp một chút, vậy mà anh cũng không nhận ra sao, hừ.”

Lôi Hồng Phi vẻ mặt vô tội: “Tôi không có gian trá xảo hoạt nha, kỳ thực tôi luôn là một người trung hậu thành thật.”

Lăng Tử Hàn mỉm cười, đưa tay nâng tách trà, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua miệng tách, chờ hai người họ đầu miệng xong, nhìn mình, lúc này mới chậm rãi nói: “Việc này nói cho hai anh nghe cũng không có vấn đề gì, nếu như hai anh mà tôi còn không tin, thì trên đời này người có thể tin được còn mấy ai nữa chứ.”

“Cũng không phải vấn đề tin hay không tin, mà cậu còn phải dựa theo quy định làm việc nữa mà.” Lâm Tĩnh hiểu rõ ý người mà an ủi cậu. “Nếu như không tiện nói thì đừng nói.”

“Đúng.” Lôi Hồng Phi vội vã gạt đầu, rất nghiêm túc phụ họa. “Tử Hàn, anh chỉ hơi hiểu kỳ mà thôi, mới tùy tiện hỏi thế, kỳ thực cũng không nhất định phải biết nội tình đâu.”

Nét mặt Lăng Tử Hàn rất nhẹ nhàng: “Việc này xác thực thuộc về cơ mật cao độ, đối với các anh cũng có thể nói, trước đây không nói cho các anh biết, bất quá vì nó không có liên quan tới quân sự, mà hôm nay cũng có dính tới rồi, nên nói cũng không sao.”

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh nghe cậu nói vậy, liền an tĩnh, chăm chú lắng nghe.

Thanh âm Lăng Tử Hàn không nhanh không chậm, phẳng phất tựa như đang nói một chuyện cũng không tính là sự tình khẩn yếu: “Tôi bị bệnh nhiều năm như vậy, bệnh viện 643 vì chữa trị cho tôi mà mất khá nhiều công sức, cũng vì vậy mà ở rất nhiều lĩnh vực đạt được tiến bộ nhảy vọt, có những phát hiện đạt được thành tựu lớn vượt thời đại ở trong giới y học quốc tế, người quan tâm tới nơi này càng lúc càng nhiều, trong đó không riêng gì những y học gia đã luôn tận sức cứu sống nhân loại, cũng chẳng hiếm tổ chức khủng bố. Mấy năm qua, để đánh lạc hướng chúng, thì trong tầng ngấm của Đặc Biệt Y Liệu bệnh viện 643 có một vùng cấm, có khá nhiều người suy đoán, bên trong có một người bệnh nhân cực kỳ đặc thù, cũng chính là nguyên nhân đã khiến cho bệnh viện này đạt được tiến bộ nhảy vọt đến thế. Vì vậy, có khá nhiều người thiếu kiên nhẫn muốn lên vào trong đó, có ý định cướp đi bệnh nhân kia, để thu được lợi ích từ đó. Đối với chúng tôi, chuyện xảy ra như tối nay là một chuyện khá bình thường, chỉ là, không ngờ hai anh lại phát hiện, nên hơi bất ngờ 1 chút. Thiên Vũ đã xuống phía dưới kiểm tra hệ thống, cố gắng để sau này người như các anh cũng không thể phát hiện ra được động tĩnh gì từ tầng ngấm.” Nói xong, cậu mang âm giọng trêu chọc, trên mặt đầy nét cười.

Lôi Hồng Phi lại không nghĩ cậu nói đơn giản như thế, thế nhưng chỉ cần vài câu đã hiểu, mục tiêu của bọn người đó chính là cậu. Tất nhiên thời điểm hành động ở Cung Đảo chục năm về trước, Lôi Hồng Phi cũng đã biết rất rõ, Lăng Tử Hàn là người duy nhất đã nhiều lần thử qua “Ma thảo” mà vẫn còn sống. Ở mặt y học, thì cậu mang giá trị rất lớn, có không ít tổ chức khủng bố muốn bắt được cậu, mà ngay cả tập đoàn gián điệp thương nghiệp, tập đoàn y dược lớn cũng đều có hứng thú với cậu, chỉ là bọn chúng lại chưa từng đem bệnh nhân đó và Lăng Tử Hàn liên hệ cùng một chỗ, mà là cho rằng bệnh nhân đó luôn ở bệnh viện

tiếp nhận trị liệu. Nhưng điều đó cũng không nghĩa Lăng Tử Hàn sẽ an toàn, những người trong bệnh viện 643 biết bệnh tình của Lăng Tử Hàn không ít, đều là những người đã từng được phân biệt mới được thêm vào tổ chữa bệnh, thế nhưng vạn nhất có người cá biệt nào đó không thể chống được uy hiếp lợi dụ, lộ ra tin tức, thì Lăng Tử Hàn lập tức sẽ nằm vào vị trí nguy hiểm nhất.

Y cau mày, vẻ mặt không hề đồng tình. Nhưng Lâm Tĩnh không phản ứng nhanh như y, nhưng cũng không chậm, rất nhanh đã nghĩ thông suốt các điểm chính trong đó, không khỏi lo lắng nhìn về phía Lăng Tử Hàn. “Làm vậy ... có cần thiết không?”

Vừa đến mùa đông, thân thể Lăng Tử Hàn liền thật không tốt, tuy rằng Đồng Duyệt cùng Vệ Thiên Vũ rất chú ý, luôn kiệt lực giữ cậu trong chỗ ấm, nhưng không thể ngăn được bệnh tình cậu phát tác. Mấy năm qua, cậu luôn thon gầy, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua yếu đuối. Lúc này, dưới ngọn đèn tối, mái tóc ngắn hoa râm của cậu càng thêm chói mắt, khiến Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều rất sầu lo.

“Sức khỏe của em cứ phải khiến cho người khác phải lo lắng, sao còn muốn gánh thêm chuyện này?” Lôi Hồng Phi có chút oán giận. “Muốn dụ bắt mấy tên khốn chó chết đó, đều còn cách mà, cần gì em phải mạo hiểm đến thế?”

Lăng Tử Hàn ôn hòa mà nói: “Không phải em muốn dụ bắt chúng, mà do chúng cứ trăm phương nghìn kế cố gắng tìm đầu mối, nếu đã như vậy, còn không bằng cho chúng một hướng, để chúng có thể tìm hiểu được nguồn gốc mà tìm lấy người này, cũng đỡ để chúng cứ phải chạy tán loạn chung quanh, trái lại không thể khống chế được.”

Lôi Hồng Phi vẫn như cũ nhíu mày: “Nếu vậy ... Chú Đồng chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm hay sao?”

“Ừ.” Lăng Tử Hàn gật đầu. “Bọn em đã cho người ở bên cạnh bảo vệ ba rồi, với lại, trải qua phân tích của em, thì mục đích của chúng chính là bệnh nhân đặc biệt kia, nếu như kinh động tới bọn em, thì tin chắc bọn em sẽ dời bệnh nhân đó đi, thì bọn chúng chẳng khác gì kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Vì vậy, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thì bọn người có đầu óc một chút sẽ không đi làm mấy chuyện ngu xuẩn vậy đâu.”

“Nhưng người mà bọn chúng có đến mà không có về, vậy chẳng phải đã thảo kinh xà hay sao?” Lâm Tĩnh không hiểu. “Cậu đáng lẽ phải không ngừng đổi địa phương, vậy mới dễ khiến cho người mắc câu.”

Lăng Tử Hàn định liệu trước cười nói: “Người tới đây không phải thuộc về một tổ chức duy nhất, mà có đủ loại, loại nào cũng có. Bố trí của tôi chỉ là lo trước khỏi hoạ, nếu bọn chúng không tới, thì đương nhiên hay nhất, còn nếu đã tới, thì cứ lưu lại toàn bộ đi, một tên cũng không cho trốn.”

“Ra là vậy.” Lâm Tĩnh bình tĩnh đại ngộ. “Vậy thì tốt.”

Lôi Hồng Phi cũng yên tâm, nhất thời tới thích thú. “Này, đánh nhau rất đã ghiền đó nha, dù sao Lão Lâm cũng phải nằm ở đây thêm một thời gian, sau này nếu có chuyện như thế nữa, nhớ báo bọn anh biết nha.”

“Hai người các anh là tướng quân, có bao nhiêu chuyện lớn chờ hai anh đi làm, cần gì lại lấy chén cơm của người khác?” Lăng Tử Hàn bắt đắc dĩ lắc đầu. “Hai anh cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải làm việc, tôi đi trước vậy.” Cậu lên đây chính là muốn để hai người bạn của mình yên tâm, nói rõ sự tình, chứ không định ở lại lâu nói chuyện phiếm. Đêm khuya trời lạnh, cậu còn phải xem thử Thiên Vũ đã xong việc hay chưa, rồi sớm cùng anh về nhà.

Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh cũng không lưu cậu, nhìn sắc mặt còn trắng hơn bức tường của cậu, đều muốn để cậu nhanh về nhà ngủ, không cần phải bôn ba ở bên ngoài, thế nhưng biết chức vụ cùng trách nhiệm hiện tại mà cậu đang gánh, thì lời này cũng thể nói ra.

Nhìn cậu tới cửa phòng, thông thả rời đi, Lôi Hồng Phi lại thấp thoáng nét u buồn, thấp giọng nói: “Mỗi lần thấy Tử Hàn, tôi đều cảm thấy có lỗi, loại cảm giác này có lẽ suốt đời cũng không thể nào biến mất được.” Nói xong, y thở dài.

Đối với Lăng Tử Hàn, Lâm Tĩnh cũng từng có tâm tình tự trách, cho nên rất hiểu tâm tình của y. Tuy rằng không hiểu rõ ràng lắm quá khứ của họ lắm, nhưng hẳn biết Lôi Hồng Phi cùng Lăng Tử Hàn chính là thanh mai trúc mã, sau đó thì thành người yêu, rõ ràng rất xứng, sau đó lại chia tay, khiến người khác thật khó hiểu. Sau khi Lâm Tĩnh điều đến Bắc Kinh công tác, thời gian ở chung với Lôi Hồng Phi càng lúc càng nhiều, thì luôn nhìn ra y luôn rất tự trách rất không cam lòng, còn Lăng Tử Hàn đối với y thì luôn ôn hòa rất bao dung, người sáng suốt đều thấy được rõ ràng là Lôi Hồng Phi phụ Lăng Tử Hàn. Mất đi một người bạn đời hoàn mỹ như thế, thì ai cũng sẽ đều vô cùng hối hận không ngớt, tuy rằng Lâm Tĩnh không hỏi, nhưng ở mặt này cũng từng nghĩ Lôi Hồng Phi rất ngu xuẩn.

Hiện tại Lăng Tử Hàn cùng Vệ Thiên Vũ đã trải qua cuộc sống bình an hạnh phúc. Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều đã từ bỏ tâm tư cá nhân của mình, cảm giác tự trách cũng dần dần giảm bớt, chậm rãi biến mất. Lâm Tĩnh rất ít nhìn thấy bộ dáng khó chịu này của Lôi Hồng Phi, không khỏi trầm mặc chốc lát, thoải mái thoải mái vỗ vỗ y: “Hiện tại Tử Hàn sống rất tốt, sức khỏe cũng tốt hơn trước nhiều, anh cũng đừng đau lòng nữa, nếu như để cậu ấy thấy, thì lại không dễ chịu.”

“Ừ.” Lôi Hồng Phi hít sâu một hơi, nét mặt cũng giảng ra, xoay người ôm lấy hắn, dịu dàng mà nói. “Thời gian không còn sớm, cậu cũng mau ngủ đi.”

Lâm Tĩnh kỳ thực không hề buồn ngủ, thế nhưng hẳn thì có thể bình minh tới thì ngủ bù, nhưng Lôi Hồng Phi sáng sớm còn phải đi làm, cho nên không thể bắt y ngồi cùng mình nữa. Hắn cười gật đầu, đứng dậy cởi áo lông, quần, mặc quần áo bệnh nhân lên giường.

Lôi Hồng Phi đi kiểm tra cửa phòng, sau đó tắt đèn, chỉ để lại ánh đèn yếu ớt. Đi tới bên cạnh sofa, y do dự một chút, không có giống trước đây cứ đem sofa là giường, mà chạy đến bên cạnh giường, chen chúc nằm xuống bên người Lâm Tĩnh.

Giường này rất rắn chắc, nằm 2 người đàn ông cũng không vấn đề gì, chỉ là hơi chật 1 chút, cơ thể của họ đều khá rắn chắc, hơi rộng, nên nếu nằm không cần thận rất dễ rớt xuống giường. Lâm Tĩnh nghĩ tâm tình của y có lẽ không tốt, nên cũng không có đuổi y, mà lại dịch người qua 1 bên 1 chút, nghiêng người qua, chừa ra một khoảng trống.

Lôi Hồng Phi cũng nghiêng người, một cánh tay cứ tự nhiên mà ôm lấy thắt lưng của hắn, cảm nhận khí tức đặc biệt cùng với thuốc trên người hắn, lúc này mới thả lỏng được một bụng tâm tư, thỏa mãn thở dài 1 hơi, nhẹ nhàng mà nói: “Ngủ đi.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh nhắm hai mắt lại. Nhiệt độ cơ thể nóng rực của Lôi Hồng Phi khiến hắn cảm giác thoải mái, rất nhanh liền ngủ say.

Bên ngoài tiếng gió thổi mạnh, hoa tuyết không ngừng bay, trong bóng đêm càng rơi dày đặc, từng chút một lấp đầy mặt đất, khiến toàn bộ vùng đất trở nên một mảnh trắng noãn.

Lôi Hồng Phi nghe tiếng gió thổi bên ngoài ngoài cửa sổ, trợn mắt nhìn người gần trong gang tấc của mình, cố nhìn thật lâu, rốt cục nhẫn nại không được, lén lút tiến người sát lại, ở trên môi của Lâm Tĩnh nhẹ nhàng hôn một chút, rồi hôn 1 chút, sau đó ngừng thở nhìn hắn, rất sợ hắn giật mình tỉnh giấc. Qua một hồi lâu, Lâm Tĩnh vẫn còn ngủ say, Lôi Hồng Phi do dự mà, lại tiến đến hôn thêm 1 chút, sau đó không dám tiến thêm nữa, sợ bản thân không khống chế được mà gây ra rắc rối. Nằm bên cạnh người mình thương, thật vất vả lắm y mới có thể đè xuống khát vọng rực rạch, rốt cục cũng vô pháp đi vào giấc ngủ.

Tâm tình lộn xộn của y không ngừng liên tục quay trong đầu, y suy nghĩ rất nhiều về các cách biểu lộ tình cảm với Lâm Tĩnh, nhưng cuối cùng đều tự mình bác bỏ. Y không thể làm gì khác hơn là tạm thời từ bỏ ý định này, chỉ dám tưởng tượng đến mỹ cảnh sau khi y cùng Lâm Tĩnh chính thức kết hôn, trên mặt không tự chủ được hiện ra nụ cười sung sướng.

137. Chương 136

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Thời gian mà Lâm Tĩnh nằm viện khá lâu, đây cũng là lần đầu tiên kể từ lúc hắn chào đời tới nay.

Thình thoảng rảnh rỗi, hắn cũng sẽ cẩn thận hồi tưởng lại quá trình đã từng bị thương lúc trước, bỗng nhiên phát hiện, mặc dù hắn ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như Tây Vực, đánh với bọn phân tử khủng bố cùng hung cực ác vài chục năm, dưới cái chết thảm của người nhà càng bất úy sinh tử, luôn xung phong liều chết ở tuyến đầu, cũng rất ít bị thương nặng, mà vết thương nhẹ lại có thể khiến cho hắn nằm viện lâu đến thế. Suy nghĩ 1 hồi, hắn bởi vì bị thương nằm viện chẳng có bao nhiêu, hơn nữa chỉ cần 2, 3 ngày đã xuất viện, còn bây giờ chẳng bị thương lại phải nằm hơn 1 tháng, đó là chuyện chưa từng có trước đây.

“Không ngờ vận khí của tôi lại tốt như thế.” Hắn âm thầm nghĩ, khóe môi nhếch lên.

Bộ đội đặc chủng chính là một ngành nghề có độ nguy hiểm khá cao, bản thân hắn là quan chỉ huy, là một trong những vị trí nguy hiểm nhất, còn phải luôn làm gương cho quân lính, đối mặt với bọn địch mà chém

giết, nhiều năm như thế, lại chưa từng bị thương nặng, quả thực không thể tưởng được.

Từ sau khi hắn nằm viện, đã thông qua trang web nội bộ của bộ tư lệnh ra mệnh lệnh với thuộc hạ, muốn mọi người phải chăm chỉ làm việc, không được phép ai đến đây thăm hắn. Hắn vốn chẳng thích xã giao, khi ra ngoài cùng với mấy sếp các bộ khác cũng là bắt buộc, là dạng công việc phải làm, mà với thuộc hạ thì hắn chẳng muốn tốn tâm tư đầu diễn mấy trò này làm gì. Hắn trì quân nghiêm khắc, khi đã hạ lệnh, thì không ai dám cãi, vì vậy trong suốt thời gian hắn nằm viện người đến thăm hắn chẳng có mấy ai, khiến hắn cảm thấy vậy rất tốt, có thể thanh tĩnh chuyên tâm công tác.

Trải qua 1 tháng trị liệu, Đồng Duyệt biểu thị, hiện tại xem ra, kết quả của thuốc khá tốt. Lâm Tĩnh có thể trước tết âm lịch mà xuất viện, về nhà mừng năm mới, thế nhưng vẫn không thể ở trong những hoàn cảnh giá lạnh trong thời gian dài, cũng không thể làm việc quá độ gây mệt nhọc.

Lôi Hồng Phi tâm hoa nộ phóng, với mấy chuyện cần phải chú ý thì cẩn thận nhớ kỹ trong lòng, sau đó vô cùng vui vẻ kéo Lâm Tĩnh về nhà.

Bọn họ không cần phải làm thủ tục xuất viện, giấy tờ cần ký sẽ được chuyển tới bộ tư lệnh, do tài vụ kết toán với bệnh viện, cho nên hai người họ nói đi là đi, không lỡ một giây phút nào.

Lúc này là cuối tuần, Lôi Hồng Phi không tăng ca. Đồng Duyệt hiểu rõ ý người, không muốn để Lâm Tĩnh một mình cô đơn xuất viện, nên mới chọn một ngày mà lúc đó Lôi Hồng Phi không phải đi làm, đang trong bệnh viện thì báo cho họ tin tốt đó.

Lôi Hồng Phi lái xe chạy thẳng tới nhà, nụ cười rạng rỡ mà nói: “Tiểu Trần cùng Tiểu Thái đã lấy được chứng nhận kết hôn rồi, nhưng dự định chờ cậu xuất viện mới cử hành hôn lễ. Nhà của hai đứa nó tuy rằng không nhỏ, nhưng người tới có thể khá nhiều, nên tuyệt không chứa nổi. Với lại băng thiên tuyết địa, cũng không thể bắt khách ở ngoài sân uống gió lạnh, cho nên tôi đã đem nhà của cậu cho tụi nó mượn làm tân phòng. Dù sao sau khi cậu xuất viện cũng sẽ ở nhà của tôi, vậy căn đó cũng bỏ trống, không có hơi người nhà lạnh tanh, nên để tụi nó mượn dùng để hưởng tuần trăng mật đi. Thế nhưng tôi cũng có dặn tụi nó rồi, chỉ có thể đem phòng ngủ khách để làm tân phòng, còn phòng ngủ của cậu thì phải giữ nguyên, không được làm lộn xộn.” Phòng mà Lâm Tĩnh ngủ, tất nhiên không thể để người khác vào ngủ được, chỉ có một mình là có thể.

Lâm Tĩnh cũng không chú ý đến tâm tư này của y, chỉ cảm thấy sắp xếp này của y cũng ổn, liền gật đầu. Thái Hân Uy là người phương Nam, mẹ mất sớm, cha tái hôn, lại sinh thêm con trai, mẹ kế với cậu quan hệ cũng chẳng tốt, mà cha cậu với cậu càng lúc càng thờ ơ, mấy năm qua hầu như cậu không hề quay về nhà, mà người nhà cũng chẳng ai quan tâm đến, hắn tựa như cô nhi vậy, Thái Hân Uy cũng chẳng thèm đề cập đến người nhà mình, cũng giả bộ chẳng thèm về làm gì, nên tình hình sinh hoạt lại khá giống Lâm Tĩnh. Khi Lâm Tĩnh vẫn còn đang đảm nhận đại đội trưởng đại đội Dã Lang, thì Thái Hân Uy đã theo hắn, nhiều năm bôn ba đánh trận, xuất sinh nhập tử, trung thành và tận tâm với hắn, trên chiến trường thì phần đầu quên mình, dùng sinh mạng bảo hộ an toàn cho hắn, hắn tuyệt đối không bạc đãi cậu, hôm nay chỉ là cấp một tân phòng, vậy càng không cần phải tính toán.

“Hai nhóc đó cũng khá khách sáo, hồi đầu còn không chịu, nói là chỉ mượn dùng đón khách thôi, còn tân phòng vẫn dùng nhà của tụi nó. Tôi mắng tụi nó 1 hồi, tụi nó mới chịu nhận đó.” Lôi Hồng Phi háng hái mà nói suốt, Lâm Tĩnh cảm thấy thú vị.

Kỳ thực hai người sĩ quan phụ tá ở nhà trọ quan quân, điều kiện rất tốt, hơn nữa vị trí cũng gần chỗ nhà họ, để tùy thời gọi ra lệnh, trong thời gian ngắn có thể chạy tới. Hiện tại hai người họ kết hôn, thì hậu cần sẽ thu hồi nhà mà họ đang ở, cấp cho họ một căn nhà khác. Nhưng nếu cân nhắc tới việc cử hành hôn lễ thì khách lại khá đông, ở trong nhà sẽ không chứa đủ, nên chỉ có thể dùng biệt thự của Lâm Tĩnh mà đãi khách, buổi tối vẫn có thể quay về nhà họ ở, nhưng Lôi Hồng Phi kiên trì muốn bọn họ ở biệt thự hưởng tuần trăng mật. Trần Kiến Hữu chối từ một chút, lập tức nghĩ đến khi Lâm Tĩnh xuất viện sẽ ở đâu, nếu bọn họ chiếm bên này, thì Lâm Tĩnh chỉ có thể đến chỗ Lôi Hồng Phi ở, vì sếp của mình, khẳng định phải rút đao tương trợ, vì vậy không để ý phản đối của Thái Hân Uy, rất thống khoái mà đồng ý.

Hai sĩ quan phụ tá không có khả năng cùng nhau nghỉ phép để kết hôn, vì vậy trước tết âm lịch liền kết hôn, muốn thừa dịp lễ mừng năm mới khi tất cả mọi người đều đang nghỉ lễ, thì hai người họ sẽ cùng nhau về quê hương hai bên để thăm hỏi cha mẹ bạn bè, thông báo chuyện kết hôn, vì thế cũng chẳng ở biệt thự này quá lâu, Thái Hân Uy nổi giận với Trần Kiến Hữu 1 trận xong cũng đồng ý.

Lâm Tĩnh thật cao hứng, liền đến bộ tư lệnh để xem tân phòng của họ.

Lôi Hồng Phi rất hùng hồn, cho Trần Kiến Hữu cùng Thái Hân Uy 1 khoản thưởng, nói là tiền mừng của y cùng Lâm Tĩnh, chúc mừng lễ kết hôn của họ. Thái Hân Uy muốn chối, nhưng Trần Kiến Hữu chẳng chút ngại ngùng mà nhận, sau đó cao hứng bừng bừng chạy ra ngoài mua đồ, bố trí nhà mới xong, thì lại mua chẳng ít đồ trang trí, trang trí biệt thự của Lâm Tĩnh cũng rực rỡ hẳn lên.

Lôi Hồng Phi trên đường cũng đã gọi cho Trần Kiến Hữu, bọn họ đều biết Lâm Tĩnh có thể xuất viện, nên rất cao hứng, lập tức chạy tới biệt thự chờ.

Lâm Tĩnh bước vào biệt thự, lại thấy nao nao.

Bên trong Biệt thự thay đổi không ít, vật dụng cùng trang trí đều khôi phục lại một phần phong cách mà lúc trước hẳn thích, ngăn gọn mà sáng sủa, hơn nữa treo khá nhiều đeo ruybăng, dán rất nhiều chữ “song hỷ”, nhìn qua rất có không khí hôn lễ.

Lâm Tĩnh liên tục gật đầu: “Đẹp đẹp, vậy rất tốt nha, chúc hai đứa sớm sinh quý tử, đầu bạc đến già.”

Trần Kiến Hữu vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Cám ơn tư lệnh, tụi em định trước tiên muốn một đứa của Tiểu Uy, hai năm sau mới thêm một đứa.”

Lâm Tĩnh nhìn về phía Thái Hân Uy có chút ngại ngùng hiếm thấy, cao hứng mà nói: “Tốt, trẻ nhỏ dễ thương, nếu kết hôn, có con sớm thì tốt.”

Trần Kiến Hữu sinh trong gia đình lớn, tổ tiên nhiều đời buôn bán. Tổ phụ của anh cả đời kết hôn 7 lần, sinh chẳng ít con, sau đó tới cha anh, thì mấy chú bác cũng kết hôn nhiều lần, cả nhà khai chi tán diệp, tranh nhau sinh con để cái, gia tộc quy mô khổng lồ, con trẻ rất nhiều. Trần Kiến Hữu có khá nhiều anh em đều đang học ở nước ngoài lấy bằng thạc sĩ, bác sĩ, sau khi trở về nước thì xí nghiệp gia tộc phát triển mạnh, rất được coi trọng, chỉ có mỗi anh là bắt hiều tử tôn chạy đi tham gia quân ngũ, hơn nữa còn có dự định ở quân đội cả đời, cha mẹ không quản được, cũng theo anh, mà anh cũng đã nói rõ ràng với mấy

người đang kế nghiệp gia sản, mấy anh chị em đang hùng tâm chí mạnh kia không cần đề phòng anh làm gì, chẳng có tính uy hiếp tới tài sản, trái lại quan hệ với họ cũng vậy mà tốt hơn, nên anh chẳng có tí áp lực nào cả, cũng vì vậy mà không cần phải vì lợi ích gia tộc mà đi coi mắt, kết hôn hay không, sinh con hay không, chẳng có ai quản được anh, nhiều lắm cha mẹ có khi sẽ hỏi 1 câu cũng không có ép buộc gì anh. Nên anh khá tự do tự tại, cũng chưa từng thiếu tình thương của cha mẹ cùng tình cảm gia đình, hiện tại tất nhiên đều là vì Thái Hân Uy mà dự định.

Nhìn ánh mắt của Lâm Tĩnh, Thái Hân Uy hơi phiếm hồng. Cậu vội ho 1 tiếng, giả bộ nói: “Tư lệnh, bọn em có suy nghĩ về danh sách khách mời, anh xem giúp em nhé, nếu như có chỗ nào đó không hợp, thì tụi em lập tức sửa lại.”

“Đúng đúng.” Trần Kiến Hữu lập tức mời Lâm Tĩnh ngồi xuống, giúp hẩn ngậm trà.

Lôi Hồng Phi hài lòng khoát khoát tay với Trần Kiến Hữu: “Anh không cần. Lão Lâm, cậu giúp tụi nó ra chủ ý đi, tụi đi làm cơm, lát mọi người vào ăn.”

Lâm Tĩnh gật đầu: “Được.”

Lôi Hồng Phi ra cửa, lẩm nhẩm hát bài gì đó bước vào nhà mình cạnh bên, vừa cởi áo khoác, thì có một vệ binh gọi điện tới; “Lôi tướng quân, có một vị gọi là đại tá Nhạc Thành Cương muốn vào thăm Lâm tư lệnh, xin hỏi có cho phép hay không?”

Nghe được vệ binh báo ra phiên hiệu bộ đội là sĩ quan của Nhạc Thành Cương, Lôi Hồng Phi nao nao. Y ở tổng tham, với những phiên hiệu bộ đội đều nắm khá rõ, đây là một quân đoàn bọc thép khá mạnh, trong toàn quân cũng có tiếng tăm lừng lẫy, vị đại tá Nhạc Thành Cương kia, y cũng từng nghe qua, có người nói đó là một người dũng tướng nhanh nhẹn dũng mãnh, người như vậy, khó mà để người khác giả danh lắm.

Y suy nghĩ một chút liền nói: “Cho vào, mời Nhạc đại tá tới chỗ tôi.”

Kỳ thực dù y không nói, thì vệ binh cũng sẽ đưa người tới đây, ai cũng đều biết, Lâm tư lệnh chính là ở chỗ của y, muốn tìm người tất nhiên phải tới chỗ y tìm.

Nhạc Thành Cương rất nhanh xuất hiện. Anh mang bộ dáng của 1 người hơn 30, cao lớn vạm vỡ, rất có khí thế, Lôi Hồng Phi vừa liếc mắt có thể nhận ra toàn thân anh ta đều mang sức bật kinh người. Đó chính là một dũng tướng thích dùng xe tăng đấu tranh anh dũng, có chút tương tự với tính cách Lôi Hồng Phi.

Nhạc Thành Cương đã sớm biết đại danh của Lôi Hồng Phi, đây là lần đầu tiên gặp, lập tức quy củ nghiêm chào: “Sir!”

Lôi Hồng Phi không có mặc quân trang, không thể đáp lễ, liền đưa tay bắt tay anh, nhiệt tình nói: “Nào, ngồi đi, Lão Lâm sẽ lập tức về.”

Nhạc Thành Cương đáp ứng, ngồi xuống sofa, nhìn bộ dáng chủ nhà của y, thấy y cầm ly pha trà cho mình, liền có chút kinh ngạc: “Sếp, Lão Lâm ... tôi nghe nói hần vẫn chưa kết hôn, phải không?”

Lôi Hồng Phi trong lòng cả kinh, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện gì, nụ cười mỉm nói: “Đúng vậy, vẫn chưa kết hôn, nhưng hần vẫn đang ở cùng tôi.”

“À.” Nhạc Thành Cương đã hiểu, vì vậy gật đầu, không hỏi nhiều.

Lôi Hồng Phi có chút không an lòng, liền hỏi anh: “Cậu cùng Lão Lâm ... là bạn?”

Nhạc Thành Cương đáp sáng khoái: “À, tôi cùng hần là bạn đại học, sau khi tốt nghiệp thì không có gặp lại nữa, lần này có cơ hội tới Bắc Kinh, nên định tới thăm hần.”

“À, bạn học à, rất tốt nha.” Lôi Hồng Phi càng nghe càng thấy không ổn, cũng lười hỏi tiếp, nên cười. “Vậy cậu kết hôn chưa? Có con chưa?”

Nhạc Thành Cương có chút xấu hổ sờ sờ đầu: “Tôi ly hôn nhiều năm rồi, có một đứa con gái, cũng bị cậu ấy mang đi rồi.”

Trong lòng nao nao càng thêm cảnh giác, đang muốn hỏi thêm, thì Lâm Tĩnh mở cửa vào. Vừa thấy người đang ngồi trong phòng khách, hần chột nao nao, nhưng lập tức khoái trá cười rộ lên: “Thành Cương, sao lại là anh?”

Nhạc Thành Cương nở nụ cười đứng lên, kích động đi qua, mở rộng hai tay ôm lấy hần: “Tiểu Tĩnh, đã lâu không gặp, anh đến thăm em đó.”

138. Chương 137

Editor: Mai_kari

Beta: Kaori0kawa

Lôi Hồng Phi chỉ cảm thấy trong đầu ông ông tác hưởng, trong lòng giận dữ, tay phải nắm thành nắm tay, rất muốn đi lên, đem cái tên đang ôm chặt Lâm Tĩnh còn thân thiết gọi hần là “Tiểu Tĩnh” kia đánh 1 quyền văng đi.

Đây quả thực chính là cửa trước hở vào, cửa sau sói tới, không có lúc nào được yên tĩnh cả.

Đương nhiên, người theo đuổi Lâm Tĩnh còn nhiều hơn Lôi Hồng Phi tưởng rất nhiều, chuyện này có thể hiểu được. Không nói tới chuyện khí chất tương mạo, thì trong mắt phần lớn mọi người, thì người như Lôi Hồng Phi, Phương Thành, Lăng Tử Hàn, Long Tiềm, Trương Hải Dương đều là gia thế hiển hách, mọi người không thể trèo cao, còn Lâm Tĩnh lại thuộc dạng không có bối cảnh, hoàn toàn dựa vào bản thân mình mà phấn đấu mới có được thành công ngày hôm nay, là một đối tượng khá tốt, cũng khiến người khác có gan theo đuổi hơn.

Vị đại tá Nhạc Thành Cương này gia đình chỉ thuộc dạng giai cấp tư sản dân tộc trung bình thời hiện đại, từ các phương diện mà nói đều kém xa Lôi Hồng Phi, theo lý sẽ không có gì uy hiếp cả, nhưng nghe xưng hô của y, xem hành động của y, mà Lâm Tĩnh cũng tự nhiên mà tiếp nhận, thì quả thực đây chính là lần đầu tiên Lôi Hồng Phi thấy qua, cho nên trong lòng mới có cảm giác nguy cơ.

Lâm Tĩnh và Nhạc Thành Cương ôm nhau 1 chút, sau đó buông tay, vừa đi vào phòng khách vừa cười nói: “Năm trước em có gặp Tân Vĩ, y nói là anh hiện tại phát triển khá tốt.”

“Toàn bộ bạn học chúng ta, ngoại trừ có 2 người chuyển nghề, thì toàn bộ đều phát triển rất tốt.” Nhạc Thành Cương ngồi xuống, có chút cảm khái nhìn hấn. “Thế nhưng, lên tướng quân cũng chỉ có mỗi em mà thôi, cũng là em tuyệt nhất.”

“Bộ đội đặc chủng dễ kiến công lập nghiệp, chỉ là em biết nắm bắt mà thôi.” Trong giọng nói Lâm Tĩnh có chút khiêm tốn cùng thoải mái. “Đây là thời bình, bộ đội thường quy cũng không có chiến tranh gì, cứ thế mà thông thả tiến thân, chuyện này cũng không thể tính, như vậy, cũng đã rất ưu tú rồi.”

Nhạc Thành Cương gật đầu, rất sang sảng mà nói: “Đạo lý này tất cả mọi người đều biết, em chính là người tiên phong, phải đánh vài chục năm mới có được ngày hôm nay, thực sự không dễ gì, mấy năm qua, đám bạn học chúng ta thỉnh thoảng cũng có tụ hội lại hay gọi điện, chỉ cần nhắc tới em, thì tất cả mọi người đều chịu thua.”

Lâm Tĩnh không thích nói về bản thân mình, liền cười đổi chuyện: “Tình hình mọi người thế nào? Em cứ bận suốt, cũng không biết họ thế nào rồi.”

Nhạc Thành Cương liền kể về những người bạn học mà bình thường hai người quan hệ cũng khá tốt. Lâm Tĩnh nghe rất vui, Lôi Hồng Phi với một số cái tên cũng có chút ấn tượng, nhưng bất quá cũng vì quan hệ công tác, nên chỉ quan tâm tới những quan quân có tài, còn chuyện tư nhân thì không xen vào vậy. Y như đứng đồng lứa, như ngồi đồng than, liền đứng dậy, giả vờ nói: “Lão Lâm, anh Nhạc, hai người nói chuyện, tôi đi làm cơm.”

Nhạc Thành Cương ngẩn ra, lập tức phản ứng: “Vậy quá phiền anh rồi, nếu không chúng ta ra ngoài ăn đi, tôi mời khách.”

Lôi Hồng Phi nhẹ nhàng cười: “Sức khỏe của Lão Lâm không tốt, bác sĩ dặn không nên để hấn ra cửa, không thể ở trong trời lạnh, cho nên chúng ta thường chỉ ăn ở nhà.”

Sắc mặt của Nhạc Thành Cương liền tối, lo lắng nhìn Lâm Tĩnh: “Em sao thế? Bị bệnh? Bệnh gì? Nguy

hiểm không?”

Lôi Hồng Phi nhìn không được, cũng không thèm nhìn nữa, cười với Lâm Tĩnh, gật đầu, xoay người đi vào nhà bếp.

Lâm Tĩnh cười cười với y, sau đó giải thích với Nhạc Thành Cương: “Cũng không phải bệnh nặng gì, chỉ là trong một lần hành động do mình chỉ huy, chẳng biết thế nào lại dính vào vũ khí gien, hệ thống miễn dịch bị thương tổn, nếu như gặp phải khí trời phức tạp hoặc là hoàn cảnh ác liệt thì sẽ xảy ra chuyện, thế nhưng tình hình cũng không nghiêm trọng lắm, dù sao cũng không phải cố ý nhằm vào em, chỉ là bị dính, nên có thể trị dứt, hiện nay vẫn còn đang trị liệu, bác sĩ có khuyên em không nên ra cửa nhiều, chờ triệt để hồi phục rồi thì sẽ không sao nữa.”

“Vũ khí gien ...” Nhạc thành cương nhíu chặt vùng lông mày, thở dài 1 tiếng. “Nghịch của em cũng là quá nguy hiểm rồi.”

“Dù cho nghịch nào thì cũng có nguy hiểm như nhau thôi.” Lâm Tĩnh thoải mái mà cười nói. “Được rồi, không nói tới vấn đề này nữa, anh tới Bắc Kinh đi công tác à?”

Nhạc Thành Cương có chút xấu hổ: “Mẹ anh bị bệnh, bắt anh phải về đây, ra lệnh cho anh phải đi xem mắt, haizz ... Em nói sao anh có tâm tình đó chứ? Đây không phải đang làm khó anh sao?”

Lâm Tĩnh thân thiết hỏi: “Bác gái bệnh nặng không?”

“Đang nằm viện, thế nhưng cũng không nguy hiểm lắm.” Nhạc Thành Cương phiền não gãi gãi đầu. “Trong quân đội anh bận quá, mấy năm liền không về nhà, mẹ anh nhớ thương nên khiến sức khỏe càng lúc càng không tốt. Haizzz, trung hiếu không thể lưỡng hợp.”

Lâm Tĩnh biết y là một hiếu tử, rất hiểu tâm tình của y, liền khuyên giải: “Không nguy hiểm là tốt rồi, anh cũng phải thông cảm cho tâm tư người lớn tuổi, phải đi xem mắt thì cứ đi xem đi, dù chỉ là giả bộ cũng được, cùng đối phương uống tách trà, cũng coi như làm vui lòng bác gái, để tâm tình bác tốt, sức khỏe mau hồi phục thì cũng tốt mà. Hơn nữa, đối tượng mà bác gái chọn cho anh khẳng định rất tốt, anh cứ đi đi, nói không chừng hợp yêu cầu của anh, chẳng phải là chuyện tốt hay sao?”

Nhạc Thành Cương có chút nôn nóng, muốn ra ngoài 1 chút, để khiến gió lạnh thổi nguội bớt, lại nhớ tới sức khỏe của Lâm Tĩnh hiện tại không thể trúng gió, trong lòng càng thêm cấp bách. Y bắt chấp hiện tại là nhà của Lôi Hồng Phi, đứng mạnh dậy, đi vòng quanh 2 vòng, sau đó dừng lại, như muốn nói lại thôi.

Lâm Tĩnh cảm thấy y có chút khác thường, cũng nghiêm túc: “Anh sao thế? Có phải có chuyện gì hay không? Nếu cần em hỗ trợ, cứ nói.”

Nhạc Thành Cương nhìn hần, chỉ cảm thấy so với thời học đại học hần càng thêm xuất sắc. Bề ngoài hần vẫn hoàn mỹ như cũ, khí chất lại tựa như viên kim cương đã trải qua năm tháng dùi mài, quang hoa ánh sáng ngọc nội uẩn, phong thái chiếu nhân. Nhạc Thành Cương hít sâu 1 hơi, ngồi xuống chỗ gần hần nhất,

cúi đầu nói: “Tiểu Tĩnh, mấy năm qua, anh thường nhớ tới thời còn học đại học của chúng ta. Lúc đó, chúng ta đều tuổi trẻ khí thịnh, không ai nhường ai. Em còn nhớ không?”

“Đương nhiên nhớ kỹ.” Lâm Tĩnh nở nụ cười. “Chúng ta đánh nhau khá nhiều.”

“Đúng vậy.” Nhạc Thành Cương chợt rơi vào hồi ức. “Em chính là tinh anh của đội chống khủng bố, ngoại trừ mấy đứa bạn học bên bộ đội đặc chủng, thì không ai đánh thắng được em hết, thế nhưng anh không phục, rất muốn đánh thắng em một lần.”

Lâm Tĩnh cười đến khoái trá: “Anh rất kiên nhẫn, khiến em rất đau đầu, thế nhưng đánh cứ đánh, dần dần cũng bội phục anh đó.”

“Người có thể khiến em bội phục cũng không nhiều, đây chính là niềm kiêu ngạo của anh đó.” Nhạc Thành Cương cao hứng đứng lên. “Chúng ta chính là đánh tới ra tình.”

“Đúng, đánh xong mới thành bạn.” Lâm Tĩnh hài lòng gật đầu.

Nhạc Thành Cương hồi tưởng một hồi, trong mắt chậm rãi hiện ra tiếc nuối và hối hận. Y nhẹ nhàng mà nói: “Nếu như khi đó anh không tự coi mình là đúng là được rồi.”

Lâm Tĩnh giật mình 1 chút liền hiểu được, liền nhanh chóng thoải mái y: “Tính tình của em rất xấu mà, quả thực khá ít người có thể chịu được, đây cũng không thể trách anh. Thanh niên huyết khí phương cương, ai cũng thế cả, có đôi khi em quay đầu nhìn lại, đều cảm thấy biểu hiện lúc đó cũng khiến mình xấu hổ không ngớt. Chuyện khi đó, kỳ thực anh không sai, em cũng không sai, hiện tại đã nhiều năm qua rồi, cũng đừng để trong lòng nữa.”

Nhạc Thành Cương yên lặng mà nghe, một lúc lâu, mới lộ ra dáng cười phiền muộn.

Lúc này, Lôi Hồng Phi từ trong phòng bếp đi ra. Bên hông y mang tạp dề, tay áo xoắn lên, ra bộ dáng vợ hiền. Lúc đi vào phòng khách, y cười gật đầu với Nhạc Thành Cương 1 cái, sau đó đi đến bên tường kéo ngăn kéo tủ, lấy vài bình thuốc, lần lượt lấy từng viên thuốc ra, sau đó rót ra một ly nước nóng, cùng đưa tới trước mặt Lâm Tĩnh: “Cơm sắp xong rồi, uống thuốc trước đi.”

Lâm Tĩnh “Ừ” một tiếng, thoải mái mà uống hết đồng thuốc, sau đó uống hết nửa ly nước. Lôi Hồng Phi cất chén thuốc cùng ly nước, đặt tới quầy tủ, sau đó bước vào nhà bếp. Nét mặt của Lâm Tĩnh tự nhiên, không hề ra bộ dáng cần phải đi hỗ trợ, vừa nhìn chỉ biết, bình thường hai người họ chính là ở chung như thế, đó chính là tình đầu ý hợp do sinh sống cộng đồng thời gian rất lâu, mới có thể đạt được trạng thái hài hòa như thế.

Lôi Hồng Phi xào rau, vì để tránh khói dầu lan vào trong nhà, liền đóng cửa nhà bếp. Nhạc Thành Cương có thể yên tâm nói chuyện, không cần lo Lôi Hồng Phi nghe thấy. Nhìn dáng dấp khí định thần nhàn của Lâm Tĩnh, y có chút hoang mang mà nói: “Trước đây nguyên nhân chúng ta chia tay mặc dù có không ít, nhưng điểm quan trọng nhất chính là em không chịu ở dưới, mà anh cũng không chịu, nên mới không thể

tiếp tục. Vậy hiện tại em cùng Lôi tướng quân cùng 1 chỗ, chẳng lẽ y ở dưới? Chắc không thể nào đâu ha?”

Lâm Tĩnh sững sốt hơn nữa ngày mới hiểu được ý tứ của y, không khỏi kinh ngạc vạn phần. Hắn và Lôi Hồng Phi? Chuyện đùa gì thế? Thế nhưng ... suy nghĩ 1 hồi, hình như có chỗ nào không đúng. Sắc mặt của hắn hơi đổi, lâm vào trầm tư.

Nhạc Thành Cương phát hiện khác thường của hắn, nhất thời không rõ, nhưng thanh âm bản năng càng thêm nhỏ: “Tiểu Tĩnh, em sao thế?”

Lâm Tĩnh giương mắt nhìn y 1 chút, trong lòng rất loạn, thế nhưng thái độ cũng rất kiên quyết: “Em chắc chắn sẽ không nằm dưới.”

Nhạc Thành Cương giật mình: “Lẽ nào Lôi tướng quân có thể đi tới nước này?” Bằng trực giác, y cho rằng Lôi Hồng Phi mới là người không thể nào nằm dưới.

Trong lòng Lâm Tĩnh có chút quẫn, nhưng trên mặt vẫn miễn cưỡng bảo trì trấn định, mỉm cười nói: “Em cùng Lão Lôi ... chưa tới giai đoạn đó.”

Nhạc Thành Cương vừa giật mình, thấy phương thức ở chung hòa hợp của hai người họ như thế, còn tưởng rằng cái gì cũng đã sớm xong xuôi hết rồi, lại không ngờ ra cái gì cũng chưa làm, chẳng lẽ Lôi Hồng Phi cũng biết rõ Lâm Tĩnh không chịu thỏa hiệp, bởi vậy mới chậm rãi mà mài nước, để thủy tinh công nghiệp bách luyện dần mềm, sau đó mới tới bước cuối cùng? Suy nghĩ 1 hồi, trong lòng y tán thán không ngớt, thực sự là cao minh, bản thân mình khi đó quá tuổi trẻ quá kiên cường, không hiểu phải lùi mới tiến được, đại trí giả ngu, vì thế mới cùng Lâm Tĩnh nháo tới căng thẳng, cuối cùng bạo lực chia tay, tan rã trong không vui.

Nét mặt của y biến ảo bất định, khiến Lâm Tĩnh càng suy nghĩ nhiều, trong lòng càng lúc càng loạn, nhất thời không ngồi tiếp được, đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, quay đầu nhìn hoa tuyết tung bay ngoài trời mà xuất thần.

Nhạc Thành Cương vội vã bước tới bên cạnh, đứng bên cạnh hắn, ngưng thần nhìn hắn, có chút đau lòng nói: “Em gầy đi rất nhiều, nhìn qua cũng không có tinh thần như trước đây nữa.”

Lâm Tĩnh cười cười: “Rốt cục cũng không còn trẻ nữa.”

Kỳ thực, làm bộ đội đặc chủng đều như vậy, bình thường huấn luyện không ngừng mà đào móc tiềm lực, tiêu hao sinh mạng, trong thân thể sẽ có khá nhiều ám thương, hơn nữa trong lúc chấp hành nhiệm vụ thì luôn phải bảo trì khẩn trương cao độ, ở tinh thần cùng tâm lý đều gánh nặng trầm trọng. Không chỉ vậy, khi hoàn thành huấn luyện, thêm vào danh sách chiến đấu chính thức của bộ đội đặc chủng, nếu như không có thăng quan, thì thời gian đi lính cũng không thể vượt qua 6 năm, trên cơ bản vậy cũng là cực hạn rồi, nếu như trường kỳ như vậy, thì thể xác và tinh thần con người rất dễ tan vỡ. Người như Lâm Tĩnh, ở khu nguy hiểm nhiều năm như thế, khẳng định cũng không còn giống như thời trẻ mà sinh long hoạt hổ.

Nhạc Thành Cương nhìn nụ cười bình tĩnh thoải mái của Lâm Tĩnh, lại nhớ tới vị thanh niên tuấn mỹ lãnh ngạnh lúc trước, không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhin không được đưa tay đặt lên vai hắn, thấp giọng khuyên nhủ: “Hiện tại em đã là quan tư lệnh, không cần làm gương cho quân lính nữa đâu? Sức khỏe mới là quan trọng, em chú ý bảo trọng, đừng lo lắng quá nhiều thứ.”

Lâm Tĩnh nghe lời dặn của y, có chút ngoài ý muốn cười nói: “Em nghe nói anh rất thích tự mình lái xe tăng xông thẳng về phía trước, chuyện này một sư trưởng không nên làm thì phải.”

Nhạc Thành Cương vội ho một tiếng, xấu hổ mà nói: “Thì do anh ngứa tay thôi, kỳ thực mấy chuyện nghe nói này, thì qua hai ba người là hoàn toàn thay đổi.”

Lâm Tĩnh cười ha ha, tạm thời dứt bỏ nỗi lòng rối loạn.

Nhà bếp cửa mở, Lôi Hồng Phi nhô đầu ra. Nghe được tiếng cười của Lâm Tĩnh, thanh âm của y gần như siết chặt lại: “Lão Lâm, dọn bàn ăn, chuẩn bị ăn cơm.”

“Ừ.” Lâm Tĩnh nghe thấy tiếng nói y, trong lòng lại có đợt rung động kỳ dị, nhưng lập tức mạnh mẽ nén xuống, vẫn bình thường đi tới lau bàn ăn, kéo ghế, tiến vào nhà bếp lấy đồ ăn ra.

Nhạc Thành Cương không nói chuyện tư nhân nữa, bắt đầu chuyển đến những chuyện về quân sự quốc tế quốc nội trong bữa cơm, vừa đúng trong kế hoạch năm nay có diễn tập quân sự nên khiến câu chuyện càng thêm sinh động, vừa nhắc tới, Lôi Hồng Phi cũng rất hứng thú nói, những chuyện không phải bí mật, không cần phải giữ kín thì y đều tiết lộ ra ngoài, dù sao mấy chuyện này cũng đã sớm công bố, nói ra cũng coi như để đối phương sớm chuẩn bị, ở trong lúc diễn tập đạt được thành tích tốt.

Lâm Tĩnh với phương thức tác chiến của bộ đội thường quy cũng không tinh thông lắm, chỉ hiểu một chút, chủ yếu là những khái niệm để khi các binh chủng liên hợp tác chiến thì có thể phối hợp với nhau thôi, lúc này cũng không nói nhiều, chỉ là nghiêm túc nghe hai người họ nói chuyện với nhau.

Lôi Hồng Phi vừa nói chuyện vui vẻ vừa chăm sóc Lâm Tĩnh cẩn thận, gấp rau cho hắn, múc canh cho hắn, sau đó đem vài món riêng chuyển đến trước mặt Nhạc Thành Cương, cười nói: “Mấy món này Lão Lâm cũng không ăn nhiều, anh là khách, không cần phải ăn theo hắn đâu, nào, ăn nhiều chút đi.”

“Cám ơn, cám ơn.” Nhạc Thành Cương về mặt thành khẩn. “Kỳ thực tôi gì cũng ăn được cả, không cần phải làm riêng cho tôi đâu, khiến tôi băn khoăn rồi.”

Lâm Tĩnh liền nói đỡ: “Anh khó có dịp tới, vốn cần phải làm nhiều món. Thời gian này ẩm thực của em có chút kiêng kỵ, các anh đừng để tôi ảnh hưởng, ăn no đi.”

Câu nói của hắn khôi hài, đây là chuyện khó thấy, khiến Lôi Hồng Phi và Nhạc Thành Cương đều vui vẻ, liền giơ ly chạm, uống sạch 1 hơi.

Lôi Hồng Phi không thể uống rượu mạnh, trên bàn chỉ có vang đỏ. Hai người họ cao to khô ngô, luận thể lực ít nhất cũng là dạng uống được 2 cân rượu đế, nên loại vang đỏ độ không cao này tựa như nước tưới, chỉ chốc lát sau đã sạch hết mấy chai.

Lâm Tĩnh cười tủm tỉm, nhìn, không giống lúc trước mà cần. Có bạn từ phương xa tới, chơi vui thì tốt. Vốn hẳn cũng phải uống vài ly mới được, nhưng bệnh của hẳn không cho phép, thì đành để cho Lôi Hồng Phi thay hẳn uống 1 trận vậy. Với điều kiện thân thể của Lôi Hồng Phi, cho dù thỉnh thoảng uống say một lần, cũng không phải vấn đề gì lớn.

Bữa cơm này ăn rất lâu, Lôi Hồng Phi cùng Nhạc Thành Cương tính tình hào sảng, uống say chuệnh choáng, tựa như thời gian thì có nhưng rượu phùng tri kỷ trăm ly chẳng đủ, rất hợp ý nhau.

Lâm Tĩnh nhìn hai người họ say trong tiếng cười lang lang, lúc này mới gọi điện thoại tìm Thái Hân Uy cùng Trần Kiến Hữu, để họ lái xe đưa Nhạc Thành Cương về nhà.

Lôi Hồng Phi dù đang say mềm vẫn nhớ kỹ không cho phép Lâm Tĩnh ra cửa, nên tự mình lung lay lắc lắc đem Nhạc Thành Cương lên xe, chào tạm biệt, lúc này mới quay người vào trong.

Vừa đi vào cửa, y liền ôm chặt Lâm Tĩnh, đặt mạnh hẳn lên tường, mang theo men say tức giận hỏi: “Y là ai?”

139. Chương 138

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Lâm Tĩnh là lần đầu tiên bị người ta kiềm chế như thế, trong nháy mắt không kịp phản ứng.

Lôi Hồng Phi dùng tư thế tựa như núi đè mà áp hẳn lên tường, cánh tay phải tựa như thiên quân vạn mã, nắm chặt lấy thắt lưng hẳn, khiến hẳn không thể nhúc nhích. Y thở gấp, phun ra mùi rượu nồng, nhiệt độ cơ thể cực cao, dù cho cách một lớp quần áo vẫn khiến Lâm Tĩnh cảm thấy nóng rực.

Nhìn con mắt đỏ bừng của y, Lâm Tĩnh khẽ nhíu mày, giơ lên một tay quơ qua quơ lại trước mặt y, hỏi: “Mấy ngón?”

“5.” Lôi Hồng Phi theo bản năng trả lời, lập tức thanh minh. “Tôi không say.”

Nổi lòng vốn có chút quẫn bách của Lâm Tĩnh nhất thời trầm tĩnh lại, nhẹ cười nói: “Được, anh không say, vậy anh thả tôi ra trước đi.”

Lôi Hồng Phi nghe lời dần dần thả lỏng cánh tay phải, nhưng lập tức siết chặt lại lần nữa, toàn bộ cơ thể đề tới, đặt mạnh người hẳn lên tường, trừng mắt chất vấn: “Vậy cậu trả lời tôi trước đi, y là ai?”

Lâm Tĩnh cho tới bây giờ chưa từng bị ai kiềm chế tới mức không thể động đậy, nên sắc mặt dần dần trầm xuống, trong lòng suy xét, nên dùng cách nào mới có thể thắng được cánh tay này của y, hung hăng đá y ra ngoài. Từ khi Lôi Hồng Phi sở hữu cánh tay vô kiên bất tồi kia, hẳn luôn một mực nghiên cứu đối sách khắc chế loại “Vũ khí” này, lúc này có nên đem toàn bộ ra thử hết một lần hay không.

Lôi Hồng Phi không nghe được câu trả lời, trong lòng càng thêm tức giận: “Có gì không thể nói?”

Lâm Tĩnh cũng tức giận: “Mắc gì tôi phải nói cho anh biết?”

“Mắc gì?” Lôi Hồng Phi trong cơn giận dữ, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ gần trong gang tấc, y không thể kiềm được nữa, mạnh mẽ nhào tới đôi môi khêu gợi kia, nhiệt tình hùng hực khí thế đã sớm dâng trào trong lòng cứ thế mà tuôn ra.

Lâm Tĩnh bất ngờ không phòng bị, trong đầu oanh một chút, không biết phải làm sao, nhưng nhiều nhất chính là thẹn quá hoá giận, cũng không kịp nghĩ tới chiến thuật chiến lược gì cả, hai tay cứ cố sức đẩy ra ngoài, đồng thời muốn dùng hết sức đánh vào Lôi Hồng Phi, muốn một chiêu thoát khỏi khốn cảnh.

Tuy rằng Lôi Hồng Phi say, nhưng dù sao y cũng đã trải qua nhiều năm huấn luyện cùng chiến đấu, đồng thời rèn luyện hàng ngày trong quân đội đã tồn tại trong từng tế bào cơ thể y. Cánh tay phải của y ôm siết Lâm Tĩnh, hai chân đứng theo góc, giữ chặt hai chân hẳn, dựa theo cách đứng, lực đạo, hoàn toàn dựa theo đúng tiêu chuẩn trong giáo trình đặc chiến. Tuy rằng Lâm Tĩnh dùng hết khí lực, nhưng y vẫn không hề lay chuyển, chỉ đang tham lam tiến về phía Lâm Tĩnh, khao khát thâm nhập tác cầu với Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh giận dữ. Có lúc nào mà hẳn trở nên bị động thế này? Có ai lại dám đề hẳn lại mà làm chuyện này? Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!~

Lôi Hồng Phi đã kích động đến không thể tỉnh táo. Cánh tay phải của y siết chặt lấy Lâm Tĩnh, tay trái thì cố định phần cổ của hẳn, hai đùi siết chặt chân của Lâm Tĩnh, cả người dán sát vào cơ thể Lâm Tĩnh, dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể mà đặt hẳn lên tường, không hề kiêng nể gì cả theo đuổi vui sướng không gì sánh được.

Lâm Tĩnh dù cho dùng mãnh thế nào, lúc này cũng vô kế khả thi. Ngay từ đầu hẳn đã mất đi thế chủ động, mà cánh tay thiết của Lôi Hồng Phi cùng cơ thể khô ngô mang men say nồng kia, tựa như ba hòn núi lớn đè xuống người, dù cho có hai Lâm Tĩnh cũng không cách nào phản kháng, đừng nói tới việc hẳn vừa mới xuất viện hôm nay, sức lực căn bản không thể sánh được. Hẳn phản kháng một hồi, nhưng chẳng có hiệu quả gì cả, dùng hết khí lực rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ mà từ bỏ.

Lôi Hồng Phi hôn thật lâu, cả người càng lúc càng hưng phấn, lưỡi nóng dần rời chỗ, từ đôi môi Lâm Tĩnh chuyển tới gương mặt, cằm, cổ. Y thở hỗn hển, một đường hôn xuống dưới, trêu chọc khiến cho Lâm Tĩnh hô hấp cũng gấp gáp, cảm giác có chút thở không nổi, trước mắt ứa ra sao Kim.

“Anh — tên khốn.” Lâm Tĩnh tức giận mắng. “Có gan thì cả đời này anh đừng có buông tay, chỉ cần buông lão tử nhất định giết anh.”

Lôi Hồng Phi nhiệt huyết sôi trào, nói: “Đừng nói cả đời, dù cho 3 kiếp anh cũng không sẽ buông tay.”

Lâm Tĩnh ngẩn ra, lập tức phản ứng, trên mặt liền đỏ, vừa giãy dụa vừa mắng: “Cái đồ mù chữ nhà anh, ngay cả nói cũng không hiểu cả. Mẹ nó, buông ra!”

“Không buông! Dù cho em có giết anh, anh cũng không buông!” Lôi Hồng Phi làm bầm, vẫn toàn lực áp chế.

Hai tay hai chân của y đều đang bị kẹt, chỉ có miệng là có thể sử dụng. Trong phòng rất ấm, Lâm Tĩnh chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi bằng nhung, hàm răng Lôi Hồng Phi đang hôn cổ của hắn liền mạnh mẽ cắn, khiến phân nửa phần nút ở trên bị sút ra, khiến vạt áo mở rộng. Y thở ra hơi nóng, không đầu không đuôi mà hôn, khiến Lâm Tĩnh toàn thân run lên.

“Mẹ nó ... Mẹ nó ... Tên khốn ...” Lâm Tĩnh hận đắc cấn răng, nhưng không cách nào khống chế được bản năng của cơ thể. Hắn hiện tại rất muốn xé nát quần áo của Lôi Hồng Phi, áp y lên mặt đất, giáo huấn y một trận, thế nhưng hiện tại hắn lại không cách nào phản chế, hoàn toàn không cách nào chiếm được thể chủ động, khiến hắn rất phẫn nộ.

Trong đầu hắn ông ông tác hưởng, nhất thời không chú ý. Lôi Hồng Phi căn bản không quản hắn có đang suy nghĩ hay đang mắng y, dựa vào men say, biết rõ hiện tại chỉ cần ngăn chặn được hắn là được, không được để cho hắn nhúc nhích, vì vậy cánh tay phải vẫn luôn siết chặt, tay trái lại bị dục vọng dẫn đạo, dần dần tiến xuống phía dưới chen vào lưng quần của hắn.

Bị bàn tay to nóng rực cầm lấy chỗ hiểm, cả người Lâm Tĩnh chấn động, muốn mắng âm lên, nhưng lại không cách nào áp chế được tiếng rên rỉ. Hắn nhanh chóng cấn môi, cố nén không kêu ra, nhưng tiếng rên rỉ hồi nãy đã kịp truyền tới lỗ tai Lôi Hồng Phi, khiến y càng thêm điên cuồng.

Cánh tay phải của y gia tăng lực, mạnh mẽ đặt Lâm Tĩnh xuống mặt thảm, vẫn tha thiết siết chặt, còn tay trái thì thuận thế kéo đứt thắt lưng quần của hắn, quần của hắn cùng của y cũng bị tháo ra quăng qua 1 bên. Lâm Tĩnh bị té xuống mặt thảm đến cháng váng đầu, đang muốn mở miệng mắng tiếp, thì đôi môi lại bị lưỡi nóng ngăn chặn. Lôi Hồng Phi càng đè chặt hắn, khiến hắn không cách nào giãy dụa, tay trái của y đã đi xuống dưới, cầm lấy phân thân hai người cùng 1 chỗ, bắt đầu theo tiết tấu mà lộng.

Lâm Tĩnh bị y áp chế kín không kê hở, môi cùng y đồng thời tán công, dục vọng bị ẩn nhẫn từ lâu bắt đầu bị châm bởi kích tình nóng hổi của y, nhanh chóng lan cháy cả đồng cỏ. Hắn từ bỏ giãy dụa, không ngừng thở dốc dưới khoái cảm đang lan ra toàn thân, thỉnh thoảng từ giữa mũi phát sinh ra tiếng rên rỉ không thể ức chế. Sự tình đã tới nước này rồi, hắn cũng không cách nào lừa mình dối người, nên đơn giản cam chịu nhắm hai mắt lại, trong lòng âm thầm cấn răng: “Mẹ nó, hôm nay lật thuyền trong mương, chuyện sao thì đành mặc vậy, chờ anh tỉnh rượu, lão tử sẽ lột da của anh.”

Trái tim của Lôi Hồng Phi không ngừng đập mạnh, trong đầu không tỉnh táo kia chỉ có một tiếng nói duy

nhất, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, trực đảo Hoàng Long, nhưng ở tận sâu trong lòng lại có một cảnh giác theo bản năng, không dám làm tới bước cuối cùng. Trong sự giãy vò giữa khát vọng kịch liệt và quần quýt thâm trầm, động tác trên tay y càng thêm nhanh, cao trào như biển gầm tuôn ra, rung động rầm rầm bên lỗ tai y, khiến cả người y huyết mạch sôi sục, phảng phất muốn xé toạc cả người y, nhanh chóng muốn tìm chỗ để phát tiết.

Chỉ dựa vào một tay không đủ để thỏa mãn dục vọng của cơ thể và trái tim, Lôi Hồng Phi dần dần không thể dần nổi, dựa vào bản năng hành động, tay phải thả ra, không để ý tới việc chặn Lâm Tĩnh nữa, siết chặt phân thân hai người ở giữa, sau đó mạnh mẽ mà đè ép rồi đưa đẩy, dùng hết mọi thủ đoạn truy đuổi sung sướng cực hạn.

Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên bị áp, Lâm Tĩnh chỉ cảm thấy phổi cũng sắp bị nổ tung rồi, cả người chìm nổi trong xấu hổ và giận dữ cùng khoái cảm, phiêu đảng, giãy dụa, hăm nịch, cảm giác mâu thuẫn trọng trọng như thế hắn chưa từng trải qua, khiến trong lòng hắn rất hỗn loạn, nên không chú ý tới chuyện khác nữa. Rất nhanh, khoái cảm cường liệt đã đẩy lùi toàn bộ cảm giác trong cơ thể hắn, khiến hắn kìm lòng không đậu trầm tĩnh lại, cứ thế không chống lại nữa.

Đã nhiều năm rồi, Lôi Hồng Phi cùng Lâm Tĩnh đều không có hưởng qua tư vị tình dục, hôm nay bỗng nhiên dẫn thân vào trong đó, cảm giác đều mạnh gấp đôi, cao trào thay nhau nổi lên, khiến họ không tự chủ được mà run, toàn thân căng ra, tay ôm lấy cánh tay đối phương càng ngày càng cố sức, thiếu chút nữa bẻ đứt đầu khớp xương đối phương

Lôi Hồng Phi tựa như xe tăng mà không ngừng trườn kích nghiền trên người Lâm Tĩnh, thô bạo, kịch liệt, khiến hai người họ đồng thời lên đỉnh, phun trào nhiệt tình rùng rục. Lôi Hồng Phi phát sinh tiếng hô trầm thấp, thả đôi môi Lâm Tĩnh ra, cắn mạnh lên vai hắn, ở dưới cơn cao trào run rẩy không ngừng, không cách nào dẹp loạn.

140. Chương 139

Editor: Mai_kari

Beta: KaoriOkawa

Chút bất tri bất giác, đã đêm khuya, cuồng phong bên ngoài đã dừng, chỉ có hoa tuyết lớn lẳng lặng mà rơi.

Lâm Tĩnh sau cơn chấn động thiên toàn địa chuyển, qua thời gian lâu mới có thể trầm tĩnh lại. Cảm nhận được trọng lượng đè trên người mình, hắn chỉ đành cười khổ.

Lôi Hồng Phi an tĩnh nằm trên người hắn, phát sinh tiếng ngáy rất nhỏ, dĩ nhiên đang ngủ say. Say rượu, tâm tình kịch liệt ba động hơn nữa thể xác và tinh thần chiếm được thỏa mãn thật lớn, vì vậy khiến y có thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ, toàn thân đều vô ý thức tràn ngập cảm giác thỏa mãn mong muốn được đền bù.

Lâm Tĩnh cũng cảm thấy uể oải bất kham, thậm chí ngay cả tức giận cũng chẳng có khí lực để phát tác. Hắn nằm một hồi, cảm giác được Lôi Hồng Phi đã chìm sâu vào giấc ngủ, cánh tay siết chặt mình này giờ cũng dần được thả lỏng, lúc này mới từng chút một lấy ra, rốt cục thoát khỏi kiềm chế. Hắn thư sướng hít thở một hơi, nhưng ngực không còn nặng nề nữa, đầu cũng dần thanh tỉnh 1 chút. Quay đầu nhìn tên gia hỏa đang ngủ say kia, sắc mặt hắn biến hóa kịch liệt, ánh mắt cực kỳ phức tạp. Hiện tại điều mà hắn muốn làm nhất chính là hành hung cái tên lưu manh mù chữ này, thế nhưng lại cố kỵ lẽ tên khốn này sau khi tỉnh dậy sẽ chơi xấu, lại khiến mình xấu hổ.

Suy nghĩ một hồi lâu, hắn đứng dậy, chỉ cảm thấy toàn thân từ cơ thể đến đầu khớp xương đều đau, tựa như bản thân mới vừa bị đánh một trận xong vậy. Hắn có chút mờ mịt thở dài, lên lầu đi tắm.

Trước cái gương lớn trong phòng tắm lớn, hắn có thể thấy rõ được vết bầm xanh trên người cùng dấu răng ngay đầu vai, chuyện này khiến cơn giận trong lòng hắn càng bùng lên, rất muốn chạy vội xuống lầu, hung hăng xử lý tên vô liêm sỉ kia 1 trận. Hắn hít thở vài lần, lúc này mới có thể kiềm được cơn giận, đứng dưới vòi hoa sen, tắm rửa sạch sẽ bản thân từ trên xuống dưới, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Mặc áo ngủ vào, cột thắt lưng lại, hắn do dự 1 chút, một tay cầm lấy khăn mặt ẩm, tay kia cầm theo chân, dưới cánh tay gấp theo cái gối, bình tĩnh đi xuống lầu. Đứng ở trong phòng khách, hắn lại chần chừ hồi lâu, lúc này mới bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, lau khô mấy thứ linh tinh ở phần bụng dưới của Lôi Hồng Phi, thuận lợi ném khăn mặt vào thùng rác, sau đó ném tấm chăn đại lên người y, rồi đem gối đầu nhét xuống phía sau cổ y.

Trước đây khi Lôi Hồng Phi nằm viện, hắn đã từng rất nhiều lần làm chuyện này, nhưng lúc này lại không giống lúc đó, khiến hắn cảm thấy ghen đặc biệt, nhưng lại không thể không làm. Bản thân hắn có bệnh khiết phích khá nhỏ, muốn đem chăn cứ thế ném đại trên người Lôi Hồng Phi, thì cái chăn này sao còn xài được nữa, chẳng phải cứ thế cũng vô ích hay sao? Cho rằng tức giận cực kỳ, hiện tại cũng không cách nào tính toán với con ma men, chỉ đành giúp y lau khô thân thể, đắp chăn cho y.

Làm xong việc này, hắn chẳng thèm quan tâm tới Lôi Hồng Phi nữa, nhặt lấy quần áo của mình trên thảm, ném vào máy giặt trí năng. Sau khi thu dọn “hiện trường” xong xuôi, hắn duỗi thẳng thắt lưng, nhẹ nhàng thở ra, trong mắt lại xuất hiện sự mê hoặc và hỗn loạn.

Sau khi tắt toàn bộ đèn lầu 1, hắn chậm rãi lên lầu, vào phòng ngủ, nhưng lại không hề buồn ngủ. Hắn kéo cái ghế, ngồi trước cửa sổ, nhìn hoa tuyết đang tung bay bên ngoài, suy nghĩ rất nhiều. Trong phòng rất nóng, hắn thấy khô họng, liền không ngừng uống nước, nhưng đôi tay cầm ly nước lại có chút run nhẹ. Đến tận khi ánh bình minh buông xuống, hắn mới dần dần bình tĩnh trở lại, lập tức đã bị ủ rũ dày đặc đánh bại. Hắn yên lặng đứng dậy khóa cửa, leo lên giường ngủ.

Tuy rằng sắp lễ mừng năm mới, cuối tuần vẫn nghỉ ngơi cứ theo lẽ thường, trong viện rất an tĩnh. Lôi Hồng Phi ngủ 1 giấc thoải mái, đến tận trưa mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, thì y liền ngốc lảng, qua một hồi lâu mới phản ứng lại được, bản thân đang nằm trên thảm nhà ở phòng khách. Y chậm rãi ngồi dậy, nhìn tình hình chung quanh, sau đó mới phát hiện quần áo mình không chỉnh tề, nút áo mở rộng, nhìn qua khá chật vật. Y cúi đầu nhìn tấm chăn cùng gối đầu bên cạnh mình, chỉ cảm thấy sau cơn say thì càng thêm đau đầu, khiến y chẳng nhớ được gì cả.

Y đưa tay lên xoa phần trán không ngừng nhưc nhối, nỗ lực tập trung tinh thần, cố gắng nhớ tới chuyện phát sinh tối qua. Từ khi Nhạc Thành Cương tới đây cho đến lúc y tiễn người đó đi, ký ức của y đều nổi lên, thế nhưng sau đó thì sao, y chỉ nhớ rõ mình đè chặt Lâm Tĩnh trên tường, sau đó thì cực kỳ hỗn loạn, chỉ nhớ mang máng 1 số phần, nhưng cũng ngắt quãng. Những phần ngắt quãng đó lại khiến y vừa kinh hãi lại vui vẻ, đồng thời cũng có chút hoang mang, y không biết sau khi say rượu thì toàn bộ chuyện đã phát sinh chỉ là mộng hay chính là chuyện thật. Ở đây ngoại trừ y ra thì chẳng có bất kì vết tích gì thuộc về Lâm Tĩnh cả, tựa như bản thân y tự mình uống say thì nổi điên, sau đó ngồi xuống mà ngủ thẳng tới ngày hôm sau.

Y vắt hết óc suy nghĩ nửa ngày, vẫn không có kết quả, đành đi tắm. Y đem chăn cùng gối đầu để lên vai, dự định bước lên lầu vào phòng ngủ. Sau khi lên rồi, mở cửa mới phát hiện cánh cửa chưa bao giờ khóa kia giờ lại chẳng thể mở được. Vậy quá khác thường đi, y đứng ở đó chờ ra, lại bắt đầu suy xét những mảng ký ức ngắt quãng kia đến tột cùng là mộng hay thật.

Trong lúc đau khổ suy tư nửa ngày, y vẫn không nghĩ ra, chỉ đành cụt hứng thở dài, vươn ngón tay nắm lấy tay cầm. Từ ngón tay bung ra một công cụ, y nhẹ nhàng thao tác, chỉ mất vài giây đã mở ra được cánh cửa khóa trái kia.

Trong phòng rèm cửa sổ buông xuống, tia sáng ảm đạm. Lôi Hồng Phi chỉ có thể thấy mờ ảo trên giường có một người đang ngủ. Chẳng biết thế nào, y cảm thấy hết hồn, không dám quấy rối. Đứng ở cửa suy nghĩ, y đành khẽ cắn môi, lấy gan, rón ra rón rén đi tới bên giường, cúi người muốn kiểm tra.

Lâm Tĩnh nằm nghiêng người, đắp chăn rất kín, chỉ lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt ở ngoài. Đầu Lôi Hồng Phi vừa tiếp cận, thì hần chột tỉnh lại, nhưng con mắt còn chưa kịp mở thì đã quát lớn: “Làm gì nữa? Còn say hả?”

“Hả ...” Mấy câu này chứng tỏ hôm qua khi say rượu y đã thực sự phát điên làm bậy rồi, khiến Lôi Hồng Phi nhất thời chân tay luống cuống, liền ăn nói khấp nép giải thích: “Không có, không có, tôi chỉ lên lấy quần áo ... để ... tắm ...”

Lâm Tĩnh lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người tiếp tục ngủ, tư thái minh xác, đừng có quấy rầy tôi.

Động tác Lôi Hồng Phi càng nhẹ, càng cẩn cẩn dục dục mà đem gối đầu cùng chăn đặt lên ghế, sau đó mở tủ quần áo, tùy tiện cầm lấy một bộ đồ thường cùng quần lót, nhanh chóng đi ra. Y sợ nếu tắm trong phòng tắm ở phòng ngủ sẽ làm ồn tới Lâm Tĩnh, nên liền vào phòng tắm trong khách phòng.

Đợi khi cửa đóng lại, Lâm Tĩnh liền ngồi dậy. Hần rầu rĩ phát ngốc, sau đó xuống giường, kéo rèm cửa sổ, mở tủ quần áo lấy quần áo. Từ chiếc gương to ở trên mặt tủ hiện rõ ra vết hôn ám muội trên vai của hần, khiến sắc mặt hần nhanh chóng tái xanh. Hần oán hận trở mình nửa ngày, rốt cục tìm được một chiếc áo T-Shirt dài tay màu xanh cổ cao, mặc vào có thể miễn cưỡng che được vết tích mà cũng không khiến người khác hoài nghi. Hần có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, mặc vào quần cùng áo sơ mi ô vuông lông dê, khiến hần trẻ đi không ít, tựa như sinh viên vừa mới tốt nghiệp, khiến người khác không thể phát hiện được mâu thuẫn nội tâm và uể oải thể xác và tinh thần.

Hần đi ra phòng ngủ, đi qua khách phòng, nhìn linh kiện rơi lả tả trên mặt đất, nhớ tới hai đứa nhỏ quỷ

dễ thương trước đây đã từng chạy tới đây, trên mặt hắn hiện lên nụ cười. Hắn vừa xuống lầu vừa suy nghĩ, sau đó cầm lấy điện thoại gọi cho Lăng Tử Hàn. “Tử Hàn, dạo đây có bận lắm không?”

“Cũng được, cũng không đặc biệt bận lắm.” Lăng Tử Hàn khoái trá mà nói. “Chúng tôi còn may hơn các anh nhiều, không cần phải ra ngoài xã giao.”

“Cũng đúng.” Lâm Tĩnh thở dài. “Hai con nuôi của tôi hôm nay có rảnh không? Tôi muốn đón tụi nó qua đây chơi, lâu rồi không thấy, nhớ quá.”

“Được thôi.” Lăng Tử Hàn đáp ứng. “Chúng tôi ăn xong sẽ qua.”

“Vậy tới đây ăn luôn đi.” Lâm Tĩnh cao hứng. “Hôm qua tôi vừa xuất viện, cũng coi như chúc mừng đi.”

Lăng Tử Hàn đương nhiên không ý kiến. “Được, vậy chúng tôi sẽ qua.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-lang-truyen-thuyet>